VINDECARE PRIN CUVÂNT

Jurnal Spiritual și Motivațional

Ecouri ale Timpului Intermediar

Volumul II

OCTAVIAN LUPU

BUCUREȘTI

2016

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

OCTAVIAN, LUPU

Vindecare prin Cuvânt / Octavian Lupu ; il.: Octavian Lupu. — București : Editura Confluențe Literare, 2016. — 306 p. 23 cm

ISBN 978-1503315686

I. Octavian, Lupu (il.)

821.135.1.09=111=135.1

Octavian Lupu este fondatorul publicației Confluențe Literare (confluente.ro), ISSN 2359-7593, proiect început în cursul anului 2011 ce reunește contribuția a sute de autori din România și diaspora.

Acest volum cuprinde cele mai reprezentative articole scrise în perioada 2008 — 2011, în special cele având un caracter spiritual și biblic.

Toate drepturile de publicare și distribuire sunt rezervate de Octavian Lupu, e-mail: octavian.lupu@gmail.com, dar pot fi acordate la cerere oricărei edituri interesate.

Copyright © 2016 Octavian Lupu
All rights reserved

PREFAȚĂ

Motto: „A nu răspunde cu violenţă reprezintă o armă puternică şi justă, care taie fără a răni şi înnobilează pe omul care o manifestă. Este o sabie care vindecă." — Martin Luther King, Jr.

În urmă cu câţiva ani am avut ocazia de a cumpăra o carte având drept titlu „*Cum să te vindeci cu o poveste*" de Paola Santagostini, un psihoterapeut cunoscut din Italia. Acest titlu m-a intrigat de la început, fiindcă nu înţelegeam cum este posibil ca o poveste să aibă un impact eficient asupra problemelor de natură sufletească pe care le putem avea de-a lungul vieţii. Metoda propusă era deosebit de simplă, în sensul că se solicita persoanelor afectate de diferite probleme interioare să scrie o poveste prin intermediul căreia să îşi proiecteze propriile dificultăţi, iar în final să ofere o posibilă soluţie în plan imaginar. Am citit cu atenţie această carte şi mi-am dat seama că metoda propusă era deosebit de simplă şi la îndemâna fiecăruia dintre noi. Într-adevăr, există o forţă extraordinară ce rezultă din folosirea imaginaţiei. Acest lucru a fost intuit din vremuri străvechi, fapt ce explică într-o mare măsură existenţa povestirilor folclorice. De fapt, prin puterea imaginaţiei se realizează o „*reprogramare*" a motivaţiilor şi atitudinilor conform unor norme morale având valoarea de lege sau principiu universal.

Imediat ce am înţeles aceste lucruri, m-am întrebat dacă nu cumva s-ar putea folosi conţinutul Sfintelor Scripturi în rezolvarea dificultăţilor interioare pe care le avem. Dacă o poveste poate avea o putere atât de mare, atunci adevărul Bibliei va avea un impact mult mai mare, vindecând în întregime orice neputinţă de acest gen. Prin urmare, am început să studiez modul în care se poate utiliza Biblia cu scopul vindecării interioare. Am examinat mai multe publicaţii în materie, iar la final am formulat câteva etape posibil a fi urmate în acest sens. Astfel, am definit noţiunea de „*studiu biblic aplicat*", ce are drept scop fundamental descrierea dificultăţilor întâmpinate şi identificarea fragmentelor biblice utile în depăşirea situaţiilor critice prin care este posibil să trecem.

Cu scopul de a oferi un ajutor în sensul celor amintite, am elaborat o metodă destinată conversiei trăirilor în direcţia cea bună folosind „*studiul biblic aplicat*" drept instrument de modelare interioară şi dezvoltare personală. Pe scurt, etapele acestei metode sunt următoarele:

1. ***E**xprimarea unei situaţii dificile;*
2. ***E**xaminarea acesteia pentru a identifica elementele ce o compun;*
3. ***E**xplorarea Bibliei pentru identificarea conexiunilor ce se pot stabili în cuprinsul Sfintelor Scripturi;*
4. ***E**xpandarea înţelegerii conexiunilor stabilite prin studierea materialului biblic identificat;*
5. ***I**ndividualizarea conexiunilor biblice identificate;*
6. ***Î**nsuşirea conţinutului individualizat al conexiunilor biblice individualizate;*
7. ***A**cţionarea în sensul aplicării conexiunilor biblice însuşite şi*

definirii unui nou cod de conduită;

8. ***A**daptarea exprimării situaţiei dificile în conformitate cu noua linie de conduită;*
9. ***A**justarea liniei de conduită în raport cu circumstanţele întâlnite.*

În total sunt nouă etape, ce vor conduce la o schimbare benefică şi pozitivă a calităţii vieţii. Pentru a întregi tabloul prezentării metodei „*studiului biblic aplicat*", voi contura următoarele direcţii de acţiune:

1. *Redirecţionarea pozitivă a impresiilor trecutului;*
2. *Rezolvarea creativă a tensiunilor din prezent;*
3. *Îmbunătăţirea proiecţiei viitorului.*

Prin urmare, toate secvenţele de timp: trecut, prezent şi viitor, vor fi luate în considerare cu scopul de a fi tratate în lumina binefăcătoare a adevărului cuprins în Sfintele Scripturi. Ca o modalitate practică de reţinere a paşilor enunţaţi, am sintetizat metoda sub o formă similară unei formule chimice: **E4I2A3**. Am speranţa că rezultatele vor fi la înălţimea ideilor enunţate!

Faţă de alte abordări de acest gen, metoda studiului biblic aplicat are drept element central examinarea şi înţelegerea Sfintelor Scripturi pe baza unui studiu personal, direct şi lipsit de prejudecată. Nu este vorba despre promovarea unui anumit curent religios sau a unui anumit cult, ci de o abordare sinceră a ceea ce ne-a fost transmis de Dumnezeu prin intermediul Bibliei. Ce poate fi mai eficient decât aplicarea cuvintelor Celui Atotputernic la viaţa noastră de zi cu zi?

Bucureşti 22 iulie 2016

Soli Deo Gloria
Verbum Dei
Manet In Aeternum

CUPRINS

ARTA VINDECĂRII PRIN CUVÂNT 8
Cuvânt Înainte 8
Arta Scrierii unui Enunț Potrivit 9
Dezlegarea Enunțurilor Dificile 12
Căutarea Remediului Potrivit 17
Dincolo de Porțile Edenului 24
Aplicarea Personalizată a Principiilor Generale 30
Răspunsul la Epistola lui Dumnezeu 33
Elaborarea Unui Plan de Vindecare și Acțiune 39
Gândire Pozitivă Indiferent de Împrejurare 46
Jurnalul de Bord 49
Metoda Studiului Biblic Aplicat 51

ATAȘAMENTUL NOCIV AL VIOLENȚEI 53
Cultivarea Non-Violenței 53
Efectul Degradant al Violenței 57
Non-Violența Înalță Sufletul 61
Non-Violența Zidește Caracterul 65
Violența în Gândire și Limbaj 69

CULTIVAREA ATITUDINII POZITIVE 73
Așteptarea Pozitivă Întărește Sufletul 73
Credința Privește Către Viitor 77
Dezamăgirea Cauzează Depresie 81
Dumnezeu Este Părintele Nostru 85
Entuziasmul și Optimismul Deschid Viitorul 89
Îngrijorarea Întunecă Viitorul 93
Puterea Exemplului Personal 97
Sentimentele Negative Distrug Viața 101

CURAJUL ÎN ACȚIUNE 105
Compasiunea Vindecă Emoția Rănită 105
Depășirea Obstacolelor Interioare 108
Descurajarea Distruge Speranța 110
Învingerea Obstacolelor Exterioare 113
Optimismul Insuflă Curajul Acțiunii 116

EXERCIȚIUL NOBIL AL CREDINȚEI 119
Cauzele Atrag Consecințe 119
Consecvență pe Calea Credinței 122
Credința Învinge Gândirea Negativă 126
Cultivarea Receptivității Spirituale 129
Cunoașterea Presupune Credință 133
Iubirea Izvorăște din Adevăr 134
Lupta Inevitabilă dintre Bine și Rău 138
Nobilul Efort al Credinței 141
Pericolul Idolatriei Mascate 144
Respingerea Tendințelor Negative 148
Rugăciunea Întărește Credința 151
Studiul Zilnic al Bibliei 154
Viitorul Începe Astăzi 158

IMAGINEA DE SINE RESTAURATĂ 161
Chipul Divin din Noi 161
Destinul Nobil al Umanității 165
Nefericirea Generează Iluzie 169
Restaurarea Imaginii de Sine 172

IUBIREA DE DUMNEZEU 176
Curajul Iubirii de Dumnezeu 176
Iubirea Distruge Răul 177
Iubirea Înfrânge Durerea 181
Iubirea Înlătură Pietrele de Poticnire 186
Iubirea Restaurează Adevărul 190
Încercările Întăresc Iubirea 194

JURNAL DE STUDIU 198
Dialogul cu Dumnezeu 198
Dumnezeu Are Grijă de Tine 201
Frumusețea Zilei de Mâine 204
Motivația Jurnalului de Studiu Biblic 207
Prezența Divină Ne Alungă Îngrijorarea și Teama 208

MULȚUMIRE ȘI RECUNOȘTINȚĂ 209
Apreciere și Recunoștință față de Dumnezeu 209
Exercițiul Nobil al Recunoștinței 212
Recunoștința față de Dumnezeu 215
Trei Comori: Aprecierea, Mulțumirea și Recunoștința 219

LECȚII DE ISTORIE BIBLICĂ 222
Conștientizarea Prezenței Divine 222
Drumul Parcurs cu Dumnezeu 224
Izgonirea din Paradis 225
Iosif – Salvatorul Fraților Săi 233
Nașterea lui Isaac 242
Refacerea Vieții de Familie pentru Omul Modern 250
Secretele unității în familie 255
Umilirea și Înălțarea lui Iosif 259

OGLINDA VIEȚII 269
Curajul Rugăciunii înaintea lui Dumnezeu 269
Puterea de Nestăvilit a Amintirilor 270
Transfigurarea Prezentului 272

OPTIMISM ȘI ÎNCREDERE 274
Bucuria Religiei lui Iisus Hristos 274
Înlăturarea Norilor Întunericului și Îndoielii 277
Exprimarea Iubitoare a lui Dumnezeu 281
Încurajarea Celor Aflați în Suferință 284
Puterea Emoțiilor în Fața Realității 287

PERSEVERENȚĂ ȘI RĂBDARE 288
Atitudinea Pozitivă Creează Punți de Comunicare 288
Cum să Învingem Îndoiala și Necredința 291
Drumul de la Întuneric la Lumină 295

SERIA ECOURI ALE TIMPULUI INTERMEDIAR 301
Volumul I: În Vizită la Negustorul de Iluzii 301
Volumul II: Vindecare Prin Cuvânt 302
Volumul III: Trepte pe Calea Credinței 303
Volumul IV: Întâmplări pe Tărâmul Iluziei 304
Volumul V: Epistole Pentru Eternitate 305

ARTA VINDECĂRII PRIN CUVÂNT

Cuvânt Înainte

În urmă cu mai mult timp, am avut o discuţie interesantă cu o cunoştinţă despre cum trebuie să arate un studiu biblic. Conversaţia a pornit de la dezvăluirea dorinţei mele de a scrie o carte pe tema studiului biblic personal adresată maselor largi de neiniţiaţi în ce priveşte cunoaşterea Sfintelor Scripturi. Ideea mea era de a aduce la lumină un anumit gen de studiu practicat pe scară largă în perioada finală a evului mediu. Era vorba despre studierea inductivă, verset cu verset, a textului biblic, într-o manieră directă, care să pună în valoare la maximum forţa conceptelor cuprinse în Cartea Sfântă.

Chiar de la început am surprins un zâmbet larg pe faţa interlocutorului meu, care mi-a spus că o astfel de idee este deosebit de bună în măsura în care ea se va întrepătrunde cu experienţele şi problemele celor ce vor citi cartea pe care o voi scrie.

— Ei bine, i-am răspuns eu, dar cum pot să întreţes studiul biblic cu experienţa personală a cititorilor? De regulă, se realizează o prezentare generală din care fiecare este liber să-şi aleagă ce îi va plăcea.

— Răspunsul îl vei găsi, continuă el, *când vei înţelege că scopul studiului biblic nu este cel de a oferi doar cunoştinţe, acest lucru fiind numai un mijloc, ci acela de a realiza schimbarea vieţii, adică saltul într-o dimensiune cerească, infinit superioară. Acest lucru presupune înfruntarea problemelor cu care ne confruntăm şi aplicarea puterii Cuvântului divin, singurul capabil să descătuşeze cele mai sublime energii în vieţile noastre.*

— Vrei să spui că în loc de a furniza un studiu biblic aşa-zis „informativ", trebuie să mă preocupe mai degrabă o studiere aplicată, întreţesută cu dificultăţile şi obstacolele concrete cu care oricare dintre noi se izbeşte la fiecare pas? Totuşi, nu am cunoştinţă de existenţa unor astfel de studii biblice!

— Chiar dacă nu ar exista astfel de studii biblice, te asigur că dacă vei căuta să scrii în felul acesta, vei reuşi, îmi spuse prietenul meu într-un mod cât se poate de provocator. *Şi ştii de ce? continuă el, fiindcă este singurul gen de studiu ce va aduce lumina Cuvântului în experienţa cotidiană, ori aceasta este cea mai mare nevoie a omului.*

— Am de ales? am întrebat mai departe ştiind de fapt răspunsul.

— Cred că ştii deja că am început scrierea unora dintre cele mai pasionante şi interesante studii biblice, în care vom porni de la experienţa concretă căutând răspunsuri şi soluţii oferite de Dumnezeu!

Chemarea interioară de a realiza această carte mă cuprinse imediat

în braţele sale cu fascinaţia descoperirii unor tărâmuri de poveste. De fapt, mintea umană oferă nenumărate posibilităţi de înţelegere a realităţii. În măsura în care acest nobil efort este însoţit şi de perspectiva corectă a lucrurilor, atunci rezultatul devine grandios. Biblia ne oferă o astfel de viziune nedeformată a lumii în care trăim. Trebuie doar să conectăm conţinutul ei cu vieţile noastre şi totul îşi dobândeşte adevăratul înţeles.

Încântat de această posibilitate, am hotărât să adaptez studiul Bibliei la experienţa cotidiană, astfel încât în locul unei studieri teologice să avem o abordare aplicată, cât mai practică cu putinţă. Aşadar, să începem o călătorie incitantă în lumea studiului biblic aplicat, având ca temă principală dobândirea vindecării adusă de Cuvântul divin pentru toate problemele noastre! Şi când spun vindecare, mă refer deopotrivă la suflet, minte şi trup, adică întreaga fiinţă umană!

Arta Scrierii unui Enunț Potrivit

Dragă cititorule, dacă am reuşit să-ţi atrag atenţia cu această scurtă introducere, atunci te invit să fii partenerul meu de discuţie în înţelegerea aplicată la experienţa cotidiană a învăţăturilor Sfintelor Scripturi. Dar pentru început am o întrebare pentru tine: *„Cum poţi să exprimi cel mai bine problemele şi dilemele cu care te confrunţi?”* Sigur, există multe căi de a spune ce simţi şi de a încerca să te faci înţeles, dar cred că fundamental este ca indiferent de metodă, să descrii cât mai clar problema cu care te confrunţi.

Când eram elev, deseori profesorul de matematică ne zicea: *„O problemă bine enunţată este pe jumătate rezolvată”*, iar uneori la lecţiile de geometrie, de care cred că îşi aduce aminte orice fost elev, ne spunea: *„Nu poţi gândi corect pe o figură desenată incorect”*. De aceea, deseori trebuia să redesenăm figura geometrică în cauză până când arăta suficient de clar pentru a se putea gândi corect pe marginea ei.

Aşadar, iată-ne împreună, tu şi cu mine, la o lecţie de geometrie a vieţii, în faţa unor probleme care înainte de a fi rezolvate, trebuie să fie bine exprimate. Poate acum ar fi momentul să iei un caiet, ca la şcoală, sau să te aşezi în faţa calculatorului deschizând un nou fişier, şi să începi să descrii în propriile tale cuvinte problema cu care te confrunţi. Nu este nevoie să te cenzurezi, fiindcă oricum caietul îl vei pune într-un loc sigur, iar fişierul deschis îl vei parola. Important este să fii sincer cu tine însuţi şi să descrii cât mai clar posibil ceea ce simţi legat de problemele ce te frământă în clipa de faţă. Nu uita ce spunea profesorul de matematică şi anume, să redai cu claritate şi precizie tot ceea ce îţi creează tensiune, neliniște sau teamă.

Desigur, lucrurile pe care le-ai scris ar putea să semene cu ceea ce am aşternut şi eu pe hârtie în caietul pe care l-am intitulat: „*Problemele cu care mă confrunt*”, sau mai simplu: „*Caietul problemelor*”, pe care sperăm că în viitor îl vom numi din nou cu titlul: „*Caietul problemelor şi soluţiilor*”. Acest instrument de lucru valoros îşi va dovedi utilitatea ulterior pe măsură ce vom deprinde arta de a străpunge dincolo de aspectele superficiale ale emoţiilor şi de a discerne adevărata natură a problemelor ce erup cu putere în mintea noastră. Dar toate la timpul lor!

Ar fi interesant acum să citim împreună ce ai scris, dar până vom ajunge la aceasta, hai să vedem ce am completat eu în „*Caietul cu probleme*”. În fond, vom schiţa enunţurile pentru o viitoare temă pentru acasă, nu este aşa?

„În ultimul timp mă confrunt tot mai mult cu neputinţa de a mai putea accepta pe cei din jurul meu fie că este vorba de ceilalţi membri ai familiei, fie de colegi. Am impresia că nimeni nu mă înţelege, că sunt doar minciuni ceea ce mi se spune, iar deseori mă surprind reacţionând cu violenţă faţă de ceilalţi, chiar dacă nu am nicio raţiune precisă în acest sens. Îmi doresc să mă retrag în singurătate, cel puţin pentru timp, undeva departe, să ajung într-un loc în care să-mi descopăr sensul meu pe pământ şi ce vreau cu adevărat de la viaţă”.

Am descris succint în paragraful anterior o situaţie tipică de înstrăinare redată simptomatic, adică prin manifestarea diferitelor emoţii. Sunt sigur că oricare dintre noi a trecut prin astfel de situaţii, însă deocamdată nu am dorit să examinez cauzele acestei exprimări. Prin focalizarea strict asupra simptomelor ce se manifestă la nivelul minţii dobândim o percepţie mai clară a gândurilor ce se creează în interiorul nostru. Adesea, noi trecem pe lângă stările tensionate ale minţii şi încercăm să le ignorăm, dar acestea nu dispar, ci trec în subconştient, de unde continuă să ne bântuie din dorinţa de a ieşi la suprafaţă. De aceea, este bine să conştientizăm toate trăirile ce ne tulbură cu scopul de a le înţelege natura lor şi cauzele ce le produc. Dar despre aceasta vom vorbi în capitolele următoare.

Acum este momentul să enunţ un principiu ori de câte ori veţi dori să scrieţi în „*Caietul problemelor*”, şi anume: *„Nu trebuie să vă opriţi asupra posibilelor cauze, cel puţin nu la acest moment, ci doar să constataţi şi să scrieţi, ca şi cum ar fi o altă persoană cea despre care vorbiţi*”. Reţineţi acest lucru fiindcă este foarte important!

Unul dintre primele beneficii ale unei astfel de abordări rezultă din detaşarea ce se creează faţă de problemele descrise. Este ca şi cum te-ai privi din exteriorul condiţiei în care te afli şi ai viziona propria ta viaţă asemenea unui film. De fapt, când ne descriem sentimentele, mai ales în scris, tindem să devenim mai obiectivi în aprecierea situaţiei cu care avem de-a face. Excesivul subiectivism, sau „eu”, în înţelegerea problemelor cu care ne confruntăm, generează o concentrare pe sine ce conduce la amplificarea percepţiei realităţilor ce ne deranjează, generând senzaţia de fundătură şi de neputinţă de a ieşi din mijlocul circumstanţelor defavorabile. De aceea, avem nevoie să ne detaşăm şi să descriem situaţia asemenea unui artist care priveşte un peisaj şi îl redă cât mai fidel într-un tablou, care bineînţeles, va prelua acele elemente ce i se vor fi părut a fi relevante din perspectiva contemplării sale.

Să nu uitaţi faptul că sunteţi un artist care contemplă propria sa viaţă, iar înainte de a emite judecăţi de valoare şi de a da verdicte, este esenţial să o priviţi, aşa cum este ea, cu bunele şi relele ei. Însă pentru a interpreta corect un lucru este important să redai cât mai bine ceea ce vezi, ceea ce simţi şi ceea ce gândeşti. Fără desenarea cât mai fidelă a

problemelor vieţii, nu veţi putea examina corect obstacolele ce vă stau în cale.

Să încercăm acum o altă redare a unei posibile situaţii cu care ne putem confrunta. Voi încerca să fiu cât mai realist, preluând anumite elemente ce le-am întâlnit în propria viaţă, dar încercând, din raţiuni „didactice", să fiu cât mai general cu putinţă:

„În ultimele zile am constatat că o mulţime de gânduri negre mă asaltează din toate părţile. Îmi este pur şi simplu teamă de a mai privi în jurul meu, dar mai ales în viitor. Nesiguranţa mă împresoară la fiecare pas, iar veştile rele se succed cu repeziciune pierzându-le şirul şi năucindu-mă în trecerea lor. Nu mai am speranţă, nici încredere. Mă simt asemenea unui animal urmărit de un prădător nevăzut, dar prezent la fiecare pas în spatele meu. Simt că îmi pierd controlul vieţii şi mă îngrozesc la gândul zilei de mâine."

În acest paragraf nu am fost concret în legătură cu stările descrise, care pot proveni din cauze multiple, dar am schiţat mai multe elemente ce redau o situaţie de afundare în incertitudine şi teamă, în principal cauzată de ceea ce numim a fi „*gânduri negre*". Într-un „*Caiet cu probleme*" este bine să facem descrieri cât mai concrete cu putinţă, să fim sinceri cu noi înşine, menţinând totuşi, nivelul de principiu. Tocmai când terminasem aceste lucruri de scris, m-am întâlnit din nou cu prietenul meu, despre care am mai avut ocazia să amintesc, şi i-am arătat manuscrisul. El l-a parcurs cu repeziciune şi mi-a zis următoarele:

— Văd că ai făcut progrese serioase în înţelegerea studiului biblic aplicat, îmi spuse reflectând la cele scrise. *Cred că eşti pe calea cea bună, dar aş dori să nu dai impresia că te ocupi doar de cazurile legate de depresie sau de neputinţă în faţa problemelor vieţii. Gândeşte-te că mulţi oameni nu au astfel de trăiri, sau cel puţin nu sunt conştienţi de ele.*

— Bine, dar un om ce nu este conştient de propria sa neputinţă, nu are nevoie de un „Caiet de probleme", am răspuns nedumerit cu privire la ce anume dorea să îmi spună. *O astfel de persoană este deasupra problemelor vieţii, nu-i aşa?*

Reflectând la aceste cuvinte, prietenul meu îmi răspunse la rândul său:

— A nu avea probleme şi a nu fi conştient de ele sunt două lucruri diferite ca ziua de noapte. Nu există oameni fără probleme pe planeta Pământ! Cei care par că nu au probleme, fie bravează, fie sunt sub influenţa a ceva ce-i determină să piardă simţul realităţii.

— Dar cum să redau situaţia unui om care nu este conştient de existenţa problemelor în viaţa sa? am întrebat mai departe.

— Simplu! Prin expunerea directă a ceea ce îl preocupă, problemele vor ieşi singure la suprafaţă, chiar dacă ele stăteau în întuneric. Cum am mai zis: „Nu există om fără probleme pe planeta Pământ"!

— Crezi că voi reuşi să redau o astfel de situaţie? am întrebat nedumerit.

— Sigur vei reuşi! Încearcă şi vei vedea că merge! îmi spuse în cele din urmă prietenul meu.

Acceptând această provocare, am luat manuscrisul şi am redat ceea ce aş fi numit: „*Problemele unui om fără probleme*", un titlu care de la început stârnea controverse nu numai în mintea mea, dar şi a celui care ar fi citit astfel de rânduri:

„Sunt un om care nu am propriu-zis probleme. Cu toate acestea, în ultima vreme am fost tot mai preocupat să investesc cât mai profitabil banii pe care îi deţin. Acest lucru este normal, dată fiind criza financiară care se află în plină desfăşurare în aceste zile. Totul îmi merge din plin: ceea ce îmi propun, de îndată se realizează. De aceea, mă consider un om de succes. Totuşi, de ceva vreme am observat că relaţiile cu familia au suferit schimbări. Bineînţeles, nu foarte notabile, dar semnificative şi suficiente pentru a-mi atrage atenţia. Nu am idee de ce, dar soţia pare a fi mai retrasă. Parcă i-ar fi teamă să îmi vorbească. Copiii nu mă mai bagă în seamă. Parcă m-ar evita. Ceva se întâmplă cu ei, dar nu îmi dau seama. Sau poate se întâmplă ceva cu mine?

Este drept că în ultimul timp vin tot mai târziu de la muncă. Dar ce să fac? Succesul presupune efort şi iar efort. Este iarăşi adevărat că de mai mult timp week-end-urile le-am petrecut în nenumărate discuţii şi întruniri de afaceri. Dar nu am vrut să pierd ocazii irepetabile. Cu toate acestea, îmi este clar că se întâmplă ceva în familia mea. Să fie oare o problemă la ei? Sau poate este ceva cu mine?"

O citire onestă a acestei descrieri arată imediat că există nu una, ci o mulţime de probleme serioase în viaţa unei astfel de persoane. Practic, eroul nostru munceşte „*zi-lumină*" şi nu mai are timp de nimic altceva şi nici măcar de familie. Deşi se justifică la fiecare pas asupra propriei conduite, totuşi, el este silit să constate efectele, ce îl conduc să îşi pună tot mai multe întrebări. Interesant, confesiunea sa coboară trepte tonale tot mai grave pe măsură ce îşi deapănă povestea. Cumva, îşi dă seama că a greşit, dar refuză încă să recunoască acest lucru.

Înainte de a încheia acest capitol, voi relua câteva idei de principiu. Astfel, pentru a putea a avea o justă privire asupra situaţiilor cu care ne confruntăm este util să avem un „*Caiet cu probleme*" în care să notăm direct, sincer şi fără prejudecăţi lucrurile ce ne preocupă încercând să descriem cât mai fidel circumstanţele în care ne găsim, dar fără a intra, cel puţin pe moment, în detalii şi presupuneri cu privire la cauze. Această etapă va urma ulterior.

Mai departe, este bine să descriem lucrurile privindu-le din exterior, detaşându-ne de propria noastră situaţie şi încercând să nu emitem judecăţi de valoare, nici faţă de noi, nici faţă de ceilalţi şi nici faţă de situaţiile apărute. Justificarea de sine este un obstacol serios, la fel ca prejudecata, în înţelegerea corectă a problemelor cu care ne confruntăm, conducându-ne convingerea că suntem victimele neînţelegerii celor din jur. La fel de ineficientă o reprezintă atitudinea de judecător în raport cu ceilalţi pronunţând sentinţe în dreapta şi stânga asupra a ceea ce nu ne convine.

Evitaţi aceste capcane ale îndreptăţirii de sine! Fiind obiectivi în raport cu noi înşine, vom ajunge să fim obiectivi în percepţia corectă a situaţiilor tensionate, fapt ce ne va ajuta să deducem cauzele în etapa de analiză ce va urma.

Ca avanpremieră a capitolelor următoare, studiul biblic aplicat presupune evaluarea corectă a problemelor cu care ne confruntăm. Ulterior se trece la etapa de analiză şi determinare nu neapărat a cauzelor, care de multe ori ne rămân ascunse, ci a principiilor care generează probleme în viaţa noastră. Mai departe, vom găsi remediul potrivit, oferit de cuvintele Sfintelor Scripturi.

Plan de vindecare şi acţiune

1. Luaţi-vă timp pentru a scrie într-un caiet, sau într-un fişier de calculator, problemele cu care va confruntaţi, făcând o listă a lor şi descriindu-le într-o manieră cât mai obiectivă.
2. Nu vă cenzuraţi, nu încercaţi să vă justificaţi şi nu vă scuzaţi, ci mai degrabă, prezentaţi problema ca şi cum ar fi vorba despre altcineva.
3. Notaţi elementele de principiu şi nu intraţi în detalii ce nu sunt necesare. De asemenea, nu încercaţi să interpretaţi în această etapă sau să daţi verdicte. Pur şi simplu contemplaţi situaţia şi redaţi-o în cuvinte proprii.
4. Aveţi grijă ca aceste descrieri să fie personale şi să nu aibă nimeni un acces neautorizat. Puneţi caietul într-un loc sigur sau puneţi o parolă de acces la fişierul scris de dumneavoastră.
5. Realizaţi un obicei din a scrie în „Caietul cu Probleme" şi urmaţi metodele ce vor fi descrise în capitolele următoare.

Dezlegarea Enunțurilor Dificile

Orice scriere este compusă din cuvinte ce se succed conform regulilor gramaticale alcătuind propoziţii, fraze, paragrafe şi capitole. Aşa stau lucrurile şi în cartea de faţă, dar scopul meu în acest moment este de a începe să dezlegăm misterul lucrurilor scrise în „*Caietul problemelor*". Pentru a demara această nobilă acţiune, am apelat din nou la prietenul meu, sfătuitor în realizarea unui studiu biblic aplicat. Prin urmare, l-am întrebat direct într-una din zile:

— Spune-mi, te rog, cum ai vedea tu această chestiune a înţelegerii lucrurilor scrise în „Caietul problemelor"? Am impresia că mă aflu în faţa enunţului unei teoreme, bine exprimate, dar imposibil sau, în orice caz, greu de rezolvat!

Adresându-i aceste cuvinte, el s-a întors surâzător şi mi-a zis:

— De fapt, abia acum începe cu adevărat urcuşul călătoriei noastre. Faptul că descriem o situaţie ce ne deranjează nu înseamnă că am găsit rezolvarea ei. Pe de altă parte, înainte de a rezolva o problemă, este obligatoriu să îi dezlegi misterul, acea taină ce nu se arată de la început privirii. Dar pentru aceasta trebuie să te uiţi la problemă din unghiul

potrivit!

A fost rândul meu să zâmbesc înainte de a-i spune:

— Îmi amintesc de un alt profesor de matematică, ce ne spunea la o lecție de geometrie în spațiu că este esențial să privești dintr-o perspectivă avantajoasă figura geometrică ce redă problema pe care încerci să o rezolvi. Dacă nu faci acest lucru, atunci nu vei reuși mare lucru!

— Așa este, îmi răspunse el, *dar mă gândesc și la modul în care erau pictate tablourile pe vremea Renașterii. Astfel, tabloul putea fi bine înțeles doar dintr-un anumit unghi, oferind o anumită perspectivă și numai privind la niște detalii semnificative ce îi dezlegau, sau, în orice caz, reliefau, misterul compoziției. A picta, însemna de fapt, a codifica, a exprima prin simboluri și semne ceva care trecea dincolo de subiectul imediat al tabloului în cauză.*

— Te gândești cumva la tabloul Giocondei, în care Leonardo da Vinci a introdus acel detaliu al surâsului, ce avea să suscite atâtea întrebări și speculații de-a lungul timpului? l-am întrebat pe prietenul meu.

— Corect! Nu uita, îmi răspunse la rândul său, *că Leonardo da Vinci a fost deopotrivă matematician, fizician, filozof și artist. El a înglobat în pictura sa câte ceva din toate domeniile în care excela cu prisosință. Acum, întorcându-mă la „Caietul problemelor", descrierile realizate trebuie înțelese corect. De aceea, vom începe să identificăm detaliile semnificative ce dau înțeles ansamblului celor relatate.*

— Care ar putea fi aceste detalii semnificative într-un fragment de text? am întrebat în continuare.

— Pentru a-ți răspunde, îți voi pune o altă întrebare: Din ce este compus un tablou, mă refer la o pictură realizată de un artist?

— Desigur, orice pictură reprezintă o compoziție realizată din imagini așezate pe o pânză! am spus imediat.

— Bine ai răspuns! Dar detaliile semnificative din ce sunt alcătuite? continuă el pe aceeași linie.

— Bineînțeles că tot din imagini, sau mai bine zis, din fragmente de imagini, ce redau elementele cheie ale compoziției în cauză, am răspuns mai departe.

— Iarăși ai dat un răspuns bun. Dar un text din ce este compus? reluă el.

— Normal, ceea ce sunt imaginile pentru un tablou vor fi cuvintele pentru un text, am răspuns fiind nedumerit unde dorea prietenul meu să ajungă.

— Așadar, continuă el, *în ce vor consta detaliile semnificative dintr-un text? Care va fi corespondentul lor?* mă întrebă din nou fixându-mă cu privirea sa.

— Cred că am înțeles la ce te referi! am exclamat. *Detaliile semnificative dintr-un tablou corespund unor cuvinte, sau expresii cheie,*

ce vor determina înţelesul de ansamblu al textului în cauză! am continuat încrezător că acesta era răspunsul corect.

Răsuflând uşurat, prietenul meu adăugă:

— Evrika! Ai înţeles în cele din urmă! Îmi pare bine că am ajuns să mergem pe calea cea bună! adăugă el. *Orice minte umană se aseamănă cu Leonardo da Vinci deţinând o aptitudine excepţională de transpunere simbolică a realităţii. Astfel, ea comunică cu exteriorul prin intermediul cuvintelor şi imaginilor de tot felul, ce sunt un fel de tablouri sau de compoziţii ce se cer înţelese corect.*

Am rămas uimit de profunzimea ideilor pe care mi le spunea. De aceea, el a continuat:

— A identifica cuvintele cheie într-o descriere în genul celor din „Caietul problemelor" înseamnă de fapt să vezi detalii semnificative ce te vor conduce la dezlegarea înţelesului celor scrise. Cuvintele cheie sunt asemenea ieroglifelor ce te ajută să dezlegi indicaţiile ce te vor conduce la intrarea în „piramidele" redate în „Caietul problemelor"!

Imediat mi-am adus aminte de efortul depus de-a lungul timpului pentru a se descifra deopotrivă tainele piramidelor şi misterele sufletului uman. Reflectând la toate acestea, am exclamat:

— Ce mi-ai spus mă determină să mă gândesc la misterul piramidelor din Valea Regilor aflată în Egipt. Mulţi oameni au dorit să le afle misterul şi mai ales modul în care se putea intra în interiorul lor având convingerea că lucruri deosebite erau ascunse acolo!

— În plus, adăugă prietenul meu, *poţi da un alt titlu „Caietului cu probleme", ceva în genul: „Caietul piramidelor sufletului omenesc". Acest gen de „piramide" îşi au fiecare Sfinxul lor, ce stă de pază la intrare, cerându-ţi cuvintele cheie pentru a te lăsa să treci mai departe,* adăugă zâmbind la ideea acestei comparaţii.

De fapt, fiecare om poartă în sine un mister, o taină, ce nu poate fi înţeleasă niciodată pe deplin. Uneori ea se exprimă ca un dor interior mistuitor, ce te determină să mergi înainte, să cauţi şi să nu fii mulţumit cu nimic material. Aş spune că dorinţa profundă a sufletului omenesc este de natură spirituală, ce trece dincolo de nevoile şi trebuinţele noastre fizice, trupeşti ca să spun altfel. În fiecare dintre noi se află un artist, un Leonardo da Vinci, care desenează tot felul de reprezentări dorind să comunice lumii valoarea unică ce se află în adâncul inimii sale! Fiecare om reprezintă o realitate irepetabilă, adică un original ce nu se va mai edita din nou vreodată!

În cazul de faţă nu este vorba nici de cultură, nici de cunoştinţe în evaluarea calităţii vieţii cuiva. De la omul cel mai simplu, până la cel mai mare geniu, fiecare are în interiorul său capacităţi creative de excepţie făcându-l unic şi de o valoare nepreţuită. Niciodată nu voi înceta să mă minunez de complexitatea sufletului uman, indiferent de condiţia în care acesta s-ar putea afla! De aceea, nu trebuie să ne preţuim mai puţin decât valoarea infinită ce se manifestă în noi ca o comoară ce nu poate fi evaluată în bani sau în lucruri materiale, exprimând ca să spun aşa chiar „gândul lui

Dumnezeu", chiar divinitatea Sa! Fiindcă să nu uităm că „omul a fost creat după chipul lui Dumnezeu"!

Aplicând cele discutate cu prietenul meu, am înţeles că în fiecare text ce cuprinde o anumită descriere voi căuta cuvintele cheie ce sintetizează ceea ce este redat. Practic va trebui să văd cum se exprimă întregul ansamblu prin intermediul câtorva cuvinte prin care se obţine înţelesul deplin. Pare dificil la prima vedere, dar prin exerciţiu va deveni tot mai simplu să realizăm acest lucru.

Având aceste lucruri în minte, am luat prima dintre descrieri şi am citit-o de mai multe ori pentru a identifica cuvintele cheie. Cuvintele cheie nu sunt unice, ci ele depind foarte mult de experienţa noastră personală şi de modul în care percepem respectiva realitate sugerată în descriere. La final am evidenţiat termenii ce mi s-au părut a fi cheie şi le-am subliniat chiar pe text:

„În ultimul timp mă confrunt tot mai mult cu neputinţa de a mai putea accepta pe cei din jurul meu, fie că este vorba de ceilalţi membri ai familiei, fie de colegi. Am impresia că nimeni nu mă înţelege, că sunt doar minciuni ceea ce mi se spune, iar deseori mă surprind reacţionând cu violenţă faţă de ceilalţi, chiar dacă nu am nicio raţiune precisă în acest sens. Îmi doresc să mă retrag în singurătate, cel puţin pentru timp, undeva departe, să ajung într-un loc în care să-mi descopăr sensul pe pământ şi ce vreau cu adevărat de la viaţă".

Procedând astfel, am fost convins că mă aflam aproape de dezlegarea unui mister. Totuşi, care dintre termenii selectaţi era cel mai relevant?

M-am întâlnit din nou cu sfătuitorul meu în alcătuirea acestei cărţi şi el mi-a spus următoarele:

— Alegerea celui mai relevant dintre termeni, presupune să determini acea expresie sau acel concept către care converg toate celelalte cuvinte cheie selectate, precum şi întreaga descriere în ansamblul ei, îmi spuse accentuând în special ultimele cuvinte.

— Adică înseamnă să identifici conceptul cheie, sau termenul principal, ce se află în spatele, sau mai bine zis la originea, enunţului în cauză? am întrebat în continuare.

— Foarte adevărat ce spui, fiindcă dezlegarea misterului „piramidei" din text constă în identificarea principiului ce a stat la baza întregii relatări. Într-un mod mai plastic, înseamnă să priveşti în spatele cortinei pentru a vedea adevărata identitate a actorilor, adică a schemelor ideatice expuse.

Întorcându-mă la enunţul analizat, am înţeles că termenul cheie relevant era cel către care convergeau toate acţiunile pe care le selectasem şi era cel de *„singurătate"*. Explicând acum termenul în cauză, am înţeles că persoana în cauză suferea de sindromul mental al izolării, mergând pe scara neacceptării, neînţelegerii şi retragerii către această finalitate numită *„singurătate"*, adică spre o (auto-)izolare impusă, un principiu ce îşi genera mecanismele pentru a se putea materializa, acţionând asupra minţii persoanei în cauză. De aceea, am intitulat prima relatare cu numele de

„*Retragerea în singurătate*", pe care speram să o înlocuiesc ulterior cu o replică pozitivă care să poarte un nume în genul *„Dincolo de singurătate"* sau *„Dobândind încredere în cei din jur"*.

Să trecem acum la următorul enunț amintit în primul capitol și să aplicăm metoda determinării cuvintelor cheie:

„În ultimele zile am constatat cum o mulțime de gânduri negre mă asaltează din toate părțile. Îmi este teamă să mai privesc în jurul meu sau către viitor. Nesiguranța mă împresoară la fiecare pas. Vești rele se succed cu repeziciune pierzându-le șirul și năucindu-mă prin trecerea lor. Nu mai am speranță și nici încredere. Mă simt asemenea unui animal urmărit de un prădător nevăzut, dar prezent la fiecare pas. Simt că pierd controlul vieții și mă îngrozesc la gândul zilei de mâine."

O analiză de relevanță ne conturează o criză în ce privește controlul vieții, adică o pierdere a perspectivei, speranței și încrederii, a acestor determinanți ai viitorului. Gândurile negre ce apar sunt doar suprafața unei probleme profunde, ce greu poate fi sondată în adâncul sentimentelor ce se revarsă peste malul emoțiilor imediate. Așadar, termenul cheie relevant este cel de pierdere a controlului vieții și a perspectivei viitorului. Prin urmare, această relatare o vom numi cu titlul: *„În umbra lucrurilor ce vor veni"*. Vom încerca la final să ajungem la o redare cu un titlu schimbat: *„În lumina lucrurilor ce vor veni",* dar până acolo avem un drum lung de parcurs.

Vom trece acum la ultimul enunț din capitolul anterior, vom evidenția cuvintele cheie și vom face o analiză de relevanță:

„Sunt un om care nu am propriu-zis probleme. Cu toate acestea în ultima vreme am fost tot mai preocupat să investesc cât mai profitabil banii pe care îi dețin. Acest lucru este normal, dată fiind criza financiară care se află în plină desfășurare în aceste zile. Totul îmi merge din plin; ceea ce îmi propun, de îndată se realizează. De aceea, mă pot considera a fi un om de succes.

Totuși, de ceva vreme am observat că relațiile mele cu familia au suferit schimbări. Bineînțeles, nu schimbări notabile, dar semnificative pentru a-mi atrage atenția. Nu am idee de ce, dar soția pare a fi mai retrasă; parcă i-ar fi teamă să vorbească cu mine. Copiii aproape că nu mă bagă în seamă; parcă m-ar evita. Ceva se întâmplă cu ei, dar nu îmi dau seama ce anume. Sau poate se întâmplă ceva cu mine?

Este drept că în ultimul timp vin tot mai târziu de la muncă. Dar ce să fac? Succesul presupune efort și iar efort. Este adevărat că de mai mult timp week-end-urile le-am petrecut în nenumărate discuții și întruniri de afaceri. Dar nu am vrut să pierd niște ocazii care cu siguranță nu se vor mai repeta în viitor. Cu toate acestea, îmi este clar că se întâmplă ceva în familia mea. Să fie oare o problemă la ei? Sau la mine?"

Convergența acestor termeni subliniază ideea efortului de a investi cu scopul obținerii succesului material, dar cu efecte dăunătoare în planul relațiilor de familie. Însă nu efortul în sine este problema, cât supraefortul redat prin expresia „*efort și iarăși efort*". Astfel, avem o persoană ce nu știe

să se odihnească şi să se relaxeze, dar care tensionează relaţiile cu ceilalţi, astfel sacrificând pe „altarul" afacerilor toate celelalte valori. Expresia cheie relevantă este prin urmare, aceea că „*succesul presupune efort şi iar efort*", sau cu alte cuvinte: „*succes prin supraefort*". De aceea, titlul acestei relatări va fi următorul: „*Sacrificând totul pentru succes*". La final am speranţa că vom ajunge la o relatare reformulată sub titlul „*Investind înţelept pentru a obţine succes*".

Am ajuns la finalul acestui capitol şi am învăţat să căutăm cuvintele cheie ce surprind esenţa unei relatări asupra diferitelor situaţii problematice. Cu scopul realizării unei aplicări personale, vă îndemn să preluaţi fragmente de descrieri din ceea se publică în presa scrisă sau pe Internet şi să faceţi o analiză de determinare a expresiilor cheie. În felul acesta vă veţi da seama de conţinutul real al informaţiilor ce vă sunt furnizate zilnic prin intermediul acestor mijloace de comunicare în masă.

În felul acesta am ajuns să parcurgem şi a doua etapă majoră în studierea aplicată a Bibliei. Astfel, am trecut de „*prima jumătate*" în rezolvarea unei probleme, dar va trebui să trecem şi la „*a doua jumătate*", lucru pe care îl vom face în capitolele următoare.

Plan de vindecare şi acţiune

1. *Luaţi-vă timp pentru a analiza ceea ce aţi scris într-un caiet, sau într-un fişier de calculator, în legătură cu problemele cu care vă confruntaţi, realizând o analiză de determinare a termenilor şi expresiilor cheie.*
2. *Realizaţi o analiză de relevanţă şi determinaţi termenul cel mai relevant în ce priveşte ansamblul a ceea ce aţi surprins în relatare.*
3. *Daţi un titlu fiecărei relatări din „Caietul cu Probleme", care să surprindă esenţa celor scrise.*
4. *Preluaţi descrieri din presa scrisă sau de pe Internet. Realizaţi analiza de determinare expresiilor cheie. Realizaţi analiza de relevanţă a termenilor cheie.*
5. *Identificaţi principiile ce se manifestă în spatele relatării şi determinaţi impactul asupra vieţii dumneavoastră sau a celor ce o citesc.*
6. *Realizaţi un obicei din a scrie în „Caietul cu probleme" şi aplicaţi metodele ce vor fi expuse în capitolele următoare.*

Căutarea Remediului Potrivit

Ajungând în acest punct, mi-am dat seama că într-un fel sau altul am parcurs două etape importante ce sunt descrise în mai toate cărţile de terapie cognitivă şi anume, redarea necenzurată a ceea ce simţi, urmată de interpretarea, sau analiza, a ceea ce ai relatat. Cu alte cuvinte, am mers pe linia introspecţiei şi psihanalizei, ca să redau cu o terminologie modernă aceste lucruri. Pe de altă parte, nu este o noutate faptul că Biblia ne îndeamnă să ne mărturisim problemele, să le expunem în propriile noastre cuvinte, adică etapa redării, şi după aceea să ne cercetăm condiţia în care ne

aflăm, adică etapa analizei a ceea ce am relatat. Prin urmare, atât ştiinţific, cât şi spiritual, am respectat traseul vindecării interioare, fapt ce înseamnă că am mers în direcţia cea bună.

În acelaşi timp, am încercat să descriu paşii care conduc în mod logic la înţelegerea problemelor cu care ne confruntăm înainte de a căuta răspunsul în Sfintele Scripturi. Acum a venit momentul să ne îndreptăm către soluţie, dar repet, nu către orice fel de soluţie, ci către ce ne este oferit prin intermediul Bibliei, adică prin Cuvântul lui Dumnezeu. Deoarece această etapă o percepeam a fi cea mai importantă în tranziţia de la natural la spiritual, am simţit nevoia să mă consult din nou cu prietenul meu. De aceea, l-am căutat de îndată ce am finalizat capitolul anterior. Nu mi-a fost uşor să îl găsesc, fiindcă timp de mai multe zile fusese plecat din localitate. În cele din urmă am prins ocazia şi am avut o discuţie pe marginea celor spuse.

— *De ce crezi că aş citi cartea la care lucrezi?* m-a întrebat direct privindu-mă cu interes şi atenţie.

După o clipă de reflecţie am răspuns:

— *Fiindcă această carte te va conduce să descoperi soluţii valabile la problemele cu care te confrunţi. Mai mult decât atât*, am continuat, *nu numai că te invită să cauţi, dar îţi şi oferă o metodă eficientă de a-ţi însuşi alternative eficiente la dificultăţile vieţii.*

— *Este foarte frumos ce spui, dar oamenii, de regulă, fie nu au timp, fie nu au dispoziţia de a scrie jurnale personale. Nu te gândeşti că segmentul de persoane căruia te adresezi este restrâns?*

— *Nicidecum*, am răspuns, *fiindcă eu cred că orice om va fi interesat să găsească soluţii bune la problemele cu care se confruntă. Nevoia este cea care ne împinge să studiem, să lucrăm, să avansăm, ea este, ca să spun altfel, motorul principal al acţiunilor oamenilor.*

— *Da, este adevărat tot ce spui,* îmi zise el, *dar motivaţia de a studia Biblia nu poate veni din senin. De unde ştii că în această carte vei găsi soluţii valabile la multe dintre, aş ezita acum să spun toate, problemele tale?*

— *Am înţeles acum la ce te referi!* am exclamat dintr-o dată plin de bucurie. *Pentru un om care crede în Dumnezeu lucrurile vor fi simple, dar pentru un ateu, într-adevăr, va fi fără sens să caute răspunsuri biblice ...*

— *... doar dacă*, mă întrerupse prietenul meu, *va fi într-un anumit fel curios să vadă încotro te îndrepţi şi la ce concluzii ajungi. Într-un cuvânt, doar dacă vei avea ce să îi comunici. Ştii foarte bine că avem în noi o curiozitate debordantă pentru tot ce este inedit ...*

— *... iar dacă Biblia,* am continuat, *ne oferă răspunsuri valabile, măcar fiindcă este considerată o carte ce cumulează o experienţă străveche, atunci chiar şi persoanele fără înclinaţii religioase vor fi atrase de un studiu aplicat!*

— *Exact, ai prins ideea! Valabilitatea soluţiilor va da valoare metodei pe care o propui prin intermediul studiului aplicat al Sfintelor*

Scripturi.

— Dar cum să cauţi în Biblie răspunsul potrivit, dacă nici măcar nu ai citit-o în întregime? am întrebat nedumerit. *Cine îţi poate găsi paragraful sau textul de care ai nevoie pentru a primi soluţia de care ai nevoie la problema cu care te confrunţi?*

— Pentru aceasta îţi spun, îmi răspunse prietenul meu, *că lucrurile stau mult mai simplu în ziua de astăzi. Aşa cum în loc de un „Caiet cu probleme", poţi mai degrabă, deschide un fişier pe calculator, tot astfel, poţi folosi un program biblic pentru a căuta în textul Sfintelor Scripturi. Nimic mai simplu, nu-i aşa?*

Am înţeles atunci ideea ce îmi era descrisă de prietenul meu şi imediat m-am întors la masa de lucru pentru a continua scrierea textului viitoarei cărţi. Am constat destul de repede, după ce am căutat pe Internet, că în momentul de faţă există o mulţime de posibilităţi de căutare în Sfintele Scripturi, existând adrese pe Internet unde se oferă afişarea Bibliei şi efectuarea de căutări în textul ei. De asemenea, au fost create o mulţime de programe ce pot fi descărcate pe calculator, pe telefonul mobil sau pe alte terminale mobile, ce permit astfel de operaţiuni.

Prin urmare, este deosebit de simplu să cauţi un termen, sau un grup de cuvinte, în textul Sfintelor Scripturi, urmând ca ulterior să selectezi paragrafele, sau versetele, ce ţi se par relevante. Acest mod de lucru este deosebit de intuitiv, fiind similar căutării şi selectării cu ajutorul programului „*Google.com*" a materialelor ce ne interesează pe Internet.

Astfel, locul unor volume consistente ce conţin „concordanţe" ale textului Sfintele Scripturi, a fost luat de aceste programe simple, rapide şi eficiente. Aşadar, tehnologia modernă ne vine în ajutor pentru a studia aprofundat Sfintele Scripturi şi cred că merită să folosim aceste avantaje oferite de timpul în care trăim.

Acum să trecem la aplicarea metodei enunţate pentru prima problemă:

Titlu: *Retragerea în singurătate*

Descrierea problemei: *„În ultimul timp mă confrunt tot mai mult cu neputinţa de a mai putea accepta pe cei din jurul meu, fie că este vorba de ceilalţi membrii ai familiei, fie de colegi. Am impresia că nimeni nu mă înţelege cu adevărat, că sunt doar minciuni ceea ce mi se spune, iar deseori mă surprind reacţionând cu violenţă faţă de ceilalţi, chiar dacă nu am nicio raţiune precisă în acest sens. Mi-aş dori să pot merge într-un loc în care să mă retrag, în singurătate poate, cel puţin pentru un timp, undeva departe, un loc în care să-mi redescopăr sensul şi valorile".*

Expresii cheie: *neputinţa de a mai putea accepta, nimeni nu mă înţelege, un loc în care să mă retrag, singurătate.*

Termenul cel mai relevant: singurătate.

Vom căuta în Biblie după termenul cel mai relevant, adică folosind cuvântul „*singurătate*", precum şi rădăcina acestuia, mai precis termenul „*singur*". Personal am folosit o aplicaţie de tipul „*Biblia pe telefonul mobil*",

ce prezintă avantajul de a fi uşor de manevrat, fiindu-ne accesibilă practic tot timpul, sau mai precis, ori de câte ori dorim. Mai jos am ilustrat rezultatul la căutarea cuvântului „*singurătate*" folosind o adresă la care textul biblic este afişat online.

Mai departe am căutat după termenul „*singur*", am restricţionat căutarea începând cu Evanghelia după Matei până la Apocalipsa lui Ioan şi am găsit în jur de 155 de versete. Din acest număr mare de versete am selectat pentru exemplificare un număr de două versete ce mi s-au părut a fi mai relevante. Vreau să atrag atenţia că nu există o soluţie unică, ci ea depinde de experienţa personală pe care o avem, de personalitatea fiecăruia dintre noi şi nu în ultimul rând de inspiraţia pe care o avem în căutarea şi găsirea versetului potrivit.

Problema singurătăţii apare în multe locuri din textul Sfintelor Scripturi. De regulă, ea este asociată unor temeri de tot felul, unor situaţii dificile sau altora de felul acesta. Din lista de versete ce a rezultat am selectat versetul 29 din Evanghelia după Ioan, capitolul 8:

„Cel ce M-a trimis este cu Mine. Tatăl nu M-a lăsat singur pentru că întotdeauna fac ce-I este plăcut." — Ioan 8:29

Subliniez faptul că Biblia nu ne oferă o soluţie unică, ci ea ne pune la dispoziţie o paletă de rezolvări valabile ale diferitelor probleme tipice existenţei umane. Poate ţi se vor părea relevante alte cuvinte cheie, sau alte versete, decât cele care le-am prezentat, dar scopul meu nu este de a da „*reţete*", ci de a contura o metodă de abordare, adică o modalitate de a căuta răspunsuri biblice la dificultăţile vieţii.

Pentru a înţelege ce ne transmite versetul Ioan 8:29, se poate apela la comentarii biblice deja realizate, dar va trebui să înţelegem cu propria noastră gândire ceea ce vrea să ne spună acest text biblic. Nu este suficient să citim ce au spus alţii cu privire la o anumită problemă, ci este esenţial să folosim propria noastră capacitate de a reflecta şi analiza, fiindcă doar în felul acesta vom găsi nu numai soluţia generală, adică teoretică, ci rezolvarea particulară, personalizată şi aplicată propriei noastre situaţii, care în detaliile ei este în mod fundamental unică, aşa cum este şi viaţa noastră.

Prin urmare, vom alege versetele ce ni se vor părea relevante pentru problema pe care dorim să o rezolvăm. Astfel, din combinarea acestor texte sfinte va rezulta un răspuns care să ne ajute să mergem mai departe pe cărarea vieţii. De exemplu, îmi place foarte mult, şi în acelaşi timp cred că se aplică la problema enunţată, următorul verset:

„Când au auzit cuvintele acestea, s-au simţit mustraţi în cugetul lor şi au ieşit afară, unul câte unul, începând de la cei mai bătrâni până la cei din urmă. Şi Iisus a rămas singur cu femeia care stătea la mijloc (- n.a. acuzată de cei care ieşiseră din sală şi care o aduseseră înaintea lui Iisus cu scopul de a fi omorâtă cu pietre)." — Ioan 8:9

Analiza acestor versete o vom face în capitolul următor, acum doar ne rezumăm la selectarea acestora pe baza unor criterii de căutare şi relevanţă. Alegerea anumitor versete, aşa cum am precizat, se bazează pe o

intuiţie ce se dezvoltă în timp. În plus, nu trebuie ignorat contextul acestora. În urma unei căutări vor rezulta zeci, chiar sute de versete, aşa cum se întâmplă şi când folosim un „*motor de căutare*" pe Internet. Din această mulţime de rezultate este necesar să selectăm un număr mic de versete ce au aplicabilitate directă la situaţia noastră.

Aşa cum am precizat, nu se poate da o reţetă, dar în principiu merită conturate următoarele idei:

1. *Căutarea să se facă după cuvintele cheie identificate la etapa anterioară sau după expresii înrudite.*
2. *În cazul în care rezultatele nu sunt relevante, se vor căuta expresii alternative înrudite cu expresiile cheie în cauză.*
3. *Din mulţimea de rezultate, se vor selecta doar versetele ce ni se par relevante, prin restrângerea ariei de căutare sau prin adăugarea de criterii suplimentare de căutare.*
4. *În final, trebuie să ajungem la un număr mic de versete, să zicem două până la cinci versete pentru început, pe care le vom nota în vederea unei studieri viitoare, ce va fi expusă în capitolul următor.*
5. *Nu în ultimul rând, în selectarea unui verset este bine să vă uitaţi la contextul acestuia, adică este util să citiţi versetele ce îl preced şi cele ce îl urmează pentru a înţelege la ce se referă.*

Nu este cazul să fii descurajat citind aceste reguli, fiindcă ele se deduc cu uşurinţă în urma câtorva exerciţii de căutare şi selecţie. Experienţa îşi va spune cuvântul şi în scurt timp metoda ţi se va părea instructivă şi pasionantă. În fond, o astfel de metodă este similară căutării de „*pepite*" în nisipul aurifer, decantând o cantitate suficientă până când vei obţine mai multe exemplare de valoare, utile pentru ceea ce ai nevoie în rezolvarea problemei în cauză.

Să mergem acum mai departe la a doua problemă ce a fost enunţată:

Titlu: *În umbra lucrurilor ce vor veni*

Descrierea problemei: *„În ultimul timp mă confrunt tot mai mult cu neputinţa de a mai putea accepta pe cei din jurul meu, fie că este vorba de ceilalţi membrii ai familiei, fie de colegi. Am impresia că nimeni nu mă înţelege cu adevărat, că sunt doar minciuni ceea ce mi se spune, iar deseori mă surprind reacţionând cu violenţă faţă de ceilalţi, chiar dacă nu am nicio raţiune precisă în acest sens. Mi-aş dori să pot merge într-un loc în care să mă retrag, în singurătate poate, cel puţin pentru timp, undeva departe, un loc în care să-mi redescopăr sensul şi valorile".*

Expresii cheie: *teamă de a privi în jurul, (teamă de a mai privi) în viitor, veştile rele se succed cu repeziciune, năucindu-mă în trecerea lor, urmărit de un prădător nevăzut, pierd controlul vieţii, îngrozesc la gândul zilei de mâine.*

Termenul cheie cel mai relevant: *pierderea controlului vieţii şi perspectivei viitorului.*

Problema pierderii siguranţei vieţii, sau a speranţei ce este înlocuită

de neliniște și de acea stranie tulburare a sufletului numită teamă, apare în multe locuri din Biblie. De aceea, vom căuta după cuvântul „*tulburare*" și după aceea folosind rădăcina lui, și anume, cuvântul „*tulbure*". Din rațiuni practice, vom restrânge aria de căutare la Noul Testament.

Un verset deosebit de frumos pe care l-am găsit este următorul preluat din Evanghelia după Ioan:

„Să nu vi se tulbure inima! Aveți credință deopotrivă în Dumnezeu și în Mine." — Ioan 14:1

Vom căuta acum și după un alt termen, care să ne ajute să extindem aria cercetării noastre, dar care să fie, în același timp, înrudit cu cel pe care îl examinăm. Astfel, am ales pe cel de „*neliniște*" pentru care vom lansa o căutare în întreaga Biblie. Au fost afișate mai puține rezultate decât în cazul anterior. Dintre acestea mi s-a părut mai relevant cel din Psalmul 31:7, la care, din rațiuni de înțelegere a contextului, am adăugat și versetul următor:

„Fă-mă să mă înveselesc și să mă bucur de îndurarea Ta, căci vezi situația disperată în care mă găsesc! Tu știi neliniștea sufletului meu. Tu nu mă vei da în mâinile dușmanului, ci îmi vei deschide un loc larg pe unde să merg!" — Psalm 31:7-8

Merită să alegem și un termen aflat în contrast cu cele exprimate în relatarea problemei, care să contrabalanseze aspectele negative enunțate. Astfel, un antidot sigur al lipsei de speranță constă în cultivarea speranței și bucuriei. De aceea, haide să căutăm după cuvântul „*bucurie*". Doresc să subliniez că de fiecare dată când vei căuta în Biblie un sfat potrivit pentru dificultățile tale, o inspirație specială te va ajuta să alegi termenii potriviți, iar după aceea, aceeași călăuzire te va îndruma să alegi combinația de versete de care tu ai nevoie.

Pentru rezolvarea problemei pe care o studiem, am ales versetul din Psalmul 100: *„Slujiți Domnului cu bucurie! Veniți cu veselie înaintea Sa." — Psalm 100:2*

Să trecem acum la a treia problemă enunțată și să căutăm versetele biblice corespunzătoare, care să ne ajute în rezolvarea ei.

Titlu: *Sacrificând totul pentru succes*

Descrierea problemei: *„Sunt un om care nu am propriu-zis probleme. Cu toate acestea în ultima vreme am fost tot mai preocupat să investesc cât mai profitabil banii pe care îi dețin. Acest lucru este normal, dată fiind criza financiară care se află în plină desfășurare în aceste zile. Totul îmi merge din plin; ceea ce îmi propun, de îndată se realizează. De aceea, mă pot considera a fi un om de succes.*

Totuși, de ceva vreme am observat că relațiile mele cu familia au suferit ceva schimbări. Bineînțeles, nu schimbări notabile, dar semnificative pentru a-mi atrage atenția. Nu am idee de ce, dar soția pare a fi mai retrasă; parcă i-ar fi teamă să vorbească cu mine. Copiii aproape că nu mă bagă în seamă; parcă m-ar evita. Ceva se întâmplă cu ei, dar nu îmi dau seama ce anume. Sau poate se întâmplă ceva cu mine?

Este drept că în ultimul timp vin tot mai târziu de la muncă. Dar ce să fac? Cheia succesului presupune efort şi iar efort. Este adevărat că de mai mult timp week-end-urile le-am petrecut în nenumărate discuţii şi întruniri de afaceri. Dar nu am vrut să pierd nişte ocazii care cu siguranţă nu se vor mai repeta în viitor. Cu toate acestea, îmi este clar că se întâmplă ceva în familia mea. Să fie oare o problemă la ei? Sau la mine?"

Expresii cheie: *preocupat să investesc cât mai profitabil, relaţiile mele cu familia au suferit ceva schimbări, succesul presupune efort şi iar efort, am petrecut nenumărate discuţii şi întruniri de afaceri.*

Expresia cea mai relevantă: *„succesul presupune efort şi iar efort", sau cu alte cuvinte: „succes prin supraefort".*

În urma analizei pentru identificarea cuvintelor cheie am înţeles că dorinţa de câştig adusese probleme serioase de relaţie în cadrul familiei pentru acel om. Ar fi interesant să explorăm conceptul de „*odihnă*", fapt pentru care vom căuta folosind acest cuvânt. Din cauza mulţimii de versete ce includ acest termen, mă voi limita la o căutare doar în Noul Testament.

Pentru acest caz mi s-a părut util să selectez un anumit verset din Evanghelia după Matei: *„Veniţi la mine toţi cei trudiţi şi împovăraţi fiindcă Eu vă voi da odihnă." — Matei 11:28*

De asemenea, am căutat după cuvintele „*trudă*" şi „*trudit*" în toată Biblia. Unele dintre versetele cele mai relevante au fost următoarele:

„Drept răspuns Simon I-a zis: — Învăţătorule, toată noaptea ne-am trudit şi n-am prins nimic! Dar la cuvântul Tău, vom arunca plasele de pescuit în mare!

După ce le-au aruncat, au prins o cantitate uriaşă de peşti că începeau să li se rupă năvoadele." — Luca 5: 5-6

Merită să mai căutăm după termenul „bogăţii", fiindcă în mare măsură, efortul depus de acest om era motivată de dobândirea unor bunuri materiale de valoare. Din mulţimea de versete pe care le-am obţinut în urma căutării, am avut convingerea că este relevant următorul:

„Sămânţa căzută între spini îl reprezintă pe cel care aude Cuvântul Evangheliei, dar îngrijorările lumii acesteia şi atracţia înşelătoare a bogăţiilor distrug influenţa acestui Cuvânt, care ajunge să nu mai dea niciun rod." — Matei 13:22

Ajuns în acest punct, am constatat că aveam deja strânse o mulţime de versete biblice ce se cereau explorate. Dar ceea ce m-a bucurat cel mai mult a fost faptul că am reuşit să găsesc remedii corespunzătoare din Sfintele Scripturi la dificultăţile concrete ale vieţii. Cred că studiul Bibliei trebuie întotdeauna să ne conducă la rezolvarea problemelor cu care ne confruntăm, fiindcă altfel nu vom avea niciun beneficiu din efortul pe care îl investim în citirea ei.

Arătând prietenului meu lista de versete pentru cele trei probleme enunţate, acesta mi-a zis:

— Versetele biblice sunt asemenea unor medicamente ce anihilează obstacolele pe care le întâlnim pe calea noastră. Administrate

corespunzător, ele vor aduce vindecare!

— *La ce fel de vindecare te referi*? l-am întrebat. *În fond, am dorit să scriu despre un studiu biblic aplicat, așa cum m-ai îndemnat la început. Acum îmi vorbești despre vindecare? Nu înțeleg la ce anume te referi*! am precizat.

După o scurtă pauză în care a privit piscurile munților ce-și etalau înălțimea și splendoarea în acea splendidă dimineață de octombrie, el mi-a zis:

— *Studiul biblic, fie el și aplicat, nu poate fi un scop în el însuși. Nu există cunoaștere de dragul cunoașterii. Toți căutăm ceva anume când dorim să cunoaștem un anumit lucru. Astfel, scopul Bibliei este, printre altele, cel de a ne oferi o vindecare deplină acum pe pământ pentru trup, minte și mediul în care trăim,* cu promisiunea unui viitor luminos în ceruri ce va prelungi la nesfârșit această înălțătoare experiență.

— *Vrei să spui, că un studiu biblic ce nu își propune vindecarea celor ce-l citesc sau îl ascultă, va fi un fel de „predicare în pustiu", lipsită de sens, aducând doar oboseală minții și iluzia unor lucruri ce nu au nicio legătură cu viața pe care o trăim? Adică va reprezenta doar o pedalare în gol lipsită de rezultat*? am întrebat nedumerit.

— *Nu pronunț sentințe, dar provocarea mea, în ceea ce te privește, este de a scrie o carte care să-i conducă pe cititori la experimentarea vindecării depline prin Cuvântul lui Dumnezeu descoperit prin intermediul Bibliei!*

— *Dar scuză-mă, te rog,* am continuat. *La ce se referă această vindecare deplină? Nu înțeleg exact la ce anume te referi.*

— *Ei bine, vindecarea deplină reprezintă în esența ei dobândirea unei minți sănătoase, capabile să înțeleagă intenția lui Dumnezeu și să intre într-o relație directă cu El, pentru ca omul să trăiască în armonie cu legile universului așa cum au fost exprimate de Creator*.

— *Adică vindecarea deplină se bazează pe dobândirea capacității de a intra în legătură cu Dumnezeu?* am întrebat mai departe. *Totuși, nu sună cam „mistic" acest concept al „legăturii cu Dumnezeu"*? am continuat nedumerit.

— *Misticismul decurge din ezoteric și ocult, aspecte ce țin de latura întunecată a universului, dar vindecarea deplină reprezintă rezultatul studiului direct și sincer al revelației divine, într-o manieră aplicată la dificultățile vieții,* continuă conturând distinct fiecare cuvânt. *Voi mai reveni asupra acestui subiect însă numai după ce vei face studiul versetelor pe care le-ai adăugat pe această listă*, a adăugat la final.

— *Ah, întotdeauna îmi dai câte ceva de făcut!* am exclamat fără dorința de a reîncepe lucrul.

— *De ce să te oprești la jumătatea drumului? Deja sunt sigur că mulți cititori abia așteaptă să vadă continuarea „terapiei" prin Cuvântul lui Dumnezeu.*

Acestea fiind zise, m-am întors la masa de lucru, fapt pentru care am

încheiat acest capitol şi am trecut la următoarea etapă a călătoriei în lumea Cuvântului divin.

Plan de vindecare şi acţiune

1. *Luaţi-vă timp pentru a analiza ceea ce aţi scris într-un caiet, sau într-un fişier de calculator, în legătură cu problemele cu care vă confruntaţi, căutând în textul Sfintelor Scripturi răspunsuri valabile la dificultăţile dumneavoastră.*
2. *Realizaţi mai multe căutări folosind diferiţi termeni, în conformitate cu analiza de relevanţă pe care aţi realizat-o în capitolul anterior.*
3. *Selectaţi acele versete biblice care vi se par a veni în ajutorul depăşirii obstacolelor cu care vă confruntaţi.*
4. *Adăugaţi o listă de versete în dreptul fiecărei probleme pe care aţi enunţat-o în caietul, sau fişierul pe care l-aţi deschis, în vederea soluţionării ei.*
5. *Citiţi de mai multe ori versetele selectate şi încercaţi să vedeţi contextul în care ele apar în cuprinsul Sfintelor Scripturi. Acest lucru vă va ajuta când veţi trece la etapa de studiu.*
6. *Realizaţi un obicei din a scrie în „Caietul cu Probleme" şi urmaţi metodele ce vor fi expuse în capitolele următoare.*

Dincolo de Porţile Edenului

Pe măsură ce scriam şi adânceam acest studiu, am visat că mă aflam undeva, la mică distanţă de zidurile unei grădini uriaşe numite Eden. Poarta în faţa căreia mă găseam era păzită cu sabia de un înger strălucitor. Dincolo de ea se zărea un pom neasemuit, aflat lângă un râu plin cu o apă ce strălucea ca lacrima, ba chiar precum cristalul. În mână aveam acest manuscris şi doream foarte mult să culeg măcar câteva frunze din acel pom, şi dacă puteam, aş fi încercat cu orice preţ să îi gust rodul. În acele momente am observat că de o parte a zidului se vedeau mai multe ramuri ce treceau peste el. Atunci am alergat şi am cules mai multe frunze, deosebit de frumoase, pe care le-am aşezat în dreptul enunţurilor pe care le aveam în dreptul „*Caietului cu Probleme*".

De îndată ce am suprapus frunzele miraculoase peste enunţurile dificultăţilor din caiet, o lumină puternică a strălucit din ele. Uimit, am văzut cum acele frunze dobândeau aspectul unor rânduri tipărite unde erau redate versete biblice, în genul celor pe care le selectasem. Pe măsură ce priveam plin de mirare la tot acest spectacol grandios, am auzit un glas care mi-a spus:

— Pomul vieţii a fost de multă vreme alături de tine prin intermediul Bibliei. Ori de câte ori ai deschis paginile ei sfinte pentru a le studia şi aplica la propria ta viaţă, fără să îţi dai seama, tu de fapt treceai dincolo de zidurile şi porţile Edenului!

După aceea, visul s-a încheiat, dar îndemnul primit mă motiva să merg mai departe pe calea dobândirii vindecării depline. Prin urmare,

dragă cititorule, te invit să trecem dincolo de zidul frumoasei grădini pentru a ne hrăni din Pomul Vieţii, adică din Cuvântul lui Dumnezeu. Vom păşi în lumea extraordinară şi fabuloasă a Bibliei pentru a înţelege semnificaţia versetelor pe care le-am identificat ca răspunsuri la dificultăţile enunţate în capitolele anterioare.

M-am reîntâlnit cu prietenul meu şi am avut o discuţie interesantă legată de studiul biblic personal. Prin urmare, am reluat discuţia cu privire la realizarea acestei cărţi.

— *Am o întrebare şi în acelaşi timp o problemă*, i-am spus direct. *Cum să studiezi Biblia? Care ar fi scopul şi după aceea metoda de studiu a Sfintelor Scripturi?* am adăugat după câteva clipe.

Prietenul meu a ascultat cu atenţia ce l-am întrebat, dar nu mi-a dat un răspuns imediat, fiindcă tocmai îşi prepara un ceai de plante turnând apă fierbinte într-o cană în care pusese înainte nişte frunze de tei împreună cu alte plante medicinale. După aceea, a acoperit vasul cu un capac, s-a uitat la mine şi mi-a răspuns.

— *Ai văzut ce am făcut?* m-a întrebat în modul cel mai serios.

— *Cum să nu? Ai luat apă fierbinte şi ai turnat-o într-un vas în care pusese-i înainte nişte frunze de plante medicinale. După aceea ai acoperit vasul şi aproape sigur că după vreo câteva minute vei turna conţinutul printr-o strecurătoare într-un alt vas sau într-un pahar. Astfel, îţi vei putea bea ceaiul de dimineaţă. Dar scuză-mă,* l-am întrebat nedumerit, *ce legătură au toate acestea cu întrebarea pe care ţi-am pus-o mai devreme?*

— *Ce s-ar întâmpla dacă în loc de apă fierbinte aş turna apă rece?* m-a întrebat mai departe, aparent fără legătură cu tot ce vorbisem.

— *Ei bine, nu ai mai obţine niciun fel de ceai, fiindcă apa nu ar mai intra în combinaţie cu substanţele active din frunze. Practic, după ce ai strecura amestecul, apa ar rămâne tot apă,* am spus în concluzie.

— *Foarte bine ai răspuns!* m-a felicitat. *Şi acum să facem aplicarea de rigoare. Ai la îndemână câteva „frunze" din pomul vieţii?* m-a întrebat fiind curios să afle răspunsul.

Dat fiind visul pe care îl avusesem, am înţeles că se referea la lista de versete culese din Biblie, despre care vorbisem în capitolul anterior.

— *Cum să nu?* am răspuns. *O mulţime de astfel de „frunze" am strâns deja în această dimineaţă!* am continuat zâmbind.

— *În regulă. Ai frunzele, le-ai pus în vas, adică le-ai copiat în manuscris, şi acum trebuie să faci un ceai vindecător pentru cei afectaţi de problemele pe care le-ai descris. Ce altceva ar mai fi necesar pentru a avea un ceai de bună calitate?* m-a întrebat cu nerăbdare.

— *Bineînţeles că trebuie turnată apă fierbinte peste aceste frunze*, am răspuns zâmbind.

— *Dar ce se întâmplă dacă apa este doar caldă şi nu fierbinte?* m-a întrebat el deodată.

— *În acest caz*, am răspuns, *se obţine ceva ce nu este nici apă, nici*

ceai, adică va rezulta ceva ce este la mijloc, imposibil de a fi consumat, bun doar de a fi aruncat! am răspuns amuzat de situaţia creată.

— Aşadar, avem trei categorii principale de studii presupus biblice. Unul în care peste conţinutul Scripturii se toarnă apă rece, obţinându-se tot apă. Altul în care se toarnă apă caldă, obţinându-se o licoare imposibil de băut. Şi altul în care se toarnă o apă fierbinte, ce preia ingredientele vindecătoare din frunzele paginilor sfinte, rezultând un ceai plin de aroma şi puterea pomului vieţii din Edenul lui Dumnezeu.

După aceea prietenul meu strecură ceaiul şi îl turnă în două cești, după care una mi-o oferi iar cealaltă o păstră pentru sine.

— Totuşi, am continuat, *în legătură cu frunzele, am înţeles la ce se referă, dar cum rămâne cu apa? Care ar fi semnificaţia apei pe care o utilizăm la prepararea ceaiului, aplicând bineînţeles simbolul la studierea Bibliei?*

— Apa pe care o foloseşti la prepararea ceaiului în acest context, semnifică efortul pe care îl depui pentru a studia Biblia. În fond turnăm apă fierbinte cu scopul de a elibera elementele active din frunze şi de a le încorpora în ceaiul fierbinte pe care dorim să îl consumăm. Astfel, o persoană care toarnă apă rece peste paginile Scripturii, nu este neapărat un cercetător superficial. El poate lucrează din greu, amestecând prin diferite proceduri mecanice apa şi frunzele de ceai pentru a obţine un studiu de valoare. Dar fără puterea clocotului, adică a apei fierbinţi, nu va putea să iasă un ceai vindecător, ci apa va rămâne în continuare apă.

— Îmi aduc aminte de cele scrise în Noul Testament cu privire la farisei, care în ciuda zelului evident pe care îl aveau, nu reuşeau să ajungă la o religie puternică, a inimii şi devoţiunii autentice. Discursul lor, deşi biblic, era formalist şi rece, în genul unor regulamente de organizare şi funcţionare, rezultând o listă lungă cu „ce să faci şi ce să nu faci", plus multe alte ceremonii!

— Tehnic vorbind, un astfel de fenomen poartă numele de „legalism". Mergând mai departe, îmi spuse prietenul meu, *cel care amestecă apă care este doar caldă, obţine într-adevăr ceva din seva frunzelor. Am observat că un astfel de amestec preia o parte din culoarea substanţelor active, dar la gust constaţi imediat că este doar apă încălzită, ce nu poate fi băută. Tot astfel, rezultă că un studiu poate să pară a fi biblic, dar rezultatul, dacă apa este doar „caldă", nu va fi nici învăţătură şi nici lumină, adică nu va avea o finalitate clară şi va fi doar o plicticoasă pierdere de vreme.*

— Cred că aici se încadrau ucenicii care primiseră doar botezul lui Ioan şi nu avuseseră încă experienţa botezului cu Duh Sfânt.

— Aşa este. Acest gen de ucenici se mai numesc şi „creştini încropiţi", deşi termenul pare a fi contradictoriu, fiindcă niciun creştin autentic nu poate să fie „încropit". În concluzie, doar apa fierbinte rămâne singura care preia deopotrivă culoarea şi savoarea ingredientelor active din Scriptură şi numai astfel poţi obţine un ceai vindecător.

— Dar ce anume conduce la încălzirea apei pentru a da în clocot?

am întrebat nedumerit.

— *Haide să citim un text biblic care să ne ajute,* îmi răspunse şi deschise imediat Biblia la Apocalips 3:15-16 şi a citit: *„Îţi cunosc faptele. Iată, nu eşti nici ca apa rece şi nici ca apa în clocot! Fiindcă eşti puţin încălzit, nici fierbinte şi nici în clocot, te voi scuipa din gura Mea!"*

— *Am nevoie de mai multe detalii pentru a înţelege acest verset,* i-am răspuns curios de ce avea să îmi spună.

— *Să mergem mai departe*, continuă el, şi *să citim versetul 19*: *„Eu corectez şi îndrum continuu pe cel pe care îl iubesc, de aceea îţi spun: Întoarce-te!"*

Am stat puţin pe gânduri şi l-am întrebat:

— *La ce se referă acest apel de întoarcere la Dumnezeu?*

— *Cuvântul folosit în limba greacă înseamnă „reorientarea minţii şi a inimii". De fapt, ceea ce dă valoare efortului nostru de a înţelege Biblia este atitudinea pe care o avem, adică motivaţia interioară. Astfel, cineva poate dori să studieze Biblia pentru a prescrie reguli altora. Iată apa rece! Altul vrea să studieze Biblia pentru a da culoare vorbelor sale, dar fără a avea dorinţa de a pătrunde înţelesul adânc al Cuvântului. Iată apa caldă! Iar altul vrea să ajungă la esenţă, să guste puterea lui Dumnezeu şi a lumii cereşti, să fie vindecat şi să aducă refacerea celorlalţi. Iată apa fierbinte! Rezultatul nu poate fi decât pe măsură şi anume: apă, apă colorată sau ceai vindecător*, concluzionă prietenul meu.

În timp ce degustam aroma ceaiului ce-mi fusese oferit, am zis:

— *Eu vreau să ofer un ceai vindecător plin de toată seva cuvintelor Scripturii, care să fie o binecuvântare pentru toţi cei care-l vor gusta!*

— *Aşa ceva vrei? Atunci hai la lucru!* îmi spuse prietenul meu întinzându-mi o foaie de hârtie plină de întrebări, răspunsuri şi indicaţii de studiu.

Am luat această foaie şi am redat lucrurile cele mai importante pentru a putea prepara „*băuturi*" vindecătoare folosind „*frunzele*" pomului vieţii, adică învăţăturile Sfintelor Scripturi. Din cauză că spaţiul ar fi prea mare pentru a relua fiecare dintre paşii parcurşi pentru exemplele furnizate în capitolele anterioare, voi reda acum doar partea de comentariu biblic a versetelor pe care le-am identificat până în momentul de faţă. Totuşi, la finalul acestei povestiri, veţi înţelege tratarea completă a acestor exemple, conform paşilor descrişi în această carte.

O primă abordare constă în a ne imagina un posibil dialog, prin formularea de întrebări în legătură cu ceea ce exprimă textul biblic. După aceea urmează să furnizăm mai multe răspunsuri relativ la întrebările în cauză. Pentru exemplificare să luăm versetul din Ioan 8:29: „*Cel ce M-a trimis este cu Mine. Tatăl nu M-a lăsat singur pentru că întotdeauna fac ce-I este plăcut.*"

Întrebare: *Deşi tot mai mulţi ucenici Îl părăseau, Iisus a spus că nu va rămâne singur. Ce înseamnă acest lucru?*

Răspuns: *Singurătatea este o stare de spirit determinată nu de*

faptul dacă persoanele din jur ne dau atenţie sau ne ignoră. Ceea ce este important se referă la relaţia pe care o avem cu Dumnezeu şi la modul în care ne conformăm planurilor Sale de a aduce binecuvântare pe pământ. Cât timp urmăm pe această cale, nu vom rămâne vreodată singuri în accepţiunea deplină a cuvântului.

Întrebare: *Cum era Tatăl ceresc prezent împreună cu Iisus? Cum se realiza la modul practic acest lucru?*

Răspuns: *Tatăl ceresc era prezent cu Iisus prin tot ceea ce făcea şi prin tot ce vorbea, cu alte cuvinte, prin toată viaţa Sa. Nu este vorba neapărat de o unire mistică, ci mai degrabă, de o conlucrare între două Persoane şi două puteri care acţionau în aceeaşi direcţie, fapt ce realiza unirea prezenţei Tatălui cu a Fiului.*

Întrebare: *Prin urmare, care este condiţia de bază pentru a nu fi singur vreodată?*

Răspuns: *Pentru a nu fi singur niciodată, condiţia de bază este de a deveni conlucrător cu Dumnezeu, fapt ce presupune o schimbare radicală a vieţii, transformare ce va conduce la o satisfacţie deplină aici pe pământ şi la o răsplată eternă în lumea cerească viitoare.*

Să preluăm acum textul din Ioan 8:9: „*Când au auzit ei cuvintele acestea, s-au simţit mustraţi în cugetul lor şi au ieşit afară, unul câte unul, începând de la cei mai bătrâni până la cei din urmă. Şi Iisus a rămas singur cu femeia care stătea la mijloc (- n.a. acuzată de cei care ieşiseră din sală, care o aduseseră înaintea lui Iisus cu scopul de a fi omorâtă cu pietre)*”.

Întrebare: *De ce au plecat toţi cei care o acuzaseră pe acea femeie, după ce au auzit cuvintele lui Iisus (la versetul 8 scrie că Domnul a spus să arunce cu pietre cel care nu este păcătos)?*

Răspuns: *Toate aceste persoane s-au simţit mustrate de acest răspuns care punea în evidenţă condiţia de bază pentru a putea acuza pe ceilalţi, care se reflectă prin a nu fi deopotrivă vinovat de o faptă similară.*

Întrebare: *Care este prin urmare, condiţia de bază pentru a rămâne alături de Iisus?*

Răspuns: *Pentru a rămâne alături de Iisus este esenţial să accepţi cuvintele Sale, chiar dacă ele cuprind o mustrare. Mai departe, trebuie să te identifici cu o situaţie similară cu a femeii descrise în acest verset, care era conştientă de dreptatea acuzaţiilor ce i se aduceau, dar nu avea niciun fel de argument pentru a le contracara. Ea ştia că destinul ei depindea de îndurarea Celui care fusese chemat să o judece: Iisus.*

Întrebare: *Legând înţelesul versetelor studiate, întrebarea este: Cum poţi să alungi singurătatea?*

Răspuns: *Singurătatea poate fi alungată prin prezenţa Tatălui ceresc în vederea conlucrării în împlinirea planurilor veşnice. Similar, când acceptăm învăţăturilor lui Hristos, chiar şi când ele conţin o binemeritată mustrare, prezenţa divină vine alături de noi. În concluzie, trebuie să ajungem la o supunere deplină faţă de intenţia lui Dumnezeu şi*

să dovedim o ascultare continuă.

— Grele cuvinte ai mai scris! a exclamat prietenul meu. *Cartea pe care o scrii va sta multă vreme în raft înainte de a se vinde!*

— De ce? am întrebat puțin nedumerit. *Am urmat întocmai sfatul tău!* am spus mai departe.

— Așa este, dar vezi, aplicarea trebuie să fie practică. Oricum, vom vorbi despre acest lucru în capitolul următor. Ei bine, primul rezultat al unui studiu constă în reliefarea principiilor fundamentale, care ulterior te vor călăuzi spre o nouă viziune asupra vieții în special și realității în general, adăugă el.

Reflectând puțin, el continuă:

— S-a scris prea multă teologie ce nu are legătură cu viața obișnuită a oamenilor, dar Biblia este prin excelență o carte practică, în care principiile sunt expuse pentru a ne ajuta să facem față realităților pe care le întâmpinăm.

În continuare, prietenul meu spuse:

— Acum, întorcându-mă la versetele pe care le-ai „cules" din Scriptură, îți sugerez să fii mai concret, mai direct, chiar cu riscul de a-ți reformula exprimarea, fără însă a sacrifica principiul ...

— La ce te referi? l-am întrebat întrerupându-i ideea.

— ... de exemplu, reluă el, *în Ioan 8:29 se observă relația dintre două concepte deosebit de puternice și anume, cel al trimiterii și cel al abandonării, adică al lăsării singur. Iisus spune ceva în genul: „Cel care M-a trimis, nu mă va abandona niciodată, fiindcă mereu fac, sau realizez, lucrurile pentru care am fost însărcinat."*

— Vrei să spui, am continuat, *că este util să folosesc o tehnică în genul redării prin cuvinte proprii a conținutului textului studiat în locul întrebărilor și răspunsurilor*?

— Când ți-am dat acea listă de întrebări, am dorit de fapt să încerci această abordare cu întrebări și răspunsuri pentru a-i intui posibilitățile și limitările. Nu este bine să impui o anumită metodă, fiindcă fiecare om are propriul său stil. O abordare analitică gen întrebare-răspuns poate fi nerelevantă pentru multe persoane ce nu au un bagaj de cunoștințe biblice suficient de vast. Acum, încearcă o exprimare alternativă la celelalte versete, îmi spuse el.

Puțin surprins de această provocare, am reluat ultimul dintre versetele studiate, și anume, Ioan 8:9, după care am zis:

— Privind la acest verset pot spune că o redare alternativă este următoarea:

„Un sentiment de mustrare profundă s-a produs în cugetul celor ce veniseră să o acuze pe acea femeie și să-i ceară moartea. De aceea, aproape fără să realizeze ce făceau, ei au început să se retragă, unul câte unul, în măsura în care își dădeau seama de propria vinovăție. În cele din urmă, Iisus a rămas singur cu persoana acuzată de acești pretinși

învățători ai Legii."

— Îți place acest gen de studiu? m-a întrebat nerăbdător să îmi afle răspunsul. *Eu l-aș numi ca fiind un studiu sintetic, cu redare alternativă și amplificată a textului biblic.*

— Cum să nu? am răspuns. *Este mult mai clar și mai explicit. Pot spune că este chiar mai personală această metodă, așa cum trebuie să fie orice studiu biblic. Seamănă cu un jurnal în care îți exprimi propria percepție asupra evenimentelor relatate și astfel, îți este mult mai clar ce anume s-a întâmplat. Chiar simți senzația participării, prin relatarea unor lucruri pe care le-ai văzut sau auzit dintr-o sursă de încredere.*

— În concluzie, continuă prietenul meu, *este momentul să treci la celelalte versete pentru a aplica această metodă cu redare amplificată și personalizată.*

Aici s-a încheiat întâlnirea cu prietenul meu și m-am întors la masa de scris. Am înțeles că este foarte important „*să fierbem*" bine conținutul textului biblic prin intermediul metodei redării amplificate, care astfel se va întrețese cu propria noastră gândire și imaginație, mai precis cu propriul nostru mod de a fi.

Să trecem acum la al doilea caz expus în capitolele anterioare și să redăm amplificat textul din Ioan 14:1, adică: „*Să nu vi se tulbure inima. Aveți credință în Dumnezeu și aveți credință în Mine.*"

Redare alternativă: *„Nu ai motive să ți se tulbure inima sau să îți pierzi cumpătul, indiferent de ceea ce se întâmplă în jurul tău sau cu tine. Important este să ai credință în Dumnezeu și în Iisus Hristos. Astfel, toate celelalte lucruri își vor găsi soluția."*

Să trecem acum la Psalmul 31:7-8, care ne spune: *„Fă-mă să mă înveselesc și să mă bucur de îndurarea Ta, căci vezi nenorocirea mea. Tu știi neliniștea sufletului meu și am convingerea că nu mă vei da în mâinile vrăjmașului, ci îmi vei pune picioarele pe loc larg!"*

Redare alternativă: *„Îndurarea lui Dumnezeu ne aduce bucurie, fiindcă El știe toate problemele prin care trecem. El cunoaște ce se întâmplă cu fiecare dintre noi, indiferent de timp sau loc. El știe neputințele noastre și neliniștea ce ne asaltează la fiecare pas în fața unui viitor incert și de nepătruns. De aceea, Dumnezeu nu ne va lăsa să fim înfrânți de realitățile potrivnice, ci ne va oferi de fiecare dată o ieșire adaptată puterilor noastre."*

La Psalmul 100:2, se spune: *„Slujiți Domnului cu bucurie, veniți cu veselie înaintea Sa!"*

Redare alternativă: *„În slujirea lui Dumnezeu există o bucurie ce nu poate fi exprimată pe deplin prin cuvinte. Mereu vei fii fericit, când vii înaintea Sa, fiindcă mereu va exista o binecuvântare pentru toți cei care se încred în El."*

Am avansat cu repeziciune și la a treia problemă expusă. Astfel, la versetul Matei 11:28 citim: *„Veniți la mine toți cei trudiți și împovărați, iar Eu vă voi da odihnă."*

Redare alternativă: *„Iisus ne oferă odihnă, adică soluție, la toate problemele noastre. El ne oferă ajutor pentru orice a ne elibera de tot ceea ce ne împovărează și ne tulbură sufletul sau mintea."*

La versetele Luca 5: 5-6, citim: *„Drept răspuns Simon I-a zis: Învățătorule, toată noaptea ne-am străduit și nu am prins nimic, dar la cuvântul Tău vom arunca năvoadele. După ce le-au aruncat, au prins o așa de mare mulțime de pești că începeau să li se rupă plasele."*

Redare alternativă: *„Simon Petru I-a zis lui Iisus că nu reușiseră să pescuiască nimic în timpul nopții. Dar ca urmare a poruncii lui Iisus, el a fost de acord să întindă năvoadele din nou. Rezultatul a fost uimitor. Foarte mult pește a fost prins într-un mod inexplicabil."*

Versetul din Matei 13:22 ne spune: „Sămânța căzută între spini, este cel ce care aude Cuvântul, dar îngrijorările acestei lumi și înșelăciunea bogăților îl înecă și ajunge neroditor."

Redare alternativă: *„Imaginea seminței care cade între buruieni și spini îl reprezintă pe acel om care crede ceea ce este scris în Cuvântul lui Dumnezeu, dar nu ajunge să îl pună în aplicare. Astfel, viața lui nu aduce niciun fel de rod, din cauza bogățiilor materiale și iluziilor după care aleargă în mijlocul acestei lumi."*

Am ajuns la finalul acestui capitol, dar invitația este de a merge mai departe pentru a aplica în mod personal ceea ce studiem din Biblie. În privința metodei de studiere prin redare amplificată, pot să amintesc faptul că există o versiune în limba engleză ce redă amplificat textul biblic, numită „*Versiunea Amplificată a Bibliei*", sau „*Amplified Version*", care pune în evidență forța redării alternative.

Plan de vindecare și acțiune

1. *Luați-vă timp pentru a analiza ceea ce ați scris într-un caiet, sau într-un fișier de calculator, în legătură cu problemele cu care va confruntați, căutând în textul Sfintelor Scripturi răspunsuri valabile la problemele dumneavoastră.*
2. *De îndată ce identificați fragmente de text care vin în ajutorul rezolvării problemelor cu care vă confruntați, aplicați metoda redării amplificate.*
3. *Parcurgeți toate versetele pe care le-ați identificat cu scopul de a reda amplificat și alternativ conținutul lor. Încercați mai multe variante de redare, exprimând din mai multe puncte de vedere același text.*
4. *Citiți de mai multe ori versetele selectate și încercați să vedeți contextul în care ele apar în cuprinsul Sfintelor Scripturi. Acest lucru vă va ajuta să redați amplificat cu mai multe detalii, fapt care vă va furniza o imagine mai clară asupra lucrurilor relatate.*
5. *Realizați un obicei din a completa sau scrie în acest „Caiet cu Probleme" și mai ales urmați metodele ce vor fi expuse în capitolele următoare.*

Aplicarea Personalizată a Principiilor Generale

Când privim în jurul nostru, vedem o mulţime de lucruri ce ne solicită atenţia şi ulterior distingem acele detalii ce ne trezesc interesul într-un fel sau altul. Nu este o întâmplare faptul că omul doreşte să cunoască realitatea înconjurătoare nu neapărat dintr-o pură curiozitate, ci mai ales fiindcă el caută ceva, având un anumit scop uneori declarat deschis sau alteori presupus. Am parcurs astfel o parte importantă a drumului ce ne conduce la vindecarea deplină, dar cert este că dacă nu am avea motivaţia căutării, atunci ne-am opri în acest moment şi ne-am mulţumi doar cu informaţia ce ne-a fost furnizată şi atât. Dar scopul nostru este de a merge până la capăt, depăşind stadiul purei contemplaţii şi urcând spre piscurile înalte ale descoperirii lui Dumnezeu prin intermediul Bibliei, cu scopul obţinerii vindecării depline.

Am reluat dialogul cu prietenul meu şi acesta mi-a zis:

— Este foarte frumos ce ai scris, dar aş vrea să fii mai personal. Vorbeşte la persoana întâi, însuşeşte-ţi promisiunile şi conţinutul lor pozitiv când scrii!

Am ţinut cont de acest sfat şi am scris o aplicare personală pornind de la ceea ce studiasem cu privire la Ioan 8:29:

„Dacă Dumnezeu mă trimite, înseamnă că va fi cu mine mereu şi nu mă va părăsi vreodată. Dacă rămân consecvent acestei misiuni, atunci mereu El îmi va fi aproape şi va merge alături de mine clipă de clipă şi ceas de ceas."

Mi-a plăcut foarte mult ce am scris, mai ales fiindcă se realiza o personalizare a textului la situaţia mea. Astfel, ieşeam din cadrul unei aşa zise „*teologii generale*", care rămâne cel mai adesea doar la nivelul emiterii de principii ce nu au nicio legătură directă cu realitatea vieţii. Am reluat discuţia cu prietenul meu care mi-a zis:

— Este bine cum ai scris, dar aplicarea personală, fiindcă despre aceasta vom discuta acum, trebuie să fie mai amplă, mai plină de substanţă şi de detalii, aşa cum este şi viaţa.

După aceea, a făcut o pauză şi mi-a arătat mai multe fotografii ce surprindeau acelaşi copac de-a lungul celor patru anotimpuri. Se distingea verdele crud, plin de sevă, al frunzelor în timpul primăverii. Acelaşi verde se putea vedea, dar de data aceasta mai puţin pronunţat şi mai albit în timpul verii. Toamna verdele era complet înlocuit de o culoare ruginie, un fel de amestec dintre galben închis şi maro. Iar iarna frunzele dispăreau cu desăvârşire.

— Dacă te uiţi cu atenţie la aceste imagini, îmi spuse prietenul meu, *vei vedea că anotimpul în care acest copac absoarbe la maximum seva pământului şi energia solară este primăvara. Fiindcă vorbim despre realităţi spirituale, o lume în care spre deosebire de realitatea naturală, totul este posibil, voi sublinia faptul că un studiu biblic trebuie să fie asemenea acestui copac în timpul primăverii.*

— Am înţeles! am exclamat. *Studierea Bibliei trebuie să ne conducă*

într-o eternă primăvară, un anotimp în care să absorbim cu putere seva pământului şi energia cerurilor iar astfel, să dobândim o vindecare deplină, adică o refacere şi regenerare completă, lucruri de care avem atât de mare nevoie!

— *Această primăvară fără-de-sfârşit,* continuă prietenul meu, *presupune să asimilezi cuvintele Bibliei şi să ţi le însuşeşti aşa cum copacii captează prin intermediul frunzelor energia solară. De fapt, asimilarea energiei primordiale din Sfintele Scripturi te va conduce la aplicarea lucrurilor relatate în cadrul acesteia, pe care le-am studiat în capitolul anterior. Adică vei ajunge la o personalizare cât mai profundă, şi aici nu este cazul să facem economie de cuvinte, a ceea ce ai descoperit în Cuvântul lui Dumnezeu.*

După această discuţie am reluat versetele pe care le studiam şi am rescris aplicarea pentru Ioan 8:29 în modul următor:

„Pe măsură ce voi fi tot mai conştient de chemarea şi trimiterea lui Dumnezeu, voi avea o tot mai clară percepţie asupra prezenţei Sale împreună cu mine în fiecare clipă, indiferent de loc. Astfel, singurătatea nu va mai exista pentru mine şi nu voi mai fi perturbat în relaţiile mele cu ceilalţi, fiindcă voi înţelege că există un sens în tot ce trăiesc, un scop al lui Dumnezeu şi o încredere pe care El mi-a acordat-o acolo unde mă găsesc şi oriunde mă voi afla de acum înainte."

— *Este frumos cum ai scris,* a răspuns prietenul meu. *Cu adevărat, pot spune că este un „cântec de biruinţă", dar pe de altă parte, nu trebuie să te mire acest lucru, fiindcă în contact cu Biblia se produce o schimbare a gândirii şi a dispoziţiei interioare ce reflectă „întoarcerea la Dumnezeu", aşa cum am discutat.*

Să trecem acum la Ioan 8:9, unde vom face următoarea aplicare personală:

„Ori de câte ori vor exista persoane care se vor uni să-mi facă vreun rău, sau pentru a mă umili în vreun fel, dacă voi alerga la Hristos, dacă Îi voi cere ajutorul, dacă voi apela la El ca Judecător drept, atunci El va veni lângă mine şi îi va face învinge pe toţi aceşti vrăjmaşi.

Niciun om stăpânit de stăpânit de gânduri murdare şi intenţii rele nu poate sta împotriva Sa. De aceea, pentru a scăpa de cei ce îmi doresc răul, este suficient să Îl chem pe Iisus. Cât timp El este împreună cu mine, voi avea o siguranţă deplină. Indiferent cât de multe ar fi persoanele răuvoitoare şi cei care mi se opun, voi avea un sprijin ce nu va putea fi diminuat sau înlăturat de ceva din această lume sau de oriunde altundeva."

Să realizăm acum aplicarea personală pentru Ioan 14:1 şi astfel, vom scrie:

„Nu îmi voi mai pierde cumpătul de acum înainte, indiferent prin ce trec sau ce mi se întâmplă, fiindcă de acum înainte voi privi doar la Dumnezeu. Nu voi mai da atenţie sugestiilor negative care vin asupra mea, fiindcă am convingerea şi încrederea că există Cineva care veghează asupra tuturor detaliilor vieţii mele."

Vom parcurge și aplicarea personală pentru Psalmul 31: 7-8, așa cum este redată mai jos:

„Prin îndurarea lui Dumnezeu am o bucurie continuă, fiindcă El știe toate problemele cu care mă confrunt. El știe ce se întâmplă în fiecare clipă cu mine, indiferent de locul în care mă aflu. El cunoaşte ceea ce pot, dar mai ales ce nu pot să fac. El știe capacitatea mea de a rezista în fața problemelor vieții. De aceea, înțeleg că El a și luat măsuri să trec cu bine. El nu va lăsa să fiu înfrânt de o realitate potrivnică, ci îmi va oferi o ieşire adaptată puterilor mele."

Iar la Psalmul 100:2, aplicarea personală va fi următoarea:

„De acum înainte voi găsi bucurie în închinarea la Dumnezeu. Numai în relație cu El voi putea fi fericit și voi avea binecuvântare în tot ceea ce întreprind. Aleg să mă încred în El și să las ca bucuria să se oglindească pe fața mea și fiecare experiență a vieții mele."

Să mergem acum la Matei 11:28 și să facem aplicarea personală:

„Toate problemele noastră și găsesc soluția prin Hristos. El ne întinde o mână de ajutor, El vine alături de mine și îmi oferă liniște în toate clipele vieții mele. Nu are niciun rost să mă las afectat de realitatea în mijlocul căreia trăiesc, fiindcă Iisus vine alături de mine, dacă Îl invit în viața mea.

Orice tulburare sufletească am să o asociez de acum înainte cu imaginea puterii Sale, capabilă să îmi ofere odihnă și siguranță deplină. Dacă El este cu mine, ce anume m-ar mai putea afecta? Tot ce mă împovărează sau mă neliniștește voi asocia de acum înainte cu Persoana Sa, cu capacitatea Sa de a rezolva sau compensa orice fel de problemă.

Nu vreau să mă mai las dominat de ceea ce este rău. Nu vreau să mai dau curs disperării sau depresiei. Dacă Iisus îmi dă odihnă, cine va putea să mi-o ia sau să mi-o alunge? Mă voi gândi mai mult la puterea vindecătoare a lui Iisus și-L voi lăsa tot mai mult la cârma vieții mele."

Să trecem acum la aplicarea personală pentru Luca 5:5, corelată cu problema ce fusese expusă:

„Îl voi invita pe Iisus să conducă afacerile mele de acum înainte, astfel încât să nu mai sacrific relațiile mele de familie sau alte valori ce nu pot fi estimate în bani ori bunuri materiale. Nu are rost să mai muncesc în acest stil lipsit de o eficiență reală, ci aleg să arunc „năvodul" cu mai multă înțelepciune, permițând și alte lucruri în viața mea în afara muncii fără întrerupere."

Iar la Matei 13:22, am redactat următoarea aplicare personală, care seamănă din multe puncte de vedere cu o mărturie de credință, la care trebuie să ajungă orice om ce intră în contact cu Cuvântul lui Dumnezeu:

„Îmi dau seama că o mulțime de „buruieni și de spini" am cultivat de-a lungul vieții ignorând lucrurile de o reală valoare, care nu pot fi cumpărate cu bani sau bogății materiale. În această lume am fost înșelat crezând cu succesul financiar este singura formă de realizare. De aceea, sunt decis de acum înainte să investesc în lucrurile care au o valoare ce

trece dincolo de orizontul îngust al lumii în care trăim, să am grijă de cei dragi şi să mă încred în Dumnezeu, Creatorul meu."

Am ajuns la finalul acestui capitol deosebit de important în care am învăţat cum să transpunem în experienţa personală principiile generale pe care le citim în Cuvântul lui Dumnezeu. Cred că exemplele au fost suficient de clare pentru a vă oferi un model asupra aplicării Bibliei în viaţa noastră. Redarea completă a ceea ce am studiat o găsiţi cu uşurinţă la finalul acestei secţiuni, unde am integrat tot ceea ce am studiat.

Plan de vindecare şi acţiune

1. *Luaţi-vă timp pentru a aplica personal ceea ce aţi studiat din cuprinsul Sfintelor Scripturi în legătură cu problemele cu care vă confruntaţi, pentru a ajunge la răspunsuri valabile la problemele dumneavoastră.*
2. *De îndată ce identificaţi fragmente de text care vin în ajutorul rezolvării problemelor cu care vă confruntaţi, faceţi aplicare la viaţa dumneavoastră.*
3. *Parcurgeţi toate versetele pe care le-aţi identificat cu scopul de a aplica conţinutul lor la situaţia dumneavoastră concretă. Încercaţi mai multe aplicări alternative exprimând din unghiuri diferite asupra aceleiaşi probleme.*
4. *Citiţi de mai multe ori versetele selectate şi încercaţi să vedeţi contextul în care ele apar în cuprinsul Sfintelor Scripturi. Acest lucru vă va ajuta să aplicaţi conţinutul lor cu mai multă precizie, fapt care vă va ajuta să ajungeţi la un răspuns mai clar pentru problema cu care vă confruntaţi.*
5. *Realizaţi un obicei din a completa sau scrie în acest „Caiet cu Probleme" şi mai ales, urmaţi metodele ce vor fi expuse în capitolele următoare.*

Răspunsul la Epistola lui Dumnezeu

Am ajuns la un moment important al căutării vindecării prin Cuvânt, după ce am parcurs etapele identificării situaţiei cu care ne confruntăm şi am studiat aplicând personal învăţăturile Bibliei. Acum trebuie să îmbinăm toate aceste lucruri într-un mod unitar, astfel ca ele să funcţioneze armonios. Elementul ce le va oferi coeziunea, acea îmbinare miraculoasă în ciuda diversităţii, este rugăciunea sau dialogul interior cu Dumnezeu. Însă cum se poate ca rugăciunea să fie o formă de dialog? Multe persoane au îndoieli asupra unei astfel de posibilităţi, iar altele chiar se dau înapoi considerând că a te ruga reprezintă doar un ritual de împlinit şi atât.

Fără a intra în polemici fără sens, aş dori să subliniez că adevărata rugăciune presupune o anumită formă de dialog cu Dumnezeu, o modalitate de a ne deschide sufletul înaintea Sa. O astfel de abordare a rugăciunii ne va conduce la întărirea relaţiei noastre cu Dumnezeu, ce trebuie să se bazeze pe sinceritate şi pe exprimarea directă a ceea ce simţim sau gândim.

Am reluat discuţia cu prietenul meu şi el mi-a pus o întrebare: — Ce înţelegi prin dialog? după care a continuat, cum putem să discutăm cu o persoană pe care nu o vedem şi nici nu ne răspunde direct la ce îi comunicăm?

Am stat puţin pe gânduri, după care am răspuns: — Putem vorbi cu o persoană pe care nu o vedem prin folosirea unui mijloc intermediar. De exemplu, apelăm la scris pentru a transmite mesaje celor ce nu sunt în imediata noastră prezenţă. Un exemplu simplu este cel al scrisorilor expediate unei persoane pe care dorim să o contactăm. Mai nou, scrisorile au devenit electronice, dar ideea iniţială a rămas.

Reflectând la cele spuse, prietenul meu m-a întrebat:

— Vrei să spui că rugăciunea poate fi asimilată cu transmiterea de mesaje către Dumnezeu, un fel de exprimare sub o formă bine-precizată a ceea ce dorim să Îi spunem?

— Desigur, lucrurile sunt similare, însă cu o deosebire majoră care derivă din faptul că Dumnezeu este cu noi tot timpul, nu numai când ne rugăm. Însă El nu comunică, de regulă, direct cu noi. În acest sens, am continuat*, El ne-a scris deja o epistolă destul de lungă şi anume: Biblia.*

— Prin urmare, continuă prietenul meu, *rugăciunea este epistola noastră de răspuns către Dumnezeu. Şi ori de câte ori ne rugăm răspundem marii epistole adresate prin Scriptură umanităţii, de fapt, fiecăruia dintre noi!*

— Da, sigur că aşa stau lucrurile şi aş mai adăuga, am spus mai departe, *că rugăciunea noastră trebuie să facă referinţă obligatoriu la învăţăturile Bibliei, la ce stă scris în această carte fundamentală a umanităţii, tocmai fiindcă ea este răspunsul pe care-l dăm lui Dumnezeu la epistola pe care El deja ne-a trimis-o. Aşa cum am spus, avem o epistolă generală, dar cu o aplicare pentru fiecare dintre noi, astfel că, în mod normal, trebuie să existe o mulţime nenumărată de răspunsuri personale din partea noastră adresate lui Dumnezeu prin intermediul rugăciunii.*

— În concluzie, continuă prietenul meu, *rugăciunea este epistola noastră către Dumnezeu, în care aşternem gândurile, sentimentele, planurile noastre şi practic orice problemă cu care ne confruntăm. De aceea, nu trebuie să ne limităm doar la cereri, ci similar Bibliei, ar fi bine să înglobăm întreaga noastră experienţă, adică tot ce trăim.*

Reflectând la acest scurt dialog, am înţeles că rugăciunea trebuie să fie o epistolă către Dumnezeu din partea noastră, aşa cum Biblia este epistola Sa către noi. Astfel, aşa cum distingem diversitatea de stiluri şi idei din cărţile Sfintelor Scripturi, tot aşa rugăciunea noastră trebuie să fie multicoloră, plină de prospeţime şi viaţă, aşa cum se cuvine când ne adresăm lui Dumnezeu.

Un alt dialog interesant pe tema rugăciunii l-am avut cu prietenul meu în altă ocazie. El m-a întrebat:

— Cum crezi că este cel mai bine să adresezi o rugăciune lui Dumnezeu? Prin vorbire sau în scris?

Am reflectat puțin și i-am răspuns:

— Depinde de situație și de modul în care suntem obișnuiți să comunicăm. De regulă, este dificil să ai la îndemână un instrument de scris, astfel încât să îți poți exprima gândurile pe hârtie. Însă rugăciunea nu se limitează la anumite ocazii ale zilei. De aceea, cred că rugăciunea este cel mai ușor de adresat prin intermediul vorbirii, mă refer în special la exprimarea vocală interioară, neauzită de cineva în afară de tine. Pe de altă parte, vorbirea nu poate să aibă profunzimea scrisului și mă gândesc că ar fi indicat când avem ocazia, să ne alcătuim rugăciunile și în scris.

— Ai dat un răspuns foarte bun, mi-a răspuns prietenul meu*, la care aș mai adăuga faptul că dacă transpui în scris o rugăciune, vei putea să o împărtășești și altora ulterior. În fond, nimeni nu poate cunoaște gândurile noastre dacă nu le exprimăm cumva. Când scriem, putem să răspândim experiența pe care am acumulat-o în cunoașterea lui Dumnezeu și nu să o ținem doar pentru noi. Acest lucru devine valabil când alcătuim un document electronic cu modele de rugăciune, ce pot deveni utile și altor persoane aflate în situații similare cu cele ale noastre.*

— Și încă ceva, am adăugat*, având o formă scrisă a rugăciunii, chiar și într-un caiet, vom putea reveni la experiențele pe care le-am avut cu scopul de a găsi inspirație și resurse pentru viitor.*

— Așa este, mi-a răspuns el. *Când scriem, de fapt gândim mult mai profund asupra a ceea ce avem de spus. Scrierea este legată de un proces de auto-reflecție, foarte utilă când este vorba de analizarea propriilor gânduri.*

Acestea fiind zise, am trecut la alcătuirea unor modele de rugăciune cu privire la situațiile pe care le-am trecut în revistă până în acest moment. Așadar, am expus și identificat problema cu care ne confruntăm, am căutat răspunsul în Biblie și am găsit versete care să ne ajute. Am studiat amplificat respectivele versete și am aplicat ce am învățat la situația în cauză și acum, ca răspuns la cuvintele Scripturii pe care le-am primit din partea lui Dumnezeu, vom adresa o rugăciune corespunzătoare pentru fiecare caz în parte.

La problema legată de alegerea singurătății ca alternativă la o lume în mijlocul căreia nu te poți regăsi, în urma studiului aplicat redat în capitolul anterior, am alcătuit următoarea rugăciune sau epistolă către Dumnezeu:

„Dumnezeul meu atotputernic,

Chemarea pe care mi-o adresezi prin intermediul cuvintelor Scripturii, întrece cu mult tot ce mi-aș fi putut dori sau imagina. Tu m-ai ales și m-ai trimis în această lume pentru a trăi o viață sfântă. Prezența Ta este alături de mine în fiecare clipă, în fiecare ceas și oriunde m-aș afla. Prin urmare, niciodată nu sunt singur, fiindcă Tu ești cu mine și mă înconjuri cu binecuvântarea Ta. În relație cu ceilalți, Tu mă înviorezi pentru a fi o sursă de putere și înțelepciune pentru ceilalți. Cum să nu fiu fericit datorită tuturor acestor lucruri? Cum îmi voi exprima pe deplin recunoștința față de ceea ce faci pentru mine?

Orice lucru are un sens precis în planul Tău veşnic şi nimic nu este trecut cu vederea. Chiar şi viaţa mea are un sens bine definit. Eu nu pot decât să mă bucur având acest gând în inimă şi în suflet. Tu mi-ai acordat încrederea sfântă de a Te reprezenta acolo unde mă găsesc. Dorinţa mea este de a împlini acest plan pe care îl ai cu mine. De aceea, în aceste clipe vin înaintea Ta pentru a-Ţi cere să mă întăreşti şi să îmi dai acea înţelepciune de care am nevoie în împlinirea datoriilor vieţii. De acum înainte nu am să mai dau atenţie sugestiilor negative, ci voi privi numai la Tine şi la ţinta desăvârşirii pe care ai pus-o înaintea mea. Îţi sunt recunoscător, Te laud şi mă închin înaintea Ta! Slăvit să fii în veci! Amin."

Aşa cum se poate observa cu relativă uşurinţă, rugăciunea pe care am alcătuit-o a cuprins elementele majore ale studiului biblic efectuat la care am adăugat recunoştinţa faţă de Dumnezeu, încrederea în călăuzirea Sa şi conştiinţa unei misiuni pe care ne-ai acordat-o, fapt care nu lasă loc disperării, depresiei, plictisului sau însingurării. Însă este posibil să nu fim familiarizaţi cu o astfel de abordare, dar aplicând principiile expuse, vom reuşi să descoperim o profunzime a relaţiei cu Dumnezeu ce va avea un efect regenerator, însufleţindu-ne pe cărarea vieţii.

Pe de altă parte, nu trebuie să ne limităm la o singură rugăciune şi să „îngrămădim" totul într-o singură exprimare, ca şi cum nu ar mai exista şi o altă ocazie de a ne adresa lui Dumnezeu. De aceea, am adăugat o rugăciune relativ la prima situaţie, inspirată din studiul aplicat al versetului Ioan 8:9, care a condus al următoarea formulare:

„Părintele meu ceresc,

Mă închin înaintea Ta şi am o bucurie negrăită fiindcă Tu eşti Dumnezeul meu. Astfel, am convingerea că îmi vei oferi sprijin şi ajutor în faţa celor ce vin împotriva mea. Indiferent cât de mare va fi încercarea, sau cât de multe ar fi persoanele sau situaţiile ce vin asupra mea, sunt sigur că vei fi alături de mine şi vei înlătura orice obstacol. Nimeni şi nimic nu poate sta împotriva Ta. De aceea, nu mă tem când Tu eşti alături de mine. Nu voi fugi din faţa unei realităţi potrivnice, fiindcă puterea Ta se va manifesta şi va deschide o cale pentru mine pe care să păşesc.

De fiecare dată când încercările vor veni asupra mea, sau negura gândurilor rele mă va cuprinde, voi privi la prezenţa Ta împreună cu mine şi la puterea pe care o desfăşori în favoarea mea. De aceea, Te chem Dumnezeul meu alături de mine. Te rog să creezi în mine o încredere deplină pentru a nu da atenţie descurajării care mă asaltează. Fii pentru mine puterea care să distrugă orice fel de circumstanţe care s-ar ridica împotriva mea.

De aceea, aleg să nu îmi fac niciun fel de griji cu privire la prezent sau viitor, ci toate lucrurile le voi considera ca fiind sub controlul Tău. De fapt, toate sugestiile negative nu au la bază realitatea, ci sunt un joc periculos al imaginaţiei ce tinde să mă despartă de tine. Înţeleg acum că grija Ta ocrotitoare va rămâne cu mine pentru totdeauna.

A Ta să fie slava acum şi în veci! Amin."

În această rugăciune am inclus mai multe elemente decât cadrul

strict al problemei enunţate la început. De fapt, când ne rugăm, o mulţime de alte lucruri se întrepătrund cu ceea ce dorim să exprimăm. De fapt, problemele pe care le conştientizăm sunt doar suprafaţa situaţiilor critice în care ne găsim, doar acele elemente ce ajung, ca să spunem aşa „*în partea superioară*" a conştiinţei noastre. Mergând mai departe la următoarea problemă, legată de prezenţa gândurilor negative, m-am gândit la următoarea posibilă rugăciune:

„Iubitul meu Tată din ceruri,

Îmi dau seama că nu există raţiune pentru îngrijorare fiindcă totul este în mâna Ta. De aceea, nu mă voi lăsa afectat de impresii negative, ci voi privi către Tine şi voi deveni conştient de prezenţa Ta părintească alături de mine. Chipul Tău îndurător este mereu vizibil de fiecare dată când disting detaliile vieţii, care mărturisesc despre intervenţia Ta. Tu îmi oferi o bucurie interioară indestructibilă. Gândurile rele nu pot locui în mintea mea dacă mă încred în Tine văzând toate aceste lucruri.

Tu cunoşti toate problemele cu care mă confrunt. Fiecare întâmplare a vieţii nu îţi rămâne ascunsă. Orice fel de opoziţie, interioară sau exterioară, se dă la o parte când Tu păşeşti alături de mine pe cărarea vieţii. Aşadar, gânduri pline de bucurie, asemenea râurilor ce se revarsă din izvoarele de pe munte, îmi vin acum în inimă şi în suflet spălând orice impresie cenuşie. Tu veghezi ca aceste ape interioare să nu fie tulburate de zgura răului, de orice murdăria păcatului sau de îngrijorare, lucruri ce creează fantasme de întuneric şi îndoială.

Când vin înaintea Ta, faţa mi se înseninează şi totul se transformă dobândind sens şi gust. Acum mă bucur de viaţa pe care mi-ai acordat-o fiindcă această conştiinţă a prezenţei Tale îmi aduce fericire. Până în prezent nu am ştiut ce înseamnă să zâmbesc privind către viitor, dar din această clipă voi păşi cu speranţă pe cărarea ce duce la Tine. În mâna Ta atotputernică îmi pun speranţa. Am încrederea că niciodată nu voi fi lăsat singur. Apele murdare ale descurajării nu vor mai reveni cât timp rămân pe stânca mântuirii Tale.

A Ta să fie slava în veci! Amin."

Şi acum să mergem la ultima situaţie amintită cu scopul de alcătui o rugăciune:

„Părintele meu Atotputernic,

Toate lucrurile se află în mâna Ta. Totul se supune dorinţei Tale. Nimeni nu poate adăuga sau scădea la ceea ce Tu realizezi. De aceea, îmi dau seama că zadarnic este efortul omenesc, dacă nu se află sub călăuzirea Ta. Înţeleg că Tu ne oferi odihnă de toate problemele noastre şi orice lucru îşi are rezolvarea la Tine. Orice împovărare a minţii şi orice tulburare a sufletului este îndepărtată de Tine, astfel că orice îngrijorare devine nejustificată şi orice preocupare în exces îşi pierde sensul. Îmi dau seama că munca şi dorinţa câştigării de mijloace materiale nu trebuie să ne absoarbă cu totul, încât să nu mai rămână timp nici pentru familie, nici pentru relaţia cu Tine. Recunosc că am greşit acordând prea multă atenţie muncii, până când am ajuns să lucrez peste măsură şi prea puţin

timp mi-a mai rămas pentru celelalte aspecte importante ale vieţii.

De aceea, vreau din această clipă să echilibrez această balanţă şi Te rog, Dumnezeul meu, să ridici acest jug al lipsei de măsură de pe umerii mei, fiindcă mărturisesc sincer că nu îl mai pot purta. Am nevoie de repaus, odihnă fizică şi linişte sufletească. Vreau să mă bucur de viaţa pe care mi-o oferi în dar alături de ceilalţi. Eficienţa în ceea ce facem, doar Tu ne-o acorzi, ea fiind o binecuvântare pe care Tu o oferi celui ce se încrede în Tine. Degeaba stăm nopţi la rând plănuind ce să facem. Dacă Tu nu acţionezi în favoarea noastră, totul devine doar un efort zadarnic. Însă, dacă puterea Ta se uneşte cu efortul omenesc, rezultatul este multiplicat de mii de ori. Am înţeles acum acest lucru şi-l voi aplica din clipa de faţă.

Bogăţia materială nu valorează nimic fără a fi însoţită de partea spirituală. Nu doresc să pierd viaţa veşnică din pricina alergării nesăbuite numai după lucrurile lumii acesteia. Vreau să mă bucur cumpătat de viaţa de acum şi de ceea ce Tu ai promis că vei împlini. Prin urmare, din clipa de faţă sunt decis să pornesc într-o nouă viaţă în care să se îmbine armonios activitatea profesională cu viaţa de familie, preocupările obişnuite cu aspectele spirituale şi să se regăsească tot ce am neglijat de-a lungul vieţii până acum. Te rog, Dumnezeul meu, să mă ajuţi în această privinţă, precum şi în orice alt lucru de care am nevoie, pentru a duce o viaţă înţeleaptă şi utilă pe pământ.

A Ta să fie slava, în veci de veci! Amin."

În rugăciunile din acest capitol s-a putut cu uşurinţă remarca faptul că am împletit mai multe ingrediente, în genul: recunoaşterii suveranităţii lui Dumnezeu, lauda Sa, exprimarea dependenţei şi recunoştinţei faţă de Creator, mărturisirea a ceea ce este greşit, alegerea de a începe o viaţă nouă şi meditaţii asupra relaţiei cu Dumnezeu. Astfel, am surprins faptul că rugăciunea poate cuprinde un univers nesfârşit de idei şi sentimente ce se revarsă din inima noastră către Dumnezeu, având drept rezultat dobândirea vindecării depline prin atingerea Cuvântului divin exprimat prin Scriptură. Dacă învăţăturile Bibliei ating corzile sufletului, ca răspuns la conştientizarea nevoilor noastre, atunci vom fi martori ai unei descătuşări interioare a energiilor spirituale latente ce va conduce la trezirea facultăţilor superioare cu care am fost înzestraţi de divinul nostru Creator.

Dragul meu cititor, am rugămintea să încerci aplicarea acestor sfaturi, pentru a te putea bucura pe deplin de această viaţă prin comuniune cu Dumnezeu. Chiar şi persoanelor ce au o concepţie ateistă despre lume şi univers, le recomand să încerce aplicarea paşilor ce au fost schiţaţi, fiindcă în mod surprinzător vor constata că situaţia lor se va îmbunătăţi semnificativ. Astfel, oricine doreşte se va convinge că, aşa cum există legi fizice, tot astfel, există legi ale naturii spirituale, care o dată respectate, vor produce efecte benefice neaşteptate.

Persoanelor care nu cred în Hristos, dar care cred în Dumnezeu, le adresez rugămintea să parcurgă aceste rânduri şi să practice ideile

menţionate făcând referinţă la Tatăl şi Creatorul nostru, al tuturora. Celor ce nu cred că Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu, le recomand să se adreseze direct Celui Atotputernic, preluând din ceea ce am scris acele elemente morale ce sunt comune tuturor religiilor de pe faţa pământului, ca să nu spun tuturor oamenilor, prin ceea ce se numeşte: *„conştiinţa morală*" pe care într-un fel sau altul o avem toţi.

Ce doresc să spun la finalul acestui capitol? Biblia nu a fost dată doar creştinilor sau evreilor, ci ea este Epistola lui Dumnezeu către întreaga umanitate. În acelaşi timp, mărturia Bibliei se armonizează, fără însă a se substitui, cu mărturiile istoriei, conştiinţei morale şi naturii. Aşadar, indiferent unde locuim în această lume, mărturia lui Dumnezeu rămâne prezentă cu noi pentru a ne conduce la salvare.

Plan de vindecare şi acţiune

1. *Luaţi-vă timp pentru a vă ruga şi aplica personal ceea ce aţi studiat din cuprinsul Sfintelor Scripturi în legătură cu problemele cu care vă confruntaţi pentru a putea dezvolta viaţa spirituală, mai precis, acele capacităţi cu care am fost înzestraţi de Creator.*
2. *De îndată ce vă confruntaţi cu diferite probleme în viaţa dumneavoastră, exersaţi imediat practica rugăciunii, exprimând înaintea lui Dumnezeu toate dificultăţile cu care vă confruntaţi. Nu încercaţi să vă ascundeţi în spatele cuvintelor, ci fiţi deschişi şi sinceri pentru a primi un răspuns care să vă ajute în situaţia concretă în care vă găsiţi.*
3. *Nu vă rugaţi doar după o singură schemă, ci permiteţi un conţinut cât mai diversificat şi natural, evitând orice exprimare artificială care v-ar afecta capacitatea de a vedea pe Dumnezeu aşa cum este El: bun şi îndurător.*
4. *Îmbinaţi studiul Bibliei cu rugăciunea preluând subiecte practice din ceea ce citiţi în Scriptură şi împletindu-le cu experienţa cotidiană. Nu încercaţi să fugiţi de realitate, ci confruntaţi obstacolele cu ceea ce stă scris în Biblie şi cu exprimarea credinţei prin rugăciune.*
5. *Realizaţi un obicei din a completa acest „Caiet/Fişier cu Probleme" şi urmaţi metodele ce vor fi expuse în capitolele următoare.*

Elaborarea Unui Plan de Vindecare și Acțiune

Priveam un peisaj încântător de pe culmea unui deal înalt şi mă gândeam că nu aş fi putut vedea acele lucruri dacă nu aş fi depus un efort susţinut timp de o oră pentru a urca din valea ce se zărea acum la picioarele mele. De multe ori, de-a lungul acelei excursii, îmi doream să renunţ, dar de fiecare dată, mă hotăram să merg mai departe. Astfel, am ajuns pe cel mai înalt vârf al acelui masiv muntos. Gândindu-mă la acea experienţă, am înţeles că nu este suficient să dorim să atingem o anumită înălţime spirituală, ci trebuie să plănuim şi să acţionăm pentru a avea succes. De aceea, vom trece la învăţarea unui lucru fundamental în obţinerea vindecării depline prin Cuvânt, şi anume, vom examina ce înseamnă un

plan de acţiune.

A întocmi un plan reprezintă un lucru similar pregătirii pentru escaladarea unui versant muntos, fapt ce presupune însuşirea deprinderilor necesare unei astfel de acţiuni. În plus, nu este suficient să plănuieşti o acţiune, dacă nu o şi execuţi. Experienţa va fi similară alpinismului, a acelei avântări către înălţimi necunoscute învingând gravitaţia, obstacolele terenului şi propria inerţie pentru a ajunge să pui steagul biruinţei pe cel mai înalt dintre toate vârfurile. Recunosc că nu este nici simplu şi nici uşor să întocmeşti un plan, dar după o vreme devine un obicei acela de a-ţi defini obiective şi de a le îndeplini. În plus, executarea corectă, desăvârşită a unui plan bun, va aduce cu sine cea mai de seamă satisfacţie.

Discutam cu prietenul meu, călăuza călătoriei mele în lumea miraculoasă a cunoaşterii şi aplicării Cuvântului lui Dumnezeu, iar el mi-a zis:

— Pentru a întocmi un plan de acţiune este necesar să ai o ţintă clară şi cel puţin un obiectiv către care să te îndrepţi, fiindcă altfel nu vei reuşi să ştii unde vrei să ajungi şi distanţa la care te afli în raport cu ceea ce ţi-ai propus. Practic, un plan este asemenea desenării un traseu pe o hartă, stabilind itinerariul ce trebuie parcurs, punctele de evaluare, de alimentare şi în final, ţinta întregii expediţii.

— Vrei să spui, am răspuns, *că un plan fără obiective reprezintă un lucru lipsit de sens?*

— Evident că aşa stau lucrurile! mi-a răspuns el. *Ei bine, înainte de a schiţa chiar şi cea mai mică etapă de realizare a unui plan, trebuie să îţi fie clare obiectivele pe care vrei să le aduci la îndeplinire. Nu aş exagera dacă aş spune că simpla enumerare a acestora poate forma deja schiţa unui plan de acţiune.*

— Totuşi, am continuat, *nu doresc să scriu despre lucruri complicate, care să fie greu de urmărit de cititori. Poate că deprinderea acestei „simple" arte se reduce la formularea obiectivelor pe care să le ai în vedere pe parcursul vieţii, pornind de la studiul biblic aplicat, despre care am vorbit deja.*

— Nu este chiar aşa, mi-a răspuns el, *ci mai degrabă, trebuie să gândeşti de la început că vei acţiona în vederea atingerii obiectivelor pe care le vei formula. În principiu, nu este necesar să încorporezi mai mult de trei — patru obiective în cadrul unui plan de acţiune, iar pentru fiecare obiectiv vei formula suficiente detalii legate de aplicarea lui concretă. Întotdeauna puterea se află în stăpânirea detaliilor şi cu cât viziunea îţi este mai precisă, cu atât vei reuşi sa realizezi mai mult.*

— De fapt, am continuat, *orice comentariu biblic are la bază capacitatea de a comenta un singur verset*?

— Bineînţeles că da! mi-a răspuns bucuros. *În felul acesta vei deprinde arta vindecării prin Cuvântul lui Dumnezeu! De fapt,* continuă el, *farmecul studiului biblic se descoperă dacă treci la aplicarea a ceea ce ai învăţat, iar un plan de acţiune este obligatoriu pentru obţinerea unor beneficii maxime.*

— Înțeleg că până la urmă scopul unui plan de acțiune este cel de a realiza o șlefuire interioară conform modelului pe care-l descoperim prin intermediul studiului biblic. Am dreptate sau nu?

— Ai perfectă dreptate! a exclamat prietenul meu. *Prin șlefuire interioară se realizează armonizarea deplină a sinelui cu marile legi spirituale ce guvernează universul, adică o acordare a „pulsului interior" cu ritmurile cosmice, așa cum au fost ele rânduite de Creator. De aceea, un plan de acțiune trebuie să fie suficient de simplu pentru a fi pus în practică și suficient de precis în a surprinde detaliile esențiale.*

M-am întors cu nerăbdare la masa de lucru și am revăzut cazurile pe care le studiam cu titlu de exemplu. Pornind de la ele am întocmit mai multe planuri de acțiune, menite să restabilească echilibrul interior și să ne armonizeze cu legile universale ale naturii. Astfel, pentru prima situație am elaborat următorul plan de acțiune:

Plan de vindecare și acțiune

Eliminarea sentimentului de singurătate și abandon

1. *De acum înainte voi conștientiza faptul că Dumnezeu este alături de mine. De aceea, voi dedica un timp suficient în care să mă gândesc la acest lucru.*
2. *Voi cugeta la scopul pentru care Dumnezeu m-a chemat la existență.*
3. *În relațiile pe care le am cu ceilalți, voi încerca să acționez conform modelului divin descris în Biblie, adică dovedind blândețe, înțelepciune, încredere, menținând și cultivând echilibrul interior.*
4. *Voi lupta să ating și să mențin echilibrul interior, care mă va conduce la eliminarea sentimentului de singurătate și abandon.*
5. *Voi atinge standardul unei vieți fericite prin exprimări verbale îngrijite, gânduri alese și un comportament amabil față de toți cei din jur.*

Plan de vindecare și acțiune

Eliminarea temerii de cei din jur

1. *De fiecare dată când îmi va fi teamă de ceilalți oameni, mă voi gândi la faptul că Iisus Hristos este alături de mine. El nu va permite să fiu copleșit de cei din jur.*
2. *Voi conștientiza prezența îngerilor sfinți venind în ajutorul meu.*
3. *Nu voi mai permite ca sentimentul fricii să mă domine.*
4. *Voi deveni conștient de prezența Dumnezeu, fără a mai cere sau aștepta aprobarea celor din jur.*
5. *Prin exprimare și gândire, voi dovedi curaj și încredere, fiindcă Iisus Hristos îmi dă putere și curaj pentru a mă comporta astfel.*

În acel moment m-am oprit din alcătuirea acestui plan de acțiune fiindcă mi-am amintit de o altă conversație avută cu prietenul meu, care

m-a întrebat în acea ocazie:

— Oferă-mi un plan de acţiune din Biblie, care să fi fost legat de atingerea unui ideal spiritual!

Am reflectat câteva momente şi i-am răspuns:

— Un astfel de plan de acţiune a fost cel de construire a sanctuarului în care se oficiau serviciile divine închinate lui Dumnezeu. Din câte ştiu, au fost date multe detalii cu privire la cum urma să se acţioneze şi ce anume avea să se realizeze. Practic, a fost pus înaintea ochilor poporului întregul sanctuar înainte de a se fi întreprins ceva concret. De asemenea, în acest plan au fost încorporate detalii precise şi indicaţii de realizare concrete.

— Foarte bine, mi-a răspuns, *dar doresc să îmi oferi câteva exemple întâlnite în cuprinsul Sfintelor Scripturi.*

— Pe aceeaşi temă, am reluat discuţia, *ne putem aminti de planul de zidire a templului de la Ierusalim din timpul lui Solomon sau de rezidire a acestuia în vremea lui Zorobabel. Nu în ultimul rând, amintesc proiectul profetic de rezidire a templului şi de administrare a Ţării Sfinte din cartea profetului Ezechiel. În fiecare caz întâlnim instrucţiuni precise, existând o anumită pasiune pentru redarea detaliilor. De fapt, în furnizarea de amănunte cu privire la un anumit lucru se află puterea de alcătuire a unui proiect viabil.*

— Este foarte bine tot ce ai spus, dar cred că ar fi util să privim lucrurile din perspectiva cea mai înaltă cu putinţă. Spune-mi, te rog, cum este redat sintetic conceptul ce cuprinde totalitatea acţiunilor lui Dumnezeu pentru salvarea umanităţii căzute în păcat?

Am stat puţin pe gânduri, reflectând adânc la întrebare, după care o idee extraordinară a strălucit în cugetului meu, asemenea unei lumini deosebit de puternice, ce venea de la tronul lui Dumnezeu, şi am zis:

— Planul de salvare! Aşa este! Dumnezeu a întocmit un plan de acţiune pentru a salva omenirea din abisul distrugerii! am exclamat în continuare plin de bucurie.

— Şi nu numai atât, mi-a răspuns prietenul, *ci fiecare profeţie, atât din Vechiul Testament, cât şi din Noul Testament, cuprinde părţi din acest plan de salvare, fiindcă de fapt orice profeţie biblică nu este altceva decât schiţa unui anumit plan de acţiune al lui Dumnezeu adaptat la diferitele circumstanţe concrete ale istoriei lumii.*

— Prin urmare, am zis mai departe, *cu cumva darul profetic este legat de capacitatea de a vedea planurile viitoare ale lui Dumnezeu, aşa cum au fost ele descoperite în preştiinţa Sa?*

— Corect, dar nu este vorba doar de a vedea planurile viitoare ale lui Dumnezeu, dar şi de a le însuşi în propria ta viaţă. Orice plan personal trebuie să reprezinte o detaliere a anumitor aspecte reliefate în marile planuri profetice ale lui Dumnezeu!

După mai multe momente de tăcere, prietenul meu reluă:

— De fapt, planul de salvare nu este altceva decât unul de vindecare

a omului, a planetei Pământ şi a universului, fiind o refacere completă a Edenului de la început şi aducând o eliminare deplină a tot ce este rău, incluzându-se orice consecinţă nefastă a tot ce a urmat prin intrarea acestei triste realităţi prezente în lumea noastră.

— Dar care sunt etapele de realizare a acestui plan având drept scop vindecarea umanităţii şi planetei Pământ? am întrebat mai departe, fiind interesat de această nouă abordare pe care o auzeam prima dată de la prietenul meu.

— Problemele au început în ceruri prin revolta unei anumite părţi dintre îngerii lui Dumnezeu. După un timp toată această controversă s-a extins şi pe pământ, afectând lumea în care trăim în multiple ipostaze. Vorbim despre alterarea mediului înconjurător, lucru ce ne devine tot mai clar în zilele noastre. De asemenea, vedem cum natura fizică, biologică, a fost degradată prin tot felul de neputinţe, boli şi în cele din urmă prin moarte. Iar în ce priveşte natura spirituală, ea a fost coruptă şi înjosită, viciul luând locul virtuţii, neliniştea şi încordarea în locul echilibrului interior şi păcii sufleteşti.

— Dar este teribilă această realitate negativă în mijlocul căreia trăim! am exclamat. *Cu cât devii mai conştient de aceasta, cu atât devii mai disperat, negăsind nicio soluţie!*

— Aşa este, dar Dumnezeu în providenţa Sa, a alcătuit un plan de vindecare, care face referinţă la toate aspectele anterior enumerate. Astfel, vedem pe Fiul Său care a luat natura noastră omenească, aşa deteriorată cum era ea din cauza păcatului, şi printr-o perseverenţă unică a mers până la capăt, aducând un sacrificiu deplin pentru noi, fapt care Îi dă dreptul să ne vindece şi să ne restaureze împreună cu această planetă, aşa cum a fost la început.

— De multe ori, oamenii se gândesc la Fiul lui Dumnezeu ca la un personaj de basm sau ca la un Prometeu din mitologia creştină!

— Din nefericire, aşa stau lucrurile, dar prima venire a lui Iisus Hristos a avut drept scop vindecarea deplină a naturii noastre umane, oferindu-ne drept metodă ceea ce se numeşte „naşterea din nou". Aceasta a fost prima mare etapă din planul de restaurare alcătuit de Dumnezeu.

— Dar a doua etapă când va fi? am întrebat mai departe.

— Următorul pas va fi realizat prin a doua venire a Fiului lui Dumnezeu, când toţi cei care au avut experienţa vindecării depline, prin naştere din nou, vor intra într-o lume refăcută, care nu va mai fi vreodată afectată de boli, degradare şi moarte. La rândul ei, a doua mare consecinţă a căderii în păcat, deteriorarea condiţiilor de viaţă, va fi îndepărtată.

— Dar a doua etapă în ce va mai consta? am întrebat mai departe, fiind din ce în ce mai curios să aflu întregul raţionament.

— În a doua etapă va fi refăcut Edenul, pentru ca aici să locuiască cei care au beneficiat de experienţa vindecării depline. Practic, întreg mediul înconjurător va fi restaurat şi vindecat. Orice agent al răului va

dispărea de pe pământ şi din univers. Detaliile sunt redate în cuprinsul Bibliei. Cei care doresc, pot să le afle citind cartea Apocalips.

După mai multe momente de tăcere, prietenul meu continuă:

— Vom mai reveni asupra acestui subiect, însă acum trebuie să treci mai departe la întocmirea planurilor de acţiune pentru celelalte două cazuri luate cu titlu de exemplu pentru cititorii acestor rânduri!

Am ajuns la masa de lucru fiind îmbogăţit de pe urma acestei discuţii ce mi-a deschis o perspectivă cosmică asupra vindecării. Am înţeles că de fapt, nu trebuie să alcătuiesc doar nişte pachete de acţiuni, ci va fi necesar să elaborez adevărate planuri de vindecare deplină, care să fie o aplicare a marelui Plan de Vindecare al Universului! Cu uşurinţă am remarcat că în centrul fiecărei etape din acest Plan se află Fiul lui Dumnezeu la început în dubla calitate de profet şi sacrificiu, ulterior ca Mare Preot şi Judecător şi la final ca Împărat şi Domn. Ce frumoasă perspectivă!

În cazul oricărui plan de vindecare deplină, pe care-l vom alcătui ca soluţie la problemele concrete cu care ne confruntăm, va trebui să Îl avem în centru pe Fiul lui Dumnezeu, prin intermediul modelului pe care ni l-a oferit, aşa cum este relatat în cuprinsul Bibliei. Vom trece acum la alcătuirea unui plan de vindecare şi acţiune pentru a doua situaţie enunţată:

Plan de vindecare şi acţiune

Dezvoltarea încrederii în Dumnezeu

1. *De acum înainte îmi propun să-mi dezvolt încrederea în Dumnezeu prin concentrarea atenţiei asupra lucrurilor ce au un caracter spiritual şi asupra subiectelor pe care le întâlnesc prin studierea Sfintelor Scripturi, aflate în legătură cu experienţa zilnică.*
2. *Prin dezvoltarea capacităţii de contemplare a realităţii înconjurătoare, voi distinge acele detalii semnificative ce mărturisesc despre intervenţia providenţei divine, fapt ce îmi va inspira curaj, încredere şi speranţă.*
3. *Nu voi mai acorda atenţie impresiilor negative, ce mă determină să părăsesc atmosfera luminoasă şi caldă a încrederii, optimismului şi bucuriei interioare.*
4. *De îndată ce voi mai întâlni astfel de influenţe, voi căută să mă îndepărtez imediat. Dacă acest lucru nu este posibil, mă voi retrage în interiorul fiinţei mele, concentrându-mă asupra a ceea ce este pozitiv şi înălţător.*
5. *Chiar dacă nu voi reuşi întotdeauna acest lucru, totuşi, voi persevera până când va deveni o deprindere pe care o voi urma natural.*
6. *Nu voi mai invita influenţele negative în viaţa mea printr-o atitudine descurajatoare sau prin exprimarea îndoielii şi temerii.*
7. *Nu voi mai cultiva obiceiuri care mă afectează negativ, în genul vorbirii de rău sau fără rost.*

8. *Voi cultiva arta de a selecta ceea ce este bun şi de a omite ceea ce este rău, atât în viaţa personală, cât şi în relaţiile pe care le am cu ceilalţi.*
9. *Voi cultiva deprinderea de a lăuda pe Dumnezeu şi voi aprecia aspectele bune pe care le întâlnesc pe cărarea vieţii.*
10. *Voi fi perseverent şi nu voi ceda până la atingerea nivelului deplin de încredere în Dumnezeu, indiferent de împrejurare.*
11. *Fie ca aceste lucruri să devină regulile de bază ale vieţii mele!*

Mă opresc puţin în expunerea planului de acţiune pentru următorul caz, cu scopul de a sublinia faptul că deşi anumite exprimări sunt sub forma unor angajamente, totuşi, un plan de vindecare trebuie să le cuprindă obligatoriu, fiind necesară o mobilizare motivaţională a întregii noastre fiinţe în realizarea unei reforme depline a vieţii.

Plan de vindecare şi acţiune

Să te bazezi pe îndurarea lui Dumnezeu

1. *Îmi voi acorda timp suficient pentru a privi în jurul meu cu scopul de a distinge intervenţia continuă a lui Dumnezeu în favoarea mea.*
2. *Îmi voi educa atenţia pentru a observa detaliile ce îmi arată prezenţa divină, în genul resurselor ce îmi sunt puse la dispoziţie de Dumnezeu, în genul: lucrurilor de care dispun, timpului, sănătăţii şi mijloacelor financiare.*
3. *Voi rememora întâmplările vieţii în care am văzut cu claritate intervenţia lui Dumnezeu.*
4. *Voi identifica acele momente în care providenţa divină a fost vizibilă în călăuzirea mea.*
5. *Voi consemna în scris şi voi exprima faţă de ceilalţi, ca mărturie, aceste evenimente care mi-au adus lumină în viaţă şi m-au îndrumat în ce aveam de făcut.*

Comentând varianta de plan de acţiune, sau de vindecare, de mai sus, constat că este util să rememorăm experienţele în care am primit o călăuzire specială din partea lui Dumnezeu. O astfel de „*jurnalizare*" a experienţelor devine ea însăşi o activitate de explorare şi identificare a problemelor cu care ne confruntăm. Alcătuirea unui „*jurnal al experienţelor spirituale*" conferă o profunzime deosebită relaţiei pe care o avem cu Dumnezeu şi devine un instrument util în vindecare prin intermediul Cuvântului divin. Ca exemplu, am inserat un astfel de model în cuprinsul acestei cărţi(Drumul de la Întuneric la Lumină), rememorând o anumită experienţă din viaţa mea, ce m-a condus să devin creştin.

Să trecem acum la următorul plan de vindecare dedicat următorului caz. Am considerat necesar să includ un pachet de astfel de planuri de acţiune, deoarece gândirea negativă reprezintă o problemă ce nu se rezolvă simplu doar printr-o singură abordare.

Plan de vindecare şi acţiune

Să te implici în planul divin de vindecare a lumii

1. *În loc să mai dau atenţie gândurilor descurajatoare, voi acorda atenţie planului de vindecare deplină întocmit de Dumnezeu, adică planului Său de salvare a omenirii.*
2. *Voi îmbina contemplarea cu participarea activă în aducerea sa la îndeplinire, în calitate de creştin care îl urmează pe Iisus Hristos.*
3. *Voi acţiona cu perseverenţă în acest sens şi sunt sigur că voi primi ajutor divin pentru îndeplinirea acestui obiectiv.*
4. *Voi include pe lista mea de priorităţi studierea Bibliei, exerciţiul rugăciunii şi aplicarea principiilor creştine de viaţă.*
5. *În loc să mă mai las pradă negurii depresiei şi descurajării, îmi voi investi timpul şi efortul pentru dezvoltarea unei gândiri pozitive, bazate pe ancorarea în realităţile spirituale descoperite de Cuvântul lui Dumnezeu.*
6. *Nu în ultimul rând, voi căuta să aduc razele soarelui speranţei în viaţa semenilor mei, începând cu persoanele cele mai apropiate şi continuând tot mai departe, prin providenţa lui Dumnezeu.*
7. *Vreau ca din această clipă, viaţa mea să fie cu totul alta şi cred că aşa va fi!*

Vom trece acum la al treilea caz relatat de-a lungul acestei lucrări, dar nu înainte de a sublinia faptul că jurnalizarea şi planificarea sunt două instrumente puternice de explorare a problemelor cu care ne confruntăm şi deopotrivă, a realităţii în mijlocul căreia trăim, constituind mijloace de identificare a soluţiilor şi de găsire a răspunsurilor care să ne ajute să avansăm pe drumul vieţii. Astfel, ne vom dezvolta relaţia cu Dumnezeu şi cu semenii noştri.

Plan de vindecare și acțiune

Redefinirea rolului activităţilor profesionale

1. *De acum înainte nu voi mai permite ca activitatea profesională să-mi mai ocupe tot timpul, ci voi stabili un program de lucru pe care îl voi respecta.*
2. *De asemenea, voi fi mult mai eficient în ceea ce fac şi nu voi mai lăsa ca o mulţime nesfârşită de activităţi să îmi răpească tot timpul.*
3. *De aceea, voi planifica sarcinile pe care trebuie să le desfăşor, cu scopul de a aloca eficient timpul şi resursele, astfel încât activitatea profesională să fie limitată la un nivel optim.*
4. *Printr-o planificare înţeleaptă, cu o adaptare flexibilă la circumstanţele schimbătoare ale zilei, voi renunţa la ceea ce nu este oportun.*
5. *Prin toate acestea, voi reuşi să dezvolt un cadru plăcut pentru o viaţă armonioasă, în care profesia să fie doar un mijloc şi nicidecum un scop în sine.*

Plan de vindecare şi acţiune

Acordarea unei atenţii suplimentare vieţii de familie

1. *Îmi dau seama că am neglijat viaţa de familie. De aceea, doresc să remediez această situaţie.*
2. *De aceea, voi aloca mai mult timp pentru a fi împreună cu soţia şi copiii.*
3. *Deopotrivă, voi investi în relaţiile pe care le am cu cei apropiaţi, acordând atenţie şi resurse în acest sens.*
4. *Mai mult decât atât, voi consuma din resursele acumulate, pentru a petrece recreativ, alături de familie, timpul meu liber, încercând să ofer un model de soţ şi de tată.*
5. *Îmi dau seama că iubirea se vede prin fapte care îi dovedesc autenticitatea.*
6. *Prin urmare, voi realiza aceste schimbări într-un timp scurt având convingerea obţinerii unor rezultate minunate!*

Plan de vindecare şi acţiune

Cultivarea de preocupări cu un caracter spiritual

1. *De acum înainte voi rezerva zilnic un timp de citire a Bibliei şi de scriere în jurnalul meu de studiu şi rugăciune.*
2. *Voi acorda atenţie în mod deosebit aspectelor ce au un caracter practic în schimbarea pozitivă a vieţii mele.*
3. *Voi explora ce anume înseamnă să fii un creştin autentic.*
4. *Nu îmi place să mă rezum doar la cunoştinţe teoretice, ci voi transpune în practică ceea ce ne învaţă Scriptura, având-L ca model pe Iisus Hristos.*

Acestea fiind zise, dragul meu cititor, nu îţi rămâne decât să îţi întocmeşti propriul tăul plan de vindecare şi acţiune pentru problemele cu care te confrunţi având certitudinea că vei reuşi. Dar înainte de a încheia acest capitol, îţi recomand următoarele sugestii de dezvoltare personală.

Plan de vindecare şi acţiune

1. *Ia-ţi timp pentru a întocmi planuri de acţiune având la bază ceea ce ai studiat din cuprinsul Sfintelor Scripturi în legătură cu problemele cu care te confrunţi, cu scopul de a-ţi dezvolta viaţa spirituală, mai precis acele capacităţi cu care ai fost înzestrat de Creator.*
2. *De îndată ce te confrunţi cu diferite probleme în viaţa ta, treci la întocmirea de planuri de acţiune pentru a le depăşi. Nu încerca să amâni găsirea unei soluţii, deoarece lucrurile se vor agrava, iar pierderile vor fi din ce în ce mai mari dacă nu acţionezi la timp.*
3. *Nu acţiona după o singură schemă, ci întocmeşte mai multe variante pe care să le aplici în mod creativ în funcţie de situaţie.*

4. *Îmbină acţiunea cu studiul Bibliei şi cu rugăciunea, preluând subiecte din ceea ce citeşti în Scriptură şi împletindu-le cu experienţa cotidiană. Nu încerca să fugi de realitate, ci confruntă realitatea cu planuri alcătuire în baza a ceea ce „stă scris" şi cu exprimarea prin rugăciune.*
5. *Fă-ţi un obicei din a scrie în acest „Jurnal de studiu şi rugăciune" şi mai ales urmează metodele ce vor fi expuse în capitolele următoare.*

Gândire Pozitivă Indiferent de Împrejurare

Într-una din zilele pe care le petreceam undeva la munte, priveam pe fereastră norii ce se mişcau pe cer şi ploaia ce cădea cu picuri mari pe pământ. Deja se formaseră adevărate bălţi pe marginea drumului şi pe asfaltul din faţa caselor. Cineva din preajmă spuse:

— Ce vreme oribilă! Nu pot să suport ploaia aceasta ce nu se mai opreşte!

La scurt timp la televizor se anunţă buletinul meteo care suna astfel:

— Vremea urâtă va continua şi în următoarele zile, dar va deveni cu siguranţă frumoasă spre sfârşitul săptămânii.

Auzind aceste lucruri, m-am gândit că totuşi, suntem nedrepţi când spunem despre o vreme ploioasă că este urâtă. Gândiţi-vă ce s-ar întâmpla dacă nu ar mai exista ploaie. Cum ar mai fi posibil să avem hrană fără precipitaţii abundente, care să vină asupra pământului? Cum am putea să ne mai bucurăm de viaţă, dacă râurile ar seca din lipsa ploilor care le alimentează necontenit?

În culturile antice, ploaia era un semn al binecuvântării, fiindcă ea oferea posibilitatea de a avea recolte agricole bogate, ce asigurau supravieţuirea şi dezvoltarea societăţii umane. În ce mă priveşte, m-am născut şi am crescut într-o zonă montană, unde ploile şi *„vremea urâtă"* erau regula şi nu excepţia, spre deosebire de câmpie, unde cerul senin şi soarele puternic sunt predominante mai tot timpul anului. Spre deosebire de cei din jur, întotdeauna m-am bucurat de vremea *„mohorâtă"* gândindu-mă la beneficiile extraordinare pe care ni le aduce. În acea ocazie, fiecare strop de ploaie pe care îl simţeam cum mă atinge, mă făcea să tresar de bucurie, fiindcă aveam senzaţia că primesc binecuvântarea vieţii şi puterea de a trăi asemenea plantelor.

Chiar şi adierea vântului, care deseori se schimba sub forma unor rafale şuierătoare, ce făcea să-ţi vină direct în faţă stropii de ploaie, mă înveselea simţind puterea cerului, ce era împrumutată pământului pentru a rodi şi întreţine viaţa nenumăratelor fiinţe de pe suprafaţa sa. Aşadar, din punctul meu de vedere, vremea mohorâtă era deosebit de frumoasă şi de instructivă, învăţând de fiecare dată o nouă lecţie despre ce înseamnă să primeşti puterea de a trăi.

Tot astfel, stau lucrurile şi în ce priveşte viaţa noastră însoţită de evenimentele prin care trebuie sau suntem nevoiţi să trecem. Nu întotdeauna putem vorbi despre soare şi lumină, ci, de multe ori, ploaia şi

întunericul predomină pe drumul pe care mergem. Pe de altă parte, dacă am avea perspectiva completă, atunci ne-am da seama că etapele de umbră din viaţa noastră, nu au făcut altceva decât să ne pregătească pentru episoadele luminoase ce au urmat, oferindu-ne elementele necesare germinării şi creşterii de mai târziu.

Prin urmare, dacă am avea această perspectivă de la început, atunci am vedea în fiecare lucru, inclusiv în cele care par negative, oportunitatea viitorului, adică a ceea ce vom deveni în raport cu ceea ce suntem în clipa de faţă. Nu vreau să spun că trebuie să ne minţim pe noi înşine, spunând că în orice rău există un bine. Mai degrabă, doresc ca ignorând partea întunecată a existenţei, să privim spre cea luminoasă, fiindcă în cele din urmă pe pământ, totul este format dintr-un amestec de lumini şi umbre.

După un oarecare timp, m-am reîntâlnit cu prietenul meu şi l-am întrebat:

— Se poate vedea lumina dacă este întuneric?

El a zâmbit şi mi-a răspuns:

— Poţi vedea chipul unei persoane, dacă îi priveşti doar umbra?

De data aceasta am râs şi am zis:

— Da, dar cu o singură condiţie, şi anume, dacă îţi vei ridica privirea de la umbră la chipul persoanei în cauză!

— Aşa este, mi-a răspuns, *iar lumina o vei vedea dacă vei avea capacitatea de a ignora întunericul ce o înconjoară.*

— Dar cum poţi ignora ceea ce este evident? Sau ce să faci dacă întunericul predomină? l-am întrebat fiind puţin nedumerit de răspuns.

— Chestiunea este simplă: reformulează într-o manieră pozitivă problema cu care te confrunţi şi astfel, lumina va fi pusă în evidenţă chiar în mijlocul celui mai dens întuneric! De fapt, tot acest drum pe care l-am parcurs începând cu enunţarea problemei, analiza ei, căutarea în Biblie, studiul aplicat, rugăciune şi elaborarea planului de acţiune, îşi atinge finalitatea vindecătoare prin reformularea pozitivă a problemelor întâlnite, ca bază pentru o nouă viziune asupra vieţii pe care o trăieşti, conducând la o schimbare radicală în cel mai bun sens al cuvântului, concluzionă el.

Spunând aceste cuvinte, prietenul meu s-a ridicat şi a plecat, dar nu înainte de a-mi spune:

— Aştept să îmi trimiţi cartea pe care o vei scrie. Sunt sigur că va avea un mare succes şi mulţi oameni o vor primi cu bucurie!

Am rămas singur, meditând la aceste cuvinte şi deodată, am înţeles că maladia cosmică de care suferim cu toţii, se manifestă prin această gândire cenuşie, negativă, întunecată şi creatoare de dezechilibre emoţionale, aceasta din urmă fiind produsul nefast ale primelor două. La polul opus avem Biblia, sau Cuvântul lui Dumnezeu, care ne oferă un sprijin sigur pentru schimbarea atitudinilor distructive, pesimiste şi nihiliste prin intermediul unor cuvinte dătătoare de lumină şi speranţă, chiar şi în mijlocul celui mai dens întuneric.

Pe baza acestui raţionament, am reuşit astfel să identificăm un fundament sigur pentru a începe marea lucrare de schimbare a vieţi, mai precis, de racordare la izvoarele originare, aşa cum au fost ele lăsate de Dumnezeu în grădina Eden. Prin urmare, să trecem la reformularea pozitivă a celor trei cazuri luate cu titlu de exemplu de-a lungul prezentei lucrări:

„În ultima perioadă am înţeles că am capacitatea de a-i accepta pe cei din jur, aşa cum sunt ei, fie că este vorba de ceilalţi membri ai familiei, fie de colegii de muncă, fie de alte persoane cu care am de-a face. Faptul că am învăţat ce înseamnă iubirea lui Dumnezeu, mai precis faptul că El mă înţelege cu adevărat şi că El cunoaşte care sunt nevoile şi încercările mele, mă determină să am răbdare şi calm în relaţiile pe care le am cu ceilalţi, indiferent de împrejurare. Dumnezeu nu m-a părăsit niciodată. De asemenea, El nu mă va lăsa vreodată singur. Prin urmare, El îmi va oferi mereu providenţa Sa. Aşadar, afirm cu tărie că nu mă mai simt abandonat pe o planetă pustie şi nici tratat cu indiferenţă de cei din jur. Am un nou orizont, pe care doresc să îl explorez cu nerăbdare, fiindcă am descoperit că Edenul este o stare de spirit şi privind la Domnul El devine prezent în inima mea."

Să trecem acum la reformularea pozitivă a celei de-a doua probleme pe care am expus-o în cuprinsul prezentei lucrări:

„În ultimele zile am constatat că nu există raţiune pentru mulţimea de gânduri negre ce mă asalta din toate părţile. De fapt, teama de a privi în jurul meu era lipsită de raţiune, lucru de care mi-am dat seama de îndată ce am început să privesc la Dumnezeu şi să studiez Cuvântul Său. Înţeleg că lucrurile par negative doar în măsura în care percepem distorsionat realitatea prezentă, influenţaţi fiind de o gândire distructivă, ce ne răpeşte bucuria de a trăi şi de a aştepta cu încredere lucruri bune în viitor.

Deja am început să nu mai simt cum nesiguranţa mă împresoară la fiecare pas, fiindcă încrederea a luat locul deznădejdii. Veştile rele ce se succedau cu repeziciune, până acolo încât le pierdeam şirul, au dispărut ca şi cum nu ar fi fost, rămânând în valea unei gândiri pe care am abandonat-o la poalele muntelui cunoaşterii de Dumnezeu pe care am început să urc cu perseverenţă. Acum am speranţă şi încredere din belşug. Mă simt în siguranţă, fiindcă Dumnezeu merge alături de mine şi este prezent la fiecare pas. Am redobândit controlul vieţii şi mă bucur la gândul zilei de mâine, fiindcă ştiu că Dumnezeu îmi va deschide calea de fiecare dată când mă voi confrunta cu probleme sau cu situaţii neobişnuite."

Iar acum să trecem la reformularea pozitivă a celei de-a treia probleme expuse:

„Sunt preocupat să îmi investesc viaţa în lucrurile care merită cu adevărat, mai precis în relaţiile cu Dumnezeu, familia şi toţi ceilalţi oameni prin trăirea principiilor spirituale ale credinţei în Iisus Hristos. Am convingerea că aceste lucruri sunt tangibile. De aceea, voi lua măsuri

ca relaţia cu familia mea să fie tot mai bună. Vreau să am o legătură deschisă, sinceră şi de suflet cu soţia mea. Mă interesează să fiu cât mai apropiat de copii pentru a le fi de ajutor, astfel încât să ofer un model de părinte şi de soţ responsabil. În privinţa serviciului, am decis să vin acasă cât mai devreme posibil. Prin urmare, voi depune un efort înţelept pentru a avea timp pentru familie şi viaţa personală. Sfârşitul de săptămână îl voi petrece alături de cei dragi şi nu voi mai lăsa ca acest timp preţios să fie risipit în întruniri de afaceri. Astfel, sunt sigur că voi trăi o viaţă împlinită şi voi avea un succes autentic."

Plan de vindecare şi acţiune

1. *Ia-ţi timp pentru a-ţi reformula pozitiv problemele cu care te confrunţi având la bază ceea ce ai studiat din cuprinsul Sfintelor Scripturi cu scopul de a-ţi dezvolta latura spirituală, mai precis acele capacităţi cu care ai fost înzestrat de Creator pentru a distinge complexitatea vieţii în univers.*
2. *De îndată ce te confrunţi cu probleme în viaţa ta, parcurge etapele rezolvării şi reformulării lor într-o manieră pozitivă, cu scopul de a le depăşi. Nu încerca să amâni acest lucru, deoarece lucrurile se vor agrava. Dacă nu acţionezi la timp, pierderile vor fi din ce în ce mai mari.*
3. *Nu acţiona după o singură schemă de acţiune, ci întocmeşte mai multe variante de reformulare pozitivă a problemelor cu care te confrunţi pe care să le foloseşti creativ în funcţie de situaţie.*
4. *Îmbină gândirea pozitivă cu studiul Bibliei şi rugăciunea, preluând subiecte din ceea ce citeşti în Scriptură şi împletindu-le cu experienţa cotidiană. Nu încerca să fugi de realitate, ci confruntă obstacolele cu o gândire pozitivă în baza a ceea ce afirmă Biblia combinată cu o acţiune hotărâtă de a învinge.*
5. *Fă-ţi un obicei din a scrie în acest „Jurnal de Vindecare şi Rugăciune" şi foloseşte metodele ce vor fi expuse în capitolele următoare.*

Jurnalul de Bord

La scurt timp după ce am încheiat ultimul capitol, am avut ocazia să călătoresc cu un vas de croazieră alături de prietenul meu pe care l-am menţionat de-a lungul povestirii. Stând pe puntea vasului într-una dintre după-amiezile călătoriei, el m-a întrebat pe neaşteptate:

— Care sunt cele două documente importante pentru a naviga, din punctul de vedere al traseului ce trebuie să fie parcurs?

Am stat puţin pe gânduri şi i-am răspuns:

— Cred că unul dintre documente este planul de navigaţie, în care se consemnează itinerariul călătoriei. În aviaţie se numeşte „plan de zbor" şi cuprinde toată desfăşurarea planificată a călătoriei, fiind indicate punctele de verificare a corectitudinii urmării traseului de zbor.

— Excelent răspuns! Dar care ar fi celălalt document important

pentru a naviga în condiţii de maximă siguranţă?

Am reflectat mai mult decât la prima întrebare, după care am răspuns:

— Cred că este vorba despre jurnalul de bord, acel document în care se consemnează modul în care s-a desfăşurat călătoria şi problemele apărute, însoţite de modul în care ele au fost rezolvate. În acest jurnal de bord se menţionează şi dacă s-a respectat sau nu planul de călătorie, sau de voiaj, stabilit iniţial. Pe baza acestui jurnal se pot trage concluzii utile pentru întocmirea în viitor a planurilor de navigaţie, în funcţie de cele consemnate.

— Minunat! mi-a zis din nou prietenul meu. *Acum hai să aplicăm aceste lucruri la situaţia noastră pentru a avea o învăţătură utilă în elaborarea planurilor de vindecare deplină. Prin intermediul a tot ce ai scris până în clipa de faţă, ai stabilit un plan de călătorie pornind de la o problemă şi ajungând la o soluţie. În acest sens, ai parcurs un itinerariu similar celui parcurs de o navă pe mările şi oceanele lumii. Însă în viaţa „reală", lucrurile nu decurg aşa cum ţi-ai planificat iniţial,* continuă el pe aceeaşi linie de gândire.

— Ai dreptate! Uneori pot să apară furtuni neaşteptate sau împrejurări neprevăzute pe care nu ai cum să le iei în considerare de la început, am fost de acord cu acest punct de vedere.

— Mă bucură faptul că ai prins ideea! În plus, s-ar putea ca planul pe care l-ai alcătuit să nu fie adaptat la situaţia concretă cu care te confrunţi. Prin urmare, este utilă consemnarea acelor observaţii ce te vor conduce la modificarea şi îmbunătăţirea planului iniţial, concluzionă el.

— Am înţeles aceste lucruri după ce am întocmit primul plan de vindecare şi acţiune, am adăugat în completarea celor spuse.

— Şi nu în ultimul rând, comentă el, *s-ar putea ca pur şi simplu să doreşti să adaugi impresii desprinse pe durata „călătoriei", adică a aplicării planului de vindecare pe drumul de la problemă la soluţie. Prin urmare, iată câteva raţiuni pentru a adăuga o nouă etapă în aducerea la îndeplinire a unui plan de vindecare şi anume, cea de întocmire a jurnalului „de bord" sau de călătorie!*

Astfel, am înţeles imediat ceea ce a dorit să îmi comunice prietenul meu şi s-a născut un nou capitol destinat „*jurnalizării*" traseului parcurs în cazul problemelor pe care dorim să le rezolvăm prin intermediul planului de vindecare deplină. Realist vorbind, este puţin probabil ca un astfel de plan să fie atât de bun încât să nu mai fie necesară niciun fel de modificare.

De exemplu, să ne gândim la produsele comercializate pe piaţa calculatoarelor. La anumite intervale producătorii aduc îmbunătăţiri dispozitivelor informatice. Ca rezultat al modificării vechilor variante de produs, apar versiuni noi care le înlocuiesc parţial sau total. Ceea ce fac aceşti agenţi comerciali, reprezintă o practică valabilă indiferent de zona de activitate.

De aceea, a fost necesar să adaug acest capitol ce ne va permite să

definim planuri realiste. Astfel, vom putea identifica probleme noi pe care trebuie să le rezolvăm ulterior. Prin urmare, jurnalul asociat unui plan de acţiune va fi un mijloc reflectare continuă asupra modului în care învingem problema cu care ne confruntăm. În acelaşi timp, acest jurnal va reprezenta o modalitate de corecţie în cazul în care planul nu funcţionează aşa cum ne-am propus.

În continuare voi oferi câteva modele de jurnalizare, pe care le vom ataşa planurilor alcătuite sub titlul de „*Observaţii şi adnotări*" la fiecare caz. Astfel, pentru prima situaţie luată cu titlu de exemplu, intitulată generic „*De la singurătate la acceptarea celorlalţi*", am putea avea adnotări în genul:

14.08.2016: *„Am aplicat cu succes ce am scris în planul de vindecare, dar am adăugat o nouă acţiune importantă şi anume, cea de a fi atent ca în contextul locului de muncă unde îmi desfăşor de activitate, să îmi definesc un comportament diferit de cel manifestat în familie sau în viaţa personală. Acest lucru este de la sine înţeles. De aceea, voi analiza din nou problema cu care mă confrunt, dar adaptată situaţiilor pe care le am în relaţie cu colegii de serviciu."*

La al doilea caz analizat în cadrul lucrării noastre, intitulat generic „*De la gânduri negre la trăirea pozitivă a vieţii*", am putea avea adnotări în genul:

15.01.2016: *„Am aplicat cu succes principiile enunţate în planul de vindecare. Totuşi, mai există multe lucruri pe care le-am omis în aplicarea lui. De aceea, am hotărât să îl citesc de mai multe ori pe săptămână pentru a-l însuşi pe deplin."*

La al treilea caz analizat în cadrul expunerii noastre, intitulat generic „*De la excesul în muncă la o viaţă armonioasă*", putem face observaţii în genul:

24.01.2016: *„Sunt încântat de rezultate şi îmi pare rău că nu am aplicat aceste principii de acum câţiva ani, de când am început să am problemele pe care le-am menţionat în descrierea de la începutul planului de vindecare. Mă gândesc să mai definesc un plan intitulat „De la dezordine la o viaţă eficientă şi împlinită."*

Plan de vindecare şi acţiune

1. *Ia-ţi timp pentru a completa planul de vindecare cu o secţiune destinată observaţiilor şi adnotărilor, care să te ajute să rezolvi problemele cu care te confrunţi având la bază ceea ce ai studiat din cuprinsul Sfintelor Scripturi.*
2. *De îndată ce te treci la aplicarea unui plan de vindecare, este util să începi consemnarea unui „jurnal de bord", care să te ajute să corectezi aplicări greşite ale acestuia sau să reformulezi principiile adoptate în funcţie de experienţa practică.*
3. *Nu acţiona rigid după un plan, ci încearcă să fii flexibil în aplicarea lui, menţionând eventualele abateri justificate în partea de „observaţii şi adnotări".*

4. *Urmăreşte modul în care planul de vindecare se armonizează cu experienţa ta prin îmbinarea gândirii pozitive cu studiul Bibliei şi rugăciunea, preluând subiecte din ceea ce citeşti în Scriptură şi împletindu-le cu experienţa ta cotidiană.*
5. *Fă-ţi un obicei din a scrie în acest „Jurnal de Studiu şi Rugăciune" şi urmează metodele ce au fost expuse în capitolele anterioare.*

Metoda Studiului Biblic Aplicat

Am ajuns la finalul expunerii metodei studiului biblic aplicat şi cred că am reuşit, sub o formă sau alta, să vă captez atenţia. Cum orice final reprezintă ocazia pentru un nou început, vă recomand o relatare asupra modului în care am devenit creştin, ca o exemplificare concretă a unei vindecări prin intermediul Bibliei, căreia i-am dat titlul: „*Drumul de la Întuneric la Lumină*". Această experienţă se constituie ca o punte către o nouă carte ce va fi dedicată vindecării prin evocarea experienţelor vieţii, care va continua ideea planului de vindecare deplină prin metoda studiului biblic aplicat. De asemenea, menţionez şi un caz pe care pe care îl găsesc util ca titlu de exemplu, legat de vindecarea de necredinţă, pe care l-am numit: „*Cum să învingi îndoiala*".

Acest studiu va fi urmată de altul dedicat tratării particularizate a diferitelor probleme spirituale cu care ne confruntăm, fapt pentru care vă invit să urmăriţi în continuare apariţia şi publicarea lui. Nu în ultimul rând, vă îndemn să aplicaţi şi să exersaţi metodele pe care le-am expus în cuprinsul lucrării, pentru a gusta din vindecarea deplină pe care ne-o oferă Domnul nostru Iisus Hristos prin intermediul Cuvântului Său. De aceea, de fiecare dată când voi avea ocazia, voi insista asupra necesităţii de a avansa etapă cu etapă în dobândirea vindecării prin Cuvântul lui Dumnezeu. Practic, nu există o altă cale de a scăpa cu bine din labirintul vieţii de pe pământ, la al cărui capăt este distrugerea, dacă nu ajungi la ieşirea oferită de Dumnezeu. Vindecarea deplină presupune eliminarea păcatului şi anihilarea răului din istoria umanităţii.

De fapt, conceptul vindecării este mult mai larg decât ne-am putea închipui, fiindcă include refacerea Edenului, aşa cum a fost creat de Dumnezeu ca un spaţiu sfânt pentru omul făcut după chipul Său. Vindecarea deplină reface chipul divin din noi, inclusiv natura fizică a trupurilor noastre, cu extindere simultană asupra însănătoşirii mediului înconjurător al lumii în care trăim, mai precis, prin restaurarea naturii, poluată şi distrusă de iresponsabilitatea omului în gestionarea planetei Pământ.

În rezumat, vindecarea deplină se realizează prin intermediul „*naşterii din nou*", lucru menţionat cu insistenţă în Evanghelii. Aceasta se extinde ulterior asupra redobândirii sănătăţii complete a corpului uman. Iar ulterior, prin influenţa dobândită asupra minţii şi corpului, vindecarea se extinde asupra mediului natural al planetei Pământ.

Mergând mai departe în înţelegerea acestui concept, termenii „*salvare*" şi „*vindecare*" ne trimit către realitatea renaşterii noastre şi a

lumii în care trăim, făcându-se referinţă din unghiuri diferite asupra aceleiaşi experienţe. A fi vindecat, înseamnă să fii salvat. Iar a fi salvat înseamnă să fii vindecat de păcat şi de toate consecinţele acestuia: neputinţă, boală şi moarte.

Păcatul, sau neascultarea de Dumnezeu, a afectat întregul pământ, având o putere de distrugere formidabilă, consecinţele fiind gustate de fiecare generaţie de oameni ce a trăit de-a lungul secolelor. Prin urmare, vindecarea de păcat presupune eliberarea de sub puterea acestuia, ca rezultat al acţiunii autorităţii superioare a Duhului Sfânt. De aceea, vindecarea prin Cuvânt reprezintă rezultatul acţiunii creatoare şi regeneratoare a Duhului Sfânt, care materializează conţinutul acestui Cuvânt, adică îl transpune în realitate, similar cu cel pe care-l vedem menţionat în cartea Genezei, unde citim că „*Domnul a zis*" şi „*aşa a fost*". Puterea Duhului Sfânt este de aşa manieră încât fiecare Cuvânt al lui Dumnezeu, aşa cum citim din Biblie, devine o realitate obiectivă pe care ne putem baza, fapt pentru care avem o încredere deplină în mijlocul nesiguranţei acestei lumi.

Dacă ne apropiem de Cuvântul lui Dumnezeu, avem asigurarea că El va acţiona vindecător asupra noastră. Pe măsură ce vom studia Biblia, Duhul Sfânt va începe să se manifeste asupra vieţilor noastre în chip tainic la început, dar tot mai clar ulterior. Astfel, vindecarea se va produce progresiv în mintea şi trupul nostru. Ulterior, ea se va extinde la fiecare nivel al fiinţei noastre, făcând să se închidă rănile cauzate de păcat şi redând aspectul original al fiinţei noastre în acea formă curată, aşa cum a fost creată de Dumnezeu.

O astfel de lucrare este la început invizibilă, dar efectele devin tot mai vizibile, pe măsură ce ne „*scufundăm*" gândurile în „*cugetarea lui Dumnezeu*" redată în Biblie, până când cele două, gândirea noastră şi cea a lui Dumnezeu, se împletesc într-o ţesătură indestructibilă. Prin urmare, a studia din Biblie, înseamnă să gândim împreună cu Dumnezeu. Iar a te ruga, presupune să exprimăm această cugetare prin vorbire şi acţiune. Astfel, vom ajunge să trăim împreună cu Dumnezeu, lucru menţionat în epistolele apostolului Pavel sub numele de „*taina evlaviei*".

Toate cele menţionate mai sus nu sunt altceva decât manifestarea unei vindecări depline, care aduce pace, bucurie şi speranţă pe pământ în mijlocul haosului, păcatului şi neascultării. Aşadar, vindecarea prin Cuvânt trebuie să devină scopul vieţii noastre deoarece numai astfel vom ajunge să „*trăim împreună cu Dumnezeu*" şi să devenim sfinţi fără pată. Nimic nu se poate mai mult şi nimic nu trebuie să fie mai puţin în atingerea standardului pus înaintea noastră de Dumnezeu.

ATAȘAMENTUL NOCIV AL VIOLENȚEI

Cultivarea Non-Violenței

„S-ar putea să nu fim niciodată suficient de puternici pentru a fi în întregime lipsiți de violență în gândire, vorbire și acțiune. Însă trebuie să menținem mereu acest principiu ca un ideal continuu pentru noi și să facem progrese substanțiale în direcția însușirii acestui mod de a fi." — Mahatma Gandhi

De ce este necesar să perseverăm în direcția practicării nonviolenței, dacă poate niciodată nu vom ajunge să ne însușim pe deplin acest principiu?

Nonviolența reprezintă un principiu superior de acțiune și reflectă trăsături nobile de caracter. În plus, caracterul unui om decurge ca o sumă a deprinderilor pe care acesta le manifestă în viața de zi cu zi. De aceea, nonviolența se însușește prin exerciții și perseverență. De fapt, nonviolența reprezintă un ideal la care vom ajunge cu siguranță în lumea cerească, dar și până atunci putem face progrese semnificative în însușirea sa. Trebuie bine înțeles, că anumite lucruri ne sunt puse înainte tocmai pentru a persevera în direcția cea bună, chiar dacă nu vom ajunge la o deplină reflectare a ceea ce ne-am propus. Însă efortul de a merge și perseverența depusă se constituie ca o dovadă sigură a sincerității credinței noastre de a face ceea ce este bine și drept. Pe de altă parte, practicarea nonviolenței va aduce o binecuvântare deosebită în sfera noastră de influență, ajutând astfel pe semenii noștri să fie influențați în direcția cea bună. Pavăza cea mai sigură împotriva răului constă în a exercita partea pozitivă în toate aspectele vieții noastre. Dar sunt sigur că nu există o limită în ce privește capacitatea noastră de a ne însuși această caracteristică fundamentală a lui Dumnezeu, și anume, de a fi bun, tolerant față de ceilalți și lipsit de violență.

Ce beneficii imediate există pentru cei care cultivă într-un mod sistematic principiul acțiunii lipsite de violență? Ce impact au astfel de persoane asupra mediului în care trăiesc?

Mediul în care trăim este influențat direct de persoanele care îl locuiesc. De aceea, dacă în interiorul nostru se manifestă violență sau răutate, ele se vor manifesta și în exterior otrăvind relațiile dintre oameni, tensionând situațiile și conducând la o atmosferă greu de suportat. Dacă însă am căuta de fiecare dată să ne stăpânim tendințele violente, dacă am promova un spirit blând și liniștit, atunci am putea ajunge să avem o mai bună calitate a vieții, chiar și în circumstanțele concrete ale planetei Pământ. Mediul din jurul nostru ar ajunge să fie mai suportabil, iar situațiile dificile ar putea fi rezolvate mult mai simplu, dacă am proceda astfel. Sunt sigur că există o datorie ce este așezată asupra fiecărui om de a manifesta partea pozitivă, pentru a aduce lumină și binecuvântare atât în propria viață, cât și față de cei din jur. De aceea, cred că avem un ideal, în mare măsură, tangibil, care ne va aduce pace în interiorul nostru și în

lumea în care trăim.

Cum pot fi dobândite progrese substanţiale în reprimarea violenţei, ce, în mod normal, ne caracterizează? Cum putem să ajungem la rezultate care să ne aducă pacea interioară pentru a-L putea vedea pe Dumnezeu în viaţa noastră?

Progrese substanţiale în reprimarea violenţei se pot obţine prin exercitarea dorinţei în direcţia cea bună şi prin cultivarea deprinderii de a ne stăpâni mânia în momentul în care suntem provocaţi. În acest sens, putem studia modelul pe care Iisus Hristos ni L-a oferit prin intermediul vieţii Sale şi să deducem principiile care au stat la baza comportamentului Său blând şi lipsit de violenţă. Dacă vom fi atenţi la acele aspecte ale vieţii noastre, care ne conduc la o abordare necorespunzătoare, atunci vom reuşi să identificăm ce anume avem de făcut. De exemplu, este posibil să constatăm că anumite deprinderi pe care le avem ne slăbesc capacitatea de a ne stăpâni interior şi deschid calea larg pentru manifestări necontrolate. Într-o astfel de situaţie va trebui să intervenim pentru a elimina respectivele deprinderi sau a le corecta, dacă acest lucru este posibil. Stilul de viaţă are un impact direct asupra capacităţii noastre de gândi şi acţiona corect. Dacă suntem prea obosiţi, dacă nu ne odihnim suficient, dacă muncim peste măsură sau dacă ne hrănim incorect, atunci mintea noastră nu va mai fi în stare să exercite înaltele trăsături de caracter. Trebuie să ne autoeducăm să cultivăm principii corecte şi sănătoase în viaţa de zi cu zi, iar atunci vom fi în stare să fim nonviolenţi indiferent de împrejurare.

Cum a reflectat în mod desăvârşit Iisus Hristos absenţa violenţei „în gândire, vorbire şi acţiune”? Cum ne este atribuită această performanţă spirituală de excepţie?

Iisus Hristos ne-a oferit un exemplu desăvârşit în privinţa nonviolenţei, dovedind o stăpânire de sine de excepţie în toate circumstanţele vieţii Sale. Astfel, putem observa că toate gândurile Sale erau orientate către conformarea cu planul lui Dumnezeu de a aduce binecuvântare unei omeniri pierdute. Dacă şi noi am avea acest ideal în mintea noastră, atunci această dorinţă ne-ar motiva să ne controlăm gândurile şi orice fel de exprimare pentru a reflecta ceea ce este bine şi drept. Mai departe, observăm cum Iisus Hristos a încercat de fiecare dată să ofere un cuvânt de încurajare şi îndemnuri care să aducă pace şi bucurie în sufletele oamenilor. Dacă am proceda similar, filtrând exprimările negative şi vorbind despre lucrurile ce au o încărcătură spirituală superioară, atunci am constata că mediul din jurul nostru ar începe să se schimbe spre partea pozitivă. Nu în ultimul rând, Iisus Hristos a acţionat pentru a pune în practică planul divin de ridicare a umanităţii. Dacă vom acţiona şi noi la fel, vom constata că bunătatea este mai simplu de exercitat decât răutatea. Toate aceste lucruri ne sunt atribuite în interiorul nostru, dacă urmăm prin credinţă pe Iisus Hristos.

În ce mod eliminarea violenţei din viaţa noastră reprezintă un exerciţiu esenţial în pregătirea pentru a doua venire a lui Hristos? Ce se întâmplă dacă ignorăm acest aspect?

A doua venire a lui Hristos reprezintă un eveniment ce va aduce o bucurie extraordinară celor care s-au pregătit devenind asemănători cu chipul divin reflectat de Persoana Sa. Dat fiind faptul că natura divină este nonviolentă în esenţa ei, înseamnă că dacă nu vom ajunge la trăirea acestui standard în viaţa de zi cu zi, nu vom fi în stare să rezistăm când slava lui Dumnezeu se va descoperi şi pe pământ. Repet această idee, pe care o consider fundamentală, că nu există „creştinism violent", iar cei care practică o astfel de formă de religie vor rămâne dezamăgiţi de consecinţele faptelor lor. Dacă însă vom înainta treaptă cu treaptă în cunoaşterea de Dumnezeu, atunci vom reflecta tot mai mult atributele Sale şi aici mă refer în special la ceea ce ţine de bunătate, îndurare, răbdare, blândeţe şi milă, care sunt fundamentul oricărei alte virtuţi. Aceasta nu înseamnă un creştinism pasiv, ci mai degrabă, acţiune prin ceea ce este bun şi drept.

Cum putem să ne menţinem preocuparea pentru cultivarea nonviolenţei în viaţa de zi cu zi? Cum putem să estimăm progresele pe care le realizăm?

În fiecare etapă a vieţii noastre, trebuie să cultivăm şi să întărim acele deprinderi care ţintesc spre aducerea armoniei şi păcii în toate relaţiile pe care le avem. Atât în relaţiile cu cei apropiaţi, cât şi cu orice fel de persoană pe care o întâlnim pe cărarea vieţii, trebuie să dovedim un spirit de amabilitate, de înţelegere şi chiar de simpatie. În fond, toţi suntem membrii ai aceleiaşi umanităţi şi avem în comun faptul că am fost creaţi de Dumnezeu pentru a trăi asemenea Lui în ce priveşte atitudinile pe care le avem. Nu putem să ignorăm acest aspect niciodată. Prin urmare, cultivând ceea ce aduce zidirea în toate aspectele vieţii, vom constata că vom deveni în trecerea timpului tot mai buni, tot mai înţelegători asupra motivelor celorlalţi, tot mai blânzi în judecarea semenilor şi tot mai dornici să cunoaştem marea iubire a lui Dumnezeu. Lumea are nevoie de astfel de oameni. Dumnezeu are nevoie şi El de astfel de închinători, şi fiecare dintre noi ar putea fi unul dintre aceştia.

Să citim din Luca 6:7 — 11: „Cărturarii şi fariseii pândeau pe Iisus, să vadă dacă-l va vindeca în ziua Sabatului, ca să aibă de ce să-L învinuiască. Dar El le ştia gândurile şi a zis omului care avea mâna uscată:

— Scoală-te şi stai în mijloc!

El s-a sculat şi a stat în picioare. Şi Iisus le-a zis:

— Vă întreb dacă este îngăduit în ziua Sabatului a face bine ori a face rău, a scăpa o viaţă sau a o pierde?

Atunci Şi-a rotit privirile peste toţi şi a zis omului:

— Întinde-ţi mâna!

El a întins-o şi mâna i s-a făcut sănătoasă ca şi cealaltă. Ei turbau de mânie şi s-au sfătuit ce puteau să facă lui Iisus."

Cum se explică violenţa manifestată de liderii religioşi faţă de Iisus Hristos ajungând la o ură de moarte? De ce nu puteau să îşi controleze mânia?

Iisus Hristos a contrazis modul lor de a gândi în relaţiile şi atitudinile faţă de semeni, precum şi faţă de Dumnezeu. Cum era posibil ca El să vindece în zi de Sabat? Nu era clar ce spunea Moise în cărţile legii? Atunci ce însemna acest lucru? Răspunsul este simplu, lui Iisus I-a fost pur şi simplu milă de o persoană aflată în dificultate, ce nu se putea bucura de odihna zilei de Sabat. Însă fariseii nu au văzut acest lucru şi au crezut că stau în faţa Unei persoane ce ignoră porunca divină. Dar adevărul era că în starea în care se afla acel om cu mâna uscată, era imposibil să se poată bucura de odihna rânduită de Dumnezeu. Când eşti bolnav sau în suferinţă, nu mai poţi vedea corect partea spirituală a lucrurilor. Fariseii nu puteau să îşi controleze mânia fiindcă religia lor era violentă şi motivată de scopuri egoiste. Ei nu puteau armoniza bunătatea lui Dumnezeu cu păzirea poruncilor, aici era marea lor problemă. Păzirea rigidă a Legii îi abrutiza pe zi ce trece şi îi îndepărta de cunoaşterea de Dumnezeu, fără a fi conştienţi de păcatul pe care îl fac, aducând un nume rău închinării la Creatorul întregului univers.

De ce Iisus Hristos a ales să facă o vindecare ce contrazicea vădit concepţiile religioase ale timpului Său? De ce a dorit să ne ofere un astfel de exemplu?

Exemplul Său a fost destinat să înveţe pe toţi urmaşii Săi că adevărata respectare a poruncilor divine presupune exercitarea facultăţilor înalte ale minţii noastre, ce se exprimă prin bunătate, îndurare, milă şi simpatie. Religia fariseilor era profund greşită, iar ei deveneau tot mai răi, şi s-ar putea spune că deveneau mai agresivi şi mai neîndurători chiar decât neamurile. În devotamentul lor înfierbântat, pierdeau esenţa religiei lui Dumnezeu. Obiceiurile şi concepţiile religioase erau necorespunzătoare în a reflecta iubirea lui Dumnezeu. Niciodată asprimea, înverşunarea şi revărsarea patimilor nu vor aduce slavă Celui infinit în bunătate şi îndurare. Nu vom putea să îi convingem pe ceilalţi despre puterea religiei noastre, dacă nu vom da pe faţă aceste virtuţi de mare valoare, ce sunt baza pentru oricare alte înzestrări spirituale pe care Domnul doreşte să ni le încredinţeze.

Cum este posibil ca un închinător al lui Dumnezeu să se manifeste violent, dacă îi sunt puse la încercare convingerile pe care le are? Ce anume se descoperă în astfel de situaţii?

Dacă suntem provocaţi în ce priveşte convingerile noastre, răspundem în mod violent şi lipsit de sensibilitate, înseamnă că de fapt nu Îl cunoaştem pe Dumnezeu. El este un străin pentru noi, iar noi nişte străini pentru El. Înseamnă că inima noastră este incapabilă să intre în armonie cu suflul de iubire şi bunătate care vine de la Creatorul întregului univers. Înseamnă că de fapt nu avem legătură cu El, iar religia noastră este clădită pe nisip şi nu avem parte cu Hristos nici pentru viaţa aceasta şi nici pentru cea viitoare. Va trebui să fim atenţi la experienţele prin care trecem, pentru a identifica şi corecta aceste deficienţe, care altfel ne vor răpi premiul chemării cereşti. Nu există creştinism violent, ci o mare înşelăciune pentru cei care practică o astfel de religie.

Cum trebuie să ne corectăm viaţa dacă detectăm prezenţa violenţei

în comportament, gândire şi atitudine? Ce se întâmplă dacă nu luăm niciun fel de măsură de corecţie?

De îndată ce sesizăm astfel de tendinţe, va fi esenţial să facem paşi pentru stăpânirea lor şi pentru îndepărtarea cauzelor ce ne conduc la pierderea controlului de sine. S-ar putea să fim violenţi în comportament din cauza stilului de viaţă. În acest caz, va fi necesar să întreprindem acţiuni hotărâte pentru a ne pune viaţa în ordine, evitând excesele şi trăind în armonie cu legile sănătăţii. S-ar putea să avem probleme de stăpânire a sinelui, din cauza unei imagini greşite a lui Dumnezeu. Multe persoane cred că dacă sunt vehemente în ceea ce spun sau fac, dovedesc evlavie. De fapt, este o evlavie fără pricepere, care nu are o valoare de durată. Evlavia autentică presupune sensibilitate, atenţie şi multă amabilitate. Prin urmare, un astfel de comportament trebuie să fie corectat. Dacă nu vom face acest lucru, atunci ne vom pierde, iar exerciţiul nostru religios va fi un eşec.

Cum poate fi cultivată nonviolenţa în viaţa de zi cu zi? Cum ne ajută provocările pe care le întâlnim? Cum putem creşte în asemănare cu Hristos şi în privinţa nonviolenţei?

În viaţa de zi cu zi, trebuie să nu scăpăm nicio ocazie de a creşte în ce priveşte exercitarea bunătăţii, îndurării şi stăpânirii sinelui. Chiar dacă suntem provocaţi, nu trebuie să ne pierdem cumpătul. Dumnezeu stăpâneşte peste toate lucrurile, inclusiv peste noi. De aceea, cu calm şi amabilitate va trebui să căutăm soluţii ce se bazează pe raţiune şi bun simţ. De fapt, provocările ne pot ajuta să creştem, fiindcă ne ajută să identificăm acele lucruri ce nu sunt bune în caracterul nostru. Ele reflectă zone în care avem nevoie de o lucrare atentă pentru îndepărtarea a ceea ce este rău şi astfel, prin învingerea pas cu pas a deficienţelor, vom ajunge să fim tot mai mult asemenea cu Hristos în tot ceea ce este iubire, îndurare, bunătate şi nonviolenţă.

Ce putere ne este pusă la dispoziţie pentru a stăpâni „omul cel vechi", violent prin chiar natura sa, şi a ajunge astfel să ne însuşim principii superioare de acţiune?

În stăpânirea „omului cel vechi" vom fi mereu ajutaţi de puterea lui Dumnezeu prin manifestarea Duhului Sfânt, care va aduce la tăcere imboldurile ce ne conduc să fim violenţi, răi şi lipsiţi de simpatie. Prin transpunerea cuvintelor descoperite prin intermediul Sfintelor Scripturi, vom ajunge să învingem toate aceste tendinţe şi să manifestăm principii superioare de acţiune. Firea pământească nu va renunţa cu uşurinţă la puterea de a ne influenţa, dar ecourile ei vor fi tot mai slabe în a ne determina să facem ceea ce este rău şi de a ne comporta violent. Astfel, vom ajunge să fim asemenea lui Iisus Hristos prin bunătate, iubire şi îndurare, fapt care se va constitui ca un argument puternic pentru religia pe care o practicăm şi o împărtăşim celor din jur.

Efectul Degradant al Violenței

„A nu răspunde cu violență reprezintă o armă puternică și justă, care taie fără a răni și înnobilează pe omul care o manifestă. Este o sabie

care vindecă." — Martin Luther King, Jr.

Vom examina un alt citat legat de subiectul nonviolenței, cu scopul de a distinge modul în care absența răutății ajunge să ne înnobileze interior. Obiectivul principal este cel de a ajunge să oferim o reprezentare corectă a imaginii lui Dumnezeu în mijlocul lumii în care trăim.

Este posibil să deții o armă care „taie fără a răni"? Nu este acest lucru o contradicție de termeni sau un ideal utopic?

Orice armă este destinată rănirii și uciderii adversarului. Prin urmare, a vorbi despre o armă care „taie fără a răni" reprezintă aparent o contradicție. Pe de altă parte, dacă vom privi lucrurile dintr-o perspectivă corectă, vom înțelege că nonviolența este o armă de răspuns împotriva răului într-o manieră care să ne protejeze în a nu împrumuta caracteristicile violente ale păcatului. Nu este simplu să te lupți cu partea negativă. Nu este ușor să deții arme potrivite de luptă, care să contracareze influența nefastă a tendințelor rele. Dar pe de altă parte, este esențial să folosești armele pe care binele ți le pune la dispoziție. În Biblie ni se spune să „învingem răul prin intermediul binelui", adică să nu răspundem în același mod față de agresivitatea cu care s-ar putea să fim tratați. Prin urmare, nonviolența reprezintă o armă de luptă care are drept scop vindecarea, fiindcă ea este destinată să lovească răul și nu pe persoana care într-un mod nefericit a ajuns să fie posedată de acesta.

Cum putem să înțelegem că „a nu răspunde cu violență" reprezintă „o armă puternică și justă"? Cum este redefinită noțiunea de „armă" în acest context de Martin Luther King?

Nonviolența reprezintă răspunsul pe care trebuie să îl avem în minte ori de câte ori se produc agresiuni împotriva noastră. Acest lucru nu înseamnă să aștepți resemnat să fii atacat și să stai pasiv în fața împrejurărilor. Dimpotrivă, este vorba de a nu răspunde *„cu rău pentru rău"* dacă suntem confruntați, a nu împrumuta metodele și armele adversarului, ci de a răspunde fără a nutri ură, fără a utiliza mijloace violente și dovedind o noblețe a caracterului, care are o putere de influență de o mie de ori mai eficientă decât cel mai bun armament. Prin urmare, vom redefini noțiunea de armă, ca instrument destinat să distrugă răul, dar în același timp, să câștige pe adversar, cel puțin prin puterea exemplului personal. Violența nu reprezintă singura cale pentru a te impune asupra celorlalți. În fond, dorința noastră nu este de a ne distruge adversarul, ci de a-l câștiga pentru a veni alături de cauza binelui. Din acest punct de vedere, dacă dorim să slujim cauzei binelui, vom căuta să utilizăm arme care să fie puternice în a salva pe cei dominați de principiile negative, în sensul că niciodată nu vom folosi minciuna, ura, mânia sau alte lucruri de felul acesta.

Ce distingem când privim viața lui Iisus Hristos asupra utilizării acestei „arme"? Cât de eficientă a fost ea în predicarea adevărului divin?

Iisus Hristos în permanență a utilizat arma convingerii și impunerii prin forța argumentelor. El niciodată nu a încercat să folosească violența sau forța pentru a-Și câștiga adepți. Exemplul Său ne este oferit cu scopul

de a-l urma în fiecare etapă a vieţii noastre. Nu este posibil să fim urmaşi ai Săi, dacă vom da pe faţă manifestarea principiilor violente, care de drept aparţin Celui Rău. În privinţa eficienţei „*armelor*" folosite de Iisus Hristos, este suficient să citim raportul biblic şi să urmărim evoluţia evenimentelor de mai târziu, aşa cum ne raportează istoria ulterioară a evenimentelor. Dacă am urma aceeaşi cale a prezentării în mod paşnic şi lipsit de violenţă a Evangheliei, atunci am avea un impact similar vremurilor apostolice. În acest moment ţin să subliniez că orice manifestare violentă în domeniul religiei, se constituie ca un deserviciu adus elementului spiritual pe care Iisus Hristos ni l-a lăsat prin intermediul Sfintelor Scripturi. Dacă începem să ne atacăm unii pe alţii, când lăsăm ca patima să vorbească, în mod sigur ajungem să trecem fără să ne dăm seama de partea răului. Niciodată „răul nu poate fi învins prin rău", ci doar prin exercitarea naturii nobile a caracterului divin.

Cum suntem înnobilaţi prin manifestarea nonviolenţei? Este vorba doar de abţinerea de la acţiuni şi fapte care ar purta pecetea violenţei?

Nonviolenţa mărturiseşte despre o putere superioară, ce transcende prezentul, ce nu poate veni decât de la Dumnezeu. În acest sens, a fi lipsit de violenţă, înseamnă că ai ajuns să fii părtaş naturii divine, iar caracterul tău a fost înnobilat cu frumuseţea fără de seamăn a lui Hristos. Nu mă refer doar la abţinerea de la acţiuni şi fapte cu o tentă violentă, ci deopotrivă la manifestarea unor atitudini şi gânduri care să fie izvorâte din principiile superioare ale iubirii. Când vom ajunge să fim părtaşi naturii divine, atunci orice formă de violenţă va dispărea din suflet. Vom constata cu surprindere, că în loc de a mai răspunde într-un mod mânios şi lipsit de sensibilitate, dacă suntem provocaţi, vom dovedi o răbdare şi o stăpânire de sine ce nu pot veni decât de la Dumnezeu. Nu este suficient doar să părem nonviolenţi, în timp ce în suflet clocoteşte resentimentul, amărăciunea şi ura. Acest lucru ar fi ca o mască peste un caracter complet diferit. Iar pentru o astfel de situaţie, nu pot spune decât că orice mască va cădea în momentele cele mai neaşteptate, aducând dezamăgire din partea celor ce ne credeau pe cuvânt. Dimpotrivă, eliberarea de violenţă începe din interiorul inimii, avansând progresiv către facultăţile exterioare, iar în final schimbând şi înnobilând întreaga viaţă.

Ce înseamnă să deţii „o sabie care vindecă"? Ce fel de sabie ar putea fi aceea care aduce vindecare? Ce loveşte de fapt o astfel de sabie?

Sabia este făcută să taie şi să ucidă. Însă din punct de vedere spiritual, există „*săbii*" care aduc vindecarea prin faptul că separă ceea ce este rău de cel care a ajuns să fie stăpânit de natura inferioară sau de tendinţele negative. O astfel de sabie va aduce nu distrugerea, ci vindecarea adversarului, ceea ce concordă cu intenţia planului de salvare alcătuit pentru oamenii acestui pământ. Sabia „*adevărului*" mânuită cu pricepere şi iubire va aduce vindecare pentru cei afectaţi de bolile grave, ce afectează caracterul, în genul: răutăţii, amărăciunii, supărării, urii şi altele de felul acesta. Sabia Cuvântului divin, aşa cum îl citim din Sfintele Scripturi, ajunge să separe ceea ce este rău de fiinţa noastră interioară, pentru a ajunge să reflectăm frumuseţea de caracter a lui Iisus Hristos. Prin

intermediul acestui Cuvânt, ajungem să fim câştigaţi de frumuseţea fără de seamăn a darului oferit de Dumnezeu Tatăl în favoarea noastră, şi astfel, să privim cu nădejde către timpul în care toate lucrurile vor fi restaurate spre slava lui Dumnezeu. Întotdeauna sabia Cuvântului va lovi păcatul, iar în timpul judecăţii finale, intenţia divină va fi îndeplinită prin distrugerea a tot ce înseamnă păcat şi rău pe pământ.

Ce mărturie vor da lumii cei care se încred în Iisus Hristos, dacă vor practica mânuirea acestei arme proiectate chiar de Dumnezeu? Cum vom ajunge să punem în aplicare îndemnul de a nu răspunde cu violenţă?

Când vom ajunge să manifestăm caracterul divin nonviolent în toate împrejurările vieţii, vom constata că totul se va schimba în jurul nostru. Din victimele unor împrejurări nefavorabile, vom putea să devenim luptători plini de zel pentru cauza lui Dumnezeu. În loc de a ne mai plânge de neputinţa noastră sau de răutatea lumii, vom ajunge să manifestăm o putere vindecătoare către toţi cei pe care îi întâlnim pe cărarea vieţii. Imposibilul va deveni posibil, iar lucruri cu totul deosebite se vor realiza în viaţa noastră. Contemplarea adevărului divin ne va aduce putere şi regenerare, iar evenimentele ce se produc în jurul nostru nu ne vor mai afecta într-un mod negativ. Pot spune, că dacă am ajunge într-o astfel de condiţie, chipul lui Hristos ar ajunge să se manifeste pe deplin în noi, iar venirea Sa ar fi mai aproape decât ne-am putea imagina. Punerea în aplicare presupune însă un exerciţiu personal şi o temeinică pregătire spirituală prin studierea Cuvântului lui Dumnezeu unită cu rugăciunea, vegherea şi acţiunea. Însă depunerea unui astfel de efort ar fi benefică pentru fiinţa noastră interioară şi pentru întreaga noastră viaţă.

Să citim acum din Matei 5:43 — 45: „Aţi auzit că s-a zis să iubeşti pe aproapele tău şi să urăşti pe vrăjmaşul tău." Dar Eu vă spun să iubiţi pe duşmanii voştri, să binecuvântaţi pe cei ce vă blestemă, să faceţi bine celor ce vă urăsc şi să vă rugaţi pentru cei ce vă asupresc şi vă prigonesc, ca să fiţi fii ai Tatălui vostru care este în ceruri. Fiindcă El face să răsară soarele Său peste cei răi şi peste cei buni. El dă ploaie peste cei drepţi şi peste cei nedrepţi!"

Cum a reformulat Iisus Hristos ceea ce a fost transmis prin Moise? Este vorba de o schimbare de abordare din partea lui Dumnezeu?

Dumnezeu nu se schimbă de la o etapă la alta din istoria umanităţii. El nu este supus împrejurărilor şi temporalităţii. Prin urmare, nu putem vorbi despre o schimbare a lui Dumnezeu în ce priveşte manifestarea iubirii Sale faţă de noi. Porunca menţionată de Moise avea o formulare adecvată timpului când a fost dată, ce ţinea cont de posibilităţile de înţelegere ale celor cărora le fusese adresată. Dintr-o simplă citire a Vechiului Testament, vom distinge cu uşurinţă faptul că poporul lui Dumnezeu din acele timpuri avea o puternică dorinţă de a fi asemenea naţiunilor din jur, iar aici includ şi violenţa. În acele vremuri, cu cât o naţiune era mai agresivă, cu atât ea era mai puternică şi reuşea astfel să se impună asupra celorlalţi. Nu este într-o mare măsură acest lucru valabil şi astăzi? Dar pe măsură ce adevărul divin a fost tot mai puternic descoperit, a devenit clar că lui Dumnezeu nu Îi place violenţa, ci dimpotrivă, El aşteaptă ca oamenii să se comporte într-un

mod nobil unii faţă de ceilalţi, manifestând iubire în loc de ură, bunătate în loc de resentimente. Prin urmare, porunca dată de Iisus Hristos nu vine să modifice decât aspectele contextuale din descoperirea dată lui Moise. Iisus Hristos şi Moise nu se contrazic, ci fiecare vorbeşte conform cu timpul şi locul rânduit de Dumnezeu.

Ce înseamnă „să iubim vrăjmaşii noştri"? Cum se armonizează această învăţătură cu îndemnul de a nu răspunde cu „rău pentru rău"?

„A-ţi iubi vrăjmaşii" înseamnă să nu dai curs violenţei ca răspuns la provocările ce vin din partea acestora. Înseamnă să nu te laşi animat de ura şi mânia pe care aceştia o manifestă faţă de tine. Dar mai mult, înseamnă să doreşti să îi câştigi de partea adevărului şi dreptăţii. Pentru a ajunge la acest lucru, este esenţial să înţelegem că adversităţile de orice fel sunt îngăduite de Dumnezeu cu scopul de ne ajuta să demonstrăm că principiile adevărului şi dreptăţii sunt superioare lucrurilor ce vin din direcţia păcatului. Dacă vom lăsa ca mânia să ne domine, ca resentimentele să ne copleşească, atunci în scurt timp vom ajunge să cădeam sub stăpânirea Celui Rău, devenind agenţii săi. Răul se propagă prin rău, iar când violenţa a ajuns în interiorul sufletului, chiar dacă pare justificată, vom constata că de fapt ne-am contaminat, şi chiar dacă ne-am distrus adversarul, răul ce aducea adversitate doar şi-a schimbat locul de găzduire. Nu este simplu să te lupţi cu răul. Prin urmare, nu trebuie folosite decât armele ce ne-au fost încredinţate de Dumnezeu.

Ce imagine a bunătăţii lui Dumnezeu şi a îndurării Sale ne este oferită de Iisus Hristos? Ce mesaj ne oferă natura în privinţa nonviolenţei pe care o manifestă Dumnezeu?

Imaginea cea mai clară a nonviolenţei lui Dumnezeu este conferită de providenţa Sa generală, prin intermediul căreia ne sunt oferite resursele necesare supravieţuirii pe pământ. Lumea naturală ne vorbeşte tot timpul despre bunătatea plină de îndurare a lui Dumnezeu. Ploaia care vine la vreme, recoltele ce îşi aduc rodul, munca zilnică ce ne aduce satisfacţia de a mai fi putut trece o zi, toate acestea şi multe altele, mărturisesc despre un Dumnezeu iubitor şi plin de îndurare. Dacă am studia toate aceste realităţi simple din jurul nostru, atunci am înţelege că de fiecare dată când apelăm la violenţă, de fapt, încălcăm principiile ce stau la baza alcătuirii întregului univers. Dar ori de câte ori alegem să ne comportăm într-un chip rău şi lipsit de compasiune, vom constata că suferinţa şi nefericirea vor veni pe urmele noastre. Nu putem să fim fericiţi cât timp încălcăm dreptul celorlalte fiinţe de a trăi pe pământ.

Să citim mai departe din Matei 5:46-48: „Dacă iubiţi numai pe cei ce vă iubesc, ce răsplată mai aşteptaţi? Nu fac aşa şi vameşii? Şi dacă îmbrăţişaţi cu dragoste numai pe fraţii voştri, ce lucru neobişnuit faceţi? Oare păgânii nu fac la fel? Voi fiţi desăvârşiţi, după cum şi Tatăl vostru cel ceresc este desăvârşit."

La ce se referă desăvârşirea despre care vorbeşte Iisus Hristos prin aceste cuvinte? De ce nonviolenţa reprezintă o manifestare vie a desăvârşirii lui Dumnezeu?

A fi desăvârşit înseamnă a fi în armonie cu Singurul care este desăvârşit, adică să fii adus într-o vie legătură cu Dumnezeu. Desăvârşirea despre care vorbeşte Iisus Hristos, se referă la răspunsul nonviolent în faţa celor ce ne nedreptăţesc, fapt care nu face altceva decât să contureze iubirea divină ce se manifestă faţă de oamenii nerecunoscători ai planetei Pământ. Numai un Dumnezeu desăvârşit putea să răspundă cu iubire faţă de cei care L-au desconsiderat în atât de multe ocazii. De aceea, nonviolenţa reprezintă manifestarea supremă a iubirii lui Dumnezeu şi desăvârşirii Sale.

Cum putem să ne însuşim această „desăvârşire" ce se concretizează în iubirea celor ce ne sunt vrăjmaşi? Cum devine acest lucru o armă de luptă şi „o sabie care vindecă"? La modul concret, ce paşi trebuie întreprinşi pentru a ajunge să fim înnobilaţi interior prin intermediul manifestării caracterului nonviolent al lui Dumnezeu? Cât de realizabil este acest lucru şi ce înzestrări ne pune la îndemână Dumnezeu?

Această desăvârşire nu se poate dobândi decât prin credinţa în Iisus Hristos, care ne va conduce să primim toate atribuitele naturii Sale umane glorificate în urma înălţării la ceruri. De fapt, nu vorbim despre un singur atribut divin ce ne este acordat la un anumit moment, ci de un întreg caracter ce se va manifesta în interiorul nostru, aducând sub stăpânirea sa toate aspectele vieţii noastre. Aşadar, un prim pas va consta în înţelegerea Cuvântului divin aşa cum ne este el oferit prin Sfintele Scripturi. După aceea, prin credinţă va trebui să cerem ca Dumnezeu să ne ofere darul complet al mântuirii prin împărtăşirea cu atributele lui Iisus Hristos în ce priveşte viaţa şi evlavia, iar astfel vom fi transformaţi pe deplin.

Non-Violența Înalță Sufletul

„Să nu fii violent este răspunsul la toate dilemele de ordin moral pe care le avem şi reprezintă nevoia stringentă ca umanitatea să învingă într-un mod pozitiv tendinţele spre asuprire şi violenţă. Omenirea trebuie să evolueze în a soluţiona toate conflictele într-o manieră care să respingă actele de răzbunare, agresiunea şi obiceiul de a răspunde cu aceeaşi monedă. Fundamentul pentru o astfel de metodă îl reprezintă iubirea." — Martin Luther King, Jr.

Vom încerca acum să înţelegem de ce nonviolenţa reprezintă un principiu superior de acţiune, în comparaţie cu alte metode sau căi ce ne îndeamnă să fim agresivi unii faţă de ceilalţi. Astfel, vom înţelege mai bine natura învăţăturilor de bază ale creştinismului aşa cum se desprind în modul cel mai direct din Sfintele Scripturi.

De ce „a nu fi violent" reprezintă „răspunsul la dilemele de ordin moral" ale umanităţii? Cum se poate ajunge la o reală rezolvare a acestor dileme?

Dilemele de ordin moral ale umanităţii nu pot fi rezolvate prin intermediul forţei. Niciodată nu s-a putut obţine o pace durabilă prin exercitarea puterii brutale a forţei şi războiului. Conflictele nu pot fi stinse în felul acesta. De aceea, trebuie să existe o cale superioară de atingere a obiectivului armoniei între oamenii acestui pământ şi Creatorul întregului

univers. Rezolvarea trebuie să plece de la abandonarea metodelor bazate pe violenţă şi utilizarea principiilor pozitive ale iubirii divine ce ne sunt prezentate în cuprinsul Sfintelor Scripturi. În Biblie avem expuse elementele de bază ale acţiunilor nonviolente ce au drept scop vindecarea rănilor produse de păcat pe pământ. Dacă aceste principii vor fi puse în aplicare, vom putea asista la vindecarea conflictelor la care suntem martori pretutindeni în jurul nostru, dar mai ales, vom găsi rezolvarea conflictului ce se dă în interiorul nostru între principiile superioare ale iubirii şi cele inferioare ale răului.

Cum trebuie să evolueze omenirea, pentru a ajunge să trateze într-o manieră superioară conflictele? Cum s-ar reflecta acest lucru în societate, familie şi biserică?

Este necesar un salt spiritual interior pentru a ajunge ca omenirea să treacă la o abordare superioară a conflictelor ce abundă în lumea noastră. Dacă am asimila principiile expuse de Iisus Hristos, atunci am putea să avem o atmosferă mult mai bună pe pământ, ba chiar am asista la o evoluţie spectaculoasă a tuturor lucrurilor şi evenimentelor. În loc să mai fim asaltaţi de un potop de probleme, am avea soluţii la fiecare pas pentru vindecarea semenilor. Chiar dacă lumea noastră ar mai exista multă vreme în forma pe care o ştim acum, totuşi, am trăi altfel, fiindcă puterea divină ne-ar da înţelepciunea pentru a şti cum să ne comportăm în societate, familie şi biserică. În loc să mai avem o lume dezbinată, plină de ură, în care violenţa şi agresiunea sunt la tot pasul, am putea să ne bucurăm de un climat constructiv în care să ne pregătim pentru viaţa viitoare. Trebuie bine înţeles că de fapt, scenariul apocaliptic noi îl generăm, prin faptul că ne lăsăm dominaţi de violenţă, în loc să căutăm să rezolvăm cu adevărat dificultăţile aplicând balsamul vindecător al iubirii.

De ce răzbunarea, agresiunea şi „răspunsul cu aceeaşi monedă" reprezintă principii inferioare de acţiune, ce nu rezolvă fondul problemelor cu care ne confruntăm?

Răzbunarea exprimă conceptul primitiv al dreptăţii, care încearcă să răsplătească folosind aceeaşi monedă, ba chiar cu „*vârf şi îndesat*". Dacă îngăduim manifestarea violenţei, ea se va extinde dincolo de ceea ce s-a intenţionat iniţial. Poate la început am dorit să oferim doar un exemplu, pentru a corecta pe cineva greşit, însă ulterior constatăm că am ajuns la un adevărat război purtat „pe viaţă şi pe moarte", în care orgoliile rănite se dezlănţuie sub formă de patimi lipsite de judecată şi raţiune. Cred că niciodată agresiunea şi „răspunsul cu aceeaşi monedă" nu ne vor conduce la rezolvarea reală a problemelor cu care ne confruntăm. Chiar dacă uneori ni se pare just să procedăm astfel, rezultatul va fi doar o amplificare crescândă a conflictului dincolo de orice limită, până la atingerea gravă, sau chiar distrugerea, uneia dintre părţi. Fondul situaţiei va rămâne neexplorat, cât timp armele vor avea primul glas şi puterea de a decide. De aceea, armele trebuie puse la locul lor, adică în teacă, pentru a putea purta un dialog civilizat, constructiv, reliefând dorinţa rezolvării temeinice a situaţiilor apărute.

Să citim din Matei 26:51-52: „Şi unul din cei ce erau cu Iisus a întins

mâna, a scos sabia, a lovit pe sclavul marelui preot şi i-a tăiat urechea. Atunci Iisus i-a zis: — Pune-ţi sabia la locul ei, fiindcă toţi cei ce scot sabia, de sabie vor pieri!"

De ce Iisus Hristos nu a aprobat gestul celui care a scos sabia şi a lovit pe sclavul marelui preot? Ce era rău într-o astfel de acţiune?

Nimic nu era mai dăunător învăţăturii predicate de Iisus Hristos decât folosirea violenţei. În zadar de-a lungul veacurilor, biserica a încercat să îşi impună dogmele prin utilizarea armelor. Degeaba a fost apărat creştinismul cu sabia. În cele din urmă, aceste mijloace nu au făcut decât să îi submineze influenţa, până când s-a ajuns la apostazia şi secularismul modern. Gestul celui care a scos sabia pentru a-L apăra pe Iisus Hristos demonstra că persoana în cauză nu înţelesese nimic din esenţa mesajului creştin şi avea nevoie de o întoarcere temeinică la Dumnezeu pentru a-l descoperi. Dacă în istoria creştinismului nu s-ar fi apelat la forţa armelor, atunci puterea spiritualităţii sale de excepţie s-ar fi impus de la sine raţiunii şi conştiinţei oamenilor. Ştiind toate aceste lucruri, Iisus Hristos, chiar şi în acele momente de încercare extremă, a interzis scoaterea armelor pentru a se apăra de loviturile adversarilor Săi de moarte. Exemplul Său trebuie să devină exemplul nostru.

Ce înseamnă că „toţi cei ce scot sabia, de sabie vor pieri"? Cum se împlineşte o astfel de sentinţă şi ce perspectivă avem în lumina judecăţii viitoare a lui Dumnezeu?

Dumnezeu doreşte să ne câştige pentru împărăţia viitoare, în care violenţa va fi complet exclusă. De aceea, orice deprinderi bazate pe un astfel de principiu trebuie să fie date la o parte de toţi cei ce doresc să Îl urmeze pe Maestrul divin. Pe de altă parte, violenţa naşte violenţă, iar cei care o cultivă vor fi în cele din urmă nimiciţi de consecinţele acţiunilor lor. Chiar dacă acest lucru nu se împlineşte pe deplin în timpul scurt al vieţii noastre pe pământ, în lumina judecăţii viitoare a lui Dumnezeu, orice persoană care a nutrit violenţă şi nu a abandonat acest principiu *„va culege ceea ce a semănat*". Manifestările violenţei sunt dintre cele mai variate, pornind de la gânduri pline de ură, trecând la vorbirea aspră şi ajungând la întreprinderea de acţiuni menite să distrugă adversarul. În nicio ocazie şi sub nicio formă nu trebuie să procedăm astfel. Creştinismul descoperă natura nonviolentă a tuturor lucrurilor create de Dumnezeu. El ne arată că iubirea se află la temelia tuturor lucrurilor. Fără a fi pasivi în faţa răului, noi nu trebuie să împrumutăm armele acestuia.

Cum trebuie ca un creştin în mod practic „să pună sabia la locul ei", adică să nu o folosească? Ce fel de „săbii" ne stau la dispoziţie şi de ce ar fi bine ca ele să rămână neutilizate?

La modul practic, un creştin va pune „*sabia la locul ei*", adică în teacă, în sensul în care printr-un puternic control de sine, el va cenzura orice fel de exprimări violente, apelând la puterea harului divin şi cultivând deprinderi corecte în locul acestora. Dacă va fi provocat să răspundă cu „*rău pentru rău*", va căuta să exprime ceea ce este bun şi adevărat, iar dacă nu este înţeles, se va retrage din acel loc, aşa cum proceda şi Iisus Hristos

când împotrivirea creştea prea mult. Retragerea din faţa situaţiilor în care am epuizat mijloacele binelui, nu reprezintă un act de laşitate, ci de înţelepciune, pentru a nu te lăsa contaminat de rău şi pentru a nu deveni victima celor care îl comit. Promisiunea Domnului este că El ne va deschide o cale în „*altă cetate*". Iar când plecăm, trebuie să dăm uitării tot ce a fost. Gestul „*scuturării prafului de pe picioare*" are ca aplicare personală şi lăsarea în seama judecăţii lui Dumnezeu a tot ceea ce s-a întâmplat. Noi nu trebuie să purtăm resentimente în suflet. Dumnezeu ne va deschide de fiecare dată o nouă cărare.

Să citim mai departe din Matei 26:55-56: „În clipa aceea, Iisus a zis gloatelor:

— Aţi ieşit după Mine ca după un tâlhar, cu săbii şi cu bâte ca să Mă prindeţi. În toate zilele eram în mijlocul vostru şi învăţam poporul în Templu, dar n-aţi pus mâna pe Mine. Însă toate aceste lucruri se întâmplă ca să se împlinească cele scrise prin profeţi!

Atunci toţi ucenicii L-au părăsit şi au fugit."

Ce principii stăteau la baza acţiunilor desfăşurate de reprezentanţii religiei din timpul lui Iisus Hristos? Cum se reflectau acestea în domeniul învăţăturii de natură religioasă?

Reprezentanţii religiei din timpul lui Iisus Hristos era violenţi şi gălăgioşi în manifestările lor, plini de ură şi de invidie. Oricât de mult ar fi invocat ei învăţăturile primite prin Moise de la Dumnezeu, ei continuau să rămână stăpâniţi de Cel Rău. În domeniul religiei, interpretarea dată de aceşti lideri era la fel de violentă precum cugetul lor, învăţând pe ceilalţi că Dumnezeu va ridica pe Israel pentru a domina întreaga lume, că urmează un regat mesianic ce va distruge neamurile, inclusiv pe romani, iar urmaşilor după trup ai lui Avraam le va da o stăpânire plină de slavă şi bogăţii nesfârşite. În loc să insiste pe partea interioară a religiei, axată pe cultivarea unui caracter blând, după chipul lui Dumnezeu, ei întăreau pe oameni în deprinderile lor violente şi rele, dându-le binecuvântarea religiei. Din nefericire, aşa a procedat şi creştinismul mai târziu, iar principiile fundamentale ale credinţei adevărate au fost date uitării. Lumea a respins un astfel de creştinism şi tocmai de aceea, este necesar mai mult decât oricând să oferim adevărata imagine a învăţăturii lui Iisus Hristos prin bunătate, blândeţe şi iubire.

De ce Iisus Hristos nu a aprobat maniera violentă în care conducătorii religioşi prezentau pe Dumnezeu şi adevărul divin? Ce era rău în acest lucru?

Prezentarea lui Dumnezeu sub o formă răzbunătoare, violentă, face un mare deserviciu cauzei adevărului, fiindcă ne conduce la o imagine falsă, care lucrează în noi revolta sau cel mult, supunerea silită. A nu fi conştient de natura nonviolentă, bună şi iubitoare a lui Dumnezeu, înseamnă că de fapt tu nu Îl cunoşti pe Dumnezeu. Tocmai de aceea, Iisus Hristos spunea liderilor religioşi din acele timpuri că ei „*nu Îl cunosc pe Dumnezeu*". În plus, dincolo de motivaţia plină de teamă, care nu conduce la o evlavie autentică, imaginea unui Dumnezeu răzbunător conduce pe ceilalţi oameni

să Îl urască, iar pe cei care se pretind adevăraţi închinători să se comporte rău cu semenii lor, încercând să îşi impună într-o manieră violentă credinţa lor. Prin urmare, dincolo de falsa evlavie generată de o astfel de imagine, se ajungea la utilizarea mijloacelor Celui Rău pentru impunerea credinţei în Dumnezeu. Ori o astfel de religie este în mod clar compromisă, Cel Rău substituindu-se lui Dumnezeu ca imagine şi practică.

De ce au fugit ucenicii de lângă Iisus Hristos, când au înţeles că El nu va reacţiona violent la agresiunea conducătorilor religioşi?

Când Iisus Hristos nu a reacţionat să se apere de agresorii Săi, ucenicii au înţeles că totul este pierdut şi nu le mai rămâne decât să-şi scape viaţa. Fuga lor a demonstrat în mod clar că ei nu înţeleseseră adevărul de bază împărtăşit de Iisus Hristos, că Dumnezeu este plin de îndurare şi că venise timpul pentru aducerea marelui sacrificiu ispăşitor. În plus, a nu răspunde la o agresiune clară, însemna un semn de neputinţă, fapt pentru care în mod instinctiv au înţeles că trebuie să se despartă de Iisus din Nazaret. Toată speranţa lor s-a năruit într-o clipă, iar acum îşi dădeau seama că s-au înşelat în aşteptările lor. Regatul mesianic nu avea cum să mai apară prin Iisus din Nazaret. De fapt, ei aveau aceeaşi imagine greşită asupra lui Dumnezeu, ca a liderilor religioşi din acele timpuri. Comportamentul lor violent şi competitiv era generat de o astfel de concepţie falsă, de care nu reuşiseră să scape în toţi aceşti ani în care fuseseră instruiţi de Iisus Hristos.

Să citim şi Apocalips 13:10 „Cel ce ia prizonieri de război, va deveni şi el prizonier de război! Cel ce ucide cu sabia, de sabie va fi ucis! Aici este răbdarea şi credinţa sfinţilor!”

Cum se reia principiul: „Cel ce ucide cu sabia, de sabie va fi ucis”? În ce fel violenţa este autodistructivă? Ce se va întâmpla cu noi dacă nu vom trece la principii superioare de acţiune? De ce violenţa cheamă violenţa asupra celui ce o practică?

Violenţa cheamă violenţa. Cine scoate sabia va fi ucis de sabie, dacă nu se grăbeşte să o pună la loc. De îndată ce omul a căzut în păcat, comportamentul violent a început să se manifeste, culminând cu uciderea lui Abel şi continuând cu generalizarea acestui mod de a fi în timpul de dinainte de potop. Nu trebuie să credem că acest comportament se rezumă doar la ucidere. Violenţa se manifestă în orice gen de competiţie în care încercăm să fim înaintea celorlalţi, să fim mai „buni”, adică mai puternici, mai tari decât ceilalţi, având intenţia de a-i domina şi supune. Dacă nu vom trece la principii superioare de acţiune, violenţa ne va ucide şi pe noi în cele din urmă. Nimic bun nu poate ieşi din răutate, cruzime şi dominarea celorlalţi. Acest principiu rău ne răpeşte partea bună a sufletului, ne întinează viaţa şi ne compromite caracterul. În final, vom constata că nu este posibil să intrăm în Împărăţia lui Dumnezeu din cauză că un astfel de comportament ne-a descalificat pentru viaţa veşnică, unde pacea, armonia şi iubirea sunt principiile definitorii.

În ce sens „răbdarea şi credinţa sfinţiilor” se reflectă prin principiul nonviolenţei, ca formă superioară de acţiune, ce lasă loc lucrării lui

Dumnezeu?

„*Răbdarea şi credinţa sfinţilor*" în acest context se referă la faptul că toţi cei credincioşi vor ajunge să lepede orice formă de violenţă, să renunţe la sabie, lăsând loc judecăţii lui Dumnezeu. Deşi provocaţi, asemenea lui Iisus Hristos, ei nu vor răspunde cu răutate, mânie şi forţă. Deşi confruntaţi cu puterile răului, ei nu vor răspunde cu aceeaşi monedă, ci cu răbdare vor continua să se încreadă în Dumnezeu şi să reacţioneze în felul lui Iisus Hristos. Acest lucru este posibil fiindcă în mintea lor s-a produs o mutaţie semnificativă. Ei au înţeles cum se comportă Dumnezeu, faptul că El este iubire şi bunătate, plin de îndurare şi de amabilitate. Cunoscând un astfel de Dumnezeu, ei au fost modelaţi pentru a-L reflecta în această lume. Deşi nu le-a fost simplu să îşi reprime tendinţele violente, totuşi, prin răbdare şi prin puterea harului, ei au cultivat principiile Împărăţiei cerurilor chiar în timpul în care s-au aflat în mijlocul unei lumi corupte.

Non-Violența Zidește Caracterul

Vom continua explorarea noţiunii de nonviolenţă, dar de data aceasta din perspectiva trăsăturilor de caracter pe care noi, în calitate de creştini, trebuie să le avem în inima noastră. De data aceasta însă vom cita din autori necreştini, pentru a putea urmări cum acest principiu are o aplicare universală.

„Să nu fii violent nu este un veşmânt pe care să îl porţi sau nu după dorinţă. Această trăsătură de caracter trebuie să se afle în interiorul inimii noastre şi trebuie să devină o parte inseparabilă a fiinţei noastre." — Mahatma Gandhi

De ce nu putem să decidem întotdeauna când să fim violenţi şi când nu? Ce se întâmplă dacă încercăm să ne controlăm numai comportamentul exterior?

De fiecare dată când vom încerca să ne reprimăm reacţiile violente, se va produce un sentiment de frustrare, care în timp ne va conduce să izbucnim neaşteptat, anulând toate eforturile depuse. Stăpânirea de sine este deosebit de importantă, dar pentru a o putea exercita cu adevărat, este necesar să tratăm violenţa interioară. În plus, dacă suntem provocaţi în mod neaşteptat, chiar şi cel mai bun control de sine se va dovedi ineficient, dacă nu vom da la o parte ceea ce provoacă violenţă în interiorul nostru, şi aici mă refer la gânduri şi atitudini. Lumea noastră interioară numai noi o cunoaştem, dar pentru a nu mai fi violent în manifestările exterioare, va trebui să lucrăm la rădăcina motivaţiilor noastre. Acest lucru nu este simplu, dar rezultatele vor fi pe măsură, fiindcă în cele din urmă vom ajunge să gustăm farmecul unei vieţi ce se deschide spre cunoaşterea de Dumnezeu şi către înţelegerea întregului univers.

Cum poate fi purtat „veşmântul nonviolenţei" în interiorul nostru? Cum devine o trăsătură de caracter inseparabilă de ceea ce noi înşine am devenit cu adevărat?

„*Veşmântul nonviolenţei*" se îmbracă în interiorul nostru prin atitudini pline de îngăduinţă, bunătate şi iubire faţă de tot ceea ce este în

jurul nostru, inclusiv faţă de noi înşine. Dacă noi vom fi aspri, mânioşi, lipsiţi de sensibilitate, atunci în comportamentul exterior toate aceste trăsături nefericite se vor vedea cu prisosinţă. Dacă suntem agitaţi, confuzi şi plini de neliniște, atunci vom transmite mai departe aceste atitudini, influenţând şi pe ceilalţi într-o direcţie negativă. În plus, dacă vom fi duri cu noi înşine, dacă ne vom impune ţinte ambiţioase, dar care vin în contradicţie cu principiile iubirii, atunci vom fi nedrepţi cu sufletul nostru şi faţă de toţi cei ce depind de noi. Pentru a purta acest veşmânt al nonviolenţei, trebuie să îl cultivăm clipă de clipă, profitând de orice ocazie pentru a creşte în exercitarea lui. Având modelul oferit prin intermediul vieţii lui Iisus Hristos, asimilând principiile Sale de viaţă, vom creşte tot mai mult în a deveni asemenea Lui.

Cum ajunge acest principiu „o parte inseparabilă a fiinţei noastre", astfel încât, indiferent ce facem, să ne manifestăm ca adevăraţi urmaşi ai lui Iisus Hristos?

Nu în ultimul rând trebuie să ne gândim că în ciuda celor mai bune eforturi, ne va fi imposibil să exercităm pe deplin aceste principii ale bunătăţii divine, dacă nu vom fi susţinuţi de o putere superioară, ce vine din afara noastră. Astfel, numai puterea harului divin poate fi capabilă să ne transforme prin naştere din nou, din fiinţe rele şi egoiste, în persoane ce manifestă frumuseţea plină de farmec a lui Iisus Hristos, prin purtarea veşmintelor nonviolenţei şi nevinovăţiei. Prin intermediul sfinţirii vieţii, toate aceste trăsături de caracter minunate, devin o parte inseparabilă a fiinţei noastre, ajungând ca indiferent de situaţie, conştient sau nu, să ne manifestăm asemenea Domnului nostru. Când prin credinţă ne lăsăm cu totul în seama intenţiei divine, când fiinţa noastră se pleacă în supunere deplină înaintea Creatorului, când acest lucru devine o permanenţă a vieţii noastre, se produce ceea ce aş numi „atingerea infinitului", când orice lucru imposibil devine cu putinţă de realizat.

De ce afirmaţiile lui Mahatma Gandhi au o încărcătură spirituală atât de asemănătoare cu învăţătura creştină? Ce putem spune despre caracterul universal al principiilor religiei creştine?

Creştinismul autentic surprinde totalitatea descoperirii divine furnizate vreodată umanităţii de-a lungul veacurilor. De aceea, nu trebuie să ne mirăm că vom găsi multe puncte de corespondenţă cu alte mari religii ale lumi, inclusiv cu cele din Extremul Orient. Un gânditor de seamă al hinduismului, cum a fost Mahatma Gandhi, a putut exprima lucruri asemănătoare creştinismului, fiindcă Dumnezeu a oferit aceeaşi conştiinţă morală tuturor fiinţelor de faţa întregului pământ. De fapt, creştinismul nu este o religie nouă, apărută acum 2000 de ani, ci reprezintă întoarcerea primei închinări ce a existat vreodată pe pământ, mai precis închinarea la Creatorul cerurilor şi al pământului. Chiar dacă oamenii au abandonat ulterior această închinare, total sau parţial, totuşi, ceva din principiile acestei închinări primordiale au rămas. În consecinţă, toate religiile din această lume poartă mai mult sau mai puţin vizibil pecetea lor.

Să citim din Matei 5:8-9 „Ferice de cei cu inima curată, căci ei vor vedea pe Dumnezeu! Ferice de cei împăciuitori, căci ei vor fi chemaţi fii ai

lui Dumnezeu!"

La ce se referă această curăţare a inimii? În ce sens nonviolenţa se reflectă în starea de puritate a interiorului nostru?

Orice urmă de violenţă întinează sufletul şi murdăreşte inima, umplând de întuneric interiorul nostru. Păcatul înseamnă violenţă, o exercitare brutală şi nemiloasă a forţei cu scopul impunerii ego-ului în faţa celorlalţi şi a întregului univers. Dacă interiorul nostru este curăţat prin intermediul harului lui Dumnezeu de orice pată a urii, mâniei şi a manifestărilor violente, atunci ajungem să înţelegem că natura Împărăţiei cerurilor se referă la starea de nevinovăţie a inimii, fără de care va fi imposibil să ajungem în acel loc. Nu există creştinism violent, fiindcă aşa ceva ar fi o contradicţie de termeni. Nu există un adevărat creştin care să mai fie dominat de principiul violenţei. Dacă suntem pe deplin predaţi lui Dumnezeu, când suntem sub autoritatea deplină a lui Hristos, aceste principii rele vor fi îndepărtate din suflet, pentru a nu ne mai domina. Tentaţia de a recurge la ele va rămâne, dar puterea de a ne determina, adică de a ne stăpâni, va fi dată la o parte. Aici este testul de bază al adevăratului creştinism şi fiecare să se examineze în raport cu acest criteriu.

De ce este necesară abandonarea oricărei forme de violenţă pentru a putea ajunge să Îl vedem pe Dumnezeu? Este vorba doar de ceea ce va fi în viitor? Cum se aplică la timpul prezent această învăţătură?

Natura lui Dumnezeu este nonviolentă, El fiind întruchiparea armoniei şi păcii la scara întregului univers. De aceea, pentru a putea sta în prezenţa Celui Veşnic, va fi necesar să ajungem în condiţia de a fi curaţi de orice fel de mânie, violenţă, amărăciune şi altele de felul acesta. Aceste trăsături nefericite sunt componente definitorii a ceea ce înseamnă păcat, care conduce la neascultare. Cum vom putea intra în armonie cu Dumnezeu, dacă vom avea aşa ceva în suflet? Este imposibil, fiindcă inima noastră trebuie să fie în rezonanţă cu cea a Creatorului nostru. Cum vom putea înălţa cântece pline de bucurie, exprimând aprecierea faţă de un Dumnezeu plin de slavă, desăvârşit în sfinţenie, dacă în inima noastră există urme de violenţă? Cum vom putea să fim pătrunşi de sentimentele care animă cerul, dacă în interiorul nostru se află urme ale răutăţii? Iar procesul de purificare trebuie să se facă aici şi acum. Acum este momentul să dăm la o parte orice fel de supărare, de amărăciune, de violenţă, într-un cuvânt orice lucru ce ne întinează sufletul. Acum trebuie practicată spălarea interioară prin harul lui Dumnezeu. Acum trebuie să intrăm în rezonanţă cu cerul. Mintea noastră, inima noastră, adică tot sufletul nostru, trebuie curăţat pentru a intra în armonie cu Dumnezeu. Acum, mâine va fi prea târziu.

De ce practicarea unui spirit nonviolent atrage după sine calitatea de copil al lui Dumnezeu? Cum putem să-L reprezentăm nedistorsionat pe Dumnezeu în mijlocul lumii violente în care trăim?

Un copil al lui Dumnezeu va manifesta trăsăturile Creatorului universului, reprezentându-L înaintea întregii lumi prin bunătate, toleranţă, iubire şi abandonarea continuă a oricărei forme de violenţă. Aici

se poate vedea adevărata identitate a oricărei persoane ce se pretinde a se închina adevăratului Dumnezeu. Exercitarea brutală a forţei, mânia, supărarea, resentimentul şi altele de felul acesta, nu au ce căuta în viaţa unui adevărat urmaş al lui Hristos. Nu trebuie să ne minţim pe noi înşine. Aceste deficienţe de caracter, dacă nu vor fi remediate, ne vor întina întreaga viaţă şi ne vor descalifica pentru lumea cerească. Trebuie lucrat chiar de acum asupra interiorului nostru. Prin credinţă şi perseverenţă, prin meditaţie şi rugăciune, prin veghere şi acţiune, trebuie să ajungem să dăm la o parte orice pată din suflet, orice atitudine greşită, orice urmă de violenţă.

Cum putem ajunge să abandonăm orice formă de violenţă, pentru a ajunge să Îl vedem pe Dumnezeu şi să devenim copii Săi?

Abandonarea oricărei forme de violenţă se poate realiza prin cultivarea de deprinderi care să contracareze tendinţele nefericite pe care le purtăm în suflet. Tentaţia va rămâne, iar ispita se va manifesta cu siguranţă, dar noi trebuie să devenim în cele din urmă imuni la glasul acestora. Dimpotrivă, trebuie cultivată bunătatea, iubirea şi îngăduinţa faţă de noi înşine şi faţă de semeni. Am zis faţă de noi înşine, fiindcă, de multe ori, violenţa se naşte dacă suntem prea aspri cu noi, când ne brutalizăm trupul şi mintea în lucruri ce ne fac rău, sau vizionând ceea ce ne întinează viaţa. Orice vorbă rea şi orice gând murdar au puterea de a ne întina viaţa, chiar dacă faptic ne abţinem pentru o vreme. Sfaturile date de apostolul Pavel privind cultivarea a ceea ce este vrednic de laudă, rămâne valabil şi pentru noi. Dacă nu vom face acest efort, vom fi pierduţi oricât de mari ar fi pretenţiile noastre de credinţă sau cunoştinţele pe care le avem despre Dumnezeu. Cunoaşterea de Dumnezeu este activă, transformatoare, înnoitoare şi purificatoare. Să nu uităm niciodată acest lucru.

Să citim şi din Matei 5:21-22 „Aţi auzit că s-a zis celor din vechime:

— Să nu ucizi! Oricine va ucide va cădea sub pedeapsa judecăţii!

Dar Eu vă spun că oricine se mânie pe fratele său va cădea sub pedeapsa judecăţii. Oricine va defăima pe fratele său, va cădea sub pedeapsa Curţii de judecată. Oricine va eticheta negativ pe semenul său, va cădea sub pedeapsa focului arderii depline."

De ce Iisus Hristos amplifică porunca nonviolenţei exterioare şi în domeniul stăpânirii cuvintelor şi cugetelor? Este realizabilă porunca Sa?

Nu este posibil să avem o deplină stăpânire a faptelor noastre cât timp interiorul nu este adus sub influenţa principiilor superioare ale nevinovăţiei. Porunca lui Iisus Hristos este realizabilă în măsura în care suntem dispuşi să o practicăm. Dar pentru a ajunge să reuşim cu adevărat, este necesară începerea unui proces de curăţare, care să înceapă la nivelul înclinaţiilor interioare, a atitudinilor, continuând în planul alegerilor pe care le facem. Universul creat de Dumnezeu nu avea niciun fel de urmă de violenţă. De unde a apărut ea? Bineînţeles, violenţa apare din neascultarea de intenţia divină, din nesupunerea faţă de principiile Sale de guvernare, din respingerea Creatorului întregului univers. Când vom manifesta constant o dispoziţie nonviolentă, atunci înseamnă că puterea lui Hristos a

început să ne călăuzească viaţa. Avem în faţă un ideal, dar şi un lucru realizabil.

La ce curte de judecată se referă Iisus Hristos? De ce sentinţa ce va fi pronunţată în dreptul oricărei persoane ce practică violenţa, va fi atât de severă?

Curtea de judecată la care se face referinţă în aceste versete, nu este nimic altceva decât curtea de judecată a lui Dumnezeu, când se vor examina toate persoanele care au existat vreodată pe pământ. Sentinţa pronunţată va fi atât de severă, fiindcă violenţa dă pe faţă cel mai bine ceea ce se află în interiorul nostru. Aşa cum am mai spus, nu există „creştinism violent" şi nici „*creştini violenţi*". Dacă există cineva care crede că poate fi urmaş al lui Hristos lăsând ca violenţa să se manifeste în viaţa sa, atunci înseamnă că se amăgeşte amarnic. Violenţa de orice fel nu are ce căuta în viaţa noastră. Nu există „*cruciade*" pentru Hristos. Creştinismul autentic nu are nevoie de forţă pentru a se impune. El este asemenea soarelui ce luminează pe bolta cerului, asemenea izvoarelor cristaline ce ne satisfac setea, asemenea holdelor de grâu ce ne oferă pâinea cea de toate zilele. Creştinismul adevărat se cere mereu redescoperit şi în continuu demonstrat înaintea întregii lumi.

De ce nu vom putea trece de Judecata divină, dacă vom menţine principiul violenţei în viaţa noastră?

Aici putem spune despre o „*lege a cauzei şi a efectului*", în sensul în care violenţa este distructivă şi autodistructivă. Ea nu poate aduce nimic bun, oricât de mult ar fi justificată prin fel de fel de raţionamente. Nu există nimic mai sfidător faţă de Creatorul universului şi faţă de fiinţele cereşti, decât să te laşi stăpânit de violenţă. De fapt, un om stăpânit de un astfel de principiu va încerca să se manifeste ca un dumnezeu, stăpânind peste ceilalţi, sau încercând să îşi impună dorinţele, indiferent de consecinţe. O astfel de persoană nu are ce să caute în ceruri, unde bunătatea, toleranţa şi armonia sunt regula, şi nu excepţia, relaţiilor dintre fiinţele care şi-au menţinut chipul divin în ele. Nu poţi avea pe Dumnezeu în inimă şi să mai fii violent. Aşadar, judecata divină va da pe faţă ceea ce este în interiorul nostru şi ce anume ne animă.

Cum putem ajunge să dăm la o parte orice formă de violenţă din viaţa noastră? Cum poate fi atins acest ideal?

Judecata divină nu va corecta viaţa noastră, fiindcă acest lucru trebuie să se întâmple înainte de a ajunge acolo. De aceea, este necesar ca în fiecare ocazie a vieţii pe care o trăim să căutăm să cultivăm principiile de mare valoare descoperite în cuprinsul Sfintelor Scripturi. Orice urmă de violenţă trebuie să fie detectată şi dată la o parte. Nu spun că va fi simplu, dar nu este nici imposibil. Exercitând puterea nobilă a stăpânirii de sine, vom elimina treptat toate acele atitudini ce ne determinau să fim răi şi violenţi. De asemenea, cultivând trăsăturile opuse, vom obţine putere pentru a contracara partea negativă ce ne îndeamnă la acţiuni nesăbuite şi la răutate. Treptat, avansând pas cu pas vom ajunge să ne însuşim pe deplin un comportament lipsit de violenţă, fără pată. Pot spune că pe măsură ce

vom lepăda veşmintele răutăţii ne vom simţi eliberaţi de o mare povară. Puterea harului divin ne-a fost pusă la dispoziţie. Prin urmare, haideţi să o şi folosim pentru a fi preschimbaţi după chipul Creatorului divin, adică a lui Hristos. Este posibilă o schimbare decisivă a vieţii, dacă dorim cu adevărat acest lucru, iar rezultatele vor fi binecuvântate atât pentru prezent, cât şi pentru veşnicie. Nu merită oare ca acest ideal să îl menţinem mereu înaintea ochilor noştri, pentru a-l urma?

Violența în Gândire și Limbaj

„A nu răspunde cu violenţă înseamnă să preîntâmpini nu numai comiterea violenţei fizice exterioare, dar deopotrivă, violența interioară în spirit. Nu este suficient să refuzi să iei viața unui om, ci trebuie să refuzi să îl urăști." — Martin Luther King, Jr.

În calitate de creştini este esenţial să manifestăm modul de a fi al lui Dumnezeu, caracterizat prin bunătate, îngăduinţă şi absența oricărei trăsături violente. Din această cauză am identificat şi cules căutând pe Internet, mai multe citate legate de subiectul nonviolenţei, spuse de diferite personalități de marcă din istoria umanității. Scopul este de a compara aceste gânduri cu ceea ce ne descoperă Sfintele Scripturi.

De ce este necesar să veghem deopotrivă asupra manifestării exterioare şi interioare a violenţei? De ce nu este suficient să reprimăm doar ceea ce se vede, lăsând sentimentele şi gândurile noastre să se manifeste în voie?

Iisus Hristos spunea că toate acţiunile noastre pornesc din interiorul nostru, din inima noastră, fapt pentru care nu va fi suficient să veghem asupra comportamentului nostru, dacă nu se va schimba ceva la nivelul motivaţiilor interioare pe care le avem. Nu este posibil să dovedim suficientă stăpânire de sine pentru a ne reprima pornirile violente, dacă aceste tendinţe nu au fost deja controlate la nivelul imaginaţiei şi cugetului. În acest punct, foarte multe persoane greşesc încercând să îşi corecteze doar partea exterioară a conduitei lor. Încă o dată revin şi insist asupra greutăţii acestor cuvinte: nu este suficient să încercăm să părem mai buni, dacă în interiorul nostru nu s-a produs o mutaţie fundamentală. „Pomul bun face roade bune, iar pomul rău face roade rele" şi „din adâncul inimii vorbeşte gura". Prin urmare, lucrarea de eliminare a violenţei din viaţa noastră trebuie să înceapă de la izvoarele vieţii. Până când gândurile noastre şi sentimentele noastre nu se vor schimba, vom rămâne aceeaşi oameni violenţi şi răi.

Cum putem ajunge să stăpânim violența interioară, pe care la început doar noi o cunoaştem? Cum putem să dăm la o parte orice fel de mânie din cugetul şi inima noastră?

A da la o parte din suflet orice urmă de mânie, reprezintă cea mai nobilă lucrare ce ne-a fost încredinţată de Dumnezeu. Desigur, este bine să cultivăm virtuţile pozitive în genul iubirii, răbdării şi îndurării, dar toate acest lucruri vor fi compromise cât timp mai rămâne o cât de mică urmă de violenţă în interiorul nostru. Este de ajuns să avem doar câteva tendinţe,

aparent nesemnificative, spre a răspunde cu mânie, astfel încât acest lucru să devină suficient pentru a compromite cultivarea trăsăturilor pozitive de caracter. Din acest punct de vedere, nu voi avea cuvinte să pot exprima pe deplin cât de important este să veghem şi să eliminăm din viaţa noastră orice urmă de violenţă.

Ce înseamnă să nu mai urăşti pe niciun om? Cum devine acest lucru posibil pentru noi? Cum ajungem să manifestăm sentimente opuse, de iubire şi apreciere?

Să nu mai urâm pe nimeni, şi aici includ orice lucru, nu numai fiinţele omeneşti, reprezintă un ideal tangibil prin intermediul harului lui Dumnezeu. Nu cred că vom putea să devenim asemănători cu Domnul nostru cât timp există urme de ură şi mânie în sufletul nostru. Această posibilitate este deschisă de faptul că putem să fim transformaţi, regeneraţi interior prin lucrarea tainică a Duhului Sfânt. Pe de altă parte, Duhul lui Dumnezeu nu va lucra cât timp noi nu punem la lucru puterea noastră de alegere cu scopul de a cultiva sentimentele adevărului, binelui şi iubirii. Chiar dacă la început eforturile noastre se vor izbi de zidul rece al înclinaţiilor din suflet, nu va trebui să ne dăm bătuţi. „*Şarpele*" firii pământeşti nu cedează uşor şi fără luptă. Însă prin perseverenţă, având credinţă în faptul că Dumnezeu lucrează în interiorul nostru, vom constatata după un timp un progres substanţial.

La ce se referă Martin Luther King, când spune că trebuie să „refuzăm să urâm" pe orice om? Cum se materializează acest refuz?

Ura prinde la început chip în interior, în cugetul nostru, pornind de la anumite preferinţe pe care le avem, care după aceea continuă să se manifeste tot mai puternic, până când ajungem să nu mai putem suferi o anumită persoană. Dacă însă vom refuza să dăm curs sentimentelor de lipsă de simpatie, atunci vom intra pe un teren avantajos pe care vom putea să repurtăm victorii preţioase împotriva violenţei interioare. Acest refuz de a da curs cererilor naturii căzute nu va fi uşor de realizat şi menţinut, dacă nu vom orienta dorinţa noastră către Dumnezeu. Nu vreau să descurajez pe nimeni, dar lupta împotriva violenţei interioare este cea mai teribilă în ce priveşte miza şi consecinţele. Un creştin autentic va urca pe drumul eliminării complete a violenţei din suflet, până când lumina fără de seamăn a prezenţei divine va străluci cu putere în interiorul sufletului său. Ajuns pe o astfel de culme a experienţei spirituale, un creştin va ajunge să fie un model şi un exemplu de viaţă ce merită trăită, chiar şi în mijlocul circumstanţelor actuale ale lumii.

Cum putem ajunge să nu mai răspundem cu violenţă, chiar dacă suntem provocaţi? Ce exemplu ne-a fost oferit de Iisus Hristos?

A nu răspunde cu violenţă dacă eşti provocat reprezintă o ţintă pe care putem să o atingem, dacă vom căuta să cultivăm deprinderi pozitive, care să înlocuiască vechile căi de reacţie. Din nefericire, tendinţele ereditare sunt foarte puternice în manifestarea violenţei. Ba chiar pot spune, că în procesul selecţiei naturale în lumea noastră căzută în păcat, violenţa reprezintă calea de eliminare a celor „*slabi*" şi de promovare a celor

„*puternici*”. În consecinţă, manifestarea violenţei în lupta pentru existenţă a reprezentat un criteriu de selecţie şi de supravieţuire de-a lungul timpului. În momentul când dorim cultivarea unor tendinţe opuse, cum ar fi răspunsul nonviolent, ajungem deseori în imposibilitatea faptică de a manifesta astfel de trăsături de caracter. Pe de altă parte, dacă vom privi la exemplul dat de Iisus Hristos, vom distinge extraordinara putere a stăpânirii de sine dovedită chiar în circumstanţe de provocare şi neputinţă extremă.

Ce se va întâmpla dacă vom ajunge să reprimăm orice formă de violenţă? Ce mărturie vom da întregii lumi asupra a ceea ce s-a întâmplat cu noi şi în interiorul nostru?

Reprimarea violenţei interioare şi exterioare va aduce un progres spiritual extraordinar, care va răsplăti pe deplin efortul investit. Când aceste tendinţe vor fi deplin stăpânite vom vedea „*faţa lui Dumnezeu*”, adică percepţia noastră asupra prezenţei divine se va întări considerabil, încât vom ajunge să trăim chiar cu conştiinţa prezenţei lui Dumnezeu împreună cu noi clipă de clipă. Când violenţa interioară dispare, atunci conştiinţa puterii divine ajunge să fie tot mai clară în noi, iar credinţa ajunge să strălucească pe deplin. Realizările spirituale care ni se păreau imposibile ajung să fie tangibile. Iar mărturia pe care o vom da înaintea întregii lumi, va fi de aşa natură, încât toţi vor cunoaşte că în interiorul nostru a început să locuiască chiar Iisus Hristos.

Să citim în continuare din 1 Corinteni 13:4-8 „Dragostea este îndelung răbdătoare şi este plină de bunătate. Dragostea nu este invidioasă, nu se laudă, nu se umflă de mândrie, nu se poartă necuviincios, nu caută folosul său, nu se mânie, nu se gândeşte la rău şi nu se bucură de nelegiuire, ci se bucură de adevăr. Iubirea acoperă, crede, nădăjduieşte şi suferă totul. Profeţiile se vor încheia. Vorbirea în limbi va înceta. Cunoaşterea va avea un sfârşit. Dar iubirea nu va dispărea niciodată!”

Ce ne spun aceste versete despre atitudinile pe care trebuie să le cultivăm pentru a ajunge să nu mai fim violenţi în gândire şi spirit?

Atitudinile fundamentale în jurul cărora se construieşte orice fel de contracarare a violenţei, se reunesc în jurul triadei: credinţă, nădejde şi dragoste. Dacă aceste atitudini ajung să fie cultivate în interiorul sufletului, temperamentul violent va fi adus la tăcere. Lupta interioară pentru aducerea naturii noastre în ascultare de cerinţele Cuvântului divin, nu reprezintă un lucru simplu, dar în acelaşi timp, nu este ceva imposibil. Când aceste atitudini fundamentale ajung să strălucească cu putere în suflet, atunci orice formă de violenţă este adusă la lumină, expusă pentru a o putea vedea şi abandona. Dezgustul faţă de rău nu este posibil cât timp atitudinile pozitive fundamentale nu ajung să se manifeste cu putere în inima noastră. Dacă trăsăturile pozitive de caracter sunt însuşite pe deplin, se descoperă cea mai de seamă putere spirituală în biruinţa asupra a tot ceea ce înseamnă întuneric şi rău.

Putem fi violenţi în interiorul nostru şi acest lucru să nu se vadă?

Putem să manifestăm iubirea în cuget şi spirit, iar acest lucru să nu ajungă în scurt timp cunoscut de toţi ceilalţi?

„*O cetate aşezată pe un munte nu va rămâne ascunsă*". Acest lucru este valabil deopotrivă pentru o fortăreaţă a răului, dar şi pentru trăsăturile pozitive pe care Dumnezeu ni le încredinţează prin intermediul Duhului Sfânt. Dacă stăpâneşte violenţa, atunci gândurile, cuvintele şi faptele vor da o mărturie mai mult decât evidentă aspra acestui lucru. Dacă însă iubirea a ajuns să se manifeste în suflet, atunci valurile calde, dar puternice, ale energiei divine se vor propaga din interiorul nostru, şi nimeni din afara noastră nu va rămâne indiferent faţă de această schimbare petrecută în inima noastră. Cred că astfel vom da cea mai puternică mărturie asupra prezenţei naturii divine în interiorul nostru, iar biruinţa interioară pe care o vom dobândi va merita efortul depus. Iubirea manifestată în spirit şi cuget va da ocazia exercitării celor mai alese sentimente, iar bucuria şi pacea pe care le vom simţi vor întrece cu mult tot ceea ce ne-am fi putut imagina. Când violenţa dispare din suflet, orice fel de teamă încetează să mai aibă putere asupra noastră.

De ce iubirea se constituie ca un antidot sigur împotriva oricărei tendinţe spre mânie şi violenţă? De ce numai manifestarea ei reprezintă singura soluţie împotriva oricărei forme de violenţă?

Când iubirea preia controlul vieţii noastre, atunci violenţa este dată la o parte, iar firea pământească ajunge să fie răstignită, fără a mai ajunge să ne mai stăpânească. Calmul, bucuria şi pacea vor înlocui răceala, mânia şi supărarea. Ceea ce ne irita înainte, va ajunge să nu ne mai afecteze, fiindcă principiile naturii divine se manifestă cu putere în omul interior. Natura iubirii este opusă violenţei, fiindcă ea se bazează nu pe exercitarea puterii asupra celorlalţi, ci pe călăuzirea blândă către Dumnezeul ceresc. Iubirea divină face să se oprească răul înainte ca acesta să se manifeste. Uimirea noastră va fi mare când vom vedea că până la urmă este mai uşor să fii liniştit decât mânios, că mai la îndemână îţi este să te porţi cu bunătate decât cu ură. Şi această transformare interioară ne va conduce la o experienţă spirituală de excepţie, de care vor beneficia toţi cei care depind de noi.

Cum putem să ajungem să manifestăm atitudinile descrise de apostolul Pavel în epistola sa către Corinteni? De ce iubirea reprezintă cea mai înaltă atitudine?

Atitudinile descrise de apostolul Pavel sunt la îndemâna noastră, fiindcă prin sacrificiul lui Iisus Hristos, toate realizările spirituale dezvoltate în natura umană de Fiul lui Dumnezeu, devin ale noastre. Când vorbim despre stăpânirea violenţei, de fapt facem referinţă la ceea ce a realizat Iisus Hristos pentru noi, sarcina noastră fiind doar de a primi în mod activ aceste trăsături de caracter. Între aceste înzestrări, iubirea este cea mai de seamă, fiindcă ea ne aduce în contact direct cu inima lui Dumnezeu. Când iubirea ajunge să domnească în suflet, atunci caracterul divin a fost pe deplin restaurat. Puterea principiului iubirii este aşa de mare, încât nu lasă niciun compartiment al vieţii noastre în afara sferei sale de acţiune.

La modul practic, ce paşi trebuie întreprinşi pentru a ajunge să învingem tendinţele violente sădite în interiorul nostru? Este suficientă doar stăpânirea de sine?

Stăpânirea de sine este deosebit de utilă, ca un prim pas în eliminarea violenţei din suflet, dar ea nu este suficientă, dacă nu se va uni cu însuşirea celor trei principii fundamentale: credinţa, speranţa şi dragostea. Avem nevoie de credinţă pentru a ajunge să învingem opoziţia înverşunată a firii pământeşti, care încearcă să ne ţină în starea de sclavie şi de violenţă. Avem nevoie de speranţă, pentru a nu ne da bătuţi, dacă realizările apar nesemnificative în raport cu efortul depus. Dar deopotrivă avem nevoie de un înlocuitor pentru violenţă, şi acesta nu poate fi decât iubirea. Când principiul iubirii ajunge să fie pe deplin însuşit, atunci exerciţiul stăpânirii de sine va fi deosebit de uşor, iar bucuria noastră va fi să putem păşi cu bucurie pe calea luminoasă a comuniunii cu natura divină. De îndată ce acest lucru se realizează în interiorul nostru, atunci nimic din tot ceea ce ni s-ar putea întâmpla de-a lungul vieţii nu ne va mai afecta în vreun fel, astfel încât să ne pierdem credinţa în Dumnezeu. Dimpotrivă, prin exemplul nostru vom ajunge să influenţăm multe persoane să urmeze calea adevărului, binelui şi dreptăţii, abandonând tot ceea ce ţine de întuneric şi rău.

Ce înzestrări ne pune la îndemână Dumnezeu pentru a ajunge să manifestăm iubirea în locul urii? Care este partea noastră în însuşirea acestor capacităţi de natură spirituală?

Iubirea pe care ne-o oferă Hristos are un izvor supranatural, chiar la tronul lui Dumnezeu. Când ajungem să înţelegem acest adevăr, atunci se produce această schimbare extraordinară ce se numeşte „naştere din nou". Atunci, indiferent ce se întâmplă în jurul nostru, vom ajunge să manifestăm constant iubirea divină, fără a mai fi afectaţi de răutatea ce abundă în jurul nostru. Atunci vom ajunge să fim calmi în mijlocul celei mai teribile încercări. Atunci puterea divină se va manifesta nestingherit în interiorul nostru, iar înzestrările naturii divine, prin intermediul darurilor spirituale, ne vor conduce la înălţimi spirituale de negândit. Cred că nu avem o idee clară asupra a ceea ce Dumnezeu va face pentru noi, dacă ne vom lăsa câştigaţi de harul Său minunat. Abia când vom ajunge să permanentizăm experienţa comuniunii cu Dumnezeu, vom putea să distingem avantajele ce decurg din a fi bun, tolerant faţă de semeni şi lipsit de orice formă de violenţă. Abia atunci vom putea înţelege că viaţa, chiar şi cea de pe pământ, merită să fie trăită la potenţialul ei deplin.

CULTIVAREA ATITUDINII POZITIVE

Așteptarea Pozitivă Întărește Sufletul

„Să respecţi poruncile Domnului, Dumnezeului tău, ca să umbli în căile Lui, şi să te temi de El. Căci Domnul, Dumnezeul tău are să te ducă

într-o țară bună, țară cu pâraie de apă, izvoare și lacuri, care țâșnesc din văi și munți, țară cu grâu, orz, vii, smochini și rodii, țară cu măslini și miere, țară unde vei mânca pâine din belșug, unde nu vei duce lipsă de nimic, țară, ale cărei pietre sunt de fier și din ai cărei munți vei scoate aramă." — Deuteronom 8:6-9

Ce fel de imagini au fost oferite evreilor pentru a înțelege natura lucrurilor pregătite de Dumnezeu? De ce aveau ei nevoie de astfel de descrieri?

Acest fragment biblic ne descrie în mod deosebit de plastic realitatea lucrurilor promise de Dumnezeu și oferite evreilor prin harul Său. Fără astfel de imagini ar fi fost dificil pentru ei să conștientizeze faptul că locul către care erau conduși nu era o utopie sau nu reprezenta doar un imbold moral pentru a merge mai departe. Din acest punct de vedere, pot spune că și noi avem nevoie de o imagine cât mai concretă cu putință asupra lucrurilor pe care Dumnezeu ni le-a pregătit, astfel încât să fim motivați să înaintăm pe calea credinței. Pentru un evreu din acele vremuri aceste detalii reprezentau foarte mult, ceva în genul vizionării unui program audiovizual ilustrând acele realități viitoare, care contrastau puternic cu situația în care se afla la acea dată, locuind în mijlocul pustiului și fiind înconjurat de un mediu ostil.

Cât de important este pentru noi să avem anumite detalii asupra realităților viitoare pe care Dumnezeu ni le-a promis? De ce avem nevoie de astfel de descrieri?

Se poate spune că toți avem nevoie să vizualizăm sub o formă sau alta lucrurile la care ne gândim, pentru a putea emite judecăți de valoare sau pur și simplu pentru a le putea aprecia. De aceea, nu putem spune că există o excepție dacă ne referim la realitățile spirituale descrise prin intermediul Cuvântului lui Dumnezeu. În acest sens, descoperirile profetice abundă în elemente vizuale, care ne ajută să înțelegem mult mai bine mesajul divin, decât dacă acesta ne-ar fi fost comunicat într-un mod abstract, lipsit de orice corespondență cu realitatea concretă în mijlocul căreia trăim. De exemplu, ne putem gândi la descrierile din cartea Apocalipsei, unde la final ni se oferă o imagine grandioasă a Noului Ierusalim, cu tot felul de detalii de întocmire, făcând referință la abundența extraordinară a lucrurilor prețioase din punct de vedere material. Sau mă pot gândi la alte descrieri din Vechiul Testament, cu am ar fi cele din partea finală a cărții profetului Ezechiel, unde este realizată o reprezentare cu precizie a templului ce ar fi trebuit să fie reconstruit, dacă evreii s-ar fi întors din toată inima la Dumnezeu.

Revenind la textul biblic din Deuteronom, ce s-ar putea spune despre condițiile care erau enunțate pentru a putea avea parte de împlinirea promisiunilor divine? Rămâne acest lucru valabil și pentru timpul în care trăim?

Întotdeauna împlinirea promisiunilor divine a presupus o ascultare deplină din partea celor cărora le-au fost adresate. Ar fi un lucru cu totul ilogic să credem că se putea intra în țara promisă, în timp ce practicile

păgâne continuau să fie urmate, sau cât timp poporul manifesta necredinţă în ceea ce promitea Dumnezeu. Similar, în timpul de faţă rămâne valabil principiul ascultării depline, pentru a putea avea parte de împlinirea promisiunilor divine cu privire la intrarea în împărăţia veşnică. Acest principiu ne va conduce de fapt la o pregătire serioasă, fiindcă este clar că nu vom putea intra în acel univers, cât timp practicăm principiile egoiste ale lumii în care ne aflăm în momentul de faţă. Cred că mai mult decât în orice altă perioadă a istoriei, este necesar să ne definim ţinte clare şi obiective precise, pentru a putea atinge prin credinţă şi efort personal nivelul standardului ascultării depline de Cuvântul lui Dumnezeu.

Dar cum este posibil să atingem un astfel de standard, date fiind înclinaţiile ereditare către rău şi tendinţele din societate, ce ne abat de la principiile ascultării de intenţia lui Dumnezeu? Este realizabil un astfel de lucru? Nu este suficientă pur şi simplu credinţa?

O credinţă autentică este suficientă, fiindcă ea va fi caracterizată de o deplină ascultare de Cuvântul lui Dumnezeu. Însă o credinţă ce se rezumă doar la primirea unui crez, a unei formule doctrinare sau ceva în genul acesta, va fi mai mult decât insuficientă pentru transformarea interioară a vieţii. Standardul ascultării depline poate fi atins doar prin intermediul experimentării „*naşterii din nou*", a acelui salt spiritual interior, ce se realizează de Duhul Sfânt, având însă la bază credinţa pe care o avem în Dumnezeu cu privire la salvarea prin Iisus Hristos, Domnul nostru. O credinţă adevărată va fi mereu însoţită de experienţa renaşterii interioare, iar din acest punct de vedere putem spune că un creştin autentic va fi călăuzit spre o progresivă împlinire a standardului pus înaintea noastră de Dumnezeu. „*Saltul interior*" este posibil şi reprezintă în mod clar o experienţă superioară aderării formale la un crez, la o doctrină sau la o biserică.

Cu toate acestea, sunt persoane care cred în Dumnezeu, fac apel la promisiunile divine, şi totuşi, constată că nu reuşesc să ajungă la o împlinire faptică a cerinţelor din Biblie în ciuda celor mai bune eforturi. Ce se poate spune despre o astfel de situaţie?

Sunt sigur că orice creştin ce doreşte să se ridice la înălţimea cerinţelor divine va experimenta momente în care va constata că nu poate depăşi un anumit prag şi astfel, multe lucruri vor continua să rămână neîmplinite în viaţa sa. Într-o astfel de situaţie nu trebuie să ne lăsăm descurajaţi sau să începem să ne îndoim cu privire la salvarea noastră viitoare şi la intrarea în împărăţia veşnică. De multe ori, poporul sfânt ajungea în situaţii în care nu mai vedea niciun fel de ieşire din dificultăţile ce îi stăteau înainte, fiind strâmtorat de o mulţime de probleme şi dificultăţi, aparent de netrecut. În astfel de momente era foarte uşor să te îndoieşti cu privire la faptul că Dumnezeu te-a călăuzit şi era simplu să cazi în disperare sau chiar să revii la idolatrie. Drumul care duce la ceruri are astfel de momente de limitare şi incertitudine care ne pun la încercare, uneori chiar la modul extrem, încrederea pe care o avem în Cel care ne călăuzeşte. Depinde însă foarte mult de atitudinea noastră pentru a putea depăşi cu succes astfel de situaţii.

La modul concret, ce se poate face când am ajuns în astfel de momente, sesizând că am atins un fel de limită dincolo de care nu mai putem trece? Cum putem să evităm căderea în necredință?

S-ar putea să constatăm că nu putem să depășim anumite resentimente față de anumite persoane care au abuzat într-un mod serios de noi, undeva în trecut. Sau s-ar putea să vedem că nu reușim să ne stăpânim temperamentul mânios, că avem izbucniri de supărare, sau chiar de furie, deși am făcut tot ce am putut pentru a preîntâmpina o astfel de situație. Ajunși în astfel de momente, este atât de ușor să ne gândim fie că idealul biblic este prea înalt pentru noi, fie că reprezintă o utopie. Pe de altă parte, dacă în acele clipe ne-am aduce aminte de faptul că totuși, Dumnezeu ne-a condus de-a lungul timpului, că nu a fost o întâmplare faptul că am ajuns să credem în El și să ne încredem în promisiunile Sale, atunci perspectiva s-ar schimba substanțial. Cerul este un loc real, pregătit pentru oameni reali, luați de pe pământ, la fel de real și de concret. Dumnezeu nu și-a propus să ducă în ceruri niște sfinți gata pregătiți, ci niște păcătoși ce sunt progresiv transformați prin harul Său.

Și totuși, ce se poate face pentru a ajunge să depășim cu succes momentele de criză și incertitudine, când ni se pare, în mod obiectiv, că nu putem să ajungem la acea ascultare deplină, cerută prin Cuvântul lui Dumnezeu?

Pot spune, fără a exagera, că acestea sunt momentele cele mai prețioase pe drumul ce duce către ceruri, fiindcă avem ocazia de a face niște salturi spirituale cu totul superioare față de cele pe care le-am experimentat în „*vremurile bune*". Ca orice drum real, calea care duce la ceruri are secțiuni care pot fi parcurse cu ușurință, fără un efort deosebit, dar și părți care presupun concentrare, atenție și un mare consum de energie. Faptul că am ajuns într-un astfel de loc nu trebuie să ne descurajeze, ci dimpotrivă, trebuie să ne conducă la o mai adâncă cercetare de sine și la acumularea de energie spirituală suplimentară prin exercițiul studiului biblic aplicat și al rugăciunii. În acest sens, va trebui să aplicăm schița „pașilor prin credință", despre care am avut ocazia să amintim și în alte ocazii, cu privire la ceea ce înseamnă un studiu biblic aplicat.

La modul concret, ce fel de „pași prin credință" pot fi făcuți pentru a depăși problemele prezente, ce ne apar uneori ca fiind de nerezolvat?

De exemplu, dacă am ajuns să vedem că nu putem să depășim resentimente din trecut, atunci este cazul să căutăm în cuprinsul Sfintelor Scripturi acele fragmente ce ne vorbesc despre acest subiect. De îndată ce am identificat prin căutare astfel de paragrafe, va trebui să le studiem cu atenție pentru a desprinde învățătura biblică cu privire la respectivul subiect și după aceea să aplicăm la propria noastră viață ceea ce am descoperit. Adăugând exercițiul rugăciunii pentru respectiva problemă, corectându-ne viziunea conform cu ceea ce am studiat și veghind cu atenție la aplicarea respectivelor principii, vom ajunge să depășim obstacolele ce păreau a fi de netrecut. Să nu uităm niciodată că adevăratele obstacole sunt în interiorul nostru, însă prin puterea Cuvântului ele vor putea fi depășite. Saltul interior final este de fapt rezultatul nenumăratelor „*salturi*", pe care

le-am făcut de-a lungul vieţii în cele mai diferite situaţii. În consecinţă, nu trebuie să ne fie teamă când ajungem să ne simţim limitele, fiindcă acest lucru ne va putea conduce la primirea de energie spirituală suplimentară pentru a merge mai departe, şi, de ce nu, pentru a ne autodepăşi „păşind prin credinţă" pe calea lui Dumnezeu.

Însă aplicarea unui astfel de procedeu va presupune efort şi dedicare. Nu există o cale mai simplă, mai comodă, astfel încât să nu fie necesar să studiem Biblia la nivel de detaliu sau să ne rugăm cu perseverenţă pentru intervenţia lui Dumnezeu în viaţa noastră?

Cu toţii ştim din experienţă, că lucrurile de valoare în viaţă se obţin numai în urma unui efort susţinut şi constant depus pe o perioadă lungă de timp. De ce drumul către salvare ar face excepţie de la această regulă generală? De ce să credem că vom putea merge pe calea transformării interioare, altfel decât aplicând ceea ce ştim chiar din cursul experienţei şcolare sau a celei profesionale? Răspunsul este oarecum simplu de enunţat, dar impactul său este profund, şi anume, că nu vom putea să avansăm spiritual fără a face un efort special în acest sens. Sunt conştient că nu ne este simplu să ne luptăm cu indispoziţiile pe care le avem când este vorba de urmarea căii lui Dumnezeu.

De multe ori, ne este dificil să deschidem Biblia, dar ne este atât de simplu să apăsăm pe butonul de pornire al televizorului. Ne este atât de greu să găsim timp pentru rugăciune, dar cât de uşor ne este să vorbim mult timp la telefon sau să stăm ore în şir în faţa calculatorului conversând cu alte persoane pe diferite alte teme. De unde provine această diferenţă? De ce ne este greu să facem un lucru despre care ştim că este important, chiar vital, în timp ce altul de mult mai mică importanţă ne ocupă mai tot timpul? De ce? Pur şi simplu fiindcă aceste lucruri care ne plac, nu presupun o încordare perseverentă din partea noastră, fiindcă ele se potrivesc cu înclinaţiile naturale pe care le avem.

Şi atunci, ce este de făcut pentru a putea contempla realitatea lucrurilor bune pe care Dumnezeu le-a pregătit pentru noi? Ce se poate întreprinde pentru a cultiva acele deprinderi şi obiceiuri ce ne vor ajuta să avansăm pe calea care duce la ceruri?

În primul rând, va trebui să ne fixăm nişte obiective precise de la care să nu ne abatem, indiferent de puterea presiunilor ce vin asupra noastră sau de indispoziţiile pe care le experimentăm. Dacă ne-am propus să studiem Biblia, atunci haideţi să o şi facem, dedicând cel puţin o jumătate de oră pe zi, de exemplu, pentru această activitate. Dacă dorim să ne rugăm, atunci vom stabili un timp special, care să nu fie atât de târziu încât să nu mai avem energie sau imediat după ce am vizionat la televizor ceva ce ne-a stricat dispoziţia, sau apetitul, pentru lucrurile spirituale. Dacă am ajuns într-un impas, când nu mai vedem soluţii de înaintare, atunci mai mult decât oricând este necesar să studiem în mod aplicat Biblia, identificând acele paragrafe care ne vor ajuta să înţelegem ce anume trebuie făcut, ce atitudini trebuie schimbate sau ce principii trebuie urmate în reformularea viziunii pe care o avem. Cu alte cuvinte, trebuie să avem un răspuns logic la situaţiile pe care le întâlnim în armonie cu credinţa pe care pretindem că o

urmăm.

Dar s-ar putea să constatăm că nu reuşim să ne formăm astfel de obiceiuri, că ne este aproape imposibil să dedicăm un timp special pentru studiu şi rugăciune sau că alţii ne împiedică în acest sens. Ce se poate face în astfel de situaţii? Nu există niciun fel de ieşire?

Dacă nu putem dedica un timp special pentru studiu şi rugăciune, când dispoziţiile interioare contrare sunt prea puternice pentru a le putea depăşi, sau alţii în jurul nostru ne împiedică să putem ajunge să ne închinăm lui Dumnezeu, nu ne rămâne decât să valorificăm oportunităţile ce ne sunt puse la dispoziţie prin providenţa divină. Astfel, vom constata că de-a lungul zilei sunt multe ocazii când avem un timp ce poate fi valorificat. De exemplu, putem citi Biblia în timp ce ne deplasăm cu mijloacele de transport în comun. Putem să ascultăm la un aparat radio Cuvântul lui Dumnezeu, în timp ce facem şi alte activităţi. Putem să ne rugăm ori de câte ori avem un scurt timp în mijlocul activităţilor zilnice. Fructificând la maximum aceste mici ocazii, adică „*firimituri de timp*" din decursul unei zile, vom vedea că se pot strânge suficient de multe „coşuri" cu experienţe spirituale autentice.

Prin urmare, cred că în orice condiţie în care ne-am putea afla, vom putea identifica oportunităţi valoroase, care să ne conducă la creşterea noastră spirituală. Până la urmă, depinde doar de noi să privim la realităţile pe care le descrie Biblia şi să credem că într-o zi vom intra în ţara promisă. Stă în puterea alegerii noastre avansarea spirituală spre Împărăţia cerurilor, fiindcă mijloacele necesare ne-au fost puse mereu la dispoziţie. Şi nu în ultimul rând, marele „*salt*" interior este posibil, însumând în fiecare etapă a vieţii acele „*salturi intermediare*", care au la bază nimic altceva decât principiul de a „păşi prin credinţă", având la bază Cuvântul lui Dumnezeu.

Credința Privește Către Viitor

„Domnul a zis: — Am văzut asuprirea poporului Meu, care este în Egipt, şi am auzit strigătele pe care le scoate din pricina asupritorilor lui, căci îi cunosc durerile. M-am coborât ca să-l izbăvesc din mâna Egiptenilor şi să-l scot din ţara aceasta şi să-l duc într-o ţară bună şi întinsă, într-o ţară unde curge lapte şi miere, şi anume, acolo unde locuiesc canaaniţii, hitiţii, amoriţii, fereziţii, heviţii şi iebusiţii." — Exod 3: 7-8

Ce ar putea însemna pentru noi aceste cuvinte şi în ce măsură ele mai sunt de actualitate? Există vreo legătură cu viaţa pe care o trăim acum pe pământ?

Niciodată să nu privim textele din Biblie cu o referinţă strictă numai la istoria trecută a poporului evreu sau a primelor comunităţi creştine. De fapt, conţinutul Sfintelor Scripturi este mereu de actualitate. În consecinţă, sarcina noastră este de a vedea în ce măsură ele fac referinţă la vieţile noastre. În cazul de faţă putem spune că Egiptul semnifică, în mare măsură, lumea în care trăim, cu toate caracteristicile ei pe care atât de bine le ştim.

Egiptul este un loc al nedreptății și asupririi, unde sfinții sunt persecutați și marginalizați, în care oamenii sunt exploatați fără milă, unde nu există siguranță asupra zilei de mâine și multe altele de felul acesta. Așadar, Egiptul reprezintă timpul de acum și ceea ce se întâmplă în lume.

Însă totuși, evreii nu au dus-o întotdeauna rău în Egipt, ba chiar au avut momente de prosperitate. Cum s-a ajuns ca Egiptul să devină un loc în care era greu să mai trăiești?

Într-adevăr, evreii au venit în Egipt tocmai din cauza standardului superior de civilizație și pentru un nivel de trai mai ridicat decât în Canaan. În acest loc ei nu au mai suferit din cauza lipsei de alimente sau a lucrurilor necesare vieții de zi cu zi. Se poate spune că au cunoscut o prosperitate neașteptată pentru un timp destul de îndelungat. Dar situația politică s-a schimbat și conducătorii Egiptului au demarat proiecte ambițioase având nevoie de o forță de muncă ieftină și numeroasă. Atunci lucrurile au cunoscut o dramatică evoluție, afectând nu numai bunăstarea, ba chiar și libertatea de care se bucurau evreii în Egipt. Concluzia este una singură și anume, că în Egipt nu poți avea o prosperitate durabilă cât timp ești evreu, adică faci parte din poporul lui Dumnezeu.

Cum se poate explica brusca schimbare de atitudine a conducătorilor Egiptului față de evrei? De ce se trece de la toleranță și conviețuire pașnică la o represiune brutală și fără milă?

Pe de o parte, Biblia ne descoperă faptul că evreii au prosperat foarte bine în Egipt, iar numărul lor a devenit foarte mare. Din această cauză ei au ieșit în evidență prin faptul că oricând puteau pune în pericol ordinea din țară. Pe de altă parte, în contextul proiectelor demarate de faraoni, de dezvoltare a diferitelor ansambluri spectaculoase, era nevoie de o forță de muncă docilă, numeroasă și care să nu facă parte din poporul țării, care sigur s-ar fi răsculat dacă ar fi fost supus la un astfel de tratament. Situația este similară cu aceea din țările bogate, în care o mulțime de munci considerate „*josnice*" sunt respinse de cetățenii respectivelor state, fapt pentru care trebuie să fie adusă o forță de muncă din străinătate, din țările mai slab dezvoltate. Așadar, vorbim despre o practică aplicată în toate timpurile.

Prin urmare, ce se poate spune despre situația în care ajunseseră evreii în urma exploatării crunte la care au fost supuși în Egipt? Mai era Egiptul de dorit pentru a locui și lucra?

În mod clar, cât timp evreii rămâneau în condiția de imigranți, și se pare că era destul de dificil să devii egiptean, ei aveau să fie folosiți doar ca sclavi în slujba conducătorilor politici. Pe de altă parte, exista totuși, o relativă siguranță alimentară și o apărare a locului unde ei stăteau, fiind protejați de conflicte cu popoarele din jur. Ne putem gândi că în această perioadă mulți evrei au căutat să treacă la condiția de egiptean, adoptând cât mai multe dintre obiceiurile acestora, cu scopul de a scăpa de sub condiția de imigranți folosiți doar la munci „*josnice*" și atât. De asemenea, trecerea la idolatrie s-a petrecut în mod deosebit în această perioadă, din dorința de a scăpa de sub acest jug nefericit pus asupra lor.

Pe de altă parte, ce s-a întâmplat cu evreii care au rămas credincioşi chemării făcute lui Avraam, strămoşul lor comun, care primise descoperiri speciale de la Dumnezeu?

În timp ce unii dintre evrei au căutat să se potrivească societăţii egiptene, asimilând obiceiurile şi valorile respective, cu scopul de a scăpa de represiunea la care erau supuşi, alţii dintre ei au început să Îl cheme pe Dumnezeu, invocând promisiunile făcute cu privire la destinul lor de naţiune aleasă. De fapt, putem observa o divizare a societăţii evreieşti între cei care vedeau ca soluţie asimilarea în rândul egiptenilor şi cei care înţelegeau că trebuie să nu îşi trădeze identitatea, căutând să nădăjduiască în împlinirea promisiunilor divine. Aşa se întâmplă de fiecare dată când se ajunge în faţa unei dificultăţi, în sensul în care o parte dintre oameni adoptă compromisul cu asupritorii, iar alţii, de regulă, mai puţini la număr, înţeleg că nu trebuie să se dea bătuţi şi aşteaptă cu nădejde împlinirea promisiunilor lui Dumnezeu.

Aplicând la condiţia noastră, se pune întrebarea: — Cât de sigură este lumea aceasta pentru un adevărat creştin?

Un răspuns simplu ar fi: La fel de sigură cum a fost ţara Egiptului pentru evrei. Astfel, putem avea momente de prosperitate, când acumulăm o mulţime de bogăţii materiale, dar vin perioade de încercare, când fie ne alăturăm celor ce nu respectă adevărul divin, fie mergem mai departe, având însă de suferit pierderi materiale considerabile, rămânând însă cu o relaţie puternică faţă de Dumnezeu şi experimentând o întărire semnificativă a propriei noastre identităţi creştine. Lumea aceasta nu este sigură pentru un creştin autentic, atât în ce priveşte prosperitatea materială, cât, de multe ori, chiar şi în ce priveşte propria sa viaţă. Noi trebuie să înţelegem că această lume nu aparţine adevăraţilor creştini, ei având promisiunea intrării în Canaanul ceresc, acea ţară pe care Iisus Hristos ne-a promis-o.

Revenind la evrei, de ce Dumnezeu a promis să îi ducă în Palestina, din care plecaseră în timpul lui Iacob, o ţară în care locuiau popoare puternice şi războinice? Ce fel de ţară promisă mai era şi aceasta?

Natura ţării promise poate să ne pună în dificultate, dacă ne gândim că înainte de a ajunge în acel loc în care curge „*lapte şi miere*", trebuie să intri în confruntare cu duşmani puternici şi numeroşi. Astfel, credinţa evreilor avea să fie supusă unui test deosebit de sever, pe care mulţi nu aveau să îl treacă. Totuşi, promisiunea rămânea valabilă, fiindcă, aşa cum se poate citi mai departe din Sfintele Scripturi, Dumnezeu avea să lupte pentru şi împreună cu poporul Său. De fapt, prin intermediul acestor lupte, evreii aveau să fie aduşi în condiţia de a aprecia darul pe care urmau să îl primească şi urmau să se întărească spiritual. Prin urmare, nu putem vorbi despre o contradicţie în termeni, ci doar de înţelegerea faptului că nu vom putea să intrăm în ţara promisă decât prin intermediul învingerii unui adversar puternic, fiind ajutaţi însă de puterea lui Dumnezeu.

În privinţa aplicării ce se poate face în dreptul nostru, cum putem identifica ţara promisă şi cum putem ajunge să privim la ea şi să o dorim?

Țara promisă celor ce se încred în Iisus Hristos nu este mai puțin reală decât Canaanul promis în vechime evreilor și se referă la intrarea în Împărăția veșnică cu aplicare directă asupra moștenirii acestui pământ. Din acest punct de vedere, Egiptul reprezintă lumea de acum, în care suntem supuși nedreptăților de tot felul în măsura în care avem credință în Dumnezeu, iar Canaanul este noul pământ, acea lume nespus mai bună pe care Dumnezeu o va recrea pe această planetă. Dar pentru a ajunge pe „*Noul Pământ*", este necesar să ne luptăm atât cu egiptenii, pentru a putea ieși din contextul cultural al acestei lumi, cât și cu canaaniții, adică acele realități spirituale ce ni se opun pe calea care duce către Împărăția lui Dumnezeu, iar aici mă gândesc în principal la îngerii căzuți, păcatul, precum și altele de felul acesta. Însă privind la promisiunile divine, începem să distingem realitatea acestei lumi noi și să o dorim din tot sufletul nostru.

Ce se poate spune despre lupta pe care o are de dus un creștin în această lume? Ce se poate adăuga despre adversarii care îl împresoară?

În primul rând, un creștin va fi mereu înconjurat de realități care vor încerca să îl determine să renunțe la drumul pe care trebuie să meargă. Pe de o parte, Egiptul stă împotriva ieșirii lui spirituale din această lume, iar pe de altă parte, canaaniții, adică îngerii căzuți, se luptă să îi blocheze înaintarea. Astfel, el are de purtat un război cu forțe care vin atât din spate, cât și din față. Acest forțe fie ne trag înapoi, fie încercă să ne blocheze avansarea. Ca o ilustrație a acestui lucru, recomand citirea cărții „*Călătoria creștinului*", scrisă de John Bunyan, unde prin metafore și parabole pline de stil, suntem instruiți cu privire la această luptă. Însă vestea cea bună constă în faptul că Dumnezeu vine alături de noi pentru a ne întări și încuraja pe această cale, iar prin providența Sa plină de îndurare, El ne deschide oportunități și ne oferă ocazii favorabile neașteptate, chiar în clipele de cea mai grea încercare.

De ce nu se poate intra în țara promisă fără luptă? De ce nu putem face doar o „plimbare lipsită de efort" până în locul promis de Dumnezeu?

Pe de o parte, această luptă este utilă, fiindcă numai astfel vom ajunge să apreciem la justa valoare ceea ce ne este oferit. Pe de altă parte, lupta este inevitabilă, fiindcă un vrăjmaș trebuie izgonit din moștenirea Domnului, care de fapt reprezintă lumea care a fost pierdută prin neascultarea primilor noștri părinți. Din acest punct de vedere, este normal să contribuim la redobândirea lucrurilor pe care Dumnezeu le-a încredințat de la început umanității, fiindcă ele ne aparțin prin darul Său față de noi.

Dușmanul care a înfrânt omenirea, trebuie să fie înfrânt de aceasta, înainte de a fi nimicit cu desăvârșire. Lumea în care trăim a fost încredințată unei umanități sfinte, desăvârșite, dar ea a fost pierdută în confruntarea cu păcatul. De aceea, omenirea trebuie să fie ajutată să recâștige ceea ce i-a fost sustras în urma unei controverse lipsite de milă. Trebuie să ne luptăm să redobândim ceea ce ne-a fost dat de Dumnezeu, iar aici primim ajutor în toate lucrurile.

Ce a realizat Iisus Hristos, în ce privește redobândirea moștenirii

pierdute prin neascultare de primii oameni?

Prin asumarea naturii umane, Fiul lui Dumnezeu a ales să lupte în favoarea noastră în principal în noua Sa calitate de Fiu al omului, mai precis de Nou Adam. El a reuşit să redobândească dreptul omenirii asupra locuirii planetei Pământ, iar acum urmează ca acest lucru să se materializeze prin intermediul intrării bisericii Sale în noua condiţie oferită de Dumnezeu prin harul Său. Din acest punct de vedere, putem privi ţara promisă ca fiind pământul în care trăim, însă restaurat din temelii. În lumea noastră vor locui toţi cei care au urmat planul divin, prin intermediul credinţei în Iisus Hristos. Însă intrarea în această nouă lume, presupune o luptă şi din partea noastră, care se aseamănă drumului parcurs de evrei din Egipt în Palestina.

Prin urmare, ce înseamnă pentru noi să privim la lucrurile bune pe care Dumnezeu ni le-a pregătit? Cum va influenţa acest lucru întreaga noastră viaţă?

A privi la ceea ce Dumnezeu ne-a pregătit presupune să ne punem timp deoparte, pentru a contempla acea lume ce ne este oferită, folosind „telescopul" oferit de Sfintele Scripturi. Prin studierea Bibliei suntem conduşi să privim la acea lume spre care suntem călăuziţi prin providenţa divină prin credinţa în Iisus Hristos. Noi suntem asemenea evreilor ce locuiau în Egipt pentru o vreme. Timpul şederii noastre în această lume este limitat, iar într-o zi va trebui să părăsim Egiptul. Însă îl putem părăsi din cauză că a expirat timpul vieţii noastre sau fiindcă am ales să mergem în Canaanul ceresc, adică ţara promisă. Dacă am părăsit spiritual această lume, înseamnă că ne vom întâlni cu Iisus Hristos în acea realitate pe care ne-a promis-o. Faptul că El a făcut deja acest salt, înseamnă că şi noi îl putem face, acest lucru depinzând doar de alegerile noastre.

Ce impact practic are asupra vieţii noastre conştiinţa faptului că avem o ţară sfântă înaintea noastră, unde suntem aşteptaţi să intrăm în curând?

Dacă ne vom ridica privirile pentru a putea distinge realitatea ţării sfinte, pregătite de Dumnezeu, atracţia faţă de lucrurile acestei lumi va scădea corespunzător. Vom înţelege că aici suntem „*străini şi călători*", fapt pentru care vom investi întreaga noastră viaţă în „*comoara cerească*" despre care ni se vorbeşte în Sfintele Scripturi. Practic, vom deveni oameni „*noi*", concepţia noastră despre lume şi viaţă se va schimba dramatic, iar astfel vom ajunge să trăim în aşteptarea împlinirii lucrurilor promise. Acest aspect este un principiu activ, fiindcă ne vom război fără îndurare cu canaaniţii, adică acele circumstanţe şi influenţe defavorabile, ce vor veni cu siguranţă asupra noastră, din cauza credinţei în Iisus Hristos. Însă în orice caz, vom trăi o viaţă cu sens şi vom gusta biruinţa pe care a avut-o Iisus Hristos asupra păcatului şi a morţii. Iar astfel, vom ajunge să trăim şi să fim luaţi în acea lume!

Dezamăgirea Cauzează Depresie

Desigur, nu este simplu să îţi menţii o viziune pozitivă asupra vieţii,

când adversităţi de tot felul vin asupra ta. De aceea, vom prelua exprimarea unor astfel de sentimente ce ne copleşesc de multe ori, întunecând bucuria de a trăi pe care trebuie să o manifestăm constant. Titlul acestei relatări se numeşte „Dezamăgire”:

„Sunt convins că în permanenţă îi voi dezamăgi pe ceilalţi ... întotdeauna voi fi pentru ei ca o persoană care a eşuat pe drumul vieţii. Niciodată nu voi putea să fiu aşa cum doresc cei din jurul meu. De fapt, şi faţă de mine mă simt dezamăgit. Nimic din ce îmi doresc nu se realizează. Sunt cu totul o mare dezamăgire pentru această viaţă.”

Acestea cuvinte par scrise de un adolescent, însă mărturisirea în cauză este făcută sub semnul anonimatului. De ce s-ar exprima cineva în felul acesta? Cum am putea înţelege mai bine mecanismul dezamăgirii? Poate exista o cauză de natură spirituală pentru astfel de sentimente?

În primul rând, nu ne vom propune o explorare de natură psihologică a problematicii, destul de complexe, a sindromului dezamăgirii. Însă vom căuta să înţelegem în ce măsură învăţătura oferită de Sfintele Scripturi ne va veni în ajutor pentru a depăşi astfel, de probleme de natură interioară, care în mod clar au legătură şi cu partea spirituală. Dacă vom privi cu atenţie asupra acestor cuvinte, atunci vom distinge reluarea ideii de dezamăgire în raport cu ceilalţi, cu sine şi chiar cu conceptul de viaţă. Nu avem detalii pentru a înţelege cauzele unor astfel de afirmaţii, dar se poate observa că există o tensiune între ceea ce aşteaptă ceilalţi de la tine şi ceea ce eşti cu adevărat, între ceea ce doreşti să devii şi ceea ce reuşeşti să fii în cele din urmă, iar în final, între un anumit ideal de a trăi şi ceea ce se întâmplă în realitate. Când se fac astfel de confruntări între aspiraţii şi realizări, este posibil ca oricare dintre noi să fie confruntat cu un sentiment mai mult sau mai puţin accentuat de dezamăgire. Experienţa vieţii pare a fi, în mare măsură, inferioară aşteptărilor noastre.

Să citim acum din Psalmul 30:11-12, după cum urmează: „Mi-ai prefăcut tristeţea în bucurie. Mi-ai dezlegat sacul de jale şi m-ai încins cu fericire, ca inima mea să-Ţi cânte şi să nu tacă. Doamne Dumnezeule, eu mereu Te voi lăuda!”

De asemenea, din Psalmul 34:4-6 următoarele: „Eu am căutat pe Domnul, şi mi-a răspuns. M-a izbăvit din toate temerile mele. Când îţi întorci privirile spre El, te luminezi de bucurie şi nu rămâi fără răspuns. Când strigă un nenorocit, Domnul aude, şi-l scapă din toate necazurile lui.”

Ce conexiuni biblice identificăm cu scopul de a remedia o astfel de situaţie, în care suntem confruntaţi cu sentimente puternice de dezamăgire? Cum ne poate ajuta studiul Sfintelor Scripturi?

Studiind cu atenţie aceste versete, vom înţelege că „*privind către Dumnezeu*” se va realiza o schimbare interioară profundă. Această temă apare destul de frecvent în cuprinsul cărţii Psalmilor. De multe ori, psalmistul se apropie cu durere în suflet de Templul lui Dumnezeu, pentru ca ajungând în acel loc să descopere că de fapt toate lucrurile sunt sub stăpânirea Celui Prea Înalt. Din această cauză finalul nu poate fi decât unul

slăvit pentru cel care își pune încrederea în Cel ce stăpânește în ceruri și pe pământ. Soluția oferită pentru situațiile de dezamăgire, când orizontul vieții se întunecă, este astfel în mod clar subliniată și anume, prin întoarcerea la Dumnezeu, prin comuniunea cu El, putem depăși orice fel de sentimente ce ar încerca să ne doboare.

De ce este atât de important să ne învingem temerile, dezamăgirile și sentimentele negative pe care le avem? De ce nu putem să fim cu adevărat creștini, cât timp ne lăsăm dominați de astfel de impresii?

Închinarea la Dumnezeu presupune bucurie în orice vreme. Aduceți-vă aminte de apostolul Pavel, care fiind aruncat în închisoare, continua să Îl laude pe Dumnezeu și să se bucure fiindcă suferea batjocura lui Hristos. Dacă te afli în comuniune cu Dumnezeu, totul apare în adevărata sa lumină. Nu ne mai interesează nici ce cred alții despre noi, nici standardele necorespunzătoare ce ne-au fost puse înainte. Îl vedem pe Dumnezeu care ne iartă, ne înțelege, ne primește și ne ridică din țărână. Experimentăm revărsarea plină de putere a Duhului Sfânt în inima noastră. Această transformare interioară nu rămâne fără ecou în viața pe care o trăim. Chipul se luminează, fața se destinde. Înfățișarea devine radioasă și plină de bucurie. Ceva se întâmplă în interiorul nostru, fiindcă intrăm în posesia unei comori interioare fără egal. Mărgăritarul de mare preț al cunoașterii de Dumnezeu strălucește din interiorul inimii noastre. Astfel, suntem înviorați și întăriți să facem față oricărei experiențe prin care s-ar putea să fim chemați să trecem în această viață. Oferta divină este, prin urmare, atractivă și trebuie doar să o primim.

Cum putem înțelege mesajul divin exprimat prin versetele amintite? Cum putem ajunge să ne bucurăm de experiența vieții pe care ne-o dăruiește Dumnezeu?

Dacă vom citi cu atenție, vom observa că există o „prefacere interioară" oferită de Dumnezeu celui ce vine înaintea Sa. Această schimbare a dispoziției interioare se realizează prin intermediul închinării la Creatorul nostru ceresc. O redare amplificată a acestor versete ar fi următoarea:

"Orice tristețe a sufletului și orice amărăciune pot fi vindecate dacă venim înaintea lui Dumnezeu. Indiferent cât de mare ar fi suferința ce ne întristează fața, când venim în contact cu Dumnezeu vom descoperi vindecarea ce ne este oferită. Atunci, fericirea va lua locul întristării, iar inima noastră se va umple de bucurie și laude la adresa Domnului nostru ca o pregustare a destinului veșnic în Iisus Hristos. Dumnezeu ne răspunde dacă Îl căutăm, ne izbăvește de toate temerile pe care le-am putea avea. Lumina speranței ia locul întunericului ce ne cuprindea sufletul. Niciodată Domnul nostru nu ne va dezamăgi, ci El ne va scoate la un loc larg din orice necaz ce ar putea veni asupra noastră."

În ce sens noțiunea de Templu ne ajută să depășim dificultățile cauzate de temerile ce vin cu putere asupra noastră? Ce ar însemna Templul pentru noi, astăzi?

Templul era locul în care închinătorii se întâlneau cu Dumnezeu prin

rugăciune, laudă şi sacrificiile ce erau aduse ca exprimare a credinţei în îndurarea divină. Sub o formă sau alta, religia era concentrată pe ceea ce se desfăşura în Templu, iar învăţătura pe care o primeau cei care luau parte, era de natură să îi transforme pentru a putea sta înaintea unui Dumnezeu sfânt. Această experienţă spirituală avea un efect înălţător asupra întregii vieţi. Am putea spune că un adevărat închinător ajungea să experimenteze o regenerare interioară, o adevărată *„naştere din nou*". Pentru noi, astăzi, noţiunea de Templu nu se mai aplică neapărat unui loc, ci mai degrabă, experienţei de transformare interioară ce se produce ori de câte ori ne îndreptăm cugetele către Dumnezeu. Templul este într-un anumit sens în interiorul nostru. Bineînţeles, mă refer la noţiunea de „Templu al Duhului Sfânt". Pe de altă parte, Templul face referinţă şi la realităţile extraordinare ce se desfăşoară înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu, aflat în ceruri.

Cum se poate personaliza studiul pe care l-am realizat? Cum putem avea un înţeles pentru fiecare dintre noi, adecvat personalităţii noastre şi modului nostru de a fi?

De fiecare dată când ajungem să examinăm un anumit subiect biblic, este bine să ajungem la etapa personalizării a ceea ce am studiat. Astfel, pe baza a ceea ce am înţeles din versetele anterioare, exprimarea personalizată ar putea fi următoarea:

„Indiferent cât aş fi de întristat, oricât de mare ar fi amărăciunea pe care o simt în suflet, dacă vin înaintea lui Dumnezeu voi putea să experimentez vindecarea deplină. Când privesc la Creatorul nostru ceresc, atunci bucuria vine asupra sufletului meu, ca o pregustare a destinului veşnic în Iisus Hristos. Atunci, lauda va lua locul tânguirii, iar siguranţa faptului că Dumnezeu îmi răspunde, că îmi aude glasul, va da la o parte orice fel de temere care îmi stăpâneşte sufletul. Lumina bucuriei va lua locul întunericului ce mă împresoară, iar Domnul va deschide un loc larg înaintea mea. Niciun necaz nu va mai fi în stare să îmi răpească această experienţă interioară, fiindcă Dumnezeu va fi cu mine mereu."

Luând în considerare toate aceste lucruri, cum am putea reformula exprimarea negativă de la început, cu scopul de a reflecta transformarea interioară pe care am experimentat-o prin închinarea la Dumnezeu?

Exprimarea pozitivă a redării sentimentelor, care iniţial conduceau la dezamăgire, ar putea fi următoarea:

„Am convingerea că niciodată nu voi fi respins de Dumnezeu, dacă vin cu încredere înaintea Sa. Chiar dacă persoanele care sunt în jurul meu vor gândi defavorabil despre mine, eu totuşi, voi continua să merg înainte cu speranţă şi bucurie pe drumul vieţii. Nu mă mai interesează decât să cunosc tot mai mult pe Dumnezeu şi să mă conformez modelului pe care El mi-l descoperă prin intermediul Sfintelor Scripturi. Acum sunt convins că orice dorinţă curată se va realiza, iar viaţa pe care o trăiesc nu va mai fi niciodată o dezamăgire pentru mine, în lumina descoperirii divine pe care o am mereu înaintea mea."

Este uşor sau greu să facem această trecere de la întuneric la

lumină, de la dezamăgire la încredere? Este posibil sau nu să experimentăm o astfel de transformare interioară?

„Ceea ce la oameni este cu neputinţă, la Dumnezeu este posibil."

Personal, cred că nu este nici imposibil, nici greu să trecem de la întuneric la lumină. Partea negativă este întotdeauna dificilă, dureroasă şi generatoare de insatisfacţie interioară. Însă partea pozitivă aduce bucurie, pace şi realitatea transformării după modelul divin. Prin urmare, cred că până la urmă este vorba doar de anumite deprinderi ce trebuie să le cultivăm, astfel încât viaţa noastră să fie transformată. Cum poate fi atât de simplu? Răspunsul rezidă din faptul că Iisus Hristos a murit pentru noi, a înviat şi S-a înălţat la ceruri, de unde ne călăuzeşte către viitoarea realitate cerească. Dacă intrăm în „*Templul lui Dumnezeu*", când ne plecăm cu credinţă înaintea Tatălui ceresc, vom experimenta eliberarea de orice fel de temere care ar încerca să ne împresoare. Bucuria vieţii va lua locul întristării, iar fericirea ce vine din ceruri ne va aduce pace şi tărie pentru a merge pe calea desăvârşirii în Iisus Hristos, Domnul nostru.

Dar este suficient să exprimăm pozitiv realităţile dificile pe care le întâlnim, având drept bază afirmaţiile Sfintelor Scripturi,? Nu este necesar să trecem şi la acţiune, pentru a da la o parte cauzele ce produc astfel de sentimente?

Întotdeauna va exista o lucrare pe care trebuie să o realizăm de unii singuri. Prin urmare, nu este suficient doar să curăţăm exprimarea vorbirii şi a gândurilor noastre, fiindcă, de multe ori, impresiile negative sunt cauzate de anumite deprinderi necorespunzătoare pe care le avem. Aşadar, trebuie să ne revizuim viaţa pentru a putea observa în ce măsură anumite obiceiuri pe care le-am cultivat, ne-au condus către dezamăgire şi impresii negative. De exemplu, este posibil ca stilul nostru de viaţă să fie necorespunzător. Dacă întreaga zi este plină cu tot felul de activităţi, ce ne împiedică să avem momente de închinare, atunci negreşit vom ajunge să fim epuizaţi fizic şi spiritual. De aici este doar un simplu pas către latura negativă, ce ne va stăpâni prin intermediul unor impresii distructive şi auto-distructive. Cred că trebuie să ne reformăm serios activităţile zilnice pentru a putea să ne închinăm lui Dumnezeu, astfel încât să trăim experienţa regenerării interioare.

Dacă ne vom planifica ziua corespunzător, dacă vom studia Biblia şi ne vom închina lui Dumnezeu seara şi dimineaţa, va fi suficient pentru a face faţă provocărilor cărora trebuie să le facem faţă?

Providenţa divină are aspecte pasive, la care nu avem niciun fel de contribuţie, şi aspecte active, ce implică o cooperare strânsă în orientarea dorinţelor noastre. De aceea, nu este suficient doar să studiem şi să ne rugăm, ci va fi necesar ca în mijlocul experienţei zilnice să manifestăm principiile divine. Printr-o veghere atentă asupra realităţilor pe care le întâlnim şi asupra stărilor interioare prin care trecem, este posibil să trecem cu succes indiferent de situaţie. Prin experimentare şi exerciţiu în timp, perseverând, vom ajunge să depăşim cauzele ce produc dezamăgire şi impresii negative. Astfel, vom ajunge să trecem de partea binelui, iar

bucuria vieţii se va manifesta chiar şi în mijlocul celor mai teribile evenimente. Prin stăpânire de sine, ce se dobândeşte ca efect al exercitării credinţei, vom ajunge să dominăm şi să eliminăm din viaţa noastră sentimentele rele, ce altfel ne vor otrăvi viaţa, răpindu-ne bucuria de a trăi.

Dacă lucrurile sunt aşa de clare, de ce totuşi, există atât de multă ignoranţă asupra vindecării ce ne este oferită prin intermediul Cuvântului lui Dumnezeu?

Din nefericire, există o înţelegere deficitară a Sfintelor Scripturi. Prea adesea, studiul biblic este asociat unei experienţe ascetice, rupte de realitatea zilnică. Nu este nimic mai fals. Biblia a fost oferită pentru nevoile noastre de zi cu zi. Ea ne-a fost furnizată ca un ajutor practic pentru problemele pe care le întâlnim în această lume a binelui şi răului. De aceea, prin intermediul unui studiu biblic aplicat vom ajunge să experimentăm vindecarea şi transformarea interioară. Acest lucru va avea un impact direct asupra vieţii pe care o trăim. Vom ajunge să fim tot mai puternici în lupta cu realităţile negative şi vom înfrânge orice formă de păcat ce ar veni asupra noastră. În plus, bucuria va lua locul întristării, încrederea va da la o parte frica, iar speranţa va învinge dezamăgirea.

Este chiar atât de simplu? Biblia ne spune că da, fiindcă Iisus Hristos este viu şi mijloceşte pentru noi. Biruinţa spirituală este o experienţă simplă şi accesibilă pentru fiecare dintre noi, deoarece Hristos a făcut accesibil acest lucru pentru orice om. Să nu subestimăm niciodată puterea darului făcut de Tatăl ceresc în Iisus Hristos. Salvarea nu reprezintă un proces complicat, deoarece partea dureroasă a fost deja realizată prin lucrarea lui Hristos. De ce să pierdem această ocazie? De ce să nu experimentăm chiar de acum bucuria de a trăi pentru Dumnezeu şi acest lucru să se continue la nesfârşit?

Dumnezeu Este Părintele Nostru

Nu este simplu să menţinem o atitudine pozitivă, dacă trecem prin diferite dificultăţi. Diversitatea situaţiilor pe care le întâlnim ne solicită capacitatea de adaptare la maximum. Însă apelând la cuvintele Sfintelor Scripturi vom reuşi să învingem indiferent de ocazie. De data aceasta am selectat o altă relatare intitulată „La sfârşit de zi”:

„Mi-am început ziua mult prea obosit pentru a mă gândi la altceva decât la faptul că trebuia să ajung la timp la şcoală. După aceea, întreaga zi m-am străduit să manifest cea mai pozitivă atitudine de care eram capabil, încercând să am încredere în ceilalţi şi să mă comport conform cu aşteptările celor din jur. În cele din urmă m-am întors acasă şi ajuns în cameră, m-am privit în oglindă. Nu am putut să nu remarc expresia feţei mele, ce trăda o dezamăgire profundă. Era acea imagine pe care nimeni, inclusiv părinţii mei, nu aveau cum să o ştie. Cei din jur îşi pun încrederea în mine şi se aşteaptă tot timpul ca eu să mă conformez aşteptărilor din partea lor, în ciuda faptului că gândurile mele sunt cu totul altele. Internetul este singurul loc unde pot să fiu sincer faţă de lume şi să-mi mărturisesc povara zilelor ce mă apasă încercând să fiu altul decât eu însumi.”

De ce avem tendința de a impune standarde celorlalți, ignorând ceea ce ei simt sau gândesc? De ce nu ne interesează sentimentele celor față de care avem sub o formă sau alta putere și autoritate?

Desigur, orice elev a experimentat sentimente de frustrare în genul celor surprinse în această relatare. Reacțiile pot fi dintre cele mai variate, de la murmur și revoltă la complacere și acceptare pasivă. Ceea ce însă mi se pare important, se referă la faptul că este posibil să fii părinte, iar alteori profesor, sau cadru didactic, și să nu fii în stare să înțelegi sentimentele celui care îți este copil, sau elev. Multe dintre tensiunile ulterioare ar fi rezolvate, dacă din copilărie ar exista un dialog direct și sincer dintre adulții cu autoritate și copiii ce le sunt încredințați spre educare. Cerința de supunere necondiționată a unui copil față de cerințele celor mai mari ca vârstă, nu reprezintă cea mai bună abordare, dacă nu este însoțită de dialog, simpatie și explicarea rațiunilor pentru care este necesar așa ceva. Însă acest lucru necesită timp, răbdare și multă sensibilitate din partea celor care vor să se apropie de lumea interioară a celor ce le sunt pentru o vreme încredințați spre creștere.

Care ar fi elementele cheie ale relatării pe care o studiem în aceste clipe? Care ar putea fi acele lucruri ce declanșează astfel de sentimente și de tensiuni interioare, greu de suportat?

În lumea celor mari este posibil să îți faci cunoscut dezacordul sub diferite forme. Astfel, de la exprimarea verbală a refuzului, la contestarea în instanță, grevă sau demisie, surprindem o mulțime de metode pentru a pune capăt unei situații fără ieșire. Dar pentru un copil lucrurile sunt mai delicate. El este dependent de adulți. El nu se poate descurca de unul singur. Și de aceea, el este deosebit de vulnerabil în fața abuzurilor ce vin din partea celor de care depinde în modul cel mai direct. Putem să condamnăm pe acei părinți ce abuzează sub diferite forme de copiii lor, dar cât de greu ne dăm seama că lipsa unei comunicări reale dintre părinți și copii, deschide ușa către abuzuri mai subtile, dar la fel de dureroase. Cred că suferința cea mai mare pe care o poate avea un copil, este de a conștientiza faptul că nu poate să comunice eficient cu adulții și mai ales cu proprii săi părinți. Faptul că încă din copilărie suntem siliți să purtăm măști, reprezintă cauza multor rele de mai târziu. Prin urmare, elementele cheie ale relatării se referă la lipsa de comunicare, la purtarea măștilor de tot felul și la suferința de a ști că nu ai nicio șansă de a fi înțeles.

Să citim acum din Biblie la Psalmul 139:1-6: „Doamne, Tu mă cercetezi de aproape și mă cunoști, știi când stau jos și când mă scol, și de departe îmi pătrunzi gândul. Știi când umblu și când mă culc și cunoști toate căile mele. Căci nu-mi ajunge cuvântul pe limbă, și Tu, Doamne, îl cunoști în totul. Tu mă înconjori pe dinapoi și pe dinainte și-Ți pui mâna peste mine. Această cunoaștere atât de minunată este mai presus decât puterea mea de înțelegere. Ea este prea vastă ca să o pot cuprinde."

Cum putem realiza o legătură dintre situația pe care am analizat-o și ceea ce spune Cuvântul lui Dumnezeu? Cum poate fi contracarată suferința neînțelegerii din partea celorlalți?

Privind cu atenţie la aceste versete, vom distinge forţa de excepţie a afirmaţiilor Scripturii. Astfel, înţelegem că Dumnezeu este Singurul care ne înţelege cu adevărat. El ne-a creat. Indiferent de mediul în care am crescut, nu suntem rezultatul hazardului, ci al acţiunii puterii Sale creatoare. Într-o anumită ocazie Iisus Hristos spunea celor care îşi pierduseră credinţa că „*până şi firele de păr din cap ne sunt numărate*". În limbajul modern, am putea spune că până şi ultima genă sau cromozom din structura noastră a fost modelată de puterea lui Dumnezeu, pentru a ne conferi o identitate unică de copii ai Săi. Dar acest fragment biblic nu se limitează doar la acest aspect, oarecum pasiv al înţelegerii modului în care am fost creaţi de Dumnezeu. Mai departe se afirmă că El ne înconjoară din toate părţile şi Îşi pune mâna Sa protectoare peste noi. Adică, El intervine în favoarea noastră. Iar dacă un copil, neglijat sau puţin înţeles de adulţi, ar avea ocazia să citească şi să înţeleagă aceste versete, atunci ar ajunge să se încreadă în Dumnezeu cu toată inima sa şi mulţi oameni gen Samuel, David sau Daniel am avea în lumea noastră. Biblia este anume întocmită şi pentru adulţi, dar şi pentru copii, indiferent de vârstă.

Cum pot fi redate amplificat aceste versete, pentru a avea un înţeles mai clar al învăţăturii ce ne este descoperită prin Cuvântul lui Dumnezeu?

Dacă vom studia cu atenţie aceste versete, atunci vom înţelege faptul că Dumnezeu ne cercetează de aproape, vine alături de noi, ne înţelege şi acţionează în favoarea noastră. Indiferent de situaţia în care ne-am putea găsi, El cunoaşte toate problemele noastre. Frământările pe care le avem nu Îi rămân ascunse. Tensiunile interioare pe care le simţim, nu Îi sunt necunoscute. Indiferent ce facem, El este prezent şi cunoaşte totul. Până şi gândurile Îi sunt cunoscute. De aceea, El este Singurul care ne înţelege pe deplin şi poate veni în ajutorul nostru. Însă deopotrivă cu această cunoştinţă, El intervine în favoarea noastră. Dacă am avea tot timpul în mintea noastră această învăţătură, atunci niciodată nu am ajunge în situaţii fără ieşire, fiindcă puterea divină s-ar manifesta în favoarea noastră într-un mod extraordinar şi pe deplin. Există o providenţă specială ce se împlineşte cu cel care se încrede cu totul în Dumnezeu.

Ce ne spun aceste versete despre ce înseamnă să ne încredem pe deplin în Dumnezeu? Care ar fi roadele unei astfel de încrederi necondiţionate?

Întreaga Scriptură ne oferă dovezi la fiecare pas pentru a ne încrede pe deplin în Dumnezeu, Creatorul şi Tatăl nostru. Indiferent de situaţiile prin care trecem în viaţă, noi trebuie să rămânem cu o încredere fermă în El şi în intervenţia Sa în favoarea noastră. Voi insista din nou asupra acestui aspect. Închinarea la Dumnezeu nu se rezumă doar la convingerea că El există şi este prezent împreună cu noi. Aceasta este doar o jumătate din măsura deplină a ceea ce înseamnă credinţă. Încrederea deplină în Dumnezeu se manifestă prin faptul că El intervine în favoarea noastră, corespunzător cunoştinţei ce o are despre noi. Abia având o astfel de viziune putem să ajungem la treapta desăvârşită a încrederii necondiţionate. Iar rezultatele vor fi extraordinare, fiindcă vom deveni martorii lucrurilor mari pe care Dumnezeu le va face în favoarea noastră.

Cum poate fi personalizat înţelesul acestor versete la situaţia fiecăruia dintre noi? Cum trebuie să ne exprimăm credinţa într-un Dumnezeu care deopotrivă ne cunoaşte şi intervine în favoarea noastră?

Ca o exprimare a credinţei pe care o avem în Dumnezeu, am putea să formulăm următoarea exprimare:

„Dumnezeu mă cercetează de aproape, mă înţelege şi vine alături de mine. Indiferent cât de dificile ar fi situaţiile prin care trec, El totuşi, rămâne aproape şi îmi oferă mângâierea Sa. Chiar dacă, de multe ori, simt că nu mai pot face faţă realităţii prezente, chiar dacă uneori simt că pur şi simplu nu mai pot să merg mai departe, El rămâne totuşi, alături de mine şi îmi oferă puterea Sa. Intervenţiile Sale minunate în favoarea mea îmi aduc bucurie, pace şi o nădejde fermă. Chiar dacă toţi cei din jur nu mă înţeleg, chiar dacă rămân singur cu gândurile mele, El totuşi, continuă să îmi asculte cugetul şi să mă accepte aşa cum sunt. Înaintea Sa nu trebuie să port niciun fel de mască, fiindcă El este un Dumnezeu bun şi îndurător. El niciodată nu mă va părăsi, iar încrederea mea în El va creşte tot mai mult."

Cât de important este să ne exprimăm prin cuvinte pline de credinţă când gândim sau vorbim unii cu alţii? Care ar fi rezultatul direct al acestui lucru?

Dacă am urma sfatul biblic şi am cultiva exprimarea credinţei în Dumnezeu atât în cugetare, cât şi în vorbire, am ajunge să ne încredem tot mai mult în El şi să vedem modul în care El intervine în favoarea noastră. De fapt, când vorbim despre intervenţia Sa în pentru noi, nu facem referire la ceva ce nu există. Aici nu este loc pentru autosugestie sau „*gândire pozitivă*" şi atât. Dimpotrivă, ne gândim la cultivarea capacităţii de a vedea intervenţia Sa în favoarea noastră, de ridicarea acelui „*văl*", ce ne împiedică să avem o imagine deplină asupra a ceea ce face tot timpul Dumnezeu pentru fiecare dintre noi. Exprimarea credinţei nu face altceva decât să pună în evidenţă, iar alteori să ne pregătească inima şi mintea, pentru a putea percepe realitatea providenţei divine ce este pusă în mişcare pentru noi într-un sens cu totul special, dacă manifestăm încredere deplină în El.

Iar acum am ajuns la momentul reformulării exprimării negative citite mai devreme. Cum ar putea fi corectată pentru a reflecta ceea ce am înţeles prin studierea Sfintelor Scripturi?

„De fiecare dată când sunt la începutul unei noi zile, mă gândesc cât de minunat este faptul că Dumnezeu mi-a dăruit bucuria de a avea parte de darul vieţii. Când merg la şcoală, impresii luminoase vin asupra mea şi disting realitatea prezenţei Sale împreună cu mine. Experienţe deosebite stau înaintea mea şi acest lucru mă determină să mă exprim într-o manieră plină de amabilitate faţă de ceilalţi, indiferent dacă sunt profesori sau colegi. Ajungând din nou acasă, mă bucur de privilegiul de a avea un cămin în care să locuiesc, părinţi care să se îngrijească de mine, iar când mă privesc în oglindă văd un chip plin de lumină, ce a cules razele speranţei şi încrederii pe care le-a întâlnit de-a lungul zilei. Această imagine pe care o văd, nu este altceva decât reflectarea a ceea ce sunt şi a ceea ce devin tot

mai mult cu fiecare clipă. Vreau să aduc bucuria şi încrederea oriunde mă aflu, iar faptele mele să reflecte gândirea mea. Când vin înaintea calculatorului pentru a-mi împărtăşi experienţa vieţii pe Internet, doresc să aduc speranţă, încredere şi bucurie pentru toţi cei care vor citi aceste rânduri."

Cât de important este să ne exprimăm recunoştinţa faţă de ceea ce Dumnezeu ne oferă în fiecare zi? Cum se poate ajunge la trăirea constantă a unei astfel de atitudini?

Am putut observa că aceleaşi realităţi ne pot conduce, în funcţie de atitudinea pe care o avem, la o experienţă spirituală înălţătoare sau dimpotrivă, la un sentiment trist şi cenuşiu. Dacă însă vom cultiva recunoştinţa faţă de Dumnezeu în legătură cu providenţa Sa de zi cu zi, atunci vom ajunge să ne dezvoltăm interior într-un mod remarcabil. Dar mai mult decât atât, vom ajunge să gustăm progresiv providenţa specială a lui Dumnezeu, destinată doar celor care au o credinţă deplină în El. Astfel, vom ajunge să ne însuşim clipă de clipă bucuria de a trăi şi de a privi într-o manieră pozitivă experienţa vieţii. Putem să manifestăm constant această atitudine, doar în măsura în care o vom cultiva cu perseverenţă, revenind ori de câte ori deviem de la ţinta de a fi recunoscători lui Dumnezeu pentru fiecare lucru pe care El îl realizează în viaţa noastră.

Ce acţiuni concrete se pot întreprinde pentru a ajunge să ne exprimăm pozitiv în legătură cu fiecare clipă a vieţii noastre? Cum vom putea să cultivăm această deprindere?

Orice deprindere se cultivă prin exerciţiu. Prin urmare, nu vom vorbi de aşteptarea momentelor când ne simţim „*în formă*", ci dimpotrivă, vom cultiva această atitudine de recunoştinţă în toate ocaziile pe care le întâlnim. La modul concret, este bine să limităm exprimările ce au o conotaţie negativă. Putem să relatăm lucruri neplăcute. Uneori chiar este necesar acest lucru. Dar mare atenţie la tonul în care relatăm acele aspecte ce sunt negative. Prea adesea ne lăsăm „luaţi de val" şi amestecăm sentimentele noastre în relatarea unor anumite fapte. Pe de altă parte, trebuie să nu lăsăm să treacă nicio experienţă pozitivă, fără să o exprimăm în vreun fel printr-un gând, o vorbă sau chiar un gest.

Ce exemple concrete ar putea fi oferite cu scopul cultivării atitudinii de recunoştinţă? Cum am putea să ajungem să fim fericiţi în mijlocul unei lumi în care binele şi răul coexistă?

De regulă, suntem atât de orbiţi de problemele noastre, încât nu mai distingem farmecul naturii, albastrul cerului de deasupra noastră, formele plăcute ale norilor, mireasma plăcută a florilor, imaginea plină de viaţă a pomilor înverziţi şi altele de felul acesta. De asemenea, oricând ne hrănim, este bine să ne gândim că acest lucru a fost posibil fiindcă Dumnezeu s-a îngrijit ca noi să nu ducem lipsă de alimente. Sau când primim salariul ce ni se cuvine, trebuie să realizăm că dacă Dumnezeu nu ne-ar fi dat putere şi sănătate, nu ar fi fost posibil să avem un loc de muncă. Şi sunt multe alte experienţe în genul acestora, pe care trebuie să nu le lăsăm să treacă fără a ne exprima aprecierea şi mulţumirea.

Dacă vom veghea ca astfel de cuvinte să fie spuse în toate ocaziile pe care le întâlnim, atunci, nu după mult timp, vom ajunge să experimentăm bucuria de a trăi în mijlocul circumstanţelor concrete ale vieţii. Creştinismul nu reprezintă doar o concepţie despre lume şi viaţă, ci deopotrivă el este o experienţă vie a comuniunii cu principiile spirituale descoperite prin intermediul Cuvântului lui Dumnezeu. Dacă vom ajunge în acest punct, vom descoperi că viaţa are sens, merită să fie trăită, iar realitatea zilnică nu va face decât să dea un contur tot mai luminos mărturisirii noastre de credinţă.

Entuziasmul și Optimismul Deschid Viitorul

Numeri 14: 6-8 „Dintre cei ce văzuseră ţara, Iosua, fiul lui Nun, şi Caleb, fiul lui Iefune, au vorbit astfel întregii adunări a copiilor lui Israel:

— Ţara pe care am străbătut-o noi ca s-o cercetăm, este foarte bună şi minunată. Dacă Domnul va fi binevoitor cu noi, El ne va duce în ţara aceasta şi ne-o va da. Este o ţară în care curge lapte şi miere."

Ce garanţie invocă Iosua şi Caleb cu privire la siguranţa intrării în ţara promisă? Cum puteau fi evreii siguri că vor ajunge în acel loc, chiar dacă acest lucru părea imposibil din punct de vedere omenesc?

Siguranţa noastră cu privire la lucrurile pe care Dumnezeu ni le-a promis se bazează pe faptul că „*Domnul va fi binevoitor faţă de noi şi ne va duce în ţara aceea şi ne-o va da*". Cu alte cuvinte, nu este vorba despre efortul nostru supraomenesc care va conduce la atingerea acestui obiectiv pus înaintea noastră de Dumnezeu, ci de puterea Sa care se va manifesta în favoarea noastră, împreună cu ceea ce noi vom întreprinde în direcţia cea bună. Nu mă refer la o atitudine pasivă, de aştepta ca Dumnezeu să lucreze, ci de acea abordare activă a lui Iosua şi Caleb ce se rezumă în cuvintele: „*Dumnezeu ne-a promis acest lucru. El ne va duce în acel loc. Să înaintăm având curaj şi credinţă deplină în ceea ce ne-a promis*". Astfel, credinţa şi fapta se unesc, având la bază convingerea deplină că Dumnezeu ne va deschide calea şi va lupta alături de noi.

Ce se întâmplă însă când nu acordăm atenţie cuvintelor de asigurare ale lui Dumnezeu? Şi la modul concret, cum putem avea siguranţă cu privire la faptul că vom intra în Împărăţia cerurilor?

Într-adevăr, nu avem înaintea noastră un teritoriu de pe pământ la care să privim şi să ne gândim că Dumnezeu ne va conduce în acel loc. A merge în ceruri este cu totul altceva, cel puţin dintr-un anumit punct de vedere. Dar să ne gândim că intrarea evreilor în Palestina era la fel de dificilă, chiar imposibilă, pentru acea vreme, aşa cum este înălţarea noastră în Împărăţia cerurilor. De aceea, dacă nu vom acorda atenţie cuvintelor de asigurare ale lui Dumnezeu, vom ajunge să cădem în indiferenţă, teamă şi chiar descurajare, dorind întoarcerea în Egipt, sau mai bine zis la concepţiile şi valorile necreştine ale acestei lumi. În altă extremă, vor exista şi persoane care vor accentua în mod exagerat rolul efortului personal şi vor experimenta mai devreme sau mai târziu înfrângerea în faţa forţelor spirituale ale întunericului. Siguranţa că vom intra în lumea veşnică derivă

din faptul că Dumnezeu va merge alături de noi şi ne va deschide calea, pe măsură ce avansăm păşind prin credinţă.

Pe de altă parte, cum putem să evităm extrema de a sta fără să facem nimic, crezând că Dumnezeu va face totul pentru noi, cu scopul de a intra în Împărăţia cerurilor?

Această perspectivă ce pune toată responsabilitatea pe ceea ce va face Dumnezeu, conduce la o abordare pasivă a avansării noastre pe drumul care duce în împărăţia veşnică, ceea ce nu este conform cu învăţătura oferită prin intermediul Sfintelor Scripturi. A sta şi a nu face nimic, a aştepta ca Dumnezeu să lucreze şi doar atât, reprezintă o extremă periculoasă, chiar dacă are aparenţa unei profunde evlavii. Dacă aşa ar fi gândit apostolii, atunci creştinismul nu s-ar mai fi răspândit niciodată pe pământ. Noi trebuie să înaintăm făcând „*paşi prin credinţă*" în direcţia cea bună, iar astfel vom experimenta prezenţa însoţitoare a puterii lui Dumnezeu. Fără a ne aventura în direcţii nepermise şi fără a ajunge la încumetare, care întotdeauna va ignora încredinţarea că Domnul este cu noi, vom reuşi să învingem în mod miraculos cele mai mari obstacole ce vor fi ridicate împotriva noastră, fiindcă Dumnezeu va lupta împreună cu noi. Pe de altă parte, dacă vom sta pasivi, evlavia noastră se va topi în formule de crez lipsite de o valoare reală, practică, şi în scurt timp ne vom pierde interesul pentru lucrurile spirituale, sau vom devia către misticism.

Revenind însă la atitudinea celor care nu aşteaptă ca Dumnezeu să lucreze şi se aventurează înainte, fără a fi siguri de susţinerea spirituală din partea lui Hristos. Ce se poate spune despre această atitudine?

De multe ori, este relativ greu să faci deosebire între încredere şi încumetare, între ceea ce este o adevărată credinţă şi ceea ce reprezintă doar o aventurare plină de risc în necunoscut. Însă privind la detalii, se poate imediat face distincţia. Încumetarea se sprijină pe ceea ce noi putem face sau pe încercarea „*sorţii*", o atitudine asemănătoare celui ce joacă la ruletă tot ce are, sperând că şansa îi va surâde. O astfel de abordare este periculoasă, iar în domeniul spiritual în mod sigur va conduce la un eşec. Sunt multe persoane care au obiceiul de încerca de dragul riscului sau mergând pe ideea că „*voi vedea şi mă voi descurca ulterior*". Recunosc că fără a risca nu vei câştiga nimic, însă a crede că vei putea ajunge în Împărăţia cerurilor, sau că vei putea obţine o avansare spirituală reală, fără o susţinere corespunzătoare din partea lui Dumnezeu, reprezintă o capcană periculoasă, ce transformă biserica într-o instituţie omenească, golind-o de elementul spiritual pe care trebuie să fie fundamentată.

Totuşi, de-a lungul secolelor, biserica creştină a „riscat" şi a intrat în competiţie cu puterile acestei lumi, şi pentru o lungă perioadă de timp a reuşit chiar să le domine. Nu reprezintă acest lucru un succes demn de luat în seamă? Nu este o avansare către Împărăţia cerurilor?

Când mulţimile au căutat să Îl pună împărat, Iisus Hristos spunea că „*împărăţia mea nu este din această lume*". El a refuzat de fiecare dată având la bază acelaşi principiu. Competiţia cu puterile acestui pământ pentru dominaţie asupra lumii reprezintă o direcţie greşită, care nu duce

spre Împărăţia cerurilor. Astfel, biserica poate deveni mai numeroasă, mai puternică organizaţional, ajungând să numere mulţi membri, şi chiar să se bucure de popularitate, dar rezultatul va fi o îndepărtare de idealul spiritual la care ne cheamă Dumnezeu. Creştinismul nu înseamnă activism religios şi nu se bazează pe voluntarismul membrilor sau pe colectivismul organizaţiei. Creştinismul autentic înseamnă o avansare spirituală continuă a celor ce îl mărturisesc, o urcare progresivă spre standarde superioare de evlavie şi de experimentare a puterii Duhului Sfânt în viaţa de zi cu zi, în aducerea roadelor Canaanului în propria viaţă. Creştinismul este mai mult decât o ideologie, un crez sau un set de principii corporatiste. El este o experienţă vie împreună cu Dumnezeu, o transformare interioară de excepţie ce se traduce în fapte şi lucrări spre slava lui Dumnezeu şi înălţarea spirituală a semenilor.

Cum putem ajunge la un creştinism autentic, care să aducă o bună mărturie cu privire la lucrurile pe care ni le-a pregătit Dumnezeu?

Modelul credinţei lui Iosua şi Caleb trebuie să devină o regulă a vieţii noastre. Avem înaintea noastră Canaanul ceresc, împărăţia pe care ne-a promis-o Dumnezeu. În primul rând, trebuie să credem că acel loc este real, că nu reprezintă o utopie sau un vis frumos. De îndată ce avem această asigurare interioară, trebuie să credem că putem ajunge în acel loc, că nu reprezintă un ideal intangibil, că nu suntem atât de căzuţi sau de neputincioşi pentru a ajunge în lumea cerească, având la bază ceea ce ne-a spus Dumnezeu. După aceea, trebuie să facem „*paşi prin credinţă*” în această direcţie, având siguranţa că Domnul va fi cu noi la fiecare etapă. Fără a ne aventura acolo unde Cuvântul nu ne spune nimic, ci fructificând zilnic oportunităţile oferite prin providenţa lui Dumnezeu printr-o investire înţeleaptă a talanţilor şi darurilor pe care le primim prin Duhul Sfânt, vom ajunge să creştem interior, dar şi exterior, prin lucrările pe care le vom face.

Ce fel de oportunităţi ne sunt oferite zilnic pentru a avansa făcând „paşi prin credinţă”? Ce fel de lucruri ne stau la îndemână pentru a avansa către ţara promisă?

În fiecare zi beneficiem de timp, ce trebuie investit înţelept, alocând o parte a lui pentru studierea Bibliei şi rugăciune. Pot spune, că fiecare efort de a citi şi înţelege această minunată carte, reprezintă un astfel de „*pas prin credinţă*”. De asemenea, rugăciunea, ca efort al înălţării sufletului nostru către Dumnezeu, reprezintă tot un „*pas prin credinţă*”. Mai departe, în cursul zilei, orice reprimare a răului ce încearcă să se manifeste prin noi, orice exercitare a atitudinilor pozitive, orice faptă de bunătate, îndurare şi compasiune, reprezintă noi „paşi prin credinţă” în direcţia intrării în Împărăţia cerurilor. După cum se poate constata cu uşurinţă, zilnic putem face o mulţime de astfel de paşi către Împărăţia lui Dumnezeu. De aceea, nu trebuie să ignorăm nicio ocazie pentru a avansa, fiindcă astfel vom creşte împreună cu imaginea tot mai amplă ce se formează în noi cu privire la ţara promisă. Pentru a intra în Canaanul din ceruri este necesar ca imaginea acestui Canaan să ne cuprindă tot mai mult. Pentru a intra în el în mod fizic, la a doua venire a lui Hristos, trebuie să intrăm în el spiritual încă de acum, făcând mereu paşi în direcţia cea bună.

Ce se poate spune însă despre rolul serviciilor divine în a face paşi hotărâţi prin credinţă în direcţia Împărăţiei lui Dumnezeu?

În măsura în care serviciile de închinare sunt conduse de persoane care în viaţa lor personală fac „paşi prin credinţă", aşa cum s-a amintit, ele vor ajuta pe toţi care iau parte să facă paşi similari, atât la nivel personal, cât şi colectiv. În acest sens, sunt sigur că nu vom putea împărtăşi celorlalţi ceea ce noi înşine nu experimentăm în viaţa de zi cu zi. Nu putem oferi sfaturi şi învăţături cu privire la ceea ce trebuie făcut, dacă noi nu am făcut deja paşi în respectiva direcţie, având o experienţă bună în acest sens. Nu putem predica eficient ceea ce noi nu am ajuns să trăim. Chiar dacă va exista întotdeauna o diferenţă între ceea ce spunem şi ceea ce facem, totuşi, ea nu trebuie să fie excesiv de mare până acolo încât să recomandăm ceea ce de fapt noi nu trăim. Aici este diferenţa majoră dintre un creştinism autentic şi doar unul de suprafaţă, care se rezumă în cele din urmă doar la sfaturi moralizatoare, dar nu are un efect sfinţitor, de profunzime.

Dar este suficient ca persoanele care conduc serviciile divine să fie consacrate? Nu contează şi atitudinea celor care iau parte la ele? Pentru intrarea în Canaan este nevoie doar de Iosua şi Caleb? Nu trebuie ca întreg poporul să aibă o atitudine similară?

Pot spune fără a exagera, că orice serviciu divin trebuie să reprezinte o intrare spirituală în Canaan şi un nou pas făcut prin credinţă spre intrarea fizică în Împărăţia cerurilor. Ştim bine că degeaba Iosua şi Caleb au avut încrederea necesară pentru a intra în ţara promisă, fiindcă poporul a ales o atitudine exact opusă. De aceea, un adevărat serviciu divin presupune deopotrivă ca persoanele ce îl conduc şi cele care iau parte să manifeste o atitudine de încredere deplină în promisiunile divine şi să experimenteze în viaţa de zi cu zi puterea transformatoare a harului lui Dumnezeu.

Dacă atitudinea celor care iau parte la serviciile de închinare nu este corespunzătoare, dacă nu există o experienţă personală autentică, dacă nu există o întâlnire cu Dumnezeu în viaţa de zi cu zi, atunci influenţa ce se va manifesta va fi într-o direcţie diferită, ba chiar opusă, decât cea care duce în Împărăţia lui Dumnezeu. De aceea, este necesar ca fiecare să se cerceteze pe sine, să îşi pună în rânduială viaţa în raport cu învăţăturile de bază ale creştinismului aplicat în viaţa de zi cu zi, iar rezultatul va fi înălţător dacă toate aceste experienţe individuale se vor integra armonios într-o închinare colectivă autentică. Adevărata reformă începe cu fiecare dintre noi.

Putem intra în Canaan de unii singuri? Putem să o luăm înaintea bisericii, chiar dacă uneori din păcate există multe persoane pretins creştine care nu urmează calea credinţei lui Caleb şi a lui Iosua?

Intrarea în Canaanul ceresc reprezintă deopotrivă o experienţă individuală şi colectivă. La nivel personal, aşa cum Caleb şi Iosua au putut să cutreiere Canaanul şi aducă roade din ţara promisă, şi noi putem să intrăm spiritual în Împărăţia cerurilor şi să aducem de acolo roadele acelei ţări minunate, în genul: primirii Duhului Sfânt, experimentării naşterii din nou, aşezării în mod ferm pe o credinţă ce nu se mai clatină şi altele de felul acesta. Pe de altă parte, intrarea fizică în Canaanul ceresc se va produce o

dată pentru toată biserica lui Dumnezeu din toate veacurile, la a doua venire a lui Hristos şi nimeni nu o va putea lua înaintea altuia. De aceea, câtă vreme biserica lui Dumnezeu, care are credinţa în Iisus Hristos şi respectă poruncile Tatălui ceresc, nu urmează în mod hotărât calea descrisă de Sfintele Scripturi, intrarea în Canaanul ceresc va fi amânată, aşa cum s-a întâmplat şi în pustie, când poporul a colindat patruzeci de ani până când s-a ridicat o generaţie credincioasă, asemănătoare cu Iosua şi Caleb în ce priveşte încrederea în promisiunile lui Dumnezeu.

Şi atunci, care este soluţia? Să ne izolăm într-o închinare individuală? Să creăm mai multe curente de opinie, care să se certe între ele? Să ne îndoim de realitatea descrisă de Biblie sau de ceea ce stă scris?

În vremuri de criză întotdeauna se vor găsi persoane care să procedeze astfel, încercând să creeze dezbinare şi conflict, pornind de la faptul că oricum biserica nu avansează cum trebuie spre direcţia cea bună. Nu este o soluţie să procedăm astfel, aşa cum nu este recomandat să ne retragem la nivel individual. Cel mai bine este să începem la nivelul fiecăruia dintre noi un proces de reformă a vieţii, pornind de la „lucrurile mici", care privesc viaţa de zi cu zi, şi continuând cu cele „*mari*", legate de predicare şi învăţare conform cu Sfintele Scripturi. Nu trebuie să ne îndoim de ceea ce afirmă Scriptura, oricât de „*neştiinţific*" ar părea pentru unii afirmaţiile ei. Intrarea fizică în Canaan va încălca cu siguranţă toate cunoştinţele ştiinţifice pe care le avem, aşa cum potopul nu a putut fi nici prevăzut, nici explicat de oameni. Iar a propune noi metode de interpretare, care schimbă radical ceea ce afirmă Scriptura, reprezintă o contrafacere periculoasă, cu consecinţe distrugătoare. Soluţia este simplă: să aducem mereu o bună mărturie cu privire la ţara minunată pe care Domnul ne-a promis-o, adică să devenim asemenea lui Iosua şi Caleb în viaţa de zi de zi.

Îngrijorarea Întunecă Viitorul

Vom continua studiul nostru aplicat asupra exerciţiului de a privi pozitiv propria viaţă având drept fundament ceea ce spune Cuvântul lui Dumnezeu. De aceea, vom prelua o relatare intitulată: „Sentimente de îngrijorare şi teamă". Conţinutul ei succint este următorul:

„Îmi este teamă când mă gândesc la viitor. Sentimentele rele mă copleşesc până când am senzaţia că nu voi mai putea face faţă. Toate îngrijorările apar în culori vii înaintea mea şi mă văd expus, vulnerabil, fără vreo şansă de a trece cu bine. Uneori încerc să mă îmbărbătez spunând că oricum „ce va fi va fi", dar cu toate acestea nu reuşesc să înving sentimentul prăbuşirii într-un neant fără întoarcere. De ceea ce îmi este teamă, acel lucrul se întâmplă. Ce pot să fac pentru a evita această situaţie? Cum să mă mai pot bucura de viaţă?"

De ce apar astfel de sentimente şi îngrijorări când ne raportăm la viitor? Care ar putea fi cauza declanşatoare şi cum am putea să o identificăm cu precizie, pentru a putea găsi remediul potrivit?

Dacă omul nu ar fi căzut sub puterea neascultării de Dumnezeu, atunci sentimentele de îngrijorare şi teamă nu ar fi existat pe pământ. În

cazul anterior relatat se poate observa că persoana în cauză nu reuşeşte să găsească resurse interioare suficiente pentru a învinge sentimentele de nesiguranţă. Cred că prin astfel de situaţii trecem cu toţii în diferitele etape ale vieţii, însă de cele mai multe ori reuşim să ignorăm necunoscutul ce se întinde înaintea noastră. Dar când apare o criză majoră, acest vârtej năucitor ne cuprinde şi ajungem la marginea abisului disperării. O cauză declanşatoare se regăseşte în lipsa unui reper sigur cu privire la viitor. Este ca şi cum o navă ar dori să urmeze un curs de navigaţie, dar fără a avea un reper de încredere asupra traseului ce trebuie urmat, în timp ce în jur se profilează o mulţime de stânci, în care este uşor să te loveşti. Aici este de fapt problema centrală, şi anume, că avem nevoie de repere sigure plasate în timpul ce stă înaintea noastră. În lipsa lor, ne pierdem simţul de orientare şi navigăm la întâmplare, riscând şi încercând.

Dar cum putem explora viitorul? Cum putem avea un reper sigur înaintea noastră, faţă de care să ne raportăm? Este posibil aşa ceva?

În acest moment pot spune, că acest lucru „*la om este cu neputinţă*", însă „*la Dumnezeu totul devine posibil*", inclusiv stăpânirea viitorului. Fără Dumnezeu nu putem avea niciun fel de siguranţă cu privire la viitor. Oameni aflaţi în culmea gloriei şi a puterii, s-au prăbuşit într-o clipă şi au încetat să mai existe. Civilizaţii înfloritoare, clădite pentru mii de ani, au sucombat într-un timp foarte scurt, în mod neaşteptat. Fără Dumnezeu nu există siguranţă deplină şi nici viitor. Dar pe de altă parte, mesajul Scripturii se regăseşte în faptul că există un viitor extraordinar pentru adevăraţii închinători, pentru cei care primesc Evanghelia Împărăţiei. Acesta este reperul sigur ce se află înaintea noastră, iar venirea acestei Împărăţii ne poate oferi o bază sigură pentru tot ceea ce încercăm să clădim în această viaţă. Aşa cum am mai afirmat, viitorul aparţine celor ce au credinţă în Dumnezeu. Dacă eliminăm acest lucru, atunci nu avem un viitor de durată, ci neantul stă înaintea noastră.

Cu scopul de a explora acest concept al reperelor sigure oferite de Dumnezeu, vom citi din Isaia 26:1-4:

„În ziua aceea, se va cânta următorul imn în ţara lui Iuda: — Avem o cetate tare. Dumnezeu ne dă salvarea cu ziduri şi întăritură de apărare. Deschideţi porţile ca să intre poporul cel nevinovat şi credincios. Celui cu inima tare, Tu-i dăruieşti pacea, da, pacea, fiindcă are credinţă în Tine! Încredeţi-vă în Domnul pe vecie, căci Domnul Dumnezeu este Stânca veacurilor!"

Ce conexiuni putem stabili între aceste versete şi problema nesiguranţei cu privire la viitor? Cum putem să dobândim o înţelegere care să ne ofere o imagine pozitivă asupra vieţii pe care o trăim?

Dumnezeu ne-a creat cu scopul de a fi fericiţi. Bucuria trebuie să se vadă pe faţa fiecărui om. Dacă lucrurile nu stau astfel, este fiindcă în mod deliberat, iar alteori din obişnuinţă, alegem să ne despărţim de Dumnezeu în aspectele concrete ale vieţii. Dacă vom citi cu atenţie aceste versete, atunci vom remarca faptul că ele ne vorbesc despre venirea Împărăţiei cerurilor. Acesta este evenimentul culminant al istoriei şi se află încă în

viitor. Toate celelalte lucruri converg sau pleacă din el. Principiul de bază avut în vedere se referă la faptul că oamenii care şi-au pus încrederea în Dumnezeu în aceste timpuri nesigure, vor avea un viitor plin de slavă. Când spun încredere în Dumnezeu, mă refer la acea convingere fermă privind intrarea în lumea cerească, fapt ce se concretizează prin tot ceea ce facem în această viaţă. Porţile viitorului se deschid larg pentru toţi cei care se încred în Dumnezeu în acest fel. Numai atunci El devine pentru ei „*stâncă*" şi reper sigur, aşa cum pentru toată istoria El rămâne pentru vecie „*Stânca veacurilor*".

Să încercăm acum să aplicăm ceea ce am studiat la problematica nesiguranţei cu privire la viitor. Cum am putea să avem un înţeles concret, direct şi imediat al versetelor citate?

Ca de obicei, voi reda amplificat conţinutul acestor versete, extraordinare prin forţa lor de impresionare asupra minţii noastre:

„Dacă privim cu atenţie către viitor, având drept reper ceea ce spune Biblia, atunci vom distinge intrarea celor sfinţi în Împărăţia cerurilor. Dar cum este posibil acest lucru? Simplu; prin manifestarea puterii lui Dumnezeu, care ne-a oferit protecţie şi providenţă în acest timp nesigur al confruntării dintre bine şi rău. Prin puterea Sa, Dumnezeu a condus pe oameni la nevinovăţie şi încredere deplină în Creatorul lor. Prin lucrarea Sa asupra inimilor noastre, El ne-a oferit pacea Sa pentru acest timp şi pentru veşnicie. De aceea, avem toată raţiunea să afirmăm că Dumnezeu este "Stânca veacurilor", deoarece El ne ocroteşte şi ne garantează o providenţă deplină pentru totdeauna." Sunt sigur că pentru cine a ajuns să gândească în aceşti termeni, va fi imposibil să îşi mai facă griji pentru viitor."

Cu toate acestea, s-ar putea întâmpla ca această exprimare să fie mult prea generală în raport cu nesiguranţa pe care o simte cineva. Cum am putea înţelege mai personalizat aceste versete?

După o redare amplificată a conţinutului, este bine să trecem la personalizarea a ceea ce am înţeles din Cuvântul lui Dumnezeu, aplicând la propria noastră situaţie. Astfel, vom încerca să ne plasăm în interiorul acestor descrieri pline de slavă, încât să se contrabalanseze influenţa distrugătoare a scepticismului şi îngrijorării. O astfel de exprimare ar putea fi următoarea:

„Când privesc către viitor, având drept fundament Cuvântul Sfânt, atunci disting cu claritate venirea Împărăţiei lui Dumnezeu. Chiar dacă nesiguranţa mă împresoară în clipa de faţă, totuşi, venirea lui Hristos rămâne sigură. Acest eveniment nu poate fi dat la o parte de nimic. În consecinţă, am convingerea că Dumnezeu stăpâneşte asupra tuturor lucrurilor, inclusiv asupra vieţii mele. Providenţa şi protecţia Sa rămân asupra mea în aceste vremuri de incertitudine, cât timp voi merge către marea întâlnire cu Creatorul meu. De aceea, aleg să nu mai dau atenţie sentimentelor de îndoială, ci să mă sprijin ferm pe „Stânca veacurilor", adică pe Hristos. El mă ocroteşte în clipa de faţă şi îmi va da tot ce am cu adevărat nevoie până când Îl voi întâlni faţă către faţă în slavă."

Sunt sigur că o astfel de exprimare va avea un efect înviorător asupra celui care va face acest lucru.

De ce este necesar să formulăm în cuvinte proprii ceea ce citim şi înţelegem din Sfintele Scripturi? De ce nu este suficientă simpla citire a cuvintelor Bibliei?

Un copil care se mărgineşte doar să înţeleagă ceea ce spun adulţii, dar nu încearcă să vorbească folosind propria sa limbă, va rămâne pentru totdeauna fără capacitatea de a vorbi. Dar în realitate, copilul încearcă să vorbească, să comunice, chiar de la început, prin strigăte, prin semne, sau alte lucruri de felul acesta, până când reuşeşte prin imitaţie şi exerciţiu să articuleze primele cuvinte. Nu putem să rămânem în starea de muţenie, din punct de vedere spiritual, fiindcă acest lucru ne va costa foarte mult. Nu putem să trăim cu acest handicap, de a nu putea articula cuvinte spre slava lui Dumnezeu în mod spontan. Nu este logic să rămânem analfabeţi în ce priveşte limbajul vorbit în Canaanul ceresc. De aceea, îndemn pe toţi cei care citesc aceste cuvinte, să treacă la exersarea exprimării pozitive, având drept bază cuvintele Sfintelor Scripturi. Astfel, vom ajunge să creştem în cunoaşterea şi lauda lui Dumnezeu, până la statutul de om mare, fapt care va fi benefic atât pentru noi, cât şi pentru cei cu care intrăm în contact.

Să încercăm acum să reformulăm exprimarea negativă de la început, folosind ceea ce am descoperit prin intermediul studierii Sfintelor Scripturi. Cum ar putea să fie mărturisită bucuria de a trăi?

Am reluat exprimarea negativă de la început şi am încercat o reformulare care ar putea fi următoarea:

„Nu mai îmi este teamă când mă gândesc la viitor. O mulţime de sentimente rele mă asaltează, dar aleg în mod constant să nu le mai dau atenţie. Am ajuns să privesc cu încredere viitorul plin de slavă pe care Dumnezeu mi l-a pregătit, iar acest lucru îmi aduce o bucurie nespusă. Toate îngrijorările care vin asupra mea, încercând să mă determine să mă simt expus, vulnerabil şi fără vreo şansă de a trece cu bine, nu sunt altceva decât amăgiri şi minciuni ce nu îşi au fundamentul în Sfintele Scripturi. Nu mai este cazul să mai abandonez lupta vieţii spunând că oricum „ce va fi va fi”, fiindcă am acum o siguranţă deplină asupra binelui ce mă aşteaptă atât în această viaţă, cât şi în cea viitoare. Sentimentul prăbuşirii într-un neant fără întoarcere nu mai are ce căuta în viaţa mea şi nu îmi mai este teamă de viitor. Am din nou bucuria de a trăi atât în prezent, cât deopotrivă şi pentru viitor.”

Dar oare este suficientă doar exprimarea cuvintelor adevărului veşnic? Nu este necesar să întreprindem anumite schimbări în viaţa noastră?

Dacă vom rămâne doar la nivelul cuvintelor, nimic concret nu se va schimba în viaţa noastră. Răul nu se sperie de cuvintele ce rămân doar la nivelul rostirii. Pentru a putea învinge partea negativă, trebuie ca aceste exprimări să fie traduse în acţiune, sau exprimând metaforic „*cuvântul să devină, sau să ia, un trup*”. De îndată ce am înţeles că există o garantare a prezentului şi viitorului pentru cei care se încred în Dumnezeu, în realitatea

„*venirii cu putere a Împărăţiei veşnice*”, urmează să ne punem în rânduială viaţa, pentru a fi conformă cu afirmaţiile Scripturii. Dorim siguranţă pentru viitor? Am înţeles că ea este garantată doar celor ce se pregătesc pentru „marele salt” în viaţa viitoare? Atunci, haideţi să începem o lucrare de reformă a vieţii şi a priorităţilor pe care le avem. Pentru început va trebui să abandonăm atitudinile negative pe care le-am cultivat de-a lungul vieţii. Mai departe, va fi necesar să lăsăm deoparte acele deprinderi şi obiceiuri care ne „*hrăneau*” exprimarea negativă. Nu voi da detalii, dar ne putem gândi la vizionarea de prezentări cu un conţinut demoralizator. Sau limitarea expunerii la acele relaţii ce ne trag spre partea negativă. În plus, va trebui să identificăm orice alt lucru ce ne atrage spre rău şi ne distrage de la pregătirea pentru Împărăţia viitoare.

Dar nu putem ajunge la o dorinţă egoistă de a ne pregăti pentru a doua venire a lui Hristos, ignorându-ne semenii? Nu devenim un fel de asceţi, izolaţi într-un „turn de fildeş”?

Când înţelegem gravitatea situaţiei în care ne găsim, vom încerca deopotrivă să îi conducem şi pe semenii noştri la ascultarea de Dumnezeu. Eu cred că o persoană care se pregăteşte pentru venirea lui Hristos, va fi activă în a-şi conduce semenii către salvare. Este ca şi cum un „*orb*” a ajuns să vadă, iar de îndată ce s-a produs acest lucru, el va căuta să îi conducă şi pe ceilalţi „*orbi*” la experienţa vindecării depline. Să nu ne fie aşadar, teamă de o autentică gândire creştină. Ea va fi o binecuvântare deopotrivă pentru sine, dar şi pentru ceilalţi într-o egală măsură. Dacă „*gustăm*” din puterea manifestată prin intermediul Sfintelor Scripturi, vom ajunge să dobândim acea capacitate de a ne călăuzi semenii către marele ideal ceresc.

Dar ce se va întâmpla dacă am conştientizat ce avem de făcut, ne-am propus să trecem la acţiune, însă nu am trecut la punerea în aplicare?

Fără veghere şi fără perseverenţă, nimic nu se va schimba în viaţa noastră. Latura negativă nu poate fi învinsă decât printr-o acţiune perseverentă de limitare a influenţelor înjositoare asupra vieţii noastre, până la deplina eliminare a impactului pe care acestea le produc asupra interiorului nostru. Dacă doar am conştientizat. Dacă doar am întocmit nişte măsuri de remediere. Pe de altă parte, dacă nu am şi trecut la partea practică, înseamnă că ne amăgim. Într-o astfel de situaţie ne vom asemăna celor despre care Iisus Hristos zicea: „*De ce îmi spuneţi „Doamne, Doamne” şi nu faceţi ceea ce v-am poruncit?*”. Fără aplicarea principiilor bune pe care le-am identificat, răul va rămâne lipit de experienţa noastră. De aceea, este necesar să veghem şi să perseverăm pentru a aplica învăţătura pe care am primit-o prin studiul Sfintelor Scripturi.

La modul concret, pentru situaţia pe care am studiat-o, ce aspecte importante trebuie avute în vedere când trecem la acţiune?

Cred că pericolul cel mai mare constă în a ne lăsa copleşiţi de influenţele demoralizatoare, care sigur vor veni asupra noastră. Mai ales la început, când puterea noastră de a ne împotrivi este relativ redusă, este posibil să trecem prin momente de tensiune şi de nesiguranţă. Am putea fi

confruntaţi să ne îndoim asupra cuvintelor Bibliei. Să credem că ele nu ni se aplică. Mai mult, promisiunile Scripturii s-ar putea să ne apară fără sens, sau lipsite de conţinut. Cu toate acestea, dacă vom insista în a crede ceea ce spune Biblia, dacă nu vom ceda presiunilor răului, dacă ne vom prinde cu toată forţa de exprimarea pozitivă inspirată de Scriptură, atunci vom învinge. Partea negativă nu cedează fără luptă.

Dar o dată câştigată o biruinţă, vom găsi tot mai multe resurse pentru a creşte şi învinge mereu. Prin urmare, încurajarea mea pentru oricine se află într-o astfel de situaţie este să persevereze, să nu se lase intimidat şi să creadă până la capăt ceea ce ne comunică într-un mod pozitiv Dumnezeu prin intermediul Sfintelor Scripturi. Biruinţa este posibilă. Depinde doar de noi să nu ne lăsăm descurajaţi. Eliberarea de sub puterea Celui Rău este o realitate pe care ne-a deschis-o, prin chiar exemplul Său, Domnul nostru Iisus Hristos.

Puterea Exemplului Personal

Deuteronom 1:21-25 „— Iată că Domnul, Dumnezeul tău îţi pune ţara înainte. Suie-te şi ia-o în stăpânire, cum ţi-a spus Domnul Dumnezeul părinţilor tăi! Nu te teme şi nu te înspăimânta!

Voi v-aţi apropiat cu toţii de mine şi aţi zis:

— Să trimitem nişte oameni înaintea noastră, ca să cerceteze ţara ca să ne aducă răspuns cu privire la drumul pe care ne vom sui în ea şi asupra cetăţilor în care vom ajunge.

Părerea aceasta mi s-a părut bună şi am luat doisprezece oameni dintre voi, câte un om de fiecare seminţie. Ei au plecat, au trecut muntele, au ajuns până la valea Eşcol şi au văzut ţara. Au luat în mâini din roadele ţării şi ni le-au adus. Ei ne-au făcut o dare de seamă şi au zis:

— Bună ţară ne dă Domnul, Dumnezeul nostru!"

De ce este importantă mărturia personală pe noi o oferim cu privire la lucrurile pe care Dumnezeu le-a pregătit pentru noi?

Trebuie bine înţeles faptul că un creştin trebuie să mărturisească despre lucrurile în care el se încrede ca urmare a credinţei pe care o are în Iisus Hristos. Aşadar, se poate spune că nu avem cum să scăpăm de această îndatorire, fiindcă dacă nu vom da o mărturie pozitivă, sigur vom oferi o imagine negativă, care va avea un impact nefast asupra celorlalţi. Pe de altă parte, dacă vom mărturisi într-o manieră pozitivă, lucru ce implică obligatoriu o experienţă care să o susţină, atunci vom ajunge să îi conducem şi pe alţii la primirea credinţei mântuitoare. Putem spune că dacă avem o bună perspectivă asupra lucrurilor bune pe care ni le-a pregătit Dumnezeu, vom ajunge să oferim tuturor celor cu care venim în contact un îndemn puternic pentru a ne urma în drumul nostru către „*ţara promisă*", adică în Împărăţia cerurilor.

Cum putem ajunge să distingem mai bine detaliile cu privire la lumea pe care ne-a promis-o Dumnezeu, în baza primirii credinţei în Iisus Hristos?

Este bine să nu ne mărginim la o credinţă ce se rezumă doar la concepte abstracte cu privire la salvarea care urmează a ne fi oferită. A privi către lumea care ne-a fost promisă, presupune un efort de a studia şi înţelege acele detalii ce ne sunt furnizate direct sau prin simboluri şi alegorii în cuprinsul Sfintelor Scripturi. Examinând fragmentul biblic citat, înţelegem că un număr de douăsprezece persoane au fost trimise să exploreze ţara promisă, iar aceştia s-au întors aducând un raport pozitiv cu privire la realitatea lucrurilor promise de Dumnezeu. Similar, biserica creştină a fost înălţată pe mărturia unită a celor doisprezece apostoli, care au vorbit într-un singur glas despre realitatea lucrurilor pe care Dumnezeu le-a pregătit pentru noi prin sacrificiul, învierea şi înălţarea lui Iisus Hristos. Cel mai important „*detaliu*" al noii împărăţii se referă la nemurirea ce ne va fi oferită, având drept model învierea lui Hristos.

De ce impactul acestei mărturisiri s-a redus de-a lungul veacurilor, iar lumea din prezent pare a fi insensibilă la acest „detaliu" fundamental?

Similar, aparatelor de televiziune, noi vom da atenţie canalelor pe care le selectăm pentru a fi vizionate. În acest sens ignorarea mesajului Evangheliei lui Iisus Hristos, adică a informaţiei cu privire la sacrificiul, învierea şi înălţarea Fiului lui Dumnezeu, se datorează faptului că pur şi simplu acest „*canal*" nu mai este selectat. Nu vom putea fi niciodată impresionaţi de ceea ce nu cunoaştem, de acele lucruri pe care le ignorăm, însă pe de altă parte, dacă vom alege să „*vizionăm*", sau să dăm atenţie mesajului oferit de apostoli prin intermediul Sfintelor Scripturi, vom ajunge să distingem acele detalii ale lumii viitoare, ce ne vor conduce să devenim mărturisitori ai adevărului cuvintelor lui Dumnezeu.

În ce sens, învierea lui Iisus Hristos se constituie ca un detaliu asupra vieţii veşnice, care ne-a fost promisă de Dumnezeu?

Natura împărăţiei veşnice care ne-a fost predicată de Iisus Hristos şi de apostoli nu este restricţionată doar la aspecte spirituale, desprinse de realitatea concretă în mijlocul căreia trăim. Dimpotrivă, această lume este tangibilă, cu o mulţime de elemente materiale, care nu fac altceva decât să ne întregească imaginea unei mântuiri ce recuperează pe deplin tot ceea ce s-a pierdut prin neascultare. În privinţa învierii lui Iisus Hristos, putem spune că se constituie ca o referinţă fundamentală asupra condiţiei nemuritoare pe care o vor avea toţi cei care s-au încrezut în Evanghelia pe care Domnul ne-a prezentat-o în cuprinsul Sfintelor Scripturi.

Ce alte detalii ne sunt oferite de Sfintele Scripturi, despre lucrurile pe care Domnul ni le-a promis cu privire la viaţa viitoare?

Alte „roade" ale lumii în care vom intra, având la bază „*călătoria*" noastră prin intermediul Sfintelor Scripturi, se referă la aspectele ce ţin de sfinţirea vieţii noastre şi primirea Duhului Sfânt, incluzând darurile spirituale ce ne sunt oferite prin credinţa în Iisus Hristos. Toate acestea se constituie, preluând cuvintele apostolului Pavel, ca o „garanţie" a salvării noastre, adică o dovadă palpabilă a ceea ce ne va fi încredinţat pe deplin la a doua venire a lui Hristos. Faptul că putem beneficia de transformarea vieţii, se constituie ca o dovadă convingătoare cu privire la realitatea lumii pe care

ne-a pregătit-o Dumnezeu. În acest sens, prin comportamentul nostru schimbat conform cu chipul lui Hristos, vom oferi celorlalţi cele mai alese „*roade*" ale lumii viitoare, în care totul va fi caracterizat de nevinovăţie şi sfinţenie.

De ce naşterea din nou a celor credincioşi este esenţială ca mărturie asupra lucrurilor bune pe care ni le-a pregătit Dumnezeu?

Naşterea din nou a celor credincioşi dovedeşte faptul că aceştia se află într-un proces de transformare ce va avea drept final intrarea lor în lumea pregătită de Dumnezeu. Dacă imaginea lui Iisus Hristos începe să se vadă pe feţele noastre, în viaţa noastră şi în tot ceea ce suntem, de fapt aducem cele mai de seamă „*roade*" ale lumii ce va veni. Astfel, cei din jurul nostru au ocazia de a înţelege ceva din realitatea promisiunilor lui Dumnezeu, având la bază transformarea incredibilă ce s-a produs cu noi, ca urmare a credinţei în Iisus Hristos. Conform învăţăturii creştine, o astfel de transformare are drept principal scop intrarea în Împărăţia cerurilor, sau după cum spunea apostolul Pavel: „*Hristos în voi, adică dobândirea nemuririi*". Iar condiţia celui ce trăieşte această experienţă este de a fi o „*epistolă vie*", cu privire la realitatea lumii cereşti.

Ce alte roade, culese din lumea viitoare, mai pot fi oferite celor credincioşi prin cunoaşterea lui Dumnezeu adusă de Sfintele Scripturi?

Comuniunea celor credincioşi, sau existenţa bisericii lui Iisus Hristos, care are credinţa în Fiul lui Dumnezeu şi respectă ceea ce El ne-a poruncit, este ea însăşi o proiecţie a societăţii sfinte din lumea viitoare. În acest sens, dacă avem şansa să aparţinem unei comunităţi de credinţă în care este înălţată învăţătura Mântuitorului nostru, iar oamenii sunt sfinţiţi prin adevărul pe care îl predică, atunci putem spune că avem cea mai de seamă dovadă asupra vieţii viitoare. De ce acest lucru? Fiindcă pur şi simplu nu este posibil să existe o astfel de comuniune fără intervenţia specială a Duhului Sfânt, care ne pregăteşte pentru intrarea în lumea cerească. Astfel, pe baza mărturiei apostolice, a vieţii noastre transformate şi a existenţei comuniunii celor sfinţi, toate acestea având ca fundament cunoaşterea lui Dumnezeu prin intermediul Sfintelor Scripturi, lumea din jurul nostru poate gusta câteva „*roade*" ale lumii viitoare.

De ce se poate spune că aceste lucruri aparţin lumii viitoare şi nu celei prezente? În ce mod biserica lui Hristos anunţă venirea Împărăţiei cerurilor?

Aceste prime „*roade*" aparţin unei lumi caracterizate de principii dramatic diferite în raport cu cea prezentă. Astfel, învierea lui Iisus Hristos este o mărturie a nemuririi din acea realitate veşnică. Viaţa transformată a celor credincioşi, adică „*naşterea din nou*", ne vorbeşte despre o altă societate, în care binele, adevărul şi nevinovăţia vor fi regula, nu excepţia, iar conduita fiinţelor din acea lume va fi motivată de un înalt ideal moral pe care ele le trăiesc, nu doar le predică. Iar comuniunea celor credincioşi ne anunţă o lume în care oamenii vor trăi în armonie unii cu alţii, având la bază iubirea de Dumnezeu şi afecţiunea pentru semeni. Aceste principii sunt, în mare măsură, contrare celor practicate în lumea noastră, în care

lupta pentru puterea, nedreptăţirea semenului, minciuna şi falsitatea sunt regula vieţii de zi cu zi. Conceptul de biserică a lui Hristos înglobează într-un concept unitar toate aceste roade pe care Dumnezeu le oferă drept privelişte întregii lumi şi întregului cer.

Pe de altă parte, ce se întâmplă dacă oamenii care pretind că au credinţă în Dumnezeu, nu ajung să ofere drept privelişte astfel de roade?

În cazul în care astfel de roade nu există, sau sunt ascunse din cauza „*roadelor rele ale firii pământeşti*", atunci putem spune că mărturia asupra vieţii viitoare fie nu va exista, fie va fi grav distorsionată. Într-o astfel de situaţie se aflau iudeii contemporani cu Iisus Hristos, care au fost asemănaţi cu „*un smochin neroditor*", din cauza lipsei rodului sfinţeniei în viaţa personală şi la nivel de biserică. Nu este de dorit o astfel situaţie, dar aici se ajunge ori de câte ori ajungem să nu ne interesăm de progresul spiritual şi faptic în materie de trăire a credinţei, a celor ce mărturisesc faptul că sunt urmaşi ai lui Hristos. Ei de fapt ajung să devină nişte martori falşi, care vor da ocazia ca lumea din jur să îşi justifice faptele rele sau necredinţa. Trebuie să evităm o astfel de condiţie sau dacă am ajuns aici, trebuie să ieşim neîntârziat.

Ce putem face dacă am ajuns să nu aducem roadele credinţei şi sfinţirii vieţii, conform cu standardul biblic? Suntem oare pierduţi şi nu se mai poate face nimic?

Vestea cea bună oferită de Sfintele Scripturi este că putem să ne întoarcem dacă am greşit, cu condiţia să devenim conştienţi de acest lucru şi să evităm repetarea lui. Niciodată nu trebuie să ne fie ruşine să recunoaştem când am mers într-o direcţie greşită şi nici nu trebuie să întârziem când ne dăm seama de acest lucru. Problema este că natura noastră căzută ne determină să ne auto-justificăm în lucruri pentru care nu avem raţiuni în acest sens, iar abordarea raţională este abandonată pentru una emoţională. Cale de întoarcere există, iar Sfintele Scripturi ne vorbesc despre întoarcerea la Dumnezeu, adică la ceea ce este bun şi drept, un lucru ce ne stă la îndemână, dacă dorim aceasta. De îndată însă ce facem paşi de întoarcere la adevărul cuvintelor Bibliei, atunci roadele nu vor întârzia să apară, după cum stă scrisă mărturia lui Iisus Hristos: „*Dacă rămâneţi în Mine, veţi aduce multă roadă, fiindcă despărţiţi de Mine nu puteţi face nimic*".

Dacă nu se iau măsuri de întoarcere la adevărata evlavie, la ce se ajunge la final? De ce este periculos să procedăm astfel?

Dacă sesizăm despărţirea noastră de Iisus Hristos în lucrurile practice ale vieţii şi nu luăm nicio măsură de îndreptare, atunci va apărea un proces pe care Biblia îl numeşte: „*împietrirea inimii în nelegiuire*". Astfel, devenim tot mai insensibili la impresiile pozitive transmise de Duhul Sfânt prin intermediul Scripturii şi ajungem să ne justificăm tot mai mult lucrurile rele de care conştiinţa ne avertiza că le-am comis. În cele din urmă, la capătul unui proces complex şi marcat de o mulţime de convulsii, se poate ajunge la despărţirea finală de Hristos, în ciuda mărturisirii formale a numelui de creştin. Cel mai grav lucru ce i se poate întâmpla unui

om este de a fi pierdut fără să mai fie conştient de acest lucru. Desigur, este periculos să procedăm astfel. În consecinţă, va trebui să veghem cu atenţie pentru a identifica la timp absenţa roadelor despre care vorbeşte Scriptura, pentru a lua din timp măsurile ce se impun.

Revenind la buna mărturie cu privire la realitatea vieţii viitoare, pe care ne-a pregătit-o Dumnezeu, ce alte roade mai ne sunt oferite pentru a le vedea şi crede?

Trecând dincolo de experienţa, în mare măsură limitată, a celor credincioşi şi a bisericii, putem vedea cea mai de seamă roadă a vieţii viitoare în Persoana lui Iisus Hristos, înălţat la ceruri, stând înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu ca reprezentant al umanităţii renăscute, a celor ce apelează la meritele Sale şi la harul lui Dumnezeu pentru a trece în nemurire. Această mărturie vie, ce îşi are proiecţia în cel credincios prin primirea Duhului Sfânt, ne va conduce la o experienţă înnoitoare ce ne va ridica deasupra împrejurărilor defavorabile ale vieţii. În Iisus Hristos avem portretizată la nivel de principii şi experienţă tot ce va însemna viaţa viitoare pentru cel credincios. Privind la acest „*rod*" fără de seamăn, înţelegem că lumea pe care ne-a promis-o Dumnezeu există şi este conformă cu ceea ce ne-a fost spus despre ea prin intermediul Scripturii.

Iar în final, ce se va întâmpla cu fiecare dintre noi pe măsură ce urmărim roadele şi mărturiile oferite prin cunoaşterea Sfintelor Scripturi cu privire la viaţa viitoare?

Aceste mărturii şi roade ne vor conduce să intrăm spiritual încă de acum în atmosfera lumii viitoare şi astfel, credinţa noastră se va întări, dobândind acea motivaţie ce ne va determina să mergem înainte indiferent de opoziţia pe care o avem de întâmpinat. Sunt sigur că imaginea biruinţei finale ne va anima în lupta pe care o dăm la nivel individual şi colectiv în alungarea răului şi urmarea căii lui Dumnezeu. Nu în ultimul rând, dacă vom privi la aceste roade, fascinaţia exercitată de lumea viitoare va fi mai puternică decât atracţiile bogăţiilor materiale din această lume. Este ca şi cum am avea în mână o piatră preţioasă de o valoare mai mare decât a întregului pământ, care ne este oferită având la bază credinţa în Iisus Hristos şi păşirea pe calea cea nouă şi vie oferită prin sacrificiul şi lucrarea Sa. Să lăsăm să treacă de la noi o astfel de comoară?

Sentimentele Negative Distrug Viaţa

Continuând seria aplicării învăţăturilor biblice la experienţa vieţii, am preluat de pe o pagină de Internet intitulată: „Mărturisiri şi experienţe personale", mai multe relatări privind percepţia negativă asupra vieţii. Una dintre acestea, intitulată „Sentimente despre viaţa mea", cuprindea următoarele:

„Sentimentele negative mă însoţesc indiferent ce fac şi mă refer în special la ce se întâmplă în viaţa mea de familie. În permanenţă trăiesc cu sentimentul că în scurt timp se va produce ceva rău, ceva care să mă lovească şi să îmi distrugă definitiv universul meu interior. În fiecare zi trebuie să fac faţă afirmaţiilor descurajatoare pe care mi le adresează

părinții și frații mei, spunându-mi cuvinte grele ce mă rănesc profund. Ori de câte ori se întâmplă așa ceva, mă retrag în camera mea și timp de multe ore stau și plâng, gândindu-mă că viața nu are sens. Aș dori așa de mult o viață normală, în care totul să fie luminos și plin de fericire. Oare este posibil așa ceva și pentru mine?"

Ce se poate spune despre o astfel de experiență în care trebuie să suferi din cauza celor care îți sunt apropiați? Cum putem să dovedim înțelegere față de ceilalți membri ai familiei?

Experiența nefericirii în relațiile de familie face parte din viața multor persoane. Pot spune, că în momentul de față sunt puțini cei care se pot lăuda cu o viață de familie autentică. Societatea ne-a schimbat pe toți. Suntem mai interesați de serviciu, televizor și calculator, însă investim foarte puțin în relațiile de familie. Este un paradox, dar mai mult comunicăm cu persoane de pe alte continente, decât cu cei apropiați. Astfel, ajungem să nu mai fim conștienți de suferințele celui de lângă noi, de ceea ce îl doare sau de rănile pe care le provocăm, de multe ori, fără să ne mai pese cu adevărat când se întâmplă așa ceva. Modelul impus de valorile societății este axat pe duritate, pe agresivitate și lipsă de compasiune. Așadar, avem în față o situație „normală" pentru timpul în care trăim.

Care ar fi elementele cheie ale mărturisirii pe care am citit-o? Care ar fi fondul acestei relatări tulburătoare? De ce oare se ajunge să suferim atât de mult din partea celor ce ne sunt apropiați?

Primul lucru sugerat de această mărturisire se referă la vulnerabilitatea neașteptată pe care o avea persoana în cauză, față de cei din familia sa. În mod clar asistăm la o lipsă de înțelegere din partea celorlalți. Rezultatul nu poate fi decât însingurarea, tristețea și depresia. Pe de altă parte, se observă dorința după o viață normală, firească, în care să domnească armonia. Ne putem gândi la aspirația spre normalitate ce există în inima fiecărui om, care însă prea adesea nu se regăsește în realitatea imediată. Cu alte cuvinte, vedem un suflet singur, rănit de ceilalți, care tânjește după acceptare și înțelegere din partea celor ce îi sunt apropiați. Oare noi nu dorim la fel sau nu am trecut prin situații asemănătoare, când ceilalți manifestau neînțelegere față de nevoile noastre?

Să citim acum din Ezechiel 34:15-16:

„— Eu voi paște oile și Eu le voi duce la odihnă, zice Domnul Dumnezeu. Voi căuta pe cea pierdută, voi aduce înapoi pe cea rătăcită, voi lega pe cea rănită și voi întări pe cea slăbită."

Ce conexiuni biblice se pot face pentru a putea contura soluția oferită de revelația lui Dumnezeu? Cum putem să redobândim bucuria de a trăi?

Versetele menționate se referă la situația în care oamenii ajung să se nedreptățească unii pe alții, lucru valabil indiferent de vreme. Deși cu toții beneficiem de binecuvântările ce vin de la Dumnezeu, totuși, modul în care ne raportăm unii la alții este cel mai adesea nedrept și plin de prejudecată. De aceea, Dumnezeu se oferă să ne călăuzească personal, în ciuda adversității cu care suntem confruntați. El este Păstorul nostru în cel mai

bun sens al cuvântului şi ne promite că se va îngriji direct de nevoile noastre. A avea ca Păstor pe Dumnezeu şi a te bucura de odihna providenţei Sale, reprezintă cele mai alese experienţe pe care le putem avea în această viaţă. Astfel, conexiunile biblice privind neînţelegerea şi însingurarea vor face referinţă la orientarea atenţiei noastre către călăuzirea divină, către Creatorul nostru. Iar aşa ceva nu poate aduce decât bucurie, chiar dacă suferim cea mai teribilă întristare din parte celor din jur.

În ce măsură relaţia cu Dumnezeu poate să compenseze duritatea mediului social în mijlocul căruia trăim? Cum putem privi la modul concret o astfel de relaţie de natură spirituală?

Deşi nu Îl putem vedea direct pe Dumnezeu, totuşi, putem sesiza prezenţa Sa prin intermediul luminii ce se revarsă din Sfintele Scripturi şi prin încurajarea pe care o simţim dacă ne descărcăm poverile înaintea Sa în rugăciune. Prin mărturisirea directă faţă de El, Creatorul nostru, ajungem să intrăm într-o relaţie directă şi vie cu El. Ca răspuns la credinţa noastră, primim putere pentru a face faţă încercărilor zilei. Adevărata spiritualitate va fi întotdeauna concretă în manifestarea ei. Dumnezeu ne iubeşte şi prin providenţa Sa ne dovedeşte acest lucru. Studiul Bibliei ne aduce lumină în suflet. Rugăciunea ne eliberează de vinovăţie şi de orice fel de tensiune. Faptele bune ne hrănesc mintea şi inima cu bucuria păcii şi armoniei. Iar vegherea creştină ne deschide larg poarta de intrare în Împărăţia lui Dumnezeu. Nu-i aşa că religia este până la urmă, foarte concretă în manifestarea ei?

De ce oare se ajunge la pierderea conţinutului concret al religiei? De ce nu putem să găsim imediat soluţia lui Dumnezeu la problemele noastre prin studierea revelaţiei pe care ne-a dat-o?

Religia autentică este concretă în manifestarea ei. Noi nu studiem Biblia pentru a dobândi o cunoaştere nefolositoare. Dimpotrivă, noi cercetăm revelaţia lui Dumnezeu pentru a ajunge să intrăm în armonie cu Creatorul nostru. Aceasta a fost religia predicată de Hristos. Apostolii au făcut la fel. Şi noi trebuie să procedăm similar. Dacă exerciţiul religios nu mai este motivat de întreprinderea de acţiuni concrete privind remedierea stilului nostru de viaţă, ajungem să ne rătăcim în speculaţii fără sens. Dacă însă am viza de fiecare dată aspectele practice, atunci ori de câte ori am fi confruntaţi cu probleme, am putea găsi cu uşurinţă răspunsul specific al lui Dumnezeu pentru situaţia noastră. Atunci am ajunge să învingem orice fel de sentimente negative şi am privi pozitiv viaţa pe care prin harul lui Dumnezeu o trăim pe pământ.

Cum ar putea fi formulate versetele pe care le-am amintit, cu scopul de a ne oferi încurajare şi putere dacă suntem confruntaţi cu lipsa de compasiune din partea celorlalţi?

Voi încerca o reformulare a versetelor anterioare, pentru a reda un conţinut amplificat şi aplicat la situaţia expusă:

„Dumnezeu ne promite că El însuşi se va ocupa de noi. El se va îngriji de nevoile noastre, aşa cum face un păstor cu turma Sa. Odihna pe care ne-o oferă Creatorul nostru este deopotrivă sufletească şi spirituală.

Indiferent cât de departe ne-am rătăcit de El, vom fi aduşi înapoi sub ocrotirea Sa, dacă nu ne vom împotrivi chemării Sale. Iar dacă vom fi din nou sub călăuzirea Sa, atunci vom experimenta bucuria vindecării depline prin Cuvântul Său şi prin lucrarea Sa directă asupra vieţii noastre."

Când căutăm răspunsul Scripturii la problemele noastre, trebuie să detaliem şi să aplicăm ceea ce citim, fără a rămâne doar la sensul abstract şi istoric al cuvintelor Bibliei. Făcând astfel vom dobândi putere pentru a trăi ziua de astăzi.

Însă la modul concret, ce ne inspiră aceste versete să întreprindem pentru a putea ieşi dintr-o situaţie nefericită, în care suntem singuri şi lipsiţi de suportul celor apropiaţi?

Aşa cum viţa de vie pentru a creşte trebuie să se strângă puternic de suportul ce o susţine, la fel şi noi va trebui să ne prindem cu toată puterea de Dumnezeu şi de promisiunile Sale. El ne spune că se va ocupa nemijlocit de noi. Atunci haideţi să Îl credem că va face acest lucru. De aceea, este necesar, ca o primă acţiune, să ne schimbăm atitudinea faţă de viaţă. Este aceasta o acţiune? Bineînţeles că da. A lucra asupra interiorului este similar cu a realiza ceva în exteriorul vieţii tale. Ori vindecarea trebuie să vină dinspre interior spre exterior, aşa cum spunea şi Iisus Hristos, că prima dată trebuie curăţată partea din interior a paharului, iar partea exterioară va fi şi ea curată. De ce acest lucru? Pentru că pur şi simplu adevărata murdărie se depune în interiorul paharului, respectiv în partea ascunsă a vieţii noastre. Acolo se toarnă tot felul de băuturi care întinează şi murdăresc paharul, respectiv viaţa. Acolo se toarnă viciile şi murdăriile de orice fel. Acolo se toarnă vinul necredinţei, amărăciunii şi dezamăgirii. Şi tot acolo trebuie să înceapă curăţarea şi vindecarea.

Ce altceva ar mai trebui întreprins, conform cu fragmentul biblic citat, pentru a îndepărta amărăciunea din suflet şi sentimentele de tristeţe sau de însingurare?

Am citit că Domnul ne va da odihnă sub ocrotirea Sa. Acest lucru înseamnă că va fi necesar să conştientizăm faptul că Dumnezeu este prezent cu noi şi că El intervine în favoarea noastră. Insist asupra acestui aspect. Dacă ne-am rugat, dacă am crezut, pe de altă parte, dacă nu am ajuns să conştientizăm prezenţa divină ce intervine în favoarea noastră, înseamnă că nu am făcut mare lucru. Aici se vede schimbarea noastră de atitudine şi de dispoziţie, ce aduce transformare interioară şi depăşirea răului având în faţă bucuria mântuirii. Dacă ajungem să ne încredem în Dumnezeu în fiecare clipă, vom fi capabili să trecem peste orice fel de obstacole, fără a mai ceda în vreun fel răului. Exerciţiul vegherii creştine ne va susţine în realizarea acestui deziderat, iar în loc de a fi înfrânţi vom fi biruitori. Lipsa de simpatie a semenilor nu ne va mai afecta în sensul distrugerii lumii noastre interioare, ci vom fi capabili să trecem mai departe, ştiind că mai presus de oricine, Dumnezeu ne înţelege, este alături de noi şi intervine în favoarea noastră. Adică, El este Păstorul nostru. Ori un păstor adevărat îşi apără turma de vrăjmaşi şi o conduce la izvoarele vieţii.

Cred că a venit momentul să reformulăm exprimarea negativă de la

început, conform cu ceea ce am studiat din Sfintele Scripturi. Cum s-ar putea realiza acest lucru?

Aşa cum am insistat de fiecare dată, este necesar să reformulăm orice exprimare negativă pe care o identificăm în vorbirea sau gândirea noastră. În cazul de faţă, am rescris mărturisirea de la început astfel:

„Chiar dacă sentimentele negative vin asupra mea, totuşi, Domnul este păstorul meu. El este mereu alături de mine şi intervine în favoarea mea, indiferent de situaţiile prin care trec, inclusiv în ce priveşte viaţa mea de familie. De aceea, nu mai dau atenţie sentimentului că în scurt timp se va produce ceva rău, ci dimpotrivă, ştiu că ori de câte ori ceva va încerca să mă lovească şi să îmi distrugă universul meu interior, Dumnezeu va acţiona în favoarea mea. Astfel, aleg să nu mai ţin cont de afirmaţiile descurajatoare pe care mi le adresează părinţii şi fraţii mei, şi nici nu mai las ca aceste lucruri să mă rănească. Dumnezeu îmi oferă pace sufletească şi în astfel de situaţii. Iar când se mai întâmplă aşa ceva, mă voi retrage în camera mea pentru a mă ruga şi pentru a-mi preda cu totul viaţa în mâinile Păstorului meu. Acest lucru îmi va aduce lumină şi fericire în fiecare clipă. Şi evident, într-o zi un nou orizont mi se va deschide pentru a păşi într-o nouă etapă a vieţii, când toate aceste lucruri negative vor fi devenit un trecut de care nu îmi voi mai aduce aminte."

Ce ar mai fi necesar pentru a putea pune în aplicare această gândire pozitivă, bazată pe ceea ce Dumnezeu ne-a descoperit prin intermediul Sfintelor Scripturi?

Chiar şi cele mai bune intenţii sfârşesc prin a nu aduce schimbarea vieţii, dacă noi nu vom veghea asupra a ceea ce am hotărât să întreprindem. Prin urmare, de fiecare dată când astfel de exprimări negative vor mai veni asupra minţii noastre, fiind provocate din exteriorul sau interiorul nostru, va trebui să ne repetăm reformularea pozitivă pe care am făcut-o. Dacă nu vom cultiva partea spirituală, ea nu va reuşi să învingă în confruntarea cu răul. Veghind pentru a rămâne într-o atitudine de încredere faţă de Dumnezeu, chiar şi în mijlocul încercării, vom ajunge să dobândim putere pentru a învinge respectiva situaţie. Conştientizând faptul că Dumnezeu este de faţă şi intervine pentru noi, vom avea curajul de a nu ne mai lăsa intimidaţi, indiferent ce s-ar întâmpla. Şi nu în ultimul rând, alegând să fructificăm orice oportunitate de a ieşi din respectivele circumstanţe adverse, vom ajunge să învingem orice fel de opoziţie. Secretul biruinţei stă mereu în acea predare de sine în mâna lui Dumnezeu, acea abandonare deplină în braţele providenţei Sale, în mâinile Păstorului ceresc.

Dar oare cei din jur nu vor fi influenţaţi spre partea pozitivă, dacă atitudinea noastră şi modul nostru de a reacţiona se vor schimba?

Desigur, mărturia schimbării interioare nu va întârzia în a influenţa spre partea bună a lucrurilor pe cei din jurul nostru. În scurt timp vom ajunge să dominăm răul şi să îi călăuzim pe ceilalţi în schimbarea atitudinii lor faţă de noi. Cred că sub o formă sau alta vom reuşi să realizăm o contrabalansare a răului ce altfel s-ar fi manifestat nestăvilit, afectând pe toţi cei implicaţi. Apostolul Pavel spunea că trebuie să învingem răul prin

intermediul binelui. Acest lucru este posibil şi, sub o formă sau alta, vom deveni misionari ai lui Hristos, martori ai Săi, chiar în mijlocul familiilor noastre sau circumstanţelor ce ne-au fost pentru mult timp defavorabile.

Chiar este posibil acest lucru? Chiar este posibilă o astfel de schimbare a raportului de forţe în lupta dintre bine şi rău? Se poate depăşi statutul de victimă pasivă în faţa împrejurărilor negative?

Niciodată nu trebuie să ne plângem de milă şi să ne compătimim, complăcându-ne cu statutul de victimă. Dimpotrivă, folosind ceea ce Dumnezeu afirmă prin intermediul Sfintelor Scripturi, trebuie să ne ridicăm, să luptăm şi să învingem. Această confruntare este, în principal, interioară şi de natură spirituală, dar impactul asupra exteriorului nu rămâne ascuns. Am convingerea că orice persoană care se confruntă cu o astfel de situaţie, în genul celei anterior studiate, poate să se ridice prin intermediul Cuvântului lui Dumnezeu. Atunci se împlineşte ceea ce spunea apostolul Pavel, că toate lucrurile acţionează spre binele celor ce se încred în Dumnezeu.

Şi noi putem avea această experienţă de a depăşi statutul de victimă în faţa împrejurărilor vieţii pentru a ne ridica din starea de amorţire în care ne-am putea afla şi pentru a dobândi acea energie interioară în a aduce lumina prezenţei divine în orice ocazie şi în orice confruntare posibilă.

CURAJUL ÎN ACȚIUNE

Compasiunea Vindecă Emoția Rănită

„Când strigă cei nevinovat, Domnul aude, şi-i scapă din toate necazurile lor. Domnul este aproape de cei cu inima înfrântă, şi mântuieşte pe cei cu duhul zdrobit. De multe ori vine nenorocirea peste cel nevinovat, dar Domnul îl scapă întotdeauna din ea." — Psalm 34:17-19

În ce sens „Domnul este aproape de cei cu inima înfrântă"? Este necesar să trecem prin momente dificile pentru a putea fi aproape de Dumnezeu?

Desigur, nu este necesar să trecem prin momente dificile pentru a fi aproape de Dumnezeu, dar de cele mai multe ori în clipele de prosperitate avem tendinţa de a uita de Creatorul nostru. De aceea, singura şansă de a mai intra în relaţie cu Dumnezeu mai rămâne aceea de a trece prin momente de tensiune şi de nesiguranţă, care sub o formă sau alta ne silesc să ne apropiem de Salvatorul nostru. În acest sens, expresia „*Domnul este aproape de cei deprimaţi*" prinde contur, iar noi ajungem la final să intrăm în relaţie cu Creatorul nostru.

Să înţelegem că una dintre principalele cauze pentru care putem trece prin încercări rezultă din faptul că noi nu avem, în mod normal, dorinţa de a intra în legătură cu Dumnezeu?

Dacă nu ar exista această tendinţă „*naturală*", ca să îi spun astfel, de

a-L ignora pe Dumnezeu, atunci chipul acestei lumi ar fi cu totul altul. O mulţime de probleme ce ne asaltează din toate părţile, şi la care nu găsim rezolvare, nici măcar nu ar mai exista. Faptul că omul nu ţine seama de Creatorul Său, de Cel care ne este Dumnezeu şi Tată ceresc, conduce la adâncirea în neputinţă şi ignoranţă, cu rezultate nefaste pentru toţi. Dacă această lume s-ar întoarce la Creatorul ei, atunci am putea să ne bucurăm de binecuvântări la care nici nu ne putem gândi în clipa de faţă, ce întrec şi cea mai avansată imaginaţie. De aceea, multe dintre încercările noastre sunt datorate ignorării lui Dumnezeu şi neglijării cerinţelor Sale sfinte.

Putem spune că descurajarea ce ne împresoară în multe ocazii, conducându-ne la condiţia de „duh zdrobit", ar putea fi depăşită dacă am restabili relaţia cu Dumnezeu?

Conceptul biblic al vindecării spirituale se referă prin excelenţă la restabilirea relaţiei cu Dumnezeu, ca primă etapă în redobândirea demnităţii şi puterii cu care am fost înzestraţi la începuturi de Creatorul nostru. Orice formă de descurajare pe care o experimentăm în decursul vieţii, derivă din încercarea nefirească şi cu totul iraţională de a-L ignora pe Dumnezeu, de a nu ţine seama de El şi de ceea ce ni se comunică prin intermediul Sfintelor Scripturi. Dacă însă am avea o relaţie vie cu Dumnezeu, deschisă, sinceră şi plină de bucurie, atunci niciun fel de lucru nu ne-ar mai putea arunca în mlaştina gândurilor negre şi descurajării. Practic, am experimenta o vindecare pornind de la izvoarele vieţii, o purificare deplină a motivaţiilor ascunse ale inimii, cu rezultate vizibile asupra întregii existenţe din această lume.

Dar în versetele pe care le-am citit stă scris că Domnul aude atunci „când strigă cel nevinovat". Putem înţelege că dacă nu suntem „nevinovaţi", Dumnezeu nu ne va răspunde?

Condiţia de bază pentru a primi răspuns de la Dumnezeu este exprimată prin cuvintele Mântuitorului „*cereţi şi vi se va da, bateţi şi vi se va deschide*", precum şi „*căutaţi şi veţi găsi*". Fundamental este ca noi să căutăm, să cerem şi să batem, adică să venim înaintea Creatorului nostru şi să-L rugăm să intervină în vieţile noastre, să ne vindece şi să ne scape din împrejurările dificile în care ne găsim. Pe de altă parte, prin expresia „*cel nevinovat*" se conturează o anumită condiţie la care trebuie să ajungem pentru a putea experimenta eliberarea „*din toate necazurile*".

Înseamnă că noi putem experimenta doar o eliberare parţială, dacă nu ajungem în condiţia de a fi nevinovaţi?

Îndurarea lui Dumnezeu merge mai departe decât putem să ne imaginăm. Astfel, El îi ascultă inclusiv pe cei care trăiesc în neascultare, dacă ei încep să strige către Creatorul universului. Aşa au stat lucrurile şi în vechime, când Dumnezeu elibera pe poporul Său când striga către El, deşi această întoarcere era doar de moment şi, de multe ori, nu din toată inima. Raţiunea unei astfel de intervenţii se datora faptului că lui Dumnezeu Îi era milă de durerile şi necazurile pe care singuri şi le provocau. De aceea, El intervine şi oferă salvare chiar şi celor care ignoră în totalitate cerinţele Sale, acest lucru fiind bine exprimat prin cuvintele „Domnul face ca ploaia

din ceruri să vină deopotrivă şi peste cei buni şi peste cei răi".

Pe de altă parte, există posibilitatea de experimenta o eliberarea deplină şi atingerea unei condiţii în care Dumnezeu ne va salva „din toate necazurile"?

Sincer vorbind, necazul cel mai mare este că într-o zi viaţa se va sfârşi, iar după aceea vom ajunge la o judecată la care vom fi condamnaţi şi executaţi. Ce poate fi mai rău decât aceasta? Oricât de mari ar fi necazurile, nimic nu se compară cu această situaţie teribilă care îi aşteaptă pe toţi cei care nu vor ajunge la condiţia nevinovăţiei. Eliberarea parţială de dificultăţi şi probleme, de care avem parte de-a lungul acestei vieţi în baza providenţei divine, nu este suficientă să ne scape de nenorocirea ce ne aşteaptă la capătul unei vieţi străine de Dumnezeu. Însă posibilitatea de a experimenta o eliberare deplină stă înaintea noastră în baza lucrării de salvare realizată în şi prin Iisus Hristos.

Cum putem ajunge să fim nevinovaţi, astfel încât să experimentăm o eliberare totală de condamnarea ce va fi pronunţată asupra tuturor celor care L-au ignorat pe Dumnezeu în decursul vieţilor lor?

Condiţia nevinovăţiei nu reprezintă un ideal la care nu se poate ajunge, o realitate imposibil de atins, fiindcă dacă aşa stau lucrurile, atunci Cuvântul lui Dumnezeu ar fi eronat în cerinţele sale. Vestea cea bună constă în faptul că prin sacrificiul lui Iisus Hristos, întreaga condamnare a celor păcătoşi a fost deja executată, astfel că pentru orice om care are credinţă în Fiul lui Dumnezeu se deschide posibilitatea de a trăi o nouă viaţă, prin intermediul Duhului Sfânt. Noi putem fi nevinovaţi, prin faptul că greşelile ne sunt iertate pe baza acestui sacrificiu. Ca urmare a acestuia, prin credinţă, noi intrăm într-o relaţie vie cu Dumnezeu. Astfel, această condiţie, de a fi nevinovat, ne este atribuită, chiar dacă nu am contribuit în vreun fel la realizarea acesteia.

Totuşi, sunt multe persoane care spun că au credinţă în Dumnezeu şi în ceea ce a făcut Iisus Hristos pentru noi, însă vieţile lor nu mărturisesc despre o transformare profundă a experienţei zilnice. Cum se poate înţelege acest lucru?

Doar simpla credinţă în Dumnezeu şi în sacrificiul lui Hristos nu sunt suficiente să ne ofere salvarea, dacă acest lucru nu ne va conduce la schimbarea vieţii în baza unei relaţii vii cu Creatorul nostru. „*O cetate aflată pe un munte nu poate fi ascunsă*", astfel, o credinţă autentică va aduce un rod vizibil, lucru ce nu va putea fi pus la îndoială. Viaţa unui om care are credinţă în Dumnezeu va da mărturie cu privire la faptul că un principiu superior a fost adăugat, rezultatele fiind vizibile în cel mai deplin sens al cuvântului. Pe de altă parte, o credinţă ce se rezumă doar la primirea unui crez sau doar la o acceptare la nivelul minţii, nu va putea conduce la primirea deplină a binecuvântării lui Dumnezeu, caracterizate printr-o deplină ascultare de poruncile divine.

Putem spune că nu există o vindecare deplină, care să nu se exprime prin respectarea poruncilor divine?

Doar o credinţă cu vorba, dar care nu se traduce prin ascultarea de

intenţia lui Dumnezeu, prin respectarea poruncilor Sale, nu ne va fi de mare folos, fiindcă nu ne va conduce la o vindecare deplină. Noi trebuie să dorim să experimentăm primirea completă a binecuvântărilor divine, care ne vor conduce la un standard spiritual şi moral cu totul de excepţie. Nu trebuie să ne mulţumim doar cu intervenţia providenţială a lui Dumnezeu, în timp ce vieţile noastre rămân străine de legătura cu Creatorul nostru. În acelaşi timp, o legătură superficială, sau doar la vreme de nevoie, în timp va conduce doar la o religie lipsită de o valoare spirituală autentică, sfârşind în fariseism şi necredinţă.

În consecinţă, ce trebuie să facem pentru a avea parte de compasiunea şi salvarea lui Dumnezeu indiferent de vreme?

Răspunsul furnizat de versetele pe care le-am citit este relativ simplu exprimat prin faptul că trebuie să primim condiţia de a fi nevinovaţi, în baza sacrificiului şi lucrării lui Iisus Hristos. Acest lucru ne va conduce la o relaţie vie cu Dumnezeu şi la primirea deplină a binecuvântărilor Sale. Rezultatul imediat va fi eliberarea din toate problemele în care ne-am putea afla, dintre care cea mai mare este cea a condamnării la judecata finală. Acest lucru nu este arbitrar, fiindcă niciodată nu poate fi experimentată compasiunea şi eliberarea în afara unei relaţii vii cu Creatorul nostru.

Prin urmare, ce învăţătură practică putem avea pentru a învinge descurajările cu care suntem asaltaţi în multe chipuri?

Învingerea descurajării presupune primirea condiţiei de a fi nevinovat din partea lui Dumnezeu şi eliberarea de condamnarea care stă asupra noastră, din cauza păcatului. De îndată ce este rezolvată această problemă existenţială, toate celelalte lucruri îşi vor găsi soluţia, fiindcă mila, îndurarea, compasiunea şi prezenţa divină se vor manifesta asupra vieţilor noastre, din cauză că am ajuns să fim într-o relaţie deschisă, directă şi salvatoare cu Dumnezeu. Când spun acest lucru, nu mă refer doar la exprimări religioase, în genul studiului, rugăciunii şi frecventarea serviciilor de închinare, ci în primul rând, înţeleg că în interiorul sufletului s-a realizat o schimbare fundamentală, încât tot ceea ce este în noi strigă cu dor şi iubire după Creatorul nostru, aşteptând cu nerăbdare ziua în care vom fi înălţaţi la ceruri, la a doua venire a lui Hristos. Astfel, aşteptarea revenirii Sale va deveni un factor activ în determinarea noastră pentru a merge până la capăt pe drumul mântuirii. Iar descurajarea nu îşi va mai găsi loc în inimă pentru a ne mai distruge bucuria vieţii.

Depășirea Obstacolelor Interioare

„Duhul Domnului Dumnezeu este peste Mine, căci Domnul M-a uns să aduc veşti bune celor nenorociţi. El M-a trimis să vindec pe cei cu inima zdrobită, să vestesc sclavilor eliberarea şi prinşilor de război izbăvirea, să vestesc un an de îndurare al Domnului şi o zi de răzbunare a Dumnezeului nostru, să mângâi pe toţi cei întristaţi, să dau celor întristaţi din Sion, să le dau o cunună împărătească în loc de cenuşă, un mir de bucurie în locul plânsului, o haină de laudă în locul unui duh mâhnit, ca să fie numiţi stejari ai nevinovăţiei, un răsad al Domnului, ca să slujească spre slava Lui.” — Isaia 61:1-3

De ce este amintită vindecarea celor cu inima zdrobită între lucrările pe care avea să le realizeze Fiul lui Dumnezeu?

Nimic nu este mai nociv în a ne împiedica să venim la Dumnezeu decât sentimentul descurajării, al neputinţei de a mai putea să crezi că Scriptura afirmă lucruri adevărate în ceea ce te priveşte. „*Inima zdrobită*" poate însemna deopotrivă şi reacţia de disperare în faţa unei realităţi potrivnice pe care nu o poţi controla, dar care se ridică împotriva ta la fiecare pas. Tocmai de aceea, lucrarea de refacere presupune depăşirea acestui obstacol interior, ce ne cauzează atât de multe probleme.

În acest sens, ce remedii ne sunt oferite pentru a depăşi stările de descurajare şi de neputinţă?

Dacă vom citi cu atenţie aceste versete, vom observa o similitudine între mai multe categorii de persoane amintite ca obiect al lucrării Mântuitorului. Astfel, distingem pe „*cei nenorociţi*", pe „*cei cu inima zdrobită*", pe sclavi şi nu în ultimul rând pe „*cei întristaţi*". Prin urmare, putem spune că avem o redare din mai multe perspective a celor care sunt apăsaţi de realităţile vitrege ale lumii în care trăim şi care nu au perspectiva rezolvării situaţiilor în care se găsesc. Astfel, putem spune că există o corespondenţă clară între aceste categorii şi o legătură evidentă între remediile ce le sunt oferite în genul „*veştilor bune*", vindecării, eliberării şi mângâierii.

Cum pot „veştile bune" să fie un remediu pentru persoanele care trec prin situaţii dificile de descurajare şi neputinţă?

Expresia „veşti bune" se referă la conţinutul unui anumit mesaj pozitiv, destinat încurajării şi redării atitudinii de speranţă în faptul că Dumnezeu intervine pentru a ne oferi vindecare şi rezolvare pentru situaţiile defavorabile în care ne putem afla vreodată. Dacă vom privi la secvenţa remediilor oferite în cadrul lucrării de salvare, primul pas este cel de a aduce din nou speranţă în inimile oamenilor. Trebuie bine înţeles că nu vom putea avea parte de vindecare, dacă nu ne vom schimba atitudinea în sensul manifestării credinţei în Cuvântul lui Dumnezeu şi în lucrarea Sa de salvare. De aceea, în cursul vieţii Sale de pe pământ Iisus Hristos a investit mult efort în a prezenta mesajul pozitiv al mântuirii, având drept scop cultivarea credinţei în Dumnezeu şi în planul de restaurare a oamenilor acestei lumi.

Putem spune că un prim factor în depăşirea sentimentelor de descurajare constă în exercitarea credinţei în legătură cu promisiunile divine?

În acest punct, avem de-a face cu un remediu ce ne stă la îndemână, ori de câte ori suntem confruntaţi cu situaţii ce ne împing spre disperare şi descurajare, şi anume, că putem să identificăm promisiunile divine din cadrul Sfintelor Scripturi, aflate în legătură cu planul de salvare, pe care le vom putea invoca prin rugăciune de la Dumnezeu pentru remedierea situaţiilor dificile cu care ne confruntăm. Prin exercitarea credinţei asupra împlinirii acestor promisiuni în dreptul nostru, vom face primul pas în depăşirea situaţiilor negative ce vin asupra noastră.

Dar cineva ar putea spune, că deşi a identificat astfel de promisiuni, şi deşi s-a rugat pentru împlinirea lor, totuşi, nu s-a întâmplat nimic. Care ar fi cauza unei astfel de situaţii?

Dacă vom cerceta cu atenţie versetele pe care le studiem în clipa de faţă, vom vedea că scopul principal al lucrării lui Hristos constă, pentru timpul de faţă, în a ne oferi vindecarea deplină de care avem nevoie pentru a intra în împărăţia cerurilor. De aceea, trebuie bine înţeles, că invocarea promisiunilor divine are drept principal obiectiv cel al experimentării unei astfel de vindecări. Chiar şi iudeii din acele timpuri, care aşteptau o rezolvare concretă a situaţiei de sclavie în care se aflau, au fost dezamăgiţi de vindecarea deplină ce le era oferită de Hristos. Prin urmare, s-ar putea ca realitatea ostilă să nu fie modificată, dar cu siguranţă ceva se va schimba în interiorul nostru, astfel încât să facem faţă cu succes încercărilor cu care avem de-a face.

Înţelegem aşadar, că vindecarea deplină se referă nu neapărat la situaţiile defavorabile în care ne putem afla, ci mai degrabă, la capacitatea noastră de a face faţă cu succes, având drept perspectivă intrarea în Împărăţia cerurilor?

Poate părea descurajator pentru multe persoane faptul că în timpul de faţă accentul este pus pe vindecarea deplină, deşi realitatea din jurul nostru mărturiseşte despre o puternică lucrare a providenţei şi în ce priveşte vindecarea fizică. Cu toate acestea, să ne gândim că dacă vom avea parte de această vindecare, atunci intrarea în Împărăţia cerurilor este sigură, aşa cum a promis Dumnezeu. Prin urmare, de multe ori, prin exercitarea credinţei în promisiunile divine, vom primi putere pentru a face faţă cu succes problemelor pe care le avem şi să experimentăm o întărire interioară formidabilă.

Am discutat despre rolul „veştilor bune", adică al promisiunilor divine, care prin intermediul exercitării credinţei ne conduc la o vindecare deplină. Ce se poate spune despre celelalte remedii amintite în aceste versete?

Următorul remediu se referă la eliberarea din sclavie, ceea ce pentru o persoană aflată în dificultate şi asaltată de descurajare poate însemna o situaţie în care se află la dispoziţia unor circumstanţe potrivnice, asupra cărora nu are niciun fel de control. Elementul definitoriu al stării de sclavie constă în neputinţa de a influenţa lucrurile, o rămânere la dispoziţia împrejurărilor nefavorabile sau persoanelor răuvoitoare. Condiţia de sclavie este evidentă dacă privim la scara istoriei tot ce s-a întâmplat de la căderea în păcat a lui Adam şi a Evei. Eliberarea din sclavia Celui Rău, şi aici includem orice formă de sclavie pe care am putea să o întâlnim în viaţă, presupune acţiunea unui factor supranatural, eliberator, ce realizează acest lucru.

Ce „eliberări" putem experimenta prin acţiunea Duhului Sfânt, ca urmare a exercitării credinţei în promisiunile divine?

Prin intermediul Duhului Sfânt, stăpânul interiorului nostru şi al întregii vieţi, devine Dumnezeu, iar vechii stăpâni sunt aruncaţi afară unul

după altul. Astfel de stăpâni pot face referinţă la atitudinile negative, sentimente rele, obiceiurile vătămătoare, gândurile necurate, faptele de ruşine şi altele de felul acesta, ce ne ţineau sclavi ai păcatului, adică ne puneau la dispoziţia Celui Rău. Dacă vom privi doar la sentimentul de descurajare, prin puterea sa nefastă, acesta paralizează şi cele mai bune eforturi în dobândirea unei vieţi curate şi pline de bucurie. Nu există fericire când te afli sub stăpânirea unor astfel de demoni, care îşi găsesc plăcerea în a ne face viaţa un calvar şi a ne împinge mereu lucrurile rele.

Se poate spune că sentimentele de descurajare se află în legătură şi cu o anumită imagine de sine degradată prin practicile rele şi înjositoare?

Practicile rele, adică viciile, alimentează cele mai teribile sentimente de descurajare şi de neputinţă, degradând în cel mai înalt grad imaginea şi respectul de sine pe care trebuie să le avem, prin faptul că am fost creaţi după chipul lui Dumnezeu. De aceea, eliberarea oferită de Hristos, presupune restaurarea demnităţii personale, redarea echilibrului interior şi stăpânirii de sine, lucruri mai valoroase decât orice alt bun material pe care l-am putea avea. Izvoarele necredinţei, deznădejdii şi descurajării se află tocmai la acele lucruri ce ne întinează sufletul şi viaţa, iar eliberarea de acestea se constituie ca un remediu sigur în vindecare.

Iar în final, ce alt remediu mai este amintit în planul acţiunilor de restabilire a persoanelor fără nădejde din această lume?

Deşi apare amintită la final, mângâierea se constituie ca un dar divin, care asemenea balsamului frumos mirositor, împrospătează viaţa noastră şi aduce alinare durerilor pe care le resimţim în această lume. Conceptul vindecării spirituale poate părea defectuos, dacă îl privim dintr-o perspectivă strict terestră, fără a vedea intrarea în Împărăţia cerurilor, fiindcă deşi restabilit interior, Dumnezeu îngăduie omului să treacă prin dificultăţi sau chiar să rămână în situaţii dureroase. Cineva ar putea să experimenteze vindecarea deplină, dar problema sa directă să nu fie remediată, ba chiar lucrurile să evolueze spre mai rău. Ei bine, aici intervine mângâierea pe care ne-o oferă Dumnezeu, o convingere interioară care se sprijină pe împlinirea promisiunilor divine prin înălţarea la ceruri, când Hristos va reveni.

Nu există totuşi, şi aspecte prezente ale mângâierii pe care ne-o oferă Dumnezeu prin intermediul Cuvântului Său?

Desigur, există multe implicaţii prezente cu privire la mângâierea pe care Dumnezeu o oferă celor ce experimentează vindecarea deplină. Mă gândesc, de exemplu, la atitudinea apostolilor şi a primilor creştini în faţa împotrivirilor şi necazurilor pe care le-au avut de întâmpinat. Cu cât calm Petru îşi aştepta execuţia chiar a doua zi, cu câtă bucurie Pavel accepta să fie batjocorit şi biciuit, cu câtă liniște Ioan privea la desfăşurarea evenimentelor viitoare, prizonier fiind pe o insulă pustie, sau cu câtă blândeţe Iisus Hristos îşi ierta vrăjmaşii şi oferea salvare unui păcătos ţintuit pe cruce! Toate acestea, precum şi multe alte mărturii, vorbesc despre oameni care au experimentat vindecarea deplină, până acolo încât au ajuns să nu mai fie dominaţi de lucrurile rele ale vieţii, iar în schimb au

putut să privească plini de speranţă către Împărăţia viitoare. Exemplul lor este spre învăţătura noastră în biruinţa asupra oricărui fel de încercare.

Descurajarea Distruge Speranța

„Doamne, deschide-mi buzele şi gura mea va vesti lauda Ta. Dacă ai fi dorit sacrificii, Ţi-aş fi adus, dar Ţie nu-Ţi plac arderile de tot. Sacrificiile plăcute lui Dumnezeu sunt un duh zdrobit. Dumnezeule, Tu nu treci cu vederea o inimă zdrobită şi mâhnită!" — Psalm 51:15-17

Putem spune că lui Dumnezeu Îi place să avem un „duh zdrobit" când venim înaintea Sa? Cum se înţelege această afirmaţie?

De modul în care vom înţelege expresia „*duh zdrobit*" depinde învăţătura pe care o vom primi citind aceste versete. În accepţiunea obişnuită, prin „duh zdrobit" se face referinţă la o anumită atitudine ce trebuie să o avem dacă dorim să intrăm în legătură cu Dumnezeu, care se caracterizează prin umilinţă, adică smerenie, şi reverenţă, adică recunoaşterea nedesăvârşirii noastre în raport cu sfinţenia lui Dumnezeu. Ca un prim pas în abordarea unei închinări autentice, „*duhul zdrobit*" devine o cheie în realizarea legăturii cu Creatorul nostru.

Totuşi, de ce David, autorul acestui psalm, foloseşte această expresie de „duh zdrobit", pe care o amplifică ulterior prin cuvintele „inimă zdrobită şi mâhnită"? În ce situaţie se afla el când a alcătuit acest psalm?

În cazul lui David, putem spune că el se afla într-o situaţie cu totul nefericită, în urma comiterii unui păcat teribil prin adulter cu Batşeba, care a condus la crearea circumstanţelor favorabile pentru uciderea lui Urie Hititul, soţul acesteia. Aşadar, pentru el „*duhul zdrobit*" şi „*inima zdrobită şi mâhnită*" descopereau o stare de neputinţă şi descurajare în faţa unei situaţii ce nu putea fi scuzată în vreun fel. David practic nu mai vedea o soluţie normală la ceea ce se întâmpla. Restaurarea relaţiei cu Dumnezeu depindea doar de bunătatea Celui Prea Înalt.

În ce sens situaţia lui David se regăseşte în experienţa noastră zilnică când trecem prin perioade de descurajare şi de întristare?

Desigur, nu trebuie să comitem adulter sau să participăm la comiterea unei crime, pentru a ajunge să ne simţim descurajaţi şi întristaţi până acolo încât să nu mai vedem nicio ieşire în raport cu Dumnezeu şi cu conştiinţa noastră. Dar de fapt, orice încălcare a poruncilor divine, a standardului moral bine exprimat prin Decalog, adică Cele zece porunci, conduce la trezirea sentimentului de vinovăţie, care generează descurajare şi întristare, cu scopul de a ne ajuta să conştientizăm situaţia în care ne aflăm.

Se poate spune că sentimentele de descurajare şi de neputinţă îşi au ca punct de plecare încălcarea poruncilor lui Dumnezeu, care aduc după ele conştiinţa vinovăţiei?

Trebuie bine înţeles că descurajarea este doar manifestarea exterioară a unei cauze mult mai profunde, iar aşa cum am observat în

cazul lui David, conştiinţa vinovăţiei, în urma încălcării poruncilor divine, a fost cauza *„zdrobirii*" sufleteşti la care el face referinţă. Practic, David nu mai vedea decât o condamnare de care nu putea să scape, iar soluţia sacrificiilor ceremoniale nu avea cum să rezolve situaţia în care se găsea. Prin extensie, putem spune că orice sentiment de descurajare este legat de conştiinţa vinovăţiei şi de încălcarea codului moral.

Însă de ce elementele ceremoniale, în genul sacrificiilor şi arderilor de tot, adică a formelor de religie, nu puteau să Îi aducă vindecare? De ce spune David că lui Dumnezeu „nu Îi plac arderile de tot"?

Niciodată îndeplinirea unui ritual religios nu va putea să îndepărteze conştiinţa vinovăţiei, care se află undeva în adâncul sufletului nostru, iar acest lucru este clar exprimat de David. Avem nevoie de o purificare interioară, pe care numai Dumnezeu o poate realiza prin acordarea iertării Sale. Formele de religie nu pot decât să contureze anumite adevăruri spirituale, dar ele nu vor putea lua locul elementului spiritual, care ţine de relaţia noastră personală cu Dumnezeu şi de tot ceea ce Domnul realizează în favoarea noastră. Să nu comitem greşeala fariseilor, care orbiţi de formă nu mai distingeau conţinutul închinării. Astfel, înţelegem că lui Dumnezeu *„nu Îi plac arderile de tot*", când prin intermediul lor dorim să obţinem eliberare şi nu prin relaţia pe care trebuie să o avem în permanenţă cu El pentru a primi iertarea Sa.

Dar ce se poate spune despre oamenii care sunt apăsaţi de descurajare, fără ca acest lucru să se datoreze lor? Ne gândim la persoane care au suferit diferite forme de abuz sau se află în circumstanţe defavorabile?

Pentru o astfel de situaţie există versete biblice mult mai explicite, dar pe de altă parte, situaţia lui David nu se aplică doar celor care comit astfel de lucruri rele, ce sunt evidente chiar şi din punct de vedere penal. De fapt, situaţia lui David se extinde asupra tuturor oamenilor, fiindcă nemijlocit, orice om este vinovat înaintea lui Dumnezeu şi prin urmare, are nevoie de iertarea Sa. În cazul persoanelor care suferă în urma abuzului comis asupra lor, putem aplica expresia: *„Tu nu dispreţuieşti o inimă zdrobită şi mâhnită*", adică Dumnezeu nu va fi nepăsător cu privire la orice persoană care se află în dificultate şi caută ajutorul Său. Aici avem de-a face de fapt cu un principiu general ce se aplică oricărui om, indiferent de situaţie.

Ce învăţătură practică ar putea avea astfel de persoane, urmând învăţătura oferită de aceste cuvinte scrise de David?

Orice formă de abuz comis asupra unei persoane, reprezintă o încălcarea a codului moral exprimat de Dumnezeu. De aceea, fără o întoarcere temeinică la Hristos, niciun om care abuzează de semenul său, nu va putea să scape de condamnarea divină, ce se va vedea în final la judecată. Pe de altă parte, cei care sunt victimele unor forme de abuz, trebuie să înţeleagă că Dumnezeu cunoaşte situaţia în care se găsesc şi va oferi sprijin pentru restabilirea unor astfel de persoane. Însă cel mai greu pentru cel care suferă un abuz, este de a-şi redobândi respectul de sine şi să

treacă peste resentimente, lucruri pe care le vom aborda într-o ocazie viitoare.

Revenind la textul biblic, de ce David cere să „i se deschidă buzele", astfel ca „gura sa să vestească lauda" lui Dumnezeu? La ce se referă această laudă şi cum se leagă de starea de descurajare în care se găsea?

Pentru noi poate părea relativ simplă situaţia descrisă de David, fără a discerne un motiv de descurajare, dar să nu uităm că de îndată ce se comite o faptă rea, Cel rău vine asupra noastră şi încearcă, prin dovezi evidente, să ne inducă o stare de neputinţă şi de descurajare, astfel ca noi să nu mai venim înaintea lui Dumnezeu. El ne şopteşte că suntem prea păcătoşi, că problema noastră este prea mare, şi mai ales că lui Dumnezeu nu Îi pasă de noi. Nu cunoaştem cu toţii aceste sugestii ce vin deseori asupra noastră, generând dificultăţi aparent de netrecut? Ei bine, David se afla în mijlocul unor astfel de frământări, ce îl aduceau în pragul disperării, însă el a continuat să se prindă de promisiunile iertării divine. Dar deodată el nu s-a mai văzut în stare să mai exprime lauda lui Dumnezeu, ci doar să vorbească despre situaţia sa nefericită şi lipsită de speranţă, cel puţin din perspectiva omenească. David dorea ca relaţia sa cu Dumnezeu să fie restabilită, să primească întărirea şi certitudinea acceptării înaintea lui Dumnezeu.

Se poate spune că lauda lui Dumnezeu se constituie ca exprimarea cea mai potrivită când primim iertarea divină prin certitudinea acceptării înaintea Sa?

Când vedem adâncimea circumstanţelor ce ne separă de Dumnezeu şi adâncul vinovăţiei în care ne aflăm, atunci nu putem spune decât că suntem pierduţi, iar descurajarea ne învăluie. Pe de altă parte, dacă ne ridicăm cugetul către ceruri, vom distinge prin intermediul Cuvântului divin iertarea ce ne este oferită, deopotrivă prin acceptare şi întărire, astfel încât să ieşim dintr-o astfel de situaţie. De îndată ce ajungem la o astfel de convingere, lauda începe să se exprime natural şi spontan din suflet. Cum să nu lauzi pe Dumnezeu pentru bunătatea Sa de a ne scoate din mlaştina neputinţei şi agoniei lipsite de speranţă?

Dar ce se întâmplă, dacă înţelegem iubirea lui Dumnezeu în favoarea noastră şi totuşi, nu ajungem să-L lăudăm pe Creatorul nostru şi să ne exprimăm recunoştinţa?

Prin laudă nu înţeleg doar exprimarea de cuvinte, care sunt de fapt necesare, ci mă refer în primul rând la o atitudine de recunoştinţă care trebuie să caracterizeze viaţa oricărui om care are percepţia harului ce ne-a fost acordat prin iertarea vinovăţiei. Problema este că oamenii nu sunt, de regulă, conştienţi cât sunt de vinovaţi înaintea lui Dumnezeu. În consecinţă, religia lor este superficială, axată doar pe forme, iar exprimarea laudei se realizează doar la nivel exterior. Să ai viziunea iubirii lui Dumnezeu, aşa cum este clar prezentată în Sfintele Scripturi şi în viaţa de zi cu zi, şi totuşi, să nu cultivi o atitudine de laudă la adresa Creatorului, nu va avea drept rezultat decât o lucrare de suprafaţă, ce nu va conduce la rezolvarea situaţiei în care te afli la un moment dat.

Aşadar, care este o metodă sigură de a depăşi sentimentele de descurajare ce vin asupra noastră atât de des?

Soluţia conturată de David pentru orice „inimă zdrobită şi mâhnită" constă în a veni înaintea lui Dumnezeu, având convingerea că El ne primeşte, că ne acceptă aşa cum suntem, că ne înţelege, ne îmbărbătează şi intervine în favoarea noastră, acordându-ne harul Său, iertarea Sa. Ca urmare a unei astfel de experienţe spirituale, ajungem să cultivăm o atitudine de laudă a lui Dumnezeu, pentru ceea ce El este şi pentru ceea ce El a făcut pentru noi. Putem spune că niciodată un om care nutreşte mereu o atitudine de laudă, nu va putea fi doborât de mâhnire sau descurajare, fiindcă puterea divină va fi împreună cu el neîncetat, oferindu-i călăuzire ori de câte ori Cel Rău va încerca să îl doboare în vreun fel. Doar astfel se poate dobândi biruinţa!

Învingerea Obstacolelor Exterioare

„Lăudaţi pe Domnul! Căci este frumos să lăudăm pe Dumnezeul nostru, căci este plăcut şi se cuvine să-L lăudăm. Domnul zideşte iarăşi Ierusalimul, strânge pe exilaţii lui Israel. Vindecă pe cei cu inima zdrobită şi le cicatrizează rănile." — Psalm 147:1-3

De ce suntem îndemnaţi să Îl lăudăm pe Dumnezeu? Putem spune că lauda reprezintă un mijloc eficient de luptă împotriva sentimentelor negative, incluzând descurajarea?

Sunt sigur că una dintre deprinderile cele mai puţin cultivate de mulţi oameni religioşi, este cea a laudei. Când spun acest lucru, nu mă refer la înşiruirea de cuvinte printre care se repetă expresii ce conţin cuvinte de laudă, ci la o redare inteligentă, cu sens şi din toată inima, a cuvintelor de apreciere, reverenţă şi iubire faţă de Creatorul nostru. Dacă vor veni asupra noastră sentimentele de descurajare sau de teamă, asemenea unor nori ameninţători, ne vom înălţa gândurile către Dumnezeu, exprimându-ne aprecierea, lauda, mulţumirea şi iubirea, atunci o putere divină se va manifesta în interiorul nostru, care ne va da capacitatea de a face faţă circumstanţelor defavorabile.

În cazul de faţă, care sunt raţiunile pentru care suntem îndemnaţi să Îl lăudăm pe Dumnezeu?

Dacă vom citi cu atenţie aceste versete, vom identifica următoarele lucruri pe care Dumnezeu le va realiza şi pentru care putem să Îl lăudăm chiar de acum, şi anume: rezidirea Ierusalimului, adică restabilirea acestei lumi, strângerea celor credincioşi, precum şi vindecarea celor cu „*inima zdrobită*", partea interioară, şi tămăduirea rănilor, partea exterioară a fiinţei noastre. În acest sens, ne sunt furnizate elemente obiective pentru a ne încrede în Dumnezeu şi în intervenţia Sa plină de putere în favoarea celor credincioşi.

Totuşi, ce legătură au aceste lucruri cu ceea ce experimentăm în viaţa prezentă sau cu sentimentele negative ce vin asupra noastră?

La prima vedere, s-ar părea că vorbim despre un viitor ce depăşeşte orice imaginaţie, având însă o mică legătură cu prezentul. Astfel, se face

referinţă la ceea ce va întreprinde Dumnezeu în planul acţiunilor profetizate cu privire la restabilirea Împărăţiei cerurilor, când toţi sfinţii, din toate veacurile, vor fi strânşi laolaltă, iar vindecarea, atât spirituală, cât şi fizică, va fi deplină. Pe de altă parte, dacă vom înţelege cum această perspectivă ne va influenţa pozitiv viaţa, atunci vom dobândi o experienţă prezentă, capabilă să ne ajute în contracararea sentimentelor negative de orice fel.

Cu alte cuvinte, având în vedere perspectiva luminoasă din Cuvântul lui Dumnezeu, putem să experimentăm biruinţa asupra sentimentelor negative şi atitudinilor de descurajare?

Dacă lăsăm ca imaginaţia noastră să se prindă cu putere de perspectiva glorioasă a venirii Împărăției cerurilor, a timpului în care ne vom întâlni cu toţi cei dragi, de care am fost despărţiţi în decursul acestei vieţi, şi când vom primi o vindecare fizică deplină, prin înălţare la ceruri, atunci toate dificultăţile prezente şi-ar pierde din puterea pe care o au în a ne răpi bucuria vieţii prezente, ca anticameră a celei viitoare. Şi mergând mai departe, dacă ne-am crea obiceiul de a medita la aceste lucruri şi de a le exprima prin cuvinte, prin rugăciune, faţă de noi înşine în scris, dar şi faţă de ceilalţi, dacă vorbirea noastră ar da pe faţă speranţa pe care o purtăm în suflet, ca urmare a credinţei în promisiunile lui Dumnezeu, atunci am putea trece prin orice împrejurare, am putea „călca peste năpârci şi peste pui de şerpi", adică peste lucrurile nefavorabile, fără a mai fi afectaţi de acestea.

Cu alte cuvinte, dacă vom fi captivaţi de viitorul care ne aşteaptă, dacă vom avea credinţă în Hristos, atunci viaţa de acum ar căpăta o altă perspectivă?

Într-una dintre epistolele sale, apostolul Pavel spunea că „*suferinţele noastre de o clipă, lucrează mai presus decât orice o greutate veşnică de slavă*", în condiţiile în care vom privi la realităţile veşnice, descrise prin Cuvântul lui Dumnezeu. Dacă aceste lucruri ar ocupa orizontul imaginației noastre, atunci niciun fel de descurajare nu ar mai avea putere să ne atragă în abisul deznădejdii, iar viaţa ar deveni frumoasă, plină de sens, şi mai ales de biruinţe la fiecare pas.

Cum se înţelege faptul că Domnul zideşte Ierusalimul, strânge pe poporul Său, iar după aceea aduce tămăduire celor cu inima zdrobită? Din ce decurge această ordine?

Indiferent cât de mari ar fi binecuvântările pe care le primim în decursul acestei vieţi, nimic nu se compară cu mângâierea pe care o vom avea când vom fi în Împărăţia cerurilor. Abia atunci vom experimenta împlinirea deplină a binecuvântărilor divine, iar pacea pe care o vom avea nu va mai fi contracarată de împrejurări defavorabile, cărora să le facem faţă. Vindecarea va fi deplină, atât în ce priveşte partea spirituală, cât şi cea fizică, deopotrivă cu restabilirea mediului natural în mijlocul căruia trăim.

Putem spune că vindecarea deplină a condiției noastre se concentrează pe momentul când Iisus Hristos va restabili toate lucrurile aşa cum erau ele la început?

Vindecarea spirituală la care avem acces în prezent nu reprezintă

altceva decât o pregustare a vindecării depline ce ne va fi oferită prin restabilirea condiţiei umane, în armonie cu Dumnezeu, aşa cum era la început. Abia atunci putem să spunem că vom fi scăpaţi de toate consecinţele nefaste ale neascultării, care ne-au afectat atât de amar de-a lungul acestei vieţi. Privind cu speranţă către viitor, noi putem de acum să ne bucurăm de ceea ce va fi, deoarece înţelegem că oricât de mari ar fi problemele din prezent, ele sunt trecătoare, iar finalul va fi glorios, în Împărăţia cerurilor.

Totuşi, de ce ne este atât de greu să apreciem lucrurile viitoare, astfel încât să nu ne mai lăsăm afectaţi de realităţile prezente?

Existenţa noastră se derulează mereu la timpul prezent, viitorul fiind ascuns privirii noastre. Pe de altă parte, răul ce se propagă în jurul nostru este atât de puternic, încât ne influenţează percepţia, astfel că ne este deosebit de greu să credem că va exista un viitor atât de minunat, aşa cum ne spune Biblia. De aceea, oamenii sunt de obicei indiferenţi la promisiunile divine, iar credinţa în cel mai bun caz lâncezeşte, de cele mai multe ori lipsind cu desăvârşire. Pe de altă parte, dacă am reuşi să alocăm puţin timp în fiecare zi pentru a contempla viitorul pe care îl descrie Biblia, atunci viaţa noastră ar dobândi alte culori, iar tonusul nostru interior s-ar îmbunătăţi simţitor.

Putem spune că un rol principal al profeţiei biblice este cel de a ne menţine vie credinţa cu privire la lucrurile viitoare pe care ni le-a pregătit Dumnezeu?

Desigur, profeţia biblică are drept scop să ne direcţioneze gândurile către clipele minunate ale intrării în Împărăţia cerurilor. Dacă vom acorda atenţie acestor profeţii ce ne vorbesc despre a doua venire a lui Hristos şi despre ce va urma după aceea, atunci multe dintre handicapurile interioare cu care ne confruntăm vor dispărea, fiindcă pur şi simplu am uita de ele în faţa luminii ce se descoperă când privim promisiunile divine. Mintea noastră va fi înviorată şi vom vedea slava lui Dumnezeu ce se revarsă prin intermediul Fiului Său, Iisus Hristos.

Se poate spune că exercitarea credinţei în promisiunile lui Dumnezeu reprezintă unul dintre cele mai puternice mijloace în contracararea influenţelor negative ce vin asupra noastră?

Dacă am avea o exercitare constantă a credinţei în promisiunile divine, atunci influenţele negative din jur s-ar opri asemenea valurilor mării când ajung la mal. Atunci multe dintre problemele pe care le avem cu cei din jur, precum şi cu noi înşine, ar dispărea pur şi simplu, fiindcă şi-ar pierde terenul de manifestare, care obligatoriu are nevoie de necredinţă. Trebuie bine înţeles, că prin exercitarea credinţei, o putere supranaturală începe să se manifeste în noi. Nu vreau să spun că vom face lucruri extraordinare, în sensul unor fapte grandioase, deşi acest lucru este posibil, dar mai presus de toate vom fi capabili să ne ridicăm din adâncurile neputinţei, neliniştii şi descurajării, pentru a putea privi măreţia lui Dumnezeu şi destinul nostru veşnic.

Toate aceste lucruri sună foarte frumos, dar pentru multe persoane

ele au devenit parte a unui „limbaj de lemn", ce nu mai exprimă un conţinut care să atragă atenţia. Care sunt cauzele unei astfel de situaţii?

Chiar şi cele mai frumoase lucruri descrise prin Cuvântul lui Dumnezeu devin banale şi lipsite de sens dacă nu există o experimentare directă, practică şi interioară a ceea ce este promis. Dacă aceste cuvinte când sunt prezentate, nu sunt pătrunse de realitatea prezenţei divine, dacă interiorul nostru rămâne inert când vine în contact cu ceea ce stă scris, atunci nu se va produce o transformare cu nicio persoană din jurul nostru. Biblia are limbajul ei, ce se cere descifrat, şi pe măsură ce pătrundem sensurile şi semnificaţiile ei adânci, atunci conţinutul se îmbogăţeşte. Ceea ce pentru mulţi pare a fi un text banal, pentru un om care caută ca după o comoară ascunsă, acesta apare purtând o mulţime de învăţături pline de valoare.

Se poate afirma că Biblia capătă sensul ei autentic doar în măsura în care noi o deschidem pentru a dobândi cunoaştere şi lumină?

Sensurile adânci ale Bibliei se deschid înaintea oricărui om care doreşte să cunoască planul de salvare şi este dispus să meargă pe cărarea deschisă de Iisus Hristos. Pe de altă parte, dacă dorinţa noastră este superficială, atunci şi experienţa noastră va fi deficitară, fiindcă va lipsi acel element al puterii divine, care trebuie obligatoriu să se adauge când cercetăm paginile sfinte. Limbajul este lipsit de viaţă, dacă nu suntem perseverenţi în căutarea noastră, însă pentru cei care doresc cu toată inima să ajungă să Îl cunoască pe Dumnezeu, Biblia va ajunge o carte vie, al cărei limbaj va aduce mereu pace, bucurie şi echilibru interior.

Putem spune că remediul deplin al descurajării este constituit de cunoaşterea lui Dumnezeu prin intermediul Sfintelor Scripturi?

Desigur, aşa stau lucrurile şi depinde doar de noi să experimentă aceasta.

Optimismul Insuflă Curajul Acțiunii

„Căci aşa vorbeşte Cel Preaînalt, a cărui locuinţă este veşnică şi al cărui Nume este sfânt. Eu locuiesc în locuri înalte şi în sfinţenie, dar sunt cu omul zdrobit şi smerit, ca să înviorez duhurile umilite şi să îmbărbătez inimile zdrobite!" — Isaia 53:15

Ce înseamnă că Dumnezeu locuieşte în locuri înalte şi în sfinţenie? Cum putem înţelege astfel de noţiuni?

Nu este simplu să înţelegi realităţile veşnice dacă nu primeşti un ajutor special prin intermediul Duhului Sfânt. Mulţi oameni au încercat de-a lungul timpului să se gândească la ceea ce există în ceruri, iar alţii la modul în care se manifestă Dumnezeu. Cu toate acestea, în afara unor lucrări cu un caracter literar şi eventual fantastic, nu s-a putut da un răspuns clar cu privire la realităţile cereşti la care face referinţă Biblia. De aceea, trebuie să abordăm astfel de noţiuni dintr-o perspectivă spirituală, bazată pe studiul Cuvântului lui Dumnezeu. Astfel, locuirea în locuri înalte şi în sfinţenie se referă în primul rând la desăvârşirea Creatorului în ce priveşte puterea pe care o deţine şi caracterul Său moral de excepţie.

Aşadar, „locurile înalte" din acest verset se referă la un standard moral de excepţie, desăvârşit?

Fără a ignora aspectele ce ţin de puterea infinită, totuși, ceea ce caracterizează în special pe Dumnezeu este tocmai aspectul moral, ce întrece orice imaginaţie, mergând până la nivelul absolut. Dumnezeu este desăvârşit în ce priveşte înzestrarea morală, iar standardul Său este mai presus decât tot ceea ce există sau ar putea exista. De aceea, El este modelul nostru pentru întreaga eternitate, fapt pentru care atitudinea noastră trebuie să fie atât de reverenţă, de respect şi adorare, dar şi aceea a unui ucenic, sau a unui fiu, doritor să înveţe cât mai mult de la maestrul, sau părintele său. Locurile înalte ale existenţei lui Dumnezeu nu se referă, aşadar, doar la poziţionarea scaunului Său de domnie, undeva în ceruri, ci în primul rând, la înălţimea morală a Creatorului universului, la care suntem chemaţi să privim şi să fim transformaţi după chipul Său.

Dacă aşa stau lucrurile, de ce oamenii tind să-L ignore pe Dumnezeu în vieţile lor şi să investească timp şi energie în cunoaşterea altor lucruri, poate utile, dar care nu suportă comparaţie cu trăirea unei relaţii vii cu Creatorul nostru?

Necunoaşterea de Dumnezeu şi ignoranţa evidentă asupra cerinţelor Sale decurg logic dintr-o atitudine greşită, care ne conduce la investirea energiei şi a timpului în lucruri mult inferioare, care nu pot oferi o satisfacţie durabilă. Noi am fost creaţi pentru a fi într-o strânsă legătură cu Dumnezeu. În consecinţă, nu vom fi cu adevărat fericiţi dacă Îl vom ignora în vieţile noastre. Tendinţa de a uita partea spirituală îşi are izvorul din faptul că omul a căzut sub o influenţă malefică, rea, care îl trage spre groapa abisului şi condamnării. Dacă ne vom lăsa în voia acesteia, în cele din urmă vom ajunge să fim pierduţi, chiar dacă viaţa noastră ar fi putut fi o continuă ascensiune către „locurile înalte" despre care vorbeşte acest verset.

Dacă Dumnezeu se manifestă prin sfinţenie şi în locuri înalte, cum rămâne cu noi, care ne aflăm atât de departe de El? Ce înseamnă că „El este alături de omul zdrobit şi smerit"?

Paradoxal, dacă atitudinea noastră se caracterizează prin înălţare de sine, Dumnezeu nu va putea să ni se descopere şi să ne aducă vindecare. Înviorarea este doar pentru cei care îşi simt „*sărăcia spirituală*", în timp ce persoanele care cred „că nu duc lipsă de nimic" nu au cum să aibă percepţia corectă asupra sfinţeniei lui Dumnezeu şi ofertei Sale de a veni alături de noi. Atitudinea pe care o manifestăm în viaţa de zi cu zi ne va conduce fie la întâlnirea cu Dumnezeu, fie la abisul căderii din care nu mai există posibilitatea de întoarcere. De aceea, trebuie să luăm aminte asupra valorilor pe care le promovăm în vieţile noastre, cât timp existenţa noastră continuă să fie îngăduită pe pământ.

Să înţelegem că lui Dumnezeu Îi face plăcere să se coboare la nivelul nostru şi să vină alături de cei care trec prin necazuri, suferinţe şi descurajări de tot felul?

Şcoala vieţii pe care o trăim pe pământ include lecţii importante ce se

învaţă trecând prin necazuri, suferinţe şi descurajări de tot felul, care ne conduc în cele din urmă la acea zdrobire interioară ce face posibilă întâlnirea cu un Creator infinit în ce priveşte bunătatea, sfinţenia, compasiunea şi puterea. Dacă trecem prin astfel de situaţii critice, când se pare că nu mai există niciun fel de soluţie pentru noi, dacă ne vom aduce aminte de faptul că Dumnezeu coboară alături de cei ce sunt încercaţi, aşa cum afirmă acest verset, atunci vom intra într-o experienţă de înălţare spirituală extraordinară, care ne va aduce o bucurie deosebită, chiar în mijlocul încercării.

Pare tulburătoare această afirmaţie, dar este posibil să avem „bucurie în mijlocul încercărilor" şi să avem „înălţare spirituală" când suntem asaltaţi de întuneric şi descurajare?

Putem aveam bucurie în mijlocul unei vieţi lipsite de griji, şi acest lucru este bun, dar deopotrivă putem să experimentăm fericirea chiar şi în mijlocul încercărilor, să atingem acel standard de care vorbea apostolul Pavel în epistolele sale, dar cu condiţia de a veni în contact cu Dumnezeu. Nu este vorba despre a face un efort special de a ne înălţa noi la Dumnezeu, ci de a trăi realitatea faptului că El vine în întâmpinarea noastră chiar în mijlocul încercării sau descurajării ce are tendinţa să ne cuprindă sufletul pentru a ne arunca în abisul distrugerii finale. Dacă în astfel de momente ne-am prinde de promisiunile divine, atunci ceea ce este întuneric s-ar lumina de slava prezenţei Celui desăvârşit în sfinţenie. Deşi locuieşte în locuri înalte, Creatorului nostru Îi place să vină şi să locuiască împreună cu toţi cei care sunt cuprinşi de descurajare, neputinţă, teamă sau de îngrijorări de tot felul.

Nu este totuşi, paradoxal, ca Dumnezeu să locuiască în ceruri, dar pe de altă parte, să vină alături de noi? Cum se poate realiza acest lucru?

Când Iisus Hristos se pregătea să se înalţe la ceruri, El ne-a spus că nu ne va lăsa singuri, fiindcă Cineva asemenea Lui avea să vină alături de cei credincioşi şi să rămână până la sfârşitul veacurilor. Bineînţeles, era vorba despre trimiterea Duhului Sfânt, care realizează acest lucru extraordinar, astfel că deşi Hristos este înălţat în „*locurile înalte din ceruri*", El continuă să fie prezent în „*locurile de jos ale pământului*". Iar un prim aspect care dă mărturie asupra acestei realităţi este acela al înviorării celor ce exercită credinţă în Dumnezeu şi în promisiunile Sale.

Aşadar, ce remedii practice ne sunt oferite de Sfintele Scripturi cu privire la învingerea descurajărilor şi dezamăgirilor ce ne asaltează la fiecare pas?

Studiind acest verset, înţelegem că Dumnezeu este prezent cu fiecare om care experimentează descurajări sau dezamăgiri de tot felul, care îl aduc la nivelul experienţei „*zdrobirii*", adică aproape de cel al distrugerii. De aceea, când trecem prin diferite experienţe nefericite, unele aflate la limita a ceea ce putem să suportăm, să ne aducem aminte că Dumnezeu a promis că va veni alături de noi în mijlocul încercării şi ne va aduce înviorare, astfel încât să fim biruitori. În consecinţă, ceea ce aparent era spre distrugerea noastră va deveni ocazia unei experienţe spirituale extraordinare, ce ne va

pregăti pentru înălţarea noastră la ceruri, la a doua venire a lui Hristos.

Prin urmare, există posibilitatea de a fi înălţaţi din punct de vedere spiritual când avem de-a face cu încercări de tot felul?

Când suntem încercaţi, se deschid în principiu două posibilităţi ce ne vor conduce în direcţii opuse. Pe de o parte, putem cădea în abisul disperării, fapt care ne va adânci în problema cu care ne confruntăm, sau putem să experimentăm întâlnirea cu Dumnezeu în mijlocul încercării, fapt care ne va edifica spiritual, ca proiecţie a înălţării finale la a doua venire a lui Hristos. Practic, două realităţi se vor proiecta cu putere ca urmare a încercării: cea a nimicirii finale şi cea a înălţării de la sfârşitul istoriei. Culorile primei realităţi vor fi sumbre, întunecate, iar ale celei de-a doua vor fi strălucitoare, luminoase. Ceea ce va face diferenţa va fi credinţa noastră în Dumnezeu şi în Cuvântul Său, care ne spune că El va veni alături de noi.

Dar uneori încercările vin din cauza unor alegeri greşite pe care le-am făcut. Mai putem avea speranţă în astfel de situaţii?

Uneori putem fi zdrobiţi din cauza altor persoane, care au adus necazuri asupra noastră, dar alteori alegerile noastre ne-au condus în situaţii teribile, din care nu mai există scăpare. Cu toate că putem ajunge la experienţa „*zdrobirii*" venind din diferite direcţii, totuşi, promisiunea este valabilă şi pentru cei care au făcut alegeri greşite, ce au avut urmări nefericite. Asemenea fiului risipitor, care a fost primit de tatăl său, Dumnezeu nu îl respinge pe niciun om care caută ajutorul Său, chiar dacă situaţia defavorabilă în care se află i se datorează. Răspunsul este clar: Dumnezeu va veni alături de orice om care este „*smerit şi zdrobit*" prin diferite încercări, astfel că nu trebuie să hrănim niciun fel de descurajare ce se va proiecta asupra vieţilor noastre.

Ce anume va declanşa acest proces de vindecare deplină pentru cei asaltaţi de descurajare?

Declanşarea procesului de vindecare presupune schimbarea atitudinii interioare, care dacă este de înălţare de sine trebuie să se preschimbe în modestie sau smerenie. În acelaşi timp, trebuie să manifestăm credinţă că Dumnezeu Îşi va ţine cuvântul şi va veni alături de noi dacă unim „*smerenia*" cu *„zdrobirea sufletească*". În acest mod, vom dobândi o experienţă de înălţare interioară extraordinară, care va conduce la primirea puterii de a face faţă cu succes încercării. Astfel, descurajarea se va desprinde de noi, fiindcă ea nu poate locui în sufletul unui om, care trăieşte experienţa întâlnirii cu Dumnezeu, prin credinţa în ceea ce El a promis. Iar ceea ce cuvintele nu pot descrie, se va întâmpla cu o astfel de persoană, în sensul că înviorarea divină o va ridica deasupra dificultăţilor, problemelor sau necazurilor din această lume, pentru a primi puterea de a face faţă şi de a se pregăti pentru marea înălţare de la sfârşitul istoriei acestui pământ.

EXERCIȚIUL NOBIL AL CREDINȚEI

Cauzele Atrag Consecințe

„Tot ceea ce suntem reprezintă rezultatul a ceea ce am gândit. Dacă un om vorbeşte sau acţionează având un cuget rău, suferinţa îl va urmări în mod sigur. Dacă o persoană vorbeşte sau acţionează având un cuget curat, fericirea îl va urma, asemenea unei umbre ce nu îl va părăsi vreodată." — Siddhartha Gautama Buddha

Să examinăm acum principiul conform căruia „ceea ce am semănat vom şi culege", cu aplicare pentru marea luptă dintre bine şi rău.

În ce sens „tot ceea ce suntem reprezintă rezultatul a ceea ce am gândit"? Cum putem înţelege faptul că la final vom fi ceea ce am ales să devenim de-a lungul vieții?

Omul este o ființă supusă unei continue transformări în funcţie de alegerile pe care le face de-a lungul vieții. De aceea, putem spune că suntem într-o mare măsură determinaţi de ceea ce am decis să facem sau să gândim. De multe ori, se minimalizează importanţa unei gândiri ancorate în valorile binelui, dar în cele din urmă, se va vedea că va trebui să răspundem înaintea lui Dumnezeu pentru tot ceea ce am exprimat de-a lungul vieții. Iar la final, ceea ce vom fi nu va fi altceva decât reflectarea a ceea ce am ales să gândim, a valorilor la care am aderat şi a principiilor pe care ni le-am însuşit.

De ce răul atrage întotdeauna suferința? Cum putem înțelege acest principiu prin prisma judecății divine de la sfârşitul istoriei? Cum se manifestă în timpul de față acest lucru?

Răul atrage întotdeauna suferinţa, fiindcă natura sa este contradictorie, conflictuală şi distructivă. Niciodată nu a ieşit ceva constructiv din simpla acţiune a răului. La finalul istoriei planetei Pământ, se va vedea cât de groaznice au fost consecinţele acţiunii principiilor negative. În timpul de faţă, suferinţa cauzată de acţiunea răului este vizibilă la tot pasul prin conflicte, războaie, turbulenţe de tot felul, boli şi molime, sau altele de felul acesta. Iar faptul că nu se întrezăresc soluţii durabile, se datorează acţiunii unor principii distructive ce nu fac altceva decât să perpetueze suferinţa pe pământ.

Cum se poate înțelege faptul că în final numai practicarea a ceea ce este bine şi drept va aduce fericirea? De ce orice altă cale de a ajunge la fericire este sortită eşecului?

Fericirea nu poate izvorî din trăirea principiilor rele, fiindcă ea presupune armonie, echilibru şi pace, ceea ce intră într-un conflict adânc cu tendinţele negative. Când facem ceea ce este bine şi drept, de fapt intrăm în rezonanţă cu natura desăvârşită a lui Dumnezeu şi ajungem să ne împărtăşim de energiile Sale creatoare. Dacă încălcăm intenţia divină, ajungem într-o stare de conflict şi de luptă cu întregul univers. Totul devine o brutală confruntare între forţe ce îşi dispută supremaţia, fără a se ajunge

niciodată la o pace adevărată, ci doar la armistiţii de moment, urmate de reluarea conflictului.

Ce „umbră" ne urmăreşte pe cărarea vieţii? Se poate sau nu scăpa de consecinţele alegerilor noastre?

Tot ceea ce facem, vorbim sau gândim, se proiectează ca o umbră asupra vieţii noastre. Este ca şi cum urmele paşilor pe care i-am făcut, rămân întipăriţi pe drumul pe care l-am parcurs, fără să putem să le ştergem. Toate aceste consecinţe ale alegerilor noastre vor fi luate în considerare la marea judecată finală. Chiar dacă în timpul limitat al vieţii de pe pământ, nu avem parte de o deplină manifestare a dreptăţii divine, totuşi, prin prisma judecăţii pe care Dumnezeu o va face la sfârşitul istoriei, fiecare om îşi va primi răsplata, conform cu ceea ce a făcut pe pământ. „*Umbra*" caracterului nostru nu va putea fi niciodată ştearsă. În consecinţă, avem o mare răspundere asupra a tot ceea ce facem în prezent, pentru a alege şi practica binele de fiecare dată, precum şi pentru a răscumpăra timpul în care am fost de partea răului.

„Dar cei ce ascultă de corp gândesc ce le inspiră acesta, dar cei ce ascultă de Duhul gândesc ce le inspiră acesta. Fiindcă gândirea corpului aduce moartea, dar gândirea influenţată de Duhul aduce viaţă şi pace." — Romani 8:5-6

Ce legătură există între „ascultarea de corp" şi „inspiraţia" indusă de acesta? În ce fel tendinţele spre păcat ne conduc la acţiuni nesăbuite, dacă le dăm curs?

Îndemnurile sau sugestiile pe care ni le transmit tendinţele negative implantate în noi, sunt de natură să ne determine să acţionăm într-un mod greşit şi rău. Dacă le dăm curs, atunci devenim agenţi ai principiilor păcatului, având drept consecinţă suferinţa. Aceste tendinţe nu sunt altceva decât proiecţia naturii căzute a îngerilor care au ales să se despartă de Dumnezeu şi să lupte împotriva Sa. Deşi s-ar putea să nu devenim niciodată conştienţi de impactul cosmic al acţiunilor noastre. Cedând în faţa laturii negative, ajungem în conflict direct cu Dumnezeu şi cu tot universul creat de El. Iar consecinţele directe, asupra unei astfel de condiţii, nu vor întârzia să se manifeste cu prisosinţă, vorbind împotriva noastră la fiecare pas.

Ce luptă există între „îndemnurile Duhului Sfânt" şi tendinţele spre păcat? Cât de puternică este tensiunea produsă în interiorul nostru?

Pe de altă parte, Dumnezeu a implantat, la rândul Său, tendinţe către partea pozitivă, prin intermediul influenţei Duhului Sfânt. Astfel, în interiorul fiecărui om se dă o competiţie acerbă între tendinţele pozitive şi cele negative, cu scopul determinării noastre să alegem mereu între bine şi rău. Tensiunea la care se ajunge între aceste principii opuse poate fi, de multe ori, de-a dreptul sfâşietoare, mai ales că tendinţele negative au avantajul net al transmiterii prin ereditate, în timp ce tendinţele pozitive vin din afara noastră, prin comunicarea lor de Duhul Sfânt. De aceea, este atât de natural, şi de simplu, să facem lucruri rele şi atât de greu, chiar chinuitor, să urmăm partea pozitivă.

De ce nu poate fi evitat finalul morţii pentru cei care aleg să

împlinească dorinţele firii pământeşti? Cum este reliefată legătura cauză — efect în această situaţie?

Nu există siguranţă autentică pentru cei care aleg să împlinească dorinţele negative. La final, „*umbra*" faptelor va mărturisi la judecată, având drept rezultat sentinţa morţii veşnice. Legătura cauză — efect este clară într-o astfel de situaţie, fiindcă la final vom culege ceea ce am semănat. Nimeni nu poate scăpa de această lege a cauzalităţii, iar consecinţele sunt evidente. Când urmăm tendinţele negative, de fapt, ajungem să ne luptăm cu Dumnezeu, să semănăm moartea şi să ne separăm de viaţa care vine de la El. Însă în afara lui Dumnezeu nu există viaţă, iar când alegem să ne despărţim de El, de fapt, ne exprimăm intenţia de a ne separa de singura sursă de viaţă din univers.

De ce „viaţa şi pacea", sau fericirea, nu pot veni decât dacă alegem să împlinim dorinţele inspirate de Duhul Sfânt?

Când alegem să împlinim dorinţele inspirate de Duhul Sfânt, atunci intrăm în legătură cu sursa vieţii, adică ajungem în atingere cu Dumnezeu. Rezultatul nu poate fi decât armonia cu Creatorul universului şi fericirea ce însoţeşte manifestarea naturii divine. Într-o astfel de situaţie, „umbra" paşilor vieţii noastre va deveni luminoasă, inspirând şi pe ceilalţi să urmeze calea binelui şi adevărului. În plus, când mergem pe această cale desăvârşită, conflictul dintre noi şi Dumnezeu se stinge, iar pacea devine o trăsătură dominantă a vieţii pe care o trăim. Ar fi bine să cântărim cu atenţie toate aceste lucruri, fiindcă niciodată nu vom putea să înlăturăm consecinţele faptelor, vorbelor şi gândurilor noastre. Nu trebuie să ne lăsăm înşelaţi de Cel Rău şi să ignorăm cultivarea constantă a valorilor binelui în vieţile noastre.

Vom citi acum şi Apocalips 22:11-12 „Cine este nedrept, să fie nedrept şi mai departe. Cine este întinat, să se întineze şi mai departe. Cine este nevinovat, să trăiască şi mai departe în nevinovăţie. Şi cine este sfânt, să se sfinţească şi mai departe! Iată, Eu vin curând! Şi răsplata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după fapta lui."

Ce înseamnă acest verdict dat de tribunalul ceresc şi anume: „cine este nedrept, să fie nedrept şi mai departe; cine este întinat, să se întineze şi mai departe"? Cum putem evita o astfel de situaţie?

Verdictul final al judecăţii divine va permanentiza pentru eternitate consecinţele alegerilor noastre din timpul acestei vieţi. Există un timp de har, în care putem să trecem de la o „*umbră*" întunecată a faptelor noastre, la o proiecţie luminoasă, care să aducă slavă lui Dumnezeu. Această tranziţie este posibilă în vremea de faţă, dar va veni un moment când oferta de har va fi retrasă. În final, fiecare va rămâne în condiţia pe care a cultivat-o de-a lungul vieţii. Cei care au ales să împlinească dorinţele naturii căzute, vor fi sigilaţi în condiţia neascultării, în timp ce oamenii care au răspuns chemării Duhului Sfânt, vor fi aşezaţi în starea de nevinovăţie pentru totdeauna. Nu putem să continuăm să întinăm templul trupului sau să murdărim conştiinţa pe care o avem de la Dumnezeu şi să ne bucurăm de răsplătirea finală!

Ce înseamnă celălalt verdict: „cine este nevinovat, să trăiască şi mai departe în nevinovăţie. Şi cine este sfânt, să se sfinţească şi mai departe”? La cine se aplică?

Similar, va exista o aşezare definitivă în condiţia binecuvântată, pentru toţi cei care au răspuns influenţei Duhului Sfânt. Orice persoană care a ales să răspundă ofertei harului transformator al lui Dumnezeu, va experimenta această înălţare veşnică. Aş dori ca nimeni să nu rămână în neştiinţă asupra acestor lucruri. În ciuda a tot ceea ce afirmăm că suntem, faptele noastre şi „*umbra*”, sau consecinţa alegerilor noastre, demonstrează adevărata identitate şi condiţie în care ne aflăm. Nu cunoaşterea dogmelor unei religii ne va salva, ci practicarea valorilor adevărului şi binelui, care au o aplicare universală, fiind amplu mărturisite prin intermediul Sfintelor Scripturi!

Când se vor întâmpla aceste lucruri? Ce aspecte ale acestei judecăţi există în timpul de faţă? Ce legătură există între ceea ce facem şi ceea ce se va întâmpla la final cu noi?

Toate aceste lucruri se vor întâmpla la finalul istoriei, dar chiar şi până atunci, judecata divină se împlineşte prin îngăduirea anumitor consecinţe ale faptelor noastre. Scopul lui Dumnezeu este să ne determine să devenim conştienţi de importanţa reformării vieţilor noastre, astfel încât să trecem cu toată puterea de partea binelui. Avem o mulţime de neputinţe, dar ele pot fi învinse pas cu pas. Avem neputinţe de tot felul, dar ele pot fi compensate prin acţiunea înnoitoare şi creatoare a Duhului Sfânt. Practic, alegerile din prezent vor determina destinul nostru final, însă, prin credinţa în Hristos şi prin ascultare de intenţia divină, putem să avem parte de binecuvântarea vieţii fără de sfârşit.

Ce principiu este enunţat prin cuvintele „răsplata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după fapta lui”? Cum trebuie să trăim având în vedere acest principiu?

Răsplata pe care o vom primi la final, se referă la aplicarea marii legi a consecinţelor faptelor noastre, a „*umbrei*” pe care viaţa noastră a lăsat-o în trecerea ei prin această lume. De aceea, trebuie să urmăm calea luminoasă pe care trecerea Fiului lui Dumnezeu a lăsat-o în această lume, şi pe care o putem vedea prin citirea Sfintelor Scripturi. Având un astfel de model, trebuie ca niciodată să nu mai alegem să mai dăm atenţie sugestiilor negative, ce ne sunt transmise prin firea noastră căzută, ci dimpotrivă, să ne pregătim cu perseverenţă pentru ceruri.

Consecvenţă pe Calea Credinţei

Tendinţa de a da uitării relaţia pe care trebuie să o avem cu Dumnezeu este deosebit de puternică, fapt ce reclamă o veghere atentă asupra stilului nostru de viaţă. În acest sens este util să citim cuvintele spuse de Iosua poporului ales din acele zile: „Vegheaţi, dar, cu luare aminte asupra sufletelor voastre, ca să iubiţi pe Domnul, Dumnezeul vostru” — Iosua 23:11.

De ce este necesar să veghem asupra vieţii noastre pentru a rămâne

într-o relaţie vie şi apropiată cu Dumnezeu? Ce se întâmplă când neglijăm acest sfat?

Am avut ocazia să urmărim ce anume se întâmplă când oamenii nu veghează şi când vrăjmaşul, profitând de lipsa de vigilenţă a păzitorilor, aruncă tot felul de plante sălbatice şi dăunătoare în ogorul interior al inimilor noastre. Astfel, dacă nu suntem atenţi, uitarea de Dumnezeu stă la uşă, iar idolatria nu va aştepta prea mult pentru a forţa poarta de acces a sufletului. Nu în ultimul rând, datorită lipsei de veghere, nu vom fi pregătiţi în vederea celei de-a doua reveniri a lui Hristos. Prin urmare, dacă nu veghem, relaţia noastră cu Dumnezeu va suferi modificări dramatice şi chiar dacă vor mai rămâne anumite aspecte cu numele, în realitate, înstrăinarea îşi va spune cuvântul. Aşadar, este fatală ignoranţa şi complacerea în aţipire şi somnolenţă spirituală.

Cum se reflectă atitudinea de veghere în stilul de viaţă al unui adevărat creştin? Ce anume caracterizează o persoană care este vigilentă asupra a ceea ce se întâmplă cu ea şi cu cei din mediul în mijlocul căruia trăieşte?

Stilul de viaţă creştin este prin excelenţă activ, fiind axat pe înaintarea şi dezvoltarea Împărăţiei lui Dumnezeu în mijlocul lumii în care trăim. Astfel, atitudinea de veghere pe care o avea cineva, se poate vedea imediat prin prospeţimea credinţei şi prin spontaneitatea plină de har a exprimării încrederii în Dumnezeu. Se poate spune că „*o cetate aşezată pe un munte, nu poate să rămână ascunsă*”. Tot astfel, un creştin veghetor va fi remarcat cu uşurinţă ca o persoană care îşi transmite credinţa mai departe prin influenţa pe care o degajă şi prin orice alt lucru pe care îl întreprinde. În plus, având o atenţie specială din punct de vedere spiritual faţă de sine, un adevărat creştin va fi atent să nu propage mai departe idei şi atitudini care să inducă necredinţă sau să promoveze principiile întunericului. De asemenea, un creştin adevărat va fi atent să nu se lase contaminat de influenţele negative din mijlocul mediului în care trăieşte.

Ce impact ar avea cei credincioşi asupra lumii, dacă ar fi veghetori asupra acestor aspecte ce ţin de manifestarea vieţii spirituale? Ce diferenţă ar exista faţă de situaţia de faţă?

De-a lungul istoriei bisericii creştine, impactul pe care cei credincioşi l-au avut asupra lumii a depins de măsura de veghere pe care aceştia au manifestat-o. Nu întâmplător, orice moment de mare impact a fost numit ulterior ca fiind „*o trezire*”, adică o ridicare din somnolenţă la o stare de veghe activă pentru salvarea personală şi a oamenilor din această lume. Astfel de chemări la veghere au fost adresate de la început în cuprinsul Scripturii şi al istoriei poporului ales din toate timpurile. Ei bine, dacă vegherea ar lua locul somnolenţei, atunci lumea în care trăim ar fi inundată de un „*potop de lumină*” şi ar fi provocată să se întoarcă de la căile întunericului la Dumnezeu.

Dar nu este mai comod să stăm într-o stare de lâncezeală şi să lăsăm lucrurile în voia lor? În fond vegherea presupune efortul de a rămâne treaz şi de a acţiona în sensul contracarării răului din această

lume şi din biserică! De ce să facem aşa ceva?

Comoditatea de a te complace într-o stare de lâncezeală va costa scump pe cei care au procedat astfel, fiind în pericol chiar propria lor salvarea. În mod repetat Iisus Hristos a trimis avertismente bisericii Sale să se pocăiască şi să se întoarcă la evlavia „*dragostei dintâi*". Nu de puţine ori, creştini care au avut un bun început al relaţiei cu Dumnezeu, ulterior, datorită lipsei de veghere şi copleşiţi de influenţele din jur, au ajuns să se abată de la calea cea sfântă. Iar alte persoane, deşi au rămas în biserică, totuşi, relaţia lor cu Dumnezeu s-a răcit, ajungând să nu mai fie în mod real interesaţi de partea spirituală şi de suflet a religiei.

Ceea ce vreau să spun în modul cel mai clar, este faptul că lipsa de veghere ne va costa enorm de mult, iar complacerea ne va aduce sub stăpânirea directă a Celui Rău. Redeşteptarea, sau redobândirea stării de veghe în lucrurile spirituale, este nevoia cea mai mare a celor credincioşi în timpul de faţă. Dacă nu ne vom întoarce cu toată inima la Dumnezeu, dacă nu vom trăi din nou în atmosfera plină de căldură a iubirii divine, atunci sigur vom fi pierduţi, şi chiar dacă ne va mai merge numele că trăim, de fapt vom fi într-o stare de „*adormire*" sau chiar de „*moarte*" spirituală.

Ce se poate face concret pentru a redobândi starea de veghere cu scopul de a ieşi din situaţia de adormire şi lâncezeală?

În primul rând, este necesar să redescoperim farmecul şi valoarea studiului Sfintelor Scripturi. În acest sens, trebuie să ne întoarcem la un studiu biblic personal şi zilnic, fapt ce va presupune o schimbare majoră a stilului nostru de viaţă. Pe de altă parte, degeaba vom încerca să cultivăm obiceiuri bune, cât timp îngăduim ca deprinderi necorespunzătoare să ne consume energia de care dispunem. Astfel, expunerea la impresii şi influenţe negative trebuie să fie bine controlată, iar aici mă refer la utilizarea înţeleaptă a mijloacelor de informare şi comunicare în masă, în genul radioului, televiziunii şi Internet-ului. Aceste mijloace pot fi o binecuvântare sau un blestem, prin intermediul lor putând să luăm contact cu adevărul Sfintelor Scripturi sau cu minciuna.

Ce alte acţiuni s-ar mai putea întreprinde pentru revitalizarea credinţei noastre? Cum se poate ieşi din adormire şi nepăsare?

Mai departe, altarul sfânt al rugăciunii trebuie rezidit, atât la nivel personal, cât şi în privinţa aspectului colectiv. Trebuie să acordăm mai mult timp înălţării de laude şi mulţumiri lui Dumnezeu, precum şi aducerii de cereri care să iasă din tipar şi monotonie. Rugăciunile repetitive au un caracter plictisitor şi adormitor, fiind ele însele o cauză a somnolenţei în lucrurile spirituale. Prea adesea uităm că Domnul ne-a spus să ne rugăm fără a folosi mereu aceleaşi cuvinte, ca şi cum am avea de-a face cu un Dumnezeu uituc sau nepăsător. Unind studiul biblic cu rugăciunea, vom ajunge la trezirea unor facultăţi amorţite şi vom activa energii nebănuite, cu impact pozitiv asupra vieţii noastre.

Am studiat şi ne-am rugat, dar oare este suficient să ne oprim aici? Ce trebuie făcut mai departe?

Studiul biblic este esenţial pentru orientarea noastră spirituală.

Rugăciunea, de asemenea, ne aduce într-un contact strâns cu Dumnezeu. Dacă rămânem numai aici, înseamnă că ne-am însuşit doar o teorie fără să o aplicăm. Aşadar, urmează exerciţiul planificării vieţii şi aducerii la îndeplinire a ceea ce ne-am propus, în lumina cerinţelor lui Dumnezeu. Însă pentru a acţiona, va fi necesar să veghem asupra noastră înşine, precum şi asupra mediului în care trăim. Niciodată planurile făcute mai înainte, nu se vor potrivi pe deplin realităţii. Însă fiind atenţi la detalii, vom ajunge să ne adaptăm obiectivele şi planurile la realităţile concrete ale zilei. Prin încercări, corecţii şi adaptări, vom ajunge în scurt timp să câştigăm o experienţă valabilă, care ne va ajuta să creştem spiritual.

Care ar fi relaţia dintre manifestarea vegherii şi creşterea noastră din punct de vedere spiritual? Cum putem ajunge la o experienţă creştină de valoare?

Vegherea, sau o atitudine trează, constructivă, atentă la detalii, va fi utilă deopotrivă, când reuşim să ne atingem obiectivele de natură spirituală, precum şi când din diferite cauze, înregistrăm anumite eşecuri. În Biblie stă scris despre cel credincios: „*de şapte ori cade, dar se ridică*". În acest sens, vegherea ne ajută să vedem cauzele situaţiilor, care ne-au condus la un posibil eşec, şi ne ajută să ne corectăm pentru a nu le mai repeta. Experienţa creştină de valoare rezultă atât din succesul pe care îl avem pe plan spiritual, cât şi din căderile care ne-au condus ulterior la corectarea şi revizuirea vieţii. De aceea, noi vom creşte atât vertical în sus, înălţându-ne tot mai mult către Dumnezeu, cât şi vertical în jos, prin adâncirea relaţiei pe care o avem cu Creatorul nostru. Să nu uităm că dimensiunea unui copac falnic se judecă atât în ce priveşte înălţimea sa faţă de sol, dar şi relativ la adâncimea la care se întind rădăcinile sale. Astfel, când vine furtuna, trunchiul rezistă din cauza rădăcinii puternice pe care o are în sol. La fel este şi în cazul nostru fiindcă prin veghere vom întări mereu ceea ce este slab în caracterul nostru şi vom dezvolta ceea ce este deja puternic.

Însă există multe persoane care cred că noi nu suntem capabili de un astfel de efort de veghere şi creştere. Că trebuie doar să aşteptăm ca Dumnezeu să intervină şi să creeze în noi aceste lucruri. Ce se poate spune despre o astfel de gândire?

Nimic nu este mai nociv decât complacerea în aşteptare, dacă Dumnezeu ne-a poruncit să înaintăm. Există un Canaan interior, o lume în adâncul sufletului nostru ce trebuie să fie cucerită pas cu pas. Ori în acest sens, rămânerea în aşteptare se constituie ca o eroare fatală. Porunca de înaintare a fost dată, iar conceptul naşterii din nou se referă deopotrivă la ceea ce Dumnezeu a promis că va face, precum şi la efortul nostru de a-L crede pe cuvânt pe Dumnezeu şi de a ne ridica din neputinţă. Ceea ce a spus Domnul slăbănogilor din timpul său prin cuvintele „*Ridică-te şi umblă!*", se aplică la fiecare dintre noi. Nu avem de ce să aşteptăm ocazii mai bune decât cele prezente pentru a ne ridica şi umbla în conformitate cu învăţăturile din Sfintele Scripturi.

Pe de altă parte, ce se întâmplă dacă încercăm să veghem şi să acţionăm, neglijând partea spirituală adâncă ce se realizează prin studiul

biblic şi rugăciune?

În cazul în care vom dori să veghem şi să acţionăm, dar fără a avea rădăcini bine întemeiate prin studiul biblic şi rugăciune, atunci nu vom ajunge la un progres spiritual autentic. Vom ajunge cel mult la o religie similară cu a fariseilor şi saducheilor, un exerciţiu al formei, însă lipsit de un conţinut autentic. De fapt, există două moduri de a dormita: unul este cel în care lâncezim fără a face nimic şi celălalt este de a *„dormi în picioare*", adică de a acţiona într-o stare de zăpăceală şi lipsă de direcţie, care deşi are aparenţa unei treziri, reprezintă de fapt o agitaţie lipsită de sens. Fariseii au fost numiţi: *„orbi şi conducători de orbi*", tocmai fiindcă agitaţia religioasă pe care o generau nu avea la bază o trezire autentică prin intermediul Cuvântului lui Dumnezeu.

Dar poate exista şi un studiu biblic greşit, care să ne conducă la concluzii ce nu sunt conforme cu intenţia lui Dumnezeu?

Studiul biblic este autentic doar dacă veghem, sau suntem atenţi, pentru a compara cele relatate în diferitele părţi ale Bibliei, cu scopul de a obţine înţelesul deplin. Pe de altă parte, prejudecăţile de orice fel ne vor bara calea pentru a nu putea ajunge la sensul intenţionat de Dumnezeu. Nu în ultimul rând, ideile preconcepute sau propagate de diferite persoane, pot să ne inducă în eroare. Din acest punct de vedere, nimic nu va lua locul deţinut de o examinare sinceră, lipsită de prejudecată şi raţională a Bibliei. În acelaşi timp, întotdeauna învăţătura lui Dumnezeu va fi conformă cu adevăratul bun simţ şi nu va fi niciodată împotriva raţiunii. Dacă vom proceda astfel, Duhul lui Dumnezeu ne va călăuzi la o înţelegere corectă a Cuvântului Sfintelor Scripturi.

Dar există oare şi o practică greşită a rugăciunii? Ce se poate spune despre obiceiul rugăciunilor lungi, care ajung să devină o povară pentru minte şi suflet?

Lipsa de veghere în ce priveşte viaţa de rugăciune, aduce după sine exagerări şi excese ce pun în pericol atât starea spirituală, cât şi sănătatea sufletească a celor implicaţi. Aşa cum am precizat în ce priveşte studiul biblic, rugăciunea trebuie să fie lipsită de prejudecăţi, sau de idei preconcepute, şi să fie axată pe înţelesul corect al învăţăturilor lui Dumnezeu. De aceea, nu vom putea avea o exerciţiu al rugăciunii benefic, cât timp studiul biblic este deficitar. De asemenea, rugăciunea trebuie să se recomande adevăratului bun simţ şi să fie în armonie cu raţiunea. Când ne rugăm nu trebuie să dăm la o parte gândirea raţională. Altfel, ajungem la devieri periculoase şi la încălcarea sfatului divin de a ne ruga concis şi evitând repetările fără sens, armonizând mintea cu sufletul.

Vorbim de veghere în studiu, de veghere în rugăciune şi de veghere asupra vieţii pe care o trăim. Prin urmare, cât de importantă este vegherea? Şi cum se întrepătrunde ea cu credinţa noastră în Iisus Hristos?

Conceptul vegherii, sau menţinerii unei atitudini mentale active, se aplică la toate aspectele vieţii noastre spirituale, fiindcă întotdeauna Cel Rău ne atacă pe toate fronturile posibile. Nu există vreun domeniu al vieţii

noastre pe care dacă îl ignorăm, să nu culegem roadele amare ale eşecului. Din acest punct de vedere, vegherea este asemenea unei santinele care somează şi acţionează ori de câte ori vrăjmaşul se apropie. Ştim că niciun fel de armată nu poate rezista, dacă ignoră să asigure paza bazelor sale militare. Tot astfel, tăria unui creştin se măsoară prin capacitatea sa de a veghea asupra fiecărui aspect al vieţii sale spirituale şi, într-un cuvânt, asupra întregii sale vieţi. Hristos ne-a eliberat de condamnare la cruce, pentru ca în timpul vieţii noastre din această lume să veghem şi să aducem roade spre slava Numelui Său. De aceea, a fi creştin înseamnă să fii veghetor pe „*zidurile Sionului*", adică la frontiera spirituală dintre Împărăţia cerurilor şi această lume.

În concluzie, ce reprezintă vegherea creştină şi cum se poate ea cultiva în viaţa noastră de zi cu zi? Cum putem să ieşim din somnolenţa şi adormirea spirituală?

Vegherea creştină reprezintă acea atitudine activă, plină de viaţă, atentă la detalii şi influenţe de natură spirituală, atât în ceea ce ne priveşte, cât şi relativ la ceea ce se întâmplă în jurul nostru, începând cu imediata noastră vecinătate. Ea este o deprindere ce se dobândeşte prin exercitarea credinţei asupra faptului că Iisus Hristos va fi alături de noi, prin Duhul Sfânt, oferindu-ne putere pentru a face faţă provocărilor de orice fel, care ar veni asupra noastră. A veghea înseamnă de fapt să îţi zideşti casa vieţii spirituale pe stânca realităţii că Iisus Hristos este Mântuitorul nostru azi, mâine şi pentru totdeauna.

Credința Învinge Gândirea Negativă

„Smeriţi-vă dar sub mâna tare a lui Dumnezeu, pentru ca, la vremea Lui, El să vă înalţe. Şi aruncaţi asupra Lui toate îngrijorările voastre, căci El însuşi îngrijeşte de voi. Fiţi treji, şi vegheaţi! Pentru că potrivnicul vostru, diavolul, dă târcoale ca un leu care răcneşte, şi caută pe cine să înghită. Împotriviţi-vă lui tari în credinţă, ştiind că şi fraţii voştri în lume trec prin aceleaşi suferinţe ca voi." — 1 Petru 5:6-9

Ce înseamnă să ne împotrivim tendinţelor rele stând „tari în credinţă"? La ce se referă acest sfat dat de apostolul Petru?

Dacă în general, ne-am obişnuit să privim credinţa ca fiind doar o reacţie pozitivă la un mediu ostil şi imperfect, de data aceasta vedem cum ea devine un mijloc activ de contracarare şi respingere a tot ce este rău. Împotrivirea în faţa influenţelor negative îmbracă, de multe ori, forma unei lupte „*corp la corp*", similară din multe puncte de vedere conflictelor pe care le-a avut de înfruntat Iisus Hristos de-a lungul vieţii Sale pe pământ. Practic, noi trebuie nu doar să stăm pasivi având credinţă, ci deseori este necesar să contracarăm tendinţele spre rău, având credinţă în Dumnezeu şi în intervenţia Sa eliberatoare.

Se poate spune că apostolul Petru, precum şi toţi ceilalţi ucenici ai Domnului, nu s-au rezumat la o credinţă pasivă, ci au acţionat plini de încredere în promisiunile divine?

Dacă apostolii ar fi stat doar să aştepte vremuri mai favorabile, având

credința că ele vor veni, atunci creștinismul ar fi dispărut înainte să se fi știut de el. Dimpotrivă, prin primirea darurilor spirituale acordate de Duhul Sfânt, ei au înaintat înfruntând adversitățile și împotrivirea, fiind convinși că Dumnezeu le va da biruința. Ei au înțeles că se aflau angajați cu totul într-un război spiritual, în care inițiativa, curajul, speranța și încrederea sunt lucruri de cea mai înaltă valoare.

Prin urmare, trebuie să înțelegem că un creștin se află angajat într-o luptă spirituală ce se dă atât în exteriorul, cât și în interiorul său?

Creștinismul nu se rezumă doar la o metodă de dezvoltare personală, având la bază principii pozitive și o gândire axată pe intervenția lui Dumnezeu. Realitatea este că prin intermediul religiei creștine, Dumnezeu a deschis un front mondial împotriva împărăției Celui Rău: un atac exterior, în planul evenimentelor istorice, și unul interior, în inimile oamenilor. De aceea, niciodată nu a fost mai intens conflictul între bine și rău ca în vremurile ce au urmat răspândirii credinței în Iisus Hristos, ca Mântuitor al întregii lumi.

Așadar, orice creștin va fi supus în mod special atacurilor Celui Rău, fapt ce se va desfășura în diferite chipuri?

De îndată ce o persoană se decide să Îl urmeze pe Iisus Hristos, conflictul începe cu adevărat în viața sa. Și până atunci, influențele rele s-au manifestat asupra sa, dar din acel moment confruntările vor deveni tot mai dure. Deopotrivă puterea lui Dumnezeu se va manifesta mult mai clar pentru a susține pe cel ce se luptă cu agenți ai răului, cu circumstanțe defavorabile, neputințe de tot felul și împotriviri neașteptate. Un creștin este de fapt un luptător, iar el trebuie să mânuiască cu măiestrie armele spirituale, în genul credinței în Dumnezeu, rugăciunii sau studiului biblic.

Acest lucru pare surprinzător! Cum se poate ca studiul Sfintelor Scripturi și rugăciunea să reprezinte metode de luptă împotriva Celui Rău?

Când Iisus Hristos a fost ispitit în pustie, răspunsul Său a făcut o directă referință la ceea ce „*stă scris*”, adică la Biblie. De asemenea, fiind încercat în diferite ocazii, inclusiv în grădina Ghetsimani, El S-a rugat cu putere pentru a dobândi tărie cu scopul de a învinge pe Cel Rău. Prin urmare, cunoașterea Sfintelor Scripturi și utilizarea acesteia la vreme de nevoie, când suntem în dificultate, precum și practica rugăciunii stăruitoare, în cazul că avem o confruntare directă cu puterile răului, sunt mijloace care având la bază credința în Dumnezeu vor realiza alungarea vrăjmașului.

Nu în ultimul rând, Iisus Hristos spunea că anumiți demoni pot fi alungați doar cu „rugăciune și post”. La ce se referă acest lucru?

Exercițiul rugăciunii necesită o condiție spirituală și fizică de excepție, fapt ce implică redefinirea în totalitate a stilului nostru de viață. Nu vom putea practica niciodată o rugăciune stăruitoare, eficientă în lupta cu răul, dacă nu suntem într-o condiție favorabilă prin abținerea de la tot ce este nociv și prin echilibru în orice lucru bun. Lăsarea în voia unui apetit alimentar excesiv, de multe ori, reprezintă cauza pentru care nu avem

putere să ne rugăm cu adevărat şi să insistăm până când Dumnezeu îşi va manifesta prezenţa Sa, alungând întunericul aruncat asupra noastră de forţele răului.

Prin urmare, un creştin se află într-o continuă pregătire pentru a învinge confruntările ce nu vor întârzia să îi apară de-a lungul vieţii?

Pe de o parte, există mari confruntări, ce ne aşteaptă în momentele critice ale vieţilor noastre, pentru care trebuie să ne pregătim din timp. Pe de altă parte, există confruntări zilnice, de mai mică intensitate, care au drept scop să ne pregătească să trecem cu bine când vor veni marile controverse. Aşadar, niciodată un creştin nu stă într-o stare de amorţire, ci el se pregăteşte luptând şi învingând problemele zilnice pe care le are de înfruntat. El nu poate să scape de acest lucru, dar satisfacţia biruinţei prin Iisus Hristos este extraordinară.

Dar ce se întâmplă dacă luptând totuşi, nu ajungem să fim biruitori? Sau alteori când suntem pur şi simplu înfrânţi în cursul controverselor de acest fel, ce putem face?

În Biblie stă scris despre cel nevinovat: „*de şapte ori cade şi se ridică, dar cei răi se prăbuşesc în nenorocire*" — Proverbe 24:16. Se poate întâmpla, mai ales la început sau din cauza lipsei de antrenament şi de veghere, să fim înfrânţi în multe conflicte cu influenţele rele. De exemplu, obiceiuri vătămătoare vor fi greu de depăşit sau răspunsul nostru în momentul când suntem provocaţi va fi departe de modelul divin. Cu toate acestea, nu trebuie să ne dăm bătuţi. Apostolul Ioan spunea că dacă totuşi, cădem în păcat, avem la Tatăl „*un mijlocitor, pe Iisus Hristos*". Cu atât mai mult este adevărat acest lucru pentru un creştin care se luptă cu influenţele rele!

Şi totuşi, mulţi creştini au la fiecare pas experienţa unei aparente înfrângeri în faţa influenţelor negative, mai ales când au parte de o batjocorire continuă a credinţei lor, fără ca ei să poată întreprinde ceva concret pentru a le contracara. Ce pot face aceste persoane?

Biruinţa influenţelor negative nu înseamnă neapărat eliminarea surselor ce le produc. Cineva s-ar putea afla o viaţă întreagă în compania unor persoane care îi batjocoresc credinţa, acestea fiind uneori rude, în genul părinţilor, copiilor, soţului sau soţiei, iar alteori unor vecini de care nu se poate scăpa. În astfel de situaţii, înţelepciunea, tactul şi mai ales răbdarea sunt de o nepreţuită valoare, fiindcă în cele din urmă biruinţa este de natură spirituală.

În ce sens biruinţa pe care ne-o oferă Iisus Hristos este, în primul rând, de natură spirituală?

Biruinţa oferită de Iisus Hristos se referă la învingerea răului printr-un comportament şi un sistem de reacţie diferit, răspunzând răului cu bine, sau alteori prin tăcere, dar niciodată prin utilizarea unor metode similare celor folosite de forţele întunericului. Astfel, dacă privim la viaţa lui Iisus Hristos, vom vedea că nenumărate au fost ocaziile în care a fost provocat să răspundă cu violenţă sau cu aceeaşi monedă, dar de fiecare dată El s-a supus pe deplin lui Dumnezeu şi a rămas de partea adevărului.

Dar nu cumva acest lucru creează imaginea faptului că un creştin va deveni mai devreme sau mai târziu victima influenţelor negative, fiindcă el trebuie să evite în permanenţă utilizarea armelor adversarilor săi?

Este cu totul fals să credem că un creştin va deveni victima influenţelor negative, fiindcă el are la dispoziţie mijloace mult mai puternice. Dacă se spun lucruri rele despre el, cel mai puternic argument stă tocmai în expunerea faptelor în adevărata lor lumină, dovedind lipsa de temei în ceea ce este el acuzat. Sau dacă are de-a face cu provocări în genul certurilor sau schimbului de cuvinte răutăcioase, un creştin va putea prin răbdare, înţelepciune şi un răspuns blând să stopeze un astfel de comportament sau alteori va demonstra înaintea tuturor că dovedeşte o reacţie ce presupune un caracter şi o forţă interioară de excepţie, fapt ce se va impune de la sine înaintea celorlalţi.

Prin urmare, se poate spune că un creştin este o persoană puternică şi capabilă să facă faţă cu succes controverselor cu forţele răului?

Un creştin autentic va fi o persoană deosebit de puternică, având o tărie interioară şi o capacitate de a face faţă cu succes oricărei situaţii prin care ar fi chemat să treacă, fiindcă în el lucrează o putere supranaturală ce vine de la Iisus Hristos. Prin intermediul relaţiei vii cu Dumnezeu pe care o are, despre care mărturiseşte deopotrivă propria conştiinţă şi propriile fapte, un creştin va fi capabil nu numai să reziste în faţa răului, dar şi să fie o sursă de influenţă pozitivă în mijlocul realităţilor în care este chemat să trăiască.

Se poate spune că un creştin va fi nu numai o fortăreaţă de rezistenţă împotriva răului, dar şi un combatant activ în avansarea Împărăţiei lui Dumnezeu în această lume?

Desigur, un creştin autentic va fi o puternică reprezentare a Maestrului divin, astfel că prin exercitarea unei credinţe puternice va reuşi să smulgă şi să influenţeze pozitiv multe persoane, care se află prinse în capcanele Celui Rău. Un creştin este de fapt un combatant, un luptător în marea armată a lui Dumnezeu care se luptă şi învinge la fiecare pas pe agenţii Celui Rău. Bineînţeles, controversa este preponderent spirituală, dar rezultate concrete se pot vedea, dacă vom şti să privim prin ochii credinţei.

Aşadar, vindecarea deplină, oferită prin credinţa în Iisus Hristos, are drept scop, pe lângă salvarea personală, şi înzestrarea cu armele de luptă împotriva puterilor răului?

Un creştin nu este o persoană, ce se bucură egoist de o vindecare deplină, care are drept rod final vindecarea fizică şi primirea în Împărăţiei cerurilor. Acesta este doar un aspect al mântuirii. Deopotrivă, un creştin, ce trăieşte experienţa vindecării spirituale interioare, devine un luptător de succes cu forţele răului, fiind un agent activ în extinderea Împărăţiei lui Dumnezeu chiar în mijlocul acestei lumi. De aceea, el nu se va limita doar să primească pasiv har şi susţinere de la Dumnezeu, ci deopotrivă, se va angaja activ, acolo unde se găseşte, pentru a face ca Împărăţia cerurilor să

înainteze. Aici de fapt întâlnim adevăratul scop al bisericii, ce reuneşte pe toţi creştinii autentici, care nu numai cred, dar şi luptă învingând prin Iisus Hristos în conflictul ce se desfăşoară între bine şi rău pe pământ. Prin urmare, un creştin va fi o persoană a cărei credinţă se va dezvolta cu fiecare etapă a experienţei prin care trece în această viaţă.

Cultivarea Receptivității Spirituale

S-ar părea că prin cultivarea unui spirit de veghere avem în vedere doar lucrurile ce privesc timpul de faţă. Însă pe de altă parte, vegherea ne conduce la atingerea unui obiectiv mult mai înalt, aşa cum rezultă din versetul următor:

„Vegheaţi, dar, în tot timpul şi rugaţi-vă, ca să aveţi putere să scăpaţi de toate lucrurile acestea care se vor întâmpla şi să staţi în picioare înaintea Fiului omului." — Luca 21:36

Ce se poate spune despre puterea pe care o câştigăm când suntem atenţi asupra vieţii noastre?

Dacă am fi atenţi la drumul pe care mergem, am putea ocoli o mulţime de dificultăţi şi probleme prin faptul că am lua în seamă semnalele de avertizare, care obligatoriu le anunţă înainte de a se manifesta. Este ca şi cum înaintea noastră s-ar afla indicatorul de „*drum cu multe obstacole*", invitându-ne să mergem pe o rută alternativă. Dacă totuşi, mergem mai departe ignorându-l din neştiinţă, sau mai grav, din neatenţie, vom ajunge să ne pierdem energia şi resursele interioare pe un drum pietros şi plin de tot felul de denivelări, pentru ca la final să fim nevoiţi să ne întoarcem la punctul de intersecţie cu drumul cel bun. Ce vreau să subliniez este faptul că drumul drept, sau „*calea*" îngustă, nu reprezintă neapărat ceva greu şi dificil de urmat. Dimpotrivă, această cale este îngustă fiindcă în primul rând este dreaptă şi nu putem să ne abatem de la ea, dacă dorim să o urmăm. Pe de altă parte, dacă vom merge pe ea, fiind atenţi să nu fim deturnaţi, vom constata că este mult mai uşoară decât aşa zisa „*cale largă*", plină de suspine, suferinţe şi altele de felul acesta.

Însă ce poţi face când constaţi că pe această cale „îngustă", ce presupune veghere atentă pentru a nu fi abătut din drum, nu găseşti decât puţini tovarăşi şi eşti mai tot timpul singur?

Drumul spre Împărăţia lui Dumnezeu presupune deseori să trecem prin momente de singurătate, când constatăm că nu mai este nimeni alături de noi, şi trebuie să mergem înainte pur şi simplu prin veghere şi credinţă. Însă pe de altă parte, există Duhul Sfânt care ni se va alătura pentru a face acest drum cât mai plăcut cu putinţă şi pentru a ne furniza sfat şi călăuzire la fiecare etapă. De aceea, chiar dacă vom constata că mai toţi din jurul nostru merg pe „*calea cea largă*" a suspinelor şi suferinţelor de tot felul, dar atractivă prin faptul că nu se văd aceste lucruri de la început, totuşi, noi vom merge mai departe, fiindcă rezultatele se vor vedea abia la final. Astfel, prin stăruinţă şi credinţă, cel care merge pe „*calea îngustă*" va constata că drumul este până la urmă plăcut, iar sarcina este totuşi, uşoară în comparaţie cu ceea ce s-ar fi întâmplat alegând calea acestei lumi.

Revenind la versetul de la început, cum este posibil ca prin veghere să ne sporim puterea şi nu doar să ne economisim resursele de care dispunem? Care ar fi aspectul pozitiv şi dinamic al acestei afirmaţii?

Când mergem pe calea lui Dumnezeu şi veghem cu stăruinţă pentru a nu fi abătuţi de pe cale, vom constata că energii suplimentare ne sunt puse la dispoziţie şi într-un mod aparent inexplicabil, vom vedea că multe lucruri imposibile pentru noi, devin posibile prin harul lui Hristos. Astfel, trecând prin situaţii ce presupun multă îndemânare şi tenacitate, pe care în mod natural s-ar putea să nu le avem, vom constata că putem dovedi o incredibilă dexteritate şi perseverenţă, fiindcă prezenţa divină se va uni cu noi pentru a ne împuternici şi motiva, cu scopul de a depăşi situaţiile dificile prezente. În acest sens, mă gândesc că s-ar putea să avem momente de neputinţă extremă, să experimentăm dificultăţi de natură sufletească, sau probleme legate de lipsa tenacităţii, sau altele în genul acesta. Pe de altă parte, dacă nu vom da atenţie dispoziţiei interioare şi dacă vom merge mai departe veghind asupra drumului ce trebuie parcurs, ca şi cum nu ar exista aceste obstacole interioare, vom constata cu uimire că putem să mergem, iar imposibilul va deveni posibil.

În acest sens, cum putem să ne pregătim pentru a doua venire a lui Hristos, prin cultivarea unui spirit de veghere? Cum suntem ajutaţi să dobândim acel „mir preţios" care va alimenta focul şi lumina din candelele noastre?

Problema fecioarelor din parabola spusă de Iisus Hristos, a constat în faptul că ele nu au vegheat, aşteptând cu răbdare venirea Sa. Pe de altă parte, nu ştim exact cât de mult şi-a făcut datoria fiecare dintre ele. Însă, unele aveau mir suplimentar, altele nu. Ideea centrală constă în faptul că aşteptarea este consumatoare de energie interioară, iar candela ce nu este alimentată constant se va stinge curând. Dacă nu există o pregătire prealabilă, atunci vom constata că puterea noastră de a-L aştepta pe Domnul nostru va scădea pe măsură ce El aparent „*întârzie*" să revină. Pe de altă parte, dacă vom reuşi să ne menţinem spiritul treaz de la început, atunci vom face proviziile necesare care să ne asigure traversarea cu succes a crizei întârzierii dincolo de orizontul pe care noi îl avem asupra lucrărilor lui Dumnezeu. Prin exerciţiul atenţiei, vom ajunge să adunăm orice fel de resursă ce ne-ar putea ajuta să înaintăm pe calea cea sfântă şi dreaptă. Astfel, vom dobândi acel „*mir preţios*", acea resursă ascunsă, ce ne va ajuta să mergem mai departe, chiar şi pe vreme de criză.

Ce anume va avea special timpul ce va preceda a doua revenire a Domnului nostru Iisus Hristos? De ce este necesară o veghere deosebită?

Timpul de dinaintea revenirii Domnului nostru Iisus Hristos va fi caracterizat de o intensificare a acţiunilor întreprinse de forţele răului, cu scopul realizării unei amăgiri finale a întregii lumi. De aceea, va fi necesară o mai mare atenţie decât în vremurile obişnuite, pentru a putea detecta eroarea şi minciuna, şi în aceeaşi măsură, pentru a putea rezista tentaţiei de a trece de partea răului. Mai mult decât oricând va fi nevoie ca toţi cei care au o credinţă creştină autentică să fie gata pentru a putea pleca din această lume, având legăturile cu aceasta reduse la minimum, în primul rând din

punct de vedere spiritual. Orice fel de contacte şi relaţii cu lumea aceasta vor deveni surse de influenţare către partea negativă în acea vreme, şi fără o veghere atentă, va fi imposibil să mergem mai departe fără să fim prinşi în cursă.

Această descriere a ceea ce se va întâmpla înainte de revenirea lui Iisus Hristos ar putea să provoace descurajare şi nedumerire. Care ar fi cauzele acumulării unei astfel de stări de lucruri în timpul ce va preceda revenirea lui Hristos?

Scriptura vorbeşte despre o „*coacere a roadelor*" atât în direcţia cea bună, cât şi spre cea rea. De aceea, înainte de revenirea lui Hristos toate tendinţele către rău sau către bine vor ajunge la finalitate, adică la o deplină maturitate. Din această cauză, evoluţia spre o direcţie sau alta va fi mai rapidă decât în vremurile normale ale istoriei. Astfel, fără o veghere atentă, tendinţele către rău ne vor purta rapid către partea negativă, chiar înainte de a ne da seama ce se întâmplă cu noi. Amăgiri de tot felul vor fi puse înaintea fiecărui om, astfel încât chiar şi cei credincioşi vor avea probleme serioase în a rămâne consecvenţi chemării lor. Însă prin exerciţiul vegherii, ei vor putea discerne această avansare a vrăjmaşului, iar prin puterea Duhului Sfânt vor fi capabili să evite chiar şi cele mai subtile capcane întinse înaintea lor.

Dar nu se spune în Biblie, că în cele din urmă „fecioarele au adormit"? Cum au vegheat fecioarele înţelepte, dacă şi ele au ajuns să aţipească?

Faptul că şi fecioarele înţelepte ajung să aţipească nu reprezintă o scuză pentru lipsa lor de veghere. Mai degrabă, în parabolă se exprimă ideea că fără o pregătire prealabilă, nimeni nu va scăpa, iar în momentul în care vom fi puşi să luminăm, candelele se vor stinge din lipsa mirului pregătirii temeinice. De aceea, cred că o adevărată pregătire presupune un exerciţiu al vegherii care să nu scadă în mijlocul încercărilor de orice fel. Dacă totuşi, există o aţipire din lipsa unei concentrări susţinute, revenirea este posibilă numai pentru cei care au făcut o pregătire prealabilă, acumulând experienţă şi putere spirituală prin legătura pe care o au cu Dumnezeu. Astfel, cred că mesajul parabolei nu este unul fatalist, îndemnând la un somn de voie, sub considerentul că ne-am pregătit şi acum putem dormi puţin în ce priveşte lucrurile spirituale, ci mai degrabă, se subliniază faptul că şi în cazul în care se întâmplă să aţipeşti, vei putea să revii doar în măsura în care ai cultivat în viaţa ta partea spirituală, înainte de a veni încercarea. Avem de-a face cu o asigurare şi nu cu o predeterminare.

Dacă aşa stau lucrurile, atunci cum putem să ne dezvoltăm această deprindere a vegherii, care să ne ajute să ne pregătim pentru a doua venire a lui Hristos?

Adăugând pregătirea pentru a doua venire a lui Hristos nu facem altceva decât să îmbogăţim noţiunea de veghere, fiindcă astfel ajungem să înţelegem mai bine valoare ei nepreţuită. La modul practic, dezvoltarea vegherii se realizează prin cultivarea deprinderii de a studia cu atenţie

Sfintele Scripturi şi de a transpune învăţăturile sfinte în practic noastră zilnică. Veghind cu atenţie pentru a aplica principiile spirituale în cele mai mici amănunte ale vieţii noastre, vom ajunge să stăpânim această deprindere a vegherii, până când acest lucru va deveni normal pentru noi. Veghind asupra modului în care gândim, vorbim şi acţionăm, sau reacţionăm, vom ajunge ca prin stăpânire de sine să devenim tot mai atenţi la ce se întâmplă cu noi, precum şi la influenţele pe care le propagăm către ceilalţi sau care le primim din jurul nostru. În cele din urmă vom ajunge să stăpânim pe deplin conţinutul spiritual al vieţii noastre, până când ea va reflecta într-o măsură deplină şi progresivă slava lui Dumnezeu.

Totuşi, pare foarte dificil să ajungi să te stăpâneşti şi să veghezi pentru îndreptarea cugetării, vorbirii şi acţiunii, conform cu standardul biblic. Ce se întâmplă dacă nu reuşim acest lucru?

Biblia ne spune să aducem toate lucrurile, incluzând chiar şi gândurile noastre, sub stăpânirea lui Hristos. Problema este că Dumnezeu nu va face aceasta în locul nostru. În consecinţă, prin veghere, vom ajunge să detectăm toate defectele de caracter, pe măsură ce vom lucra la îndreptarea, mai bine zis eliminarea a ceea ce este rău, şi cultivarea a ceea ce este bun. Nu pot spune că va fi simplu, dar sunt sigur că va fi posibil, fiindcă Dumnezeu ne-a promis puterea şi călăuzirea Duhului Sfânt. De aceea, va fi necesar ca pe măsură ce detectăm aspecte negative în vieţile noastre să trecem la purificarea „*Sanctuarului inimii noastre*”. Vegherea reprezintă o credinţă activă acţionând în eradicarea răului şi promovarea binelui, iar prin practicarea ei în viaţa de zi cu zi, vom ajunge să fim pregătiţi în vederea marii încercări de la sfârşitul timpului de har. Dacă nu vom reuşi însă acest lucru, atunci, în mare măsură, viaţa noastră spirituală va fi un lung şir de înfrângeri şi dezamăgiri.

Ce legătură poate avea această lipsă de veghere şi stăpânire interioară cu dezamăgirile pe care le experimentăm din partea celor care ne împărtăşesc, cel puţin exterior, credinţa?

Religia are o dublă dimensiune: un aspect exterior, ce se manifestă prin anumite forme de exprimare a credinţei şi unul interior, care ţine de relaţia pe care fiecare dintre noi trebuie să o aibă cu Dumnezeu. Din acest punct de vedere, dacă nu veghem suficient, partea interioară nu va deveni suficient de fortificată pentru a face faţă provocărilor ce vin din jurul nostru, inclusiv din partea celor ce sunt de o aceeaşi religie cu noi. De aceea, vom fi surprinşi de neprevăzut şi de diferenţele ce există între ceea ce pretind şi ceea ce sunt mulţi dintre cei pe care noi îi considerăm creştini veritabili şi sinceri. Şi din această cauză, este posibil, ca mai devreme sau mai târziu, să naufragiem în ce priveşte credinţa sau să ne retragem într-o atitudine de neimplicare şi indiferenţă.

În ce sens provocările legate de a doua revenire a lui Hristos, şi cărora va trebui să le facem faţă, includ aspecte ce ţin de o anumită dezamăgire în raport cu cei pe care îi credem a fi creştini autentici?

În timpul ce va preceda a doua venire a lui Hristos vom asista la descoperirea identităţii spirituale a fiecărui om, inclusiv a celor ce se

pretind a fi creştini. Astfel, tot ce este în adâncul inimii va veni la suprafaţă, iar în mod deosebit vom fi surprinşi să constatăm că mulţi dintre cei pe care îi consideram a fi oameni după voia lui Dumnezeu, erau de fapt doar nişte persoane mondene, ce s-au ascuns în spatele exerciţiului religios din anumite considerente şi interese personale. Dacă am veghea în timpul de faţă, atunci această descoperire nu ne-ar mai surprinde şi nici dezamăgi, iar influenţa unor astfel de lucruri nu ar mai fi de natură să ne tulbure, ba chiar să ne provoace abandonarea credinţei. Dimpotrivă, dacă veghem asupra stării noastre interioare în raport cu idealurile sfinte şi suntem atenţi faţă de ceea ce se întâmplă în jurul nostru, vom reuşi să distingem multe tendinţe încă înainte de a se manifesta. Astfel, nu vom mai fi surprinşi şi dezamăgiţi când măştile vor cădea şi se va vedea adevărata faţă a fiecăruia.

Dar pare dificil să ne dezvoltăm o astfel de deprindere de a fi atenţi în fiecare clipă şi de a veghea, conform cu ceea ce ne descoperă Scriptura. Nu există o cale mai simplă, mai adaptată neputinţei noastre?

Cred că există cel puţin două deprinderi ce ne solicită la modul extrem când suntem încercaţi. Una este cea a capacităţii de a aştepta în linişte şi cu răbdare. Iar cealaltă este de a menţine o atitudine vigilentă şi atentă, evitând uneori somnolenţa, iar alteori implicarea excesivă, ce aduce o periculoasă uitare de sine. Din acest punct de vedere, Biblia ne ajută să ne tonifiem capacitatea de a aştepta prin intermediul exerciţiului rugăciunii. Iar prin exerciţiul studiului personal ajungem să ne dezvoltăm capacitatea de a veghea şi de a înţelege ce se întâmplă cu noi înşine şi cu semenii noştri. Pot spune, că aceste deprinderi se află ascunse în chiar exercitarea unei credinţe autentice, active, fiindcă în cele din urmă o credinţă vie va fi capabilă deopotrivă să aştepte cât timp este necesar şi să fie veghetoare pentru a nu fi luată prin surprindere de mişcările adversarului, despre care ştim că nu are odihnă şi nici nu doarme.

Şi care vor fi roadele faptului că vom veghea cu stăruinţă pentru a fi mereu în gardă, de fiecare dată vrăjmaşul încearcă să ne distrugă credinţa?

Când Cel Rău va încerca să ne ia prin surprindere, prin faptul că vom veghea, vom avea acel avantaj de a putea răspunde într-un mod adecvat, folosind cea mai puternică armă de atac şi de apărare, care se numeşte „*stă scris*”. Mânuind cu măiestrie această sabie a Cuvântului şi fiind avertizaţi prin faptul că avem un spirit treaz şi veghetor, vom reuşi să fim biruitori indiferent de încercare. De fapt, vom imita modul în care Iisus Hristos a învins la fiecare etapă din viaţa Sa de pe pământ.

Cunoașterea Presupune Credință

Aţi deprins arta de a merge prin credinţă? Dacă da, atunci invitaţia este de a merge mai departe pe drumul infinit al cunoaşterii. În permanenţă va exista încă un element pe care să îl adăugăm experienţei noastre, încă o deprindere pe care să ne-o însuşim şi încă o etapă de parcurs. Şi acesta este scopul vieţii: de a cunoaşte şi mereu de a şti ceva nou despre noi înşine şi despre marele univers ce ne înconjoară. Dacă însă nu aţi ajuns să „*păşiţi*” prin credinţă, dacă negura şi întunericul vă mai inspiră

teamă, atunci soluţia nu este decât una singură: exersaţi, exersaţi şi iar exersaţi, până când mersul prin credinţă va deveni o a doua natură! Nu priviţi la prăpastia de lângă dumneavoastră. Nu exploraţi abisul care se deschide chiar la un pas. Credinţa are capacitatea de a realiza punţi peste necunoscut şi nu există negură care să o oprească. Doar eliberaţi acest potenţial al credinţei pe care Creatorul nostru l-a pus în voi.

Aşadar, indiferent de posibilul răspuns, suntem datori să mergem mai departe, să explorăm noi orizonturi şi să păşim prin noi porţi stelare, care să ne poarte pe tărâmuri neştiute. Aşa este aventura cunoaşterii: fascinantă şi mereu nouă, chiar şi în ceea ce ni se pare a fi deplin cunoscut. Iar a merge pe acest drum, având drept tovarăş „*Cuvântul lui Dumnezeu*", înseamnă de fapt să ajungi să fii preschimbat tot mai mult după chipul Creatorului ceresc. Nu este acesta un obiectiv nobil, care merită urmat?

Dacă am reuşit sau nu să vă stârnesc atenţia, nu voi putea afla în timpul de faţă, dar am credinţa şi nutresc convingerea că într-o zi ne vom întâlni şi vom dezbate în detaliu drumul vieţii pe care l-a parcurs fiecare dintre noi. Astfel, din tezaurul nepreţuit al memoriei vom extrage lucruri de valoare şi învăţăminte eterne. De aceea, voi aşterne mai jos gândurile pe care le-am scris despre puterea extraordinară ce se află în noi prin intermediul amintirilor pe care drumul vieţii l-a lăsat în interiorul nostru:

„Înţelegem astfel, că amintirile nu pot fi aruncate într-un coş de gunoi, să scăpăm de ele şi să le facem uitate, fiindcă ele fac parte din noi înşine. De aceea, ele pot să ne dinamiteze liniştea interioară, să ne copleşească prin intensitatea rememorării sau dimpotrivă, pot să ne ajute, să ne motiveze pozitiv şi să ne determine să ne înţelegem mai bine, conducându-ne să ne dăm seama cine suntem cu adevărat şi ce dorim de fapt de la viaţă. Într-o astfel de abordare, ajungem să încorporăm trecutul în experienţa prezentului, lucru ce ne oferă viziunea necesară pentru depăşirea problemelor prin care trecem.

Din acest punct de vedere, amintirile, pe care le purtăm în suflet, pot deveni materia primă în zidirea vieţii noastre viitoare, filtrând conotaţiile negative, care altfel ne-ar împiedica să ne înălţăm la nivelul potenţialului nostru deplin. În orice caz, nimeni nu va putea ignora forţa trăirilor generate de retrăirea interioară a trecutului şi energia primară, de nestăvilit a amintirilor, ce trebuie într-un fel sau altul să fie canalizată spre zidire şi nu distrugere."

Am reuşit sau nu să vă inspir în reconsiderarea valorii unice pe care o aveţi înaintea lui Dumnezeu şi a întregului univers? Dacă da, atunci efortul scrierii acestui material a meritat cu prisosinţă, iar ceea ce ar fi cauzat distrugere a ajuns să ne zidească pentru eternitate.

Iubirea Izvorăşte din Adevăr

„Să ne aducem aminte că de-a lungul întregii istorii, calea adevărului şi iubirii întotdeauna a învins în cele din urmă. Au existat oameni răi şi tirani, ce păreau a fi pe moment invincibili, dar în final toţi aceştia au căzut. Gândiţi-vă că nu numai o singură dată s-a întâmplat

acest lucru, ci întotdeauna acest gen de persoane au căzut." — Mahatma Gandhi

Vom explora mai departe alte afirmaţii cu privire la lupta dintre bine şi rău ce se dă în interiorul şi exteriorul nostru. Desigur, în cele din urmă adevărul şi iubirea lui Dumnezeu vor învinge.

Este adevărat că la scara istoriei „calea adevărului şi iubirii întotdeauna a învins în cele din urmă"? S-a verificat acest principiu de-a lungul veacurilor?

Dacă vom studia istoria umanităţii, vom constata cu uşurinţă faptul că toate culturile sau civilizaţiile care s-au degradat moral au încetat să mai existe la un anumit moment. Uneori, chiar şi la atingerea apogeului dezvoltării, dacă degradarea morală depăşea o anumită limită, respectivele civilizaţii dispăreau neaşteptat. Am putea spune că există o lege a istoriei şi a universului ce nu permite ca omul să depăşească o anumită măsură a răului. Nu trebuie să fii creştin pentru a putea vedea toate aceste lucruri. Dacă ai credinţă în Dumnezeu, atunci îţi vei da seama cu uşurinţă că este vorba de intervenţia Creatorului universului asupra istoriei acestui pământ. Înţelegem că Dumnezeu controlează tot ceea ce se întâmplă pe pământ, astfel încât „*calea adevărului şi iubirii*" să învingă în cele din urmă, iar răul să fie eradicat pe deplin.

De ce există dorinţa de a stăpâni asupra celorlalţi? De unde vine sentimentul de invincibilitate pe care oamenii caută să îl propage asupra celor peste care stăpânesc?

În natura noastră interioară există principii bune şi rele ce se luptă pentru supremaţie, fapt pentru care trebuie să fim de fiecare dată atenţi asupra alegerilor pe care le facem. Dacă principiile negative ne domină, dorinţa de a stăpâni peste ceilalţi începe să se facă simţită, conducând la un comportament corupt şi imoral. Mai mult decât atât, sentimentul superiorităţii aduce cu sine şi o degradare a imaginii de sine, astfel încât nu te mai vezi în adevărata lumină. Ai impresia că eşti invincibil, un fel de dumnezeu, ce dictezi asupra celorlalţi şi de fiecare dată nu faci altceva decât să încerci să îţi domini semenii, zdrobind orice împotrivire. Dictatorii din sferele înalte ale puterii au fost, de regulă, despoţi încă de la începutul avansării lor pe scara socială. Trebuie să fim atenţi pentru a reprima astfel de tendinţe când le depistăm în interiorul nostru.

Din ce cauză toţi oamenii „răi şi tirani" au căzut în cele din urmă? De ce un astfel de comportament este, în cele din urmă, sancţionat?

Răutatea şi tirania merg mână în mână, astfel că nu putem spune că una poate fi separată de cealaltă. Însă trebuie să nu uităm că Dumnezeu nu a abandonat planeta Pământ, şi prin urmare, legile pe care le-a pus se împlinesc. Când cineva cedează tentaţiei puterii în mod clar, el se va pune în afara acţiunii legilor binelui şi sancţionarea va deveni sigură, chiar dacă ea întârzie o vreme. Acest lucru se întâmplă fiindcă legile pe care Dumnezeu le-a pus în natură şi în societate nu permit un astfel de comportament pe termen lung. Există o perioadă de „*graţie*", în care omului i se transmit mesaje să îşi rectifice atitudinea şi faptele. Dacă nu se

întâmplă nicio schimbare, judecata nimicitoare este sigură. Cred că nu trebuie să avem îndoială asupra faptului că Dumnezeu intervine pentru a nimici răul, acest lucru fiind vizibil şi la scara istoriei. Ar fi bine să învăţăm acest principiu, pentru a nu ne trezi în situaţia de a fi nimiciţi la a doua venire a lui Hristos, ba chiar şi până atunci.

Se poate spune că „întotdeauna acest gen de persoane rele au căzut"? La ce fel de cădere ne putem gândi din punctul de vedere al perioadei în care au trăit, precum şi prin prisma judecăţii finale a lui Dumnezeu?

Există o decădere prezentă ce se întâmplă de fiecare dată când principiile răului conduc pe un om sau chiar o naţiune. Nu există o prosperitate durabilă cât timp se încalcă principiile binelui, ce sunt puse la baza existenţei întregului univers. Pentru o vreme, se pare că nu contează prea mult de ce parte eşti, fiindcă dacă ai putere, poţi face tot ce doreşti. Acesta este mirajul puterii, o înşelăciune căreia îi putem cădea pradă, dacă nu suntem sub influenţa Duhului Sfânt. Dar judecata divină este sigură, atât în aspectele ei prezente, prin dureri şi suferinţe de tot felul, cât şi la final, când orice formă de rău va fi nimicită de pe pământ.

„Şi am văzut cerul deschis, un cal alb şi un călăreţ având numele „Cel Credincios şi Adevărat", care judecă şi luptă cu dreptate. Ochii Săi erau ca flacăra focului; pe cap avea mai multe coroane ce purtau un nume scris pe care numai El îl putea descifra. El era îmbrăcat cu o haină stropită cu sânge; Numele Său era Cuvântul lui Dumnezeu.

Armatele cereşti Îl urmau călare pe cai albi şi erau îmbrăcate în haine fine, albe şi curate. Din gura Sa ieşea o sabie ascuţită cu care lovea popoarele răzvrătite ale lumii şi pe care le păstorea cu un toiag de fier; El a călcat în teascul vinului pedepsei trimise de Atotputernicul Dumnezeu. Pe haină şi pe partea superioară a picioarelor avea scris acest nume: „Împăratul împăraţilor şi Domnul domnilor"." — Apocalips 19:11-16

Cine este persoana descrisă ca venind pe un „cal alb" prin „cerul deschis" deasupra pământului? Când se va întâmpla acest eveniment?

Din context se poate cu uşurinţă constata că persoana descrisă stând pe un cal alb, nu este altcineva decât Iisus Hristos la a cea de-a doua Sa venire. Privind către viitor înţelegem că binele va învinge în cele din urmă, iar toţi tiranii şi oamenii răi vor fi nimiciţi de pe pământ. Această lucrare de la finalul istoriei nu este altceva decât aplicarea judecăţii ce a fost amânată pentru a se oferi timp de întoarcere la Dumnezeu. „*Calul alb*" semnifică puritatea Celui care judecă, acea puritate extraordinară a Celui ce stăpâneşte în ceruri şi pe pământ, a Celui dispreţuit de toţi tiranii şi de toţi oamenii răi de pe pământ. El nu S-a schimbat niciodată, iar faptul că oamenii credincioşi au fost persecutaţi şi aparent înfrânţi, a fost doar o realitate trecătoare, care atunci va fi depăşită.

De ce este numit Iisus Hristos ca fiind „Cel credincios şi Cel adevărat"? Ce fel de domnie va veni El să instaureze pe pământ?

Iisus Hristos este credincios fiindcă Îşi împlineşte promisiunile şi nu lasă ca nimic din ce a zis să fie uitat. El este şi adevărat, fiindcă în Persoana

Sa sunt întruchipate toate principiile ce stau la temelia întregului univers. Nimic din ce există nu poate să contrazică natura Sa desăvârşită, care se constituie ca reper unic şi indestructibil pentru întreaga eternitate. Domnia pe care o va instaura pe pământ va fi veşnică şi va fi caracterizată de domnia deplină a binelui, răul fiind exclus cu desăvârşire. Putem spune că atunci, legea binelui ce învinge răul se va împlini pe deplin şi pentru totdeauna. Pare incredibil acest lucru, dar împlinirea este sigură, fiind garantată de Dumnezeu.

Ce înseamnă că „El va judeca şi va lupta cu dreptate"? Cu cine se va lupta El la a doua Sa venire? Se aplică această luptă şi în prezent?

Iisus Hristos S-a luptat de-a lungul veacurilor cu orice formă de rău ce a existat pe pământ, dar la final El va distruge orice urmă a acestuia, astfel că doar cei care s-au purificat prin intermediul aplicării planului de salvare vor mai rămâne pe pământ. Lupta Sa este împotriva oricărui principiu rău ce acţionează pe pământ. El este vrăjmaşul de prim rang al oamenilor răi, al tiranilor, al oricărei forme de nelegiuire. În harul Său a căutat să câştige de partea Sa pe cei ce Îi erau vrăjmaşi. Dacă se persistă în nelegiuire, harul Său devine foc nimicitor. Să nu ne jucăm niciodată cu Dumnezeu sau cu Iisus Hristos. Judecata Sa este sigură, la fel ca salvarea Sa. Să nu uităm vreodată acest lucru. Datorită timpului de har pe care îl trăim, avem tendinţa de a amâna întoarcerea deplină la El, dar costul final va fi teribil, iar cei care vor constata acest lucru vor fi îngroziţi.

De ce se menţionează că Iisus Hristos este „Domnul domnilor şi Împăratul împăraţilor"? Se aplică acest titlu şi în timpul de faţă? Ce consecinţe derivă din acest aspect?

Titlul de „*Domn al domnilor şi Împărat al împăraţilor*" se aplică şi în clipa de faţă, dar din nefericire conducătorii din lumea noastră nu realizează obligaţiile pe care le au faţă de Dumnezeu. De aceea, nelegiuirea abundă, iar corupţia se află în locurile înalte. Consecinţele acestei ignorări şi nerecunoaşteri a suveranităţii lui Dumnezeu vor fi teribile, fiindcă judecata divină va fi nimicitoare şi fără milă. Insist asupra acestui aspect, de îndată ce harul divin se va retrage, judecata se va manifesta fără niciun fel de îngăduinţă. Atunci va fi prea târziu pentru a mai face schimbări în viaţa ta.

„Şi am auzit o voce puternică de la scaunul de domnie ce a spus: „Iată cortul lui Dumnezeu este împreună cu oamenii; El va locui împreună cu ei; ei vor fi poporul Său, iar Dumnezeu Însuşi va fi împreună cu ei! El va şterge toate lacrimile din ochii lor; moartea nu va mai exista; nici supărare, nici plâns şi nici tristeţe nu vor mai fi din cauză că lucrurile dintâi au trecut!" Cel ce stătea pe scaunul de domnie a spus: „Iată, fac totul din nou!" Şi mi s-a spus: „Scrie, fiindcă aceste cuvinte sunt sigure şi adevărate!" — Apocalips 21:3-5

Pe ce bază putem afirma că în cele din urmă calea adevărului şi iubirii va învinge pentru totdeauna? Cum ne ajută aceste cuvinte din cuprinsul Sfintelor Scripturi?

Garanţia că în cele din urmă calea adevărului şi iubirii va învinge este

dată de Cuvântul lui Dumnezeu. Dacă vom da crezare acestui Cuvânt, atunci vom înţelege că de fiecare dată această cale a învins. Acum există o biruinţă spirituală de excepţie, pe care toţi cei care au credinţă în Dumnezeu o văd cu prisosinţă. Iar atunci va fi o manifestare cosmică a biruinţei binelui asupra răului. Biblia ne ajută să privim cu nădejde şi dor către acea vreme când Dumnezeu va reinstaura Împărăţia Sa pe pământ.

Cum vor fi făcute toate lucrurile „noi”? La ce se referă această noutate, în raport cu lumea plină de violenţă în mijlocul căreia trăim? Ce anume va aduce nou pe pământ faptul că Dumnezeu va locui împreună cu toţi cei care L-au primit în decursul acestei vieţi? Ce înseamnă ca Dumnezeu să rămână pentru totdeauna cu noi?

Noutatea esenţială a ceea ce va fi în lumea viitorului, va consta în eradicarea oricărui principiu rău, iar în mod special a violenţei. Nu vor mai exista tirani şi nici oameni nedrepţi. Corupţia nu va mai fi. Iar în locul întocmirilor nelegiuite din această lume, va domni binele, adevărul şi dreptatea. Toate acestea vor fi realizate prin acţiunea puterii creatoare a lui Dumnezeu, care va recrea întreaga planetă şi ne va acorda putere de a trăi într-un univers curat şi binecuvântat. Iar un element central al acestei descoperiri va fi faptul că vom locui în prezenţa lui Dumnezeu pentru totdeauna. El va fi Marele centru în jurul căruia vor gravita toate lucrurile.

Cum putem vedea biruinţa adevărului, iubirii şi binelui în perioada pe care o traversăm? Cum putem să ne încredem în faptul că Dumnezeu este alături de noi şi ne va ajuta să învingem orice formă de rău?

În perioada prin care trecem putem vedea prin credinţă acest viitor plin de slavă. Dar pe de altă parte, dacă vom da atenţie vieţii pe care o trăim, vom sesiza urmele paşilor providenţei divine în tot ce ne înconjoară. Conştiinţa prezenţei divine care acţionează deja asupra lumii în care trăim, ne va aduce bucurie şi pace, indiferent de experienţele prin care vom fi chemaţi să trecem. Dumnezeu controlează toate lucrurile, iar aici există o siguranţă deplină, că El nu ne va lăsa să ne pierdem dacă ne-am pus credinţa în El.

Lupta Inevitabilă dintre Bine și Rău

„Linia frontului de luptă dintre bine şi rău este trasată prin inima oricărui om de pe pământ.” — Alexander Soljeniţîn

Vom discuta în continuare despre lupta dintre bine şi rău, precum şi despre implicaţiile ce decurg asupra vieţilor noastre. În acest scop, vom analiza în lumina Sfintelor Scripturi, mai multe afirmaţii făcute de diferite personalităţi de-a lungul timpului, asupra acestui subiect deosebit de actual indiferent de epocă.

De ce „linia frontului de luptă dintre bine şi rău” ne priveşte până la urmă pe noi toţi? De ce nu există excepţii de la această regulă?

Nimeni nu este scutit de lupta ce se dă dintre bine şi rău, dintre Hristos şi Cel Rău. Nu există un teren neutru, unde să ne putem refugia. De aceea, ori suntem de partea binelui, ori de partea răului. Această *„linie a frontului de luptă”* se referă la tot ceea ce facem, gândim sau spunem, astfel

că de fiecare dată trecem de o parte sau alta a acestui front. Din acest punct de vedere, cred că trebuie să privim cu maximă seriozitate ceea ce se întâmplă cu noi în decursul vieţii de zi cu zi, pentru a lua de fiecare dată partea binelui şi adevărului. Cei care cred că se pot sustrage acestei confruntări, se înşală amarnic, şi chiar prin această confuzie ei dovedesc că sunt de partea vrăjmaşului adevărului.

Ce fel de luptă se dă în interiorul nostru? Cum se manifestă cele două tendinţe în mintea noastră şi cum ne afectează viaţa?

Lupta din interiorul nostru este cea mai teribilă dintre toate câte au existat vreodată pe pământ. Acest conflict din mintea noastră ne afectează în modul cel mai direct, atât în sens ascendent, către valorile cereşti, cât şi descendent, către valorile minciunii. Cele două tendinţe caută să ne atragă pentru a face alegeri la care să consimtă decizia noastră de a aparţine uneia sau alteia dintre taberele aflate în conflict. De exemplu, tendinţele pozitive vor încerca să ne influenţeze prin argumente, ce fac apel la raţiune şi la bun simţ, să luăm de fiecare dată poziţie pentru adevăr. În acelaşi timp, tendinţele negative vor căuta, prin tot felul de raţionamente, să ne determine să practicăm minciuna şi să promovăm valori false, care aparent ne aduc un avantaj imediat. Însă ori de câte ori alegem să trecem de partea răului, conştiinţa noastră va tinde să devină tot mai imună la influenţa binelui şi adevărului.

De ce este util să fim avizaţi asupra acestei lupte? Ce înşelăciune ne păndeşte când credem că suntem imuni la atacul principiilor rele?

Când credem că suntem imuni la atacul părţii negative, sau când ne îndoim de realitatea luptei dintre bine şi rău ce se dă în interiorul nostru, ajungem să nu mai fim în stare să ne opunem păcatului. Cel mai grav lucru şi cea mai mare înşelăciune se află în a crede că suntem într-o situaţie avantajoasă prin faptul că noi n-am făcut nimic „*rău*" de-a lungul vieţii, că toate aceste lucruri, privind lupta dintre Hristos şi Satana, nu ne priveşte în vreun fel. Prin chiar acest raţionament dovedim fie că suntem victimele părţii negative, fie că am trecut cu hotărâre de partea răului. Nimeni nu este imun la atacul principiilor nelegiuirii, dar există siguranţa biruinţei pentru toţi cei care Îl urmează pe Hristos.

Cum suntem influenţaţi în gândire şi comportament, când înţelegem că această luptă se dă în fiecare om? Cum ajungem să privim pe cei din jur, ţinând cont de acest fapt?

Când înţelegem natura acestei lupte dintre bine şi rău, ce se dă în interiorul fiecărui om, avem şansa de a căuta o poziţie avantajoasă pentru a trece de partea lui Hristos şi de a învinge tot ce este rău. Astfel, vom căuta să urmăm modelul divin, iar apelând la puterea lui Iisus Hristos vom reuşi să învingem în felul în care şi El a biruit. În ce priveşte pe cei din jurul nostru, vom înţelege că este necesar ca fiecare om să treacă de partea binelui, fiindcă în joc se află destinul său veşnic. Fără a ne sustrage luptei, vom căuta să smulgem pe cât mai mulţi oameni din apatia sau indiferenţa acestui timp, în care se pare că noţiunea conflictului dintre Hristos şi Cel Rău reprezintă ceva depăşit şi nerelevant. Cred că avem datoria de a

avertiza pe toţi oamenii asupra marii înşelăciuni de a considera că această luptă nu se referă la noi. Cred că trebuie să aducem la cunoştinţa fiecărui om, că avem datoria de a trece hotărât, în toate lucrurile vieţii, de partea Dumnezeului veşnic.

Să citim acum aceste versete: „Prin urmare, identific următorul lucru: deşi doresc să fac ce este bun, totuşi în final ajung să comit ce este rău. Astfel, pot să ajung să mă bucur interior de Legea lui Dumnezeu. Însă observ un alt efect al Legii asupra organelor corpului meu, ce determină o opoziţie hotărâtă împotriva acestei Legi pe care mintea mea o acceptă. Astfel, ca efect al aplicării Legii ajung să rămân neputincios sub influenţa nefastă a păcatului ascuns în aceste organe la propriului meu corp." — Romani 7:21-23

Cum se poate înţelege paradoxul exprimat de apostolul Pavel că „când vreau să fac binele, răul stă lipit de mine"? Chiar nu putem face nimic bun?

Intenţia de a face binele nu este suficientă pentru a ajunge să îl şi practicăm. Pentru a atinge acest obiectiv, este necesară o putere supranaturală, care să acţioneze din interiorul nostru şi să ne susţină fiecare efort spre bine pe care îl facem. Din acest punct de vedere, prin intermediul primirii Duhului Sfânt, orice om care se încrede în Iisus Hristos ajunge să se desprindă de această lege nefericită ce ne ţine legaţi de partea negativă. Paradoxul „*răului ce stă lipit*" chiar şi când vrei să faci bine, exprimă în modul cel mai clar dimensiunea abisală a căderii ce ne marchează pe noi toţi, începând cu Adam. De aceea, fără manifestarea puterii lui Iisus Hristos, nu vom putea să ne oprim influenţei acaparatoare a răului ce acţionează irezistibil asupra minţii şi trupului nostru.

De ce cunoaşterea Cuvântului lui Dumnezeu nu aduce automat şi eliberarea de sub influenţa principiilor rele? Ce anume ne lipseşte când ne mărginim doar la cunoştinţe?

Cunoaşterea principiilor Cuvântului divin nu aduce automat şi eliberarea de principiile rele. Simpla informare a unei persoane cu privire la nişte reguli, nu aduce şi puterea de a le respecta. De exemplu, putem să citim cât dorim despre ce înseamnă să executăm o anumită activitate. Dacă nu trecem însă la partea practică, sub îndrumarea unei persoane care ne poate sfătui, nu vom putea realiza nimic concret. Tot astfel, dacă religia noastră se mărgineşte la cunoştinţe despre Hristos, fără a transpune în mod practic ceea ce am învăţat, vom ajunge în scurt timp să constatăm că viaţa noastră a rămas aceeaşi. Nu există o înşelăciune mai mare, decât a celui care crede că prin cunoaşterea unor principii, va ajunge să le respecte automat, de la sine. Orice transpunere în practică necesită alegere, perseverenţă, efort şi, de multe ori, o luptă teribilă cu principiile rele.

Cum acţionează în interiorul nostru acea „altă lege" împotriva a ceea ce noi am ajuns să cunoaştem din Cuvântul lui Dumnezeu? Cum suntem ţinuţi în sclavie de ceea ce este rău, chiar dacă am ajuns să ştim multe lucruri despre planul de salvare?

Principiile rele sunt întipărite foarte adânc în noi prin ereditatea pe

care am moştenit-o de la părinţi şi prin educaţia pe care am primit-o. Când cunoaştem lucrurile cu privire la Dumnezeu, atunci apare un conflict între ceea ce citim din Scriptură şi experienţa vieţii de zi cu zi. Interesant este faptul că s-ar putea să ştim foarte multe despre planul de salvare, dar viaţa noastră să rămână sub sclavia principiilor rele. Acest lucru se datorează faptului că religia noastră la acel moment era doar la nivel de informaţie, fără a avea puterea eliberatoare a lui Hristos. Pentru a trece la această a doua etapă, este necesară intrarea în contact cu Dumnezeu prin rugăciune personală şi prin depunerea unui efort constant de a cultiva latura pozitivă şi de a reprima partea negativă.

În ce fel se reflectă această sclavie în viaţa de zi cu zi? La ce fel de religie se ajunge, dacă nu se primeşte puterea eliberatoare a Duhului Sfânt?

Sclavia principiilor rele în viaţa de zi cu zi se reflectă prin suma deprinderilor şi obiceiurilor ce ne marchează negativ şi la care nu putem să renunţăm în ciuda celor mai bune dorinţe şi eforturi. O religie în care cunoaşterea lucrurilor spirituale nu este urmată de o practicare a acestora, va ajunge în scurt timp să ne înşele mai mult decât ateismul declarat. Fără manifestarea puterii eliberatoare a Duhului Sfânt, nu vom putea să rupem lanţurile ce ne leagă de tabăra puterilor răului.

Să mai citim: „În consecinţă, aceia dintre popoarele lumii, care deşi nu au primit Legea, dar care totuşi respectă natural această Lege, demonstrează că Legea se află deja înscrisă în ei. Prin aceasta ei dovedesc că faptele Legii deja au fost însuşite în minţile lor, lucru confirmat de maniera în care duhurile şi gândurile lor fie se învinovăţesc, fie se dezvinovăţesc reciproc. Aceste lucruri vor fi în cele din urmă descoperite în Ziua când Dumnezeu va judeca gândurile ascunse ale oamenilor, conform cu Evanghelia prezentată de mine, prin Iisus Hristos." — Romani 2:14-16

Este posibil să nu cunoşti litera Cuvântului lui Dumnezeu, dar principiile acestuia să le respecţi? Ce înseamnă să faci „din fire" ceea ce îţi este cerut prin Scriptură?

Aşa cum poţi să cunoşti litera unui lucru, dar să nu practici ceea ce deja ştii, este posibil să nu ai ştiinţă asupra părţii de învăţătură, fiindcă nu ai avut ocazii în acest sens, dar pe baza conştiinţei morale să faci ceea ce este bine şi drept. Dacă practicarea binelui ar fi depins de citirea Bibliei, atunci marea majoritate a umanităţii, care nu a ştiut să citească sau nu a avut ocazia de a deschide această Carte, ar fi fost pierdută din start. Ori lucrurile nu stau aşa, fiindcă în „*firea noastră*", deopotrivă cu partea negativă, există şi mărturia conştiinţei morale, care ne vorbeşte despre adevăr indiferent de loc sau vreme.

Cum este posibil ca omul să mai aibă o conştiinţă morală asupra cerinţelor lui Dumnezeu, în condiţiile în care ignoranţa asupra cunoaşterii Bibliei este atât de larg răspândită?

Nu mă refer acum la cei care au ocazia de a cunoaşte Biblia şi totuşi, o ignoră, ci la cei, mulţi la număr, care nu se pot bucura de acest privilegiu.

Este extraordinar să constatăm că în interiorul nostru, deopotrivă cu firea pământească pe care ne-a inoculat-o Cel Rău, acţionează şi o „*vrăjmăşie*" împotriva ei, prin intermediul conştiinţei morale, plasată de Dumnezeu chiar de la căderea omului. Prin urmare, nu există justificare pentru comiterea răului, dar există şansa ca oamenii să aibă un anumit simţ al dreptăţii, chiar şi dacă ei nu au avut la dispoziţie partea scrisă a revelaţiei lui Dumnezeu.

Ce putem face pentru a îmbina cunoaşterea Cuvântului divin cu experienţa biruinţei asupra principiilor rele? Ce măsuri au fost luate de Dumnezeu, astfel încât să ajungem să respectăm poruncile Sale, în ciuda existenţei tendinţelor către rău ce se luptă în interiorul nostru?

Având însă avantajul cunoaşterii Bibliei, atunci nu trebuie altceva decât să profităm de acest lucru, şi îmbinând această cunoaştere cu ceea ce ne îndeamnă conştiinţa morală, va trebui să trecem la partea practică, solicitând puterea Duhului Sfânt. În acest sens, trebuie să trăim adevărul pe care îl desprindem prin studierea Cuvântului lui Dumnezeu. S-au luat măsuri suficiente pentru a putea învinge răul, dintre care aş aminti procesul „naşterii din nou", prin intermediul căruia tot interiorul nostru este rescris şi reconfigurat pentru a putea să reflecte slava lui Dumnezeu prin chipul lui Iisus Hristos. Când acest proces se desfăşoară în noi, atunci putem şti negreşit, că am trecut de partea binelui.

Nobilul Efort al Credinţei

„Voi sunteţi păziţi de puterea lui Dumnezeu, prin credinţă, pentru salvarea gata să fie descoperită în vremurile de apoi! În ea voi vă bucuraţi mult, măcar că acum, dacă trebuie, sunteţi întristaţi pentru puţină vreme, prin diferite încercări, pentru ca încercarea credinţei voastre, cu mult mai scumpă decât aurul care piere şi care totuşi, este încercat prin foc, să aibă ca urmare lauda, slava şi cinstea, la arătarea lui Iisus Hristos, pe care voi Îl iubiţi fără să-L fi văzut, credeţi în El, fără să-L vedeţi, şi vă bucuraţi cu o bucurie negrăită şi strălucită, pentru că veţi dobândi, ca sfârşit al credinţei voastre, salvarea sufletelor voastre." — 1 Petru 1:5-9

Se poate spune că încercările prin care trecem în decursul vieţii, pot deveni oportunităţi în dezvoltarea credinţei în Dumnezeu?

Apostolul Petru ilustrează principiul dezvoltării credinţei prin intermediul încercărilor, oferind imaginea minereului aurifer ce este purificat şi curăţat, folosind topirea în foc. Ceea ce provoacă distrugerea materialului steril, conduce doar la topirea aurului şi la creşterea valorii sale prin eliminarea oricărei impurităţi. Astfel, înţelegem că problemele pe care le întâlnim în viaţă, pot deveni oportunităţi îngăduite de Dumnezeu pentru dezvoltarea credinţei noastre şi implicit, a caracterului nostru.

Cu toate acestea, există multe persoane care trecând prin dificultăţi, ajung să îşi piardă credinţa în Dumnezeu şi să se răcească spiritual. Cum se explică acest lucru?

Fiecare om are propria scară de valori la care aderă în experienţa sa,

fapt pentru care reacţia la diferitele provocări ale vieţii va diferi de la caz la caz. Credinţa în Dumnezeu nu face referinţă în genere la lucruri accesibile simţurilor noastre, astfel că potrivit cu apostolul Petru:

„Îl iubim pe Hristos fără să Îl fi cunoscut direct, credem în el fără să Îl vedem şi ne bucurăm cu o fericire negrăită şi strălucită, fiindcă la sfârşitul credinţei noastre vom dobândi salvarea sufletelor".

Cu alte cuvinte, credinţa aparţine unui plan de existenţă ce depăşeşte orizontul limitat al realităţii înconjurătoare. În consecinţă, trebuie ca încercările vieţii să nu aibă un impact direct asupra percepţiei realităţilor spirituale.

Şi totuşi, mulţi oameni îşi pierd încrederea în Dumnezeu în timp de încercare. Ce s-ar putea face pentru a preveni sau depăşi o astfel de situaţie?

Pot da un răspuns posibil, folosind următoarea ilustraţie. Când am fost într-o călătorie cu avionul, deseori am constatat că există turbulenţe serioase imediat după decolare sau la altitudini relativ joase. Dar pe măsură ce avionul câştigă înălţime, am observat cum acestea începeau să se micşoreze, pentru ca la plafonul de zbor să înceteze cu totul. Explicaţia este relativ simplă, în sensul în care mişcările maselor de aer sunt mai puternice în apropierea solului, dar descresc pe măsura creşterii altitudinii. Tot astfel, pentru a preveni sau depăşi problemele legate de menţinerea credinţei, este necesar să avansăm spiritual şi să ne dezvoltăm percepţia realităţilor cereşti.

Dacă aşa stau lucrurile, ce se poate întreprinde pentru a putea să ne dezvoltăm percepţia realităţilor spirituale?

Elementul cheie în versetele menţionate se constituie din expresia „*voi sunteţi păziţi de puterea lui Dumnezeu, prin credinţă*". Cu alte cuvinte, există o putere supranaturală ce acţionează prin intermediul credinţei pe care o avem în Dumnezeu, cu privire la salvarea prin Iisus Hristos. Mai concret, noi trebuie să cultivăm acele deprinderi ce ne vor ajuta să devenim tot mai conştienţi de acţiunea puterii lui Dumnezeu şi să eliminăm acele lucruri care ne împiedică să ajungem la această percepţie asupra realităţilor spirituale în care suntem implicaţi. De aceea, este necesară o profundă reformă a stilului nostru de viaţă şi a tot ceea ce facem zi de zi, şi chiar ceas de ceas.

Ce acţiuni concrete se pot întreprinde pentru a pune în aplicare acest principiul al creşterii percepţiei lucrurilor spirituale, cu impact direct asupra dezvoltării credinţei?

Reluând ideile amintite de apostolul Petru, trebuie să ne concentrăm atenţia asupra „*mântuirii gata să fie descoperită în vremurile de apoi*", fapt ce reclamă studiul Sfintelor Scripturi. Este imposibil să dobândim o percepţie corectă şi cu impact direct asupra vieţilor noastre în ce priveşte intrarea în Împărăţia cerurilor, dacă nu vom studia zilnic Biblia, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta este primul pas pe care trebuie să-l realizăm pentru dezvoltarea credinţei noastre.

Ce altceva ar mai trebui făcut pentru a ne dezvolta credinţa în

Dumnezeu?

După aceea, este necesar să facem o transpunere a învăţăturilor biblice la vieţile noastre, fapt ce va conduce la definirea unor obiective pe care dorim să le atingem în vederea creşterii noastre spirituale. De exemplu, putem fi confruntaţi cu anumite probleme de sănătate, venite neaşteptat asupra noastră, şi care pot să ne provoace îndoială cu privire la grija lui Dumnezeu faţă de noi. Însă, în loc să dăm glas necredinţei şi sentimentelor de amărăciune şi tristeţe, trebuie să căutăm în Scriptură acele cuvinte care să ne ajute să clădim o viziune pozitivă, având la bază perspectiva intervenţiei lui Dumnezeu în favoarea noastră şi intrării în Împărăţia cerurilor.

Pare foarte simplu de zis, însă când va trebui să transpunem în practică o astfel de metodă, ne vom vedea confruntaţi cu o mulţime de obstacole. Ce se va putea face pentru a le depăşi?

Obstacolele interioare sunt mai periculoase decât cele exterioare. Deseori, dificultăţile exterioare induc o proiecţie interioară ce rămâne chiar şi după ce au trecut circumstanţele defavorabile. Aici se află puterea nefastă a influenţelor exterioare, ce subminează valorile interioare pe care le avem, incluzându-le şi pe cele spirituale, cu referinţă directă asupra credinţei. În mod practic, obstacolele imediate ce vor veni asupra noastră vor putea consta în lipsa timpului disponibil, în manifestarea unei dispoziţii depresive şi altele de genul acesta. De asemenea, putem fi împiedicaţi de cei din jur, care fie ne plâng de milă, fie nu manifestă niciun fel de compasiune când trecem prin încercări. Şi bineînţeles, această listă poate să continue, pentru ca în final să ajungem să nutrim sentimentul că Dumnezeu ne-a abandonat, că Biblia nu este adevărată, că toate aceste lucruri sunt doar poveşti şi viaţa viitoare este doar o amăgire.

Putem spune că există un progres al sentimentelor pe care le experimentăm când suntem încercaţi?

Desigur, există un progres al trăirilor fie în jos, dacă ne lăsăm „*luaţi de val*", fie în sus, dacă vom exercita credinţă în Dumnezeu, având la bază ceea ce stă scris şi aplicând la vieţile noastre ceea ce studiem. Pentru a depăşi astfel de obstacole, este necesar să facem o alegere fermă în direcţia cea bună, să rămânem alături de Dumnezeu şi să deschidem Biblia, chiar dacă nu simţim o astfel de nevoie. Mai departe, trebuie să studiem Scriptura, chiar dacă ni se pare un lucru inutil, şi să o aplicăm, chiar dacă pare o pierdere de timp. Aşa cum am menţionat, planul spiritual nu poate fi înţeles pe baza simţurilor, dar el este accesibil credinţei şi acelei raţiuni ce se articulează direct pe Cuvântul lui Dumnezeu.

Ce ne facem pe de altă parte, dacă situaţia cu care ne confruntăm nu se rezolvă, mai precis dacă în ciuda credinţei noastre, nimic nu se schimbă, cel puţin în aparenţă?

Voi cita din nou cuvintele apostolului Petru, care zicea „*că vom dobândi, ca sfârşit al credinţei noastre, salvarea sufletelor*". Cu alte cuvinte, rezultatul se va vedea doar la „*sfârşitul credinţei noastre*", care ştim bine că se va realiza când Iisus Hristos va reveni pentru a ne lua în

Împărăţia cerurilor. Astfel, înţelegem că menţinerea credinţei în Dumnezeu trebuie să se realizeze până la acel moment, indiferent de circumstanţele prin care trebuie să trecem în decursul vieţii. Abia la final se va vedea rezultatul palpabil, însă până atunci vom putea experimenta *„o bucurie negrăită şi strălucită*", în aşteptarea împlinirii promisiunilor divine.

Cu toate acestea, nu există şi nişte beneficii imediate când ne menţinem credinţa în Dumnezeu, indiferent de împrejurare?

Reluând ideea *„bucuriei negrăite şi strălucite*", pot spune că menţinerea credinţei ne va aduce liniştea interioară şi capacitatea de a ne ridica deasupra împrejurărilor prin care trecem, ce se constituie ca un beneficiu imediat. În plus, percepţia prezenţei divine împreună cu noi, intervenind în favoarea noastră, va aduce o convingere fermă asupra adevărului cuvintelor lui Dumnezeu. Practic, vom percepe faptul că puterea lui Dumnezeu este la lucru pentru a ne susţine şi dezvolta fiinţa interioară încât să ne ridice deasupra turbulenţelor, ce se produc inerent în vecinătatea pământului.

Putem spune că apostolul Petru ne-a împărtăşit aceste sfaturi având la bază chiar experienţa vieţii lui?

Evident că apostolul Petru ne-a scris având în vedere ceea ce el însuşi trăia. Să ne gândim la ce privaţiuni a fost el expus de-a lungul vieţii, la ce batjocuri şi persecuţii. Se ne amintim suferinţele pe care a trebuit să le îndure culminând cu propria sa crucificare. Aşadar, nimeni să nu creadă că el a dat sfaturi *„din cărţi*", ci gustând experienţa amară a încercărilor de tot felul, a putut să ne ofere un exemplu despre ce înseamnă să îţi menţii credinţa vie indiferent de împrejurare. Exemplul său poate să ne ajute şi să ne motiveze să procedăm similar.

De fapt, ce înseamnă „să fii păzit prin puterea lui Dumnezeu, prin credinţă", dacă ne raportăm la experienţa apostolului Petru?

Pentru a fi păziţi prin puterea lui Dumnezeu, prin credinţă, înseamnă că trebuie să ne raportăm la ceea ce ne-a promis Iisus Hristos prin faptul că El va fi mereu alături de noi prin prezenţa Duhului Sfânt şi a sfinţilor îngeri. De asemenea, acest lucru presupune să credem că vom fi biruitori indiferent de încercările prin care vom trece şi la final, vom fi primiţi în Împărăţia cerurilor. Aceste convingeri nu trebuie să scadă cu trecerea timpului, ci dimpotrivă, ele trebuie să crească pe măsură ce viaţa noastră se derulează mai departe. Astfel, credinţa apostolului Petru, în loc să scadă datorită împotrivirilor cărora trebuia să le facă faţă, se dezvolta tot mai mult, pentru ca la final să culmineze cu biruinţa în chiar martirajul său liber consimţit.

Putem spune că expresia supremă a dezvoltării credinţei apostolului Petru s-a regăsit în acel sacrificiu de sine, care l-a final s-a concretizat prin sacrificiul lui exemplar pe măsură ce privea cu bucurie intrarea în Împărăţia cerurilor la a doua venire a lui Hristos?

Desigur, experienţa dezvoltării credinţei a mers până la cea din ultimă limită, până când principiul sacrificiului de sine, care l-a caracterizat în mod constant pe apostolul Petru, a devenit un sacrificiu liber consimţit

pentru cauza lui Hristos. Vedem astfel că exerciţiul dezvoltării credinţei ne va conduce în final la depăşirea planului suferinţelor din această lume şi ne va conduce să ne ridicăm la înălţimi care întrec şi cea mai iscusită imaginaţie. În ce-l priveşte pe apostolul Petru, „*aurul credinţei a fost purificat în focul încercărilor*", pentru ca la final să devină cu totul pur, de mare valoare şi gata pentru înălţare în Împărăţia cerurilor.

Pericolul Idolatriei Mascate

Obiceiul de a veghea asupra lucrurilor spirituale vine deseori în contradicţie cu firea noastră, cu ceea ce am învăţat sau moştenit. De ce ne este atât de greu să conştientizăm starea noastră spirituală?

Se poate spune că focalizarea asupra lucrurilor spirituale nu ne stă în fire, fiindcă tendinţa noastră este de a ne concentra exclusiv asupra aspectelor materiale, de care suntem interesaţi, fără a mai avea timp pentru altceva. În plus, mulţimea de activităţi în care suntem implicaţi, şi care ne solicită atenţia, nu ne mai lasă timp pentru a mai acorda interes vieţii noastre spirituale. De fapt, putem spune că avem de-a face cu o idolatrie mascată, ce se manifestă prin acordarea unui interes exclusiv problemelor ce ţin de această lume şi ignorarea a ceea ce se referă la Împărăţia cerurilor. Această idolatrie ascunsă ne conduce să nu mai avem dispoziţia necesară de a veghea pentru aplicarea principiilor creştine în viaţa de zi cu zi, astfel ajungând în situaţia nefericită de a nu fi gata când timpul nostru de har se va încheia.

În acest sens, să citim apelul de a veghea: „Veghează asupra sufletului tău, ca nu cumva, ridicându-ţi ochii spre cer, şi văzând soarele, luna şi stelele, toată oştirea cerurilor, să fii târât să te închini înaintea lor şi să le slujeşti: căci acestea sunt lucruri pe care Domnul Dumnezeul tău le-a făcut şi le-a împărţit ca să slujească tuturor popoarelor, sub cerul întreg." — Deuteronom 4:19

Cum se poate ajunge la idolatrie, fie ea şi ascunsă, dacă nu veghem?

Realitatea din jurul nostru este deosebit de dinamică, totul fiind supus unei prefaceri ce nu se opreşte vreodată. Dacă nu vom fi atenţi la circumstanţele în mijlocul cărora trăim, vom fi cu siguranţă deturnaţi de la activitatea de bază ce are drept scop pregătirea pentru Împărăţia cerurilor. Astfel, tendinţa naturală din noi se va manifesta, fiind deseori activată de ceea ce este în jur, şi vom ajunge să ne închinăm, adică să ne subordonăm, strict lucrurilor ce au un caracter material şi ne vom conforma standardelor mondene. De fapt, nu este vorba doar de atenţia pe care o acordăm lucrurilor materiale, dar deopotrivă, ne gândim şi la un sistem de valori străin de descoperirea făcută de Dumnezeu prin intermediul Sfintelor Scripturi.

La modul concret, ce fel de valori sunt propagate în jurul nostru având un caracter străin de Împărăţia lui Dumnezeu? Cum ne pot influenţa nemijlocit?

Dacă vom selecta un canal de televiziune, imediat realitatea din jurul nostru se va umple de valorile şi influenţele programului pe care îl

vizionăm. Astfel, dacă vom urmări un film de acţiune, atunci violenţa şi o mulţime de aluzii având un caracter josnic vor inunda mediul în care ne aflăm, afectându-ne nemijlocit şi progresiv simţurile, mintea şi valorile pe care le avem. Mai mult, dacă vom urmări un program de actualităţi, în care accentul este pus nu pe informarea corectă, ci pe manipularea sentimentelor telespectatorilor prin inserarea unor imagini ce şochează, sau descoperă tot felul de detalii macabre, vom ajunge să fim captivaţi şi influenţaţi de ceea ce este rău. Problema este că prin expuneri repetate la astfel de influenţe, capacitatea de a veghea şi de a detecta mişcările vrăjmaşului va fi grav afectată, iar astfel, vom ajunge sub puterea sa, fără chiar a ne mai da seama.

Atunci care ar fi soluţia pentru a nu ne mai lăsa întinaţi de ceea ce vedem? Cum putem să fim suficient de veghetori pentru a evita astfel de situaţii?

Vegherea reprezintă credinţa în acţiune, ce se manifestă pozitiv prin realizarea de fapte care să ne pregătească pentru Împărăţia lui Dumnezeu. Dacă vom veghea, vom detecta cu uşurinţă caracterul îndoielnic a ceea ce urmărim. Astfel, se vor trage „*semnalele de alarmă*" pentru a lua măsurile de rigoare prin întreruperea expunerii, fie prin schimbarea canalului, fie prin închiderea sursei ce produce astfel de influenţe. Mai greu este când ceilalţi membri ai familiei vor dori în continuare să se expună conştient sau nu acestor influenţe nefaste. Dar în principiu, puterea exemplului personal al conducătorilor de familie va fi determinant pentru trezirea tuturor celor implicaţi. Când veghem nu vom mai putea rămâne pasivi în faţa păcatului, ci dimpotrivă, vom căuta să stopăm apariţia răului chiar din faşă sau chiar înainte de a se fi răspândit pe deplin.

Cât de multe rele ar putea fi preîntâmpinate, dacă am veghea de la început asupra apariţiei unor deprinderi necorespunzătoare?

Dacă oamenii ar veghea asupra a ceea ce fac, gândesc şi spun, atunci lumea din jurul nostru ar deveni cu totul alta. Astfel, s-ar da loc raţiunii să se manifeste, limitând şi stopând acţiunea principiilor negative din lumea în care trăim. Însă acest lucru ar presupune o schimbare hotărâtă a comportamentului nostru, o cultivare atentă a laturii spirituale, adică o „*naştere din nou*". În loc să ne mai avântăm în tot felul de proiecte ambiţioase, menite să înalţe egoul, trebuie să ne concentrăm mai mult pe acel singur obiect de valoare, asemănat de Iisus Hristos cu un mărgăritar de mare preţ, iar astfel, am ajunge să atingem un standard de spiritualitate, ce ne-ar oferi o satisfacţie extraordinară în lumea aceasta şi o calificare sigură pentru Împărăţia cerurilor. Când veghem asupra a ceea ce se întâmplă cu viaţa noastră, atunci ajungem să detectăm tendinţele către rău chiar de la început, înainte ca ele să se manifeste pe deplin. Astfel, putem acţiona pentru restricţionarea şi îndepărtarea lor.

Chiar este posibil să eliminăm manifestarea tendinţelor către rău? Chiar este posibilă dovedirea unei astfel de stăpâniri de sine în viaţa de zi cu zi?

În mod normal, nu putem face astfel de schimbări în viaţa noastră,

fiindcă programarea noastră interioară, bazată pe ereditate şi pe influenţele puternice ale mediului în care trăim, ne-ar împiedica chiar şi în cele mai bune eforturi de modificare a unui comportament necorespunzător. Însă intervenţia divină, prin punerea la dispoziţia noastră a puterii Duhului Sfânt şi a cunoştinţei Bibliei, poate realiza lucruri extraordinare, dincolo de ceea ce ne-am putea imagina sau de ceea ce am fi în stare în mod natural. Dacă vom lăsa ca influenţele deosebit de puternice transmise de Cuvântul lui Dumnezeu să se manifeste în viaţa noastră, vom constata că este posibilă schimbarea interioară, iar „*reprogramarea*" naturii noastre, mai precis a caracterului nostru, va deveni posibilă.

Dar nu va conduce acest lucru la un conflict interior, la o luptă dintre acea parte care doreşte să Îl urmeze pe Dumnezeu şi o altă parte ce refuză sistematic orice fel de schimbare?

Nimic nu se câştigă fără efort şi fără o luptă puternică cu noi înşine. Un alpinist care doreşte să urce pe un munte înalt va constata în scurt timp că adversarul cel mai puternic se află chiar în interiorul său, în acea parte a ego-ului care se dă înapoi din faţa antrenamentului deosebit de dur, a vicisitudinilor de tot felul şi a perspectivei pierderii vieţii într-o singură clipă. Cu toate acestea, sunt multe persoane care reuşesc o astfel de performanţă şi ajung să se autodepăşească. Similar, un creştin se află pe un drum care urcă mai sus decât înălţimile obişnuite ale vieţii, fiind nevoit să escaladeze suişuri abrupte şi versanţi periculoşi, uneori neavând alt punct de sprijin decât Cuvântul Scripturii de care se prinde cu tărie şi cu credinţă. Refuzul naturii căzute se va manifesta la tot pasul, asemenea unui protest gălăgios cu privire la duritatea drumului urmat. Însă noi nu trebuie să îi dăm atenţie, fiindcă destinul nostru se află înaintea noastră, iar siguranţa se obţine avansând mereu.

Cu toate acestea, sunt multe persoane, care deşi au credinţă în Dumnezeu, au constatat că le este aproape cu neputinţă să îşi depăşească multe dintre obiceiurile necorespunzătoare. Unde este greşeala sau cum se poate remedia o astfel de situaţie?

Cel mai adesea, cauza, pentru care nu putem să mai înaintăm pe drumul transformării interioare, se datorează lipsei unui spirit de atenţie perseverentă pentru a ajunge acolo unde ne-am propus. De exemplu, dacă am constatat că nu ne putem stăpâni în oprirea practicării unui obicei necorespunzător, atunci este bine să ne analizăm din nou experienţa vieţii. Ne-am rugat suficient? Am identificat în Scriptură acele învăţături, care să ne conducă la soluţionarea problemei cu care ne confruntăm? Am cerut prin credinţă împlinirea promisiunilor divine care au un impact direct asupra situaţiei noastre? Am acţionat în vederea stopării obiceiului în cauză? Ne-am propus un plan de acţiune în acest sens? Ei bine, dacă am făcut toate acestea şi nu am reuşit, înseamnă că nu am vegheat suficient pentru a duce la îndeplinire ceea ce ne-am propus. Calea cea mai puternică prin care Duhul Sfânt lucrează asupra noastră este prin intermediul orientării dorinţelor noastre în a năzui mereu către ceea ce este bun şi drept.

Dar nu va întreprinde Duhul Sfânt ceva supranatural pentru noi, cu

scopul de a compensa lipsa noastră de putere? Nu va face Dumnezeu o minune, astfel încât să ajungem cu uşurinţă să nu mai comitem ceea ce este rău?

Apostolul Pavel zugrăvea foarte clar în epistola către Romani, faptul că Duhul Sfânt şi natura căzută se luptă în noi pentru a ne influenţa într-o direcţie sau alta. Dar în final, decisivă este alegerea noastră. De aceea, apostolul lansa îndemnul de a nu mai da atenţie împlinirii dorinţele naturii căzute. Dimpotrivă, este esenţial să urmăm sugestiile şi gândurile inspirate de Duhul Sfânt. Astfel de gânduri se nasc în noi dacă studiem Biblia şi în momentele în care căutăm să înţelegem profunzimea revelaţiei divine. Pot spune, că cea mai mare minune a lucrării divine constă în acţiunea Duhului Sfânt prin ceea ce în mod natural se află la dispoziţia noastră. Biblia o avem lângă noi. Studierea ei ne stă la îndemână. Orientarea dorinţei se produce în procesul studierii. Iar aducerea aminte a ceea ce am studiat în circumstanţele concrete ale vieţii are la bază deprinderea de a veghea cu atenţie la ceea ce se întâmplă cu noi şi în jurul nostru. Niciodată o atenţie trezită şi antrenată prin studierea revelaţiei sfinte nu va putea fi luată prin surprindere, iar impactul apariţiei ispitelor va dispărea, oferindu-ne un teren avantajos pentru a învinge în lupta vieţii.

Se poate spune că astfel vom ajunge să învingem tendinţele idolatre ce se luptă în interiorul nostru? Dar cum vom reuşi să ţinem în frâu manifestarea lor prin răutate, lăcomie, egoism şi altele în genul acesta?

Nu pot să spun că este simplu să dovedim un spirit veghetor, sau vigilent, în toate ocaziile vieţii, dar la fel ca orice altă deprindere, acest lucru se cultivă prin exerciţiu şi perseverenţă. Când vom ajunge să fim atenţi la ce se întâmplă cu viaţa noastră şi cu cei din jur, vom constata că ne va fi mult mai simplu să contracarăm tendinţele idolatre din interiorul nostru. Faptul că vom recunoaşte tendinţele înainte de manifestarea lor, ne va oferi un imens avantaj, pe care dacă vom şti să-l folosim, vom putea obţine biruinţe preţioase spre slava lui Dumnezeu. În acest sens, aş vrea să precizez că manifestarea tendinţelor către rău este însoţită întotdeauna de anumite semnale pe care le-am putea sesiza cu uşurinţă dacă am cultiva o atitudine de veghere. Astfel, răutatea, lăcomia, egoismului, precum şi altele de felul acesta, ar putea fi identificate şi înfruntate la timp.

Care ar fi câteva dintre semnalele care anunţă manifestarea tendinţelor către rău din interiorul nostru sau din afara noastră? Există vreo şansă de a le recunoaşte la timp?

În fragmentul biblic studiat eram avertizaţi să luăm aminte şi să nu ajungem ca privind la lucrurile create, să fim ulterior „*târâţi*" să ne închinăm înaintea lor şi să le slujim. Astfel, înainte de a ajunge să ne închinăm unor lucruri false, există o alunecare, care se realizează aproape pe nesimţite, când nu veghem. Prin schimbări mici la început, ajungem în cele din urmă să fim purtaţi dincolo de ceea ce ne-am fi putut imagina din momentul din care am deviat de la calea adevărului. Pe de altă parte, dacă am veghea, am discerne aceste mici abateri şi am putea lua măsuri de contracarare înainte ca tendinţele să se manifeste cu toată puterea lor, asemenea unor motoare ambalate la maxim sau a unei avalanşe care a

căpătat proporţii neaşteptate. De aceea, avertismentul constă în a sesiza acele mici semnale care indică depărtarea noastră de la calea cea dreaptă.

Dar ce se întâmplă când ignorăm mesajele sau nu am fost suficienţi de atenţi pentru a le sesiza şi lua măsuri de contracarare? Mai există vreo şansă de redresare?

Deşi este greu să remediezi un rău care s-a produs, totuşi, datorită acţiunii harului lui Dumnezeu, se poate realiza oprirea tendinţele negative, chiar dacă ele au început să se manifeste cu toată puterea lor. Însă ar fi de preferat să „*stârpim*" buruienile înainte de a creşte, fiindcă după aceea va fi mult mai greu să eliminăm consecinţele manifestării tendinţelor către rău. În plus, există anumite lucruri ce nu vor mai putea fi niciodată remediate ca la început, sau chiar nu vor mai putea fi niciodată aduse înapoi. Întotdeauna manifestarea răului aduce pagubă atât pentru cel care îl comite, cât şi celor ce se află în sfera lui de acţiune. Este mult mai uşor să previi decât să tratezi o anumită situaţie ce cauzează durere şi suferinţă. Cred că aici se află responsabilitatea fiecăruia dintre noi atât faţă de semeni, cât şi înaintea lui Dumnezeu, ca să nu mai vorbesc de răspunderea pe care o avem în raport cu noi înşine.

Prin urmare, se poate combate cu succes idolatria ascunsă ce se manifestă în lumea noastră? Cum ne ajută cultivarea unei atitudini de veghere atentă în raport cu adevărul Sfintelor Scripturi?

În măsura în care devenim tot mai atenţi faţă de modul în care decurge viaţa noastră şi tot mai conştienţi de implicaţiile ce decurg când veghem, vom ajunge să fim imuni la tendinţele idolatre ce se manifestă atât în interiorul nostru, cât şi în mijlocul mediului în care trăim. De multe ori, se ajunge la situaţii aberante, tocmai fiindcă nimeni nu a vegheat şi nu a dat alarma cu privire la calea greşită pe care o urmăm. Nu cred că întotdeauna este vorba de nesinceritate sau dezinteres. Cine doreşte să îşi piardă viaţa veşnică? În mod sigur, nimeni.

Cu toate acestea, de ce nu se vede o schimbare temeinică a modului în care trăim pentru a evita acest curs nefast? Dincolo de autoamăgire, de cele mai multe ori există o neglijare a vegherii, o ignorare a apropierii vrăjmaşului, în ciuda celor mai evidente semnale că el este aproape, poate chiar la uşa vieţii noastre. Nu trebuie să ne lăsăm purtaţi de idei şi sentimente ce ne vorbesc despre o siguranţă obţinută prin nepăsare şi complacere. Împărăţia cerurilor ne este accesibilă numai dacă mergem pe calea adevărului şi numai dacă nu vom tolera în viaţa noastră abateri de la idealul divin. Depinde doar de noi să cultivăm deprinderile ce ne vor ajuta să mergem pe acest drum şi să nu ne abatem de la calea pe care ne-a lăsat-o Iisus Hristos, iar acest lucru este posibil numai dacă vom veghea cu atenţie.

Respingerea Tendințelor Negative

„Cel care în mod pasiv acceptă răul, este la fel de vinovat ca acela care ajută la perpetuarea lui. Cel care acceptă răul fără a protesta împotriva lui, în realitate cooperează cu acesta." — Martin Luther King, Jr

Vom încerca acum să înţelegem necesitatea împotrivirii în faţa

manifestării răului, cu scopul evitării situaţiei când prin pasivitate şi acceptare ajungem să devenim complici la dominaţia principiilor negative asupra lumii în care trăim.

Ce înseamnă să accepţi pasiv manifestarea răului? La ce se referă Martin Luther King prin aceste afirmaţii?

Acceptarea pasivă a răului înseamnă să nu reacţionezi împotriva lui, să îl laşi să se manifeste în voie, fără ca tu să îţi exprimi dezacordul, iar dacă este oportun, chiar opoziţia faţă de manifestarea lui. Atitudinea de acceptare pasivă a ceea ce este negativ, conduce la extinderea răului, fiindcă orice fel de limită este dată la o parte. În plus, putem vorbi despre o complicitate a celui care tace în situaţia când se întâmplă ceva negativ în vecinătatea sa. Dacă de-a lungul timpului, oamenii s-ar fi opus în masă comiterii lucrurilor rele, atunci lumea în care trăim ar fi fost mult mai bună. Fără a răspunde cu violenţă, totuşi, răul nu trebuie să fie tolerat, iar mustrarea lui este obligatorie, dacă dorim să acţionăm în armonie cu conştiinţa morală pe care Dumnezeu a pus-o în interiorul nostru.

De ce există o vinovăţie similară celui care comite lucruri rele, dacă nu reacţionăm în faţa unor astfel de realităţi? În ce fel pasivitatea înseamnă de fapt complicitate?

Orice sistem despotic s-a bazat pe complicitatea celor care îi sunt victime, fapt care i-a împrumutat puterea pentru a putea domni asupra celorlalţi. Dacă ne gândim chiar la ultimul sistem totalitar pe care România l-a cunoscut, dacă nu ar fi existat o colaborare a maselor largi, dacă nu ar fi existat delaţiunea din diferite scopuri, atunci sistemul despotic nu şi-ar fi atins scopul, iar puterea sa ar fi fost drastic limitată. În materie de libertate de conştiinţă, dacă de-a lungul veacurilor oamenii nu ar fi privit pasiv cum biserica îşi extinde influenţa asupra sferei politice, nu s-ar fi ajuns la teribila compromitere a creştinismului prin violenţă şi exercitarea forţei. A te complace înseamnă a fi complice la ceea ce este rău.

Cum putem protesta împotriva a ceea ce este rău? Este vorba de manifestarea publică a dezacordului nostru, sau este vorba deopotrivă de un mod de a fi prin care trebuie să respingem tot ceea ce este rău?

Uneori este înţelept să se manifeste public dezacordul faţă de ceea ce este rău, alteori este mai bine să se exercite o rezistenţă tacită. În funcţie de situaţie, noi trebuie să nu devenim în vreun fel colaboratori ai răului. De exemplu, dacă oamenii ar fi refuzat în masă să coopereze cu instituţiile de represiune, de-a lungul timpului, atunci sistemele tiranice ar fi fost drastic restricţionate. Tăria unei dictaturi se află în dimensiunea maselor dispuse să coopereze la menţinerea lui. Deşi pare un paradox, fără suportul exprimat şi alteori tacit al celor mulţi, nu ar fi posibil să existe tiranii pe pământ. Dar să nu ne gândim doar la sisteme politice, fiindcă despotismul poate să se manifeste la nivelul locului de muncă, al familiei sau comunităţii, sau chiar al bisericii.

Ce forme de protest putem adopta prin intermediul stilului nostru de viaţă şi al exemplului personal pe care îl oferim celorlalţi?

În primul rând, trebuie să refuzăm orice fel de colaborare cu

principiile răului. În acest sens, nu trebuie să răspundem tentaţiei de *„a ne plăti poliţele*" unii faţă de alţii, ci dimpotrivă, trebuie să căutăm să fim gata să ne iertăm semenii şi să dăm uitării ceea ce este rău. De asemenea, nu trebuie să încurajăm pe cei care vin la noi să ne propună lucruri rele. Exemplul oferit prin Psalmul numărul este grăitor prin a nu merge *„la sfatul celor răi*", a nu ne opri pe calea celor păcătoşi şi a nu ne aşeza pe scaunul batjocoritorilor. Exemplul vieţii lui Iisus Hristos este semnificativ asupra acestor lucruri.

Să citim acum acest verset: „Să nu vă lăsaţi modelaţi de spiritul acestui veac, ci să vă transformaţi prin înnoirea gândurilor voastre ca să puteţi distinge bunătatea, plăcerea şi perfecţiunea dorinţei lui Dumnezeu faţă de om!" — Romani 12:2

Cum devine înnoirea minţii noastre prin asemănare cu Hristos, un mijloc eficient de luptă împotriva răului?

Când mintea noastră va fi adusă în armonie cu Hristos, sau când are loc înnoirea interioară adusă prin Duhul Sfânt, vom primi o putere spirituală capabilă să facă faţă tentaţiei de a deveni complici comiterii răului. Pe de o parte, principiile negative exercită o tentaţie evidentă prin avantajele care ni le oferă în aparenţă. Iar pe de altă parte, există o teamă evidentă asupra consecinţelor respingerii ofertelor răului şi asupra suferinţelor ce pot apărea. Dar în mod clar, suferinţa de a ceda în faţa ispitei este mult mai mare decât cea provocată de alegerile bune pe care le facem în viaţă. Nu trebuie să ne fie teamă de suferinţa cauzată de consecvenţa noastră pentru adevăr, ci mai degrabă, de consecinţele veşnice ale alegerii de a deveni părtaşi răului.

De ce împlinirea poruncilor divine ne conduce la respingerea a tot ceea ce este rău? De ce aceste porunci exprimă forma cea mai potrivită de a lupta contra păcatului şi răului pe pământ?

Prin respectarea poruncilor divine, noi dovedim cea mai eficientă rezistenţă împotriva răului. Practic, prin armonie cu Dumnezeu, ajungem să fim tot mai puternici în a nu colabora cu principiile negative. De exemplu, dacă alegem să respectăm porunca de a ne închina numai lui Dumnezeu, vom ajunge să refuzăm să cedăm tentaţiei de a ne pleca în faţa dorinţelor oamenilor când au intenţia de a comite lucruri nelegiuite. Dacă alegem să respectăm porunca de a nu minţi, atunci niciodată nu vom lăsa ca numele nostru să sprijine acţiunile de represiune îndreptate împotriva celor care se luptă cu un sistem al răului. Iar lista poate continua cu toate celelalte porunci.

Cum devin poruncile lui Dumnezeu un mijloc de apărare pentru a nu ne lăsa contaminaţi de realităţile negative ce ne înconjoară?

Poruncile divine sunt asemenea unui zid ce ne protejează de manifestarea răului, împiedicând ca acesta să ne ia în stăpânire. Dacă asistăm pasivi la dărâmarea fundamentelor conştiinţei morale, prin chiar acest lucru noi devenim complici la nelegiuire. Niciodată nu trebuie să ne lăsăm ademeniţi sau intimidaţi de ceea ce este rău, fiindcă acest lucru va submina inevitabil şi chiar ireversibil relaţia pe care o avem cu Dumnezeu.

Poruncile lui Dumnezeu au un aspect pozitiv şi transformator, care ne permite să oprim evoluţia principiilor negative, chiar de la începutul manifestării lor. Iar în respectarea lor se află o putere extraordinară de a contracara şi nimici răul.

Când devine intenţia divină un lucru „bun, plăcut şi desăvârşit”? De ce lupta împotriva răului începe în interiorul nostru prin învingerea tendinţelor negative pe care le avem?

Prima sarcină nobilă a oricărui om este cea de a-şi ţine în frâu tendinţele negative, de a le stăpâni prin intermediul ascultării de intenţia lui Dumnezeu. Când o astfel de deprindere este pe deplin însuşită, ajungem să distingem intenţia divină ca fiind ceva „*bun, plăcut şi desăvârşit*”. Percepţia pe care o avem asupra lui Dumnezeu este conferită de modul în care alegem să ne conformăm la ceea ce El ne-a poruncit. Noi nu putem să avem o imagine pozitivă asupra cerinţelor divine, dacă vom continua să colaborăm cu ceea ce este rău, dar depinde numai de noi să nu ajungem într-o astfel de situaţie nefericită. Când tendinţele negative ajung să fie învinse, atunci putem să ne bucurăm de biruinţa asupra răului şi asupra principiilor nelegiuite.

Să citim mai departe: „Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii şi sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutăţii care sunt în locurile cereşti.” — Efeseni 6:12

Ce înseamnă să lupţi împotriva „căpeteniilor, domniilor şi stăpânitorilor acestui veac?” Cine sunt aceste fiinţe care ne ispitesc şi ne conduc la rău? Este vorba doar de oameni?

A lupta împotriva „*căpeteniilor, domniilor şi stăpânitorilor acestui veac*” reprezintă o sarcină nobilă pe care trebuie să ne-o asumăm în lupta împotriva răului. Nu este vorba de a ne angaja în acţiuni destabilizatoare din punct de vedere politic, ci mai degrabă, să ne ataşăm cu toată puterea de respectarea poruncilor divine, iar la nivelul nostru să nu cedăm tentaţiei de a coopera cu răul. Fiinţele care ne ispitesc sunt în cele din urmă străine de interesele umanităţii. În spatele fiecărui om care cedează răului se află agenţi nevăzuţi, îngeri căzuţi, care încearcă să ne tragă în păcat şi nelegiuire. De aceea, oamenii sunt mai degrabă victime când cedează tentaţiei răului. Trebuie să fim bine avizaţi asupra acestui lucru.

Cum putem dobândi biruinţa asupra răului ce se află în interiorul nostru? De ce este inutil să luptăm asupra răului din afară, cât timp principiile negative ne domină în tot ceea ce facem?

Biruinţa asupra răului din interiorul nostru se câştigă prin intrarea într-o relaţie vie cu Dumnezeu prin credinţa în Iisus Hristos. Însă cât timp nu reuşim să dominăm tendinţele din interior, nu vom putea trece mai departe la lucrarea de a-i ajuta şi pe ceilalţi. Dacă domnia tendinţelor negative este înlăturată, vom putea găsi cu uşurinţă căi şi mijloace de a ne împotrivi şi răului exterior. Dacă vom reuşi să dăm la o parte firea pământească de la stăpânirea pe care o exercită asupra vieţii noastre de zi cu zi, vom deveni capabili să înfruntăm orice fel de rele şi pericole ce se

manifestă în exteriorul nostru. Trupul şi mintea noastră trebuie să devină un templu al lui Dumnezeu. Abia atunci vom putea vorbi despre o luptă eficientă împotriva răului.

De ce violenţa nu poate fi acceptabilă în lupta împotriva răului? De ce violenţa în sine este un rău extrem, chiar dacă justificarea pare onorabilă pentru un astfel de comportament?

Violenţa reprezintă arma Celui Rău în a impune principiile sale negative asupra oamenilor. În consecinţă, ea nu poate fi acceptabilă de un creştin. Chiar dacă justificarea pare onorabilă, prin exercitarea violenţei, principiile rele se transmit asupra celui care procedează astfel. Noi trebuie să ne păzim, ca nu cumva răul exterior să migreze în interiorul sufletului, iar de aceea, nu vom putea utiliza decât armele adevărului, binelui şi dreptăţii, care sunt superioare armelor întunericului.

Ce soluţii a prevăzut Dumnezeu pentru a putea să învingem răul din interior? Dar pentru ceea ce este rău în exterior, ce mijloace ne-a oferit Iisus Hristos?

Răul din interior poate fi învins prin credinţa în Iisus Hristos, fapt care conduce la naştere din nou. Iar răul exterior poate fi învins prin respectarea deplină a poruncilor divine, care aduce avansarea pe calea sfinţirii vieţii. Astfel, credinţa în Iisus Hristos şi respectarea poruncilor divine, în totalitatea lor, ne aduc biruinţa asupra oricărei forme de rău şi se concretizează ca fiind reacţia pe care trebuie să o avem în faţa realităţii lumii în care trăim.

Rugăciunea Întărește Credința

„Iisus a luat cuvântul, şi le-a zis: Aveţi credinţă în Dumnezeu! Adevărat vă spun că, dacă va zice cineva muntelui acestuia: Ridică-te şi aruncă-te în mare, şi dacă nu se va îndoi în inima lui, ci va crede că ce zice se va face, va avea lucrul cerut. De aceea, vă spun că, orice lucru veţi cere, când vă rugaţi, să credeţi că l-aţi şi primit, şi-l veţi avea.” — Marcu 11: 22-24

Putem spune că avem de-a face cu un principiu universal în sensul în care „orice vom cere, dacă vom crede, vom şi primi”?

Într-un anumit sens avem de-a face cu un principiu universal, fiindcă este necesar să credem că vom primi lucrul pentru care ne rugăm. Ar fi de fapt o contradicţie de termeni să ne rugăm fără a avea convingerea că vom primi lucrul pentru care am făcut cererea respectivă. De aceea, se poate spune că un element esenţial pentru a avea răspuns la rugăciune este să crezi că Dumnezeu îţi va răspunde şi că El va împlini lucrul pentru care te-ai plecat înaintea Sa, având convingerea că vei primi răspunsul conform cu ceea ce ai crezut.

Se poate spune că, de multe ori, nu primim răspuns la rugăciune din cauza slabei noastre credinţe?

Desigur, aceasta era problema avută în vedere de Mântuitorul nostru. Prea adesea ne dăm bătuţi imediat când vedem că Dumnezeu pare

că întârzie să ne răspundă pentru ce ne-am rugat. Şi nu în ultimul rând, de multe ori, ceea ce îi cerem nu se bazează pe o convingere fermă că vom fi ascultaţi, atitudinea noastră fiind greşită, în sensul în care exprimăm prin vorbire anumite lucruri, dar în adâncul sufletului nostru nu suntem convinşi asupra faptului că ni se va răspunde.

Dar nu se întâmplă deseori, ca lucruri pentru care ne-am rugat să nu se împlinească? O astfel de experienţă nu face parte, de multe ori, din viaţa noastră şi anume, că multe dintre rugăciuni rămân aparent fără răspuns?

Sunt sigur că multe persoane au experimentat situaţii în care răspunsul la rugăciune a întârziat sau nu a mai apărut deloc. Dar ori de câte ori suntem confruntaţi cu aşa ceva, trebuie să ne întrebăm în primul rând, dacă am fost convinşi că Dumnezeu ne va răspunde. Iar dacă astfel au stat lucrurile, atunci trebuie să examinăm în ce măsură am insistat pentru a primi un răspuns, fiindcă de cele mai multe ori perseverenţa noastră în rugăciune lipseşte sau se manifestă doar ca o reluare la nivel verbal a cererilor noastre.

Cu alte cuvinte, este necesar să dovedim o atitudine de încredere deplină în Dumnezeu, în faptul că El ne va răspunde când ne rugăm?

Nu pot spune că este simplu să dovedim o încredere deplină. De regulă, noi vorbim destul de mult despre necesitatea unei astfel de credinţe, dar în realitate, ne este teribil de dificil să o punem în practică. Oare nu am observat atât de des când ne rugăm cu sinceritate şi credinţă, cum ceva din interiorul nostru, iar, de multe ori, şi din afara noastră, se pune în mişcare pentru a ne bloca exprimarea dorinţelor înaintea lui Dumnezeu? Nu aţi constatat cum deodată cuvintele încep să ne lipsească, sau devin fără conţinut, iar lucrul pentru care am dorit să îl cerem pare să nu mai fie clar exprimat?

Putem spune că unii dintre munţii care trebuie să fie „aruncaţi în mare" sunt şi cei legaţi de obstacolele pe care le întâmpinăm, dacă vrem să ne rugăm cu adevărat lui Dumnezeu?

Munţii despre care se vorbeşte în versetul citat, se referă deopotrivă la obstacolele interioare, precum şi la cele exterioare, ce pot sta în calea avansării noastre pe calea care duce către Împărăţia cerurilor. Aruncarea lor în mare nu este ceva opţional, o manifestare a unei credinţe de excepţie, ci reprezintă o necesitate de prim ordin. Practic, noi nu putem merge mai departe, dacă aceşti munţi nu se dau la o parte. Ori ei rămân înaintea noastră, iar noi vom fi nevoiţi să ne oprim, ori sunt daţi la o parte dinaintea noastră, iar noi vom putea merge în continuare pe calea ce duce în Împărăţia lui Dumnezeu.

Dar la modul concret, care ar putea fi unul dintre aceşti „munţi", ce ne barează calea, când dorim să ne rugăm lui Dumnezeu?

Obstacolele pot diferi în natură şi manifestare, dar cu siguranţă un impediment major pentru a putea să te rogi lui Dumnezeu este manifestat prin lipsa credinţei, mai precis a acelei credinţe depline, ce se sprijină ferm pe ceea ce a promis Creatorul nostru. Nu mă refer la acea credinţă care

afirmă verbal adevărul cuvintelor lui Dumnezeu, ci la acea încredere fermă ce se sprijină cu o convingere puternică pe afirmaţiile făcute de Creatorul nostru, în legătură cu iertarea şi salvarea noastră prin Iisus Hristos.

Ce alte obstacole ne stau în calea adresării cererilor noastre înaintea lui Dumnezeu? Ce alţi munţi trebuie să fie aruncaţi în mare?

Aruncarea în mare este similară acţiunii potopului distrugător, care a scufundat o lume ce se ridica împotriva lui Dumnezeu. Similar, orice obstacol trebuie să fie cu desăvârşire dat la o parte, fără a mai lăsa vreo urmă din el. Aşa cum am amintit, un alt impediment în ce priveşte rugăciunea este cauzat de lipsa de concentrare asupra a ceea ce a spus Dumnezeu şi asupra a ceea ce noi dorim ca El să împlinească pentru noi. Din această cauză, rugăciunile devin doar exprimări de suprafaţă, doar cuvinte lipsite de conţinut, sau vorbe, şi nimic mai mult, totul fiind doar un exerciţiu exterior ce nu are nicio legătură cu ceea ce se află în inima noastră.

În afară de lipsa de concentrare, ce alţi munţi ne stau în cale când ne rugăm?

Nu în ultimul rând, lipsa ordinii în viaţa noastră, obiceiurile vătămătoare pentru minte sau trup, hrănirea excesivă sau dimpotrivă, deficitară, lipsa odihnei, vizionarea de programe ce incită la gânduri necurate, sau pur şi simplu la excitarea nesănătoasă a minţii, precum şi orice păcat comis, se constituie ca munţi ce trebuie să fie aruncaţi în „*mare*", adică distruşi cu desăvârşire. Sunt sigur că lista poate continua şi cu alte elemente ce ţin de viaţa noastră personală.

Dar în ce priveşte obstacolele exterioare ce stau în cale înălţării rugăciunilor noastre şi experimentarea unei credinţe depline, care ar fi câteva dintre acestea?

În sfera realităţii din afara noastră, prieteniile sau asocierile nesănătoase cu persoane nespirituale, sau lipsite de credinţă, afectează prin puterea influenţei interpersonale credinţa pe care o avem şi implicit, dorinţa noastră de a ne ruga cu putere înaintea lui Dumnezeu. Un program de lucru încărcat, implicarea în prea multe activităţi şi lipsa unei vieţi personale cu Dumnezeu, a acelui timp când „*în camera ta*" stai singur cu Dumnezeu şi exprimi dorinţele tale, constituie, de asemenea, obstacole majore pentru credinţa noastră. Şi nu în ultimul rând, lipsa unor relaţii deschise în familie, discuţiile aprinse între membrii ei, orice formă de mânie sau de răutate exercitate de noi sau asupra noastră, îşi pun amprenta, constituind noi obstacole în dezvoltarea credinţei noastre.

Dacă examinăm prima enumerare, asupra obstacolelor interioare ce stau în calea dezvoltării credinţei noastre şi a vieţii de rugăciune, am putea să ne descurajăm. Ce putem să facem pentru a le învinge?

Răspunsul general constă în „*aruncarea acestor munţi în mare*", adică distrugerea lor cu desăvârşire, având la bază exercitarea credinţei în Dumnezeu. Înţelesul este spiritual şi se poate concretiza, în funcţie de situaţie, prin ordonarea vieţii, eliminarea progresivă a obiceiurilor vătămătoare, hrănirea conform cu nevoile reale ale trupului şi minţii,

eliminarea vizionării de programe ce au un conţinut vătămător, precum şi altele în genul acesta. Practic, trebuie schimbat întreg stilul nostru de viaţă, realizând o profundă modificare a obiceiurilor noastre.

Dar în ce priveşte lucrurile exterioare ce ne împiedică pe calea credinţei, ce putem să facem pentru a le depăşi?

În ce priveşte cealaltă listă, este necesar să ne alegem cu înţelepciune prietenii şi legăturile de orice fel cu semenii noştri, încercând să ne asociem cu persoane ce ne vor ajuta să avansăm pe drumul credinţei. De asemenea, este necesar să nu ne supraîncărcăm cu prea multe activităţi, astfel încât să nu ne mai rămână nici energie, nici timp pentru a mai putea vorbi lui Dumnezeu. Cât de adesea, nu mai avem vreme pentru rugăciune sau ceea ce oferim nu reprezintă altceva decât o rostire cu gura a unor fraze tip, pe măsură ce mintea noastră rămâne prea plină cu gândurile zilei, iar alteori doarme pur şi simplu! Nu în ultimul rând, trebuie să ne luptăm să avem timpul nostru cu Dumnezeu, perioade de solitudine în care să ne rugăm Tatălui nostru ceresc.

În privinţa relaţiilor de familie necorespunzătoare, ce trebuie să facem, pentru a nu ne pierde credinţa în Dumnezeu?

Cea mai dificilă, dar în acelaşi timp, lucrarea ce se află cel mai aproape de noi, constă în redefinirea relaţiilor de familie, în sensul în care vorbirea de rău, mânia, violenţa de orice fel, şi altele de felul acesta, trebuie să fie eliminate în baza unui acord comun între cei implicaţi. Trebuie bine înţeles, că o familie cu adevărat creştină reprezintă un puternic sprijin în dezvoltarea credinţei şi relaţiei cu Dumnezeu. Pe de altă parte, o viaţă de familie deficitară, se constituie ca un munte uriaş, mai înalt decât vârful Everest, pe calea ce duce la ceruri.

Ce sfat se poate da celor care nu au binecuvântarea de a avea o astfel de familie, din diferite motive?

În acest caz, trebuie să facem din partea noastră tot ce se poate pentru a trăi în pace. Dacă lucrurile ajung să nu mai depindă de noi, atunci să ne încredinţăm lui Dumnezeu, având convingerea că El ne va da putere să depăşim respectiva situaţie. Desigur, vom avea obstacole exterioare la fiecare pas, şi înăuntrul nostru se vor ridica multe bariere. Pe primele vom putea mai mult sau mai puţin să le dăm la o parte din calea noastră, dar pe celelalte, adică pe cele interioare, este pur şi simplu datoria noastră să scăpăm cu totul de ele. Iar ceea ce a fost handicapul nostru în această viaţă va deveni oportunitatea noastră de dezvoltare, prin intermediul unei credinţe depline ce se prinde ferm de braţul divin, fapt care ne va conduce dincolo de tot ceea ne-am fi putut imagina vreodată.

Studiul Zilnic al Bibliei

Observăm în multe ocazii că deşi cunoaştem o mulţime de principii şi norme comportamentale pentru viaţa creştină, totuşi, ne este deosebit de dificil să le aplicăm în circumstanţele deopotrivă variate şi complexe ale vieţii de zi cu zi. Care ar fi cauzele pentru care se poate ajunge la o astfel de situaţie?

Când privim în jurul nostru, observăm o mulțime de lucruri parcă anume destinate să ne distragă atenția de la aplicarea principiilor pe care le învățăm prin intermediul Cuvântului lui Dumnezeu. Astfel, ne putem confrunta cu lipsa timpului necesar pentru a ne pregăti spiritual în vederea trecerii cu bine peste provocările zilei. Alteori ajungem să fim atât de preocupați cu lucrurile acestei lumi, încât uităm că de fapt suntem într-un proces de pregătire pentru viața viitoare. Însă cel mai adesea, cred că ne confruntăm cu o lipsă a celui mai elementar obicei de a veghea cu atenție pentru a nu fi luați prin surprindere de ceea ce se întâmplă cu noi sau în jurul nostru, și pentru a da un bun răspuns ori de câte ori suntem ispitiți sau provocați să facem ceea ce este rău.

Prin urmare, cât de important este să ne dezvoltăm obiceiul de a veghea asupra respectării principiilor creștine în viața de zi cu zi?

Se poate spune că este vital ca orice creștin să-și dezvolte această capacitate de a veghea și de a fi atent la ceea ce se întâmplă în experiențele prin care trece zi de zi, pentru a identifica la timp amenințările care vin asupra sa, cu scopul de a-l îndepărta de Dumnezeu. Dacă am proceda astfel, atunci sunt sigur că majoritatea situațiilor în care am ajuns să comitem ceea ce este rău, ar fi evitate, iar viața noastră ar avea un tonus spiritual ascendent. Însă, ca orice altă deprindere, obiceiul de a veghea, adică de a fi atent pentru a trăi principiile vieții creștine, se însușește în urma unui proces de modelare a dorințelor noastre și a facultăților interioare ce privesc exercițiul răbdării, perseverenței și a altora de felul acesta.

Fiindcă este foarte important să fim cu adevărat creștini în toate ocaziile vieții, vom examina acum una dintre consecințele lipsei de veghere și anume, uitarea învățăturii Scripturii, și mai grav, uitarea calității noastre de a fi copiii ai lui Dumnezeu. În acest sens este util să citim:

„Numai ia seama asupra ta și veghează cu luare aminte asupra sufletului tău în toate zilele vieții tale, ca nu cumva să uiți lucrurile pe care ți le-au văzut ochii și să-ți iasă din inimă. Fă-le cunoscute copiilor tăi și copiilor tăi!" — Deuteronom 4:9

Ce se poate spune despre ceea ce se întâmplă când neglijăm vegherea asupra aplicării învățăturilor creștine?

Cred că este deosebit de important să înțelegem că viața creștină se construiește pe mai mulți „*piloni*" în genul: studiului biblic, rugăciunii, acțiunii, sau exercitării credinței, și vegherii. Despre necesitatea studierii Sfintelor Scripturi se vorbește destul de des. Cu privire la nevoia de rugăciune, putem spune că se face referință în multe ocazii despre dezvoltarea acestei deprinderi. Exercitarea credinței este de la sine înțeles. Însă despre veghere se vorbește destul de rar sau chiar deloc. De aceea, cred că avem de-a face cu o lipsă în evlavia noastră, care lasă nepăzită o cale prin care Cel Rău ajunge ușor să ne stăpânească și să ne conducă la fapte și atitudini care dezonorează mărturisirea noastră creștină.

Dacă așa stau lucrurile, atunci ce înseamnă, la modul concret, să veghezi din punct de vedere spiritual? De ce trebuie să acordăm atât de

multă atenţie acestei deprinderi?

Făcând referinţă la versetul amintit, putem înţelege ceva din importanţa acestei noţiuni de a veghea, sau de a fi vigilenţi, cu privire la aplicarea învăţăturii încredinţate de Dumnezeu. Un aspect important asupra vegherii este cel de a avea un spirit treaz în a ne aduce aminte ceea ce am studiat din cuprinsul Sfintelor Scripturi şi din experienţa vieţii de zi cu zi. În acest sens, accentul trebuie pus pe „*lucrurile pe care ţi le-au văzut ochii*", adică pe ceea ce am văzut şi trăit. Aici putem aminti tot ceea ce am descoperit prin intermediul relaţiei noastre cu Dumnezeu, cum ar fi: intervenţiile Sale minunate în favoarea noastră, învăţăturile deosebite pe care le-am primit prin studiul direct sau prin intermediul altor persoane, şi, de ce nu, experienţa comuniunii cu ceilalţi fraţi de credinţă, când ea a fost înălţătoare. Astfel, putem spune că „*a veghea*" înseamnă de fapt să ţii vie amintirea experienţelor şi ocaziilor în care ai primit lumină cerească şi întărire spirituală de-a lungul vieţii.

La modul concret, cum să ne dezvoltăm puterea de a veghea şi de a ne aduce aminte de ceea ce Dumnezeu a făcut pentru noi?

Puterea de a veghea se dezvoltă prin evocarea lucrurilor pe care Dumnezeu le-a făcut pentru noi. Aceasta se poate realiza cel mai uşor prin mărturisirea experienţei noastre faţă de fraţii de credinţă şi faţă de orice persoană deschisă luminii care vine din Cuvântul sfânt. De asemenea, vegherea se întăreşte prin sesizarea similarităţii situaţiilor prin care trecem şi cele care au fost deja consemnate în cuprinsul Sfintelor Scripturi. De exemplu, dacă suntem supuşi unor presiuni de a face ceea ce este rău, de a ne comporta necuviincios sau chiar de a da drumul manifestării trăsăturilor noastre negative, putem să ne gândim la situaţiile asemănătoare descrise în Biblie şi la ceea ce au făcut oamenii lui Dumnezeu. Astfel, am sesiza nu numai apariţia unor situaţii dificile, dar şi calea pentru a ieşi cu succes din ele. Într-un cuvânt, vegherea ne-ar conduce să reacţionăm cu rapiditate şi eficienţă pentru a ne menţine viaţa pe linia mărturisirii creştine.

Ce alte metode se pot folosi pentru a putea reacţiona cu succes la provocările prin care trecem în fiecare zi? Cum ne poate veni în ajutor exerciţiul vegherii?

A veghea înseamnă să fii atent asupra ta însuţi şi asupra împrejurărilor prin care treci, cu scopul de a nu te lăsa abătut de la identitatea spirituală creştină pe care ai primit-o de la Dumnezeu. Acest lucru este similar experienţei unui conducător auto, care trebuie să fie atent la ceea ce se întâmplă pe drumul pe care circulă şi la instrumentele indicatoare aflate în faţa sa, manevrând cu îndemânare volanul şi apăsând pedalele la momentul potrivit. Din acest punct de vedere, vegherea ne va ajuta să avem o atitudine activă faţă de ceea ce se profilează la orizont, sesizând tendinţele înainte ca ele să se manifeste şi luând măsuri din timp pentru a trece cu succes. În acest sens, este util să fim atenţi la ceea ce se întâmplă cu noi în mijlocul întâmplărilor zilei şi să încercăm să evaluăm obiectiv contextul din jurul nostru.

Cum ne poate ajuta studiul Sfintelor Scripturi să ne dezvoltăm

capacitatea de a veghea sau de a fi atenți la ispitele și provocările ce vin asupra noastră?

Dacă vom studia cu atenția Sfintele Scripturi, atunci vom observa modul în care Iisus Hristos a răspuns într-un mod admirabil provocărilor și ispitelor cu care a fost confruntat. În mare măsură, succesul Său deriva din buna cunoaștere a cărților sfinte și mai ales a detaliilor dezvăluite prin Cuvântul lui Dumnezeu. Astfel, dacă studiem, începem să distingem detalii relevante cu privire la intenția divină relativ la diferitele învățături care au fost transmise de-a lungul vremii. A ajunge să poți răspunde cu un adevărat „*stă scris*", reprezintă o performanță la care putem ajunge, dacă vom folosi ocaziile ce ne sunt mereu oferite de a studia și aprofunda textul Scripturii. De îndată ce am ajuns să vedem lucrurile în profunzime în Scriptură, următorul pas este cel de a distinge detaliile din experiența zilnică și de aici începe vegherea.

În ce sens vegherea reprezintă o continuare naturală a studiului biblic? Sub ce formă studierea ne ajută să ne dezvoltăm capacitatea de a sesiza ceea ce este bun sau rău în viața noastră zilnică?

Atât studierea, cât și vegherea, se bazează pe procese de învățare ce sunt asemănătoare. Când studiem un concept biblic, atunci ne concentrăm asupra lui, distingem detaliile și corelăm ceea ce citim cu ceea ce am învățat din alte părți ale Scripturii. Când veghem pentru aplicarea principiilor pe care le-am studiat, de fapt, noi vom continua să corelăm ceea ce sesizăm în experiența zilnică cu ceea ce am studiat din Cuvântul lui Dumnezeu. Practic, vegherea reprezintă continuarea studiului pe care l-am început și care ne ajută în aplicarea practică a principiilor pe care le-am deprins prin citirea Bibliei. Se poate spune că acea capacitate de a distinge ceea ce este bine de ceea ce este rău, inițiată prin studierea Bibliei, se va manifesta deplin prin sesizarea acestor elemente în mijlocul realității din jurul nostru, ajutându-ne să facem alegeri corecte în direcția cea bună.

Revenind la versetul biblic pe care l-am citat, cum putem să-i ajutăm pe cei care depind de noi să cultive această capacitate de a veghea și de a nu uita cuvintele Scripturii?

Textul biblic ne vorbește despre nevoia de a face cunoscute învățăturile Bibliei „*copiilor tăi și copiilor tăi*". Astfel, prin comunicarea descoperirii divine și a experiențelor cu Dumnezeu către cei ce ne sunt cei mai apropiați, ajungem să distingem detaliile lucrurilor prin care am trecut. Acest lucru ne ajută să înțelegem mai bine drumul vieții pe care l-am parcurs și să veghem cu o mai mare atenție asupra a ceea ce va fi cu noi de acum înainte. De asemenea, cei cărora le împărtășim aceste lucruri, au ocazia să învețe din experiența noastră și să fie atenți pentru a nu mai repeta ceea ce a fost greșit, precum și de a înțelege ceea ce a fost bine. Putem spune că atât cei care au trecut prin respectivele experiențe, cât și cei care le-au auzit, vor fi mai bine puși în gardă asupra ispitelor și încercărilor, care cu siguranță vor veni, iar astfel, vor avea șansa de a fi învingători, cel puțin de acum înainte.

De ce însă avem tendința de a ignora acest aspect al vegherii și de a

nu aplica principiile exprimate prin Cuvântul lui Dumnezeu de a comunica celor apropiaţi adevărul Său?

Este un lucru bine ştiut faptul că dacă nu vom repeta învăţăturile pe care le-am primit, atunci ele vor fi uitate după un timp mai lung sau mai scurt. De asemenea, dacă nu vom pune în practica zilnică ceea ce studiem, vom ajunge să ne pierdem interesul pentru învăţătura creştină şi vom evolua către o progresivă plafonare spirituală. Dacă veghem cu atenţie asupra aplicării imediate a ceea ce studiem, atunci vom ajunge să avem un interes sporit pentru partea practică a religiei, iar satisfacţiile vor fi peste măsură de mari. Problema este că noi ignorăm vegherea asupra lucrurilor spirituale, fiindcă nu stă în firea noastră să dăm atenţie Cuvântului lui Dumnezeu. Cel Rău ştie foarte bine că dacă noi nu vom veghea, atunci ne va lua prin surprindere cu ispitele sale şi ne va birui. Ceea ce nu se poate obţine prin forţă, se poate dobândi cu uşurinţă dacă suntem luaţi pe nepregătite. Să ne gândim bine la ceea ce s-a întâmplat cu Petru când L-a trădat pe Iisus Hristos în noaptea în care a fost prins.

Iisus Hristos spunea „vegheaţi şi vă rugaţi, ca să nu cădeţi în ispită". La ce se referă acest lucru şi cum poate fi unită vegherea cu rugăciunea?

Spiritul de veghere este necesar într-un sens cu totul special când ne rugăm. De regulă, rugăciunile noastre au un caracter monoton şi repetitiv, fapt deosebit de nociv pentru dezvoltarea noastră spirituală. Sunt rare ocaziile când rugăciunea noastră devine tonifiantă, având puterea de a ne inspira şi încuraja în viaţa de zi cu zi. Din acest punct de vedere, vegherea ne ajută să dăm la o parte toate acele elemente care ne conduc la plafonare, inclusiv în ce priveşte rugăciunea, şi de a ne orienta gândurile în mod activ spre bine raportându-ne la ceea ce avem nevoie să primim de la Dumnezeu. Nu în ultimul rând, prin concentrarea atenţiei, adică veghere, vom ajunge să ne putem ruga fără dificultate chiar şi dacă nu avem o dispoziţie specială în acest sens. De fapt, prin veghere se înţelege şi o abordare activă, bazată pe exercitarea judecăţii noastre, asupra vieţii noastre spirituale, fapt benefic în avansarea noastră către Împărăţia cerurilor. Dacă rugăciunea noastră are la bază această abordare activă, atunci ispitele şi provocările ce vor veni asupra noastră nu ne vor mai lua prin surprindere.

Aşadar, ce se înţelegere prin vegherea asupra lucrurilor spirituale şi cum putem preîntâmpina atacurile Celui Rău, precum şi uitarea învăţăturilor ce ne-au fost încredinţate prin Cuvântul lui Dumnezeu?

Vegherea reprezintă o abordare activă a religiei, adică a vieţii de credinţă. De fapt, se poate spune că vegherea este aspectul activ al unei credinţe pline de viaţă, care caută să încorporeze învăţătura creştină în aspectele ei practice şi în realitatea zilnică. Un creştin care veghează este asemenea unui luptător gata să intre în confruntare în orice moment, având avantajul că nu poate fi luat prin surprindere. Mai mult, vegherea unită cu rugăciunea ne conduce să avem un spirit treaz şi să cerem de la Dumnezeu ceea ce avem cu adevărat nevoie pentru a face faţă confruntărilor în fiecare moment al vieţii. Una dintre cheile biruinţei lui Iisus Hristos se regăsea şi în faptul că dovedind o veghere atentă asupra a ceea ce se întâmpla cu Sine

şi cu obstacolele cu care se confrunta, a ştiut de fiecare dată să fie cu un pas înaintea ispititorului. Dacă ucenicii ar fi dorit, ar fi putut învăţa de la El acest secret al biruinţei, precum şi multe altele în genul acesta. Prin veghere ajungem să detectăm problema înainte de a se produce, iar învăţăturile Bibliei devin pline de viaţă şi deosebit de înviorătoare.

Cum suntem ajutaţi în mod direct pentru a putea dovedi un spirit de veghere în fiecare clipă a vieţii noastre? Cum pot fi depăşite handicapurile interioare pe care le avem cu privire la acest subiect?

Iisus Hristos a promis că nu vom rămâne singuri, fiindcă Duhul Sfânt, adică Mângâietorul, va veni asupra noastră şi ne va călăuzi în „*tot adevărul*". Pe de altă parte, în grădina ispitirii, când ucenicii nu au fost în stare să vegheze şi să se roage alături de El, Domnul le-a spus că „*Duhul (Sfânt) este plin de râvnă, dar trupul (carnea, sau firea) este neputincioasă*". Înţelegem că există un conflict interior ce ne împiedică să veghem cu adevărat, între Duhul Sfânt şi natura noastră căzută. Dar depinde numai de noi să alegem una sau alta dintre aceste influenţe şi să le lăsăm să se manifeste în noi. Aceste două puteri se materializează deseori prin influenţe şi dispoziţii interioare care ne conduc într-o parte sau alta. Dacă vom alege de fiecare dată ceea ce ne inspiră Duhul Sfânt, atunci vom reuşi să fim veghetori, în felul în care a fost şi Iisus Hristos. Astfel, handicapurile interioare vor fi depăşite şi biruinţe spirituale deosebite vor fi experimentate de atunci înainte.

Viitorul Începe Astăzi

„Să nu vi se tulbure inima. Aveţi credinţă în Dumnezeu, şi aveţi credinţă în Mine. În casa Tatălui Meu sunt multe locaşuri. Dacă n-ar fi aşa, v-aş fi spus. Eu Mă duc să vă pregătesc un loc. Şi după ce Mă voi duce şi vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce şi vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiţi şi voi." — Ioan 14:1-3

Ce asigurare ne-a oferit Iisus Hristos cu privire la ceea ce El va face în ceruri pentru noi?

Înălţarea lui Iisus Hristos după înviere are drept principal obiectiv pregătirea locurilor în Împărăţia cerurilor pentru toţi cei care vor primi salvarea Sa. Din acest punct de vedere, pregătirea locurilor din ceruri reprezintă cea mai de seamă activitate ce se desfăşoară în clipa de faţă înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu. Cei credincioşi sunt atât de importanţi în ochii Celui Prea Înalt, încât întregul univers priveşte modul în care Iisus Hristos realizează cadrul pentru primirea acestora în slava veşnică.

Dacă există o activitate atât de intensă în ceruri pentru pregătirea locurilor cu scopul de a-i primi pe cei credincioşi, ce ar putea fi un corespondent similar aici, pe pământ?

Corespondentul terestru al pregătirii din ceruri se află în instruirea pe care o primim aici, pe pământ, în vederea marii întâlniri cu Mântuitorul nostru. Într-adevăr, este posibil să nu observăm efervescenţa acestei pregătiri, aşa cum ea se manifestă în ceruri, dar acest lucru nu se datorează

faptului că nu există o lucrare de instruire a sfinţilor pentru primirea în Împărăţia cerurilor. Chiar dacă privirea noastră nu vede, în fiecare inimă omenească se dă o mare luptă între puterile binelui şi ale răului, având drept rezultat pregătirea, sau dimpotrivă, pierderea locului ceresc avut în vedere de Dumnezeu.

Se poate spune că Dumnezeu ne pregăteşte calea acţionând deopotrivă în ceruri, înaintea scaunului Său de domnie, şi pe pământ, în adâncul sufletului nostru şi în tot ce se întâmplă în lumea noastră?

Pregătirea pe care o desfăşoară Iisus Hristos îmbrăţişează deopotrivă realităţile cereşti şi cele din această lume. Pe de o parte, El mijloceşte pentru noi înaintea Tatălui ceresc primind o putere pe care să ne-o transmită prin îngerii sfinţi, iar pe de altă parte, prin intermediul Duhului Sfânt, El acţionează direct asupra inimii noastre în vederea preschimbării. În acelaşi timp, El conduce evenimentele acestei lumi către momentul marii întâlniri dintre noi şi Creatorul nostru.

Dar ce legătură au toate aceste lucruri cu credinţa pe care trebuie să o dovedim pas cu pas de-a lungul vieţii? Cum ne ajută cunoaşterea acestor lucruri?

Dacă ar fi vorba doar de o informare cu privire la ceea ce se întâmplă în ceruri, sau ceea ce face Hristos, nu am putea spune că ne-ar privi prea mult. Este clar că orice informaţie, dacă nu are un impact asupra interiorului nostru, nu are mare valoare. Pe de altă parte, conştiinţa faptului că se desfăşoară o pregătire pentru noi în ceruri, trebuie să ne determine să cooperăm cu Duhul Sfânt în vederea pregătirii pe care o facem şi noi, la rândul nostru, pe pământ.

Se poate spune că unul dintre scopurile, pentru care Iisus Hristos ne-a spus că ne pregăteşte un loc, este şi cel de a ne motiva să fim deschişi călăuzirii Duhului Sfânt?

Desigur, nu putem sta pasivi, fără să facem nimic, dacă ştim că tot cerul este implicat activ în primirea noastră în Împărăţia cerurilor. Este absurd să credem că trebuie să rămânem pasivi în timp ce Hristos şi toţi îngerii sfinţi sunt implicaţi cu totul în lucrarea de pregătire pentru Împărăţia lui Dumnezeu. De aceea, oricine devine conştient de realitatea cuvintelor spuse de Mântuitorul nostru cu această ocazie, va conlucra în vederea atingerii obiectivului înălţării şi intrării în lumea veşnică a lui Dumnezeu.

La modul practic, cum ne ajută aceste cuvinte să ne dezvoltăm credinţa pe care o avem în Dumnezeu?

Primul lucru la care se face referinţă este cel de a nu ni se *„tulbura inima*". Desigur, dacă nu vom avea o imagine clară asupra naturii lucrării din ceruri, sentimentele noastre se vor tulbura, fiind afectate de ignoranţă, care nu poate naşte decât speculaţie şi îndoială. De fapt, starea noastră naturală este de a fi indiferenţi şi inconştienţi cu privire la implicaţiile ce decurg din faptul că Iisus Hristos mijloceşte pentru noi înaintea lui Dumnezeu, în ceruri. La modul practic, aceste cuvinte ne ajută să ne trezim din letargia ce caracterizează spiritul acestei lumi, pentru a începe să ne

pregătim să-L întâlnim pe Dumnezeul nostru.

Putem spune că dorința de a ne pregăti, în vederea întâlnirii cu Dumnezeu, reprezintă un mijloc eficient de întărire a credinței pe care o avem?

Nu vom avea niciodată o credință activă și eficientă, dacă nu vom avea o dorință vie de a ne pregăti pentru a-L întâlni pe Dumnezeu și a fi înălțați la ceruri. O credință care nu distinge acest aspect, va ajunge să se plafoneze la nivelul unei așa-zise mântuiri în care Hristos face totul, iar noi ne vedem de treburile noastre. Adevărata credință se împletește cu fiecare aspect al vieții noastre, conturându-ne marele obiectiv al existenței noastre terestre: intrarea în Împărăția veșnică.

Și totuși, aceste cuvinte sunt deseori repetate în cadrul diferitelor servicii divine, și cu toate acestea, se pare că puțini sunt atinși de înțelesul lor adânc, ce ne motivează să ne pregătim pentru întâlnirea cu Dumnezeu. Care ar fi cauza acestui lucru?

Cuvintele Scripturii sunt pline de viață, oferind suport și călăuzire pentru oricine dorește să cunoască intenția lui Dumnezeu și să se pregătească pentru Împărăția veșnică. Pe de altă parte, dacă religia se rezumă doar la forme de închinare, sau doar la informarea cu privire la anumite adevăruri, dacă ea nu se continuă dincolo de întrunirile creștine în viața fiecăruia dintre noi, atunci ea se constituie doar ca o formă de auto-amăgire. Cauza unei astfel de situații se regăsește în faptul că oamenii s-au obișnuit să fie doar niște cititori pasivi și doar niște spectatori la o piesă de teatru sau la furnizarea de informații relativ interesante.

Dar ce se poate face pentru a depăși statutul de cititor pasiv, de spectator a ceea ce face Iisus Hristos pentru noi?

Răspunsul stă în activarea credinței în Dumnezeu și în dezvoltarea ei folosind cuvintele Sfintelor Scripturi. Revenind la versetele anterioare, conștiința pregătirii ce se face în ceruri va conduce la o dorință profundă de a ne pregăti la rândul nostru, de a conlucra cu Iisus Hristos și îngerii ce sfinți. O astfel de dorință ne va conduce la o lucrare temeinică de reformă a vieții, a tuturor obiceiurilor noastre, pentru a veni în armonie cu ceea ce realizează Hristos în momentul de față. Locurile din ceruri nu pot fi ocupate decât de cei care s-au pregătit pentru marea întâlnire, marea nuntă, a „*Mielului și a celor răscumpărați*”, așa cum este scris în Evanghelii și în Apocalips.

În ce va consta pregătirea pe care trebuie să o realizăm în decursul vieții, pentru a putea intra în Împărăția cerurilor?

Pregătirea va îmbrăca diferite forme în funcție de specificul vieții fiecăruia dintre noi. Mergând pe linia dezvoltării credinței în Dumnezeu, pot spune că pregătirea va face referință la întărirea capacității noastre de a ne încrede în Dumnezeu în mijlocul circumstanțelor concrete ale vieții. Confruntați cu probleme și dificultăți, credința noastră în loc să scadă, se va întări, fiindcă știm că în ceruri tot interesul ființelor cerești se concentrează pe situația noastră și pe călăuzirea în vederea pregătirii intrării în lumea veșnică. Având o astfel de cunoștință, vom căuta căi și mijloace de a depăși

tot ceea ce ne stă în cale, pentru a putea „*alerga*”, cum spunea apostolul Pavel, în cursa cea bună a mântuirii, şi pentru a învinge la fiecare pas.

Putem spune că pregătirea pentru lumea cerească ne va conduce la o viziune pozitivă asupra vieţii, optimistă în sensul bun al cuvântului?

Un creştin care se pregăteşte pentru ceruri nu poate să fie negativist, aruncând umbre de întuneric în jurul său, afectând prin răceala sentimentelor sale pe cei din jur, devenind o piatră de poticnire pentru cei mai slabi în credinţă sau aflaţi la începutul drumului lor creştin. Dimpotrivă, va fi o persoană plină de putere, încredere şi optimism, fiindcă viaţa lui Hristos se manifestă în el, fiindcă primeşte energii spirituale de natură divină, fiindcă învinge la fiecare pas, sau dacă totuşi, cade, se ridică şi se luptă până când învinge în cele din urmă. Aşadar, un creştin autentic reprezintă o putere deosebită spre bine şi pentru călăuzirea celorlalţi în pregătirea lor în vederea înălţării la ceruri.

Totuşi, există atât de mulţi creştini ce au o faţă întunecată, tristă, în timp ce alţii sunt indiferenţi, fără a fi impresionaţi de mesajul lui Hristos. Care ar fi cauza unor astfel de atitudini?

Credinţa noastră în Dumnezeu are nevoie de hrănire din cuvintele Scripturii, sau altfel spus, ea se activează când asupra noastră se revarsă lumina din Cuvânt. Tot astfel, dacă neglijăm această expunere la Cuvântul vieţii, viaţa noastră religioasă va mărturisi cu privire la calitatea deficitară a credinţei pe care o pretindem că o avem. În mod normal, când citim cuvinte în genul celor amintite mai devreme, trebuie ca interiorul nostru să vibreze la auzirea şi primirea puterii divine ce se manifestă o dată cu parcurgerea acestor texte sfinte. Pe de altă parte, dacă la auzirea lor nu suntem în niciun fel mişcaţi, fie din cauza obişnuinţei, fie din cauză că nu suntem antrenaţi să privim în adâncimea sensului descoperit, atunci se produce o progresivă întunecare a interiorului nostru.

Putem spune că printr-o astfel de întunecare, provocată de ignorarea sensului cuvintelor sfinte, se ajunge în cele din urmă la micşorarea, sau chiar la dispariţia, credinţei noastre în Dumnezeu?

Dacă nu urmăm drumul care duce către Împărăţia cerurilor, atunci automat vom urma calea care ne va purta spre adâncimile căderii din care nu mai există întoarcere. Un creştin întunecat reprezintă un argument puternic în favoarea îndoielii şi necredinţei, de zece ori mai eficient decât un ateu care îşi dă silinţa să distrugă încrederea în Dumnezeu. De aceea, trebuie să aprindem candela bucuriei, speranţei, optimismului şi a altora în genul acestora, având drept mir înviorător Cuvântul lui Dumnezeu, fapt ce ne va conduce la pregătirea activă în vederea înălţării în lumea veşnică.

Cum se poate aprinde această candelă a speranţei, ce ne va întări credinţa?

Acest lucru se poate realiza numai prin aducerea în armonie cu intenţia divină a fiecărui gând, cuvânt şi faptă, până la sfinţirea deplină a vieţii noastre în tot ce avem cunoştinţă la un moment dat. De fapt, vorbim nu despre un ideal, ci despre un lucru posibil, fiindcă Hristos nu numai că a murit pentru noi, dar ne şi pregăteşte un loc în ceruri, pentru a fi alături de

El pentru totdeauna. A fi sfânt în ceruri, presupune pentru început să fii sfânt aici pe pământ, iar prin Hristos, imposibilul devine posibil.

IMAGINEA DE SINE RESTAURATĂ

Chipul Divin din Noi

„Apoi Dumnezeu a zis: Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră; el să stăpânească peste peştii mării, peste păsările cerului, peste vite, peste tot pământul şi peste toate târâtoarele care se mişcă pe pământ. Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu; parte bărbătească şi parte femeiască i-a făcut." — Geneza 1: 26-27

Ce ne spun aceste versete despre modul în care Dumnezeu ne-a creat, sau mai bine zis despre statutul pe care El ni l-a acordat chiar de la început?

Există multe persoane ce se confruntă cu problema unei imagini de sine defavorabile, induse fie de ceilalţi, fie de o experienţă nefericită prin care au trecut. Pe de altă parte, există oameni care au o părere exagerată despre sine, crezându-se deasupra celorlalţi. Cu toate acestea, Biblia este deosebit de clară asupra acestui aspect, spunând că toată umanitatea a fost creată după chipul lui Dumnezeu, având aceeaşi părinţi, aduşi la existenţă prin puterea Creatorului întregului univers. Prin urmare, statutul care ne-a fost acordat de la începuturi decurge din calitatea de a purta chipul lui Dumnezeu în interiorul nostru.

Dacă acest chip a fost aşezat în interiorul nostru, cum trebuie aceasta să se reflecte în afara noastră, prin vorbele, faptele şi toate acţiunile noastre?

Noţiunea de chip al lui Dumnezeu a suscitat numeroase speculaţii de-a lungul timpului, însă, în orice caz, trebuie să înţelegem că acest lucru urma să se reflecte într-un mod nemijlocit în exteriorul nostru prin „*stăpânirea*" înţeleaptă a lucrurilor peste care omul a fost pus să le administreze. Fragmentul biblic ne vorbeşte despre domnia omului asupra tuturor animalelor de pe pământ, conturând ideea reprezentării Creatorului în lumea în care trăim. Practic, înţelegem că Dumnezeu şi-a ales rasa umană pentru a-L face cunoscut pe planeta Pământ, fapt care conturează extraordinara demnitate ce i-a fost acordată.

Ce legătură au toate acestea cu imaginea de sine pe care trebuie să o avem şi cum s-ar reflecta conştiinţa acestui lucru asupra vieţii pe care o trăim?

Pot spune, că una dintre cauzele fundamentale pentru care omul a ajuns să decadă tot mai mult, se găseşte în pierderea conştiinţei faptului că prin creaţie, umanitatea a primit chipul lui Dumnezeu, adică acea capacitate de a gestiona înţelept resursele planetei şi să aducă armonia din

ceruri pe pământ. Dacă acest lucru nu ar fi fost uitat, s-au mai bine zis ascuns de-a lungul veacurilor, istoria umanităţii ar fi fost cu totul alta. Demnitatea pe care Dumnezeu ne-a acordat-o este extraordinară, lăsând să se înţeleagă că înzestrări deosebite ne-au fost puse la dispoziţie, pentru a face planeta Pământ un loc deosebit, o imagine a realităţilor cereşti.

Cu toate acestea, vedem în jurul nostru atâta durere şi suferinţă, iar mulţi oameni şi-au pierdut respectul de sine, având impresia că suntem doar nişte animale evoluate şi nimic mai mult. Ce remedii ne oferă Biblia în acest sens?

Trebuie să înţelegem că viaţa noastră va reflecta nemijlocit concepţia pe care o avem despre lume în mijlocul realităţii în care trăim. Fără a ignora căderea ce s-a produs prin neascultare, totuşi, niciodată nu este scris faptul că Dumnezeu ar fi retras de la noi calitatea faptului că am fost creaţi după chipul Său. Vreau să subliniez că acest chip nu a dispărut cu totul, şi tocmai de aceea, există şansa de a fi aduşi înapoi, pentru a manifesta din nou demnitatea ce ne-a fost acordată. În acest sens, conştiinţa faptului că am fost creaţi după chipul Creatorului întregului univers, se constituie ca un prim pas în redobândirea stăpânirii ce ar fi trebuit să fie a noastră de la început. Respectul de sine se câştigă prin lupta împotriva neascultării de Dumnezeu şi prin promovarea valorilor pozitive expuse prin Cuvântul lui Dumnezeu. Mai precis, nu poţi să rămâi cu o imagine de sine defavorabilă, dacă te gândeşti că ai fost creat după chipul lui Dumnezeu. Această realitate nu se restrânge doar la primii oameni, ci este un statut ce a fost acordat întregii umanităţi, o condiţie existenţială pe care Creatorul universului ne-a dăruit-o într-un mod cu totul deosebit.

Din acest punct de vedere, lucrurile ar părea relativ simple, însă în viaţa de zi cu zi este atât de greu să te gândeşti că am fost creaţi după chipul lui Dumnezeu, iar în acelaşi timp să faci faţă realităţilor defavorabile cu care te confrunţi. Ce se poate spune în acest sens?

De la început subliniez faptul că realitatea confruntării de care fiecare dintre noi are parte, nu se constituie ca un argument în favoarea pierderii acestui chip, ci mai degrabă, este dovada că acest chip al lui Dumnezeu a rămas împreună cu noi. Mai precis, Creatorul nostru nu ne-a retras condiţia ce ne-a acordat-o, şi prin urmare, este lăsată posibilitatea întoarcerii la scopul pentru care am fost creaţi. Lupta ce se dă pentru fiecare dintre noi are drept scop, pe de o parte, tocmai menţinerea stării de neştiinţă asupra planurilor lui Dumnezeu şi a adevăratei noastre condiţii, iar pe de altă parte, prin intervenţia lui Iisus Hristos, se caută ca fiecare dintre noi să revină la starea în care trebuia să fim de la început. Prin urmare, confruntarea prezentă este dovada vie a faptului că încă nu s-a ajuns la final, iar fiecare dintre noi are şansa de a redeveni o imagine vie a lui Dumnezeu pe pământ.

Totuşi, dacă privim la ceea ce se întâmplă în lumea noastră, este foarte greu să crezi că umanitatea ar putea fi călăuzită să se întoarcă la condiţia de la început. Cum pot fi înţelese aceste lucruri?

Întoarcerea întregii umanităţi la condiţia de la început nu reprezintă

un lucru imposibil şi tocmai de aceea, mesajul Scripturii este adresat fără discriminare tuturor oamenilor de pe pământ. În acelaşi timp, în măsura în care starea de ignoranţă asupra condiţiei noastre continuă, rezultatele nu vor putea fi decât nefaste. Practic, înaintea noastră se deschid două căi, una către Împărăţia cerurilor, prin întoarcerea la condiţia iniţială, iar cealaltă către abisul distrugerii, prin persistarea respingerii ofertei divine de întoarcere. Apelul se adresează către fiecare dintre noi, pentru a deveni conştienţi că suntem creaţi după chipul lui Dumnezeu şi să începem să acţionăm în consecinţă, prin lucruri care să dovedească faptul că purtăm Numele Celui Preaînalt.

În acest sens, ce remedii pot fi oferite celor ce se confruntă cu o imagine de sine defavorabilă, mai precis acelor persoane la care respectul de sine a fost, în mare măsură, afectat de realităţile lumii în care trăim?

Cum am mai subliniat şi în alte ocazii, totul depinde de dreapta orientare a minţii noastre, de atenţia pe care o acordăm diferitelor „*glasuri*", sau influenţe, ce vin asupra noastră. Pe de o parte, avem de-a face cu „*glasul lumii*", care, de multe ori, ne îndeamnă să urcăm pe treptele înălţării de sine, iar alteori ne şopteşte că nu este nimic de capul nostru, că suntem nişte „*nimeni*", de care nimănui nu îi pasă. În ambele situaţii, avem de-a face cu „*glasul şarpelui*", care încearcă să ne conducă spre distrugerea finală. Pe de altă parte, în alt registru şi cu un totul alt conţinut, este „*glasul Scripturii*", al acestui martor infailibil al lui Dumnezeu, care ne vorbeşte despre faptul că am fost creaţi după chipul Creatorului universului, că lupta nu este pierdută, că oricând putem să răscumpărăm greşelile trecutului, prin întoarcerea noastră la Dumnezeu. Totul va depinde însă, doar de atenţia pe care o vom acorda acestor „*glasuri*", ce ne însoţesc neîncetat.

Cu toate acestea, chiar dacă încercăm să gândim pozitiv având la bază cuvintele Sfintelor Scripturi, totuşi, sunt multe lucruri înjositoare pe care le descoperim, de multe ori, că le practicăm. Ce este de făcut? Nu sunt argumente în favoarea „glasului şarpelui"?

Desigur, orice lucru rău comis tinde să ne înjosească şi să aducă la tăcere glasul Sfintelor Scripturi, devenind „*probe faptice*" pentru ceea ce afirmă Cel Rău. Dar pe de altă parte, să nu uităm niciodată că pentru noi a murit Iisus Hristos ca sacrificiu de ispăşire. Astfel, întreaga vinovăţie a fost preluată de El. Prin urmare, „*probele faptice*" nu mai au cum să ni se aplice, cât timp avem credinţă în Iisus Hristos şi realitatea a ceea ce El a făcut pentru noi. Imaginea noastră de sine nu trebuie să se degradeze în astfel de situaţii, ci trebuie să ne reamintim de sacrificiul Său în favoarea noastră.

Pe de altă parte, rămân o serie întreagă de consecinţe ce decurg din lucrurile rele pe care le-am făcut. Dar în acelaşi timp constatăm, de multe ori, că nu putem depăşi anumite practici ce ne degradează. Cum se poate scăpa din „sclavia păcatului"?

Eliberarea din sclavia practicilor rele, care ne degradează imaginea şi respectul, sau stima de sine, presupune o acţiune hotărâtă, care se realizează prin îmbinarea efortului nostru bine direcţionat de a nu mai comite respectivele lucruri şi credinţa pe care o acordăm cuvintelor lui

Dumnezeu din Biblie, care fac referinţă la faptul că o putere supranaturală ne este pusă la dispoziţie. Apostolul Pavel, când vorbea despre confruntarea ce se dă în interiorul nostru, punea în opoziţie „*firea pământească*”, sau glasul Celui Rău ce acţionează în noi, şi Duhul Sfânt, care de asemenea, se manifestă în interiorul nostru. Cele două glasuri, sau cele două puteri, îşi dispută fiecare fărâmă din conştiinţa noastră încercând să inscripţioneze în noi anumite tendinţe şi să ne programeze într-o direcţie sau alta. Însă alegerea ne aparţine, iar dacă mereu vom sta de parte adevărului exprimat de Sfintele Scripturi, biruinţa este sigură, iar ceea ce este rău va fi înfrânt.

Însă ce ne facem cu lucrurile bune pe care trebuie să le facem, şi totuşi, constatăm că nu avem dispoziţia sau puterea interioară în acest sens? Cum să practicăm ceea ce este bun, când acest lucru stă împotriva înclinaţiilor noastre?

O putere extraordinară, ce constă în revărsarea energiilor de natură divină în sufletul nostru, se află în atracţia pe care ne-o creează expunerea corectă, directă şi sinceră a mesajului Sfintelor Scripturi. Acest lucru ne conduce să fim captivaţi de frumuseţea, puritatea şi desăvârşirea realităţilor spirituale prezente şi viitoare. Dacă privim către Iisus Hristos, către destinul nostru extraordinar, ceva se va întâmpla în interiorul nostru. Nu putem să avem o explicaţie până la capăt asupra acestui lucru, dar cu siguranţa impresia produsă asupra minţii noastre va fi de natură să ne determine să urâm orice practică degradantă de care avem cunoştinţă, chiar dacă acest lucru presupune o renunţare extremă. În ce priveşte „*lucrurile bune pe care nu le facem*”, pot spune, că nu trebuie să cădem în extreme, care să conducă la distorsionarea mesajului divin. Niciodată Dumnezeu nu ne va cere un lucru iraţional, absurd, sau neadaptat puterilor noastre.

Putem să spunem că există o falsă vinovăţie, ce caută să ne determine să ne pierdem speranţa în cuvintele Sfintelor Scripturi?

Falsa vinovăţie reprezintă un „*cal troian*”, de multe ori, mai eficient decât dovedirea unei reale vinovăţii. Multe persoane au fost descurajate de faptul că nu puteau să realizeze lucruri care li se păreau că erau cerute de Cuvântul lui Dumnezeu. Fără a da la o parte obligaţia ascultării depline şi a eforturilor susţinute pe care trebuie să le facem în această direcţie, să nu uităm însă că salvarea se obţine prin „*atribuirea meritelor lui Iisus Hristos*”. Aşadar, pentru orice persoană ce se confruntă cu o imagine de sine defavorabilă, rezultată în urma unei false sau reale vinovăţii, mesajul Scripturii este de a ne ancora în siguranţa acestei atribuiri, care pe de o parte ne scapă de orice fel de vinovăţie, iar în acelaşi timp ne deschide calea pentru a ajunge la o ascultare deplină, eliminând orice fel de acuzaţii ce ne pot fi aduse.

Însă cineva ar putea să stea comod şi să spună, că dată fiind această atribuire pentru cel care „crede”, atunci el nu trebuie să mai facă nimic. Ce se poate spune despre o astfel de credinţă?

Aici este o chestiune în principal de „*suflet*”, de „*inimă*”, ca să îi spun astfel. Când devii conştient de faptul că Iisus Hristos a murit pentru tine, cu

scopul ca imaginea divină să fie din nou activă în interiorul tău, şi când vezi marea Sa iubire şi mai ales înţelegi ceva din grozăvia suferinţelor prin care a trecut, atunci este cu neputinţă să mai stai comod, într-o stare pasivă. Când Domnul vorbea ucenicilor Săi, sau chiar în faţa nenumăratelor mulţimi, „*inimile vibrau cu putere*", ca ecou la marea iubire a lui Dumnezeu ce a fost revărsată prin Fiul Său.

Cine este atins de mesajul Bibliei, va începe şi el să „*vibreze*" în ritmul cosmic al armoniilor universale, ce vin de la Dumnezeu, prin cuvintele iubirii ce se sacrifică în favoarea noastră. O astfel de „*vibraţie*" a sufletului, această mişcare până la lacrimi a conştiinţei noastre, este de natură să trezească din adormire „*chipul divin din noi*", pentru ca astfel să primim oferta de a redeveni ceea ce trebuia să fim de la început şi anume, „*copii ai lui Dumnezeu*". Această convingere va alunga orice urmă de întuneric din inimă şi, crezând cuvintele Evangheliei, vom ajunge să ne ridicăm la înălţimea demnităţii pentru care am fost aduşi la existenţă.

Destinul Nobil al Umanității

„Vedeţi ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu! Şi suntem. Lumea nu ne cunoaşte, pentru că nu L-a cunoscut nici pe El. Preaiubiţilor, acum suntem copii ai lui Dumnezeu. Şi ce vom fi, nu s-a arătat încă. Când Se va arăta El, ştim bine că vom fi ca El pentru că Îl vom vedea aşa cum este." — 1 Ioan 3:1-2

Ce ni se spune în aceste versete despre ceea ce vom deveni, plecând de la realitatea afirmaţiei că suntem copii ai lui Dumnezeu, prin faptul că avem credinţă în Iisus Hristos?

Transformarea cea mai de seamă ne aşteaptă în viitor, când vom fi înălţaţi la ceruri, ca urmare a credinţei pe care am avut-o în Iisus Hristos de-a lungul întregii vieţi. Examinând acest subiect, apostolul Ioan nu a putut preciza în ce anume va consta glorificarea celor credincioşi, însă a afirmat că în mod sigur, când va veni Iisus Hristos a doua oară, vom fi făcuţi asemenea Lui, pentru a-L putea vedea aşa cum este El, fără niciun fel de proiecţii sau simboluri ajutătoare. Din acest punct de vedere, sunt sigur că ne aşteaptă lucruri extraordinare în viitor. Dacă am putea înţelege acest adevăr, atunci dorinţa noastră de a ajunge în ceruri ar fi deplină.

Chiar dacă nu ne este clară condiţia noastră viitoare, de ce ea reprezintă un lucru de dorit? Cum putem să avem siguranţa faptului că vom intra într-o stare superioară existenţei actuale?

De regulă, scepticii au criticat mereu promisiunile lui Iisus Hristos cu privire la înălţarea la ceruri a celor credincioşi. Încercând să genereze îndoială asupra unor realităţi pe care nu le cunosc, multe persoane au emis o mulţime de ipoteze cu privire la subiectul glorificării, care în final conduc la necredinţă sau la aşteptări ce nu au niciun fel de suport real. Siguranţa noastră asupra intrării într-un plan superior al existenţei, mai bine zis, într-o lume cu totul diferită, infinit mai bună decât cea în care trăim, rezultă din asigurările date de Iisus Hristos asupra acestui subiect. Însă pentru a nu căuta prea mult în Biblie, aş sublinia că învierea şi înălţarea Sa

la ceruri, constituie supremul argument asupra faptului că toţi cei credincioşi vor merge pe aceeaşi cale.

Dacă aşa stau lucrurile, de ce totuşi, în ziua de astăzi acest subiect este foarte rar amintit, iar multe persoane, chiar dacă mărturisesc o credinţă creştină, nu îi acordă prea multă atenţie?

Într-adevăr, este dificil să avem o viziune foarte clară asupra realităţilor viitoare, în sensul că nu putem vedea acele lucruri, asemenea unor imagini tipărite într-o carte sau difuzate prin canalele de televiziune. Dar pe de altă parte, avem Biblia şi în consecinţă, o anumită imagine ne este oferită, cu scopul de a ajunge să credem cu privire la realitatea lucrurilor promise. Pe lângă dovada supremă a învierii şi înălţării lui Iisus Hristos, pot să amintesc faptul că întreaga Scriptură nu reprezintă altceva decât istoria drumului nostru către Împărăţia cerurilor. Chiar şi subiectul cuceririi Canaanului de evrei, nu reprezintă altceva decât o trimitere la intrarea celor credincioşi în Împărăţia cerurilor şi la moştenirea actualului pământ, după ce toţi cei care au respins oferta de har şi de îndurare vor fi nimiciţi, împreună cu îngerii cei răi.

Cum este influenţată imaginea de sine, ştiind că vom fi înălţaţi într-o condiţie superioară, asemănătoare cu cea în care a intrat Iisus Hristos după înviere?

Imaginea de sine este influenţată de experienţa noastră trecută, care poate să ne ajute sau nu în ce priveşte problemele prin care trecem. De asemenea, evenimentele la care luăm parte, realizează o modificare activă a ceea ce suntem, inclusiv a modului în care ne privim pe noi înşine. Însă nu în ultimul rând, imaginea a ceea ce vom deveni, sau a ceea ce dorim să fim, are o influenţă covârşitoare asupra a ceea ce credem despre noi şi asupra comportamentului nostru. De exemplu, dacă am convingerea că în viitor, într-un timp relativ scurt, voi avea de câştigat o mulţime de lucruri materiale, sau o anumită poziţie socială, deşi poate în prezent merg pe o cale ce necesită sacrificii, atunci în loc să îmi plâng de milă, mă voi mobiliza şi mă voi încuraja, având în vedere ceea ce va fi. Acest lucru este similar experienţei celor care emigrează în ţările dezvoltate ale lumii, unde vor trebui să treacă prin situaţii dificile înainte de a fi integraţi pe deplin în noua societate, când vor ajunge să beneficieze pe deplin de privilegiile ce decurg din statutul de a fi cetăţean al unui stat puternic al lumii.

De ce suntem dispuşi să îndurăm greutăţile, dacă ştim că undeva, în viitor, vom avea cu siguranţă un câştig?

Mai întâi, realitatea în mijlocul căreia trăim este în general ostilă, provocându-ne o mulţime de probleme şi de suferinţe, fapt pentru care avem nevoie de o motivaţie superioară, care să ne aducă şi un plus de sens în legătură cu evenimentele prin care trecem. Beneficiile materiale sunt primele vizate în primul rând fiindcă suntem limitaţi în ce priveşte posedarea lor, în ciuda nevoii pe care deseori o avem. De exemplu, sunt mulţi tineri ce îşi doresc în mod legitim o casă, unde să îşi poată întemeia un nou cămin. Însă condiţiile impuse de societate sunt aspre şi de multe ori nedrepte, încât trebuie să trecem prin multe dificultăţi financiare pentru a

ajunge să dobândim drepturi care, în mare măsură, ni se cuvin. Cu toate acestea, dacă ştim că ţinta pe care ne-am propus-o este rezonabilă şi tangibilă, vom trece peste problemele pe care le întâmpinăm, ştiind că în cele din urmă vom ajunge acolo unde ne-am propus.

Ce s-ar întâmpla dacă nu am avea înaintea noastră o ţintă clară, ce poate fi atinsă? Cum am fi afectaţi în lipsa unui scop în viaţă?

Când eşti copil, ţintele îţi sunt, de regulă, puse de părinţi sau de cadrele didactice. După cum bine ştim, un copil abia aşteaptă să meargă la şcoală, după aceea la liceu şi în final la facultate. Bineînţeles, după aceea toţi îşi doresc un serviciu bun şi un venit cât mai mare posibil, însoţite de o casă, poate chiar şi o maşină, precum şi altele de felul acesta. Toate aceste scopuri în viaţă ne-au fost oferite de mediul în care trăim, însă de regulă, nu reuşim să depăşim aspectul material al lucrurilor. Desigur, dacă nu am avea aceste ţinte, atunci am lâncezi, sau chiar am aştepta să fim mânaţi de cineva de la spate, într-o direcţie sau alta. De aceea, există o forţă extraordinară în principiul de a ne stabil ţinte pe care să le atingem.

Însă cum putem să ne punem ţinte spirituale şi cum afectează acest lucru ceea ce suntem şi imaginea noastră cu privire la sine, precum şi la realitatea înconjurătoare?

De îndată ce începem să ne punem ţinte de natură spirituală, lucrurile încep să prezinte noi dimensiuni, unele dintre ele chiar nebănuite. Pe de o parte, ajungem să ne raportăm la o entitate invizibilă, dar care este permanent prezentă împreună cu noi, adică la Dumnezeu. Acest lucru pare rodul imaginaţiei sau autosugestiei, însă impactul asupra minţii noastre este enorm, fiindcă deodată realizăm că sensul vieţii noastre nu se poate reduce doar la supravieţuirea, în condiţii cât mai confortabile pe pământ, ci el este legat de un destin ce se va împlini într-o cu totul altă lume. Ne-am născut în mijlocul acestei realităţi doar pentru a ne pregăti în vederea unei existenţe superioare, în care partea spirituală se va afla pe prim plan.

De ce un om care crede în Dumnezeu, va ajunge să se comporte diferit faţă de cel care ignoră prezenţa divină?

Credinţa în Dumnezeu are un efect modelator extraordinar, fiindcă ţinta finală a vieţii este ridicată la un nivel deosebit de înalt. Aşa cum ne-am propus când eram copii, să trecem cu bine prin examinările şcolare, un om ce se pregăteşte pentru intrarea în Împărăţia cerurilor va avea drept principală preocupare trecerea cu bine a marelui examen al vieţii, ce ne aşteaptă la finalul alergării noastre pe pământ. Astfel, un creştin autentic va fi preocupat în principal de acele lucruri ce îl vor ajuta să avanseze spiritual şi să devină tot mai asemenea cu modelul oferit prin intermediul vieţii lui Iisus Hristos. Chiar dacă acest lucru îl va costa nenumărate lupte şi suferinţe, el le va răbda cu încredere, fiindcă ştie că la final va ajunge să păşească peste pragul ce separă lumea noastră de cea din ceruri.

Cum se va privi pe sine o persoană care investeşte susţinut în lucrurile spirituale, dorind să treacă cu bine marele test al vieţii?

În acest sens, o persoană care urmează planul divin, se află într-o continuă şi profundă transformare interioară, avansând pas cu pas către

idealul ce i-a fost pus înainte. De aceea, imaginea de sine va fi cea a unui luptător, care nu se dă bătut, indiferent cât de mare este opoziţia interioară sau exterioară. De asemenea, conştient de statutul de copil al lui Dumnezeu, va ignora şoaptele păcatului şi înclinaţiile spre înălţare de sine. Nu în ultimul rând, complexele de inferioritate vor fi depăşite progresiv, fiindcă alături de el se va afla inspiraţia divină, care îl va încuraja şi îl va îndemna să meargă mai departe, chiar împotriva a ceea ce simte că îl va trage în jos sau i se va opune.

De ce totuşi, există probleme în genul imaginii defavorabile de sine, chiar şi pentru cei care se încred în Dumnezeu? Cum se poate ajunge la echilibrul interior?

Când privim la Iisus Hristos, când vedem marele Său exemplu, ajungem să înţelegem că orice obstacol, interior sau exterior, poate fi depăşit, că nu există o cădere prea mare, din care să nu putem fi ridicaţi. Problemele pe care le au mulţi creştini, cu privire la imaginea de sine, derivă şi din faptul că nu se raportează la viitor, la ceea ce vom deveni la capătul unei vieţi în care am luptat hotărât pentru Domnul nostru. Dacă am avea imaginea a ceea ce vom fi, dacă ne-am identifica cu cei care vor cânta imnuri de slavă Creatorului întregului univers, atunci nimic nu ar mai fi în stare să ne doboare. Chiar şi neputinţa interioară ar fi dată uitării, uimiţi de statutul pe care îl vom avea.

Ce imagine se poate oferi cu privire la lucrurile viitoare pe care ni le-a pregătit Dumnezeu?

Aş cita cuvintele apostolului Ioan că „*vom fi ca Iisus Hristos, fiindcă Îl vom vedea aşa cum este*". Acest lucru înseamnă că în cele din urmă vom fi aduşi la un nivel de existenţă superior, astfel încât să Îl putem vedea direct şi nemijlocit pe Domnul nostru. Aceasta înseamnă, că în condiţia noastră va fi realizată o modificare extraordinară, astfel încât deopotrivă, trupul şi mintea noastră vor fi capabile să privească direct la Mântuitorul nostru glorificat. Ştim bine, când Iisus Hristos S-a „*schimbat la faţă*", ucenicii nu au fost în stare să privească acea imagine. Atât mintea, cât şi trupul, se dădeau la o parte din calea luminii ce strălucea din fiinţa ce urma să fie glorificată a Domnului nostru. Când vom fi în ceruri, vom putea privi cu bucurie la Răscumpărătorul nostru, ceea ce înseamnă că trupul nostru va fi asemănător cu al Său, adică nemuritor şi plin de slavă, iar mintea noastră va fi curată şi fără pată.

Ce impact au aceste lucruri asupra a ceea ce suntem în prezent şi a modului în care ne raportăm la noi înşine?

Dacă un astfel de destin ne este pregătit, atunci înseamnă că toate încercările şi dificultăţile din prezent nu merită prea multă atenţie. Un singur lucru contează cu adevărat în viaţa aceasta şi anume, cât de mult am investit în pregătirea intrării în acea lume mai bună. Măsura acestei investiţii va da valoare asupra a tot ceea ce suntem şi tot ceea ce am realizat. În zadar cineva ar strânge o mulţime de bunuri şi de valori, sau ar ajunge în cea mai înaltă poziţie. Dacă nu a investit pentru cer, este cel mai de plâns dintre oameni, iar valoarea sa nu reprezintă mare lucru din perspectiva

timpului ce va veni. Pe de altă parte, dacă în această lume nedreaptă, cineva a trebuit să îndure greutăţi şi privaţiuni extreme, însă şi-a menţinut credinţa în Dumnezeu şi s-a pregătit pentru ceea ce va fi, atunci această persoană este de invidiat, fiindcă la capătul acestei vieţi va intra în Împărăţia cerurilor. Un astfel de om va ajunge să se bucure, chiar şi în mijlocul zilelor cele mai întunecate, fiindcă prezenţa divină va fi împreună cu el, oferindu-i suport şi întărire, chiar şi înaintea morţii.

De ce este paradoxală această viziune, aşa cum ne este oferită prin intermediul Sfintelor Scripturi?

Trebuie bine înţeles, că Biblia nu este o carte moralizatoare, un fel de colecţie cu poveşti bune să fie citite, dar greu să fie crezute. Dimpotrivă, Biblia este oglinda viitorului, oferindu-ne imaginea asupra cine suntem şi ceea ce putem deveni. Crezând că sunt copii ai lui Dumnezeu, fiind încredinţaţi cu privire la destinul de excepţie ce îi aşteaptă în viitor, cei ce se încred în Iisus Hristos vor avansa spre concepţii tot mai înalte, în sensul bun al cuvântului, atât cu privire la Dumnezeu, cât şi despre sine. Ei nu se vor considera ca fiind superiori celor din jur, însă nici inferiori, ci cu răbdare vor avansa treaptă cu treaptă urmând calea marelui Model. Ei vor investi înţelept resursele de care dispun în cursul acestei vieţi şi vor fructifica orice ocazie pentru a investi în lucrurile spirituale, ce au o răsplată veşnică. Astfel de persoane vor dori ca ocazia vieţii viitoare să nu fie ratată de niciun om care trăieşte pe faţa acestui pământ, fapt pentru care vor vorbi cu claritate despre speranţa lor. Imaginea de sine va fi cea a unui luptător, ba chiar a unui biruitor prin harul divin.

Nefericirea Generează Iluzie

„Trăsăturile Sale nevăzute sunt mereu vizibile şi inteligibile de la întemeierea lumii prin intermediul lucrurilor create; de aceea, nu există niciun fel de scuză pentru ignoranţă.

Fiindcă oamenii, deşi au cunoscut pe Dumnezeu, totuşi, nu l-au recunoscut şi nici nu i-au mulţumit; de aceea, gândurile le-au devenit lipsite de raţiune şi minţile li s-au întunecat prin incapacitatea de a mai înţelege corect realitatea.

Ulterior, deşi au pretins că sunt înţelepţi, de fapt ei au ajuns să îşi piardă complet simţul raţiunii. Astfel, au înlocuit respectul faţă de Dumnezeul veşnic cu reprezentări ale fiinţelor muritoare în genul: oamenilor, păsărilor, patrupedelor şi reptilelor." — Romani 1: 20-23

Ce se întâmplă dacă nu Îl mai recunoaştem pe Dumnezeu, mai precis, dacă neglijăm să apreciem ceea ce El ne oferă neîncetat?

Pot spune, că de îndată ce „*uităm*" sau neglijăm să apreciem darurile pe care ni le acordă Dumnezeu, un proces de întunecare a minţii începe să se manifeste, aşa cum bine preciza apostolul Pavel în acest fragment biblic. Cu adevărat, nimic nu este mai nociv în deteriorarea imaginii de sine şi sentimentului valorii personale, decât pierderea cunoştinţei că Dumnezeu este Tatăl nostru şi noi suntem copiii Săi. Imediat ce acest lucru dispare din sfera gândirii noastre, ajungem să ne pierdem adevărata noastră identitate,

iar locul este luat de o imagine falsă, degradantă, care ne va conduce în final la distrugere.

Dar cum se leagă acest lucru de modul în care a apărut idolatria în istoria umanităţii, aşa cum am citit din epistola către Romani?

Idolatria o putem privi ca o consecinţă a pierderii cunoştinţei de Dumnezeu şi a degradării imaginii de sine ce a urmat după ce oamenii au încetat să Îl mai recunoască pe Creatorul întregului univers. De fapt, idolatria reprezintă o exteriorizare a unei false identităţi, a unei percepţii de sine deformate, care caută să se conecteze cu imagini degradante, înjositoare. Deoarece idolatria exterioară a dispărut din multe regiuni ale lumii, ne-am putea gândi cu mirare că oamenii au fost în stare să inventeze astfel de lucruri, în genul zeităţilor sângeroase din Orient sau al divinităţilor corupte din culturile europene, fără a mai lua în calcul închinarea la animale sau la alte elemente ale naturii, cum se întâmplă în Africa. Însă există o explicaţie simplă, dacă înţelegem că de îndată ce abandonăm cunoaşterea de Dumnezeu, nu va mai fi nicio stavilă în manifestarea răului şi răzvrătirii.

Însă noi trăim într-un mediu relativ civilizat, în care majoritatea oamenilor sunt mai degrabă, înclinaţi spre materialism, şi chiar ateism, decât spre idolatrie. Există şi vreo altă formă de idolatrie?

Mai periculoasă decât idolatria exterioară este idolatria interioară, care rezultă din pierderea cunoştinţei de Dumnezeu şi înlocuirea acesteia cu o concepţie falsă despre lume şi viaţă, ce ne afectează nemijlocit imaginea de sine şi respectul pe care trebuie să-l datorăm atât nouă, cât şi semenilor noştri. Doctrina înălţării de sine, inventată de Cel Rău, reprezintă esenţa idolatriei, indiferent de formă, atât exterioară, cât şi interioară. Când oamenii au abandonat zeităţile şi mitologiile de orice fel, nu înseamnă că după aceea s-au întors la Dumnezeu, ci mai degrabă, idolatria s-a întărit şi mai puternic în interior, prin concepţii ateiste, evoluţioniste şi materialiste. Şarpele şi-a abandonat doar pielea, iar noua formă a devenit şi mai periculoasă, fiindcă nu mai este atât de evidentă ca în trecut.

Se poate spune că lupta cu idolatria modernă, poate fi mai dificilă decât cea dusă în timpurile lui Moise şi de-a lungul istoriei poporului evreu?

Când citim Vechiul Testament, înţelegem că prin religia închinării la Dumnezeul Cel Viu, aşa cum a fost descoperită lui Moise, s-a deschis un front larg de luptă împotriva idolatriei evidente a acelui timp, vizibilă atât în Egipt, cât şi în Mesopotamia, adică Babilon. Dacă vom studia mai departe din cărţile profetice, vom vedea cât de greu a fost să se reziste tentaţiei şi influenţei exercitate de aceste culturi decadente aflate în jurul poporului evreu. Însă avantajul, dacă pot să îi spun astfel, al acelor timpuri stătea în faptul că distincţia dintre cel care se închina lui Dumnezeu şi cel ce urma pe idoli era mult mai evidentă, aceşti idoli având nişte reprezentări vizibile şi diferite practici religioase asociate. Însă în perioada modernă, aceşti idoli exteriori au dispărut, fiind înlocuiţi de o falsă învăţătură despre

lume şi viaţă, care este mult mai greu de combătut, ea având şi anumite temeiuri pretins „*ştiinţifice*”.

În ce fel acest ateism pretins ştiinţific reprezintă un pericol mai mare decât idolatria din timpurile antichităţii?

Ateismul a existat dintotdeauna într-un mod mai mult sau mai puţin evident, însă în perioada modernă el a devenit „*ştiinţific*”, arogându-şi dreptul de a interpreta şi de a fi susţinut prin dovezi „*obiective, măsurabile şi raţionale*”. Fiind o concepţie despre lume şi viaţă care vine într-o directă contradicţie cu învăţăturile biblice, nu pot decât să concluzionez că avem de-a face cu o formă de idolatrie interioară, bazată pe concepţii şi imagini ce ne îndepărtează de Dumnezeu, alterând cunoaşterea despre Creatorul întregului univers. Rezultatele nu pot fi decât similare idolatriei antice, în sensul în care imaginea de sine este degradată, iar relaţiile exterioare sunt deformate, societatea devenind un loc în care cu greu poţi să mai supravieţuieşti atât moral, cât şi fizic. Ateismul ştiinţific reprezintă, prin urmare, forma perfecţionată a idolatriei antice, o interiorizare a ceea ce a fost în principal exterior în trecut.

Dar ce legătură au toate aceste lucruri cu problemele pe care le avem în ce priveşte imaginea de sine?

În măsura în care concepţia noastră despre lume şi viaţă este alterată, atunci problemele legate de imaginea de sine vor începe să apară. Pot spune, că dificultăţile interioare cu care avem de-a face reprezintă rezultatul direct al unei concepţii false cu privire la realităţile din jurul nostru şi nu în ultimul rând, al pierderii imaginii lui Dumnezeu, Creatorul nostru. Dacă am avea o înţelegere corectă asupra faptului că Dumnezeu este alături de noi, că ne acordă sprijin în toate dificultăţile pe care le întâmpinăm de-a lungul vieţii, atunci multe dintre problemele noastre interioare şi-ar găsi rezolvarea în scurt timp.

Însă totuşi, dacă privim la modul în care fariseii şi liderii religioşi ai acelui timp l-au întâmpinat pe Iisus Hristos, ne putem întreba dacă exerciţiul religios este suficient pentru a ne întoarce la Dumnezeu. Ce se poate spune în acest sens?

Primejdiile nu dispar de îndată ce ne-am decis să alegem să mergem pe calea credinţei în Dumnezeul Cel Viu, Creatorul cerului şi al pământului. Dacă ne gândim la fariseii şi liderii acelui timp când trăia Iisus Hristos, vom înţelege că există o formă de idolatrie care pătrunde chiar în mijlocul religiei, formal corecte. Esenţa închinării false, indiferent de formă, rămâne doctrina înălţării de sine, care se află într-o directă opoziţie cu exerciţiul cunoaşterii de Dumnezeu. În mod similar, creştinismul de-a lungul veacurilor nu a avut impactul spiritual din primele secole, fiindcă el a fost alterat de lupta pentru putere şi de promovarea înălţării de sine de cei care ar fi trebuit să fie păstorii şi învăţătorii bisericii lui Iisus Hristos. În concluzie, exerciţiul religios nu este suficient pentru a ne întoarce la Dumnezeu, dacă lipseşte partea spirituală interioară, care să înlocuiască idolatria dinăuntrul nostru.

Cum putem ajunge la o închinare autentică, prin care să fim

curăţaţi de orice formă de idolatrie exterioară sau interioară, ajungând astfel la o corectă reprezentare a lui Dumnezeu?

Religia promovată de Iisus Hristos se referă la o închinare în „*Duh şi adevăr*”. Ce înseamnă acest lucru? Mai întâi vorbim despre „*Duh*”, care se aplică deopotrivă lucrării Duhului Sfânt şi preschimbării interioare, numite simbolic „*naştere din nou*”, „*renaştere*” sau „*regenerare*”. De îndată ce intrăm în contact cu învăţătura autentică, trebuie să înceapă un proces de transformare interioară, prin intermediul căreia „*omul cel vechi*”, „*idolatru*” pot spune, este treptat dat la o parte de la cârma vieţii noastre. Este un proces tainic, asemănător creşterii plantelor în natură, dar sigur şi cu rezultate ce devin progresiv vizibile în trăirile şi comportamentul nostru. După aceea, vorbim despre „*adevăr*”, adică învăţătura descoperită prin intermediul „*Cuvântului adevărului*” sau a Sfintelor Scripturi.

Totuşi, toate religiile creştine promovează, sub o formă sau alta, învăţături desprinse din Biblie şi prescriu reguli de conduită pentru cei credincioşi. Cu toate acestea, ateismul şi fariseismul sunt prezente într-o măsură copleşitoare. Cum se explică aceste lucruri?

De-a lungul istoriei a existat o alunecare fie spre ritualism, fie spre pietism. Ritualismul reprezintă o abordare în care accentul este pus pe formă, pe ceremonii, pe cadrul religios de manifestare, până acolo încât se pierde substratul spiritual autentic. Este ceea ce se întâmpla în timpul vieţii lui Iisus Hristos, când liderii religioşi şi oamenii credeau că slujbele de la Templu sunt fundamentul mântuirii şi nu Dumnezeu care ne oferă totul în marea Sa bunătate. Pe de altă parte, pietismul, în varianta sa exagerată ajungând la misticism sau chiar la spiritism, conduce la o spiritualizare a existenţei ce tinde să ignore fantezist natura materială, concretă, a realităţii în mijlocul căreia trăim. Din nefericire, religia creştină a pendulat de-a lungul veacurilor între aceste două extreme, iar pericolul nu este nici pe departe depăşit. De ce se întâmplă aceste lucruri? În special, fiindcă se ignoră „*simplitatea*” închinării directe, personale, în „*Duh şi adevăr*”.

În ce fel imaginea de sine a unei persoane religioase este afectată negativ de accentele ritualiste sau pietiste din curentul creştin din care face parte?

Dacă accentul este ritualist, atunci toată viaţa spirituală decurge mai mult sau mai puţin din formele religioase, ce trebuie să fie îndeplinite, indiferent de dispoziţia noastră interioară sau nu, şi, de multe ori, chiar împotriva a ceea ce este raţional. Sunt multe persoane ce suferă de complexe de vinovăţie iraţionale, fiindcă nu pot să ducă la îndeplinire toate ritualurile, puse sau autoimpuse, şi care ajung fie să îşi piardă credinţa, fie să devieze spre forme extreme de bigotism, ce nu recomandă în vreun fel învăţătura creştină. Pe de altă parte, dacă accentul este pietist, oamenii ajung să privească spre experienţa interioară, aşteptând ca Dumnezeu să le vorbească direct prin voci sau imagini, făcând din sentiment criteriul pentru experienţa religioasă. Astfel de persoane ajung să devină fie complexate, datorită lipsei unor astfel de sentimente extreme, fie să se erijeze asemenea unor „*guru*” sau maeştrii spirituali în raport cu ceilalţi, acest lucru fiind un ecou direct al înălţării de sine.

Putem spune că ritualismul şi pietismul sunt de fapt tot o formă de manifestare a idolatriei interioare, anume destinate pentru cei ce resping ateismul larg răspândit în lume?

Capacitatea de disimulare a şarpelui este nesfârşită. Să ne gândim la îndrăzneala pe care a avut-o de a ispiti chiar şi pe Iisus Hristos. În acest sens, de îndată ce ne-am decis să Îl urmăm pe Iisus Hristos, să devenim închinători ai lui Dumnezeu, primejdia dinăuntru nu dispare, forme inedite de idolatrie fiind zămislite special, chiar şi pentru contextul creştin. Natura umană căzută, sau proiecţia şarpelui în noi, este deosebit de inteligentă şi de abilă pentru a se adapta diferitelor condiţii, iar redobândirea adevăratei imagini de sine presupune o detectare a mişcărilor acesteia şi un efort hotărât de a face faţă dorinţelor nelegiuite, pe care în mod fals le percepem ca fiind ale noastre.

Cum putem fi eliberaţi de aceşti idoli ce caută să se manifeste tot timpul în noi şi prin intermediul nostru? Cum putem să nu mai răspundem dorinţelor Celui Rău?

Eliberarea este posibilă printr-o închinare corectă, biblică, în „*duh şi adevăr*", fapt ce presupune o relaţie personală, directă cu Dumnezeu prin studiu, rugăciune şi exercitarea credinţei în viaţa de zi cu zi. Când citim paginile sfinte, atunci cunoaşterea de Dumnezeu se transferă, prinde chip, în mintea noastră, în interiorul nostru, aducând un potop de lumină vindecătoare. Mai departe, prin rugăciune, laudă şi mulţumire, începem să ne dezmorţim partea ascunsă a fiinţei noastre, să aducem lumină în acele încăperi ale conştiinţei, unde se află gravat „*chipul lui Dumnezeu*", conform cu modul în care am fost creaţi de la început. Din acea clipă, o nouă imagine prinde contur în mintea noastră şi vedem că de fapt, nu suntem animale evoluate, nici descendenţii vreunei zeităţi, nici rodul hazardului evoluţionist, ci suntem copiii lui Dumnezeu, persoane create să intrăm într-o legătură directă şi personală cu Creatorul nostru.

Dar cum să ne păzim de ceilalţi idoli, de multe ori, prezenţi chiar şi în practica religiei creştine?

De îndată ce lumina prezenţei divine pătrunde în mintea noastră, iar conştiinţa apartenenţei noastre prinde chip, vom dori să fim eliberaţi de orice formă de idolatrie pentru a putea să avem o legătură continuă cu Dumnezeu. Astfel, vom dobândi înţelepciune, putere şi vigoare pentru a ne putea împotrivi oricărei forme de idolatrie, având acea energie interioară pentru a nu ne mai lăsa influenţaţi de ritualism, misticism sau altele de felul acesta. Lumina vindecătoare a Cuvântului divin primit în suflet va aduce acea „*imunitate*" deplină în raport cu aceşti „*viruşi*" de natură spirituală, astfel că vom putea merge mereu pe calea care duce la ceruri.

Restaurarea Imaginii de Sine

„Lumina aceasta era adevărata Lumină, care luminează pe orice om, venind în lume. El era în lume şi lumea a fost făcută prin El, dar lumea nu L-a cunoscut. A venit la ai Săi, dar ai Săi nu L-au primit. Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat

dreptul să devină copii ai lui Dumnezeu născuţi nu din sânge, nici prin intenţia naturii lor sau a vreunui om, ci din Dumnezeu." — Ioan 1: 9-13

În ce sens credinţa în Dumnezeu ne conferă o nouă identitate? Cum ne afectează acest lucru imaginea de sine?

Prin intermediul credinţei în Dumnezeu se realizează cea mai dramatică transformare a imaginii de sine şi a percepţiei identităţii personale. Până la momentul primirii credinţei, imaginea sinelui păcătos ne copleşea cu influenţa sa malefică. Însă după ce ajungem să ne încredem în Dumnezeu, imaginea lui Iisus Hristos începe să prindă contur în noi. Această proiecţie a desăvârşirii divine manifestate în trup omenesc are o putere extraordinară asupra preschimbării interioare. Prin intermediul cunoştinţei aduse de Evanghelia lui Hristos, puterile interioare ale sufletului omenesc sunt descătuşate şi manifestarea păcatului începe să fie înăbuşită chiar de la rădăcină.

Cu toate acestea, există multe persoane care au credinţă în Dumnezeu şi totuşi, se luptă cu o imagine de sine defavorabilă, chiar negativă. Cum se poate explica acest lucru?

Fiecare om este unic la scara întregului univers. Prin urmare, modalitatea concretă de manifestare a evlaviei creştine, adică a trăirii credinţei, diferă de la individ la individ. În cazul în care imaginea de sine cunoaşte contorsionări evidente, în ciuda primirii credinţei, fiindcă avem de-a face aparent cu o contradicţie, ne putem întreba: Unde este cauza? Personal, consider că prin conştientizarea calităţii noastre de copii ai lui Dumnezeu, se realizează cea mai de seamă transformare a imaginii de sine şi o înălţare pozitivă a respectului de sine. Dacă acest lucru întârzie să se realizeze, înseamnă că undeva, credinţa pe care o avem nu este pe deplin biblică, adică există un defect al percepţiei noastre asupra lui Dumnezeu şi asupra mântuirii oferite.

Cum este posibil ca o credinţă pretins creştină să nu fie „pe deplin biblică"? Se poate să avem o credinţă în Iisus Hristos, care să nu fie bine conectată cu afirmaţiile Cuvântului lui Dumnezeu?

În absenţa cunoaşterii Scripturii, sau în lipsa unui studiu biblic personal, aş zice chiar zilnic, este pur şi simplu imposibil să ne menţinem o credinţă autentică, adevărată şi curată de influenţele rele ce se manifestă în jurul nostru, şi chiar din interiorul nostru. Aşa cum lucrurile ce aparţin realităţilor ce sunt în jur, au nevoie de o curăţare aproape zilnică, tot astfel, lucrurile spirituale au nevoie de o purificare continuă. Astfel, credinţa noastră trebuie să fie zilnic întărită şi rafinată prin intermediul studiului Cuvântului lui Dumnezeu şi prin practicarea ei pentru a o testa în diferite împrejurări. Pe de altă parte, dacă nu vom studia Cuvântul lui Dumnezeu, dacă ne vom baza doar pe ceea ce ne oferă alţii, sau dacă pur şi simplu ne vom lăsa în seama împrejurărilor sau a experienţei trecute, negreşit vom asista la alterarea conţinutului credinţei noastre. Pe scurt, credinţa trebuie să fie înnoită zilnic prin studiul Cuvântului, fiind o experienţă asemănătoare culegerii manei ce era trimisă ca hrană pentru poporul Israel.

Dar în situaţia în care totuşi, studiem Cuvântul lui Dumnezeu, iar

imaginea de sine continuă să ne creeze probleme, ce putem face?

Studiul Sfintelor Scripturi nu este suficient, dacă nu manifestăm deschidere pentru transformările pe care Dumnezeu doreşte să le realizeze în sufletul nostru. La modul concret, mă gândesc că este posibil să ne confruntăm cu diferite complexe de inferioritate, ce nu au o bază reală, ci ele fiind datorate unor experienţe nefericite din viaţa noastră. Faptul că vom citi şi înţelege din Biblie că prin credinţă devenim copii ai lui Dumnezeu, va avea un efect reconfortant, mai ales când pentru prima dată realizăm acest lucru. Dar după ce exerciţiul religios, însoţit obligatoriu de rugăciune pentru transformare interioară, s-a încheiat, constatăm că ne întoarcem într-o realitate ostilă şi dureroasă. Parcă tot ce credeam s-a topit deodată. Astfel, pe bună dreptate ne întrebăm, dacă s-a schimbat ceva cu adevărat datorită credinţei.

Tocmai o astfel de situaţie este bine să o clarificăm, fiindcă sunt multe persoane care au o experienţă religioasă înălţătoare, însă fără un impact real asupra vieţii zilnice. Cum poate fi depăşită o astfel de problemă?

În acest moment aş dori să subliniez faptul că prin conceptul de credinţă biblică se face referinţă la ceea ce pot denumi ca fiind „*o credinţă activă*" sau „*o credinţă ce se manifestă prin acţiune*". Explicarea acestui concept constă în a înţelege că nu trebuie să rămânem doar la aspectul oarecum pasiv al credinţei, care se manifestă prin faptul că ajungem să fim de acord cu ceea ce afirmă Cuvântul lui Dumnezeu şi să exprimăm prin cuvinte, sau rugăciune, acordul şi adeziunea noastră la Evanghelia lui Hristos. Prin aceste elemente doar am pregătit „*marea lansare*", ca să îi spun astfel, a „*credinţei active*", ce se va manifesta continuu în decursul vieţii de zi cu zi, în mod conştient, şi ideal, chiar şi inconştient. La modul concret, după ce exerciţiul hrănirii credinţei s-a încheiat, începe manifestarea cu adevărat a credinţei în mijlocul unei realităţi ostile, adică a ceea ce am putea denumi drept „*câmpul de luptă*" al evenimentelor de zi cu zi.

Cum se manifestă această „credinţă activă", care trebuie să facă parte din practica noastră obişnuită, chiar clipă de clipă?

Credinţa activă începe să acţioneze de îndată ce încheiem actul de închinare, intrând în conflict cu influenţele demoralizatoare ce se manifestă asupra noastră. Vorbeam într-o altă împrejurare despre cele două „*glasuri*", sau tendinţe, ce se manifestă concomitent asupra minţii noastre. Pe de o parte, influenţele negative vor începe să ne spună că nimic nu s-a schimbat, că suntem aceleaşi persoane neajutorate, pline de defecte şi de remuşcări, că Dumnezeu fie că nu există, fie că nu Îi pasă de noi. Cunoaşteţi bine acest glas, nu-i aşa? Dar în paralel, glasul „*credinţei active*" începe să fie auzit, vorbind în sens contrar şi combătând prima tendinţă, spunându-ne că tot ce spune Biblia este adevărat, că Dumnezeu există, că intervine în favoarea noastră, că suntem copii ai lui Dumnezeu, aleşi şi preţioşi, precum şi faptul cel mai important, că la finalul acestei vieţi vom merge în Împărăţia lui Dumnezeu.

Se poate spune că acţiunea acestei „credinţe active", nu reprezintă altceva decât lucrarea Duhului Sfânt, venind în inima noastră de îndată ce manifestăm deschidere şi acceptare pentru Cuvântul lui Dumnezeu?

Desigur, dacă se manifestă „*credinţa activă*", avem de-a face cu glasul lui Dumnezeu vorbind conştiinţei noastre prin intermediul Duhului Sfânt. Iar în continuare, credinţa activă ne îndeamnă să punem în practică ceea ce am învăţat în primul rând prin a ne opri când mergem pe o cale rea şi de a înainta când este vorba de a realiza ceea ce este bine şi drept, indiferent de consecinţe. Credinţa activă va răspunde cu înţelepciune când suntem provocaţi, chiar şi pe neaşteptate, iar în măsura în care ea va deveni o parte continuă a vieţii noastre, vom constata că putem realiza lucruri ce ni se păreau a fi imposibile la început. Însă cel mai important lucru este acela că imaginea de sine se va îmbunătăţi progresiv, până când glasul vrăjmaşului va fi adus la tăcere.

Cum putem să avem o credinţă activă, care în permanenţă să ne aducă în contact cu „lumina cerească" a adevărului divin, iar în acelaşi timp să evităm extrema căderii în spiritualizarea excesivă a lucrurilor, care poate conduce la misticism?

Credinţa practică, activă, nu are niciun fel de legătură cu misticismul sau cu spiritualizarea excesivă a lucrurilor, ci pot să o descriu ca o încredere raţională în Dumnezeu şi în ceea ce El ne-a promis. De îndată ce impulsurile inimii noastre devin distorsionate, conducându-ne la realizarea de lucruri lipsite de raţiune, mergând împotriva bunului simţ, înseamnă că nu avem de-a face cu o credinţă autentică, ci cu o contrafacere. Trebuie bine înţeles că vrăjmaşul nostru are pentru fiecare lucru bun o contrafacere nimicitoare. În acest sens, o credinţă iraţională, lipsită de bun simţ şi logică sănătoasă, dar care se pretinde biblică, reprezintă o armă redutabilă pentru inocularea necredinţei celor ce intră în contact cu astfel de persoane. Indiferent de împrejurare, credinţa autentică se va manifesta prin bun simţ, echilibru, raţiune, amabilitate şi un extraordinar simţ a ceea ce este just, logic şi demonstrabil. Prin intermediul credinţei suntem transformaţi după chipul lui Dumnezeu, fiindcă El este personificarea raţiunii, bunului simţ, logicii şi amabilităţii, realizând armonizarea cu Sine a întregului univers. Acesta este modelul nostru şi o credinţă autentică va merge în această direcţie.

Însă ce se întâmplă, dacă pe de altă parte, glasul Celui Rău se foloseşte de cunoaşterea Scripturii pe care am acumulat-o? Cum se poate combate acest lucru?

Dar de ce să ne mirăm că se poate întâmpla aşa ceva? Să nu uităm că în pustia ispitirii, Iisus Hristos a fost atacat prima dată cu forţa iraţională a impresiilor imediate, după care Cel Rău a folosit cunoaşterea Sfintelor Scripturi, invocând „*ceea ce stă scris*" pentru susţinerea afirmaţiilor sale mincinoase. Într-o astfel de situaţie, se poate vedea că doar o cunoaştere de suprafaţă, neconectată cu realitatea vieţii zilnice, nu va fi suficientă pentru a aduce la tăcere glasul batjocoritor al ispititorului. Dar de îndată ce ajungem să înţelegem fundamentele credinţei noastre, când depăşim simpla citire a Bibliei, când gândurile noastre sunt fortificate în fiecare zi cu

adevărul Cuvântului lui Dumnezeu, atunci se realizează o mare diferenţă, fiindcă de îndată ce vine încercarea, găsim şi răspunsul ce aduce la tăcere sugestiile negative. Însă doar o cunoaştere de suprafaţă, preluată de la alte persoane, nu ne va fi de mare folos în focul experienţelor zilnice.

În acest moment ar fi bine să ne concentrăm puţin asupra noţiunii de „copil al lui Dumnezeu". Ce presupune acest lucru şi cum ne afectează pozitiv viaţa noastră conştiinţa că suntem descendenţi ai lui Dumnezeu?

Când devenim conştienţi de faptul că suntem „*copii ai lui Dumnezeu*", înţelegem că toată această realitate păcătoasă nu ne reprezintă, ci se referă la ceva adăugat, la un intrus care a pătruns în viaţa noastră şi care ne ţine într-o stare de sclavie. Iar imaginea de sine degradată pe care am avut-o de-a lungul vieţii, de fapt, nu ne-a reprezentat niciodată cu adevărat. Se poate spune că prin intermediul credinţei ajungem să înţelegem că am fost creaţi pentru a aduce slavă lui Dumnezeu şi a intra astfel într-o comuniune spirituală ce se va întinde de-a lungul veşniciei. Când imaginea de „*copil al lui Dumnezeu*" se manifestă în noi, având înaintea cugetului nostru chipul lui Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, începem să percepem adevărata noastră valoare, unicitatea noastră şi statutul deosebit de înalt ce ne-a fost acordat prin creaţie şi răscumpărare.

Ce impact direct are cunoaşterea faptului că avem calitatea de „copii al lui Dumnezeu" în faţa tentaţiei de a comite lucruri rele şi imorale?

Prin conştientizarea calităţii de „*copil al lui Dumnezeu*", ajungem să respectăm poruncile divine prin abţinerea de la rău şi practicarea a ceea ce este bun şi drept, fără să mai avem teama de pedeapsă sau ideea că vom primi o răsplată. În acest sens, cred că trebuie să depăşim atât mentalitatea fricii de pedeapsă, cât şi cea a „*vânătorii*" de recompense, când ne raportăm la respectarea intenţiei lui Dumnezeu. Mai degrabă, când înţelegem că de fapt suntem „*copii ai lui Dumnezeu*", primul lucru reabilitat este cel al sentimentului demnităţii personale. Faptul că nu suntem copii ai păcatului, ci fii şi fiice ale Celui Veşnic, ne va conduce să înţelegem că este sub demnitatea noastră să ne lăsăm târâţi în practici degradante, care ne dezonorează şi ne întinează în raport cu valorile veşnice care au fost puse în conştiinţa noastră.

Însă comiterea a ceea ce este interzis prin Cuvântul lui Dumnezeu, se poate constitui ca o tentaţie irezistibilă, ceva care te atrage, chiar dacă ştii că nu este bine. Cum se rezolvă acest lucru în lumina cunoştinţei că eşti copil al lui Dumnezeu?

Atracţia irezistibilă a păcatului cunoscut reprezintă o provocare deosebită pentru testarea credinţei noastre. Ea se aseamănă cu ispitirea în care Fiului lui Dumnezeu I-au fost oferite comorile acestei lumi, cu condiţia închinării înaintea Celui Rău. Singurul răspuns care poate fi dat se bazează pe sentimentul demnităţii personale unit cu cel al apărării onoarei lui Dumnezeu. Când vom deveni conştienţi că suntem copii ai lui Dumnezeu, atunci vom dori să apărăm cu toată fiinţa noastră onoarea Tatălui nostru ceresc, Numele Său, chiar cu preţul vieţii. Ce copil nu îşi apără numele familiei sale? Cu atât mai mult este valabil acest lucru când vorbim despre

Numele Tatălui întregii familii cereşti de care aparţinem şi noi. În aceste condiţii, atracţia irezistibilă a păcatului se va transforma într-o ură profundă împotriva a tot ceea ce este rău, nelegiuit şi imoral. Aici este marea victorie a credinţei!

IUBIREA DE DUMNEZEU

Curajul Iubirii de Dumnezeu

„În călătoria lungă a vieţii, credinţa ne este cel mai bun tovarăş, ne oferă cea mai puternică înviorare şi este cel mai preţios lucru pe care îl putem avea." — Siddhartha Gautama Buddha

Cât de tainic ne apare, de multe ori, înţelesul cuvântului „*credinţă*"! Uneori ai impresia că este atât de simplu să exprimi acest gen de încredere deplină. Dar alteori constaţi că pur şi simplu nu mai ai cuvinte pentru a descrie ce anume trebuie să fie credinţa. De aici şi dificultatea de a mai crede când treci prin încercări şi de a te mai agăţa cu nădejde de un cuvânt bun în împrejurări dificile. Şi nu de puţine ori, în lupta zilnică ajungi să nu mai ştii încotro să mai mergi, ce idealuri să mai ai şi ce credinţă să mai exprimi, fiindcă îţi este atât de greu să înţelegi cum poate o idee sau un gând să îţi aducă bucurie şi rezolvare problemelor tale.

Prin urmare, să ai credinţă reprezintă un act de curaj, de orientare fermă a dorinţei, ce merge înainte, chiar dacă negura este peste tot în jurul tău. De aceea, credinţa poate să îţi devină „*cel mai preţios lucru*" pe care îl poţi avea pe cărarea vieţii, fiindcă reversul medaliei este necredinţa, abandonarea luptei şi aşteptarea îngrozită a unui sfârşit pe care nu-l poţi evita.

Aşadar, a face „*paşi prin credinţă*", nu este simplu şi nici uşor. Dar în mod paradoxal, credinţa are capacitatea de a te înviora, de te a scoate din abisul disperării şi de a te ridica deasupra neputinţei şi apatiei. Această experienţă am avut-o şi eu, când am urmărit să redau cât mai bine şi cât mai dinamic noţiunea de credinţă zilnică.

În acest sens, am încorporat mai multe stiluri de studiu, pe care le-aş rezuma în următoarele cuvinte ce exprimă mai multe acţiuni specifice: *a-L iubi pe Dumnezeu, a învinge frica, a nu fi violent şi a lupta împotriva răului.* Sunt sigur că aceste dezbateri vor aduce lumină asupra multor probleme ce apar pe cărarea vieţii când încerci să mergi pe calea lui Dumnezeu. În plus, am preluat materiale inedite de pe Internet, din mai multe surse ce cuprind relatările dificultăţilor pe care multe persoane le întâmpină şi gândurile mari exprimate de diferiţi autori asupra unor subiecte mereu de actualitate.

Pentru a identifica universalitatea cuvintelor Bibliei, am încorporat citate şi idei din mari autori, în genul lui Martin Luther King Jr., Mahatma Gandhi şi Siddhartha Gautama Buddha, într-un spirit de preţuire atentă a moştenirii spirituale pe care aceştia ne-au lăsat-o de-a lungul veacurilor.

Astfel, cred că am reuşit nu doar să stârnesc interesul, dar şi să aduc lumină celor ce au nevoie mai mult decât oricând de credinţa care aduce înviorare, pace şi vindecare.

Iubirea Distruge Răul

Vom mai analiza o obiecţie frecventă despre faptul că Dumnezeu pare să nu se intereseze de viaţa noastră. O astfel de exprimare ar fi similară cu următoarele cuvinte:

„Nu vreau să mai ştiu de Dumnezeu fiindcă a permis ca lucruri rele să se întâmple în viaţa mea şi să mă lovească cu toată puterea lor. Sunt sigur că Îi face plăcere să mă răneasscă, ştiind că oricum eu nu am cum să îi răspund înapoi. În fond, El este vinovat pentru toate acestea, fiindcă El a creat răul pe pământ."

Ce se poate spune despre o astfel de situaţie, când se pare că multe lucruri rele ni se întâmplă în viaţă şi cu toate acestea, aparent Dumnezeu nu intervine?

Dacă nu avem credinţă în Dumnezeu, ne va fi cu neputinţă să distingem intervenţia Sa în favoarea noastră de-a lungul vieţii. Pot spune, că prin necredinţă chiar vom bloca posibilitatea ca El să vină ferm în ajutorul nostru. Pe de altă parte, dacă nu avem credinţă, se produce o distorsionare a imaginii lui Dumnezeu, care apare drept cauză a tuturor lucrurilor rele ce se întâmplă pe pământ. Prin urmare, relatarea anterior exprimată se potriveşte celor care nu au ajuns să se încreadă în Dumnezeu, relaţia fiind de tipul cauză — efect. Nu vom putea niciodată să vedem bunătatea lui Dumnezeu şi intervenţia Sa eliberatoare, dacă nu vom avea credinţă în El şi în cuvintele Sale.

Care ar fi raţionamentul ce generează astfel de afirmaţii negative cu privire la Dumnezeu, care, sub o formă sau alta, ne conduc la sentimente de revoltă împotriva autorităţii Sale?

Interesant este că astfel de situaţii negative nu ne conduc la ateism, în sensul să credem că Dumnezeu nu există, ci mai degrabă, la o revoltă similară cu cea a lui Cain sau a lui Lameh. Raţionamentul care stă la baza acestor lucruri se exprimă astfel:

„Constat o mulţime de lucruri rele în viaţa mea, care mă afectează profund şi îmi provoacă o durere greu de exprimat în cuvinte. Cu toate acestea, observ că Dumnezeu, deşi este atotputernic, totuşi, nu intervine. Dacă ar fi un Dumnezeu bun şi iubitor, atunci El nu ar permite o astfel de situaţie, ci ar interveni pentru a schimba lucrurile. Faptul că El nu intervine nu înseamnă altceva decât că fie nu Îi pasă, fie chiar El este autorul la tot ce se întâmplă rău! De fapt, răul se manifestă tocmai fiindcă El nu îl opreşte şi prin urmare, este foarte probabil ca acesta să vină chiar de la El. De aceea, nu vreau să mai am de-a face cu un astfel de Dumnezeu. Chiar dacă El există, El este rău şi nu vreau să mai ştiu de El."

Din ce cauză se poate gândi în felul acesta? Cum este posibil ca imaginea lui Dumnezeu să fie atât de grav distorsionată?

În exemplul relatat se poate observa că persoana în cauză a fost agresată de nişte realităţi negative ce au afectat-o direct, interpretând depresiv ceea ce i s-a întâmplat. De multe ori, când vorbim despre răul care se manifestă în lume şi nu în viaţa noastră, ne este simplu să îl contracarăm prin cuvinte pline de credinţă şi nădejde în Dumnezeu. Însă, dacă suntem loviţi, ne este dificil să ne mai menţinem vie încrederea în Dumnezeu, fiindcă percepţia subiectivă ajunge să dea la o parte orice efort de a rămâne obiectivi în judecata noastră.

Şi în astfel de situaţii ne este foarte uşor să tragem concluzii greşite inspirate de Cel Rău şi să ne însuşim punctul lui de vedere. Cauza profundă constă în faptul că nu putem să schimbăm o realitate defavorabilă, ne simţim neputincioşi şi Dumnezeu pare că nu intervine. Şi atunci ce putem să facem? Într-un fel sau altul, încercăm să ne ridicăm împotriva Sa pentru a-L provoca să reacţioneze, să întreprindă ceva, poate chiar să ne contrazică raţionamentul răzvrătit. Deseori un copil se comportă zgomotos fiindcă simte că nu i se acordă suficientă atenţie sau are o problemă pe care nu o poate rezolva. Şi aşa procedăm şi noi! Însă astfel de exprimări decurg din disperare şi neputinţă, care în final ne conduc la blazare şi revoltă făţişă. Dacă am avea credinţă, situaţia ar apărea complet diferit.

Ca răspuns la această provocare a necredinţei, vom realiza o conexiune biblică şi vom citi versetele:

„Căci negreşit, nu în ajutorul îngerilor vine Hristos, ci în ajutorul seminţei lui Avraam. Prin urmare, Hristos a trebuit să Se asemene fraţilor Săi în toate lucrurile, ca să poată fi, în ce priveşte legăturile cu Dumnezeu, un mare preot milos şi vrednic de încredere, ca să facă ispăşire pentru păcatele poporului. Şi prin faptul că El însuşi a fost ispitit în ceea ce a suferit, poate să vină în ajutorul celor ce sunt ispitiţi.” — Evrei 2:16-18

Ce ne spun aceste versete despre ajutorul pe care Îl primim când suntem ispitiţi să gândim negativ despre Dumnezeu?

Punctul cel mai important al celor afirmate în fragmentul biblic amintit se referă la existenţa unui ajutor de nădejde, dacă ne confruntăm cu situaţii în care se pare că am fost abandonaţi de Dumnezeu iar răul se manifestă aparent în voie. Acest ajutor decurge din faptul că Iisus Hristos realizează o legătură continuă şi nemijlocită între noi şi Dumnezeu. El a trecut prin situaţii asemănătoare, când a fost ispitit să se îndoiască de providenţa divină şi chiar de caracterul Tatălui ceresc, şi totuşi, a găsit resurse suficiente pentru a traversa cu succes orice încercare. De aceea, El ne poate furniza „*secretul*” menţinerii ferme a credinţei, indiferent de împrejurare, şi astfel, să poată veni în ajutorul nostru, inspirându-ne putere, curaj şi o nădejde care rezistă la vreme de nevoie.

Care este „secretul” învingerii situaţiilor defavorabile pe care le întâlnim în viaţa noastră? Ce ne spune acest fragment biblic despre biruinţa asupra ispitelor Celui Rău?

Mai întâi, distingem cum Iisus Hristos vine în ajutorul celor numiţi ca fiind „*sămânţa lui Avraam*”. Înţelegerea acestor cuvinte a suscitat multe dezbateri de-a lungul timpului, însă fraza „*prin faptul că El însuşi a fost*

ispitit în ceea ce a suferit, poate să vină în ajutorul celor ce sunt ispitiți" ne lămurește că este vorba despre un ajutor oferit tuturor *„celor ce sunt ispitiți*", adică oricărui om. Cu alte cuvinte, ori de câte ori vom trece prin situații dificile, când vom fi tentați să gândim negativ despre Dumnezeu, Iisus Hristos se va manifesta față de noi, inspirându-ne trăiri pozitive. Așadar, secretul învingerii ispitelor rezidă din faptul că Iisus Hristos, ca mijlocitor între noi și Dumnezeu, intervine activ în favoarea noastră, susținându-ne când suntem încercați, indiferent de situație.

Dar cum este posibil acest lucru? Cum vine El în ajutorul nostru? Cum ajungem să cunoaștem acest lucru?

În acest sens avem următoarea exprimare cheie: *„ca Hristos să fie un mare preot milos și vrednic de încredere*." Vrednic de încredere și milos față de cine? Normal, față de cei pentru care El este *„mare preot*", adică pentru *„toți cei ispitiți*", conform cu cele amintite mai devreme. Dar cum este El vrednic de încredere? Cum se manifestă îndurarea Sa față de cei pentru care mijlocește sau intermediază? Simplu, prin faptul că El *„vine în ajutorul celor ce sunt ispitiți*". Dar cum vine El în ajutorul nostru? Răspunsul rezidă din faptul că *„și El a fost ispitit în ceea ce a suferit*", biruind în ciuda celor mai dificile situații prin care a trecut. Adică, dând o exprimare alternativă, Iisus Hristos ne oferă șansa de a învinge în felul în care a reușit El să frângă răul, când a trăit pe pământ.

Cum putem aplica învățătura din aceste versete? Cum putem să învingem în felul în care a reușit El de-a lungul existenței Sale terestre?

În acest moment este bine să cugetăm la cele scrise în Evanghelii. Astfel, când a fost ispitit să se revolte împotriva lui Dumnezeu și să gândească lucruri negative despre Tatăl ceresc, El a reușit să rămână ferm în credința Sa cu privire la bunătatea, iubirea și providența divină. Chiar de la primele ispitiri relatate, observăm cum El a folosit cunoștințele acumulate prin studiul biblic ca o armă puternică de apărare împotriva insinuărilor de revoltă. Tot așa putem să facem și noi. Deși realitatea pare să fie alta, totuși, ceea ce afirmă Biblia are ultimul cuvânt.

Nu este vorba despre fanatism, ci pur și simplu de nevoia de a crede pe în ceea ce afirmă Dumnezeu prin Cuvântul Său. În alte ocazii vedem cum datorită spiritului de veghere format prin meditație, repaus și rugăciune, Iisus Hristos a primit putere pentru a da un răspuns bun celor care căutau să Îl prindă cu vorba și să Îl conducă la nelegiuire. Iar la final, în Ghetsimani, când totul părea pierdut, printr-o perseverență dusă până la capăt a reușit să învingă imaginea negativă inspirată de Satana și să urmeze raționamentul pozitiv ce stă la baza planului de salvare.

Ce acțiuni putem întreprinde pentru a contracara influența demoralizatoare pe care Cel Rău o exercită asupra noastră, în special când trecem prin situații dificile?

Luând în considerare ceea ce am studiat din Sfintele Scripturi, este necesar să contracarăm influențele negative ce se manifestă asupra noastră urmând modelul oferit de Iisus Hristos. Astfel, când suntem ispitiți să gândim negativ, va trebui să ne aducem aminte de afirmațiile pozitive ale

Scripturii şi să credem în valabilitatea lor. Când persoane din jurul nostru ne vor induce o gândire depresivă, va trebui să veghem şi să rezistăm în baza experienţei de rugăciune pe care am dezvoltat-o în timp. Iar când totul pare pierdut, când aparent nu mai există soluţie, va trebui să perseverăm în convingerea că Dumnezeu este bun şi intervine în favoarea noastră. Astfel, iubirea noastră pentru El va trebui să se exercite cu şi mai mare putere, până când tot interiorul nostru se va umple de lumina imaginii pline de îndurare a Dumnezeului Cel Atotputernic!

Ce putem să facem pentru a ne pregăti din timp, astfel încât situaţiile dificile să nu ne surprindă descoperiţi? Cum se poate evita efectul „surpriză", când Cel Rău vine asupra noastră cu putere şi nu ştim cum să reacţionăm?

Marile bătălii se câştigă printr-o bună pregătire, lucru ce presupune chibzuinţă, efort şi timp investit pentru cultivarea deprinderilor de care vom avea nevoie în mijlocul luptei. Este necesar să fructificăm orice ocazie pentru a aduna putere în interiorul nostru, o energie care să ne alimenteze când trecem prin situaţii dificile. Dacă ne vom defini un timp şi un spaţiu pentru rugăciune, atunci ne vom întări în ce priveşte vegherea. Dacă vom aloca atenţie studiului biblic, atunci vom avea acele instrumente de luptă concretizate printr-o gândire pozitivă articulată pe cuvintele Bibliei.

Dacă vom cultiva deprinderea de a fi perseverenţi în relaţia cu Dumnezeu şi de a ne preda cu totul Lui, atunci imaginea iubirii lui Dumnezeu va rămâne asemenea unui nor luminos asupra noastră, iar interiorul nostru se va transfigura, reflectând slava Creatorului nostru, chiar şi în mijlocul celei mai teribile încercări. Într-o astfel de situaţie extremă, iubirea noastră faţă de El va creşte în intensitate, până când vom ajunge să fim cuprinşi cu totul de viziunea slavei viitoare, când vom fi luaţi în Împărăţia veşnică. Practic, niciun fel de încercare nu ne-ar mai distruge relaţia plină de încredere cu Creatorul nostru, dacă am proceda în felul acesta.

Am ajuns la momentul în care ar fi bine să reformulăm raţionamentul greşit pe care l-am citit la început. Cum s-ar putea face acest lucru?

O rescriere a gândurilor pline de amărăciune şi tristeţe de la început ar putea fi următoarea:

„Doresc să Îl cunosc mai mult pe Dumnezeu, fiindcă am înţeles că El mă iubeşte, chiar dacă anumite lucruri rele s-au întâmplat în viaţa mea şi m-au lovit cu toată puterea. Sunt sigur că Lui nu Îi face plăcere să mă rănească, ci dimpotrivă, El intervine activ în ajutorul meu pentru a face faţă situaţiilor defavorabile prin care trec. Am ajuns la convingerea că Dumnezeu nu este vinovat pentru toate aceste lucruri rele, fiindcă nu El a adus păcatul pe pământ. De aceea, am convingerea că El va rămâne mereu alături de mine şi aleg să Îl iubesc cu toată fiinţa mea şi cu toată puterea mea!"

Saltul de la o gândire negativă la o exprimare pozitivă a încrederii în Dumnezeu reprezintă de fapt un pas prin credinţă făcut în direcţia cea

bună. Chiar dacă pe moment lucrurile din jurul nostru par a nu se schimba, ceva în interiorul fiinţei noastre se va transforma pentru a putea trece cu succes indiferent de împrejurare. Însă convingerea mea este că şi în lumea exterioară se vor produce profunde mutaţii ca urmare a credinţei pe care o manifestăm necondiţionat în Dumnezeu şi iubirii depline pe care o nutrim faţă de El.

Se poate spune că vom deveni martori ai lucrării lui Dumnezeu? Că va exista o providenţă specială de îndată ce vom manifesta o credinţă deplină în El?

Dacă vom citi cu atenţie Sfintele Scripturi, vom observa că întotdeauna când a existat o credinţă deplină în Dumnezeu, obstacole ce păreau de netrecut au fost date la o parte. Este de ajuns să citim din epistola către Evrei, capitolul 11, pentru a remarca lucrurile deosebite ce s-au întâmplat de îndată ce au existat persoane care să Îl iubească fără rezerve pe Dumnezeu, manifestând o încredere deplină în El. Realitatea este că manifestarea credinţei schimbă situaţiile şi împrejurările vieţii până acolo încât chiar şi munţii pot fi aruncaţi în mare. Când credem în Dumnezeu şi Îl iubim cu toată fiinţa noastră, se creează premisele pentru a ieşi din situaţiile defavorabile cu care ne confruntăm. De aceea, prelungirea unei circumstanţe nefericite se datorează deseori lipsei noastre de credinţă şi nutririi unor gânduri negative ce ne îndepărtează de Izvorul Binelui, adică de Dumnezeu.

Dar este posibil ca vechile resentimente faţă de Dumnezeu să revină în mintea noastră sau oricum să caute să se manifeste din nou. Cum putem evita să mai cădem pradă acestor gânduri negative şi false? Cum putem scăpa de influenţa lor?

Tăria unei cetăţi nu stă doar în numărul ostaşilor pe care îi are, ci deopotrivă, în existenţa santinelelor ce stau pe ziduri, la porţi şi în toate locurile vulnerabile pe unde vrăjmaşul poate să se strecoare neaşteptat. Prin urmare, nu este suficient să studiem Biblia, să ne rugăm şi să lucrăm la remedierea obiceiurilor greşite, dacă ignorăm să veghem, să fim atenţi la locurile sensibile ale caracterului nostru, la ce se întâmplă cu noi şi în interiorul nostru. Vechea gândire va încerca să revină în situaţiile cele mai neaşteptate. Dacă vom fi atenţi, recunoscând apropierea vrăjmaşului, atunci vom putea să luăm măsuri de apărare prin repetarea cuvintelor Scripturii şi rememorarea experienţei pozitive pe care am avut-o cu Dumnezeu pe vremea când exercitam o gândire pozitivă, bazată pe afirmaţiile Bibliei. Nu în ultimul rând, în astfel de situaţii prin rugăciune vom primi putere să învingem răul ce încearcă să se strecoare în interiorul nostru.

Ce putem face dacă o astfel de gândire negativă ne este transmisă din afara noastră, de o anumită persoană sau prin alt mijloc, de exemplu prin vizionarea unui program de televiziune, citirea unei cărţi sau chiar a Internetului?

În astfel de situaţii, „*a lepăda ochiul drept*” sau „*a tăia mâna dreaptă*” se va aplica în modul cel mai direct, întrerupând discuţia

defavorabilă cu respectiva persoană, vizionarea unei astfel de prezentări, citirea unei astfel de cărţi sau parcurgerea unei astfel de pagini de Internet. Sunt convins că dacă vom proceda astfel, de fiecare dată vom ajunge să obţinem în mod constant experienţa biruinţei depline asupra păcatului şi răului, iar viaţa lui Hristos se va revărsa nestăvilit în interiorul nostru şi către lumea în mijlocul căreia trăim. Practic, vom ajunge să trăim experienţa sfinţirii vieţii prin credinţa în Dumnezeu!

Iubirea Înfrânge Durerea

Există o pagină pe Internet intitulată „De ce Îl urăşti pe Dumnezeu", unde multe persoane îşi pot exprima raţiunea pentru care au ajuns la această nedorită concluzie. Cu scopul de a înţelege mai bine de ce unii oameni ajung într-o astfel de situaţie, vom selecta mai multe dintre afirmaţiile făcute pe acest site, încercând să oferim un răspuns biblic. Pentru început, vom analiza următoarea expresie:

„Îl urăsc pe Dumnezeu, fiindcă El mi-a ucis tatăl, prin faptul că l-a făcut să se îmbolnăvească de o afecţiune incurabilă din care nu avea cum să mai scape".

Ce se poate spune despre raţiunea pentru care un om ajunge să îl urască pe Dumnezeu, fiindcă o persoană care îi era apropiată a fost afectată de o boală incurabilă?

Nu este simplu să te confrunţi cu o situaţie în care cineva, care îţi este drag, ajunge să se îmbolnăvească de o boală ce nu are vindecare. Pentru fiecare dintre noi pierderea unei persoane pe care o îndrăgeşti, te face să te simţi ca şi cum tu însuţi ai muri, ţi-ai pierde sensul, rostul de a mai fi. Dintre toate durerile pe care le trăim pe pământ, cred că aceasta este una dintre cele mai mari. De aceea, multe persoane care trec prin astfel de circumstanţe ajung să îşi piardă credinţa în Dumnezeu, sau alteori chiar să Îl urască, crezând fie că El este sursa răului, fie că El lasă ca aceste lucruri să se întâmple fără să intervină. Într-un fel sau altul, ele ajung să Îl învinuiască pe Dumnezeu pentru o situaţie în care El ar fi putut să intervină şi totuşi, aparent nu a făcut-o.

De ce oare durerea pe care o simţim în astfel de situaţii tinde să nu ne apropie mai mult de Dumnezeu? De ce nu putem să avem o credinţă fermă în bunătatea şi înţelepciunea lui Dumnezeu?

De fiecare dată când suntem confruntaţi cu o pierdere, indiferent de natura ei, ceva din interiorul nostru începe să se revolte. Iar întrebări în genul „*De ce a lăsat Dumnezeu să se întâmple aşa ceva?*" încep să ne cuprindă mintea. Dacă în astfel de momente am putea vedea un sens, o logică, poate că am accepta mai uşor ceea ce ni se întâmplă. Dar pentru faptul că nu vedem nimic care să ne aducă un răspuns, ajungem să dăm uşor crezare cuvintelor ispititorului, care în permanenţă ne spune fie că Dumnezeu nu există, fie că El este rău, că nu intervine, că nu Îi pasă de noi. În astfel de împrejurări, devenim mult mai vulnerabili la sugestiile negative şi ne lăsăm mai repede impresionaţi de ceea ce este rău. De fapt, descurajarea şi disperarea creează un mediu optim de manifestare a

necredinţei, iar lucruri pe care nu le-am fi afirmat în vremurile bune, ajung să devină o parte a modului nostru de a vorbi şi gândi.

Care ar putea fi cauza pentru care ajungem să abandonăm credinţa când trecem prin situaţii dificile, când cei dragi dispar din diferite cauze, şi rămânem singuri, abandonaţi, fără speranţă?

Ori de câte ori trecem prin situaţii de acest gen, ajungem să fim inundaţi de o durere surdă, fără leac, care ne paralizează judecata. Deşi poate am studiat Biblia, deşi poate ne-am rugat, totuşi, nimic nu a intervenit pentru a schimba ceea ce s-a întâmplat. Aşadar, analizând efectul tragem imediat concluzia că am greşit premisele, iar dacă această credinţă a noastră nu ne-a ajutat, atunci în mod sigur ea nu ne este de folos şi nu avem decât să o abandonăm. Nu sunt de părere că trebuie să avem o *„rezistenţă eroică"* când trecem prin încercări. Chiar şi Iisus Hristos a plâns în astfel de situaţii, dându-ne de înţeles că Persoana Sa era sensibilă la toate durerile şi încercările noastre. Dar pe de altă parte, nici nu trebuie abandonată singura sursă de tărie când suntem confruntaţi cu situaţii nefericite. Deşi glasul ispititorului este puternic şi ne influenţează mintea, totuşi, trebuie să ne gândim că indiferent de situaţiile cu care ne confruntăm, numai împreună cu Dumnezeu vom găsi tărie pentru a merge mai departe.

În acest sens, cum ne ajută Cuvântul lui Dumnezeu să avem o bună percepţie asupra problemelor cu care ne confruntăm pentru a ajunge să ne încredem în El?

În cuprinsul Sfintelor Scripturi putem identifica o mulţime de conexiuni cu viaţa noastră personală şi astfel, să ajungem să dobândim putere în faţa confruntărilor zilnice indiferent de natura lor. În cazul anterior enunţat, cred că fundamental este să demontăm falsul raţionament că deşi ne-am încrezut în Dumnezeu, El totuşi, nu a schimbat cu nimic deznodământul nefericit. În fond, în vieţile multor oameni sfinţi evoluţia evenimentelor nu a fost conformă cu aşteptările pe care le-au avut. Ceea ce părea a fi un destin plin de glorie, de multe ori, s-a terminat în situaţii dintre cele mai umile. Iar într-un fel sau altul, am convingerea că adevărata credinţă are capacitatea de a răspunde pozitiv, în sensul întăririi încrederii în Dumnezeu, indiferent de circumstanţele cu care ne confruntăm. Prin intermediul adevărului exprimat în Sfintele Scripturi ajungem să dobândim putere pentru fiecare zi a vieţii noastre.

Dacă aşa stau lucrurile, ar fi util să citim următoarele: „Totuşi, El suferinţele noastre le-a purtat, şi durerile noastre le-a luat asupra Lui, şi noi am crezut că este pedepsit, lovit de Dumnezeu, şi smerit." — Isaia 53:4

Cum se aplică învăţătura acestui verset la o situaţie în care dăm curs unui raţionament greşit?

Modul nostru de a gândi se axează pe ceea ce putem cunoaşte folosindu-ne simţurile şi raţiunea. Este clar că aceste mijloace de investigare a realităţii sunt limitate, iar ceea ce rezultă este tocmai o cunoaştere fragmentată, lipsind viziunea de ansamblu. Acest lucru se aplică şi în privinţa realităţilor spirituale. De aceea, vom putea să raţionăm corect doar dacă vom avea informaţiile necesare şi le vom analiza fără

prejudecată, încercând să intuim perspectiva globală a evenimentelor prin care trecem. Astfel, acest verset ne demonstrează cum logica umană a fost contrazisă de gândirea lui Dumnezeu. Din punct de vedere omenesc, Iisus din Nazaret a suferit şi a fost răstignit fiindcă a îndrăznit să spună că era Fiul lui Dumnezeu. Adică El a comis o blasfemie şi a fost pe drept pedepsit cu moartea chiar de Dumnezeu. Această optică a fost susţinută de preoţi şi conducători, adică de cei calificaţi în materie de judecată, iar mulţimile şi-au însuşit acest punct de vedere. Era însă corect acest verdict? Prin prisma revelaţiei divine, aşa cum am citit din profetul Isaia, înţelegem cât de mult au greşit acei oameni, fiindcă ei au ignorat ceea ce fusese descoperit de Dumnezeu.

Se poate spune că similar, şi noi riscăm să greşim când tragem concluzii pripite în ce priveşte realităţile spirituale, ignorând ceea ce Dumnezeu ne-a descoperit?

Cred că de fapt aici stă adevărata cauză a problemelor pe care le avem în ce priveşte relaţia cu Dumnezeu, fiindcă ne grăbim să judecăm lucrurile, fără să cercetăm cu atenţie ceea ce Dumnezeu ne-a descoperit mai dinainte prin Cuvântul Său. În acest sens, Biblia ne vorbeşte despre o lume a binelui şi adevărului, creată la începuturi, dar care s-a stricat datorită neascultării, rezultatul fiind suferinţa şi moartea. Prin urmare, orice fel de suferinţă de care avem parte, îşi are originea în faptul că omenirea a ales să se despartă de Dumnezeu, având de suportat consecinţele de rigoare. Chiar dacă noi înşine sau cei dragi am fi afectaţi de situaţii nefericite, cauza fundamentală se află în existenţa răului pe pământ, acţionând asupra noastră şi din interiorul nostru. Aşadar, de ce să blamăm pe Dumnezeu pentru ceea ce El nu a fost vinovat şi nici nu a intenţionat să se întâmple? De ce să ne gândim că El este sursa răului, când de fapt El a creat o lume desăvârşită pe care oamenii au degradat-o prin practicile şi alegerile lor? Vina nu stă la El, ci la noi, în sensul în care omenirea a ales să se despartă de Dumnezeu.

Dar Dumnezeu putea interveni de-a lungul istoriei şi să blocheze consecinţele alegerii răului asupra vieţilor noastre. De ce aparent nu a făcut acest lucru? De ce a permis moartea şi suferinţa pe pământ?

Deşi multe lucruri vor rămâne ascunse privirii noastre până la momentul revenirii lui Hristos, totuşi, pe baza Scripturii înţelegem că deşi Dumnezeu a permis existenţa morţii şi a suferinţelor de orice fel pe pământ, totuşi, El a dat un sens ascendent tuturor acestor lucruri. Chiar dacă anumite consecinţe ale căderii rămân să se manifeste până la finalul istoriei, totuşi, ele devin adeseori mijloace de manifestare a harului lui Dumnezeu faţă de oamenii ce locuiesc pe planeta Pământ.

Există multă suferinţă, dar ne este oferită şi mângâiere din belşug, dacă privim la realităţile restaurate ale lumii viitoare. Avem de-a face cu moartea, dar există o înviere a celor credincioşi, care vor intra în Împărăţia cerurilor. Cu alte cuvinte, aspectele negative ale vieţii nu fac altceva decât să trimită, prin intermediul Scripturii, la marea lucrare de restaurare de la sfârşitul istoriei. Totul are un sens bine definit, şi după cum „*nu cade o vrabie pe pământ, fără ştirea lui Dumnezeu*”, similar, „*firele de păr de pe*

cap ne sunt numărate" de Cel Atotputernic. Niciun detaliu nu scapă privirii Sale atotcuprinzătoare, iar compensaţia pentru durere şi suferinţă va fi pe deplin abundentă în viaţa ce va veni.

Dacă vom analiza versetul anterior enunţat, vom înţelege că Mesia a suferit şi a murit pentru noi. Ar fi util să citim şi versetul următor:

„Dar El era străpuns pentru păcatele noastre şi zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedeapsa, care ne dă pacea, a căzut peste El, şi prin rănile Lui, suntem vindecaţi." — Isaia 53:5

Cum are loc schimbarea de perspectivă pe care o aduce revelaţia lui Dumnezeu în raport cu ceea ce se întâmplă pe pământ? Cum putem să privim altfel evenimentele şi circumstanţele vieţii noastre?

Ceea ce părea a fi un final ruşinos, al unei persoane care şi-a arogat titlul de Fiu al lui Dumnezeu, s-a dovedit în cele din urmă a fi împlinirea planului divin pentru iertarea omului căzut în păcat. Ceea ce noi am considerat a fi cea mai mare nefericire ce ni s-a produs în viaţă, se va dovedi la final că nu a fost altceva decât o nouă treaptă pe care a trebuit să urcăm prin credinţă. Necesitatea ei ne va rămâne poate, în mare măsură, ascunsă în timpul de faţă, dar după ce vom avea acces în lumea cerească, totul se va integra armonios şi logic, înţelegând că până la urmă înţelepciunea divină a fost demnă de încrederea noastră. De aceea, nu trebuie niciodată să ne lăsăm copleşiţi de ceea ce ni se întâmplă, ci având credinţă în Dumnezeu, este necesar să ne păstrăm o convingere fermă asupra faptului că nu am fost abandonaţi, iar într-o zi vom primi o viziune completă asupra lucrurilor trăite. Niciodată să nu trecem de partea vrăjmaşului, fiindcă atunci situaţia se va înrăutăţi, ci într-un mod sincer şi deschis este bine să continuăm să avem încredere în Dumnezeu.

Cum am putea să reformulăm afirmaţia făcută de acea persoană, care a ajuns să Îl urască pe Dumnezeu? Cum putem să Îl iubim pe Dumnezeu cu toată puterea noastră în decursul împrejurărilor dificile ale vieţii?

Cred că acea persoană, pe baza conexiunilor biblice anterior enunţate, trebuie să îşi reformuleze afirmaţia după cum urmează:

„Îl iubesc pe Dumnezeu fiindcă El este bun şi intervine în favoarea noastră. Chiar şi dacă trecem prin situaţii dificile, El rămâne alături de noi. Tatăl meu nu a fost ucis de Dumnezeu, ci realitatea rea a lumii noastre este de vină pentru aceasta. Suferinţa prin care a trecut şi faptul că s-a îmbolnăvit de o afecţiune incurabilă sunt o consecinţă directă a păcatului şi existenţei Celui Rău. Dar privind prin credinţă la realităţile lumii viitoare, înţeleg că toate au un sens bine determinat, iar ceea ce s-a întâmplat ne va fi explicat de Creatorul nostru. Am speranţa să mă reîntâlnesc cu cei dragi în Împărăţia cerurilor şi aleg să Îl iubesc cu toată puterea mea pe Dumnezeu, chiar şi dacă nu pot pricepe înţelepciunea divină. De aceea, mă plec cu încredere înaintea Sa, înţelegând că şi Fiul Său a trecut prin lucruri similare, dar în cele din urmă a fost înălţat în Împărăţia veşnică."

Dar este suficient să ne propunem să rămânem cu o credinţă

deplină în astfel de împrejurări? Este de ajuns să afirmăm că avem încredere în Dumnezeu, chiar dacă acest lucru nu aduce o rezolvare imediată a problemelor noastre?

De multe ori, cele mai bune intenţii ajung să rămână doar la nivelul cuvintelor, dacă nu ne vom propune să veghem cu atenţie asupra împlinirii lor. Nu înseamnă că dacă am avut credinţă în clipa de faţă, acest lucru se va menţine de la sine în clipa următoare. Fără o veghere atentă şi fără un plan de acţiune adaptat situaţiilor cu care ne confruntăm, ne va fi imposibil să ne menţinem deasupra norilor întunecoşi ai păcatului şi morţii. Proiecţia răului este mult prea puternică pentru a fi înfrântă în mod constant, dacă nu vom depune eforturi sistematice în direcţia cea bună.

De îndată ce ne-am propus să avem credinţă în Dumnezeu, va trebui să acţionăm pentru a nu mai da atenţie cuvintelor ispititorului şi pentru a ne însuşi viziunea cerească. Convingerea că vom primi o explicaţie suficientă de la Dumnezeu după restaurarea tuturor lucrurilor, nu trebuie să scadă, pe măsură ce timpul trece. În fond, trecerea vremii ne apropie mai mult de momentul întâlnirii cu Iisus Hristos. Iar evitarea de a da curs sugestiilor negative, va determina o reducere progresivă a stării de neputinţă şi rău ce ne cuprinde, dacă ne gândim că Dumnezeu ne-a abandonat.

Cum vom putea veghea asupra menţinerii credinţei şi iubirii de Dumnezeu, pentru a nu reveni stările de necredinţă, neputinţă, ură şi teamă? Cum putem avea siguranţa că Dumnezeu va da un final fericit în Împărăţia Sa veşnică la tot ce a fost rău pe pământ?

Încrederea în promisiunile lui Dumnezeu este fundamentală, dar pe de altă parte, alegerea noastră de a-L iubi pe Dumnezeu cu toată puterea noastră, indiferent de vreme, rămâne un lucru esenţial pentru a avea parte de împlinirea lor. Faptul că am suferit o pierdere, sporeşte nevoia noastră de mângâiere şi încurajare din partea lui Dumnezeu şi a celor din jur. Pe lângă mângâierea directă, pe care o simţim deseori prin prezenţa Duhului Sfânt inspirându-ne credinţă şi curaj, există şi cuvintele pline de putere ale Sfintelor Scripturi. În acest sens, asemenea unui balsam vindecător, recomand citirea acelor versete care ne vor aduce încredere şi speranţă în înţelepciunea şi providenţa divină. Ele ne vor hrăni sufletul şi mintea, iar imaginea noastră asupra a ceea ce se întâmplă va dobândi un sens bine determinat şi pozitiv.

Să citim acum: „Fiindcă am convingerea că nici moartea şi nici viaţa, nici vreun înger şi nici vreun conducător, niciun obstacol, nicio împotrivire şi nicio putere, nicio înălţime şi nicio adâncime, precum şi nici vreo altă creatură sau lucru creat nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu manifestată prin Iisus Hristos!” — Romani 8:38-39

Ce înseamnă toate aceste lucruri?

Nimic altceva decât că indiferent prin ce am trecut sau vom trece, nu va exista situaţie în care să nu se manifeste iubirea, mângâierea şi providenţa lui Dumnezeu. Prin Iisus Hristos, toată paleta suferinţelor,

durerilor şi nefericirilor de orice fel îşi găseşte o deplină compensaţie prin prezenţa vindecătoare a harului divin, care se uneşte cu noi plină de compasiune când trecem prin încercări şi împrejurări dificile. Dumnezeu suferă împreună cu noi, simte împreună cu noi, ne iubeşte şi va da un sens pozitiv şi ascendent la tot ceea ce ni s-a întâmplat vreodată în decursul vieţii.

Iubirea Înlătură Pietrele de Poticnire

Vom explora mai departe diferitele argumente furnizate de persoanele care au ajuns să afirme că nu Îl mai iubesc pe Dumnezeu. O altă raţiune pentru care cineva poate ajunge la o astfel de concluzie ar fi următoarea:

„Nu mai vreau să ştiu de Dumnezeu, fiindcă am întâlnit aşa zişi „creştini", care sunt nepăsători faţă de ceilalţi, îşi exploatează semenii, trăiesc în desfrâu, comit tot felul de lucruri rele şi cu toate acestea, Dumnezeu le dă binecuvântare şi prosperitate."

Cât de temeinică poate fi o astfel de afirmaţie în a spune că nu Îl mai putem iubi pe Dumnezeu? În ce sens cineva poate deveni o piatră de poticnire pentru credinţa altora?

Înainte de a blama astfel de afirmaţii, trebuie să le analizăm cu grijă pentru a înţelege faptele incriminate, fiindcă, de multe ori, există mult adevăr în ceea ce alţii critică cu privire la comportamentul celor care îşi spun creştini. În cazul de faţă nu pot spune decât că este atât de uşor să devii o „*piatră de poticnire*" pentru alţii, datorită stilului de viaţă pe care îl ai şi comportamentului pe care îl afişezi în raport cu ceilalţi. Să ne gândim că dacă nu ar fi fost aşa, nu s-ar fi ajuns la abandonarea credinţei creştine de majoritatea celor ce locuiesc în ţările avansate, ajungându-se la un ateism de masă. Dacă o persoană care îşi spune creştină, se manifestă într-un mod nepăsător faţă de ceilalţi, atunci este mai mult decât sigur că se va produce o distorsionare a imaginii credinţei pe care pretinde că o are. Pot spune, că ar fi fost mai bine ca persoana în cauză să nu fi spus niciodată că este creştină, decât să se ajungă la astfel de situaţii, ce aduc dezonoare lui Dumnezeu şi seamănă necredinţă în lume.

Însă cu toţii facem tot timpul greşeli. Nu există creştini perfecţi, iar comportamentul nostru întotdeauna va avea ceva ce lasă de dorit. Chiar trebuie să ajungem să Îl urâm pe Dumnezeu din cauza celor care nu ajung să manifeste pe deplin un caracter creştin?

Desigur, vor exista întotdeauna abateri de la comportamentul creştin autentic la toţi cei care au credinţa în Iisus Hristos. Tocmai de aceea, există şi noţiunea de „*întoarcere la Dumnezeu*" printr-o atitudine care va caracteriza în mod constant pe cei care se încred cu adevărat în Dumnezeu. Mai degrabă, pot spune, că adevăratele „*pietre de poticnire*" se referă la acele persoane în a căror viaţă nu se vede deloc acest aspect al „*întoarcerii continue către Dumnezeu*". Astfel, cineva care este conştient de faptul că manifestă multe nedesăvârşiri în raport cu modelul lui Iisus Hristos, va manifesta o atitudine de umilinţă, toleranţă şi simpatie faţă de semeni,

îndreptând orice neregulă pe care o sesizează în raport cu sine. Aşadar, nu este vorba de creştinii care în mod sincer au nedesăvârşiri, ci de persoanele arogante, trufaşe, lipsite de milă, asemenea fariseilor din timpul lui Iisus Hristos, şi care în acelaşi timp, pretind că sunt adevăraţi urmaşi ai lui Hristos. De fapt, aici este adevărata problemă.

Şi totuşi, s-ar putea ca noi înşine, din cauza celor aşa zişi creştini, să ajungem să ne poticnim în credinţa pe care o avem faţă de Dumnezeu, fără a ajunge chiar să afirmăm că Îl urâm la modul deschis. Care este de fapt cauza pentru care putem ajunge într-o astfel de situaţie?

În fiecare dintre noi există un simţ al dreptăţii, ce acţionează sub o formă sau alta, căutând să ne călăuzească spre alegeri corecte şi bune. Când vedem creştini care sunt *„nepăsători faţă de ceilalţi, îşi exploatează semenii, trăiesc în desfrâu şi comit tot felul de lucruri rele*", dar în acelaşi timp, se bucură de o prosperitate ce o atribuie binecuvântării divine, ajungem să ne dăm seama că dreptatea a fost încălcată. Cum poate Dumnezeu să ofere binecuvântare celui care trăieşte în opoziţie cu cerinţele Sale, doar pe baza faptului că poartă numele de creştin? Dacă aşa stau lucrurile, înseamnă că avem de-a face cu un Dumnezeu rău şi arbitrar, chiar nedrept. Aşa au stat lucrurile întotdeauna, chiar şi în timpurile Vechiului Testament, când evreii făceau tot felul de lucruri rele, iar după aceea invocau binecuvântările ascultării, în baza faptului că erau urmaşii lui Avraam. Pilda pe care o ofereau celorlalţi conducea la raţionamentul amintit anterior, determinând popoarele din jur să creadă că Dumnezeul lor este la fel ca ei, adică rău şi făţarnic, arbitrar şi nedrept.

Dacă aşa stau lucrurile, atunci să citim următorul fragment biblic:

„Apoi Iisus S-a întors şi a zis lui Simon: Vezi tu pe femeia aceasta? Am intrat în casa ta şi nu Mi-ai dat apă pentru spălat picioarele, dar ea Mi-a stropit picioarele cu lacrimile ei şi Mi le-a şters cu părul capului ei. Tu nu Mi-ai dat sărutare, dar ea, de când am intrat, n-a încetat să-Mi sărute picioarele. Capul nu Mi l-ai uns cu mir, dar ea Mi-a uns picioarele cu mir. De aceea, îţi spun: Păcatele ei, care sunt multe, sunt iertate, căci a iubit mult. Dar cui i se iartă puţin, iubeşte puţin. Apoi a zis femeii: Iertate îţi sunt păcatele!" — Luca 7:44-48

Cum putem corecta raţionamentul greşit că Dumnezeu este asemenea celor care pretind că sunt adevăraţi închinători, dar viaţa lor fiind lipsită de omenie, toleranţă şi simpatie faţă de semeni?

Corectarea unei deprinderi greşite în materie de gândire sau acţiune nu reprezintă o sarcină simplă, fiindcă întotdeauna există o motivaţie interioară ce ne determină să adoptăm anumite practici şi clişee. De regulă, în copilărie primim cele mai puternice impresii ce ne vor modela atitudinile fundamentale cu privire la viaţă, semeni şi existenţă. De asemenea, în prima parte a vieţii suntem puternic influenţaţi de mediul în care trăim şi de valorile pe care le împărtăşesc colectivităţile din care facem parte. Aici mă refer nu numai la familie, ci mai ales la biserică, de unde primim amprenta motivaţiei de natură religioasă cu privire la comportamentul pe care îl vom avea. Prin urmare, corectarea unui raţionament greşit, datorat

observării contradicției dintre comportament și vorbire a celor așa-zișI creștini, nu va fi un lucru simplu, dacă nu ne vom conecta direct la sursa oricărei înțelepciuni autentice, adică la adevărul exprimat prin Sfintele Scripturi.

Cum poate fi înțeles fragmentul biblic pe care l-am citit, în relație cu contradicția dintre ceea ce spune un om și ceea ce el este în realitate?

Situația descrisă în acest fragment exprimă cu claritate maniera în care Iisus Hristos evaluează pe cei care pretind că sunt închinători ai lui Dumnezeu. Pe de o parte, îl vedem pe Simon, zis și leprosul, fiindcă anterior fusese vindecat de Iisus Hristos, un fariseu plin de sine și de îngâmfare, judecându-și cu dispreț semenii și motivațiile lor. Iar pe de altă parte, o distingem pe acea femeie, care în umilință a venit înaintea Mântuitorului, știind că are nevoie de iertare și regenerare, lucru posibil doar prin harul Său. Astfel, Simon a fost vindecat trupește, dar nu a înțeles profunzimea degradării morale în care se afla, continuând să rămână fidel unor atitudini greșite. Dar acea femeie, în ciuda trecutului păcătos, a fost vindecată spiritual și moral, fiindcă ea a înțeles mai bine situația disperată în care se găsea.

Reluând această situație, cum a fost posibil ca acea femeie să nu se fi poticnit în credința ei de unul ca Simon? Cum de a putut să aibă speranță în ciuda răutății și cruzimii celor care se proclamau drept adevărați închinători?

Răspunsul cel mai simplu constă în faptul că ea L-a văzut pe Iisus, a înțeles ce fel de Persoană era El și a venit direct la El fără alți intermediari. Astfel, dacă de fiecare dată când ne poticnim de exemplul greșit al celor ce se pretind creștini, am veni direct la Dumnezeu, atunci multe probleme în ce privește relația noastră cu El s-ar rezolva imediat. Nu trebuie să gândim că dacă Dumnezeu îngăduie astfel de persoane, înseamnă că El este părtaș nelegiuirilor lor. Deși nu avem întotdeauna o rațiune clară pentru astfel de situații, totuși, Dumnezeu ne iubește și ne primește ori de câte ori trecem prin astfel de dificultăți. Iar în această privință, cuvintele Mântuitorului sunt pline de înțeles:

„Am intrat în casa ta și nu Mi-ai dat apă pentru spălat picioarele, dar ea Mi-a stropit picioarele cu lacrimile ei și Mi le-a șters cu părul capului ei. Tu nu Mi-ai dat sărutare, dar ea, de când am intrat, n-a încetat să-Mi sărute picioarele. Capul nu Mi l-ai uns cu mir, dar ea Mi-a uns picioarele cu mir."

Mai precis, înțelegem că există două tipuri de religie așa zis creștină, din care se diferențiază două mari categorii de închinători: unii asemenea lui Simon și alții asemenea acelei femei păcătoase.

Care sunt consecințele finale pentru cele două mari categorii de închinători? Cum putem înțelege ce anume se va întâmpla în cele din urmă?

Reluând versetul anterior, Iisus Hristos adresându-se femeii dă următoarea sentință: *„Iertate îți sunt păcatele!"* Cu alte cuvinte, categoria portretizată de acea femeie ajunge să primească iertarea păcatelor și

implicit, dreptul de a intra în Împărăţia cerurilor. Interesant este că Scriptura nu menţionează că astfel de cuvinte au fost spuse şi către Simon leprosul. Înţelegem astfel, că este posibil să fii vindecat fizic, să te bucuri de o prosperitate materială venind chiar de la Dumnezeu, să te pretinzi adevărat închinător, să te comporţi crud şi nemilos faţă de semeni, dar în final să nu ajungi să simţi nevoia iertării şi vindecării interioare, iar astfel să pierzi dreptul intrării în Împărăţia cerurilor. Destinul este bineînţeles tragic pentru cei ce s-au autoînşelat printr-un astfel de comportament şi rezultatul se va vedea la a doua venire a lui Hristos, când toate lucrurile ascunse ale inimii vor fi aduse la suprafaţă.

Fiindcă am reuşit să contracarăm acest raţionament greşit cu privire la Dumnezeu, ce paşi trebuie să fie făcuţi de cei care au ajuns să se răcească în credinţa lor?

Primul pas constă în a veni la Iisus Hristos, prin rugăciune şi studiu biblic personal, aşa cum am procedat preluând fragmentul legat de Simon leprosul. După aceea, este necesar să ne mărturisim problema pe care o avem şi raţionamentul greşit în lumina a ceea ce ne spune Biblia pentru astfel de situaţii. Însă este esenţial să manifestăm o atitudine similară acelei femei, care a fost atât de copleşită de imaginea propriei stări lipsite de speranţă, încât nici nu a mai dat atenţie atitudinii lipsite de simpatie a lui Simon. Mai departe, trebuie să avem convingerea că Iisus Hristos ne iartă, vine alături de noi şi ne oferă intrarea în Împărăţia cerurilor. Şi nu în ultimul rând, trebuie să luăm o decizie fermă să ignorăm pur şi simplu „pietrele de poticnire", pe oameni ca Simon leprosul, şi să privim numai la Iisus. Vom descoperi în scurt timp cum înţelesul ascuns al înţelepciunii lui Dumnezeu ni se va descoperi, iar de la răceală şi resentiment faţă Creatorul nostru, vom ajunge să Îl iubim cu toată puterea noastră.

Ar fi bine să încercăm acum să reformulăm acea atitudine greşită. Cum am putea să găsim un raţionament corect, pornind de la afirmaţiile pline de resentimente faţă de Dumnezeu pe care le-am analizat?

O reformulare pozitivă, în lumina credinţei în Iisus Hristos, poate să fie aceasta:

„Mă întorc cu umilinţă şi părere de rău înaintea lui Iisus Hristos, fiindcă acum îmi dau seama cât de mult am greşit, crezând că am de-a face cu un Dumnezeu crud şi nemilos, arbitrar şi rău. Studiind paginile Sfintelor Scripturi am înţeles că aşa zişii „creştini", care sunt nepăsători faţă de ceilalţi, îşi exploatează semenii, trăiesc în desfrâu şi comit tot felul de lucruri rele, îşi decid singuri soarta lor finală, dacă nu se vor întoarce la Dumnezeu cu umilinţă şi părere de rău. Am înţeles în sfârşit, că binecuvântarea sau prosperitatea de care ei se bucură, îi împinge să meargă mai departe pe o cale rea, ignorându-L pe Dumnezeu, în ciuda apelurilor Sale de întoarcere. De aceea, aleg să mă identific cu acea femeie, care nu a mai ţinut cont de Simon leprosul, ci a venit direct la Iisus Hristos. Acest lucru îl voi face şi eu de acum înainte, şi mai presus de toate, aleg să ignor pur şi simplu „pietrele de poticnire", ce stau înaintea mea, pentru a privi mereu la Iisus Hristos şi la bunătatea Sa plină de îndurare, compasiune, sensibilitate şi iubire."

Cât de uşor sau cât de greu este să ne reformulăm modul de a gândi şi raţionamentele greşite? Chiar va fi simplu să nu mai cădem pradă vechilor obiceiuri?

În fiecare dintre noi se dă o luptă teribilă între bine şi rău, între tendinţele spre evlavie şi cele spre păcat. Aşadar, nimic bun nu se câştigă uşor şi fără confruntare. Însă de îndată ce ne expunem razelor vindecătoare din Cuvântul Scripturii, ne va fi tot mai simplu să înaintăm în direcţia cea bună. Esenţial este să fim atenţi asupra stărilor noastre interioare şi aici nu am cuvinte să subliniez importanţa vegherii creştine. Va trebui să fim vigilenţi cu privire la noi înşine şi la ceea ce se întâmplă în jurul nostru, cu scopul de a rămâne fideli angajamentului nostru. Nu este simplu să devii creştin, dacă ai fost ateu. Dar este mult mai greu să devii un creştin autentic, dacă înainte ai avut o experienţă religioasă deficitară. Însă niciodată nu trebuie să ne dăm bătuţi. Cât timp există har, va fi loc şi pentru speranţă. Cât timp Duhul Sfânt stă alături de noi, nicio cădere nu va fi definitivă. Prin urmare, dacă vom veghea să cultivăm noile obiceiuri de gândire şi să reprimăm pe cele vechi, vom ajunge la final să culegem roadele transformării interioare.

Dar ce putem să facem dacă, deşi am studiat Sfintele Scripturi, totuşi, suntem ispitiţi să cedăm din nou vechiului mod de a gândi?

Cea mai bună metodă de a preveni să mai revenim la vechile obiceiuri se găseşte în cultivarea unei gândiri ce decurge armonios din studiul Sfintelor Scripturi. Acest lucru se aseamănă ridicării unei construcţii, la care adăugăm mereu noi şi noi elemente, astfel încât, într-un mod armonios, ea devine tot mai robustă şi mai rezistentă la provocările mediului imperfect în care trăim. De data aceasta am adăugat obiceiul de a privi la Hristos şi de a ignora „*pietrele de poticnire*". Într-o altă ocazie am adăugat obiceiul de a nu trage concluzii pripite în legătură cu ceea ce ni se întâmplă şi de a aştepta cu nădejde acea zi în care Dumnezeu ne va descoperi totul. Similar, vom adăuga alte deprinderi de gândire, care vor fi ca un balsam vindecător pentru minte şi suflet. Dacă vom proceda astfel, fructificând orice ocazie pentru a transforma interiorul nostru într-un Templu al Domnului, când ispita va veni, se va izbi de temeliile puternice ale unei gândiri ce se articulează direct şi sigur pe Cuvântul lui Dumnezeu.

Şi dacă totuşi, se va mai întâmpla să mai cădem. Va exista vreo soluţie de rezervă, pentru a nu se distruge imaginea clădită prin intermediul Sfintelor Scripturi cu privire la Dumnezeu?

Orice cădere spirituală conduce la formarea de breşe în scutul protector al interiorului nostru, subminând fie temelia, fie zidul, fie porţile de intrare către casa sufletului nostru. Dar orice breşă poate fi reparată şi întărită, cu condiţia ca lucrarea să se facă la timp. Aşadar, de îndată ce ajungem să cădem, este bine să ne ridicăm cât mai repede. Dacă vom veghea, vom distinge cum raţionamentul greşit a acţionat asupra minţii noastre şi imediat vom reacţiona cu raţionamentul corect, articulat pe revelaţia biblică. Pe de altă parte, dacă nu ne-am pregătit în prealabil, cum vom putea să facem faţă într-un mod eficient la apropierea vrăjmaşului? Aşadar, este necesar ca mereu să cultivăm noi deprinderi şi noi modalităţi

de gândire sau acţiune, având la bază adevărul descoperit prin intermediul Sfintelor Scripturi. Cu cât vom insista mai mult în această lucrare, cu atât vom culege tot mai multe roade de care nu ne va fi ruşine nici în viaţa de acum, nici în cea viitoare. Cred că o astfel de abordare ne va aduce o satisfacţie şi o binecuvântare spirituală, ce va întrece cu mult orice altă recompensă materială pe care cineva poate să o aibă în această viaţă.

Iubirea Restaurează Adevărul

Vom trece mai departe pentru a studia şi alte cazuri în care oamenii ajung să nutrească sentimente de revoltă împotriva lui Dumnezeu. O astfel de situaţie este cea descrisă prin următoarele cuvinte:

„Nu mă mai interesează persoana lui Dumnezeu, fiindcă El este răspunzător, direct sau indirect, de toate lucrurile rele ce se întâmplă pe pământ. El alege să nu întreprindă nimic pentru a ne ajuta când trecem prin dificultăţi şi când strigăm după ajutorul Său, ci dimpotrivă, Îi face plăcere să ne vadă cum ne chinuim, fiindcă este complet lipsit de milă faţă de noi."

Este posibil să ajungem într-o astfel de situaţie, când aparent Dumnezeu nu ne mai răspunde, deşi trecem prin dificultăţi pe care nu putem să le depăşim de unii singuri?

Mă gândesc la faptul că nu există persoană care să nu fi experimentat astfel de situaţii, când deşi apelează la ajutorul lui Dumnezeu, fiind într-un moment critic, aparent nu primeşte niciun răspuns. În astfel de circumstanţe devenim deosebit de vulnerabili faţă de insinuările Celui Rău şi cu rapiditate ajungem să gândim, dacă nu cumva chiar să afirmăm, că lui Dumnezeu nu Îi pasă de noi, ba chiar Îi face plăcere să ne vadă chinuindu-ne fără să găsim soluţii. Dacă am avea o cât de mică speranţă că El a auzit cererile noastre, atunci poate că am mai afla mângâiere, dar când cerul pare că rămâne tăcut la strigătele noastre, ajungem să ne îndoim de bunătatea lui Dumnezeu. Prin urmare, este foarte uşor să nu Îl mai iubim pe Dumnezeu cu toată puterea noastră, ba chiar să ajungem să Îl urăm din tot sufletul nostru. Nu vreau să exagerez prin aceste cuvinte, dar ori de câte ori iubirea noastră faţă de El începe să scadă, resentimentele şi revolta împotriva Sa încep să crească în intensitate, fie că ne dăm seama de la început, fie că nu.

Cei care se încred în Dumnezeu au deseori astfel de probleme în a crede cu toată tăria că vor fi ajutaţi când trec prin încercări. Care este raţionamentul care stă la baza unor astfel de atitudini ce ne subminează relaţia cu Dumnezeu?

Raţionamentul asociat unei astfel de situaţii ar putea fi formulat astfel:

„Cred că Dumnezeu este atotputernic şi poate interveni aşa cum doreşte în cuprinsul întregului univers. Desigur, situaţia cu care mă confrunt, şi care este imposibil de rezolvat din punct de vedere omenesc, nu reprezintă o problemă pe care El să nu poată să o soluţioneze. M-am rugat lui Dumnezeu, am crezut promisiunile Sale, am implorat intervenţia

Sa, şi cu toate acestea nu s-a schimbat nimic. Ba chiar lucrurile merg mai rău. În concluzie, este clar că El nu doreşte să intervină. Dacă ar fi un Dumnezeu bun şi iubitor, atunci problema ar fi fost rezolvată, dar prin faptul că deşi are puterea de a ne ajuta, totuşi, nu o face, înseamnă că El este un Dumnezeu rău şi nepăsător, căruia Îi face plăcere să ne vadă cum ne chinuim într-un mod lipsit de speranţă. Nu pot decât să urăsc pe un astfel de Dumnezeu şi nu vreau să mai am de-a face cu El."

Să nu credem că suntem imuni la o astfel de gândire! Oricând putem ajunge să cugetăm la fel, chiar dacă nu avem curajul de a afirma cu glas tare ceea ce este în interiorul nostru.

Este teribil să gândeşti astfel, şi cu toate acestea, sunt multe persoane care ajung să se îndoiască de iubirea lui Dumnezeu. Care ar fi cauza principală pentru care putem ajunge să urmăm o astfel de cale?

Dacă ne vom analiza cu atenţie, vom distinge faptul că imaginea lui Dumnezeu, aşa cum rezultă dintr-un astfel de raţionament, se potriveşte mai degrabă Celui Rău decât Creatorului întregului univers. Cel Rău este tiran şi se bucură de necazurile sau suferinţele prin care trecem. Aşadar, putem vorbi despre o înlocuire a adevăratei imagini a lui Dumnezeu cu una falsă, contrafăcută, după chipul şi asemănarea Celui Rău. Dincolo de această viclenie, cauza principală pentru care ajungem să afirmăm sau să gândim astfel de lucruri se află în faptul că nu primim un răspuns conform cu ceea ce ne-am fi aşteptat, şi atunci, ajungem să fim dezamăgiţi de Dumnezeu.

Ceea ce de fapt ne sfâşie interior se datorează neconcordanţei dintre aşteptări şi ceea ce se întâmplă în mod faptic. Problema constă în faptul că imaginea noastră cu privire la Dumnezeu este diferită de cea pe care o constatăm ca urmare a ceea ce noi considerăm că El nu face pentru noi. Mai precis, noi am crezut că Dumnezeu va interveni în favoarea celui ce se încrede în El, dar am constatat că nimic nu s-a schimbat. Dacă am avea o credinţă care să nu mai fie dependentă de circumstanţe, atunci ar fi cu totul altceva.

Să realizăm acum o conexiune biblică folosind un fragment care să ne ajute să contracarăm acest raţionament fals ce ne conduce să Îl urâm pe Dumnezeu. De aceea, vom citi următoarele:

„Dumnezeule! Dumnezeule! Pentru ce m-ai părăsit şi pentru ce Te depărtezi fără să îmi ajuţi şi fără să asculţi plângerile mele? Strig ziua, Dumnezeule, şi nu-mi răspunzi: strig şi noaptea, şi tot n-am odihnă. Totuşi Tu eşti Cel Sfânt şi Tu locuieşti în mijlocul laudelor lui Israel. În Tine se încredeau părinţii noştri: se încredeau, şi-i izbăveai." — Psalmul 22 1-4

Ce idee principală este exprimată de aceste versete? De ce oare este posibil ca Dumnezeu să nu răspundă când strigăm zi şi noapte către El?

Mai întâi aş dori să subliniez că sunt împotriva ideii de „*creştinism eroic*", manifestat prin faptul că deşi Dumnezeu nu ne răspunde, noi totuşi, continuăm să credem ferm în El, strângând din dinţi, ca să spun aşa, şi răbdând cu stoicism. Realitatea este că dacă nu vedem cum Dumnezeu ne

răspunde, tot interiorul nostru se va revolta, nutrind gânduri pline de îndoieli şi resentimente. Eu nu cred că o încăpăţânare fanatică reprezintă modelul biblic pentru un credincios, ci mai degrabă, conform cu ceea ce am citit, observăm cum psalmistul Îi adresează direct lui Dumnezeu nedumerirea sa.

El îi vorbeşte lui Dumnezeu şi Îl întreabă într-un mod plin de sensibilitate şi fără urmă de revoltă, să îi spună de ce aparent l-a părăsit. Nu este întâmplător faptul că aceste cuvinte aveau să fie mai târziu repetate pe crucea de pe Golgota chiar de Iisus Hristos. Prin urmare, ideea principală rezidă din faptul că există situaţii în care nu mai vedem modul în care Dumnezeu intervine pentru noi. Dar faptul că nu distingem acest lucru, nu înseamnă că El nu acţionează în favoarea noastră.

Ce ne spune acest fragment biblic despre problema rugăciunilor fără un aparent răspuns? Cum putem înţelege dificultatea de a ne ruga lui Dumnezeu fără ca situaţia să se schimbe, cel puţin din punctul de vedere a ceea ce putem vedea şi cunoaşte?

Convingerea mea fermă, bazată pe ceea ce am studiat din Sfintele Scripturi şi din experienţa vieţii, este că Dumnezeu intervine într-un sens special ori de câte ori Îi cerem ajutorul şi apelăm la sprijinul Său. Niciodată să nu ne gândim că Dumnezeu nu este prezent împreună cu noi, ci doar priveşte cum ne ducem la vale, sau cei dragi ai noştri se sting cu durere sub privirile noastre. Dacă ne-am adresa obiecţiile pe care le avem, precum şi orice fel de altă nedumerire, direct lui Dumnezeu, atunci ochii noştri ar fi deschişi pentru a vedea intervenţia Sa eliberatoare. Modelul oferit de psalmist trebuie să devină şi al nostru. Astfel, când întâmpinăm situaţii când aparent Dumnezeu nu ne răspunde la rugăciune, în loc să spunem un „*amin*" scrâşnind din dinţi, sau să nutrim o revoltă mocnită, trebuie ca în mod deschis şi sincer să Îi spunem ce simţim. După cum se vede din fragmentul citat, în primele două versete este expusă nedumerirea psalmistului, după care la versetul următor începe exprimarea credinţei că totuşi, Dumnezeu intervine în favoarea noastră, folosindu-se de exemple din trecut.

Cum am putea aplica în mod personal înţelesul acestor versete? Este posibil să vedem intervenţia divină, în ciuda aparentei tăceri?

Principiul de bază al întregii revelaţii ce ne-a fost oferită prin intermediul Sfintelor Scripturi constă în faptul că Dumnezeu vine şi intervine în favoarea noastră. Orice experienţă prin care trecem este de maximă importanţă pentru Creatorul nostru, fiindcă El acţionează constant în favoarea noastră. Poate răspunsul nu va fi conform aşteptărilor noastre. Dacă am avea deschişi ochii credinţei, atunci am putea primi energii suplimentare pentru a trece cu succes prin orice experienţă a vieţii. Revenind la fragmentul biblic studiat, acesta ar putea fi aplicat în cazul unei persoane care se confruntă cu o situaţie în care Dumnezeu aparent nu răspunde.

Astfel, ideea centrală este de a înţelege că şi alte persoane s-au confruntat cu situaţii similare, între care cel mai puternic exemplu este cel

al Fiului lui Dumnezeu. Prin urmare, există întotdeauna o raţiune, pe care noi nu putem să o pătrundem pe deplin, cu privire la ceea ce Dumnezeu îngăduie să se întâmple pe pământ. De aceea, nu este cazul să cedăm ispitei de a ne îndoi de iubirea Sa faţă de noi, ci dimpotrivă, având la bază istoria celor ce s-au încrezut în Dumnezeu, va trebui să alegem să Îl iubim pe Dumnezeu, chiar şi într-o astfel de împrejurare. Sunt sigur că dacă vom proceda astfel, vom primi o putere suplimentară pentru a merge înainte.

Ce paşi concreţi se pot întreprinde pentru a contracara raţionamentul greşit conform căruia Dumnezeu ne-a părăsit şi nu Îi mai pasă de ceea ce ni se întâmplă?

De îndată ce înţelegem că Dumnezeu nu ne abandonează, va trebui să veghem şi să acţionăm pentru a contracara influenţa Celui Rău. Astfel, după ce i-am exprimat lui Dumnezeu temerile noastre şi îndoielile pe care le avem într-un mod cât mai sincer, trebuie să alegem să Îl iubim pe Creatorul nostru cu toată puterea noastră. Orice încercare prin care trecem este în final un test al iubirii pe care o avem faţă de Dumnezeu. Dacă această iubire ne va cuprinde interiorul şi fiinţa, atunci orice lucru prin care trecem nu va fi capabil să ne despartă de Creatorul nostru, ba chiar vom ajunge să îl iubim şi mai mult.

Dacă Domnul vrea să aducem un sacrificiu pentru cauza Sa, de ce ne-am retrage? Dacă El doreşte ca viaţa noastră să fie turnată pe altarul Său, de ce ne-ar fi teamă? Ştim bine că avem învierea şi înălţarea înaintea noastră. Când Îl iubim pe Dumnezeu cu toată fiinţa noastră, atunci vom fi schimbaţi interior, transformaţi pentru a rămâne ancoraţi într-o credinţă fermă cu privire la iubirea Sa. Concret, va trebui să cultivăm constant şi tot mai puternic exprimări şi gânduri care să reflecte iubirea noastră necondiţionată faţă de El. Astfel, vom primi o energie spirituală suplimentară pentru a vedea modul în care El ne răspunde şi intervine în favoarea noastră.

Cum putem să reformulăm raţionamentul negativ inspirat de Cel Rău pentru a ajunge să nu ne mai răzvrătim împotriva Creatorului nostru?

Ori de câte ori ne surprindem gândind în termeni negativi cu privire la Dumnezeu sau exprimând astfel de lucruri, va fi necesar ca în cel mai scurt timp să ne reformulăm gândirea. În acest caz, o posibilă exprimare alternativă ar fi următoarea:

„Sunt tot mai interesat de persoana lui Dumnezeu, fiindcă El nu este răspunzător de lucrurile rele ce se întâmplă pe pământ. De fiecare dată El intervine în favoarea noastră şi ne susţine atunci trecem prin dificultăţi şi când strigăm după ajutorul Său. Lui nu Îi face plăcere să ne vadă cum ne chinuim, fiindcă este plin de milă faţă de noi. El vine în ajutorul nostru şi ne dă putere pentru a trece prin orice fel de încercare. Iar la final, El ne va da viaţa veşnică şi ne va lua în Împărăţia Sa."

Dacă vom gândi astfel, în scurt timp vom ajunge să vedem modul în care Dumnezeu acţionează în favoarea noastră ca răspuns la rugăciunea făcută cu credinţă în El. De asemenea, este posibil să asistăm la lucruri

minunate făcute pentru cei care au ales să aibă credinţă în El, în ciuda ispitelor Celui Rău şi a situaţiei defavorabile în care ei s-au aflat. De multe ori, biruinţa credinţei noastre în Dumnezeu este urmată de o remediere ieşită din comun a situaţiei dificile în cauză.

Dacă vom avea tendinţa de a reveni la vechiul mod de gândire? Dacă ne va fi greu să ne menţinem credinţa în Dumnezeu pentru a putea să avem o exprimare pozitivă? Ce vom putea face în astfel de situaţii?

A urca pe vârful unui munte şi a rămâne acolo cât mai mult timp, sunt două lucruri diferite, însă esenţiale dacă vrem să atingem performanţa. În cazul de faţă, nu este suficient că am ajuns să avem credinţă în Dumnezeu într-un anumit moment, ci va trebui să permanentizăm această experienţă spirituală. În acest sens, este esenţial să alegem în mod constant să ne încredem în Dumnezeu, să nu dăm atenţie exprimărilor negative care ne sunt insuflate de Cel Rău şi să ne hrănim cu ceea ce spune Biblia, pentru a întări gândirea pozitivă cu privire la iubirea lui Dumnezeu. Încurajările pe care le primim din partea celorlalţi sunt importante, dar esenţial rămâne să identificăm acele exprimări din Biblie, ce ne vor menţine vie credinţa. Sub nicio formă nu va trebui să cedăm în faţa presiunilor exprimărilor negative, ci în permanenţă să ne gândim cum spunea apostolul Pavel prin cuvintele:

„Fiindcă am convingerea că nici moartea şi nici viaţa, nici vreun înger şi nici vreun conducător, niciun obstacol, nicio împotrivire şi nicio putere, nicio înălţime şi nicio adâncime, precum şi nici vreo altă creatură sau lucru creat nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu manifestată prin Iisus Hristos!" – Romani 8:38-39

Dacă vom lăsa ca această convingere să ne cuprindă, atunci vom reuşi să trecem cu succes prin orice împrejurare şi astfel, Îl vom iubi pe Dumnezeu cu toată puterea noastră.

Cu toate acestea, există multe influenţe negative în jur, care caută să ne atragă atenţia către ceea ce este rău. Sau există persoane care îşi exprimă necredinţa în mod deschis. Cum putem contracara aceste influenţe exterioare?

Ispitele Celui Rău vin atât din interiorul, cât şi din exteriorul nostru. În acest sens, o persoană care nutreşte necredinţa va ajunge să influenţeze pe cei cu care intră în contact, asemenea celui care are un virus gripal şi îl răspândeşte celorlalţi. De aceea, trebuie să avem un „*sistem imunitar*" puternic, care să reziste „*atacurilor*" din jur, care în mod inevitabil vor veni şi asupra noastră. Astfel, va fi necesar să veghem şi să detectăm aceste influenţe, iar în acelaşi timp va trebui să avem „*provizii de energie spirituală*", ce se obţin prin exerciţiul studiului biblic, al rugăciunii şi al cultivării deprinderilor pozitive în viaţa noastră. Doar dacă vom fi fortificaţi spiritual în interiorul nostru, vom putea rezista cu succes, iar astfel, vom putea exercita o influenţă care să anuleze tendinţele negative din jurul nostru. În fond, suntem în mijlocul marii lupte dintre Iisus Hristos şi Cel Rău, iar noi vom fi combatanţi de o parte sau de alta, fără a putea rămâne neutri.

Şi cum rămâne cu iubirea pe care trebuie să o avem faţă de Dumnezeu? Cum Îl vom putea iubi cu toată puterea noastră?

Dacă gândirea noastră se va articula ferm şi definitiv pe cuvintele Sfintelor Scripturi, atunci interiorul nostru se va uni cu puterea lui Dumnezeu şi astfel, vom deveni capabili să trăim pentru Creatorul nostru, iubindu-l din adâncul inimii şi cu toată tăria noastră. Această experienţă, imposibil de descris pe deplin în cuvinte, se numeşte „*taina evlaviei*" şi aici trebuie să ajungem pentru a deveni moştenitori ai Împărăţiei cerurilor, gustând puterea vieţii viitoare chiar de acum.

Încercările Întăresc Iubirea

Am studiat mai multe cazuri în care oamenii ajung să nu mai fie interesaţi de relaţia lor cu Dumnezeu. În continuare vom examina o altă posibilă cauză pentru care o persoană ajunge la revoltă împotriva Creatorului:

„Nu vreau să mai aud de Dumnezeu, fiindcă sunt distrus, am rămas complet singur şi am ajuns să cred că nu Îi pasă de mine."

Poate fi singurătatea o posibilă cauză pentru care mulţi oameni ajung să se îndoiască de iubirea lui Dumnezeu? Se poate ca datorită unor experienţe emoţionale negative, să ajungem să nu mai fim interesaţi de Creatorul nostru?

Singurătatea nu este un lucru de dorit pentru niciun om. Să ne gândim că încă de la început, Dumnezeu a spus că „*nu este bine ca omul să fie singur*". În astfel de momente de solitudine, imaginaţia noastră începe să se depărteze tot mai mult de realitate şi treptat ajungem să credem în lucruri ce nici măcar nu există. Desigur, într-o astfel de situaţie devenim foarte vulnerabili la atacurile şi insinuările Celui Rău, iar mai devreme sau mai târziu, este posibil să fim aduşi în situaţia să credem că Dumnezeu ne-a abandonat şi că suntem pe cont propriu. De asemenea, o astfel de singurătate devine în scurt timp asociată cu stări emoţionale negative în genul descurajării, depresiei şi neliniştii.

Aşadar, din cauza vulnerabilităţii noastre interioare într-o astfel de situaţie, poate fi relativ explicabilă revolta multor persoane împotriva lui Dumnezeu. Dar cu toate acestea, această atitudine nu este în niciun fel justificabilă, fiindcă în permanenţă suntem înconjuraţi de bunătatea lui Dumnezeu.

Există foarte multe persoane care trăiesc singure şi se confruntă cu astfel de gânduri. Ce raţionament stă la baza unor astfel de sentimente de supărare faţă de Dumnezeu?

Se poate cu uşurinţă constata faptul că mintea noastră funcţionează conform unor criterii de logică, emiţând judecăţi de opinie în funcţie de materialul pe care i-l punem la dispoziţie. În cazul de faţă, ne gândim că dacă Dumnezeu este cu adevărat bun şi iubitor faţă de noi, atunci nu ar permite să trecem prin situaţii de însingurare, tristeţe şi abandon din partea celorlalţi. Dar fiindcă tocmai aşa ceva experimentăm, atunci, logic vorbind, înseamnă că Dumnezeu nu este bun şi nici iubitor faţă de noi,

adică este rău şi lipsit de compasiune. Cu o astfel de imagine a Creatorului nostru, este lesne de înţeles că în scurt timp ajungem să ne revoltăm împotriva Sa, gândind că am fost lăsaţi să ne descurcăm singuri. Cred că nimic nu este mai dăunător pentru menţinerea energiei noastre interioare, decât să cultivăm sentimente negative faţă de Dumnezeu. Nu este de mirare că în final se ajunge la devieri comportamentale grave şi la distrugerea imaginii de sine!

Dar cum poate cineva să creadă că Dumnezeu este bun, dacă trece prin situaţii de durere, singurătate şi suferinţă? Cum poate un om să creadă că Dumnezeu intervine, dacă nu se vede nimic din mila şi compasiunea Sa?

Cauza principală pentru care ajungem să gândim că Dumnezeu este rău şi nepăsător, se datorează unei înlocuiri de imagine dintre cea a lui Dumnezeu şi cea a lumii în care trăim. Într-adevăr, realitatea în mijlocul căreia trăim este ostilă şi dureroasă, provocându-ne suferinţă. Adevăratele motive din cauza cărora ajungem să fim aruncaţi în stări emoţionale negative, se află în mijlocul acestei realităţi în care răul este amestecat cu binele până acolo încât ne devine cu neputinţă să le mai distingem cu claritate. Durerea, singurătatea şi suferinţa sunt produsul acestei realităţi ostile, care ne umbreşte imaginea compasiunii şi milei lui Dumnezeu. Aşadar, raţiunea profundă a unor afirmaţii ce exprimă îndoială cu privire la caracterul bun şi îndurător al lui Dumnezeu, se află în faptul că nu mai reuşim să facem faţă ostilităţii şi agresivităţii mediului în care trăim. Iar interiorul nostru copleşit de durere ajunge să se exprime contradictoriu, negăsind nicio soluţie de ieşire.

În acest sens, cred că ar fi utilă realizarea unei conexiuni biblice cu privire la situaţia nefericită în care durerea, singurătatea şi suferinţa interioară ajung să ne conducă la concluzia că lui Dumnezeu nu Îi pasă de noi şi că ne-a abandonat. De aceea, vom citi următorul verset:

„Căci aşa vorbeşte Cel Preaînalt, a cărui locuinţă este veşnică şi al cărui Nume este sfânt. Eu locuiesc în locuri înalte şi în sfinţenie, dar sunt alături de omul zdrobit şi distrus, ca să înviorez duhurile smerite şi să îmbărbătez inimile zdrobite.” — Isaia 57:15

Cum putem înţelege că Dumnezeu este alături de cei care trec prin durere şi suferinţă? Cum ajungem să corectăm raţionamentul greşit, conform căruia Dumnezeu ne-a abandonat şi nu Îi mai pasă de noi?

Acest verset exprimă direct şi pe înţeles faptul că Dumnezeu se coboară de la înălţimea tronului Său plin de slavă la nivelul fiecărui om care se confruntă cu dificultăţi în această lume rea în mijlocul căreia trăim. Acţiunea de coborâre poate îmbrăca diferite aspecte, în funcţie de situaţie, în acest sens enumerând fie influenţa directă şi pozitivă a Duhului Sfânt, ce ne inspiră curaj, credinţă şi putere, fie o vorbă de încurajare spusă de cei cu care într-un fel sau altul intrăm în contact. Însă cea mai puternică formă de manifestare a acestei acţiuni de încurajare se materializează prin conţinutul plin de putere al Sfintelor Scripturi. Mai presus decât orice altă întărire pe care am putea să o primim, Cuvântul lui Dumnezeu are o putere spirituală

vindecătoare extraordinară. Dacă vom crede acest cuvânt, atunci întreaga noastră viaţă va fi transformată, vălul va fi dat la o parte şi vom avea o imagine nedistorsionată a lui Dumnezeu, ajungând să Îl iubim cu toată fiinţa noastră şi cu toată puterea noastră.

Dar cum este posibil ca Dumnezeu să ne vorbească direct, oferindu-ne suport şi întărire prin intermediul Sfintelor Scripturi? Cum este posibil aşa ceva?

Asemenea razelor de lumină ce se revarsă din strălucirea fără de asemănare a soarelui pe bolta cerească, slava lui Dumnezeu se descoperă oricărui om care deschide paginile sfinte, având o sinceră dorinţă de a-L întâlni pe Creatorul întregului univers. Din fiecare frază sau propoziţie se desprinde lumina puternică a prezenţei divine, aducând pace şi linişte în interiorul sufletului nostru. Chiar dacă citim fragmente de istorie sfântă, care aparent nu au legătură cu noi, totuşi, Dumnezeu ne inspiră prin intermediul acestor cuvinte, ca şi cum ar vorbi cu noi faţă către faţă. Poate vom parcurge paragrafe ce ne descriu călătoria fiilor lui Israel prin pustie şi ne vom întreba pe bună dreptate, ce legătură au toate acestea cu viaţa noastră? Însă răspunsul va veni imediat pentru cel care are o inimă deschisă faţă de Dumnezeu. Reluând cele anterior amintite, înţelegem că aşa cum Dumnezeu a călăuzit pe poporul Său prin pustie, în ciuda dificultăţilor aparent de netrecut, tot astfel, el va conduce viaţa fiecăruia dintre noi până la sfârşit.

Dar cum se aplică personal faptul că „Dumnezeu este împreună cu omul zdrobit şi smerit, ca să învioreze duhurile smerite şi să îmbărbăteze inimile zdrobite”? Cum se poate realiza practic acest lucru?

Dacă, citind din Scriptură, ne-am vedea pe noi înşine în locul personajelor biblice, mai bine zis dacă ne-am identifica propria condiţie cu cea a oamenilor despre care vorbeşte Biblia, atunci am putea să intrăm într-o relaţie cu Dumnezeu similară cu cea pe care au avut-o aceştia. Astfel, Isaia ne vorbeşte despre faptul că Dumnezeu vine alături de cel „*zdrobit şi smerit*”, adică de cel „*singur, nenorocit, uitat de toţi*” pentru a-i aduce îmbărbătare. Ce ne împiedică să credem că de fapt se face referinţă chiar la noi, când trecem prin situaţii dificile şi când avem nevoie de o putere interioară specială? Aceste cuvinte i-au fost descoperite lui Isaia în împrejurări în care viaţa sa trecea printr-o perioadă dificilă, când se părea că nu mai există decât puţini închinători adevăraţi, în timp ce mari mulţimi de oameni erau doritoare să ia viaţa celor sfinţi. Dar îmbărbătarea vine ori de câte ori credem cuvintele Scripturii, în special promisiunile divine, ca aplicându-se la condiţia noastră şi rugându-ne ca Dumnezeu să le împlinească pentru noi.

Cum s-ar putea citi acest verset de o persoană singură, aflată în suferinţă, uitată fiind de toţi ceilalţi? Cum ar putea găsi putere pentru a crede în Dumnezeu, astfel găsindu-şi pacea sufletească?

O metodă foarte simplă de personalizare a promisiunilor constă în reformularea modului în care ele au fost scrise, aplicându-le situaţiei specifice prin care trecem. Astfel, acest verset ar putea fi citit astfel:

„Domnul se află în locuri înalte şi în sfinţenie, dar în acelaşi timp, este prezent cu mine când sunt zdrobit, singur, fără ajutor şi fără speranţă. El îmi înviorează sufletul smerit şi plin de gânduri negre. De asemenea, El îmi trimite îmbărbătare, putere şi o speranţă vie, ce luminează asemenea soarelui în mijlocul cerului."

Bineînţeles, fiecare persoană care trece prin situaţii dificile va găsi cuvinte potrivite pentru a formula aceste cuvinte, adaptate fiind situaţiei în care se găseşte. Rezultatul însă va fi de fiecare dată pozitiv şi ne va da convingerea că Dumnezeu este alături de noi şi putem să ne bazăm pe El.

Dar este suficient doar să aplicăm aceste cuvinte situaţiei în care ne aflăm? Nu este necesar să întreprindem anumite acţiuni concrete pentru a contracara puterea răului, ce caută să ne copleşească?

Redobândirea credinţei în Dumnezeu nu se rezumă doar la formularea unor cuvinte de încurajare, ci ea se continuă cu definirea unor acţiuni specifice, care să înlăture răul cu desăvârşire din vieţile noastre. Astfel, de îndată ce am ajuns să ne îndoim de iubirea lui Dumnezeu, înseamnă că s-a produs o invadare a minţii noastre cu gânduri necorespunzătoare. Aşadar, crezând adevărul exprimat de Sfintele Scripturi, că Dumnezeu este împreună cu noi, va trebui să veghem şi să dăm la o parte, sau cel puţin să nu dăm atenţie, sugestiilor negative. Când ispita vine la noi, trebuie să folosim afirmaţiile Scripturii, utilizând chiar propriile noastre cuvinte. A răspunde cu „*stă scris*" reprezintă o puternică armă de apărare contră răului. De asemenea, va trebui să vedem ce obiceiuri necorespunzătoare din viaţa noastră ne conduc să ajungem să fim copleşiţi de situaţiile cu care ne confruntăm. Chiar dacă suntem singuri din punct de vedere omenesc, în realitate, îngerii lui Dumnezeu sunt tot timpul alături de noi, oferindu-ne încurajare, mângâiere şi energie spirituală pentru a parcurge cu succes drumul vieţii pe pământ.

Având în vedere toate aceste lucruri, este posibil să reformulăm viziunea negativă de la început? Se poate realiza o modificare a motivelor pentru care ajungem să nu mai avem încredere în Dumnezeu?

Secretul unei fericiri durabile se regăseşte în capacitatea pe care o avem de a converti exprimările şi atitudinile negative din viaţa noastră, în declaraţii şi motivaţii pozitive, care să aducă slavă lui Dumnezeu. Aici se află marea victorie împotriva răului, prin promovarea a ceea ce este bun şi drept. Aici se află mecanismul interior al convertirii de la păcat la nevinovăţie. În acest sens, am putea reformula exprimarea nefericită de la început, având la bază ceea ce am descoperit prin intermediul studiului biblic pe care deja l-am realizat. Această reformulare ar putea să fie astfel:

„Doresc să Îl cunosc tot mai mult pe Dumnezeu, fiindcă El este alături de mine indiferent de împrejurare. Într-un sens special, El se coboară şi vine lângă mine când mă simt distrus şi singur. Chiar dacă toţi ceilalţi oameni uită de mine, totuşi, lui Dumnezeu Îi pasă de mine şi intervine în favoarea mea. În mâinile Sale îmi predau întreaga mea viaţă şi mă voi încrede în El până la sfârşit."

Este însă posibil să fim confruntaţi şi pe mai departe cu aceste

tendinţe negative, ce conduc la revoltă şi la pierderea credinţei în Dumnezeu? Ce se poate întreprinde pentru a nu mai ajunge într-o astfel de situaţie?

Lucrarea de restaurare pe care o realizează Dumnezeu are un aspect complet, oferindu-ne ocazia de a nu mai repeta experienţele triste prin care am trecut în ce priveşte necredinţa şi sclavia unor obiceiuri rele. Însă există o condiţie pentru ca acest lucru să se întâmple şi în cazul nostru, şi anume, de a veghea ca niciodată să nu mai dăm curs acelor sugestii care ne-au provocat căderea. Recidivarea răului se produce cel mai adesea din cauză că nu veghem şi nu luăm măsurile ce se impun din partea noastră pentru a nu mai reveni la lucrurile care ne-au condus la cădere spirituală. Aşadar, va fi nevoie ca ori de câte ori vom sesiza că mintea noastră reia vechile moduri de a gândi, să repetăm reformularea pozitivă a exprimării negative pe care Cel rău ne-o inspiră să o spunem sau să o credem.

Dacă totuşi, ajungem din nou în vechea situaţie, în care dădeam crezare exprimărilor negative, mai există vreo soluţie, sau suntem pierduţi? Oare doar o singură dată să putem reveni la partea pozitivă?

Chiar dacă se întâmplă să cădem din nou şi să revenim la vechile obiceiuri, situaţia nu este fără speranţă. Însă de fiecare dată când cădem, revenirea va fi tot mai dificilă, mai ales când noi consimţim asupra acestui lucru. Există o diferenţă majoră între a cădea luptând împotriva ispitei şi situaţia în care deschidem larg porţile fără a da niciun fel de luptă. Dacă suntem în situaţia de a cădea, dar luptând, atunci înseamnă că în cele din urmă vom învinge. Trebuie doar să perseverăm pentru a ajunge la victoria deplină. Pe de altă parte, dacă am ajuns să nu mai opunem niciun fel de rezistenţă, atunci suntem pe calea sigură a distrugerii. Aşadar, să fim atenţi la obiceiurile rele din viaţa noastră şi la raţionamentele negative pe care le nutrim în suflet, fiindcă la final acestea ne vor fi fatale.

Prin urmare, cât de important este să veghem pentru a nu mai cădea pradă Celui Rău? Cât de esenţială este orientarea dorinţelor în direcţia cea bună?

Dacă nu vom veghea pentru a observa mişcările adversarului, în scurt timp vom ajunge sub influenţa Sa, care ne va conduce pe cărarea sigură a distrugerii. Indiferent cât de mari sunt pretenţiile de credinţă şi de sfinţenie pe care le face un om, dacă nu veghează, este sigur pierdut. În acelaşi timp, dacă vedem avansarea vrăjmaşului şi nu facem nimic, iarăşi vom ajunge să fim înfrânţi, subjugaţi şi nimiciţi, mai întâi în ce priveşte credinţa, iar după aceea în tot ceea ce se referă la viaţa noastră. Niciodată Dumnezeu nu va exercita puterea Sa în locul nostru. Dacă suntem ispitiţi, indiferent de circumstanţe, să nu Îl blamăm pe Dumnezeu şi nici să nu exprimăm îndoieli cu privire la bunătatea şi iubirea Sa, fiindcă altfel vom ajunge pe o traiectorie descendentă la al cărei final va fi prăbuşirea.

Aşadar, ce trebuie să facem pentru a-L iubi pe Dumnezeu cu toată puterea noastră, chiar dacă ne simţim singuri, abandonaţi şi fără speranţă?

Pur şi simplu trebuie să ne abandonăm în braţele credinţei în

Dumnezeu, având la bază ceea ce stă scris, şi să lăsăm ca influenţa vindecătoare a cuvintelor Scripturii să ne învăluie mintea, viaţa şi întreaga noastră fiinţă. Abia atunci se va produce conversia miraculoasă a exprimărilor negative în cuvinte de laudă, credinţă şi recunoştinţă faţă de Dumnezeu. Abia atunci se vor descătuşa energiile latente ale încrederii şi iubirii. Şi abia atunci vom ajunge să îl iubim pe Dumnezeu cu toată puterea noastră, având perspectiva înălţării glorioase în Împărăţia veşnică. Aici este marea victorie a credinţei în Dumnezeu!

JURNAL DE STUDIU

Dialogul cu Dumnezeu

„Să nu cădeţi pradă neliniştii, ci în toate ocaziile, prin rugăciune şi cerere însoţite de mulţumiri, să Îi faceţi cunoscute lui Dumnezeu nevoile voastre!" — Filipeni 4:6

Este posibil să nu te îngrijorezi indiferent de împrejurare? Putem atinge un astfel de standard?

A te îngrijora sau nu depinde într-o foarte mare măsură de modul în care te-ai educat pentru a reacţiona la diferitele evenimente sau circumstanţe cu care te-ai putea confrunta, astfel că pentru multe persoane este valabilă starea de îngrijorare continuă. Acest lucru se poate întâmpla cu fiecare dintre noi. Prin urmare, trebuie să ne schimbăm perspectiva vieţii, astfel încât să ajungem să nu ne mai îngrijorăm indiferent de împrejurare. Acesta este un standard înalt, dar el poate fi atins dacă devenim conştienţi de intervenţia divină asupra vieţilor noastre.

Pe de altă parte, în ce sens îngrijorarea ne afectează viaţa? Când devine ea nocivă?

Îngrijorarea este nocivă indiferent de situaţie, fiindcă ea ne blochează reacţiile de adaptare, ajungându-se cu rapiditate la agitaţie şi confuzie. Trebuie bine înţeles, că prin învingerea sentimentului de îngrijorare nu încerc să promovez o atitudine pasivă de ignorare a problemelor cu care ne confruntăm, ci în primul rând, fac referire la acel sentiment nefolositor, care pune atât de uşor stăpânire de noi, determinându-ne să ne adâncim în mijlocul situaţiilor dificile, în loc de a trece la o abordare raţională a problemelor care vin asupra noastră. În concluzie, îngrijorarea ne afectează profund calitatea vieţii şi este întotdeauna nocivă prin implicaţiile ei.

Ce înseamnă „să aduci cererile tale la cunoştinţa lui Dumnezeu"? Nu cunoaşte Dumnezeu problemele cu care ne confruntăm?

Desigur, Dumnezeu cunoaşte toate problemele cu care ne confruntăm şi din acest punct de vedere nu este necesar să I le prezentăm pentru ca astfel să aibă ştiinţă de ele. Însă aşa cum am mai amintit, principala noastră dificultate constă în neputinţa de a percepe prezenţa divină şi intervenţia salvatoare ce ne stau mereu la dispoziţie. Prin urmare,

rugăciunea nu reprezintă o aducere la cunoştinţa lui Dumnezeu a problemelor noastre, ci mai degrabă, o modalitate de a conştientiza nevoia de intervenţie a Creatorului nostru, fiind deopotrivă un mijloc de a discerne prezenţa Sa împreună cu noi.

Totuşi, dacă Domnul cunoaşte problemele noastre, de ce trebuie să ne mai rugăm?

Nu trebuie însă ignorat şi un alt aspect important şi anume, că rugăciunea reprezintă şi o formă de adresare către Dumnezeu, un dialog cu Creatorul nostru, fapt care nu trebuie în vreun fel ignorat. Când ne rugăm, de fapt noi vorbim cu Dumnezeu despre problemele noastre. Când suntem în necaz sau în suferinţă, avem nevoie de cineva căruia să îi împărtăşim dificultăţile noastre, durerile pe care le simţim şi să găsim o minimă înţelegere. Cât de adesea însă, nu avem cui să ne adresăm cu toate aceste lucruri! Cât de dificil este să ne facem înţeleşi şi să fim acceptaţi şi întăriţi! Dacă în loc să căutăm persoane disponibile să ne asculte, ne-am adresa direct lui Dumnezeu, fiind conştienţi de faptul că El este alături de noi şi intervine în favoarea noastră, atunci ne-am da seama că există Cineva care ne înţelege pe deplin, Căruia putem să ne adresăm cu orice fel de problemă, având convingerea fermă că vom primi ajutor şi sprijin indiferent de vreme.

Ce este rugăciunea şi ce înseamnă „a cere”? Nu este acelaşi lucru? Sau există o diferenţă între „a te ruga” şi doar „a cere”?

Rugăciunea cuprinde cereri, dar nu se rezumă numai la atât. Deşi rădăcina cuvântului derivă din verbul „*a ruga*”, adică „*a cere*”, totuşi, înţelesul biblic este mult mai extins, cuprinzând orice adresare către Dumnezeu sub forma cererii, mulţumirii, laudei, meditaţiei, sau pur şi simplu, a confesiunii, adică a acelei destăinuiri sufleteşti înaintea Creatorului nostru. De aceea, a te ruga doar pentru a cere, deşi reprezintă un lucru bun, nu este suficient, şi este bine să căutăm să avansăm în adăugarea de noi valenţe acestei practici, care ne va aduce multiple binecuvântări.

Cum putem adăuga „mulţumiri” la cererile noastre? Există pericolul de a uita să-I mulţumim lui Dumnezeu pentru ceea ce El face pentru noi?

Întotdeauna există pericolul de a uita să dovedim recunoştinţă pentru ceea ce ni se oferă clipă de clipă şi ceas de ceas de Dumnezeu, începând de la lucrurile aparent mici şi trecând după aceea la cele care ni se par mari. Tendinţele egoiste ale naturii noastre ne determină să fim foarte „*pragmatici*” în relaţiile pe care le avem, inclusiv când este vorba de Creatorul nostru. De aceea, nu este simplu să lărgim spectrul rugăciunii prin includerea recunoştinţei şi mulţumirii, dar nu înseamnă că nu trebuie să ne deprindem să facem acest lucru. Un exemplu bun în acest sens este exprimat în cartea Psalmilor, care poate deveni un model pentru noi în a-I mulţumi lui Dumnezeu şi a-L lăuda pentru ceea ce este El şi pentru tot ceea ce întreprinde în favoarea noastră.

Oare chiar pentru „orice lucru” trebuie să ne rugăm? La ce se referă acest „orice lucru”? Cum să ne alegem subiectele pentru rugăciune?

Subiectele de rugăciune trebuie alese cu grijă, pentru a cuprinde în

mod sintetic paleta de situaţii şi probleme cu care ne confruntăm sau le-am putea avea pe cărarea vieţii. În acest sens, cred că nu ar fi lipsit de importanţă să ne dezvoltăm mai multe modele personalizate de rugăciune şi chiar, de multe ori, un *„plan de rugăciune*" ar fi util. Pe de altă parte, nu ne vom putea ruga, la modul practic mă refer, pentru *„toate lucrurile*". Prin urmare, va fi necesar să identificăm acele elemente fundamentale din care decurg de regulă, problemele noastre, în genul: lipsei de stăpânire de sine, egoismului, neputinţei sau altora de felul acesta.

Aşadar, este bine să avem un „plan de rugăciune" sau, cel puţin, „o listă de subiecte" pentru care să ne rugăm?

Dacă nu vom avea o listă de subiecte, sau chiar un plan, atunci rugăciunile vor deveni repetitive, lipsite de conţinut, greu de rostit şi obositoare pentru noi înşine în primul rând. Dacă dorim să avem o prospeţime a rugăciunii, o bucurie care să ne însoţească mereu când ne adresăm Creatorului, atunci vom căuta să avem subiecte diferite exprimate în mod felurit, aşa cum procedăm când vorbim cu prietenii noştri, situaţie în care nu ne permitem de regulă, să repetăm iarăşi şi iarăşi aceleaşi lucruri sub aceeaşi formă. Dialogul presupune diversitate în exprimare şi în conţinut, fapt pentru care şi rugăciunea, ca formă de dialog cu Dumnezeu, trebuie să fie vie, plină de substanţă, plăcută atât nouă, cât şi Celui care ne ascultă indiferent de vreme.

Cum putem să întocmim o astfel de listă, ţinând cont de îngrijorările pe care le avem?

Un prim pas ar fi cel de a întocmi o listă a principalelor îngrijorări cu care ne confruntăm, oferind o referinţă sintetică, într-o propoziţie să spun aşa, a acestora, sub forma unui fel de *„inventar*" al lor. Chiar şi simpla enumerare a îngrijorărilor, va constitui un act de detaşare de puterea distrugătoare a acestora, fiindcă ne va permite pentru prima dată să le numim, şi poate chiar să le privim, într-un fel din afara situaţiei în care ne găsim. Lista nu trebuie să fie închisă, ci ea va fi actualizată cu diferitele îngrijorări care apar şi din listă se va şterge ceea ce a fost rezolvat. La modul practic, această listă este bine să rămână la îndemâna noastră, fără a fi neapărat văzută şi interpretată de altcineva. Să nu uităm că numai Dumnezeu ne poate înţelege pe deplin, în schimb semenii noştri vor avea întotdeauna ceva de obiectat sau de completat, de multe ori, fără să fie cazul.

O dată întocmită această listă, ce trebuie să facem mai departe?

Cel mai simplu lucru este ca după ce am întocmit o astfel de listă, să începem să o prezentăm în mod sincer şi direct înaintea lui Dumnezeu, adăugând în rugăciune, acele elemente de detaliu, care descriu problema pe care am denumit-o în respectiva listă, fără a ne grăbi, rugându-ne pentru cel mult câteva subiecte o dată, cu scopul de a exprima înaintea Creatorului nostru cât mai complet situaţiile enunţate. Un astfel de exerciţiu ne va ajuta să conştientizăm puternic prezenţa Creatorului nostru, având convingerea că El va interveni în favoarea noastră aşa cum ştie El că este mai bine. Un lucru însă se va întâmpla cu siguranţă în urma unei astfel de rugăciuni, şi

anume, că predând Lui îngrijorările noastre, ne vom descărca de o povară interioară, care în cele din urmă ne-ar fi sfărâmat sub greutatea ei.

În concluzie, poate rugăciunea să fie un mijloc de contracarare a îngrijorării, destinat depăşirii oricărei temeri?

Evident, rugăciunea trebuie să devină principalul instrument de contracarare a îngrijorărilor ce vin asupra noastră, o metodă eficientă de a-i preda lui Dumnezeu toată povara ce ne apasă şi de a ne descărca de truda, neputinţa şi neliniştea în faţa problemelor vieţii. Nu înseamnă că rugăciunea va rămâne singură în învingerea îngrijorărilor, fiindcă este necesar să ne definim şi anumite „*planuri concrete de acţiune*", însă acesta va reprezenta primul pas în a învinge handicapurile interioare pe care le-am moştenit într-un mod nefericit sau le-am cultivat de-a lungul vieţii. Schimbarea este posibilă şi depinde doar de noi să ne deschidem sufletul înaintea Creatorului întregului Univers, a Dumnezeului nostru „*milos şi plin de îndurare*".

Dumnezeu Are Grijă de Tine

„De aceea, vă spun: Nu vă îngrijoraţi de viaţa voastră, gândindu-vă ce veţi mânca sau ce veţi bea, nici de trupul vostru, gândindu-vă cu ce vă veţi îmbrăca. Oare nu este viaţa mai mult decât hrana şi trupul mai mult decât îmbrăcămintea? Uitaţi-vă la păsările cerului: ele nici nu seamănă, nici nu seceră, şi nici nu strâng nimic în grânare şi totuşi, Tatăl vostru cel ceresc le hrăneşte. Oare nu sunteţi voi cu mult mai de preţ decât ele?" — Matei 6: 25-26

Poţi să nu te îngrijorezi de problemele cu care te confruntţi, mai ales când vin diferite ameninţări împotriva ta?

În mod normal, este greu să nu te îngrijorezi în faţa problemelor ce vin asupra ta, fără a-ţi lua timp să înţelegi ce se întâmplă de fapt. Cu toate acestea, îngrijorarea nu aduce niciun fel de soluţie sau de ajutor indiferent de lucrurile cu care te confruntţi, ci ea doar amplifică ceea ce nu poţi să faci, fără a-ţi oferi o imagine asupra a ceea ce poţi realiza sau întreprinde. De aceea, aveam de-a face cu un sentiment nefolositor, care ne împiedică să acţionăm raţional, fapt ce conduce la amplificarea problemei şi nu la rezolvarea ei.

Cum putem să avem linişte când viaţa noastră pare a fi ameninţată de diferite lipsuri? Oare trebuie să nu facem nimic şi să aşteptăm?

Orice aşteptare îşi are rostul ei. Dar când suntem confruntaţi cu diferite lipsuri, şi mă refer la acele lucruri care sunt cu adevărat esenţiale pentru a trăi în condiţii decente, trebuie să acţionăm, fiindcă altfel nimic nu se va schimba. Chestiunea nu este de a sta pasiv şi de a aştepta rezolvarea de la sine a problemelor cu care ne confruntăm, ci de a acţiona în mod raţional, însă fără a ne lăsa copleşiţi de greutatea lucrurilor care vin sau ar putea să vină peste noi. Dacă vom privi la dimensiunile, uneori abisale, ale situaţiilor pe care le întâlnim în viaţă, ne vom pierde în scurt timp curajul, iniţiativa şi mintea limpede pentru a putea acţiona în vederea ieşirii din respectiva conjunctură defavorabilă. Aşadar, putem să avem linişte

indiferent de timp sau loc, în măsura în care vom conştientiza că alături de noi este Cineva care poate să ne ajute şi va interveni în a ne oferi mijloace şi înţelepciune pentru a putea ieşi biruitori, indiferent de situaţie.

Cum se îmbină acţiunea şi aşteptarea în experienţa zilnică a unui creştin?

Dacă viaţa ar fi doar acţiune, atunci în scurt timp ne-am prăbuşi, fiindcă avem nevoie de împrospătarea energiilor ce ne susţin existenţa. Pe de altă parte, dacă viaţa ar fi doar aşteptare, atunci totul ar fi o lâncezeală şi o complacere în inacţiune, ceea ce nu ar crea o mare diferenţă faţă de moarte, în care totul devine inert. Pentru un creştin acţiunea şi aşteptarea se îmbină armonios, având la dispoziţie ajutorul lui Dumnezeu, prin care fie se deschid anumite căi, fie se închid altele, de fiecare dată însă creştinul având o călăuzire infailibilă asupra drumului pe care trebuie să îl urmeze prin prezenţa Duhului Sfânt. Nu vreau să spun că un creştin nu va avea momente de surpriză sau de nedumerire, însă asigurarea este că niciodată nu va fi lăsat singur de Dumnezeu, în măsura în care va exercita credinţă şi va cere sfatul Celui Prea Înalt.

Este necesar să ne preocupăm să avem cu ce ne îmbrăca sau cu ce ne hrăni? Când o astfel de preocupare devine o problemă?

Trebuie să ne preocupăm pentru asigurarea vieţii, incluzând satisfacerea nevoilor de bază în genul hrănirii şi îmbrăcării cu haine potrivite. Nu se va deschide o fereastră din cer pentru cineva care doar stă şi aşteaptă să se întâmple ceva. Un creştin este o persoană activă, care acţionează sub inspiraţia cuvintelor lui Dumnezeu, aşa cum sunt ele descoperite în Biblie, şi în conformitate cu înţelepciunea primită de la Duhul Sfânt. Însă transformarea acestei preocupări juste într-o sursă de neliniște, sau alteori chiar într-o obsesie, care nu îţi mai dă pace, reprezintă un dezechilibru, care nu trebuie să ne caracterizeze, în măsura în care ne încredem în Dumnezeu. De fapt, noi existăm fiindcă Dumnezeu a vrut astfel, iar viaţa noastră se va încheia prin îngăduinţa Sa. Prin urmare, cât timp este hotărâtă existenţa noastră pe pământ, ne vor fi puse la dispoziţie mijloace pentru a face faţă nevoilor de bază ale vieţii.

În ce sens „viaţa este mai mult decât hrana”? Nu avem nevoie de hrană pentru a ne întreţine viaţa?

Pentru multe persoane hrana devine un scop al vieţii, sau reluând un proverb, mulţi oameni „*trăiesc pentru a mânca*” şi nu „*mănâncă pentru a trăi*”. Trecând dincolo de preocuparea anumitor persoane de a se hrăni în mod excesiv, trebuie să înţelegem că viaţa pe pământ ne este asigurată de Dumnezeu, iar susţinerea ei, fie de exemplu prin hrănire, face parte din planul providenţei Sale de a veni în ajutorul nostru. Astfel, viaţa este scopul, iar hrana este doar un mijloc pentru atingerea lui. Dacă inversăm lucrurile, şi transformăm mijlocul, cum ar fi hrănirea, în scop, se produce o bulversare, care ne conduce la un stil de viaţă aflat în opoziţie cu intenţia lui Dumnezeu. Atunci, în loc să ne mai raportăm la valorile fundamentale ale vieţii, vom căuta doar metode de a ne satisface poftele, în genul hrănirii excesive, consumului de lucruri dăunătoare şi altora în genul acesta.

Cum se înțelege că „trupul este mai mult decât îmbrăcămintea”? Nu avem nevoie de îmbrăcăminte pentru a ne proteja trupul?

Desigur, avem nevoie de îmbrăcăminte pentru acoperirea trupului, dar mergând pe o logică similară celei ce făcea referință la „*viața este mai mult decât hrana*”, scopul articolelor de îmbrăcăminte constă în a susține buna funcționare a trupului și nu invers. Cât de des, din rațiuni de modă sau de preferințe, trupul este sacrificat în favoarea satisfacerii unor cerințe vestimentare absurde, iraționale, ce nu au niciun fel de legătură cu sănătatea sau cu buna funcționare a organismului. Ori de câte ori vom confunda ordinea lucrurilor și vom inversa ceea ce este mijloc pentru a deveni scop, vom ajunge într-o situație de confuzie, în care vom pierde perspectiva vieții, sensul și valorile ei, iar îngrijorările generate de false nevoi, ne vor copleși făcându-ne să ratăm ținta desăvârșirii morale și intrării în Împărăția cerurilor.

Când astfel de preocupări, de fapt legitime, devin probleme care ne distrug liniștea interioară?

Preocupările excesivă pentru lucruri care sunt legitime, în genul hrănirii sau asigurării articolelor de îmbrăcăminte, reprezintă calea cea mai sigură de subminare a puterilor minții, reușindu-se în mod remarcabil cultivarea unui sentiment de nesiguranță și o concentrare unilaterală pe ceea ce este mijloc, pierzându-se din vedere ceea ce este scop. Astfel, se ajunge la un stil de viață materialist, orientat pe consum, nociv atât pentru cei care îl promovează, cât și pentru cei care îl urmează. Cauzele pierderii interesului pentru problemele cu adevărat spirituale, ce privesc legătura cu Dumnezeu, prin intermediul Scripturii și Duhului Sfânt, comuniunea de credință cu semenii, se pot regăsi cu ușurință în schimbarea preocupării de la ceea ce este scop la ceea ce este mijloc, lucru ce atrage după sine incapacitatea de a mai percepe realitatea prezenței lui Dumnezeu împreună cu noi și intervenția Sa în favoarea noastră. Desigur, o astfel de viață va fi caracterizată de o neliniște continuă, iar satisfacția niciodată nu va fi de durată.

Ce putem face pentru a remedia lucrurile? Cum putem avea o justă perspectivă asupra vieții?

Cuvintele Mântuitorului spuse cu ocazia „*predicii de pe muntele fericirilor*”, reprezintă chei de înțelegere ce ne vor conduce la remedierea stilului de viață materialist, străin de Dumnezeu, și ne vor aduce acea bucurie interioară pe care nimic din lume nu ne-o va putea oferi, decât numai relația cu Creatorul nostru. Remedierea presupune ajustarea perspectivei vieții, înțelegând că preocuparea excesivă pentru ceea ce este mijloc, fie hrană, îmbrăcăminte sau altele de felul acesta, se constituie ca o primejdie din care trebuie să ieșim prin contemplarea providenței divine în favoarea noastră. Un prim ajutor în acest sens ne este oferit de împlinirea intervenției divine, pe care o distingem privind la realitatea din jurul nostru și în mediul natural.

Ce putem învăța de la păsările cerului? Oare trebuie să nu facem nimic și doar să așteptăm? Care este învățătura?

Cu adevărat, asistăm la o minune greu de înţeles, cum toate aceste mulţimi de păsări şi animale sălbatice pot supravieţui, fără a se îngriji nimeni în mod expres de ele. Dincolo de legile naturale, ce pot fi observate de cercetători, există totuşi, un element ce depăşeşte înţelegerea, dar care vine la nivelul cunoştinţei noastre. În marele circuit al evenimentelor vieţii nu există întâmplare, iar faptul că toate aceste animale pot să trăiască, înseamnă că există Cineva care s-a îngrijit de acest lucru, nimeni altul decât Creatorul universului. Doar legile oarbe ale naturii nu ar fi suficiente pentru ca fiecare fiinţă să îşi găsească hrana potrivită, ci în scurt timp, toate animalele ar ajunge în situaţia de criză cu care ne confruntăm noi, de a duce lipsă, în ciuda celor mai puternice preocupări. Astfel, natura ne mărturiseşte despre existenţa Celui care armonizează toate lucrurile şi dă hrană corespunzătoare la timpul potrivit creaturilor pe care El le-a adus la existenţă. Animalele caută hrană pentru a trăi, dar există Cineva care le îndrumă către locul unde o pot găsi şi se îngrijeşte ca ea să existe.

De ce nu putem să realizăm nimic, dacă Dumnezeu nu ne pune înainte ocaziile de care avem nevoie?

Chiar şi cele mai asidue căutări nu pot să ne conducă la rezultat, dacă nu avem înaintea noastră ocazii prielnice. Regula de bază constă în faptul că noi trebuie să acţionăm, dar ocaziile ne sunt oferite de Dumnezeu, în măsura în care Îl recunoaştem în căile noastre şi avem dorinţa de a ne lăsa călăuziţi de El. Dacă ne vom supune autorităţii Sale, dacă vom privi lucrurile în adevărata lor perspectivă, atunci vom avea asigurarea că Domnul se va îngriji să facem faţă oricărei situaţii ce ar putea apărea în viaţa noastră, iar îngrijorarea nu va mai putea să prindă chip în mintea noastră pentru a ne distruge bucuria de a trăi.

Frumusețea Zilei de Mâine

„Nu vă îngrijoraţi de ziua de mâine, căci ziua de mâine se va îngrijora de ea însăşi. Ajunge zilei necazul ei.” — Biblia Cornilescu, Matei 6: 34

„Nu vă îngrijiţi de ziua de mâine, căci ziua de mâine se va îngriji de ale sale. Ajunge zilei răutatea ei.” — Biblia Ortodoxă, Matei 6: 34

„Deci, nu vă îngrijoraţi pentru ziua de mâine, căci ziua de mâine se va îngriji de ea însăşi. Ajunge zilei răutatea ei.” — Biblia Catolică, Matei 6: 34

De ce este necesar să citim uneori mai multe traduceri ale aceluiaşi verset?

Bogăţia de conţinut a Sfintelor Scripturi, aşa cum au fost ele redate în ebraică şi greacă, este cu totul deosebită, fapt pentru care uneori este necesar să comparăm mai multe traduceri cu scopul de a discerne valoarea extraordinară a textului sacru şi a învăţăturii ce ne este transmisă. Şi în cazul de faţă, având înaintea noastră trei traduceri diferite asupra aceluiaşi verset, putem să vedem mai bine ideea transmisă de cuvintele Mântuitorului cu referinţă la viitor, adică la ziua de mâine. Astfel, avem de-a face cu un joc de cuvinte, lucru des întâlnit în cuprinsul Evangheliilor,

între termenii „*îngrijorare*” şi „*îngrijire*” în sensul de a-ţi face griji sau de a te preocupa.

Ce putem să spunem cu privire la înţelesul acestui verset, aşa cum citim din cele trei traduceri?

Ideea clar exprimată, şi regăsită în alte traduceri din alte limbi, este că nu putem să ne îngrijim de ziua de mâine cât timp ne aflăm în ziua de astăzi, lucru de fapt evident, fiindcă viaţa se derulează la timpul prezent. Pe de altă parte, nu are sens să ne îngrijorăm de ceea ce va fi, fiindcă acest lucru nu va face decât să proiecteze o conotaţie negativă asupra zilei de mâine, fapt ce ne va distruge bucuria vieţii. Întotdeauna îngrijorarea face referinţă la problemele pe care nu le putem rezolva, fie fiindcă nu avem respectiva capacitate, fie că ele sunt undeva în viitor, un timp asupra căruia nu avem acces. Proiectând grija problemelor posibile sau probabile asupra zilei de mâine, nu facem altceva decât să accentuăm „*necazul*” sau „*răutatea*” a ceea ce am trăit în cursul zilei de azi, lucru ce ne va adânci în confuzie şi nelinişte.

Având în vedere aceste lucruri, poţi să nu te îngrijorezi cu privire la ce va fi în viitor? Poţi să stai liniştit, ca un spectator vizionând propria ta viaţă?

Ar fi nu numai neproductiv, dar chiar împotriva naturii, în sensul bun al cuvântului, ca noi să ne închipuim asemenea unor spectatori ai vieţii pe care o trăim. O astfel de abordare pasivă asupra vieţii ne-ar conduce în scurt timp la o stare de lâncezeală şi neputinţă din care nimic nu ne-ar mai putea scoate. Pe de altă parte, excesiva implicare în „*jocul vieţii*”, iar aici mă refer la cultivarea dincolo de ceea ce este raţional a preocupărilor ce nu trec de nivelul material, reprezintă o gravă eroare, ce conduce la pierderea perspectivei vieţii şi a valorilor spirituale fundamentale, ce se regăsesc în relaţia cu Dumnezeu. Prin urmare, nu trebuie să fim doar spectatori ai propriei vieţi, ci actori care se implică în mod raţional, fără a pierde niciodată legătura cu „*regizorul*” şi cu „*scenaristul*” vieţii, aşa cum trebuie să se întâmple în orice producţie de calitate, adică fără a neglija ceea ce ne spune Dumnezeu, Creatorul nostru.

Când preocuparea pentru viitor devine nocivă? Care ar fi o limită acceptabilă pentru o astfel de preocupare?

Preocuparea pentru viitor devine nocivă de îndată ce permitem ca ea să devină excesivă şi să ne ocupe cu totul mintea, lăsând la o parte ceea ce stă scris în Scriptură că „*Dumnezeu va purta de grijă*”. La modul concret, ori de câte ori ne lăsăm mânaţi de impuls şi de imaginaţie în a ne aventura să planificăm pentru viitor, fără a conştientiza prezenţa divină şi intervenţia Sa în favoarea noastră la momentul potrivit, vom cădea în capcana îngrijorării, fiindcă nimeni nu ne poate garanta că lucrurile vor decurge conform cu ceea ce noi am gândit. A nu lăsa loc lui Dumnezeu în viaţa noastră reprezintă rădăcina tuturor problemelor legate de îngrijorare şi de nelinişte cu privire la viitor. În acelaşi timp, ignorarea scopului pentru care existăm pe pământ, aduce automat cu sine o gândire egocentristă, ce se va manifesta prin preocupări excesive şi absurde, ce ne vor arunca în haos şi

confuzie. Limita acceptabilă este asigurată prin întreţinerea unei vieţi spirituale echilibrate, întreţesute cu preocupările ce privesc vremea prezentă. Cheia de boltă a unei astfel de abordări constă tocmai în armoniza cele două sfere de existenţă în care evoluăm: materială şi spirituală.

Cum se va îngriji ziua de mâine de nevoile ei? Este un principiu care lucrează de la sine?

„*Nimic nu lucrează de la sine în univers*" — ar fi un principiu cu aplicare generală. Prin urmare, nevoile zilei de mâine nu se vor asigura de la sine. Pe de altă parte, nici cel mai bun efort nu va soluţiona mulţimea de necunoscute ce ne pândesc în viitor, fapt pentru care preocuparea noastră nu depăşeşte practic graniţa prezentului, sau într-un limbaj metaforic, *„ziua de astăzi*" şi clipa de faţă. De aceea, noi depindem, spiritual şi material, de lucruri ce trec dincolo de puterea noastră de influenţare, dar care conduc direct la bunăstarea sau ruina noastră în viaţa de zi cu zi. Faptul că totul ar fi supus hazardului, aduce cu sine un sentiment de neliniște care nu se poate stinge în adâncurile conştiinţei noastre, un sentiment de frământare, care uneori coboară în abisul disperării sau al agoniei. Nimeni nu ne poate garanta ziua de mâine şi ceea ce ne va aduce ea. Atunci, ce este de făcut? Răspunsul este relativ simplu: trebuie să ne încredem în „*Cineva, care ne va purta de grijă*", adică în Dumnezeu, Singurul care are stăpânire asupra timpului, fie el trecut, prezent sau viitor.

La ce se referă asigurarea că Dumnezeu ne va purta de grijă pentru toate problemele noastre? Înseamnă să nu mai facem nimic?

Dumnezeu ne va purta de grijă pentru tot ceea ce noi nu suntem în stare să ne îngrijim. Negreşit, este adevărată şi afirmaţia reciprocă, şi anume că *„Dumnezeu nu ne va purta de grijă pentru ceea ce noi putem, şi trebuie, să ne purtăm de grijă*". Prin urmare, cheia adevăratului succes în viaţă constă în a coopera cu Dumnezeu în purtarea de grijă asupra nevilor vieţii. Dacă noi am făcut tot ce era omeneşte posibil pentru reuşită, iar efortul nostru a fost realizat sub inspiraţia călăuzirii divine, atunci avem asigurarea că partea care ne depăşeşte va fi împlinită prin puterea lui Dumnezeu. Astfel, noi am folosit ocaziile prezente pentru a ne întreţine în mod decent viaţa, iar Dumnezeu va lucra ca astfel de ocazii să se ofere şi în cursul zilei de mâine. În modul acesta, armonia devine deplină, fiindcă are la bază principiul relaţiei de cooperare dintre om şi Dumnezeu. Dincolo de a avea o perspectivă pasivă asupra vieţii, creştinismul presupune colaborarea cu Creatorul nostru, cu scopul atingerii potenţialului maxim a ceea ce putem deveni pe pământ.

Cum se îmbină acţiunea omului şi puterea divină în furnizarea lucrurilor necesare pentru întreţinerea vieţii?

Perspectiva corectă constă în a accepta ceea stă scris în Sfintele Scripturi, şi anume că Dumnezeu este Creatorul întregului univers şi că El este proprietarul de drept asupra a tot ceea ce există, incluzându-ne pe noi şi tot ceea ce avem pe pământ. În continuarea aceleiaşi idei, Biblia ne vorbeşte despre om ca fiind un administrator al Creatorului universului, împuternicit să acţioneze şi să modeleze ceea ce a fost adus la existenţă pe

pământ. Astfel, plecând de la realitatea că Dumnezeu este proprietarul de drept, iar noi suntem doar nişte administratori a ceea ce El a realizat, înţelegem că ori de câte ori acţionăm, trebuie să ne asigurăm că respectăm intenţia Creatorului. Dacă vom face acest lucru de fiecare dată, vom ajunge să acţionăm în armonie cu Dumnezeu, având garanţia că toate nevoile noastre vor fi satisfăcute la momentul potrivit.

Ce se întâmplă când pierdem percepţia prezenţei divine?

Dacă pierdem din vedere prezenţa divină împreună cu noi şi intervenţia lui Dumnezeu în favoarea noastră, se produce o întunecare a minţii, iar noţiunile fundamentale asupra scopului pentru care existăm în această lume se şterg din conştiinţă. Rezultatul imediat se materializează într-un stil de viaţă contrar intenţiei Creatorului, plin de probleme şi de neprevăzut, într-un mod care ne conduce la îngrijorare, disperare şi chiar la groază în faţa lucrurilor ce vor veni peste noi şi peste pământ. Nimic nu este mai îngrozitor decât o viaţă trăită fără a avea percepţia prezenţei divine cu tine şi acţionând în favoarea ta.

Ce se întâmplă când nu facem nimic şi aşteptăm ca lucrurile să se rezolve de la sine? Cum pot fi evitate extremele?

Dacă vom sta într-o aşteptare pasivă, în curând vom constata că nu mai suntem în stare de nimic şi viaţa va trece pe lângă noi lipsită de sens. Pe de altă parte, dacă vom acţiona în mod excesiv, fără a ne oferi repaus, în vederea refacerii forţelor şi consultării intenţiei divine, atunci vom fi în scurt timp epuizaţi şi chiar viaţa noastră se va sfârşi în mod prematur. De aceea, trebuie să îmbinăm în mod armonios aşteptarea şi acţiunea, oferind răgaz minţii să intre în legătură cu Dumnezeu pentru a dobândi putere şi viziune, după care să ne conectăm la realităţile vieţii pentru a transpune în practică intenţia Creatorului.

De ce este necesar să punem o limită îngrijorărilor şi să nu aducem în prezent posibilele necazuri din viitor?

Dacă nu vom pune o limită îngrijorărilor, ele vor năvăli peste noi distrugându-ne pentru început bucuria vieţii şi ulterior lichidându-ne fizic. Desigur, este grea o viaţă în care lipseşte Dumnezeu şi legătura cu Creatorul nostru. Viitorul aparţine numai celor care respectă intenţia divină şi au percepţia prezenţei divine împreună cu noi, acţionând în favoarea noastră.

Lăsând viitorul în seama lui Dumnezeu reprezintă sau nu un act de credinţă?

Credinţa în Dumnezeu înseamnă prin excelenţă să laşi toate lucrurile, inclusiv viitorul, în seama Sa. Astfel, îngrijorarea va dispărea complet din vieţile noastre şi ne vom putea bucura de frumuseţea zilei de mâine!

Motivația Jurnalului de Studiu Biblic

„Vindecarea spirituală înseamnă zdrobirea „capului şarpelui" prezent în noi şi eliberarea din sclavia păcatului."

Scopul unui jurnal este de a-ţi oferi un prilej de reflecţie cu privire la

tine şi la lumea în mijlocul căreia trăieşti. De aceea, un jurnal reprezintă, prin chiar natura sa, o formă de exprimare liberă, nesupusă constrângerilor unei prezentări în faţa unui auditoriu. Astfel, jurnalul poate să îţi ofere ocazia de a te descărca de tine însuţi şi de a te apropia mai mult de sine şi de ceea ce îţi doreşti cu adevărat de la viaţă. Este un lucru personal, la care accesul celorlalţi este permis doar în limita în care tu decizi aceasta. De ce însă un jurnal de studiu? Cum se împacă ideea de jurnal, care prin natura lui este liber în ce priveşte structura şi forma de expresie, cu cea de studiu, care presupune rigurozitate, metodă şi urmărirea unui scop bine determinat? Nu se distruge astfel cerinţa de subiectivitate, proprie unui jurnal?

Ei bine, iată cum cred că stau lucrurile. Jurnalul, chiar aşa nestructurat cum se prezintă, este totuşi, o formă de studiu personal asupra noastră înşine şi asupra realităţii cu care avem de-a face. Astfel, noţiunea de studiu există în chiar natura ideii de jurnal, fiind de fapt un element central. În plus, un jurnal motivaţional, fiindcă la acesta mă refer, nu poate fi altceva decât o formă de studiere a condiţiei spirituale în care te găseşti sau către care doreşti să avansezi, o contemplare a unui lucru cu care te identifici şi către care vrei să mergi. Aşadar, un jurnal de studiu nu este neapărat un lucru sistematic, în sensul unui angrenaj cu intrări şi ieşiri ingineresc îmbinate, ci mai degrabă, reprezintă o formă liberă de cugetare asupra unei realităţi pe care o investighezi cu perseverenţă, cu dorinţa de a-i desluşi misterele.

Un caz particular îl reprezintă jurnalul de studiu biblic, care îşi propune să exploreze conţinutul valoros al Sfintelor Scripturi, fiind o modalitate de punere în evidenţă a ideilor din textul sfânt din perspectiva unei persoane care citeşte direct Cuvântul şi se întrebă la fiecare pas: *„Ce înseamnă ceea ce citesc? Ce vor să spună aceste cuvinte?”* Mai departe, avansând treaptă cu treaptă şi verset cu verset, vei putea urmări traseul unei gândiri care se articulează pe ceea ce este scris, căutând să discearnă intenţia ultimă a Autorului.

În plus, poate exista un jurnal de studiu care să includă şi rugăciunea? Eu zic că da, fiindcă un jurnal ce este numai de studiu rămâne prin natura lui doar la nivelul de monolog asupra unei teme, o meditaţie personală sau ceva în genul acesta. Dar un jurnal de studiu ce include rugăciunea va surprinde ritmul relaţiei dintre două persoane: cel care se roagă şi Cel căruia îi sunt adresate cuvintele în cauză. Cu reverenţă şi cu teamă sfântă, rugăciunea este o formă de exprimare ce poate fi surprinsă în jurnalul de studiu şi redată ulterior pentru a inspira şi pe alţii.

Revin asupra caracterului personal al unui jurnal, fiindcă în mod deosebit dorinţa mea este de a reda o metodă de apropiere de Dumnezeu prin intermediul Sfintelor Scripturi atât prin studiu, cât şi prin rugăciune. Şi dacă nu este respectată până la capăt ideea de jurnal, care de regulă, rămâne tainic, ascuns privirii celorlalţi, este că totuşi, laolaltă, cel care scrie şi cel care citeşte, alcătuiesc o parte a familiei numită „*umanitate*”, având drept Tată pe acelaşi Dumnezeu.

Prezența Divină Ne Alungă Îngrijorarea și Teama

„Nu te teme, căci Eu sunt cu tine. Nu te uita cu îngrijorare, căci Eu sunt Dumnezeul tău. Eu te întăresc, Eu îţi vin în ajutor şi Eu te susţin cu dreapta Mea biruitoare.” — Isaia 41:10

Ce înseamnă „să te uiți cu îngrijorare”? Cum putem înțelege mecanismul de formare a fricii?

Îngrijorările apar din cauza modului deformat în care privim realitatea încercând să rezolvăm problemele cu care ne confruntăm doar prin puterea noastră. Nu este nimic mai periculos pentru mintea noastră, decât să încercăm să rezolvăm lucrurile şi situaţiile încurcate bazându-ne numai pe noi înşine. De aici rezultă o perspectivă îngrijorătoare asupra vieţii prezente pe care o ducem asupra viitorului. Astfel, a privi cu îngrijorare înseamnă să pierzi perspectiva pozitivă, la care ne îndeamnă Cuvântul lui Dumnezeu şi să uiţi de faptul că Dumnezeu se îngrijeşte de tine, în mijlocul tuturor situațiilor pe care le-ai putea întâlni în viață.

Cât de periculoase sunt îngrijorările în îndeplinirea datoriilor vieții?

Îngrijorările subminează la modul hotărât şi sigur orice efort de a face faţă cu succes datoriilor vieţii, aducând un sentiment de nesiguranţă, care conduce în cele din urmă la disperare şi abandon de sine. Prin cumulare, ele devin asemenea unor munţi de netrecut, dincolo de care nu mai putem zări nimic, împiedicându-ne să înaintăm pe cărarea vieţii.

Ce înseamnă să te temi? Din ce poate proveni frica?

Teama este un sentiment ce ne copleşeşte, aducându-ne perspectiva unui viitor incert, pe care nu reuşim să îl mai depăşim. Când apare frica, rămânem practic într-o stare de nesiguranţă din care nu ştim cum să mai ieşim, ce ne împiedică să mai vedem soluţia ieşirii din impas. Întotdeauna teama provine din pierderea încrederii asupra faptului că vom face faţă problemelor vieţii şi atrage după o sine o demobilizare generală, manifestată în multiple forme.

Cum putem înfrânge sentimentele de îngrijorare şi teamă? Ce paşi putem face în acest sens?

Soluţia biblică la problemele generate de îngrijorare şi teamă se traduce prin conştientizarea prezenţei lui Dumnezeu alături de noi, de sprijinul care este gata a-ne fi oferit de Creatorul universului, de acea convingere fermă în faptul că El este cu tine, fapt care se numeşte „*credinţă*”. De fiecare dată când manifestăm credinţă, orice gen de îngrijorare sau teamă nu are cum să se mai manifeste, fiindcă un sentiment superior pune stăpânire pe mintea noastră, capabil să dea la o parte orice urmă de întuneric. La modul concret, trebuie să nu mai privim spre „*sursa de întuneric*”, ci să ne îndreptăm privirile către Dumnezeu, spre promisiunile Sale. După aceea, este necesar să ni le însuşim şi să credem că au fost scrise pentru întărirea noastră la vreme nevoie. Ulterior trebuie să acţionăm ca şi cum acele lucruri promise prind deja contur sub ochii noştri, iar asigurările divine încep să se împlinească.

Cum se înţelege asigurarea oferită de Dumnezeu prin cuvintele: „Eu sunt cu tine”? Cum poate ea contracara teama?

Obiectiv vorbind, întotdeauna Dumnezeu este lângă noi, dar problema este că noi nu suntem conştienţi de acest lucru şi imediat pierdem din vedere acest mare adevăr. De aici încep o mulţime de probleme, care ne conduc în cele din urmă într-un labirint de situaţii şi încurcături din care nu mai putem ieşi. Însă dacă vom ajunge să conştientizăm faptul că Dumnezeu este alături de noi, de îndată se va produce o iluminare interioară, o aprindere a speranţei şi încrederii, care va alunga imediat orice fel de frică. Biblic vorbind, singurul antidot pentru teamă constă în conştientizarea prezenţei divine cu noi. Frica a apărut când oamenii au ales să se separe de Dumnezeu, dar dacă ne întoarcem la El, teama nu mai are cum să se mai producă.

La ce se referă expresiile: „Eu te întăresc” şi „Eu îţi vin în ajutor”? Cum pot ele contracara îngrijorarea?

Nu este suficient să conştientizăm faptul că Dumnezeu este alături de noi, dacă nu vom avea convingerea că El va interveni în favoarea noastră. Altfel, ar fi ca şi cum Dumnezeu ar fi prezent doar pentru a lua notă de suferinţa noastră, ceea ce deformează imaginea completă a planului său de intervenţie în favoarea umanităţii. De aceea, trebuie să mergem mai departe şi să conştientizăm faptul că El ne întăreşte, ne dă putere pentru a face faţă situaţiilor cu care ne confruntăm şi ne vine în ajutor indiferent de situaţie. De fapt, ori de câte ori am ieşit dintr-o încurcătură, Dumnezeu a fost de faţă şi a intervenit, direct sau indirect, în favoarea noastră. Când avem o astfel de convingere, atunci îngrijorarea nu are cum să se mai manifeste. În realitate, îngrijorarea a apărut de îndată ce omul a ales să nu mai depindă de Dumnezeu şi a încercat să îşi rezolve singur problemele pe care şi le-a adus asupra sa. Dar când convingerea intervenţiei divine devine dominanta vieţii noastre, îngrijorarea nu mai poate să acţioneze.

Ce înseamnă „Eu te sprijin cu dreapta Mea biruitoare”? La ce se referă această biruinţă şi cum putem să o avem neîncetat?

Dumnezeu ne oferă posibilitatea de a învinge la fiecare pas pe care îl facem prin viaţă, singura condiţie fiind aceea de a-L recunoaşte în toate căile noastre şi de a căuta să trăim în prezenţa Sa. Această biruinţă se răsfrânge asupra tuturor aspectelor experienţei noastre, conducându-ne progresiv la învingerea tuturor dificultăţilor şi neputinţelor pe care le avem, între care deja am menţionat sentimentul de teamă şi cel de îngrijorare. Împreună cu Dumnezeu, totul devine simplu iar experienţa biruinţei se transformă într-un lucru cât se poate de normal şi de natural.

MULȚUMIRE ȘI RECUNOȘTINȚĂ

Apreciere și Recunoștință față de Dumnezeu

„Iată, Dumnezeu este salvarea mea, voi fi plin de încredere şi nu mă

voi teme de nimic, căci Domnul Dumnezeu este tăria mea şi pricina laudelor mele şi El m-a mântuit. Veţi scoate apă cu bucurie din izvoarele mântuirii şi veţi zice în ziua aceea: Lăudaţi pe Domnul, chemaţi Numele Lui, vestiţi lucrările Lui printre popoare şi pomeniţi mărimea Numelui Lui! Cântaţi Domnului, căci a făcut lucruri strălucite! Să fie cunoscute în tot pământul! Strigă de bucurie şi veselie, locuitoare a Sionului, căci mare este în mijlocul tău Sfântul lui Israel." — Isaia 12: 2-6

Ce înseamnă să-L lăudăm pe Dumnezeu? Cât de important este să manifestăm recunoştinţă faţă de Creatorul nostru?

Lauda lui Dumnezeu trebuie să devină una dintre preocupările principale ale vieţii noastre, fiindcă acest lucru ne deschide perspectiva contemplării realităţilor spirituale. Pot spune că recunoştinţa faţă de Dumnezeu se aseamănă hrănirii cu un aliment de bună calitate, ce ne va da putere să trăim la înălţimea demnităţii pe care o avem de copii ai Celui Prea Înalt. În acelaşi timp, a-L lăuda pe Dumnezeu presupune mai mult decât articularea de cuvinte care să exprime aprecierea noastră, fiindcă ceea ce contează în primul rând este atitudinea pe care o avem faţă de Creatorul nostru.

Se poate spune că dacă oamenii ar fi dispuşi să-L laude pe Dumnezeu, atunci multe dintre problemele cu care se confruntă s-ar rezolva?

În primul rând, problemele de natură interioară, în genul tristeţii, depresiei şi descurajării, ca să nu mai vorbim de îngrijorare, s-ar micşora simţitor dacă ne-am deprinde să avem o atitudine de laudă la adresa lui Dumnezeu. O mare parte a întunericului ce ne înconjoară sufletul şi mintea este datorată tocmai acestei însingurări a omului faţă de Creator. De aceea, dacă ne întoarcem privirile către El şi ne exprimăm recunoştinţa, mulţumirea, adoraţia şi lauda, atunci fiinţa noastră interioară se va umple de lumină. Astfel, întunericul încetează să mai aibă o putere dominantă asupra noastră.

Dacă aşa stau lucrurile, de ce totuşi, oamenii au tendinţa să-L ignore pe Dumnezeu şi să nu-I acorde niciun fel de atenţie? De ce ne este atât de greu să-L lăudăm pe Dumnezeu?

Tendinţa de a-L uita pe Dumnezeu se manifestă în mod constant în vieţile noastre, fiindcă un principiu rău acţionează atât din afara, cât mai ales, din interiorul nostru. O astfel de influenţă caută să ne îndepărteze de Creatorul nostru, pentru ca astfel să intrăm într-un întuneric spiritual din care să nu mai ieşim niciodată. De aceea ne este atât de greu să-L lăudăm pe Dumnezeu. Alte cauze sunt lipsa de exerciţiu şi planificarea defectuoasă a activităţilor zilnice pentru a rezerva un timp special în care să ne rugăm şi să-L lăudăm pe Dumnezeu. Dacă I-am mulţumi lui Dumnezeu în fiecare zi, mai ales dimineaţa şi seara, atunci viaţa noastră ar fi împrospătată cu o energie spirituală cu totul deosebită.

Dar cum putem să-L lăudăm pe Dumnezeu? Ce cuvinte să folosim şi mai ales, ce model să-l urmăm?

Un bun exerciţiu pentru oricine doreşte să deprindă obiceiul de a-L

lăuda pe Dumnezeu constă în citirea cu atenţie a cărţii Psalmilor. În acest tezaur spiritual de excepţie sunt oferite modele şi expresii ce se vor dovedi utile în a ne ajuta, la rândul nostru, să-L lăudăm pe Dumnezeu. De fapt, ideea nu este de a copia pur şi simplu psalmii respectivi, ci principiul constă ca în propriile noastre cuvinte să-L lăudăm pe Creatorul nostru.

Revenind la cuvintele spuse de profetul Isaia, există vreo legătură dintre învingerea temerilor pe care le avem şi exerciţiul laudei la adresa lui Dumnezeu?

Ori de câte ori vom lăuda pe Dumnezeu, temerile de orice fel se vor micşora substanţial şi chiar vor dispărea. Acest lucru se explică prin faptul că lăudându-L pe Dumnezeu începem să distingem Cine este El, cât de mare este puterea Sa şi cât de dispus este El să vină alături de fiecare dintre noi. Prin laudă, conştientizăm cel mai bine Cine este Dumnezeu, atributele Sale veşnice şi intenţia Sa mântuitoare în ceea ce ne priveşte. Prin exerciţiul laudei, aceste lucruri se întipăresc cu putere şi astfel, credinţa noastră este hrănită cu acele elemente de care are nevoie pentru a se putea manifesta în cursul experienţelor prin care vom trece.

Se poate spune că doar simpla rugăciune, fără a fi însoţită de lauda lui Dumnezeu, nu îşi va atinge scopul de a ne apropia într-un sens special de Creatorul nostru?

Doar enumerarea cererilor pe care le avem, acesta fiind înţelesul, de regulă, atribuit rugăciunii, nu va fi suficientă pentru a ne apropia cu adevărat de Dumnezeu. De fapt, prin repetarea insistentă a problemelor cu care ne confruntăm, ajungem să ne scufundăm şi mai mult în disperarea aşteptării acelor consecinţe de care ne este teamă. Dar când cererile noastre sunt întreţesute cu momente de laudă la adresa Creatorului, tonusul nostru interior se întăreşte, iar credinţa noastră prinde contur chiar în mijlocul realităţilor cu care ne confruntăm. Abia atunci ajungem la convingerea interioară că Dumnezeu va răspunde cererilor noastre şi ne va rezolva problemele pe care I le-am spus.

Dacă este aşa de important să cultivăm deprinderea de a-L lăuda pe Dumnezeu, ce paşi se pot face în acest sens?

În primul rând, este necesar să alocăm un timp special în care să-L lăudăm pe Dumnezeu, iar în acest sens recomand câteva minute dimineaţa şi similar seara. Dacă privim în natură, vom vedea că dimineaţa, imediat ce se trezesc, păsările încep să cânte voios, exprimându-şi bucuria că se pot bucura de o nouă zi. Cât de frumos ar fi ca dimineaţa, după ce ne-am trezit din somn, şi înainte de a ne avânta în vâltoarea zilei, să avem câteva clipe în care să-L lăudăm pe Dumnezeu şi să Îi mulţumim că avem parte de bucuria vieţii pentru o nouă zi! De asemenea, seara, înainte de culcare, am putea să ne exprimăm aprecierea şi lauda faţă de Dumnezeu pentru tot ce am realizat în decursul zilei.

Cei mai mulţi creştini au astfel de momente alocate pentru rugăciune dimineaţa şi seara. În ce sens adăugarea unui timp pentru laudă ar fi utilă pentru a cultiva relaţia cu Dumnezeu?

Desigur, mulţi creştini au astfel de momente de rugăciune, dar de

regulă, ele sunt caracterizate de repetiţia unui şir mai lung sau mai scurt de cereri, care prin natura lor nu fac altceva decât să ne amintească problemele noastre, dintre care multe nu vor întârzia să apară. Astfel de rugăciuni, cel mai adesea nu vor avea un efect benefic, sau alteori vor fi numai un exerciţiu superstiţios, dacă nu vom adăuga mulţumirea şi mai ales lauda. Înainte de a-I cere ceva lui Dumnezeu, trebuie să contemplăm Persoana Sa şi ne exprimăm aprecierea noastră, care de fapt va spune care este în realitate concepţia noastră despre Dumnezeu.

Cum este afectată concepţia noastră despre Dumnezeu când Îl lăudăm, contemplând Persoana Sa şi mărturia Sa oferită prin Sfintele Scripturi?

Dacă vom relua cuvintele de laudă ale profetului Isaia, atunci vom nota expresii în genul „*Domnul Dumnezeu este tăria mea şi cauza laudelor mele*”, „*prezentaţi lucrările Lui printre popoare, mărturisiţi mărimea Numelui Lui*” şi „*mare este în mijlocul tău Sfântul lui Israel*”. Prin urmare, conştiinţa puterii lui Dumnezeu, a înţelepciunii şi sfinţeniei Sale, erau de natură să-i ofere o încredere deplină lui Isaia, pentru ca astfel să spună „*Dumnezeu este salvarea mea, voi fi plin de încredere şi nu mă voi teme de nimic*”. Relaţia este de tipul cauză-efect, mai precis, când devenim conştienţi Cine este Dumnezeu, cât de mare este puterea Sa şi ce intenţie are în ceea ce ne priveşte, ne va fi mult mai uşor să avem credinţă asupra intervenţiei Sale salvatoare asupra vieţilor noastre.

Se poate spune că prin intermediul laudei, concepţia noastră despre Dumnezeu se va dezvolta tot mai mult?

Nu ştiu exact dacă în ceruri va mai trebui să ne rugăm, cel puţin aşa cum facem pe pământ, şi mă refer la confruntarea fiecăruia dintre noi cu o realitate ostilă, ce necesită asistarea unei puteri de excepţie pentru a-i face faţă. Aşadar, nu îmi dau seama dacă rugăciunea sub forma cererii va mai fi practicată în Noua Eră. Dar cu siguranţă, toate fiinţele din lumea cerească au o plăcere deosebită în a-L lăuda pe Dumnezeu şi în a-şi îmbogăţi tot mai mult concepţia pe care o au despre Creatorul întregului univers. Dacă acest lucru este valabil în ceruri, cu atât mai mult este important aici, pe pământ, unde suntem asaltaţi de atât de multe influenţe ce au drept scop să-L uităm pe Dumnezeu.

Putem afirma că prin exerciţiul laudei, de fapt, aplicăm principiul de a ne aduce aminte de Dumnezeu şi de tot ceea ce El ne porunceşte?

Exerciţiul laudei ne va conduce să ne aducem aminte de atotputernicia Dumnezeului nostru, de faptul că El este izbăvirea noastră, şi nu în ultimul rând, vom fi conduşi să ne aducem aminte de tot ceea ce El ne-a poruncit şi de toată dorinţa Sa unită cu puterea de a o împlini prin Iisus Hristos. Când lăudăm pe Tatăl ceresc, ajungem în scurt timp să-I dăm slavă şi Fiului Său, pentru iubirea Sa cea mare, pentru sacrificiul pe care L-a dovedit faţă de noi prin moartea pe cruce şi prin tot ceea ce El a făcut pentru noi. Prin laudă, concepţia noastră despre Dumnezeu se îmbogăţeşte şi se dezvoltă tot mai mult, până când înţelegem că El este cu totul în stare şi doritor să ne ajute în problemele noastre zilnice. Astfel, cererile noastre

vor fi rostite într-o atitudine de credinţă, ce se sprijină ferm pe ceea ce Dumnezeu este cu adevărat.

Aşadar, lauda lui Dumnezeu reprezintă cea mai bună pregătire pentru aducerea cererilor noastre înaintea Sa?

Dacă primele noastre cuvinte faţă de Dumnezeu, şi ar fi bine să fie şi primele noastre cuvinte rostite în decursul unei zile, ar fi de laudă la adresa Sa, atunci cererile noastre ar fi însoţite de acel „*parfum frumos mirositor*" şi ar fi precum „*tămâia aromată ce se aducea la Templul de la Ierusalim*" adăugată pe altarul rugăciunilor noastre. Experienţa ar fi înviorătoare, fiindcă în loc să ne mai amintim cât de slabi suntem, am vedea cât de puternic este Domnul stăpânind asupra întregului Univers şi asupra vieţilor noastre. Astfel, o lumină cerească ar pătrunde în inimile noastră şi am putea să privim cu speranţă şi încredere către viitor.

Se poate spune că astfel, vom avea o avanpremieră a realităţilor cereşti ce ne aşteaptă la capătul unei vieţi de credinţă în Dumnezeu?

Desigur, vom experimenta astfel o bucurie interioară pe care nimic şi nimeni nu va putea să ne-o răpească până în ziua în care ne vom întâlni „*faţă către faţă*" cu Dumnezeul nostru la a doua venire a lui Hristos!

Exercițiul Nobil al Recunoștinței

„Te voi înălţa, Dumnezeule, Împăratul meu, şi voi binecuvânta Numele tău în veci de veci. În fiecare zi Te voi binecuvânta şi voi lăuda Numele Tău în veci de veci. Mare este Domnul, foarte vrednic de laudă şi mărimea Lui este nepătrunsă. Fiecare om să laude lucrările Tale şi să vorbească despre marile Tale fapte! Voi descrie strălucirea slăvită a măreţiei Tale şi voi cânta minunile Tale. Oamenii vor vorbi despre puterea Ta extraordinară şi eu voi povesti despre mărimea Ta." — Psalmul 145:1-6

Psalmistul spunea că va lăuda Numele lui Dumnezeu „în veci de veci". Chiar este posibil să-L lăudăm pe Dumnezeu neîncetat?

Dacă este vorba despre o laudă exprimată prin cuvinte, desigur, nu vom putea să vorbim tot timpul despre ceea ce a făcut Dumnezeu în favoarea noastră. Dar pe de altă parte, putem să dovedim o atitudine constantă de laudă şi recunoştinţă faţă de Dumnezeu. De aceea, cred că subiectul central al psalmilor constă în dezvoltarea unei atitudini de permanentă laudă la adresa lui Dumnezeu, fapt ce presupune o anumită orientare a atenţiei noastre către lucrurile spirituale şi către Creatorul nostru. O astfel de atitudine ne va însoţi de-a lungul veşniciilor, după ce vom intra în Împărăţia cerurilor.

Prin urmare, se poate spune că atitudinea de permanentă laudă şi recunoştinţă faţă de Dumnezeu, se constituie ca un element important de pregătire pentru viaţa viitoare?

Aşa cum se poate observa cu uşurinţă din cartea Apocalipsei şi din alte părţi ale Bibliei, fiinţele cereşti îşi înalţă neîncetat laudele şi îşi exprimă aprecierea faţă de Dumnezeu şi faţă de ceea ce El realizează în favoarea

întregului univers. Prin urmare, pentru a ne putea alătura lor, este necesar să dobândim această atitudine, ce ne va ajuta să ne integrăm într-o lume în care o activitate principală constă în contemplarea lucrărilor Creatorului cerurilor şi al pământului. Prin cultivarea unei atitudini de laudă şi apreciere, vom fi aduşi mai aproape de momentul integrării noastre în lumea veşnică.

Care ar putea fi sursele noastre de inspiraţie, când dorim să-L lăudăm pe Dumnezeu?

Dacă vom examina cu atenţie versetele citate, vom observa că prima sursă de inspiraţie privind lauda lui Dumnezeu este constituită de „*mărimea Lui nepătrunsă*", de faptul că nimic nu poate să cuprindă pe Creatorul universului. De fapt, când ne gândim la Dumnezeu, avem în primul rând percepţia nemărginirii Sale, a faptului că El este mai presus decât toate lucrurile. În mod fundamental, infinitatea Sa exprimă într-un mod esenţial măreţia naturii divine, ce întrece orice imaginaţie. Când privim la lucrurile grandioase din Univers, în genul vastităţii cerului sau dimensiunilor impresionante ale corpurilor cereşti, galaxiilor şi constelaţiilor de tot felul, avem de fapt percepţia doar a unor lucruri nesemnificative în raport cu infinitatea lui Dumnezeu.

Dacă aşa stau lucrurile, înseamnă că niciun astronom, sau om de ştiinţă autentic, nu poate rămâne ateu când studiază bolta cerului şi ceea ce ea ne descoperă, corect?

Chiar şi ateii cei mai învederaţi sunt copleşiţi de ceea ce se descoperă la scara universului vizibil sau de dimensiunile inimaginabile ce separă corpurile cereşti şi sistemele solare. Este foarte greu, chiar imposibil, să crezi că toate aceste lucruri au apărut la întâmplare, că la origine se află doar o mare explozie, care a condus peste miliarde de ani la formarea tuturor sistemelor cereşti. Sunt sigur că orice om văzând aceste lucruri, involuntar, ar ajunge să fie impresionat şi să se gândească dacă nu cumva există un Creator al tuturor acestor planete, stele, constelaţii şi galaxii.

Să urmărim ce alte raţiuni mai avea psalmistul pentru a aduce laude lui Dumnezeu? Ce alte surse de inspiraţie mai avea el în vedere?

În continuare psalmistul face referinţă la „*faptele Sale cele mari*", adică la acele lucrări extraordinare de care el a luat cunoştinţă. În acest sens, putem menţiona, pe lângă aducerea la existenţă a cerurilor şi pământului, şi alte lucrări deosebite, în genul întocmirii planului de salvare, de alegere a lui Avraam şi de eliberare a poporului ales din Egipt. Astfel, studiind Sfintele Scripturi observăm o mulţime de lucruri deosebite pe care Dumnezeu le-a realizat de-a lungul veacurilor, cu implicaţii directe asupra a ceea ce noi trăim astăzi.

În legătură cu faptele deosebite realizate de Dumnezeu în istoria poporului ales, în ce măsură acestea aveau o influenţă directă asupra psalmistului?

Ar fi suficient să ne gândim că intrarea poporului evreu în Canaan a fost posibilă numai prin intervenţia divină, care a deschis într-un mod supranatural calea de înaintare, distrugând armatele vrăjmaşilor. Mai

departe, poporul ales nu a fost alungat din Palestina, tocmai pentru că Dumnezeu a fost îndurător şi a acordat har, cu speranţa întoarcerii de la căile lor rele. Practic, psalmistul putea să-L laude pe Dumnezeu la Templul Său de la Ierusalim, fiindcă Dumnezeu Îşi ţinuse promisiunea că va elibera pe poporul Său din Egipt şi va avea îndurare faţă de greşelile acestuia.

Se poate spune că practic, şi noi avem motive de a-L lăuda pe Dumnezeu pentru lucrările Sale cele mari?

Să ne gândim că dacă Dumnezeu nu ar fi adus la existenţă Pământul, noi nu am fi existat. Mai departe, dacă El nu ar fi fost îngăduitor faţă de umanitate, atunci judecata nimicitoare ar fi venit de mult. În continuare, dacă El nu ar fi trimis pe Fiul Său ca sacrificiu pentru păcatele noastre, nu ar mai fi avut sens continuarea istoriei pe planeta Pământ şi nici nu am mai fi avut speranţă pentru viitor. În consecinţă, avem multe motive de a-L lăuda pe Dumnezeu pentru cât de mare este bunătatea, îndurarea şi mila ce ne-au fost acordate nemeritat.

Dacă aşa stau lucrurile, care sunt mărturiile lui Dumnezeu ce ne înconjoară tot timpul şi la care ar fi bine să luăm aminte?

Fie că este vorba despre cei care nu cred în Dumnezeu, fie că ne referim la cei care mărturisesc credinţa în El, se poate spune că nimeni nu rămâne fără o mărturie cu privire la faptele cele mari ale Creatorului universului. Întreaga natură ne vorbeşte cu claritate, pot spune că îşi înalţă glasul, chiar strigă, mărturia cu privire la Cel care a adus-o la existenţă. Simţurile noastre sunt într-un permanent contact cu toate acestea. Când privim măreţia bolţii cereşti de deasupra noastră, când privim câmpurile întinse pline de viaţă şi nenumărate plante mari sau mici şi când vedem înălţimea munţilor şi splendoarea pădurilor alpine, avem dovada vie că Dumnezeu există, că Îi pasă de noi şi că ne-a acordat viaţă pentru a-L cunoaşte cu adevărat.

Care sunt acele lucruri ce ne-ar ajuta să ne alăturăm psalmistului şi fiinţelor cereşti în a aduce laudă lui Dumnezeu?

În primul rând, există o ignorare a mesajului naturii şi o neştiinţă asupra mărturiei Scripturii. În consecinţă, este necesar să ne reeducăm percepţia pentru a acorda atenţie lucrurilor din natură, care ne vor vorbi despre Dumnezeu. Mai departe, studiul biblic trebuie să devină zilnic, adică este necesar să rezervăm un timp special în fiecare zi pentru a citi şi studia din Biblie. Prin urmare, va trebui să ne definim priorităţile vieţii încât să putem „*citi*” cartea naturii şi cea a Scripturii. Printr-o justă educare a atenţiei şi o planificare înţeleaptă a activităţilor zilnice, avem ocazia de a privi prin aceste „*ferestre*” către Creator şi să dobândim raţiuni evidente în a-L lăuda pe Dumnezeu.

Ce alte raţiuni mai avea psalmistul în a-L lăuda pe Dumnezeu? La ce anume mai face el referinţă?

Mai departe, el menţionează „*strălucirea slăvită a măreţiei Sale*”, adică face referinţă la atributele grandorii lui Dumnezeu, notând în mod deosebit „*strălucirea Sa plină de slavă*”, adică lumina extraordinară asociată manifestării prezenţei divine. În multe ocazii în cuprinsul

Scripturii observăm că descoperirea lui Dumnezeu s-a realizat în mijlocul unei lumini mai strălucitoare decât a Soarelui. Acest detaliu nu este întâmplător, fiindcă lumina face posibilă vederea lucrurilor din jurul nostru. Să ne imaginăm ce ar însemna dacă ar dispărea orice sursă de lumină? Ce am mai putea distinge în mijlocul realităţii în care trăim? Similar, lumina care vine din prezenţa lui Dumnezeu, ne oferă atât fizic, cât mai ales spiritual, posibilitatea de a cunoaşte tainele întregului univers.

În ce mod intrăm în contact cu această lumină a strălucirii prezenţei divine? Cum putem să experimentăm ceea ce spune psalmistul?

Experienţa supremă va fi când vom fi înfăţişaţi înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu, după ce vom fi înălţaţi la ceruri. Dar şi până atunci, lumina prezenţei divine se manifestă când deschidem paginile Sfintelor Scripturi şi când ne aplecăm în adorare şi rugăciune înaintea Sa, cu scopul de a-I mulţumi şi a ne exprima recunoştinţa pentru tot ceea ce a făcut în favoarea noastră. În astfel de împrejurări, într-un sens special, cuvintele Scripturii prind viaţă şi avem ocazia să distingem lumina prezenţei Sale.

Psalmistul mai vorbeşte şi despre „minunile lui Dumnezeu". La ce face el referinţă prin aceste cuvinte?

Am putea spune că este o repetare a temei „*faptelor mari*" ale lui Dumnezeu, dar există o nuanţă asupra căreia vreau să mă opresc. Când privim la distanţă un anumit peisaj, distingem mai întâi părţile mai mari ale elementelor ce îl compun. Însă pe măsură ce ne apropiem, începem să vedem tot mai multe detalii. De exemplu, de la depărtare putem vedea o pădure ce ne înfăţişează un colorit preponderent verde închis. Însă când ne apropiem, vom începe să distingem tonurile de verde, sau alteori de ruginiu, dacă s-a apropiat toamna, observăm copacii şi o mulţime de alte detalii. Similar, când ne apropiem, prin contemplarea naturii sau a Scripturii, de Dumnezeu, începem să distingem amănuntele şi nuanţele.

În ce sens, ideea de „minuni" ne oferă un detaliu asupra „faptelor mari ale lui Dumnezeu"? Cum ne ajută aceasta să privim în profunzimea surselor de inspiraţie ce ne vor conduce să Îl lăudăm pe Dumnezeu?

De la depărtare vom distinge, poate, că Dumnezeu a creat această lume, iar printr-o simplă citire vom învăţa despre modul în care El a lucrat în istoria poporului sfânt. Dacă vom acorda atenţie acestor lucruri şi vom distinge detaliile creaţiei şi răscumpărării, studiind, nu doar citind, acordând atenţie amănuntelor semnificative şi nu doar privind grăbiţi, atunci vom fi fascinaţi de descoperirea faptului că totul se bazează pe o intervenţie inexplicabilă şi minunată. Ce este de fapt o minune? O minune este ceva ce întrece capacitatea noastră de înţelegere, ceva ce nu poate fi explicat până la capăt, o taină în faţa căreia rămânem muţi de admiraţie. Ei bine, aşa este slava lui Dumnezeu: inexplicabilă, o taină în faţa căreia ne plecăm, dar în acelaşi timp, o sursă de inspiraţie nesfârşită în a aduce laudă Creatorului universului.

La final, ce anume ne spune psalmistul despre ce înseamnă să-L lauzi pe Dumnezeu?

El ne vorbeşte despre faptul că „*va povesti mărimea lui Dumnezeu*”, adică îşi va aduce mărturia de credinţă cu privire la tot ceea ce a descoperit privind pur şi simplu către Dumnezeu.

Recunoștința față de Dumnezeu

„După aceea am auzit glasul multor îngeri, ce stăteau în jurul scaunului de domnie, împreună cu al Fiinţelor vii şi căpeteniilor; numărul îngerilor era de zeci de mii de zeci de mii şi mii de mii, mai precis sute de mii de miliarde de îngeri. Ei au spus cu glas tare:

— Vrednic este Mielul sacrificat să primească: puterea, bogăţia, înţelepciunea, tăria, cinstea, slava şi lauda!

Şi am auzit pe toate fiinţele din cer, de pe pământ şi de sub acesta, de pe mare şi din aceasta cum au răspuns:

— Celui ce stă pe scaunul de domnie şi Mielului să fie lauda, cinstea, slava şi stăpânirea în vecii vecilor!

Imediat, cele patru Fiinţe Vii au răspuns:

— Amin!

Şi cele douăzeci şi patru căpetenii s-au plecat şi I s-au închinat.” — Apocalipsa 5:11-14

Cui Îi sunt adresate aceste cuvinte de laudă? Ce învăţătură avem din exemplul oferit de fiinţele cereşti?

Cuvintele de laudă ale îngerilor sunt adresate „*Mielului*”, adică lui Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu. Ulterior, ca răspuns la acest apel, toate fiinţele din univers se unesc cu laudă şi recunoştinţă faţă de „*Cel ce stă pe scaunul de domnie şi Mielul*” conturând o imagine impresionantă. Mă gândesc ce impact au corurile ce numără mii de participanţi şi uralele pe care le rostesc mulţimi de zeci de mii de oameni. Însă în cazul de faţă este vorba de miliarde de fiinţe ce locuiesc în univers lăudând la unison pe Dumnezeu Tatăl şi pe Fiul Său!

Care este raţiunea supremă pentru care Iisus Hristos este adorat şi lăudat de îngerii cereşti?

Elementul cheie constă în faptul că „*a fost înjunghiat*”, adică se face referinţă la sacrificiul adus în favoarea umanităţii, ce a deschis posibilitatea ca oameni născuţi pe planeta Pământ să poată fi înălţaţi în Împărăţia cerurilor. A fost un lucru de neimaginat, ca Acela care era Conducătorul întregului univers, să renunţe la demnitatea divină şi să ia chipul omului căzut, ca ulterior să se sacrifice pentru a dobândi dreptul răscumpărării. Uimirea iniţială a îngerilor a fost urmată de înţelegerea iubirii lui Dumnezeu, care a condus la sacrificiu de sine în favoarea celui vinovat. În continuare, ne putem gândi la durerea pe care au trăit-o fiinţele cereşti văzând chinurile de nesuportat la care a fost supus Fiul lui Dumnezeu însoţite de batjocură, nedreptăţire iar în final de condamnarea la o moarte teribilă.

Se poate spune că vizionarea vieţii lui Iisus Hristos a condus la o intensificare a sentimentelor de iubire faţă de Dumnezeu din partea

întregului univers?

Să ne gândim că în Biblie se vorbeşte despre o revoltă a îngerilor împotriva lui Dumnezeu, acest lucru conducând la apariţia păcatului şi nelegiuirii. Era necesar ca fiinţele cereşti să aibă o demonstraţie clară a iubirii lui Dumnezeu pentru a înţelege că guvernarea Sa nu a fost niciodată caracterizată de egoism şi de principii meschine. Cel Atotputernic nu are nevoie şi nici nu solicită adorarea fiinţele create, acest lucru trebuind să fie liber consimţit şi bazat pe iubire. Prin vizionarea vieţii lui Iisus Hristos, îngerii din ceruri au înţeles că Fiul lui Dumnezeu este vrednic să primească stăpânirea întregului univers.

La ce anume se referă această „vrednicie", pe care fiinţele din ceruri o recunosc Fiului lui Dumnezeu, din enumerarea făcută în aceste versete?

Avem şapte elemente în respectiva enumerare, adică mai precis: „*puterea, bogăţia, înţelepciunea, tăria, cinstea, slava şi lauda*". Caracterul de excepţie dovedit de Fiul lui Dumnezeu, I-a adus recunoaşterea unanimă asupra faptului că poate primi autoritatea de Conducător al întregului univers. Prin urmare, prima enumerată este „*puterea*". Cât de mult şi-a dorit Cel Rău această putere şi cum ar fi dat totul pentru ea! Ne putem gândi cu uşurinţă la cât de mulţi despoţi au râvnit de-a lungul timpului să deţină puterea absolută ce se cuvenea doar lui Dumnezeu, fiindcă numai El o poate exercita într-un mod cu totul drept. Astfel, istoria universului a demonstrat că numai Fiul lui Dumnezeu poate primi o astfel de autoritate, fiindcă doar El are un caracter desăvârşit.

Ce alte elemente sunt enumerate în legătură cu „vrednicia" lui Iisus Hristos? Ce ne învaţă aceste lucruri?

Urmează în secvenţă logică „*bogăţia*", adică dreptul de proprietate asupra întregului univers. Nu pot să nu mă gândesc la cât de mult şi-au dorit Satana şi oamenii ce l-au urmat să îşi însuşească în mod egoist şi lacom resursele planetei Pământ. Câtă suferinţă a rezultat, ce luptă şi câte nedreptăţi! Din obsesia nocivă a acumulării de mijloace şi resurse, marea majoritate a lumii a avut de îndurat suferinţe teribile. Şi orientarea greşită către rău, prin crearea de tot felul de maşini distrugătoare, a răspândit moartea pe pământ. Acest lucru poate părea straniu pentru o generaţie dedată consumului şi ignorării mediului înconjurător, dar Biblia spune clar că numai Dumnezeu este proprietarul de drept al planetei, iar noi suntem doar administratori vremelnici, având în faţă timpul când vom depune bilanţul activităţii noastre din această lume.

Despre ce se vorbeşte mai departe cu privire la lucrurile ce Îi sunt recunoscute ca aparţinând de drept lui Iisus Hristos?

Citim despre adevărata înţelepciune, ce se manifestă prin acea ştiinţă de a îmbina perfect toate lucrurile. Numai Iisus Hristos este capabil să aducă o astfel de armonie în univers, să conducă la consens între toate fiinţele create şi să soluţioneze orice gen de problemă ar apărea. Doar El a identificat şi a oferit soluţia pentru rezolvarea dilemei păcatului împreună cu Tatăl ceresc. În continuare, se vorbeşte despre „*tărie*", adică acea capacitate de realizare a oricărui lucru, indiferent de natura acestuia.

Autoritatea omenească are putere prin faptul că apelează la forţa maselor, care contribuie la îndeplinire ei, dar guvernarea divină nu are nevoie de suportul altor persoane, ci ea are putere de a se împlini prin ea însăşi, lucru ce s-a văzut în crearea lumii noastre. O astfel de tărie I-a fost recunoscută lui Hristos prin realizarea celui mai extraordinar lucru: salvarea omului.

Iar „cinstea, slava şi lauda", la ce se referă? Cum le înţelegem şi ce învăţătură putem avea?

Într-o altă traducere se spune „*onoarea, gloria şi binecuvântarea*" (King James Version) şi înţelegem astfel că toate fiinţele din ceruri recunosc demnitatea ce I-a fost conferită lui Iisus Hristos de Tatăl Său. Aceste calităţi mărturisesc faptul că a fost dreaptă înălţarea Sa la această condiţie, după ce mai înainte abandonase tot ce avea cu scopul de a deveni sacrificiu pentru păcat. Şi nu în ultimul rând, întreaga laudă şi binecuvântare I se cuvin pentru tot ceea ce a realizat. Învăţătura practică pe care o putem desprinde constă în a aprecia, la rândul nostru, ceea ce a făcut Iisus Hristos pentru noi şi să ne alăturăm chiar de acum corului de îngeri cereşti ce se închină Fiului lui Dumnezeu, recunoscându-I meritele unice şi vrednicia de excepţie.

Ce se poate spune despre răspunsul pe care îl dau toate fiinţele din ceruri şi de pe pământ la cuvintele exprimate de cororile îngereşti?

Răspunsul tuturor fiinţelor din ceruri şi de pe pământ constă într-o laudă adusă „*Celui ce stă pe scaunul de domnie şi Mielului*", adică deopotrivă lui Dumnezeu Tatăl şi Fiului Său preaiubit. Asistăm astfel la o amplificare, asemenea unui ecou, a cuvintelor rostite de îngeri, îmbogăţind şi extinzând conţinutul a ceea ce a fost anterior exprimat. Această revărsare a cuvintelor de laudă ne arată că niciodată nu vom putea epuiza raţiunile pentru care avem privilegiul să ne manifestăm recunoştinţa faţă de Dumnezeu şi mijloacele de a face acest lucru vor fi nesfârşite. Acest răspuns este mai concis, dar valenţele sale se extind la scară universală când se spune despre „*lauda, cinstea, slava şi stăpânirea în vecii vecilor*". Prin aceste cuvinte, toate fiinţele din univers îşi exprimă dorinţa ca Dumnezeu să domnească peste întreaga creaţie, menţionând în mod specific pe Tatăl ceresc şi pe Iisus Hristos.

De ce a fost necesară această precizare despre Tatăl din ceruri şi Fiul Său, Iisus Hristos? Oare nu era clar de la început că Dumnezeu reprezintă autoritatea supremă în univers?

Lucrurile ar fi fost clare dacă nu ar fi intervenit apariţia păcatului, care la început a afectat o mare parte din îngeri, după care s-a extins pe pământ. Neascultarea de Dumnezeu înseamnă revoltă împotriva Sa, adică un efort bine direcţionat de a nu-L recunoaşte ca fiind Creatorul şi Stăpânul de drept asupra a tot ce există. De aceea, era necesară o confirmare deplină atât din partea îngerilor, cei care au căzut iniţial în păcat, cât şi din partea fiinţelor de pe pământ, care au urmat pe această cale rea. Prin cuvinte de laudă, ambele categorii îşi exprimă acum credinţa pe care o au în faptul că numai Dumnezeu, adică Tatăl şi Fiul, este vrednic să conducă întregul univers.

Cum se leagă toate aceste lucruri de viaţa pe care o trăim aici, pe pământ? În ce sens suntem şi noi implicaţi în această dramă cosmică?

Implicarea noastră derivă din faptul că suntem urmaşii celor care deşi au avut parte de binecuvântarea lui Dumnezeu, totuşi au ales să se unească cu îngerii căzuţi, şi aici mă refer la Adam, Eva, precum şi la toţi oamenii care de-a lungul secolelor au contribuit la această decădere. Problema este că ne aflăm pe o cale a distrugerii şi dacă nu vor fi luate măsuri hotărâte pentru schimbarea direcţiei vieţii, nu vom putea evita sfârşitul teribil ce va veni asupra tuturor celor răzvrătiţi, începând cu îngerii necredincioşi. Trecerea de la păcat la nevinovăţie trebuie să fie cel mai urgent lucru pe care îl avem de făcut şi cultivarea laudei lui Dumnezeu se constituie ca un mijloc eficient în a ne conduce sub autoritatea Sa.

Obişnuinţa a făcut ca de-a lungul timpului oamenii să se laude unii pe alţii sau să îşi ridice în slăvi conducătorii. În ce sens lauda lui Dumnezeu este diferită?

Dacă diferiţii mari conducători ai lumii au cules, sau au impus, aducerea de laude, în cazul lui Dumnezeu, El nu ne cere şi nici nu ne solicită în vreun fel un astfel de lucru. Nu înseamnă că Dumnezeu nu aşteaptă sau nu se bucură când aducem laude Numelui Său, dar în niciun caz nu ne forţează. Până la urmă, când lăudăm pe cineva, fără a fi un lucru izvorât din inimă, de fapt minţim în modul cel mai clar şi ne prefacem, ori aşa ceva nu este acceptabil înaintea lui Dumnezeu. Lauda trebuie să izvorască dintr-un cuget curat şi ea se bazează pe recunoaşterea a ceea ce a făcut Dumnezeu în istoria lumii şi în vieţile noastre.

Cum putem cultiva deprinderea aducerii de laude la adresa lui Dumnezeu? Ce putem face în acest sens?

Cel mai simplu lucru care ne stă la îndemână este cel de a ne îmbogăţi conţinutul rugăciunilor, adăugând la început şi la sfârşit mai multe cuvinte de laudă, în genul celor pe care le-am studiat. La început prin copiere, ulterior prin îmbogăţire, vom ajunge să exprimăm prin cuvinte şi prin gânduri lauda lui Dumnezeu şi a lui Iisus Hristos. Vom constata în scurt timp că dispoziţia interioară va fi schimbată, fiindcă în loc să ne concentrăm pe noi înşine şi pe problemele noastre, ne vom focaliza atenţia asupra lui Dumnezeu şi a realităţilor cereşti. În plus, paleta de expresii pe care le utilizăm în rugăciune va începe să se îmbogăţească. Pot spune din experienţă, că prin intermediul acestui exerciţiu vom ajunge să ne îmbogăţim substanţial viaţa spirituală şi vom cultiva o atitudine de permanentă laudă la adresa lui Dumnezeu.

La final, ce putem face pentru a-I aduce laude în mod constant lui Dumnezeu?

În primul rând, trebuie să ne propunem acest lucru. După aceea, este necesar să definim un timp şi un loc în care să-L lăudăm pe Dumnezeu. Şi în continuare, zilnic va trebui să perseverăm, având la bază ceea ce studiem din Scriptură şi ceea ce experimentăm în viaţa noastră.

Trei Comori: Aprecierea, Mulțumirea și Recunoștința

„Voi binecuvânta pe Domnul în orice vreme. Lauda Lui va fi întotdeauna în gura mea. Să mi se laude sufletul în Domnul! Să asculte cei nenorociți și să se bucure. Înălțați pe Domnul împreună cu mine. Să lăudăm cu toții Numele Lui! Eu am căutat pe Domnul, mi-a răspuns și m-a salvat din toate temerile mele. Când îți întorci privirile spre El, te luminezi de bucurie și nu ți se umple fața de rușine. Când strigă un nenorocit, Domnul îl aude și-l scapă din toate necazurile." — Psalmul 34:1-6

Este posibil să-L lăudăm pe Dumnezeu în orice vreme? Putem să dovedim în mod constant o atitudine de recunoștință față de Creatorul nostru?

Îndemnul psalmistului este clar exprimat cizelând ideea că este posibil să-L lăudăm pe Dumnezeu în mod constant, adică în orice vreme. Cred că nu este vorba doar de un ideal către care trebuie să tindem, ci deopotrivă avem de-a face cu o atitudine ce se poate însuși, dacă vom urmări în mod constant acest lucru. De fapt, credința pe care o avem în Dumnezeu, trebuie să ne conducă mereu la o atitudine de recunoștință și laudă la adresa Creatorului nostru.

Cu toate acestea, se poate constata cu ușurință că nu este nici simplu și nici ușor să dovedim o atitudine de laudă continuă. Există nenumărate lucruri ce ne distrag atenția de la realitățile spirituale. Și atunci, ce este de făcut?

Dacă vom urmări cu atenție cuvintele din acest psalm, vom vedea că atitudinea de laudă apare cu ușurință când observăm intervenția lui Dumnezeu în viața noastră. Psalmistul zicea că „*am căutat pe Domnul, mi-a răspuns și m-a salvat din toate temerile mele*". Prin urmare, un motiv bine întemeiat de recunoștință se constituie din faptul că Dumnezeu ascultă cererile noastre și ne răspunde într-un mod care ne aduce bucurie și binecuvântare. În astfel de situații este relativ simplu și normal să lăudăm și să-I mulțumim lui Dumnezeu.

Cum rămâne însă cu situațiile în care rugăciunile noastre rămân aparent fără răspuns? Sau cum să reacționăm când, din rațiuni pe care nu le înțelegem, avem impresia că Dumnezeu tace și nu ține cont de ceea ce îi cerem?

Aici intervine fraza de început din acest psalm că „*voi binecuvânta pe Domnul în orice vreme și lauda Lui va fi întotdeauna în gura mea*". Expresia „*orice vreme*" acoperă și astfel de situații în care aparent nu avem răspuns la rugăciunile noastre. Ideea centrală este că trebuie să dovedim o atitudine de laudă indiferent de circumstanțele prin care trecem, chiar dacă evenimentele decurg într-o direcție opusă celei dorite de noi. Sigur că nu este simplu să procedăm astfel, dar sfatul oferit rămâne valabil.

Însă pare o contradicție să manifestăm o atitudine de laudă, când se pare că nu avem o rațiune clară în acest sens. Ce se poate spune despre o astfel de situație?

De la început mă declar împotriva ideii, oarecum ascetice, de a ne forţa să practicăm un lucru faţă de care avem repulsie, sau nu ne simţim îndemnaţi, doar pentru a împlini un ritual sau practica un obicei. Când trecem prin situaţii dificile, sunt sigur că este aproape imposibil să mai avem putere interioară pentru a ne gândi la lucruri pozitive sau a-L lăuda din toată inima pe Dumnezeu. Pe de altă parte, rămânerea într-o stare de tristeţe şi abandon nu ne va fi de mare folos. În final, orientarea minţii noastre se datorează, în mare măsură, modului în care privim lucrurile ce ni se întâmplă în viaţă.

În ce fel orientarea corespunzătoare a minţii noastre poate să ne conducă la manifestarea unei atitudini de laudă faţă de Dumnezeu?

În acest sens, aş face trimitere la experienţa multor creştini, care de-a lungul veacurilor au fost supuşi la diferite încercări şi cu toate acestea, au lăudat pe Dumnezeu şi au experimentat faptul că atunci „*când îţi întorci privirile spre El, te luminezi de bucurie*". Dacă acest lucru a fost posibil cu multe persoane din perioade istorice diferite înseamnă că este posibil. Aşa cum am spus, totul depinde de orientarea minţii, de lucrurile pe care le lăsăm să ne influenţeze dispoziţia interioară. În acest sens, este foarte important să ne „*hrănim*" simţurile, sau mai bine zis percepţia, cu acele elemente care ne vor întări interior.

La modul concret, cum putem să ne „hrănim" simţurile, percepţia şi gândurile cu lucruri care să ne întărească spiritual?

Dacă vom avea curiozitatea să privim în jurul nostru sau să analizăm evenimentele prin care trecem în decursul unei singure zi, vom constata o mulţime de lucruri care fie ne-au adus bucurie, fie ne-au cauzat durere. Dacă în continuare vom insista să retrăim ceea ce ne-a lovit, atunci senzaţiile de disconfort se vor amplifica, provocându-ne o durere ce va persista mai mult decât ne-am putea imagina. O jignire pe care am primit-o, un cuvânt aspru ce ne-a fost spus şi altele în genul acesta, vor fi evocate în mod amplificat până când vom fi cuprinşi de resentimente iar mintea nu se va mai putea concentra asupra lucrurilor pozitive, în genul studiului biblic sau rugăciunii. Prin urmare, în măsura în care vom insista asupra aspectelor rele de care am luat cunoştinţă, gândurile rezultate vor amplifica problemele şi astfel, nu vom mai putea vedea ceea ce este bun în viaţa noastră.

Dacă aşa stau lucrurile, ce putem face pentru a cultiva ce este bun cu scopul de a ne întări interior şi a ajunge să-L lăudăm pe Dumnezeu?

Aşa cum am menţionat, totul depinde de dreapta orientare a atenţiei. Astfel, dacă ne vom antrena să vedem lucrurile bune de care am avut parte de-a lungul zilei, vom ajunge să discernem intervenţia providenţială a lui Dumnezeu. Poate am fost nedreptăţiţi în cursul zilei, dar cu siguranţă am primit putere pentru a merge mai departe. Poate am fost jigniţi adânc, dar în mod sigur suntem de mare preţ înaintea lui Dumnezeu, conform cu ceea ce spune Scriptura. Poate am suferit o pierdere importantă, dar totuşi mai avem putere de a ne ridica şi de a lupta pentru a învinge ceea ce ni s-a întâmplat. Faptul că avem în fiecare zi o nouă şansă de a trăi, se constituie

ca un dar nepreţuit la care ar fi bine să luăm aminte când ne evaluăm viaţa.

Totuşi, suntem supuşi la o avalanşă de influenţe negative ce tind să amplifice ceea ce este rău. Cum putem să le contracarăm?

Psalmistul zicea: „*Înălţaţi pe Domnul împreună cu mine*". Astfel, el ne oferă un model pe care ni-l recomandă să îl urmăm. În acest sens, un mijloc eficient de contracarare a influenţelor negative constă în a prelua modele valabile, oferite de oameni care au trecut prin împrejurări similare cu ale noastre, dar care au reuşit să învingă tendinţele spre rău. Puterea exemplului personal este extraordinară. Dacă ai şansa să cunoşti un om al credinţei, care asemenea psalmistului a ajuns să-L laude pe Dumnezeu în orice vreme, atunci ocazia este extraordinară pentru a cultiva o atitudine similară.

Ce ne facem dacă nu avem astfel de exemple în jurul nostru şi dacă persoanele cu care ne întâlnim nu ne ajută să depăşim problemele pe care le avem?

În cazul în care nu avem şansa să întâlnim un om al credinţei în carne şi oase, există totuşi mărturia pe care o dau lucrările pe care ei le-au scris sau documentele ce fac referinţă la viaţa lor. În acest sens, este util să citim experienţele celor care au trecut prin încercări şi împrejurări defavorabile şi cu toate acestea, credinţa lor a rămas fermă şi au ajuns să-L laude pe Dumnezeu în orice vreme. Din scrierile lor, sau din ceea ce s-a spus despre ei, vom căuta să vedem care a fost secretul vieţii lor, ce anume i-a ajutat să se comporte altfel decât „*toată lumea*" şi în acest mod, vom avea şansa de a prelua exemplul lor.

Dar în cazul în care nu avem cunoştinţă despre astfel de oameni, sau nu avem la dispoziţie lucrări scrise care să ne ajute, ce vom putea face pentru a ajunge să-L lăudăm pe Dumnezeu şi să depăşim atitudinile negative?

Dacă nu avem ocazia să cunoaştem oameni ai credinţei, sau să avem informaţii scrise despre aceştia, mai rămâne o cale care ne stă la îndemână în orice ocazie şi anume: citirea Sfintelor Scripturi. De fapt, Biblia cuprinde scrieri alcătuite de oameni ai credinţei sau scrise despre astfel de oameni. Cine sunt patriarhii, profeţii sau personalităţile expuse în cuprinsul ei? Mai concret, ce fel de oameni au fost Moise, Iosua, Daniel, Isaia, Pavel şi Ioan? Ce fel de oameni au fost ei? Desigur, oameni ai credinţei. Prin urmare, exemplul lor devine modelul nostru şi astfel, înţelegem că există o cale alternativă faţă de cea a lumii din jurul nostru.

Sunt multe persoane care au citit din Biblie despre cei anterior menţionaţi. Cu toate acestea, nu au simţit că modelul lor se poate aplica pur şi simplu situaţiei lor, fiindcă ei au trăit în perioade istorice diferite. Ce s-ar putea spune în acest sens în legătură cu subiectul laudei lui Dumnezeu în orice vreme?

Chiar dacă oamenii menţionaţi în cuprinsul Scripturii au trăit în epoci diferite de ale noastre, confruntarea cu puterile răului a fost similară, pot spune identică, fiindcă forţele aflate în opoziţie nu s-au schimbat. Marea luptă dintre bine şi rău, între Dumnezeu şi Satana, este în esenţă

aceeaşi, doar cadrul fiind modificat de la o perioadă la alta. Poate nu vom ajunge să fim aruncaţi în închisoare pe nedrept ca Iosif, dar negreşit vom trece, dacă nu cumva am şi trecut, prin situaţii în care, din cauză că am fost hotărâţi să nu abandonăm principiile adevărului şi ale dreptăţii, am ajuns să suportăm consecinţe defavorabile, fiind marginalizaţi, daţi la o parte şi respinşi fără menajamente, de multe ori din nefericire chiar de fraţii de credinţă.

Se poate spune că experienţa interioară a lui Iosif a fost similară cu a noastră, când suntem supuşi unui tratament nedrept?

Chiar dacă Iosif a trăit într-o altă cultură şi în altă perioadă istorică, sufletul său, adică alcătuirea fiinţei sale, a fost ca a noastră. De fapt, Biblia este de actualitate tocmai fiindcă natura umană, şi aici mă refer la partea ce ţine de interiorul nostru, nu s-a schimbat esenţial de-a lungul istoriei. Practic, există aceleaşi tipologii, ce se repetă de-a lungul trecerii timpului, iar sentimentele de bucurie şi tristeţe, încredere şi dezamăgire sau împlinire şi abandon au rămas în esenţă aceleaşi. Tocmai de aceea, modelele propuse de Biblie au aspecte ce pot fi preluate de la o epocă la alta, fapt ce îi conferă o valoare nepreţuită.

Prin urmare, cum putem să asimilăm modelul psalmistului care a ajuns „să-L laude pe Dumnezeu în orice vreme”?

Pur şi simplu, prin a înţelege că atunci „*când strigă un nenorocit, Domnul aude şi-l scapă din toate necazurile*”. O astfel de persoană a fost şi psalmistul, dar în cele din urmă a scăpat din toate necazurile sale, când s-a adresat lui Dumnezeu. În realitate, cel mai mare necaz pe care îl putem avea, este cel de a trece prin viaţă fără să avem bucuria de a trăi. Astfel, să vedem doar ce este rău fără a observa „*crinii de pe câmp şi păsările cerului*” şi fără a înţelege că mereu alături de noi a stat Cineva, care a ne-a oferit mereu „*o nouă zi*” ca pregustare vremelnică a nemuririi viitoare. Este păcat să treci prin viaţă doar pentru a constata cât de mare este răul şi să nu vezi că binele a fost mereu prezent cu tine prin prezenţa înviorătoare a lui Dumnezeu şi prin intervenţiile Sale providenţiale în favoarea ta!

LECȚII DE ISTORIE BIBLICĂ

Conștientizarea Prezenței Divine

Trecând prin multe dificultăţi cărora trebuie să le faci faţă de unul singur, vei constata că un factor important pentru succes constă în conştientizarea prezenţei lui Dumnezeu împreună cu tine în situaţia concretă în care te găseşti. Dificultatea principală în astfel de situaţii se manifestă prin neputinţa de a evalua obiectiv circumstanţele pentru a avea perspectiva corectă a soluţiei. Cel mai adesea, singurătatea se adaugă de la sine şi devine în scurt timp un factor ce agravează tensiunile ce se manifestă în interiorul sufletului tău, contorsionând percepţia realităţii şi înfăţişând-o în culorile cele mai sumbre.

Şi atunci, singura soluţie, ce îţi stă la îndemână, constă în conştientizarea prezenţei lui Dumnezeu alături de tine. Acest lucru nu reprezintă un ideal utopic, ci mai degrabă, decurge din nevoia de simpatie şi compasiune pe care o simte orice om aflat în circumstanţe dificile. Şi de fapt, nu este vorba despre un exerciţiu mistic destinat intrării în contact cu sfere mai înalte ale existenţei, ci de un demers simplu, necesar conştientizării unei realităţi despre care se vorbeşte în cuprinsul Sfintelor Scripturi şi la care ai acces prin intermediul credinţei în Iisus Hristos.

De aceea, în situaţii limită, ce îţi solicită la maximum răbdarea, a avea un reper spiritual sigur reprezintă un lucru vital pentru a trece cu succes mai departe. Bineînţeles, de-a lungul vieţii fiecare om va trece prin nenumărate situaţii frustrante, ce vor tinde să îi distrugă bucuria de a trăi. Dar, indiferent cât de scurtă sau de lungă îţi este existenţa pe pământ, fericirea de a exista şi de a aparţine unei sfere mai înalte decât cea vizibilă reprezintă un privilegiu de care poţi beneficia în orice loc şi în orice vreme.

Voi pleca acum de la conceptul de creştinism biblic, ce îţi va permite o abordare directă, axată pe ceea ce stă scris în cuprinsul Bibliei. În acest sens, este consemnată afirmaţia lui Iisus Hristos că: *„Toată puterea Mi-a fost dată în ceruri şi pe pământ. Şi iată, Eu sunt cu voi până la sfârşitul veacurilor*." Aceste cuvinte plasează accentul asupra capacităţii Sale, în calitate de Fiu al lui Dumnezeu, de a veni în ajutorul oricărei persoane ce îi solicită sprijinul. La modul concret, rezolvarea problemei cu care te confrunţi este obiectiv legată de maniera în care vei deveni conştient că Hristos este împreună cu tine pentru a te susţine neîncetat.

O idee similară decurge dintr-o altă afirmaţie, desprinsă de data aceasta din dialogul dintre Iisus şi Nicodim, un renumit conducător iudeu al acelor timpuri, unde Hristos spunea: *„După cum a înălţat Moise şarpele în pustiu, tot aşa trebuie să fie ridicat şi Fiul Omului pentru ca oricine crede în El să nu moară, ci să aibă viaţa veşnică."* Mai departe, căutând în Vechiul Testament referinţa către evenimentul anterior menţionat, vei citi despre faptul că Dumnezeu a poruncit lui Moise într-o anumită împrejurare astfel: *„Fă-ţi un şarpe înfocat şi atârnă-l de o prăjină. Oricine va fi muşcat de acest şarpe şi va privi către el va fi vindecat*."

Prin urmare, pentru a fi salvat trebuie să „*priveşti*" la Iisus Hristos, adică să crezi în El. La modul practic, înseamnă să conştientizezi prezenţa lui Dumnezeu împreună cu tine, fapt care va deveni realitate în măsura în care vei „*privi*" la Hristos, rememorând ceea ce stă scris în Biblie despre El. În acest sens, este esenţial să „*proiectezi*" imaginea Mântuitorului într-un spaţiu spiritual detaşat de realitatea imediată, fapt ce îţi va aduce o decuplare benefică în raport cu situaţia frustrantă căreia trebuie să îi faci faţă.

Al doilea pas va consta în a-ţi proiecta aspiraţiile şi dorinţele în acest spaţiu spiritual, înţelegând că indiferent cât de dificile sunt situaţiile prin care treci, privind către Hristos şi crezând în El vei ajunge să fii cu Dumnezeu pentru totdeauna. În acele momente, vei putea să îţi proiectezi întregul cuget în a percepe cum această dimensiune spirituală înglobează progresiv realitatea prezentă până când nimic nu mai rămâne în afara

domeniului Împărăţiei veşnice peste care Iisus Hristos stăpâneşte pe deplin.

De îndată ce vei ajunge la o astfel de experienţă spirituală, tot ce este în jurul tău va dobândi un înţeles superior ce va transcende şi îngloba orice lucru, inclusiv acele elemente dureroase, ce îţi provoacă suferinţă. O asemenea evoluţie nu va fi deloc întâmplătoare, fiindcă din perspectiva sacrificiului lui Iisus Hristos, orice aspect nefericit al vieţii tale poate fi înnobilat şi redefinit din prisma judecăţii finale, când Dumnezeu va ţine cont de toate aspectele situaţiilor dificile cu care te-ai confruntat şi îţi va face dreptate.

Multe dificultăţi, ce îţi provoacă suferinţă, îţi vor rămâne în amintire de-a lungul călătoriei tale pe pământ, dar depinde numai de tine să avansezi în planul spiritual. Există multe tentaţii, primejdii şi amăgiri prin care vei fi nevoit să treci, şi cei din jur, de regulă, vor căuta să îţi încetinească înaintarea spre Hristos. Dar succesul în lupta vieţii se bazează exclusiv pe dedicarea şi perseverenţa ta de a merge neabătut pe calea care duce la ceruri.

O altă problemă în conştientizarea prezenţei lui Dumnezeu constă în menţinerea unei perspective spirituale de-a lungul vieţii şi nu doar ajungerea din când în când pe anumite înălţimi spirituale ale religiei. Dinamica urcării pe culmile luminoase ale revelaţiei, urmată de coborârea în „*văile întunecoase*” ale experienţei cotidiene, îţi va distruge în scurt timp motivaţia de a persevera pe calea credinţei. De aceea, îţi va fi necesară o evoluţie progresivă în relaţia ta cu Dumnezeu şi o conştientizare permanentă a prezenţei divine, ce se va realiza numai printr-o totală predare de sine faţă de Hristos. O astfel de atitudine va trebui să devină un act reflex din partea ta, indiferent de împrejurare. Abia în acel moment atenţia ţi se va orienta automat către Hristos, având la bază obiceiul bine format de a te raporta mereu la prezenţa divină ce se află lângă tine.

În concluzie, există câţiva paşi ai credinţei ce trebuie făcuţi pentru a conştientiza prezenţa lui Dumnezeu alături de tine. Astfel, la început este necesar să "proiectezi" prin rememorare realitatea sacrificiului lui Hristos împreună cu lucrurile spirituale implicate de acesta. Urmează o altă "proiecţie", de data aceasta a situaţiei tale în spaţiul spiritual al existenţei, înţelegând că destinul tău este translatat într-un plan superior datorită lui Hristos.

Mai departe, trebuie să "focalizezi" acea realitate spirituală în care te vezi împreună cu Hristos asupra circumstanţelor concrete ale vieţii. În cele din urmă, va fi necesar să rămâi ancorat în Hristos printr-o predare de sine continuă, ce va deveni, prin exerciţiu şi perseverenţă, un lucru spontan în viaţa ta. Sunt conştient de faptul că efortul de reorientare a dorinţelor este semnificativ, dar rezultatele vor fi benefice, aducându-ţi bucuria mântuirii în viaţa de zi cu zi.

Nu am cuvinte suficient de clare, care să te îndemne să începi construirea unui suport spiritual puternic chiar de acum şi care să reziste încercărilor prin care inevitabil vei trece prin această lume. Însă numai

astfel te vei putea pregăti cu succes pentru viaţa viitoare. Ne aflăm un timp foarte scurt în această anticameră a eternităţii constituită din lumea prezentă, ce reprezintă doar un fragment firav de spaţiu şi timp ce nu durează decât puţină vreme. Însă dorinţa mea este să nu te laşi cuprins de mirajul înşelător al acestei treceri, ci să experimentezi chiar de acum experienţa renaşterii interioare, ce te va califica pentru marele salt în dimensiunea nesfârşită a lumii viitoare, ce te aşteaptă la finalul istoriei. Dumnezeu rămâne mereu aici şi acum alături de tine!

Drumul Parcurs cu Dumnezeu

Ne naştem într-un univers al cărui sens îl distingem cu greutate şi taina existenţei ne rămâne cel mai adesea ascunsă fără a ne putea preciza niciodată un punct de vedere definitiv. Şi cu toate acestea, de îndată ce suntem în stare să articulăm primele cuvinte, deja începem să punem întrebări de tot felul. În anii de început ai vieţii nu avem cum să ştim că multe dintre nedumeririle noastre vor rămâne fără răspuns. De fapt, existenţa noastră se încheie când încetăm să mai punem întrebări fie din cauză că avem convingerea că ştim totul, fie din cauză că abandonăm orice speranţă pentru viitor. Dar cu siguranţă, cât timp suntem încă în putere, întrebările noastre nu vor avea sfârşit.

Mă întorc în timp, şi îmi aduc aminte de începutul drumul credinţei mele în Dumnezeu şi îmi dau seama că noţiunea Fiinţei supreme s-a ţesut în jurul întrebărilor la care nu găseam răspuns, fiindcă într-un fel sau altul doar Cel Atotcunoscător putea să ştie ceea ce eu doream să aflu. De aceea, cred că primul atribut al divinităţii pe care l-am avut în vedere de la început, a fost cel al omniscienţei. De fapt, întrebările ne descoperă dorinţa noastră de a cunoaşte, de a şti, de a afla şi spune mai departe ceea ce am ajuns să înţelegem. Nu întâmplător, ca dovadă a faptului că existăm, cineva spunea că dacă avem încă puterea de a gândi, înseamnă că de fapt continuăm să existăm sau *„cogito ego sum*". Însă nu orice fel de cunoaştere este de folos şi multe sunt căile care duc spre drumuri nefericite ce se sfârşesc într-o direcţie greşită. Tocmai de aceea, dorinţa mea după răspuns la întrebările fără răspuns m-a condus către Biblie.

La început am fost surprins de limbajul oarecum străin de experienţa mea de zi cu zi, plin de termeni ce, de multe ori, m-au pus în dificultate. În plus, multitudinea de interpretări m-a năucit, fiindcă aceleaşi fragmente de text erau interpretate diferit în funcţie de comentator. Dar în cele din urmă, după mult efort de studiere individuală, am înţeles că totuşi, Biblia se poate înţelege în măsura în care eşti dispus să îţi deschizi inima faţă de Dumnezeu şi să primeşti puterea Sa înviorătoare prin intermediului Cuvântului Sfânt. De aceea, pentru a începe să înţelegem cunoaşterea acestui univers, am folosit ca referinţă chiar Scripturile Sfinte, cu dorinţa de a ajunge să dobândesc acea putere interioară ce îmi va oferi sprijin pentru a trăi o viaţă cu folos şi plină de bucurie.

Voi începe prima lecţie în ce priveşte cunoaşterea cu următoarele versete: *„Iosua a zis: Prin aceasta veţi cunoaşte că Dumnezeul cel Viu este în mijlocul vostru şi că va izgoni dinaintea voastră pe canaaniţi, pe hetiţi,*

pe heviți, pe fereziți, pe ghirgasiți, pe amoriți și pe iebusiți: Iată, chivotul legământului Domnului întregului pământ va trece înaintea voastră în Iordan." — Iosua 3.10-11

Cel mai important dintre toate lucrurile este de a cunoaşte că alături de tine se află Cineva care stăpâneşte peste toate circumstanţele vieţii şi îţi deschide calea la fiecare pas. Cine sunt aceşti canaaniţi pentru noi? Desigur, nu este vorba neapărat despre persoane şi popoare, ci în primul rând, despre orice lucru ce ne împiedică înaintarea.

Pot veni dificultăţi financiare, probleme de sănătate, nemulţumiri interioare sau orice alt lucru. Însă, important este să trecem mai departe de aceşti „*vrăjmaşi*" interiori sau exteriori şi să menţinem o legătură vie cu Cel care ne poate deschide calea. În faţă, de multe ori, se află un „*Iordan*", o barieră naturală ce nu ne permite să vedem ce este dincolo de zare, oprindu-ne înaintarea pe cărarea vieţii. Dacă împreună cu noi se află Cel Atotputernic, toate aceste opreliști vor fi date la o parte, fiindcă înaintea noastră va merge chiar El, iar legământul Său, simbolizat prin acel chivot de lemn purtat de leviţi în vechime, va fi o mărturie în faţa căreia nimic nu va putea să stea.

Aşadar, primul pas în cunoaşterea universului constă în a intra într-o legătură puternică şi vie cu Dumnezeu pe baza legământului Său. Înaintea noastră se află un drum care duce în Canaanul unui viitor fără de seamăn, într-o lume în care toate aspiraţiile nobile se vor împlini. De aceea, dacă vom menţine imaginea Celui care ne deschide calea la fiecare pas, nu vom ajunge nici să murmurăm şi nici să cădem, indiferent cât de greu ni se va părea drumul pe care suntem conduşi. Vă invit prin urmare, să păşim pe calea cunoaşterii desăvârşite, având drept temei Cuvântul Sfintelor Scripturi!

Izgonirea din Paradis

Introducere

Să ne imaginăm că ai primit o moştenire de o valoare foarte mare, să zicem o insulă tropicală deosebit de frumoasă, care să fie a ta de acum înainte şi pentru totdeauna. Nimic rău în aceasta nu-i aşa? Dar există o condiţie lăsată prin clauză testamentară şi anume, de a evita să culegi şi să mănânci din fructele unui anumit copac ce creşte pe acea insulă. Bineînţeles, condiţia pusă este excentrică, însă din cauza moştenirii pe care o primeşti, merită să i te conformezi. Totuşi, setea de curiozitate şi ideea că nu te va vedea nimeni te vor îndemna să încalci condiţia pusă. Poţi să reziști unei astfel de tentaţii?

Nimic mai potrivit pentru a începe studiul nostru cu această ilustraţie, fiindcă tentaţia de a experimenta ceea ce este interzis reprezintă o caracteristică dominantă a naturii umane şi cred că va exista o luptă în sufletul oricărui presupus moştenitor de a încerca să guste „*fructul oprit*" în ciuda interdicţiei explicit enunţate şi de care depinde calitatea sa de stăpânitor peste ţinutul în cauză. Până la urmă, bănuiesc că este doar o chestiune de timp pentru ca persoana respectivă să „*treacă la acţiune*"

într-un moment când va considera că nimeni nu o vede.

Cred că ai deja înţeles că tema acestui studiu se referă la o moştenire pierdută de omenire, mai precis la acel Paradis pe care Dumnezeu ni l-a dat, cauza fiind tocmai această tendinţă nefericită de a experimenta ceea ce este interzis. Despre cum s-a ajuns la aceasta şi care a fost de fapt istoria căderii în păcat, vom discuta în cele ce urmează pe baza celor scrise în capitolul al treilea din cartea Genezei.

Privire de Ansamblu

Istoria căderii în păcat, relatată în capitolul al treilea din Geneza, poate fi rezumată într-o secvenţă de dialoguri dintre diferitele personaje, astfel că distingem:

1. un discurs al Şarpelui prin care a fost predicată neascultarea ca omul să încalce porunca divină;
2. răspunsul omului, care nu a ezitat să urmeze calea sugerată de Şarpe, un alt nume acordat Celui dintâi răzvrătit din ceruri care a reuşit astfel să aducă păcatul pe pământ;
3. modul în care a răspuns Dumnezeu la această provocare din partea Şarpelui, care şi-a extins dominaţia asupra pământului;
4. judecăţile pe care Dumnezeu le-a pronunţat asupra celor implicaţi în comiterea neascultării de cuvântul Său.

Invitație la Studiu

Cu adevărat, aveam de-a face cu o istorie plină de suspans, cu evoluţii neaşteptate şi cu actori de prim rang pe marea scenă a vieţii. Sper ca cititorii noştri să fie aproape de noi în cursul prezentării pentru a putea urmări modul în care părinţii noştri au părăsit căminul pregătit de Dumnezeu în care ei au fost fericiţi şi în care răul a avut ocazia pentru prima dată să se manifeste. Vă invit să deschideţi Biblia şi să parcurgeţi împreună cu mine fragmentele inspirate pe care le vom studia. De aceea, cred că este util să citim primele cinci versete pentru a vedea cât de fermecător a fost discursul Şarpelui:

„Şarpele era mai inteligent decât toate animalele câmpului pe care le făcuse Domnul Dumnezeu. El a zis femeii:

– Oare Dumnezeu a zis cu adevărat ca să nu mâncaţi din pomii din grădină?

Femeia a răspuns şarpelui:

– Putem să mâncăm din rodul tuturor pomilor din grădină. Dar despre rodul arborelui din mijlocul grădinii, Dumnezeu a zis: "Să nu mâncaţi din el şi nici să nu vă atingeţi de el, ca să nu muriţi."

Atunci şarpele a zis femeii:

– În mod clar că nu veţi muri! Dar Dumnezeu ştie că în ziua în care veţi mânca din el, vi se vor deschide ochii şi veţi fi ca Dumnezeu făcând distincţie între bine şi rău."

Cât de convingător a fost Şarpele prin ceea ce a rostit? De unde avea o astfel de inteligenţă pentru a vorbi în felul acesta? Cum ţi se pare că a acţionat Şarpele în acea ocazie? De ce anume s-a folosit el în a argumenta neascultarea?

Când doreşti să minţi pe cineva, cel mai bine este să porneşti de la un adevăr, adică de la ceva ce este bun. Iată că avem cazul acestui Şarpe, clar intenţionat să-l transforme pe om într-un răzvrătit împotriva guvernării divine, folosind mijloace subtile de introducere a îndoielii şi necredinţei. Putem spune că urmărim o capodoperă a înşelăciunii derulată într-un timp foarte scurt, o lovitură fulgerător de eficientă.

Care ar fi elementele ce se disting în acest paragraf biblic? Care este structura sa?

Observăm un prim element în derularea predicii Şarpelui din grădina Eden şi anume, se începe cu o întrebare retorică: *„Oare a spus Dumnezeu că ..?"* Acest procedeu reprezintă o idee excelentă de a începe un discurs al minciunii prin introducerea unui singur cuvânt ce induce îndoială chiar la începutul propoziţiei: *„Oare"* şi a unui semn de întrebare la sfârşit. Astfel, asistăm la o transformare a afirmaţiei: *„Dumnezeu a spus că .."* într-o interogaţie.

Atât de uşor se poate schimba înţelesul unei propoziţii sau al unui cuvânt, doar prin simpla schimbare a modului de rostire?

Bineînţeles că da! Fiindcă avem de-a face cu o manipulare a vorbirii de cea mai înaltă artă, astfel că mesajul divin este alterat, deformat şi contorsionat. În felul acesta, orice a spus Domnul devine imediat un lucru trivial, de nimic, care poate fi interpretat şi răstălmăcit după dorinţă. Aici identificăm începutul pe pământ a artei disimulării în spatele cuvintelor, un păcat care s-a manifestat mereu de la acea dată.

Ce alt element mai există în acest text biblic? Privesc în Scriptură şi disting o receptivitate deosebită a femeii la această simplă întrebare. Cum se explică?

Întâlnirea dintre om, nu contează că este vorba neapărat de o femeie, şi Şarpe a oferit ocazia unei revelaţii reciproce. Şarpele era o persoană fermecătoare, care ştia să aprecieze frumosul. Nu era păcat să nu foloseşti o resursă a Edenului, cum se prezenta arborele capacităţii de a distinge binele de rău, adică de a fi judecător al tuturor lucrurilor? Pe de altă parte, Şarpele ştia să fie suficient de îndrăzneţ pentru a avansa o interpretare alternativă faţă de ceea ce a spus Dumnezeu. Oare nu seamănă cu ceea ce ni se întâmplă zilnic?

Totuşi, remarcăm prezenţa şi a unei promisiuni în discursul Şarpelui, pe care Eva a crezut-o imediat. Despre ce a fost vorba, sau mai bine zis, cum să ne explicăm această stranie receptivitate?

Nimic mai mult decât o minciună nu era această aşa zisă „*promisiune*", ce venea în directă contradicţie cu Cuvântul lui Dumnezeu şi care în acelaşi timp arunca o umbră de îndoială asupra caracterului moral al Creatorului. De fapt, avem două discursuri în contradictoriu, ce se exclud reciproc aşa cum lumina nu poate locui cu întunericul. Pe de o parte, avem

ceea ce spune Domnul: *„Să nu mâncaţi din ..”,* iar pe de altă parte, avem ceea ce zice Şarpele: *„Să mâncaţi fiindcă ..”*, două logici ce nu pot sta împreună. Şi pentru ca imaginea să fie completă, vedem cum omul trebuie să aleagă, să creadă şi să acţioneze în conformitate cu unul dintre aceste glasuri.

Două voci care practic se contrazic şi care fiecare ne îndeamnă într-o direcţie opusă! Cum îţi explici o asemenea realitate, care la drept vorbind te provoacă practic la un exerciţiu de continuă alegere?

Cu adevărat noi suntem provocaţi la o continuă alegere între bine şi rău şi nu avem altă alternativă. De aici derivă atenţia pe care trebuie să o dăm conţinutului sugestiilor pe care le primim prin diferite mijloace, tocmai pentru a putea identifica sursa, fiindcă în cele din urmă sunt doar două voci şi două mesaje: de la Dumnezeu şi de la Şarpe. Prin întâmplările vieţii, noi suntem puşi iarăşi şi iarăşi să alegem varianta de urmat, cu toate consecinţele ce decurg din opţiunile pe care deja le-am făcut. Aceasta este dinamica vieţii noastre pe pământ în distingerea binelui şi răului.

Prin urmare, ceva tot s-a împlinit din discursul Şarpelui! La urma urmei, cunoaşterea binelui şi a răului reprezintă un privilegiu sau un blestem?

Discursul Şarpelui nu avea cum să se împlinească în ce priveşte promisiunea de a fi ca Dumnezeu, fiindcă El nu este nici înşelător şi nici mincinos pentru a interzice un lucru cu adevărat bun. Dar partea ce se referă la cunoaşterea binelui şi a răului, cu adevărat, s-a împlinit şi acesta este blestemul pe care Domnul ar fi dorit ca noi să nu îl gustăm fiindcă El a intenţionat să noi să cunoaştem doar binele, nu şi răul. Binele dă sens existenţei noastre, răul nu foloseşte la nimic, fiind doar un intrus în lumea noastră menit să ne facă suferim iar în cele din urmă să murim.

Răspunsul Omului la Cuvintele Şarpelui

Am observat că Şarpele a avut un discurs foarte bine alcătuit şi convingător, dar problema în discuţie este despre cum a răspuns omul la acest discurs. Vom citi următoarele două versete, şase şi şapte, din capitolul pe care îl studiem:

„Femeia a văzut că pomul era bun de mâncat, plăcut de privit şi de dorit ca să deschidă mintea. A luat din rodul lui şi a mâncat. A dat şi bărbatului ei, care era lângă ea, şi el a mâncat la rândul lui. Atunci li s-au deschis ochii la amândoi, au cunoscut că erau goi, au cusut laolaltă frunze de smochin şi şi-au făcut şorţuri din ele.”

Vi se pare normal ceea ce a făcut Eva? Unde era ascultarea de Dumnezeu şi de porunca pe care o primise?

În acest caz, putem observa cu uşurinţă o aventurare a Evei pe cont propriu. Astfel, ea *„a văzut*”, ca ecou la cuvintele Şarpelui, acest pom într-o cu totul altă perspectivă. Era ca şi cum cineva i-ar fi deschis mintea să înţeleagă într-o lumină nouă problema arborelui cunoştinţei binelui şi răului. În fond, demersul Şarpelui era direct şi logic: *„De ce să nu încerci direct şi bazându-te pe propria capacitate de cunoaştere ca să vezi ce este*

cu acest pom?" Cât despre ascultarea de Dumnezeu, ea a trecut pe un plan secundar după asimilarea sugestiei de a experimenta direct ceea ce era interzis.

Totuşi, avem de-a face cu un act lipsit de raţiune şi cu o justificare a unui lucru pe care Dumnezeu l-a interzis explicit. Cum se poate explica aşa ceva?

Întotdeauna va exista o raţiune pentru ceea ce vrei să faci. Ca să mă exprim printr-un proverb: *„fiecare este convins de ceea ce crede,"* mai bine zis de ceea ce îi place să creadă. A pune în discuţie un lucru interzis de Dumnezeu reprezintă un prim pas către negarea ulterioară a ceea ce a fost stabilit ca regulă. Nu vreau să spun că nu trebuie să ne punem întrebări asupra raţiunii pentru care un lucru este interzis prin Cuvântul divin. Dimpotrivă, eu cred că este normal să avem astfel de reflecţii asupra tainelor ce nu ne-au fost încă descoperite. Totuşi, maniera de abordare va face diferenţa asupra concluziilor la care vom ajunge.

Cu alte cuvinte, nu atât punerea în discuţie, cât modalitatea, tonul şi direcţia către care se înainta, reprezentau pericolul în care se afla Eva, corect?

În mare măsura aşa stau lucrurile şi putem vedea că discursul Şarpelui se baza pe sugerarea îndoielii asupra motivaţiei lui Dumnezeu în aplicarea respectivei interdicţii. Iarăşi este util să înţelegem că *„tonul face muzica*", iar punerea în discuţie în cazul de faţă era direcţionată în mod clar către neascultare prin însăşi neîncrederea pe care se baza şi la care se ajungea. Transformarea gândirii Evei sub impactul vorbirii Şarpelui trebuie să ne facă să medităm asupra primejdiei de a lăsa să ne hrănim imaginaţia cu lucruri care au tendinţa de a arunca o umbră de îndoială asupra caracterului lui Dumnezeu.

Ce putem spune despre modul în care Eva s-a grăbit să împărtăşească soţului ei noua sa descoperire? De ce acest zel? De unde provenea o astfel de nerăbdare?

Putem zice că Eva a manifestat un *„zel demn de o cauză mai bună!"* Cu uşurinţă observăm o nerăbdare, pe care o putem numi „*misionară*", de a duce soţului ei vestea cea bună predicată de Şarpe, ca astfel şi el să se împărtăşească de noua viziune şi de experienţa hrănirii din pomul interzis de Dumnezeu. Avem astfel o Evanghelie întoarsă pe dos, într-o proiecţie răsturnată, albul fiind înlocuit cu negru şi negrul cu alb, sau cum s-ar zice: *„avem o copie la indigo."* În concluzie, vedem cum Eva a devenit un predicator de succes al religiei Şarpelui!

Ce spuneţi este pur şi simplu îngrozitor în sensul în care Eva a devenit un apostol al răului şi al lepădării de credinţa în Dumnezeu, nu-i aşa?

Din păcate aşa au stat lucrurile iar Eva a devenit un bun apostol al minciunii, cu o eficienţă teribilă în convertirea soţului ei, Adam, la noua religie a răzvrătirii. Ce uşor este să te duci la vale pe cărarea decăderii şi pierzării! Pe de altă parte, ne gândim că dacă astfel de fiinţe nevinovate au cedat uşor sugestiilor rele, ce putem să mai spunem despre noi, oamenii din

prezent, când religia Şarpelui a devenit generală, reprezentând stilul de viaţă al umanităţii!

Reacția lui Dumnezeu la Cele Întâmplate

Să vedem mai departe cum a reacţionat Dumnezeu la faptele grave care s-au întâmplat în grădina Edenului. Vom citi următoarele versetele de la 8 la 13 din cartea Genezei, capitolul 3:

„Atunci au auzit glasul Domnului Dumnezeu, care umbla prin grădină în răcoarea zilei. Omul şi nevasta lui s-au ascuns de Faţa Domnului Dumnezeu printre pomii din grădină.

Dar Domnul Dumnezeu a chemat pe om şi i-a zis: – Unde eşti?

El a răspuns: – Ţi-am auzit glasul în grădină, mi-a fost frică pentru că eram gol şi m-am ascuns.

Şi Domnul Dumnezeu a zis: – Cine ţi-a spus că eşti gol? Nu cumva ai mâncat din pomul din care îţi poruncisem să nu mănânci?

Omul a răspuns: – Femeia pe care mi-ai dat-o ca să fie lângă mine, ea mi-a dat din pom şi am mâncat.

Şi Domnul Dumnezeu a zis femeii: – Ce ai făcut?

Femeia a răspuns: – Şarpele m-a amăgit, şi am mâncat din pom."

Ce au făcut Dumnezeu şi omul ca urmare a ceea ce s-a întâmplat în grădina Edenului?

Cu siguranţă, avem de-a face cu două maniere diferite de a reacţiona, complet opuse una celeilalte. Pe de o parte, Îl vedem pe Dumnezeu căutând să intre în legătură cu omul pentru a clarifica noua situaţie creată prin neascultare. Dar pe de altă parte, observăm cum omul a căutat să fugă de prezenţa Creatorului, un gest de fapt inutil, ascunzându-se printre pomii din grădină.

De ce sunt date două modele de reacţie complet diferite? Cum înţelegem comportamentul omului, care nu face altceva decât să se ascundă?

Prin comiterea acestui păcat, omul a intrat dimensiunea cunoaşterii „*binelui şi răului*", ceea ce i-a indus un profund sentiment de vinovăţie, care a condus ulterior la sesizarea goliciunii exterioare şi interioare. Mai mult, această conştiinţă a vinovăţiei, l-a determinat să evite contactul direct cu Dumnezeu, dată fiind neascultarea ce a stat la baza schimbării de atitudine. Dar lucrul cel mai grav nu a fost gustarea din ceea ce era interzis, cât apariţia acestei conştiinţe otrăvite în inima omului, care de acum înainte avea să îl marcheze toată viaţa, tulburând şi otrăvind experienţa sa şi nimicind orice bucurie de a trăi sub forma lăsată de Dumnezeu.

Totuşi, Dumnezeu l-a căutat pe om, nu l-a lăsat în seama propriilor sale tendinţe şi nici nu l-a abandonat. Cum putem explica acest lucru?

Sunt două lucruri ce merită a fi subliniate în acest moment. Pe de o parte, iubirea lui Dumnezeu pentru om era aşa de mare încât nu a acceptat să îl lase singur în situaţia disperată în care se găsea. Pe de altă parte, dată

fiind preştiinţa Sa, adică acea capacitate a lui Dumnezeu de a şti ce se va întâmpla înainte ca un anumit lucru să prindă chip, El nu a fost surprins de gestul omului. Astfel, înţelegem că Dumnezeu l-a căutat pe om imediat după nefericitul incident, nu atât pentru a-l mustra şi pedepsi, la urma urmei ar fi trebuit să îl omoare imediat, cât pentru a-i prezenta soluţia care îi stătea la îndemână pentru a ieşi din prăpastia existenţială în care se aruncase de bună voie.

Cum vi se pare metoda prin care Dumnezeu l-a abordat pe om folosind întrebări care au condus imediat la deconspirarea întregii probleme?

Metoda pedagogică, chiar psihanalitică, folosită de Dumnezeu prin întrebări simple, a ajuns rapid la rădăcina problemei. Această abordare ne oferă un exemplu strălucit asupra înţelepciunii şi tactului dovedit de Creator în relaţie cu o umanitate neascultătoare. Ne-am fi aşteptat, poate, ca Domnul să apară în nor şi tunet vorbind mânios din ceruri împotriva nelegiuirii omului şi copleşindu-l cu sentimentul pedepsirii veşnice sau al unui destin condamnat pe vecie. Nimic din toate acestea nu s-a întâmplat, deşi El ar fi fost îndreptăţit să o facă.

Dimpotrivă, Dumnezeu a venit să discute normal, natural şi logic ceea ce s-a întâmplat. Interesant este ceea ce a urmat. Astfel, vedem cum vinovăţia a fost plasată de Adam în dreptul Evei. Eva, la rândul ei, a aruncat toată vina asupra Şarpelui, lucru de fapt corect, dacă urmărim modul în care s-a propagat neascultarea. În felul acesta, a fost deconspirat întregul lanţ al legăturilor de tipul cauză-efect şi a fost identificat cel care se află ascuns în spatele oricărei nelegiuiri comise pe pământ. Atrag atenţia că mecanismul enunţat rămâne valabil şi în ziua de astăzi, adică atracţia fascinantă a răului continuă să reprezinte principala manieră de inducere a păcatului pe pământ.

Judecarea Celor Vinovați

Să mergem mai departe şi să urmărim judecăţile pe care Dumnezeu le-a pronunţat asupra celor implicaţi în această neascultare. Astfel, vom citi următoarele verset, de la 14 la 19, pentru a identifica consecinţele încălcării poruncilor divine:

„Domnul Dumnezeu i-a zis şarpelui: – Fiindcă ai făcut lucrul acesta, blestemat vei fi tu între toate vieţuitoarele şi animalele de pe câmp. În toate zilele vieţii tale să te târăşti pe abdomen şi să mănânci pământ. Duşmănie voi pune între femeie şi tine, adică între urmaşul ei şi urmaşul tău. Tu îi vei zdrobi călcâiul, dar ea îţi va zdrobi capul!

Femeii i-a zis: – Voi mări mult suferinţa şi sarcina ta. Cu durere vei naşte copii, dorinţele tale se vor subordona bărbatului tău şi el va domni peste tine.

Bărbatului i-a zis: – Fiindcă ai ascultat de glasul soţiei tale şi ai mâncat din copacul despre care îţi poruncisem: „Să nu mănânci deloc din el!", blestemat să fie de acum înainte pământul din cauza ta. Cu multă trudă să îţi dobândeşti hrana din el în toate zilele vieţii tale. Spini şi

pălămidă să îţi dea şi să mănânci vegetaţia de pe câmp! În transpiraţia feţei tale să îţi câştigi pâinea până te vei întoarce în pământul din care ai fost luat, fiindcă ţărână eşti şi în ţărână te vei întoarce!"

Ce judecată a rostit Dumnezeu asupra primului dintre cei implicaţi, adică Şarpele?

Dumnezeu a trecut la prezentarea sentinţelor pentru fiecare caz în parte, urmând ordinea prin care neascultarea s-a propagat pe pământ. Primul vizat a fost Şarpele, care a primit o sentinţă de blestem fără posibilitatea anulării ulterioare. Practic a fost cea mai teribilă pedeapsă rostită cu acea ocazie, care a fost consemnată prin semne vizibile ce au constat în „*târârea pe abdomen*", adică eliminarea membrelor, şi „*hrănirii cu ţărâna pământului*", adică geofagia, din partea vinovatului principal. Ulterior, la aceste semne fizice s-a mai adăugat şi un element spiritual, în sensul luptei dintre descendentul femeii şi cel al său. Acest urmaş avea să răzbune răul comis prin zdrobirea în cele din urmă a capului său, adică al Şarpelui.

Totuşi, Şarpele părea doar un animal lipsit de apărare. Cum să fie vinovat de tot ceea ce s-a întâmplat?

Corect! Şarpele era un animal vulnerabil, dar cel vizat a fost Cel care l-a folosit pentru a-i minţi şi a-i atrage în revoltă pe oameni. Acesta era Şarpele, cu literă mare, nimeni altul decât îngerul căzut care a devenit Satana. Judecata rostită de Dumnezeu a vizat nu atât şarpele-animal, cât pe Cel care se ascundea în spatele său. Practic, a fost o decizie de blestem şi distrugere rostită de Dumnezeu asupra acestuia. Deopotrivă a fost pronunţată biruinţa fiinţelor omeneşti asupra Celui Rău prin intermediul „*urmaşului femeii*", concept care avea să fie dezvoltat ulterior.

În continuare, ce anume a spus Dumnezeu în dreptul următorului actor pe scena neascultării, adică Evei?

În dreptul Evei nu s-a pronunţat un blestem, ci doar i s-a expus o parte a consecinţelor ce avea să le experimenteze. Astfel, fiindcă a cedat poftei şi dorinţei altcuiva, adică a Şarpelui, în a face ceea ce era interzis, a devenit periculos ca ea să se mai bucure de o astfel de libertate de acţiune. De aceea, ea a fost trecută sub autoritatea lui Adam, având deopotrivă sarcina aducerii la existenţă de noi oameni prin naştere cu durere şi suferinţă. Această condiţie nefericită a fost extinsă ulterior şi prin responsabilitatea de a creşte copii în condiţii dificile pe pământ supus influenţei binelui şi răului.

Dar ce s-a întâmplat cu Adam? A fost uitat sau iertat pentru ceea ce a comis ca urmare a îndemnurilor Evei?

Ultimul amintit, Adam a fost de fapt cel mai responsabil de tot ceea ce s-a întâmplat, fiindcă deşi ştia de primejdiile care pândeau în grădina Edenului, nu a fost suficient de vigilent pentru a preveni întâmplarea acelei nenorociri. Aici nu a fost vorba numai de păcatul produs printr-o dorinţă explicit formulată, ci şi prin cel, la fel de grav, cauzat de neglijenţă şi de subestimare a primejdiei în contextul avertizărilor divine primite. În esenţă, blestemul s-a referit la pământ, dar efectele nocive cauzate mediului

înconjurător aveau să fie gustate de omul prin „*suferinţă şi trudă*”, pentru ca în final sentinţa morţii să se împlinească în dreptul său. Avem o istorie tristă şi plină de învăţăminte pentru noi astăzi, fiindcă, ne place sau nu, şi noi suntem copii ai primilor oameni căzuţi în neascultare.

Totuşi, oare nu există un cuvânt de speranţă în această judecată? Chiar totul a rămas sub spectrul morţii?

Din fericire, sentinţa „*sfărâmării capului şarpelui de urmaşul femeii*” ascunde promisiunea venirii unui Răscumpărător, „*născut din femeie, născut sub Lege*”, care avea să aducă sfârşitul domniei răului şi să restabilească dreptatea pe pământ. Către acest Mesia au fost primii noştri părinţi îndemnaţi să privească cu nădejde, ca soluţie sigură pentru condiţia nefericită în care au ajuns prin revolta împotriva Creatorului.

Recapitulare

De-a lungul prezentării am avut ocazia să parcurgem capitolul 3 din cartea Genezei şi să vedem cum omul a devenit victima Şarpelui, a celui care a căzut din ceruri din cauză că a căutat să distrugă autoritatea lui Dumnezeu. Am analizat discursul prin care acesta a reuşit să o convingă pe Eva să încalce porunca divină, minţind asupra consecinţelor şi făcând să apară într-o lumină favorabilă ceea ce fusese explicit interzis. Mai departe, am urmărit cum Eva a devenit un agent eficient în propagarea revoltei, atrăgându-l în această capcană şi pe soţul ei, Adam.

De îndată ce oamenii s-au revoltat împotriva Creatorului, consecinţele au început să apară prin faptul că un sentiment teribil al vinovăţiei a pus stăpânire pe ei, astfel că au căutat să se ascundă de prezenţa divină, deşi pe moment nimic nu părea să indice pedeapsa care avea să fie aplicată asupra lor. În mod surprinzător, Dumnezeu nu a reacţionat sancţionând prin ameninţări şi cuvinte pline de mânie fapta omului, deşi lucrurile întâmplate au provocat o durere adâncă Celui care a creat cerul şi pământului. Judecăţile rostite cu acea ocazie au relevat mai degrabă, îndurarea divină şi planul Său, prin care în cele din urmă, omul avea să fie recuperat din starea nenorocită în care a căzut. Consecinţele păcatului aveau să fie gustate pe deplin sub forma trudei, suferinţei şi morţii, dar o nădejde era pusă înainte prin „*urmaşul femeii*”, care urma să nimicească Şarpele.

Concluzie

Cele prezentate în acest studiu, au fost de natură să ne aducă aminte de responsabilitatea pe care o avem înaintea lui Dumnezeu de a asculta complet de ceea ce El ne porunceşte. Poate multor persoane li se pare umilitoare această supunere pe care trebuie să o dovedim în relaţie cu Cel căruia Îi datorăm viaţa şi tot ce avem. Cu toate acestea, dacă privim la rezultatele neascultării de Dumnezeu, nu putem decât să fim de acord că „*plata păcatului este moartea*”. Aşadar, sunt oare păcatul şi „*independenţa nesfântă*” adusă de acesta, ceva de dorit? Sau este mai bine să urmăm calea lui Dumnezeu în supunere deplină şi primire a Evangheliei pe care El ne-o oferă în dar? Depinde doar de tine ceea ce vei dori să alegi, numai de tine şi

de nimeni altcineva.

Rugăciune

Venim înaintea Ta Doamne, Dumnezeul nostru, Tu care ai creat universul şi care ai adus la existenţă tot ce este viu pe pământ, pentru a-Ţi mulţumi de ocaziile de studiere a Cuvântului Tău divin, plin de viaţă şi adevăr.

Am înţeles că la început omul a fost creat să fie sfânt şi fericit pe pământ, într-o armonie desăvârşită cu Tine şi cu toţi îngerii cei buni din ceruri. Dar primii noştri părinţi nu au ştiut să vegheze şi să se opună răului rostit de Cel Rău prin intermediul Şarpelui în grădina Edenului şi astfel, au căzut din starea minunată în care ei se aflau. Am fi dorit ca istoria relatată în cartea Genezei să fie diferită faţă de ceea ca a fost scris, dar lucrurile nu au stat aşa. Inexplicabil, omul a căzut şi iată-ne stând înaintea Ta ca urmaşi ai celor care au ascultat mai mult de glasul răzvrătirii, decât de glasul Tău.

Ce putem să spunem în faţa acestor lucruri? Să fugim dinaintea Ta, să ne ascundem de Tine printre lucrurile din lumea aceasta? Să căutăm să uităm de Tine prin ceea ce facem? Să ne ocupăm mintea pentru a nu ne mai gândi că suntem muritori pe un pământ blestemat din cauza nelegiuirii? Chiar dacă am face astfel, tot nu am scăpa de Tine şi de judecăţile rostite împotriva răzvrătirii! De aceea, venim înaintea Ta cu speranţă şi încredere deplină în meritele Celui trimis de Tine, ca „*descendent al femeii*”, a Celui născut ca să ne mântuiască şi în răscumpărarea pe care El o lucrează pentru noi. De aceea, plini de încredere, ne exprimăm credinţa în Tine, deopotrivă cu dorinţa de a lucra sfinţenia Ta în noi şi de a ne recrea prin harul Tău. Cu recunoştinţă ne plecăm inimile înaintea Ta, în veci să fii Tu lăudat şi slăvit! Amin.

Iosif – Salvatorul Fraților Săi

Trecând prin multe dificultăţi cărora trebuie să le faci faţă de unul singur, vei constata că un factor important în a trece cu succes constă în a conştientiza prezenţa lui Dumnezeu împreună cu tine în situaţia concretă în care te afli. Dificultatea principală în astfel de situaţii se manifestă mai ales prin neputinţa de a evalua obiectiv circumstanţele în care te găseşti şi de a avea perspectiva corectă a unei posibile ieşiri. În plus, singurătatea reprezintă un factor ce agravează tensiunile interioare ce se manifestă în interiorul sufletului tău, contorsionând perspectiva obiectivă şi pozitivă a dificultăţilor care vin pe calea ta.

De-a lungul paginilor cărţii Genezei am observat cum Dumnezeu a creat Pământul pentru a fi o capodoperă în Univers şi cum a intervenit să salveze omenirea căzută în păcat. Deşi ulterior a fost nevoit să pedepsească nelegiuirea printr-un potop care a distrus întreaga civilizaţie de pe pământ, totuşi, a permis un nou început pentru familia omenească. În continuare, El l-a ales pe Avraam să devină părintele unei mari naţiuni, care să fie pe deplin devotată Căii Adevărului iar această misiune a trecut asupra lui Isaac şi Iacob, descendenţii săi. În cele din urmă, am ajuns la istoria palpitantă a vieţii lui Iosif, fiul lui Iacob, o persoană cu un caracter de excepţie, vândut

ca sclav de fraţii săi şi aruncat în închisoare de egipteni, dar în acelaşi timp, binecuvântat de Dumnezeu cu multiple daruri, inclusiv cu cel profetic. Prin intervenţie divină, el a fost înălţat la o poziţie de mare răspundere în Egipt, devenind salvatorul acelei naţiuni în timp de criză.

Dacă ne-am opri aici, această relatare ar rămâne incompletă, fiindcă istoria merge mai departe. Prin urmare, vom urmări ultimele capitole din cartea Genezei, care ne vor vorbi despre modul în care Iosif a devenit salvatorul fraţilor săi. În plus, vom fi martorii venirii familiei lui Iacob în Egipt pentru a locui o vreme în această ţară şi a supravieţui în faţa încercărilor care afectau toată lumea antică. La final, vom schiţa o recapitulare a principalelor momente amintite în cadrul cărţii Genezei, pentru a avea o imagine completă a tot ceea ce am. Desigur, studiul nostru va fi captivant pentru toţi cititorii noştri!

Întâlnirea dintre Iosif și Frații Săi

Pentru început, să deschidem Biblia la capitolul 42 din cartea Genezei şi să citim principalele versete ce ilustrează situaţia gravă cu care se confrunta familia lui Iacob:

„Când a auzit Iacob că este grâu în Egipt, a zis fiilor săi: – Pentru ce staţi şi vă uitaţi unii la alţii?

Şi le-a mai zis: – Iată, aud că este grâu în Egipt. Mergeţi acolo şi cumpăraţi grâu ca să trăim şi să nu murim.

Astfel, zece fraţi ai lui Iosif au călătorit în Egipt ca să cumpere grâu. Dar Iacob nu a trimis cu ei pe Beniamin, fratele lui Iosif, de teamă să nu i se întâmple ceva rău. Fiii lui Israel au venit la Iosif să cumpere grâu împreună cu cei trimişi pentru acelaşi lucru, fiindcă în Canaan era foamete mare. Iosif era dregător în ţară. El vindea grâu la toţi care veneau. Fraţii lui Iosif au ajuns înaintea sa şi s-au aruncat cu faţa la pământ."

Cum s-a ajuns la această situaţie, ca fraţii lui Iosif să vină înaintea sa şi să i se închine ca nişte sclavi în faţa stăpânului? Unde era mândria şi ura faţă de cel ce era mai bun decât ei?

Prin ceea ce am citit, suntem martori ai lucrării lui Dumnezeu de a face dreptate celui ce s-a încrezut pe deplin în El. Fraţii lui Iosif au fost puşi în situaţia de a se pleca înaintea acestuia, depinzând de îngăduinţa sa în a le acorda cele necesare vieţii. Vedem o inversare a rolurilor, în care cel ce a fost nedreptăţit şi persecutat ajunge să fie stăpânul celor care i-au făcut rău. Înţelegem astfel că Dumnezeu nu lasă evenimentele sub controlul deplin al răului şi că există un timp al aşezării lucrurilor în logica dreptăţii şi adevărului. Nimic nu este lăsat la voia întâmplării, ci totul are un sens bine determinat în perspectiva planurilor Celui Atotputernic.

Aşadar, există o logică a momentelor dificile prin care trecem şi în care suntem afectaţi pe nedrept? Mai bine zis, există o dreptate finală, care să vină în sprijinul celor care au fost prigoniţi şi umiliţi?

Evident că există un astfel de timp, în care dreptatea lui Dumnezeu se va împlini prin înălţarea celor drepţi în poziţiile pe care aceştia le

meritau, dar care le-au fost refuzate pe pământ din cauza celor răi. Relația dintre Iosif și frații săi comportă o astfel de dinamică. Din fericire, istoria are un final fericit, care ne deschide perspectiva unei restaurări ce va aduce bucurie în familia dezbinată a lui Iacob. În cele din urmă, prin încercările prin care a trecut Iosif în Egipt și prin criza care a venit peste familia lui Iacob, Dumnezeu a unit pe toți descendenții lui Avraam pentru a alcătui un popor care să fie al Său, ales special dintre națiunile pământului.

Să înțelegem că această istorie ajunge în cele din urmă la un final fericit prin împăcarea fraților dezbinați și restabilirea relațiilor de familie afectate de păcat?

Încercările prin care a trecut Iosif au avut scopul de a-i cizela caracterul de așa manieră încât să înțeleagă harul și bunătatea lui Dumnezeu față de umanitate. Ajuns într-o poziție înaltă, el s-a gândit la binele pe care putea să-l facă fraților săi și nu la răzbunare. Pe de altă parte, încercarea foametei, căreia trebuia să-i facă față frații săi, era destinată să îi umilească și să îi lovească exact în ceea ce le era mai drag: lăcomia după bogățiile materiale, care conducea la neglijarea trăsăturilor morale pe care ei trebuiau să le dețină, ca urmași ai lui Avraam.

Cu alte cuvinte, observăm cum încercări felurite, au condus în cele din urmă la împlinirea planului lui Dumnezeu, atât pentru Iosif, cât și pentru frații săi?

Desigur că așa stau lucrurile! Scopul încercărilor pe care Domnul le-a îngăduit a fost atins, și anume, ca familia lui Iacob să ajungă la unitate și să fie binecuvântați în condițiile în care o foamete cumplită afecta întreaga regiune. Înțelegem astfel că binecuvântarea promisă lui Avraam s-a împlinit asupra urmașilor săi. Ca aplicare pentru noi, merită să înțelegem că problemele pe care le avem în viață vor fi folosite de Dumnezeu în atingerea unor obiective, care deși nu ne sunt clare la început, în timp le vom discerne înțelesul. Cu alte cuvinte, totul are un scop bine precizat, dacă urmezi calea lui Dumnezeu și cauți să repari greșelile trecutului!

Ce putem spune despre umilirea pe care au trebuit să o îndure frații plini de invidie ai lui Iosif, când s-au aruncat la pământ înaintea sa? Erau conștienți în acele clipe de ceea ce se întâmpla?

La acea dată, acestora încă nu le era clar faptul că persoana care se afla înaintea lor nu era altul decât Iosif, așa că doar noi surprindem această inedită perspectivă inedită citind cele ce au fost scrise. Ulterior, Iosif avea să își declare identitatea, dar până atunci, merită remarcată lucrarea lui Dumnezeu de a întoarce cursul evenimentelor, chiar dacă acest lucru părea imposibil. Cine și-ar fi putut imagina, că zeci de ani după ce a fost vândut ca sclav în Egipt, Iosif va ajunge să fie binefăcătorul fraților săi, iar aceștia se vor pleca la pământ înaintea sa? Așa sunt planurile lui Dumnezeu: nepătrunse, deosebite și binecuvântate! Dacă vom avea răbdare să așteptăm până la sfârșit, vom vedea o împlinire sigură chiar și pentru noi. De fapt, aceasta este o promisiune pentru orice om care se încrede în Cel Atotputernic.

Așadar, există un fel de regulă a împlinirii promisiunilor divine

pentru cei ce se încred deplin în Dumnezeu şi care, asemenea lui Iosif, dovedesc consecvenţă faţă de principiile morale precizate de El?

În viaţa lui Iosif avem dovada unei credinţe care se sprijină ferm pe Dumnezeu fără să şovăie şi fără să calculeze dacă acest lucru este profitabil sau nu. Acţionând din principiu, Iosif dovedeşte că este un închinător adevărat, care nu poate fi nici mituit, nici tentat pentru a se abate de la calea Domnului. Nu acelaşi lucru îl putem spune despre fraţii săi, care în opoziţie, sunt răi, ticăloşi, îngâmfaţi, lacomi şi idolatrii, neţinând în niciun fel cont de autoritatea părintească a lui Iacob. De aceea, în marea îndurare a lui Dumnezeu, trebuia ca aceştia să fie smeriţi, din dragoste pentru ei, încât în cele din urmă să fie puşi sub autoritatea lui Iosif, care în tot acest timp nu a încetat să îi iubească.

Dar este împotriva naturii să iubeşti pe cei care ţi-au dorit răul, ba mai mult, au făcut atâtea lucruri împotriva ta! De unde provenea această dispoziţie a lui Iosif de a întoarce bine pentru rău?

Ca şi Moise mai târziu, Iosif şi-a însuşit chemarea făcută de Dumnezeu lui Avraam şi a înţeles cât de mare era binecuvântarea pe care Domnul le-a oferit-o deopotrivă cu datoria pe care o aveau ca închinători ai Celui Prea Înalt. El a pus lucrurile spirituale mai presus decât cele materiale fiind un exemplu pentru noi astăzi. Având această perspectivă, Iosif a înţeles orbirea fraţilor săi şi nevoia de a fi corectaţi şi îndreptaţi până nu va fi prea târziu. Ba mai mult, primind darul profetic, a priceput că aceste încercări au fost îngăduite de Dumnezeu pentru a-i conduce la misiunea sfântă încredinţată lui Avraam.

Aşadar, Iosif a fost un om care şi-a înţeles scopul, misiunea, şi a acţionat în conformitate cu ea?

Aşa este! Deopotrivă, Iosif a fost un reformator şi un evanghelist atât faţă de egipteni, cât şi faţă de fraţii săi, un mesager al Domnului, un om al lui Dumnezeu în mijlocul generaţiei în care trăia şi un model pentru orice credincios de pe pământ. Dacă doriţi, Iosif a anunţat lucrarea lui Moise de mai târziu, când poporul lui Dumnezeu avea să fie condus la o împlinire bogată a promisiunii făcută lui Avraam. Îi îndemn pe toţi cei care citesc aceste rânduri să se gândească la modelul dat de Iosif şi să îşi propună să îl urmeze. Îi mulţumesc lui Dumnezeu că avem mărturia existenţei unor astfel de oameni şi sunt sigur că ei vor continua să fie prezenţi în mijlocul oricărei generaţii până la sfârşit!

Venirea Evreilor în Egipt

Să mergem mai departe, să urmărim cum s-a încheiat istoria familiei lui Iacob şi cum au ajuns cu toţii în Egipt. De aceea, vom citi din capitolul 45 al cărţii Genezei pentru a distinge cele mai însemnate idei:

„Iosif a zis fraţilor săi: – Eu sunt Iosif! Mai trăieşte tatăl meu?

Dar fraţii lui nu i-au putut răspunde, aşa de încremeniţi rămăseseră înaintea sa. Iosif a zis fraţilor săi: – Apropiaţi-vă de mine!

Şi ei s-au apropiat. El a zis: – Eu sunt fratele vostru Iosif pe care l-aţi vândut ca sclav să fie dus în Egipt. Acum, nu vă întristaţi şi nu fiţi

mâhniți că m-ați dat ca să fiu adus aici, căci ca să vă scap viața m-a trimis Dumnezeu înaintea voastră. Iată, sunt doi ani de când bântuie foametea în țară. Încă cinci ani nu va fi nici arat și nici seceriș. Dumnezeu m-a trimis înaintea voastră ca să vă rămână sămânța vie în țară și ca să vă păstreze viața printr-o mare eliberare. Așa că nu voi m-ați trimis aici, ci Dumnezeu. El m-a făcut ca un tată al lui Faraon, stăpân peste toată casa lui și cârmuitor al întregii țări a Egiptului."

Cât de șocați au fost frații lui Iosif când l-au văzut pe ce cel disprețuit de ei și vândut ca sclav în poziția de cea mai mare onoare după faraon, dependenți fiind de mila și îndurarea acestuia?

Frații lui Iosif au rămas înmărmuriți când au înțeles că înaintea lor stătea nimeni altul decât cel pe care l-au urât din tot sufletul. Cred că în inima lor a fost un șoc, fiindcă la ce s-ar fi putut aștepta bun din partea lui Iosif, ținând cont de ceea ce ei îi făcuseră? Nu este clar ce sentimente mai nutreau față de el după atât de mult timp, dar în orice caz, frica a pus stăpânire pe ei însoțită de o puternică vinovăție. Mă gândesc că atunci a fost momentul în care au conștientizat cel mai bine gravitatea păcatului lor.

Totuși, Iosif se grăbește să treacă peste acest incident, găsind o altă logică a ceea ce se întâmplase. Era corect ceea ce afirma?

Într-adevăr, Iosif dă dovadă de o iubire necondiționată de comportamentul rău și nerecunoscător al fraților săi. Încă o dată, ne dăm seama de legătura profundă pe care o avea cu Dumnezeu, fiindcă el nu a reacționat după logica omului, ci după gândirea Celui Atotputernic. Astfel, el găsește o rațiune superioară a evenimentelor provocate de om, înțelegând că aceasta a fost calea pe care Dumnezeu a plănuit-o pentru a le oferi viitor și salvare fraților săi. Prin aceste cuvinte, ni se deschide o perspectivă divină, cerească și chiar profetică asupra istoriei.

Aceasta înseamnă că ura din inima fraților săi venea de la Dumnezeu? Mai bine zis, Domnul a creat acel climat de ură care a condus la vinderea lui Iosif ca sclav în Egipt?

În niciun caz nu a fost așa! Fiindcă Dumnezeu nu sădește ură în inima nimănui. La urma urmei, Domnul putea găsi metode mult mai bune de a-l trimite pe Iosif în Egipt, chiar și fără invidia fraților săi. Să ne gândim că atât Avraam, cât și Isaac, când a fost foamete în Canaan, au plecat în Egipt. De fapt, ei nu aveau voie să se întoarcă în Mesopotamia, țara din care ieșiseră, iar Egiptul era singura lor variantă. Revenind la ura fraților lui Iosif, înțelegem că Domnul a folosit acele sentimente negative ca să își împlinească planul pe care îl avea, de a da eliberare familiei lui Iacob prin Iosif. Același lucru s-a repetat de-a lungul istoriei lumii, în sensul în care Dumnezeu, în providența Sa, a folosit orice mijloc, inclusiv răul, pentru a realiza planul de salvare a celor credincioși.

Cu alte cuvinte, logica lui Iosif se referă mai degrabă la capacitatea lui Dumnezeu de a folosi inclusiv răul pentru a duce la bun sfârșit ceea ce și-a propus?

Desigur, aceasta este perspectiva corectă. În lumina lui Dumnezeu, planul istoric este reconstruit dintr-o altă viziune, profetică să îi spunem, în

care totul *„se desfăşoară spre binele celor care se încred în El,"* citând din apostolul Pavel. Nu există o predestinare a răului din partea lui Dumnezeu, dar El utilizează evenimentele negative pentru atingerea scopului gândit de El. În felul acesta, binele învinge în cele din urmă răul, fiindcă el are capacitatea de a-i distruge logica şi de a reconstrui istoria în sensul dorit de Dumnezeu.

Totuşi, fraţii lui Iosif au rămas sau nu împietriţi în ura pe care o aveau faţă de fratele lor? Nu s-au schimbat văzând ceea ce se întâmplase?

Urmărind cele relatate în ultimele capitole din cartea Genezei, vom remarca o schimbare în atitudinea fraţilor lui Iosif. O evoluţie pozitivă s-a produs datorită încercărilor prin care trecuseră, foametei ce bântuia în Canaan şi aducerii aminte a păcatului lor, văzând tristeţea şi supărarea lui Iacob. Nu este exagerat să spunem că Iacob, fără Iosif, nu mai vedea niciun viitor pentru familia sa destrămată şi plină de lucruri rele, inclusiv idolatrie, având copii scăpaţi de sub control. Doar gândindu-se la Beniamin, fiul cel mic al Rahelei, mai avea o oarecare nădejde, dar în privinţa celorlalţi era sigur că nu exista speranţă de schimbare!

Oare tocmai amintirea permanentă a faptei lor rele a constituit un motiv pentru ca în final să le pară rău? S-a produs o astfel de schimbare în ei?

Din fericire, sub continua aducere aminte a nelegiuirii lor, în cele din urmă au ajuns să îşi dea seama că acţionaseră greşit şi provocaseră o durere nesfârşită tatălui lor. Totuşi, schimbarea definitivă avea să se producă în Egipt, după ce au venit în contact cu Iosif. Ca urmare a iertării necondiţionate pe care acesta le-a acordat-o, au înţeles dimensiunea greşelii comise. De fapt, ei s-au luptat împotriva celui care urma să fie salvatorul lor. Nu în ultimul rând, ei s-au ridicat chiar împotriva lui Dumnezeu, care îl alesese pe Iosif tocmai pentru a aduce binecuvântarea Sa în familia lui Iacob, incluzându-i şi pe ei.

Dar nu seamănă acest lucru cu planul de salvare? Sau mai bine zis, cu istoria vieţii şi lucrării lui Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu şi fiul omului, fratele nostru mai mare?

Într-adevăr, în relatarea vieţii lui Iosif regăsim ceea ce urma să se întâmple cu Iisus din Nazaret, noi fiind asemenea fiilor lui Iacob. Prin urmare, cel pe care oamenii L-au vândut şi L-au răstignit, a ajuns să fie salvatorul fraţilor Săi. Cel capabil să ofere salvare de blestemul care vine peste toţi cei care comit nelegiuirea, a suferit respingerea din partea celor pe care încerca să îi salveze de distrugerea finală. Aceasta este Evanghelia cuprinsă în cartea Genezei, fiind un lucru plin de speranţă, ce ne oferă încredere pentru viitor, indiferent de situaţie.

Evenimente Majore din Cartea Genezei

Am ajuns la finalul acestui studiu şi vom face o scurtă recapitulare a evenimentelor majore din Geneza. Aşadar, care este primul eveniment major despre care ni se vorbeşte în această carte?

Primul eveniment menţionat în cartea Genezei se referă la crearea

acestei lumi, după cum citim în capitolul 1: *„La început, Dumnezeu a făcut cerurile şi pământul”*. Astfel, chiar de la început suntem invitaţi să privim către puterea creatoare, infinită în manifestare, a lui Dumnezeu. Aceasta este piatra de temelie pentru tot ce urmează în Sfintele Scripturi, o descoperire fără de care am rămâne în întuneric cu privire la cine suntem şi care este scopul nostru pe pământ. Capacitatea Sa de a aduce la existenţă întregul univers exprimă puterea Sa de a ne conduce la o deplină armonie cu legile Sale. Nu în ultimul rând, acest început trimite şi la grădina Edenului, locul destinat pentru a fi căminul omului creat după chipul Său.

Care este al doilea eveniment major menţionat în cartea Genezei, începutul de fapt al istoriei zbuciumate a luptei dintre bine şi rău?

Al doilea eveniment, în succesiune cronologică, menţionat în Sfintele Scripturi este cel al căderii în păcat fiind prezentat în capitolul 3, începând cu versetul 6, după cum urmează:

„Femeia a văzut că pomul era bun de mâncat, plăcut de privit de dorit ca să deschidă mintea. A luat din rodul lui, a mâncat şi a dat bărbatului ei, care era lângă ea. Bărbatul a mâncat şi el.”

Trist, dar adevărat, este faptul că omul a cedat tentaţiei de încălca porunca divină şi astfel, s-a unit în revoltă cu Cel Rău împotriva lui Dumnezeu. Răspunsul omului la bunătatea manifestată de Creatorul cerului şi pământului a fost radical diferit de ceea ce s-a aşteptat. Istoria luptei dintre bine şi rău a început astfel şi pe pământ, urmând să se desfăşoare până la momentul când Domnul va restabili dreptatea pe pământ. Deşi au căzut în păcat, Adam şi Eva nu au fost lăsaţi fără speranţă, ci o Evanghelie le-a fost pusă înainte prin anunţarea venirii *„seminţei femeii, care urma să zdrobească capul şarpelui”*.

Mai departe, ce anume s-a mai întâmplat pe pământ? Ce au făcut urmaşii lui Adam şi Eva? Ce măsuri a luat Dumnezeu datorită pentru a contracara mersul evenimentelor?

Păcatul a avansat dramatic pe pământ în timpul urmaşilor lui Adam şi Eva. Astfel, în Geneza 6:5-7 se spune:

„Domnul a văzut că răutatea omului era mare pe pământ. Toate întocmirile gândurilor din inima lui erau îndreptate în fiecare zi numai spre rău. Şi Domnul a zis:

– Voi şterge de pe faţa pământului tot ce am făcut: oameni, vite, reptile şi păsări ale cerului, fiindcă Îmi pare rău că i-am creat!”

Răul a mers mai departe până când totul a devenit compromis şi afectat de păcat. Ca urmare, Domnul a fost nevoit să acţioneze în forţă şi să distrugă tot ceea ce era pe pământ. Doar Noe şi familia sa au scăpat de potopul care s-a revărsat pe pământ, fiind oferită acestora şansa unui nou început.

Dar urmaşii lui Noe au fost la înălţimea aşteptărilor? Au învăţat ceva din experienţa teribilă prin care trecuse omenirea din cauza nelegiuirii?

Dacă au învăţat sau nu, este suficient să citim din Geneza 11:

„Şi au zis: – Hai să ne zidim o cetate şi un turn al cărui vârf să atingă cerul! Să ne facem un nume puternic şi să nu fim împrăştiaţi pe faţa pământului!”

Adică oamenii au acţionat împotriva poruncii lui Dumnezeu, care le-a spus să se disperseze pe faţa întregului pământ. Turnul construit cu acea ocazie, intitulat Babel, s-a constituit ca un moment de maximă tensiune a istoriei luptei binelui cu răul. Dacă nu ar fi fost intervenţia divină de a le „*încurca limbile*”, s-ar fi ajuns cu rapiditate la situaţia de dinainte de potop şi nu ar mai fi existat nicio soluţie pentru supravieţuirea umanităţii.

Cei Patru Mari Patriarhi

Cartea Genezei nu se referă doar la aceste patru mari evenimente, ci va cuprinde şi istoria vieţii a patru mari bărbaţi prin care Dumnezeu a început să lucreze pentru a salva omenirea dedată idolatriei şi materialismului. Cine este prima dintre aceste persoane?

Nimeni altul decât Avraam, despre care citim următoarele în Geneza 17:4-5:

„Iată legământul pe care-L fac cu tine: vei fi tatăl multor popoare. Nu te vei mai numi Avram, ci numele tău va fi Avraam, fiindcă te fac tatăl multor popoare!”

Scopul lui Dumnezeu în alegerea lui Avraam a fost cel de a aduce cunoaşterea adevăratei închinări în mijlocul unei lumi pierdute. Trebuie să înţelegem că soluţia la problema de fond a umanităţii, pierderea legăturii cu Dumnezeu, nu se putea oferi decât prin venirea „*Descendentului femeii*”, adică a lui Mesia. Avraam a fost primul care a deschis seria celor prin care a fost promisă naşterea lui Hristos. Astfel, el avea să devină părintele „*multor popoare*”, adică al acelora care aveau să urmeze adevărata închinare predicată prin viaţa sa.

Mai departe, despre cine se mai vorbeşte în cartea Genezei în continuarea istoriei vieţii lui Avraam? Ce învăţăminte putem deduce de la acesta?

Următorul pe listă este Isaac, despre care citim în Geneza 25:11: „*după moartea lui Avraam, Dumnezeu a binecuvântat pe fiul său Isaac*”. Cu alte cuvinte, misiunea încredinţată lui Avraam s-a transferat supra fiului său şi promisiunea naşterii lui Mesia a trecut la acesta. Astfel, înţelegem că planul divin de a alcătui un popor sfânt, ales dintre toate popoarele lumii, a mers mai departe pe relaţia descendenţei tată-fiu. Misiunea sfântă a fost transmisă asemenea unei torţe olimpice pentru a pregăti venirea Fiului lui Dumnezeu.

Ce bine ar fi fost ca lucrurile să fi mers în armonie cu planul divin, dar ştim că au fost probleme în viaţa lui Isaac, mai ales în legătură cu copiii săi. Aşadar, cine a urmat pe linia celor relatate în cartea Genezei?

Bineînţeles că Iacob, cel care a furat binecuvântarea şi dreptul de întâi născut de la fratele său Esau. Greşeala lui a fost că nu a ştiut să aştepte ca Dumnezeu să lucreze şi a acţionat pe cont propriu, creându-şi numai probleme. De fapt, versetul care defineşte cel mai bine viaţa lui Iacob îl

găsim în Geneza 32:28, unde citim: *„După aceea i-a spus: – Numele tău nu va mai fi Iacob, ci te vei chema Israel, Cel care luptă cu Dumnezeu, fiindcă ai luptat cu Dumnezeu şi cu oamenii, şi ai fost învingător”.* Într-adevăr, Iacob a câştigat o biruinţă deosebită, dar l-a costat foarte mult, fiindcă nu a ştiut să se încreadă pe deplin în Dumnezeu. Consecinţa imediată s-a regăsit într-o familie numeroasă, dezorganizată, plină de ură şi invidie între fraţi.

O ură atât de mare încât aproape s-a ajuns la crimă, nu-i aşa? Şi iată, am ajuns la ultima persoană descrisă în cartea Genezei, cel despre care, în sfârşit, putem spune că a fost după voia lui Dumnezeu în toate lucrurile. Cine este această persoană?

Desigur, este vorba despre Iosif, fiul lui Iacob, despre care se vorbeşte foarte frumos în aceste versete în Geneza 49:22-26, după cum urmează:

„Iosif este vlăstarul unui pom roditor
Un pom roditor sădit lângă izvor.
Ramurile lui se înalţă şi trec dincolo de zid.
Vrăjmaşii îl invidiază şi i se împotrivesc,
Aruncă săgeţi şi luptă contra lui,
Dar arcul lui rămâne tare,
Şi braţele îi sunt întărite
De mâinile Puternicului lui Iacob,
De Păstorul şi Stânca lui Israel. ”

În sfârşit, la capătul unei istorii pline de suspans, avem un om după dorinţa lui Dumnezeu, de o integritate morală care nu a fost clintită, nici în vremuri de necaz, nici în timpuri de prosperitate. În Iosif avem sintetizate cele mai alese trăsături de caracter, regăsind puritatea lui Abel, credinţa lui Enoh, consecvenţa lui Avraam şi, nu în ultimul rând, prin el avem anunţată venirea lui Mesia, salvatorul urmaşilor lui Iacob şi al întregii lumi.

Cu alte cuvinte, în viaţa lui Iosif regăsim temele majore ale cărţii Genezei? Istoria evenimentelor prin care a trecut, reprezintă o sinteză a tot ce s-a spus?

În viaţa lui Iosif este reunită întreaga carte a Genezei şi avem un model de om care a trăit conform intenţiei lui Dumnezeu. Iosif nu a avut niciun moment de cădere, ci a mers din biruinţă în biruinţă şi din putere în putere. El îl anunţă pe Moise, care avea să acţioneze similar pentru a scoate pe poporul lui Dumnezeu din Egipt, când avea să îi vină timpul. Iosif îl anunţă şi pe Daniel, strălucind asemenea unei stele puternice în întunericul ce domnea peste lumea din acele timpuri. El este un personaj de excepţie! Pentru ziua de astăzi, când lucrurile acestei lumi sunt atât de atractive, exemplul său merită urmat, fiindcă adevărata împlinire vieţii unui om nu poate fi realizată decât prin relaţia cu Dumnezeu.

În concluzie, doar relaţia cu Dumnezeu ne va oferi acea împlinire durabilă, care să ne aducă fericire?

Desigur, doar relaţia cu Dumnezeu ne conferă sens şi împlinire.

Lucrurile lumii nu trebuie privite decât ca nişte mijloace utile pentru a atinge obiectivul comuniunii cu Creatorul nostru. Să nu ne lăsăm înşelaţi de aparenţe, fiindcă în cele din urmă, toate lucrurile din lume vor pieri, dar cel care se încrede în Domul va rămâne în veci de veci! Oameni asemenea lui Iosif sunt destul de rari. Tocmai de aceea, un astfel de model nu este neapărat uşor de urmat.

Să înţelegem că este nevoie de un sacrificiu interior pentru a fi asemenea lui Iosif?

Dacă nu ar fi necesar acest sacrificiu, atunci modelul său ar fi urmat de mulţi oameni, fiindcă cine nu ar dori să se bucure de abundenţa bogăţiilor acestei lumi? Dar drumul până la slavă traversează valea smereniei, prin care puţini sunt dispuşi să treacă, deşi este singura cale pentru a fi curăţat, purificat de toată zgura înălţării de sine şi de mândria omeneşti. Doar după ce ai trecut pe această cale, caracterul îţi va fi pregătit pentru slavă şi bogăţie, acordate însă de Dumnezeu.

Regăsim la finalul cărţii Genezei din nou ideea de Eden, de loc al abundenţei binecuvântării lui Dumnezeu?

Aş dori să precizez că Edenul nu a dispărut o dată cu alungarea omului din paradis, ci a continuat să-l urmeze, chiar şi dincolo de graniţele fizice ale acestuia. Pe de o parte, putem vorbi despre un Eden viitor, când Domnul va restabili toate lucrurile, dar şi de un Eden prezent, sub forma binecuvântării promise lui Avraam, reluare de fapt a promisiunii „*descendentului femeii care va zdrobi capul şarpelui*".

Edenul prezent nu este mai puţin real, ci reprezintă o realitate spirituală pentru cel care se încrede pe deplin în cuvântul lui Dumnezeu. De fapt, Edenul se referă la prezenţa divină împreună cu noi, indiferent unde ne aflăm, sus sau jos, în prosperitate sau în lipsă, şi rezultă ca manifestare a iubirii lui Dumnezeu de care nimic nu desparte. Percepţia cea mai deplină a Edenului se dezvălui prin lumina sacrificiului lui Iisus Hristos, ce se revarsă cu raze de curcubeu de la Golgota!

Concluzie

Am ajuns la finalul studiului, după ce am parcurs şi ultimele evenimente ale cărţii Genezei, asistând la împăcarea dintre Iosif şi fraţii săi, deopotrivă cu deschiderea posibilităţii ca fiii lui Iacob să vină în Egipt, unde să se bucure de binecuvântarea oferită de Dumnezeu. De asemenea, am recapitulat principalele idei din cartea Genezei, conturând cele mai importante momente.

Dragi cititori, avem nevoie să sădim în suflet acele valori ce ne vor conduce să urmăm exemplul lăsat de Dumnezeu prin Avraam, Isaac, Iacob şi Iosif pentru a avea parte de binecuvântarea pe care El a rostit-o. Oricine crede în Cuvântul divin şi îl aplică în viaţa sa va beneficia de moştenirea vieţii veşnice!

Rugăciune

Părintele nostru ceresc, atotputernic şi sfânt,

Am studiat învățăturile pe care Tu ni le dăruiești prin intermediul Sfintelor Scripturi și în special prin cartea Genezei. Exemplul vieții oamenilor aleși să poarte numele Tău, ne este viu înaintea ochilor. Nu putem spune decât că:

Mari sunt lucrările Tale, Dumnezeule! Minunate sunt faptele tale descoperite celor ce se încred în Tine!

De aceea, suntem conștienți de propria nevrednicie și neputință în a împlini dorința Ta. Dar înțelegem că Tu ne-ai promis sprijinul Tău, fapt pentru care Te rugăm să împlinești față de noi toată dorința Ta și toate planurile Tale!

Vrem să fim asemenea lui Avraam, care a crezut ceea ce i-a fost spus, în ciuda neputinței de a înțelege cum se va împlini ce i-a fost promis. Dorim să fim asemenea lui Isaac, care nu s-a opus când trebuia să fie adus ca sacrificiu, dovedind o ascultare deplină de Dumnezeu. Exemplul lui Iacob vrem să îl urmăm, care s-a luptat cu îngerul Tău, rugându-se pentru iertarea păcatelor sale, cerere ce i-a fost ascultată. Dar cel mai mult, intenționăm să fim asemenea lui Iosif, care atât în încercare, cât și în prosperitate, a dovedit o credință deplină în Cuvântul Tău.

Ce putem spune în fața acestor martori ai credinței? Cum suntem noi astăzi, înaintea Ta, în comparație cu acești oameni mari?

Cu toate că suntem nevrednici de promisiunile Tale, totuși, în Numele lui Iisus Hristos, Fiul Tău preaiubit, Te rugăm să ne primești și să ne transformi după chipul Tău. Lăsând la o parte lucrurile acestei lumi, venim la Tine cu încrederea că ne vei primi.

În veci să fii lăudat, Dumnezeul nostru, acum și în veci! Amin.

Nașterea lui Isaac

Introducere

Dacă într-un studiu anterior am discutat despre Adam și Eva, de data aceasta alte două personaje se vor afla în centrul atenției și anume: Avraam și Sara. Există o paralelă între experiența acestor două familii, fiindcă și într-un caz și în altul Dumnezeu a promis nașterea unui copil prin care binecuvântarea Sa urma să se reverse asupra întregii lumi. Așadar, cum se prezintă experiența lui Avraam și Sara în legătură cu nașterea lui Isaac, cel promis prin legământ?

În acest caz, nașterea lui Isaac, avem descrisă o experiență a credinței în cuvântul lui Dumnezeu, un test pe care Adam și Eva știm bine că nu l-au trecut în Eden, dar o lecție care trebuia să fie reluată iarăși și iarăși până la deplina ei însușire cu diferitele generații ulterioare. Pentru Avraam și Sara, posibilitatea de a avea un copil la o vârsta avansată era exclusă și era nevoie de o intervenție supranaturală pentru a fi îndeplinită. Așadar, această experiență o privesc prin prisma credinței depline pe care ei erau chemați să o manifeste până la împlinirea cuvântului ce le-a fost anunțat cu zeci de ani înainte.

Desigur, mulţi cititori vor fi interesaţi de acest subiect actual pentru multe persoane care, asemenea lui Avraam şi Sara, sunt supuse testului de a crede imposibilul atât în ce priveşte naşterea de copii, cât şi în circumstanţele obişnuite ale vieţii. De fapt, fiecare dintre noi este supus testului credinţei depline în cuvântul lui Dumnezeu, fără de care nu avem cum să experimentăm marile promisiuni menţionate în Biblie. Dar mai întâi, să realizăm o privire de ansamblu asupra subiectului pe care îl vom studia.

Istoria împlinirii promisiunii făcute de Dumnezeu lui Avraam este redată în capitolele 16 - 21 din cartea Genezei, fiind împletită cu multe alte evenimente din viaţa acestui mare bărbat al Scripturii. În acest sens distingem următoarele elemente:

1. soluţia de compromis propusă de Sara în scopul de a avea un moştenitor care să poarte numele lui Avraam, ceea ce a condus la naşterea lui Ismael dintr-o femeie sclavă;
2. asigurarea din partea lui Dumnezeu că nu Ismael, ci fiul Sarei avea să fie adevăratul moştenitor, care urma să poarte numele Isaac;
3. modul în care Dumnezeu a stabilit un timp şi a dat o nouă asigurare de îndeplinire a promisiunii Sale, în ciuda necredinţei manifestate de Sara;
4. naşterea prin promisiune a lui Isaac, ca urmare a consecvenţei lui Dumnezeu pentru împlinirea a ceea ce El a promis.

Aşadar, avem în faţă o poveste cu mult suspans în care vedem cum credinţa şi necredinţa s-au luptat în inimile lui Avraam şi Sara cu privire la împlinirea promisiunilor lui Dumnezeu. Desigur, şi noi ne regăsim deseori în această situaţie, când trebuie să dovedim o credinţă deplină în tot ceea ne-a fost încredinţat ca promisiune în Sfintele Scripturi. De aceea, vă invit să deschideţi Biblia şi să parcurgem împreună fragmentele inspirate pe care le vom studia.

Un Compromis și Un Fiu Numit Ismael

Vom începe prin a citi din capitolul 16 din cartea Genezei mai multe versete care ne vorbesc despre soluţia de compromis propusă de Sara pentru a-i asigura un moştenitor lui Avraam. Astfel, vom face un prim pas în călătoria noastră spirituală în urmărirea istoriei dezvoltării credinţei lui Avraam.

„Sarai, nevasta lui Avram, nu-i născuse deloc copii. Ea avea o sclavă egipteancă numită Agar. Şi Sarai a zis lui Avram:

— Iată, Domnul m-a făcut stearpă! Intră, te rog, la roaba mea! Poate că voi avea copii de la ea.

Avram a ascultat cele spuse de Sarai. Atunci Sarai, nevasta lui Avram a luat pe Egipteanca Agar, roaba ei, şi a dat-o de nevastă bărbatului său Avram, după ce Avram locuise ca străin zece ani în ţara Canaan. Agar a născut lui Avram un fiu şi Avram i-a pus numele Ismael fiului pe care i l-a născut Agar. Avram era de optzeci şi şase de ani când

i-a născut Agar pe Ismael."

Cum a fost soluția propusă de Sara? De ce nu s-a încrezut pe deplin în cuvântul Dumnezeu?

Era bun planul propus de Sarai? La urma urmei, pare logic să încerci să găsești o soluție, mai ales când o problemă întârzie să se rezolve de la sine. Planul propus de Sarai era înțelept din multe puncte de vedere. În fond, Dumnezeu îi promisese lui Avram un fiu fără a fi specificat neapărat că va fi din Sarai. Așadar, în condițiile în care poligamia reprezenta o practică acceptată a timpului, era posibil ca Avram să aibă un copil, dar nu neapărat cu Sarai, ci cu o altă nevastă și chiar cu o sclavă. Iarăși subliniez faptul că era corect în logica acelui timp. Prin urmare, planul propus părea destul de bun.

Totuși, de ce Sarai abandonează ideea de a mai avea un copil cu Avram? În fond, Dumnezeu îi promisese un urmaș, în condițiile în care Avram avea o singură soție!

Raționamentul a fost clar enunțat prin cuvintele *„Domnul m-a făcut să nu pot avea copii"*. Prin urmare, o dată acceptată această condiție ca venind de la Dumnezeu, era sigur că promisiunea nu avea cum să se mai împlinească prin ea, deoarece Domnul nu avea cum să se contrazică pe Sine. Lucrurile erau clare, fiindcă ea nu putea avea copii prin aparenta întârziere a îndeplinirii intenției lui Dumnezeu. În consecință, promisiunea divină avea să se împlinească prin altcineva.

Dar în felul acesta, nu se excludea Sarai pe ea însăși de la perspectiva de a fi părtașă binecuvântării divine?

Da și nu! Planul ei era de a avea copii printr-o sclavă. Să înțelegem bine acest lucru. Practic, Sarai nu i-a zis lui Avram să își mai ia o soție, ci mai degrabă, să conceapă un copil împreună cu roaba ei, astfel că pe linie de proprietate, copilul rezultat avea să fie tot al lui Sarai. Această gândire invoca dreptul de proprietate asupra sclavului deținut, inclusiv asupra copiilor acestuia. În acest mod, copilul urma să aparțină tot lui Sarai și promisiunea divină să fie împlinită indirect.

Privind retrospectiv această „rezolvare", putem spune că aceasta a fost în armonie cu ceea ce Dumnezeu avea în intenție pentru Avram?

Desigur, nu a fost ceea ce Dumnezeu a dorit. În fond, dacă El dorea să procedeze cu o soluție *„de urgență"* din cauza neputinței biologice a lui Sarai, atunci i s-ar fi comunicat acest lucru la timp pentru a proceda pe o anumită cale sau pe alta. Faptul că Dumnezeu nu dă precizări suplimentare, însemna că El era decis să Își aducă la îndeplinire promisiunea în termenii stabiliți inițial, adică prin Sarai. De aceea, este foarte primejdios să presupunem lucruri pe care Domnul nu ni le-a descoperit, cu scopul de a-L ajuta să Își împlinească promisiunile!

Până la urmă un copil s-a născut din roaba lui Sarai și numele acestuia a fost Ismael. Nu a fost un succes acest lucru?

Sub nicio formă nu a fost un succes această inițiativă. Dimpotrivă, s-a creat o situație nouă, în care această sclavă a început să se creadă mai

presus decât stăpâna ei. Cât de des se repetă această situaţie, când crezi că te poţi încrede în cineva, ca pe urmă persoana în cauză să te trădeze şi să se folosească de o anumită ocazie pentru a se pune în locul tău! Roaba lui Sarai s-a şi văzut stăpână. Abia acum Sarai a înţeles greşeala pe care a comis-o încercând *„să Îl ajute pe Dumnezeu să Îşi împlinească promisiunea*". Ori de câte ori vom proceda în maniera lui Sarai, rezultatele vor fi similare, deoarece necredinţa în Cuvântul lui Dumnezeu nu aduce binecuvântare.

Să înţelegem că este bine să stăm şi să aşteptăm împlinirea promisiunilor divine, în loc să ne agităm să improvizăm o soluţie?

Mesajul Sfintelor Scripturi este clar asupra acestui lucru, în sensul în care este mai bine să stai să aştepţi împlinirea care vine de la Dumnezeu, decât să te aventurezi pe cont propriu pentru a găsi o soluţie. Ceea ce a făcut Sarai seamănă cu ce s-a întâmplat Evei în grădina Edenului. Astfel, ea nu a ascultat până la capăt de cuvântul Domnului şi nu a crezut pe deplin ceea ce i-a fost transmis. Rezultatul a fost exact invers! Mai precis, a apărut un alt moştenitor, gata să îl dea la o parte pe cel care avea să fie născut prin promisiune. În felul acesta, s-a generat o concurenţă nesfântă, care urma să producă nenumărate probleme cauzei lui Dumnezeu şi misiunii pentru care fusese ales Avram şi familia lui, de a fi o binecuvântare în mijlocul naţiunilor pământului.

Practic, Sarai a pus în primejdie într-un mod nesăbuit tot planul pe care Domnul Îl avea cu Avram şi cu ea. De aceea, niciodată nu este bine să ne aventurăm să încercăm să ,,Îl ajutăm" pe Dumnezeu în împlinirea promisiunilor Sale. De mare valoare este aşteptarea timpului ales de Cel Prea Înalt pentru aducerea la îndeplinire a ceea ce ne-a descoperit. De asemenea, înţelepciunea câştigată prin aşteptare răbdătoare va aduce un rod plin de bucurie pentru cei care practică o astfel de atitudine.

Un Alt Fiu Născut prin Promisiune

Mergem mai departe în alte timpuri cam treisprezece ani mai târziu şi vedem că Dumnezeu încă nu dăduse un fiu lui Avram prin Sarai. Să citim astfel, din capitolul 17 din cartea Genezei ceea ce s-a întâmplat:

„Când a fost Avram în vârstă de nouăzeci şi nouă de ani, Domnul i S-a arătat, şi i-a zis:

— Eu sunt Dumnezeul Cel Atotputernic! Umblă înaintea Mea şi fii nevinovat! De aceea, nu te vei mai numi Avram, ci numele tău va fi Avraam, fiindcă te fac tatăl multor popoare!

Dumnezeu i-a mai zis lui Avraam:

— Să nu mai chemi Sarai pe nevastă-ta, ci numele ei va fi Sara. Eu o voi binecuvânta şi îţi voi da un fiu din ea! Da, o voi binecuvânta şi ea va fi mama unor popoare întregi! Chiar şi împăraţi vor ieşi din ea."

Avraam s-a aruncat cu faţa la pământ şi a râs, fiindcă a zis în inima lui:

— Să se nască un fiu unui bărbat de o sută de ani? Şi să mai nască

Sara la nouăzeci de ani?

Şi Avraam i-a răspuns lui Dumnezeu:

— Să trăiască Ismael înaintea Ta!

Dar Dumnezeu i-a zis:

— Cu adevărat nevastă-ta Sara îţi va naşte un fiu şi-i vei pune numele Isaac. Eu voi încheia legământul Meu cu el, ca un angajament veşnic faţă de descendenţii lui. Astfel, legământul Meu îl voi face cu Isaac, pe care ţi-l va naşte Sara la anul pe vremea aceasta."

De ce oare Dumnezeu nu Şi-a împlinit promisiunea făcută lui Avram şi a lăsat ca atât de mult timp să treacă pentru a-Şi reafirma intenţia Sa? Ce înseamnă această schimbare de nume din Avram în Avraam? Are vreo importanţă numele acordat?

Numele în sine nu înseamnă nimic, fiindcă mai importantă este persoana care îl poartă. În cazul de faţă, numele semnifica o anumită misiune pe care Dumnezeu a încredinţat-o lui Avram. Astfel, Avram se traducea prin expresia „*un mare părinte*", însă Avraam reprezintă „*părinte al unei mari mulţimi*". Cu alte cuvinte, Dumnezeu i-a dat o asigurare lui Avram că va deveni tatăl unei mari naţiuni, care va sluji Domnului aşa cum a făcut şi el.

Dar în privinţa lui Sarai, de ce Domnul i-a schimbat numele? La urma urmei, promisiunea îl privea aparent doar pe Avraam, care deja avea un fiu.

Fiul născut lui Avram din Agar nu avea nicio legătură cu promisiunea făcută de Dumnezeu, care îi privea deopotrivă pe Avram şi Sarai, ea fiind de fapt soţia adevărată. Domnul nu a agreat ca moştenitor o persoană născută în condiţii de sclavie. Astfel, numele de Sarai, care însemna „*doamna şi prinţesa mea*", a devenit Sara sau „*doamna şi prinţesa unei mari mulţimi*", conturând idea că urma să fie mama moştenitorului promis.

Nu este surprinzătoare atitudinea lui Avraam, care a râs de posibilitatea de a avea un copil la vârsta de 100 de ani? Nu a fost ceva lipsit de respect în această manifestare a necredinţei sale?

Râsul lui Avraam a reflectat involuntar o situaţie ieşită din comun şi anume ca un om bătrân să mai aibă copii. Ce să mai vorbim despre Sara, care avea 90 de ani, lucru ce făcea imposibil din punct de vedere natural să i se mai nască un copil? În plus, era comic să vezi două persoane la o vârstă aşa de înaintată îngrijind de un copil nou născut! Nu reprezintă o lipsă de respect, ci pur şi simplu o reacţie normală şi nepremeditată!

Dar Domnul a luat în serios acest râs, nu este aşa?

Acest râs într-un fel a reprezentat o ocazie ca Dumnezeu să îi demonstreze lui Avraam cât de mare şi de nepătrunse sunt căile Sale. De fapt, numele pe care Domnul l-a poruncit lui Avraam pentru a-l da copilului care urma să se nască, a reflectat acest lucru. Astfel, Isaac înseamnă „*a râde sau a avea o mare bucurie*" imortalizând râsul lui Avraam la aflarea acestui mesaj că el şi Sara vor avea un copil. Practic, Dumnezeu a dat numele viitorului copil al lui Avraam în aşa fel încât să rămână o mărturie asupra

„*puţinei*” credinţe pe care acesta a avut-o în Dumnezeu cu privire la ceea ce i-a fost promis. Mai mult, s-a dat chiar un timp până la împlinirea promisiunii, mai precis încă un an.

Dar cum rămâne cu încercarea lui Avraam de a-l face pe Ismael moştenitor al său?

Acesta a fost un gest pe care Dumnezeu l-a luat în considerare în sensul în care Ismael, care tradus înseamnă „*Dumnezeu ascultă*”, avea să fie la rândul său părintele unei mari naţiuni. Însă el nu era moştenitorul promisiunii. La urma urmei, Agar însemna „*străină, o persoană care se teme*” şi era o sclavă egipteană, lucru ce nu se potrivea pildei pe care Domnul dorea să o dea întregii omeniri.

Dumnezeu Își reafirmă Angajamentul Său

După această istorie ce descrie cum Dumnezeu a căutat să întărească credința lui Avraam și Sara în certitudinea împlinirii promisiunii Sale, să vedem ce a urmat, fapt pentru care vom citi din capitolul 18 al cărţii Genezei:

„Domnul i S-a arătat lui Avraam la stejarii lui Mamre, pe când el stătea la uşa cortului în timpul căldurii zilei:

— La anul pe vremea aceasta, Mă voi întoarce negreşit la tine. Şi iată că Sara, soţia ta, va avea un fiu.

Sara asculta la uşa din spate a cortului şi a râs în sine când a auzit acest lucru. Dar Domnul a zis lui Avraam:

— De ce a râs Sara, zicând: 'Cu adevărat să mai pot avea copil eu, care sunt bătrână?' Este oare ceva prea greu pentru Domnul? La anul pe vremea aceasta, Mă voi întoarce la tine şi Sara va avea un fiu!

Sara a negat şi a zis: — Nu am râs, fiindcă i-a fost frică.

Dar El a zis: — Ba da, ai râs!”

Ce părere se desprinde din atitudinea manifestată de Sara, de a râde când Domnul i-a zis lui Avraam că urma să aibă un fiu prin ea? De ce a ţinut Dumnezeu să îi mai spună încă o dată lui Avraam despre siguranţa împlinirii promisiunii Sale?

După cum este relatat în ceea ce am citit, reiese foarte clar că Sara nu avea credinţă în ceea ce îi fusese descoperit lui Avraam. Aici mi se pare important să insistăm asupra faptului că nu putem să transmitem credinţa noastră altora. Astfel, fiecare stă pentru sine când este vorba despre credinţa în Dumnezeu şi mai precis, în cuvântul Său. Oricum, este foarte clar că fără credinţă din partea noastră, Dumnezeu nu poate să Îşi împlinească promisiunile pe care ni le-a făcut.

Să înţelegem că există o aşa zisă „parte a omului” în împlinirea promisiunilor pe care Dumnezeu ni le-a făcut?

Într-un anumit sens există o „*parte a omului*”, adică o lucrare pe care acesta trebuie să o facă pentru a avea parte de împlinirea a ceea ce Dumnezeu a spus. Nu este vorba neapărat de o acţiune practică, fiindcă observăm cu uşurinţă că iniţiativa manifestată de Sara, de a avea copii prin

roaba ei, Agar, a fost un eşec şi o piedică în împlinirea promisiunii lui Dumnezeu. Nu de o astfel de conlucrare este vorba. Mai degrabă, vorbim despre acea atitudine de a ne pune la dispoziţia lui Dumnezeu şi de a-I oferi liberate în legătură cu ceea ce vrea El să facă şi de timpul ales pentru împlinirea a ceea ce El a promis.

Aşadar, vorbim în principal despre o atitudine, care totuşi, se reflectă prin ceva, aşa este? La urma urmei, o credinţă care nu se vede, îşi merită acest nume?

Într-adevăr, credinţa reprezintă o atitudine ce nu rămâne ascunsă, fiind o mulţime de lucruri care dau mărturie prin faptele care izvorăsc din ea. Credinţa lui Avraam nu a fost de natură teoretică, pur contemplativă, ci s-a împletit cu tot ceea ce a făcut de-a lungul vieţii. Aşadar, credinţa prezintă o dublă componenţă. Pe de o parte, înseamnă să-L crezi pe cuvânt pe Domnul în tot ce îţi descoperă, iar pe de altă parte, să acţionezi în spiritul descoperirii primite prin logica evenimentelor pe care El le va împlini ca şi cum ele ar fi deja realizate!

Adică, vorbim despre o percepţie a lucrurilor promise ca şi cum ele ar exista deja?

Da, aşa este, iar acest lucru presupune o viziune a realităţilor viitoare ca şi cum ele ar fi prezente deja, adică împlinite prin puterea lui Dumnezeu. Această capacitate extraordinară de a avea viitorul în prezent prin Cuvântul lui Dumnezeu reprezintă chiar credinţa lui Avraam. Şi ori de câte ori el a rămas în această credinţă, binecuvântarea divină a fost asupra sa. La baza unei astfel de concepţii se află conştiinţa puterii infinite a Celui Atotputernic, a Celui care zice şi se face, o credinţă ce se sprijină direct pe Cel Prea Înalt în modul cel mai simplu şi mai concret.

Dar nu cumva o astfel de credinţă va face pe cel care o manifestă să nu mai fie realist, adaptat condiţiilor lumii în care trăim? Nu îl va face un inadaptat?

Cel care are credinţa lui Avraam, va fi la fel de „*inadaptat*" ca şi Avraam, adică va fi o persoană care deşi nu se va uni cu lumea care îl înconjoară, va fi totuşi, capabil să înţeleagă pe deplin realităţile în mijlocul cărora trăieşte. Această perspectivă va oferi acea detaşare şi viziune de ansamblu care să te facă să înţelegi corect lucrurile din jur, şi nu în ultimul rând, îţi va oferi ocazia binecuvântării lui Dumnezeu.

Promisiunea Împlinită prin Naşterea lui Isaac

Am ajuns şi la momentul mult aşteptat al naşterii lui Isaac, împlinirea promisiunii făcută de Dumnezeu către Avraam şi Sara! Vom citi astfel din capitolul 21 al cărţii Genezei:

„Domnul Şi-a adus aminte de cele ce spusese Sarei şi Domnul a împlinit faţă de Sara ce promise. Sara a rămas însărcinată şi a născut lui Avraam un fiu la bătrâneţe, la vremea hotărâtă, despre care-i vorbise Dumnezeu. Avraam a pus fiului său nou născut, pe care i-l născuse Sara, numele Isaac. Avraam a tăiat împrejur pe fiul său Isaac la vârsta de opt zile, cum îi poruncise Dumnezeu. Avraam era în vârstă de o sută de ani la

naşterea fiului său Isaac, de aceea, Sara a zis:

— Dumnezeu m-a făcut de râs. Oricine va auzi, va râde de mine!

Şi a adăugat: — Cine s-ar fi gândit să spună că i-am născut un fiu lui Avraam la bătrâneţe!"

De ce se subliniază că „Dumnezeu a împlinit faţă de Sara ceea ce i-a promis"? De ce se menţionează în mod deosebit numele ei?

Această subliniere în textul pe care l-am citit a fost destinată să ne atragă atenţia că Dumnezeu nu i-a făcut numai lui Avraam promisiunea naşterii unui moştenitor, ci şi soţiei lui, Sara. În plus, trebuie să ne gândim că Sara a avut cea mai mare neîncredere în cuvântul divin, fapt pentru care a fost necesar ca Dumnezeu să revină cu amintirea promisiunii pe care a făcut-o de la început, pentru ca şi ea să ajungă la măsura credinţei depline. Obiectivul urmărit era ca atât Avraam, cât şi Sara, să ajungă la o încredere deplină în Dumnezeu, atitudine pe care să o transmită mai departe urmaşilor lor.

De ce este important ca şi soţia să aibă credinţă deplină în Dumnezeu, când este vorba despre transmiterea modelului de credinţă către copii?

Poate mai important decât rolul tatălui, în primii ani de viaţă este determinantă atitudinea mamei, care are capacitatea de a inspira valorile fundamentale pe care copiii le vor avea de-a lungul vieţii. Cazul lui Sara este relevant în sensul în care dacă numai Avraam ar fi avut credinţă şi Sara nu, atunci educaţia lui Isaac ar fi fost deficitară, în totală opoziţie cu planul divin ca în Isaac toate naţiunile pământului să fie binecuvântate prin ascultare deplină de Dumnezeu. Prin urmare, înţelegem cât de mult a fost necesar să se lucreze cu Sara, care s-a dovedit mult mai orientată spre compromis decât Avraam, pentru a o aduce la ascultare deplină de cuvântul divin.

Cu alte cuvinte avem relatată o istorie a modului în care Dumnezeu a condus la o credinţă deplină deopotrivă pe Avraam şi Sara. Dar pentru noi ce înseamnă acest lucru?

În primul rând, această istorie ne vorbeşte despre idealul credinţei în viaţa de familie, în sensul în care Dumnezeu doreşte ca această atitudine fundamentală de încredere să fie manifestată deopotrivă de soţ şi soţie. Acest lucru va permite o bună transmitere a unui model pozitiv generaţiei următoare, care va prelua, în mare măsură, ceea ce a văzut la părinţi. Nu există o putere mai mare spre bine sau spre rău decât ceea ce copilul a văzut în propria sa familie. Am putea spune că tot ce se adaugă în anii de mai târziu nu face altceva decât să continue tendinţele cultivate în anii copilăriei.

Aşadar, este acesta un mesaj adresat în primul rând familiilor? Sau reprezintă aceasta o metodă de dezvoltare a credinţei în Dumnezeu de la o generaţie la alta prin ceea ce se transmite în cadrul căminului?

Desigur, acesta este o parte importantă a mesajului din istoria naşterii lui Isaac, fiindcă modelul lăsat de Avraam şi Sara trebuia să devină

o parte integrantă a familiilor din poporul lui Dumnezeu, care urma să se dezvolte de-a lungul veacurilor. Privind în chip profetic prin istoria ce avea să vină, Dumnezeu a văzut cât de important era rolul familiei în creşterea şi dezvoltarea noilor generaţii. Isaac nu putea să fie cu adevărat o „*sămânţă a Domnului*" decât în măsura în care el avea să fie educat în ascultare deplină de cuvântul divin pentru împlinirea misiunii sfinte ce îi fusese încredinţată lui Avraam şi urmaşilor săi, de a duce cunoaşterea de Dumnezeu până la marginile pământului. Acest lucru rămâne valabil şi pentru ziua de astăzi, iar modelul dat de Avraam şi Sara, în ceea ce au crezut în Dumnezeu, trebuie să fie urmat.

Recapitulare

Încă o dată, am avut ocazia să urmărim modul în care Dumnezeu Îşi împlineşte promisiunile la timpul pe care El Îl consideră oportun. Astfel, am văzut cum Sarai, nevasta lui Avram, a fost cea care a cedat în manifestarea unei credinţe ferme în Dumnezeu şi cum din nerăbdare, a propus o soluţie de compromis. Această aşa zisă ,,soluţie", s-a dovedit a fi un prilej de amărăciune pentru ea şi chiar o piedică în derularea planului pe care Dumnezeu Îl avea cu Avram. Mai departe, am studiat cum Domnul a respins soluţia de compromis şi a reafirmat planul Său de a da un urmaş lui Avram prin Sarai. În acest sens, El a schimbat numele celor doi, chemându-i la o reînnoire a experienţei lor spirituale.

Prin această schimbare a numelui, li s-a conferit o nouă identitate, menită să îi facă cu într-adevăr conştienţi de înalta lor chemare de a fi părinţii poporului lui Dumnezeu, ce avea să se nască din ei şi prin care binecuvântările lui Dumnezeu urmau să se reverse asupra întregului pământ. Chiar şi în aceste condiţii, Sara nu a crezut cuvântul comunicat lui Avraam. Prin urmare, o nouă ocazie avea să îi fie oferită când Însuşi Domnul a venit la Avraam în drum către Sodoma. De această dată, Sara a crezut cuvântul şi cu temere de Dumnezeu, şi-a dat seama de atitudinea greşită de care a dat dovadă în tot acest timp. Astfel, în cele din urmă, promisiunea s-a împlinit, spre bucuria lui Avraam şi Sara, dar şi spre slava Celui care este în stare să cheme la existenţă lucrurile care nu sunt şi care poate acţiona suveran conform cu ceea ce Îşi propune. În cele din urmă, am trasat principalele învăţăminte ce se aplică vieţii de familie, în legătură cu modelul de credinţă oferit de părinţi şi influenţa lor asupra generaţiilor ce vor veni.

Concluzie

Toată istoria naşterii lui Isaac este destinată să ne conducă la însuşirea credinţei lui Avraam şi Sara, evitând greşelile de care au dat dovadă în timpul trecut până la împlinirea promisiunilor lui Dumnezeu. Într-adevăr, este dificil să aştepţi cu credinţă şi în tăcere ca Dumnezeu să lucreze şi să aducă la îndeplinire ceea ce a promis. Cu toate acestea, în şcoala aşteptării, încrederea în Domnul se dezvoltă cel mai bine. Dacă vom şti să ne detaşăm de ceea ce ne sustrage atenţia de la lucrurile spirituale pentru a putea privi în adevărurile descoperite de Biblie, atunci vom căpăta

o înţelegere deplină a lucrurilor, fapt ce va depăşi orice altă formă de cunoaştere. Şi aşa cum Isaac s-a născut în urma unei promisiuni, tot astfel, noi trebuie să ne ancorăm în capacitatea lui Dumnezeu de a face să renască în noi chipul să divin. Isaac trebuia să se nască prima dată în sufletele lui Avraam şi Sara, şi după aceea urma să apară în mod fizic. Suntem dispuşi şi noi să lăsăm această naştere spirituală să se producă în noi, pentru ca Iisus să capete chip în inimile noastre?

Rugăciune

Tatăl nostru din ceruri, cu adâncă recunoştinţă, preţuire şi dragoste venim în aceste clipe înaintea Ta pentru a-Ţi mulţumi de învăţătura pe care ne-o oferi prin studierea sfântului Tău Cuvânt. Exemplul credinţei lui Avraam stă înaintea noastră acum la fel de viu ca şi în timpul în care s-au petrecut toate acele lucruri. Dorinţa noastră este de a urma mereu calea pe care Tu ai desfăşurat-o înaintea paşilor noştri, pentru ca astfel, să fim şi noi părtaşi binecuvântării pe care Tu ai rostit-o în dreptul lui Avraam şi urmaşilor săi.

Vrem să fim copii ai lui Avraam, născuţi prin credinţă, prin cuvânt şi prin lucrarea Ta, şi nu prin puterea vreunui om. Dorim să fim asemenea lui Avraam în mijlocul generaţiei de oameni care trăieşte în prezent pe pământ. De aceea, Te rugăm să ne inspiri o credinţă deplină în Tine şi o încredere care să se sprijine ferm pe cuvântul Tău. Topeşte din sufletele noastre orice urmă de necredinţă, de îndoială şi de frică, ce ar face neroditoare credinţa semănată prin studierea Cuvântului divin.

Avem nevoie de Tine, aşa cum ne trebuie hrana zilnică, adică acele mijloacele de subzistenţă pe care Tu ni le pui la dispoziţie în permanenţă, într-un mod nemeritat. Ne plecăm înaintea Ta şi Te rugăm încă o dată să creezi în noi sfinţenia Ta şi să fim preschimbaţi după chipul Tău divin. Îţi mulţumim pentru că ne asculţi rugăciunea pe care Ţi-o înălţăm şi avem încredere că vei împlini faţă de noi tot ceea ne-ai promis.

În veci să fii Tu lăudat, Domnul nostru, şi slăvit în veci! Amin.

Refacerea Vieții de Familie pentru Omul Modern

Este posibilă refacerea legăturilor de familie distruse şi afectate grav de un comportament necorespunzător? Sau trebuie să ne resemnăm în faţa unui destin ce nu poate fi schimbat? Cu toate că este dificil, putem totuşi, să influenţăm un astfel de „destin”? Şi nu în ultimul rând, putem să avem speranţa unui viitor mai bun pentru familiile noastre?

Sunt multe astfel de întrebări ce îşi caută răspunsul şi de cele mai multe ori, oamenii abandonează să încerce soluţii noi şi să creadă că viaţa pe pământ ar putea fi schimbată sau cel puţin îmbunătăţită.

Aşa cum am mai amintit de-a lungul prezentei serii de studii dedicate familiei, există totuşi, răspunsuri valabile la toate aceste întrebări oferite de Cel care a creat cerurile şi pământul. Astfel, în Biblie sunt prezentate sfaturi pline de valoare şi putere, capabile să recreeze ceea ce a fost distrus din cauza prezenţei păcatului. Prin Iisus Hristos sunt disponibile resurse

inepuizabile de har care pot acţiona vindecător asupra oricărei probleme cu care ne-am putea confrunta în această viaţă. Este posibil ca acest adevăr să fie nou pentru mulţi oameni şi să pară neverosimil ca fiind doar un cuvânt scris într-o carte ce nu are legătură cu realităţile dure ale timpului în care trăim. O astfel de obiecţie ar fi valabilă dacă Biblia ar fi doar produsul gândirii omeneşti şi nu expresia autorităţii Celui Prea Înalt.

Cu adevărat, Cuvântul Scripturii are aceeaşi putere creatoare ca şi cuvintele rostite de Dumnezeu când a întemeiat cerurile şi pământul. Realităţi noi şi pline de viaţă stau înaintea celor care primesc prin credinţă putere din acest Cuvânt. Vă propunem aşadar, o călătorie în lumea Cuvântului divin, în care orice lucru bun este posibil şi nimic din ceea ce este rău nu poate să i se opună. Vom avea astfel o privelişte încântătoare a lumii cerurilor!

Sinteza Studiului

De-a lungul prezentării noastre vom studia mai multe învăţături de aur desprinse din Cuvântul divin capabile să transforme realităţi şi lucruri, dar mai presus de toate să ne atingă inimile cu flacăra iubirii lui Dumnezeu. Astfel, vom parcurge următorul itinerar aflat în legătură cu tema refacerii vieţii de familie:

1. *Cuvântul lui Dumnezeu aduce viaţă şi refacere;*
2. *Cuvântul divin învie relaţiile dintre oameni;*
3. *închinarea la Dumnezeu este un element esenţial al refacerii relaţiilor interumane;*
4. *cum să devii un agent activ al refacerii vieţii de familie.*

Metoda de Studiu

Orice călătorie are nevoie de o călăuză, adică de o persoană capabilă să ofere sfat şi îndrumare pe parcursul călătoriei. Dar ce poate face o astfel de persoană dacă nu are cu el o hartă, o busolă, precum şi alte instrumente de orientare în teren? Harta noastră este Biblia şi călătoria noastră va trece prin locuri pline de mister, dar şi de farmec. De aceea, vă invit să aveţi lângă dumneavoastră o foaie de hârtie, sau un caiet, pe care să însemnaţi ceea ce vi se va părea interesant de notat despre locurile pe unde vom trece!

Refacerea prin Cuvântul lui Dumnezeu

În ce sens Cuvântul lui Dumnezeu are putere de refacere?

Să deschidem Biblia la cartea profetului Maleahi, numit şi Malahi în Septuaginta, capitolul 4:5-6 şi să citim:

„Iată, vă voi trimite pe profetul Ilie înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare şi minunată. El va întoarce inima părinţilor spre copii şi inima copiilor spre părinţii lor, ca nu cumva, la venirea Mea, să lovesc ţara cu pedepse!”

Observăm cum Dumnezeu a anunţat o profundă lucrare de refacere a vieţii de familie înainte de revenirea Sa. Trebuie să notăm faptul că

această lucrare are drept iniţiator pe Dumnezeu iar rezultatul nu poate fi decât pe măsura Celui care a hotărât ca aceasta să fie făcută!

Către ce eveniment suntem îndrumaţi să ne îndreptăm atenţia?

„Ziua Domnului” reprezintă o noţiune ce face trimitere la momentul istoric când Iisus Hristos Se va întoarce pentru a lua în stăpânire deplină planeta Pământ. Acest eveniment cosmic va fi actul final al istoriei „*binelui şi răului*” din această lume, un moment către care toţi sfinţii au privit cu speranţă de-a lungul veacurilor.

Ce anume intenţionează să facă Dumnezeu înainte de venirea Sa şi de ce?

Venirea lui Hristos trebuie să fie o veste bună, dar acest lucru presupune o pregătire corespunzătoare. Noi nu putem să ne prezentăm oricum înaintea Lui şi să aşteptăm să fim binecuvântaţi de El. Cel mai mare impediment pentru a fi gata de revenirea Sa constă în calitatea defectuoasă a relaţiilor interumane, cu accent deosebit în viaţa de familie. Este un lucru surprinzător şi straniu faptul că locul celor mai apropiate relaţii dintre oameni a devenit cel mai puternic afectat de răutate, răceală, invidie, nepăsare şi abuz. Dumnezeu priveşte lumea ca pe un întreg. Diferenţele artificiale ridicate de oameni El nu le recunoaşte şi aşteaptă să fie date la o parte, altfel în dreptatea Sa, le va distruge într-un chip necruţător.

Dar pot fi refăcute relaţiile distruse? Poate fi reaprinsă flacăra iubirii şi afecţiunii reciproce?

Soluţia nu poate veni decât de la Dumnezeu şi presupune trimiterea unui mesager al cărui nume este Ilie. Acest Ilie va avea capacitatea de a reface relaţiile interumane afectate de păcat şi în acelaşi timp, va conduce pe oameni înapoi la Dumnezeu, fapt care rezultă din chiar semnificaţia în limba ebraică a acestui nume care înseamnă „*Domnul este Dumnezeul meu*”.

Dar cine este acest Ilie?

Răspunsul îl vom da în cursul acestui studiu, dar până atunci hai să privim asupra a două ocazii care ne vorbesc din plin despre viaţa şi lucrarea acestui mare om al lui Dumnezeu aşa cum citim din cuprinsul Bibliei.

Învierea Relațiilor dintre Oameni

Cuvântul lui Dumnezeu exprimă puterea unei vieţi nemuritoare, capabilă să schimbe, să transforme şi să ofere soluţii indiferent de situaţie. Nu există problemă prea mare sau prea gravă înaintea lui Dumnezeu pentru a nu putea fi rezolvată.

Ce minune deosebită a fost făcută prin intermediul profetului Ilie?

Să deschidem Biblia la 1 Împăraţi 17:17-24 şi să citim relatarea următoare:

„După aceea, fiul femeii, stăpâna casei, s-a îmbolnăvit. Şi boala lui a fost atât de cumplită încât n-a mai rămas suflare în el. Femeia a zis atunci lui Ilie:

— Ce am eu a face cu tine, omule al lui Dumnezeu? Ai venit la mine

doar ca să aduci aminte lui Dumnezeu de nelegiuirea mea şi să-mi omori astfel fiul?

El i-a răspuns:

— Dă-mi încoace pe fiul tău.

Şi l-a luat de la sânul femeii, l-a suit în camera de sus unde locuia el şi l-a culcat pe patul lui. Apoi a chemat pe Domnul şi a zis:

— Doamne, Dumnezeule, oare atât de mult să întristezi Tu pe văduva aceasta, la care am fost primit ca oaspete, încât să-i omori fiul?

Şi s-a întins de trei ori peste copil, a chemat pe Domnul şi a zis:

— Doamne, Dumnezeule, Te rog, fă să se întoarcă sufletul copilului în el!

Domnul a ascultat glasul lui Ilie, sufletul copilului s-a întors în el şi a înviat. Ilie a luat copilul, l-a coborât în casă din camera de sus, l-a dat mamei sale şi i-a zis:

— Iată, fiul tău este viu.

Şi femeia a zis lui Ilie:

— Cunosc acum că eşti un om al lui Dumnezeu şi cuvântul Domnului este adevăr în gura ta!"

Care a fost contextul acestei întâmplări?

Văduva despre care se relatează în acest paragraf era o femeie săracă, care avea un copil, singurul lucru pentru care merita să trăiască. Cu umilinţă şi credinţă, ea şi-a deschis casa înaintea profetului lui Dumnezeu pentru a-i oferi găzduire într-o ţară străină, departe de familie şi de cei dragi. Ea gustase din puterea lui Dumnezeu prin minunea înmulţirii mijloacelor puţine de subzistenţă pentru a rezista foametei împreună cu fiul ei şi cu omul lui Dumnezeu. Dar acum, din senin, o nenorocire fără de seamăn a lovit-o prin moartea singurului copil. Ce se putea face? Era disperată! La cine să caute ajutor? Normal, doar la omul lui Dumnezeu, adică la Ilie.

Ce a făcut Ilie pentru ea?

Ilie, acest mare om al credinţei, s-a rugat cu stăruinţă pentru învierea acelui copil, iar Dumnezeu, în marea Sa îndurare, l-a ascultat, aducând o bucurie fără de seamăn în sufletul acelei femei îndurerate.

Ce mesaj are pentru noi această înviere?

Prin această minune venită de la Dumnezeu, Ilie a reuşit să restabilească legătura dintre această femeie văduvă şi copilul ei, întreruptă din cauza morţii. Omeneşte, nu s-ar fi putut face nimic. Totuşi, Ilie s-a rugat ca Dumnezeu să realizeze imposibilul. Surprinzător, Dumnezeu a răspuns cererii adresate de slujitorul Său. Ca aplicare pentru viaţa de familie, desigur, nu avem capacitatea de a învia pe cei morţi. Astfel de minuni nu ne sunt neapărat la îndemână. Cu toate acestea, există lucruri ce mor chiar mai de repede decât fiinţele omeneşti şi care trebuie să fie aduse din nou la viaţă. Este vorba despre cele mai sensibile şi fragile componente ale umanităţii noastre şi anume, relaţiile caracterizate de iubire şi

compasiune între semenii noştri.

Relaţiile dintre oameni se sting mai repede decât persoanele ce trăiesc pe pământ. Atmosfera ucigaşă a mâniei, indiferenţei şi altor astfel de sentimente negative ne afectează mai mult decât poluarea mediului. Cu aplicare pentru viaţa de familie subliniez următoarele:

1. *Relaţiile dintre soţi mor datorită amărăciunii, obişnuinţei, ambiţiilor fără măsură şi infidelităţii, fapte ce reclamă o înviere interioară a persoanelor implicate.*
2. *Relaţiile dintre copii şi părinţi sunt ucise de lipsa de înţelegere, de nerecunoştinţă şi de lipsa respectului reciproc, fapte ce presupun realizarea unei refaceri asemănătoare învierii din morţi.*
3. *Relaţiile dintre fraţi sunt dezintegrate de invidie, luptă pentru întâietate şi dobândirea de averi, fapte necesitând o vindecare deplină.*

Prin rugăciune, credinţă, stăruinţă şi apel la promisiunile lui Dumnezeu, Ilie apare din nou între noi oferindu-ne minunea învierii. Acest lucru aduce o schimbare a stărilor negative în variantele lor pozitive. De aceea, avem nevoie de Ilie şi de o astfel de lucrare binefăcătoare!

Învierea Relaţiei cu Dumnezeu

Activitatea lui Ilie nu s-a limitat doar la acest nivel, deoarece distrugerea relaţiilor dintre oameni este doar efectul unui lucru mult mai profund care cauzează toate relele din lumea aceasta şi anume, idolatria sau respingerea lui Dumnezeu.

Ce a întreprins Ilie cu scopul aducerii umanităţii înapoi la Dumnezeu?

Să citim din 1 Împăraţi 18:36-39 următoarele:

„În clipa când se aducea sacrificiul de seară, profetul Ilie s-a apropiat şi a zis:

— Doamne, Dumnezeul lui Avraam, Isaac şi Israel! Fă să se ştie astăzi că Tu eşti Dumnezeul lui Israel, că eu sunt slujitorul Tău şi că toate aceste lucruri le-am făcut după porunca Ta. Ascultă-mă, Doamne! Ascultă-mă, ca să cunoască poporul acesta că Tu, Doamne, eşti adevăratul Dumnezeu şi astfel, să le întorci inima spre bine!

Atunci a venit foc de la Domnul şi a mistuit arderea de tot, lemnele, pietrele şi pământul. De asemenea, a supt apa care era în şanţ. Când a văzut tot poporul această minune, au căzut cu faţa la pământ şi au zis:

— Domnul este adevăratul Dumnezeu! Domnul este adevăratul Dumnezeu!”

Poporul lui Dumnezeu devenise idolatru şi pierduse orice urmă de cunoaştere a Celui care a creat cerurile şi pământul. Această distrugere a credinţei a adus ruină în Israel. Naţiunea se afla la marginea abisului nimicirii. În cadrul unei mari adunări populare, Ilie a somat pe cei prezenţi să aleagă pe ce cale doresc să meargă mai departe. O ultimă ocazie de a înţelege cine este adevăratul Dumnezeu a fost dată în baza unei competiţii

între Domnul şi idolul Baal prin aprinderea pe cale supranaturală a unui foc pentru sacrificiu.

Cum s-a finalizat această istorie a controversei dintre închinarea la Dumnezeu şi idolatrie?

Domnul a răspuns cu un foc ce a căzut pe altar şi a indicat faptul că este Dumnezeu în ceruri şi pe pământ în opoziţie cu zeul Baal, care nu a putut să realizeze acest lucru dovedind că este un idol lipsit de viaţă.

Ce elemente idolatre ne afectează astăzi relaţia cu Dumnezeu şi ce implicaţii au asupra vieţii de familie?

În ziua de astăzi idolii nu mai sunt neapărat ciopliţi în piatră şi lemn, dar banul, puterea şi faima sunt lucruri ce captivează deplin minţile oamenilor. Fără Dumnezeu, orice relaţii dintre oameni stau sub semnul întrebării deoarece lipseşte puterea unei moralităţi autentice. Viaţa de familie poate fi pentru multe persoane asemenea unui altar stins, din care cel mult pietrele se mai observă. Rezidirea lui şi aprinderea flăcării credinţei presupune o lucrare de refacere interioară. Astfel, lumina şi căldura sensibilităţii trebuie să fie aduse în inimi. Altarul este în noi. Sacrificiul este Hristos. Lumina de pe Golgota trebuie să aprindă cele mai calde şi duioase sentimente în noi. Prin cine se poate realiza acest lucru? Cum am mai spus, prin Ilie.

Reforma Începe cu Tine

Dar unde să îl căutăm pe Ilie, cel anunţat prin profeţie, pentru timpul în care trăim?

A doua venire a lui Hristos nu este departe. Realităţile timpului în care trăim vorbesc de nevoia unei reforme în genul celei iniţiate de Ilie. Aşa cum Ioan Botezătorul a fost un Ilie pentru timpul său, şi în acest sens stă mărturia dată de Iisus Hristos care l-a numit Ilie pentru generaţia sa, tot astfel, trebuie să existe un Ilie pentru timpul în care trăim. Putem să îl aşteptăm pe Ilie să revină din ceruri împreună cu carele de foc ale lui Dumnezeu. Deşi nu excludem o astfel de variantă până la proba contrarie, avem însă nevoie de Ilie chiar acum, mai precis, de duhul şi puterea lui. Avem nevoie ca Ilie să vină în familiile noastre şi să facă aceeaşi reformă ca în vechime pentru a aduce împăcare şi armonie între soţi, iubire şi respect între părinţi şi copii, precum şi comuniune între oameni.

Dar cine ar putea fi acest Ilie? Cum am putea să îl chemăm în mijlocul familiilor noastre pentru a avea pacea şi binecuvântarea lui Dumnezeu?

Referindu-se la naşterea lui Ioan Botezătorul, îngerul lui Dumnezeu a spus că acesta urma să lucreze în „*duhul şi puterea lui Ilie*" (Luca 1:13-17) subliniind astfel nu atât prezenţa fizică a lui Ilie, cât natura şi spiritul lucrării ce urma să fie făcută. Cu aplicare personală, putem zice că un astfel de Ilie eşti chiar tu:

1. *când îţi iei de mână soţul sau soţia şi recunoscând că ai greşit oferi ocazia unui nou început;*

2. *când, aducându-ţi aminte de proprii părinţi, îi ierţi pentru tot ce ţi-au greşit şi îţi ceri iertare pentru toate lucrurile bune în care nu i-ai ascultat;*
3. *când îţi iei de umăr semenul şi deschis îi spui că îţi pare rău de tot ce a fost în neregulă între voi şi de acum înainte iubirea va locul urii.*

Nu este oare aceasta o minune la fel de mare ca o înviere?

Un astfel de Ilie poţi fi chiar tu, când luând de mână pe cei dragi, vii înaintea altarului lui Dumnezeu, Biblia, pentru a lua lumină din Cuvântul vieţii de la Cel care este Lumina lumii, adică de la Iisus Hristos. Oare nu înseamnă aceasta să fii elev al Şcolii Cuvântului Divin? Fie ca un astfel de Ilie să fii chiar tu!

Secretele unității în familie

Există secrete ale unei vieţi de familie armonioase şi unite? Se poate vorbi despre unitate în ziua de astăzi, când oamenii caută împlinirea profesională mai presus de orice? Poate familia să mai fie un lucru de dorit când vedem atât de multe eşecuri în jurul nostru? Este unitatea un scop în sine, sau reprezintă doar un mijloc în atingerea a ceva mai bun?

Acestea sunt doar câteva dintre întrebările pe care şi le pun tot mai mulţi oameni în confruntarea cu realităţile concrete şi dureroase din lumea noastră, creată ca un Paradis şi devenită, datorită păcatului, un loc al suferinţei şi morţii. Biblia deţine răspunsuri concrete la aceste întrebări şi ne oferă soluţii valabile venite de la Cel care a creat cerurile şi pământul, adică de la Cel care Şi-a dat viaţa pentru ca noi, oamenii acestui pământ, să fim luaţi într-o lume mai bună.

Dar până la acea lume din ceruri, noi putem să avem o experienţă plină de bucurie şi împlinire a Împărăţiei cerurilor aici, pe pământ! Da, pe pământul acesta, tulburat de nenumărate probleme, noi putem să gustăm din farmecul realităţilor cereşti! Acesta reprezintă adevărata putere a harului, acea exprimare fără de seamăn a Evangheliei!

Vom examina în continuare câteva „*secrete*" ale vieţii de familie pe care ni le oferă Dumnezeu prin intermediul Sfintelor Scripturi. Pe scurt, este vorba despre aplicarea următoarelor principii care ne vor schimba viaţa în sensul dobândirii asemănării cu chipul Celui care ne-a creat şi răscumpărat. Astfel, vom studia:

1. *ce înseamnă ca Hristos să fie centrul vieţii de familie;*
2. *cum putem fi preschimbaţi prin dragostea Sa;*
3. *ce înseamnă să dai la o parte egoismul în relaţiile de familie;*
4. *cum putem să aplicăm principiul evanghelic al „supunerii reciproce";*
5. *cum să fim consecvenţi cu angajamentele asumate în viaţa de familie.*

Pentru fiecare dintre subiectele enunţate mai sus vom căuta un răspuns valabil din Biblie, ale cărei învăţături le vom aplica asemenea frunzelor din pomul vieţii, capabile să vindece orice dureri sau probleme cauzate de păcat. De aceea, vă invităm să aveţi la îndemână Biblia şi să o

parcurgeţi împreună cu acest studiu, având lângă dumneavoastră, de ce nu, şi un instrument de scris cu care să însemnaţi ideile mai însemnate pe care le vom exprima.

De ce este necesar ca Hristos să fie centrul vieţii de familie?

Dacă Hristos nu este acest centru, atunci altcineva va fi acest centru, bineînţeles Cel Rău, generând toate problemele de care lumea este plină prin violenţă, abuz, certuri şi lupte nesfârşite.

Ce anume Îl califică pe Hristos pentru a fi centrul vieţii de familie?

Să citim versetele următoare:

„Fiindcă El este pacea noastră, care din doi(evreu şi grec) a făcut unul şi a surpat zidul de la mijloc care-i despărţea. Prin trupul Lui, El a înlăturat duşmănia dintre ei, inclusiv Legea poruncilor şi ritualurilor, ca să facă pe cei doi să fie în El însuşi un singur om nou făcând astfel pace. El a împăcat pe cei doi cu Dumnezeu într-un singur trup prin cruce şi prin care a distrugerea duşmăniei." — Efeseni 2:14-16

Hristos deţine acea ,,*taină*" capabilă de a uni oamenii indiferent dacă sunt două sau mai multe persoane. Cu aplicare pentru viaţa de familie, Hristos face posibile următoarele:

1. *El distruge tot ceea ce desparte pe oameni, mai precis: vicii, atitudini necorespunzătoare şi egoiste sau comportamente deviate şi rele;*
2. *El uneşte oameni diferiţi ca structură şi educaţie prin faptul că le oferă o nouă identitate şi îi transformă conform profilului Său moral.*

Ce imagine frumoasă ne poate oferi un tată care manifestă blândeţea şi înţelegerea lui Hristos! Ce minunat este când o mamă manifestă spiritul de sacrificiu de sine al lui Hristos! Ce impresionant este să vedem cum copiii dovedesc ascultare de părinţi în genul în care Hristos s-a supus Tatălui Său!

Hristos este modelul nostru indiferent de ocazie, inclusiv pentru viaţa de familie. Aceasta înseamnă ca El să devină viu şi prezent în relaţiile noastre. Numai pe această cale, El va putea transforma în paradis şi cel mai umil cămin. De fapt, aceasta este prima noastră nevoie, la fel de necesară ca bunurile materiale pe care ni le dorim. Aşa cum soarele are o mulţime de planete ce îşi primesc lumina de la el şi se rotesc în jurul său, în caz contrar s-ar desprinde de pe orbită şi ar rătăci prin univers fiind distruse de meteoriţi, tot astfel, când Hristos devine centrul orbitelor individuale ale membrilor unei familii pe drumul vieţii, atunci armonia, bucuria şi unitatea vor rezulta de la sine. A fi preschimbat prin dragostea lui Dumnezeu reprezintă un lucru necesar pentru orice om care trăieşte pe pământ, fiindcă numai în felul acesta vom atinge scopul pentru care existăm şi trăim în această lume.

Totuşi, cum putem fi uniţi prin iubirea lui Dumnezeu?

O familie fără Hristos nu poate fi decât dezbinată, cu probleme de tot felul, de nerezolvat. El este ,,*lumina lumii*" şi în El este ,,*viaţa*". Imaginea oilor care rătăcesc fără păstor corespunde unei astfel de realităţi în care o familie nu Îl are prezent pe Hristos în mijlocul ei. Fără Dumnezeu, nu există

unire trainică între oameni. De fapt, când vorbim despre unitate, ne referim la acea armonie ce trebuie să existe între oameni, inclusiv între membrii aceleiaşi familii.

În acest sens, să citim următorul verset: „Eu le-am dat slava, pe care Mi-ai dat-o Tu, pentru ca ei să fie una, cum şi noi suntem una." – Ioan 17:22

Concret, ce înseamnă această „slavă" acordată de Hristos?

Observăm că Iisus ne dă „*slava Sa*" pentru a putea experimenta armonia divină în sensul de a fi „*una*" aşa cum El este unit cu Tatăl ceresc. Distingem următoarele aplicaţii în funcţie de diferitele categorii cărora le aplicăm sfatul divin:

1. *pentru părinţi, înseamnă să aibă capacitatea de a-şi înţelege copii şi de a-i călăuzi cu dragoste, chiar şi când aceştia greşesc;*
2. *pentru copii, reprezintă dispoziţia lor de a-şi asculta părinţii şi de a-i respecta necondiţionat;*
3. *pentru fraţi, înseamnă să dovedească un spirit de întrajutorare şi nu de competiţie;*
4. *pentru soţi, înseamnă să dovedească un spirit de colaborare, înţelegere şi susţinere afectivă reciprocă de-a lungul întregii vieţi.*

Aceasta este slava lui Hristos pe care El ne-a dat-o. Acesta este modelul divin care ne aduce pace şi înţelegere pentru întreaga viaţă. Dar lucrurile nu se opresc la cele spuse până aici, fiindcă urmează ceva mai mult şi anume, o luptă continuă cu cel mai teribil vrăjmaş al omenirii. Îl cunoaşteţi? El este foarte aproape de fiecare dintre noi şi ne afectează la fiecare pas. Numele lui? Foarte drag fiindcă se numeşte: Egoismul.

Ce este egoismul? Cum a apărut el în viaţa oamenilor?

Egoismul reprezintă o gândire, sau o preocupare, centrată pe sine. El reprezintă o atitudine ce derivă din dorinţa de întâietate manifestată prima dată de îngerul care a adus revolta în cer, conform cu următoarele versete:

„Tu ziceai în inima ta: — Mă voi sui în cer! Îmi voi ridica scaunul de domnie mai presus de stelele lui Dumnezeu! Voi sta pe muntele adunării dumnezeilor la capătul miazănoaptei! Mă voi sui pe vârful norilor şi voi fi asemenea Celui Preaînalt!" — Isaia 14:13-14

Îngerul căzut despre care se vorbeşte, deşi era o fiinţă onorată de Dumnezeu cu mare cinste, a dorit să ia locul Marelui Creator şi să devină obiect al adorării îngerilor. El a complotat ca să deţină puterea absolută, dar a respins caracterul Marelui Maestru al universului!

Care a fost răspunsul lui Dumnezeu la provocarea egoismului şi înălţării de sine, pe care Cel Rău le-a adus în univers?

Să citim acum versetele următoare:

„Astfel, să aveţi în voi modul de a fi al lui Hristos Iisus, care deşi era înălţat în condiţia de Dumnezeu, nu a considerat că trebuie să rămână egalul lui Dumnezeu, ci a părăsit această condiţie, a preluat-o pe cea de slujitor, s-a făcut reprezentant al omului şi s-a transpus deplin în natura

umană.

Şi-a abandonat toate prerogativele şi s-a dovedit un slujitor supus până la moarte, ba chiar moarte de cruce! De aceea, Dumnezeu L-a ridicat la mare cinste şi I-a acordat un Nume (un titlu sau o demnitate) mai presus decât oricare altul! Încât înaintea Numelui Său să cadă în genunchi toate fiinţele din ceruri, de pe pământ şi din lumea subpământeană! Şi orice limbă să exprime faptul că Iisus Hristos este Domn în slava lui Dumnezeu Tatăl!" — Filipeni 2:5-11

În opoziţie cu spiritul îngerului căzut, Hristos, deşi era Dumnezeu prin natura Sa, având toată puterea şi toată adoraţia îngerilor, s-a umilit coborând la condiţia de om şi a slujit în favoarea umanităţii pentru a o salva. Acesta este „*gândul lui Hristos*".

La modul practic, gândirea Celui Rău o putem înţelege prin:

1. *părinţi care se comportă violent, abuzând de copiii lor după principiul „eu te-am făcut, eu te omor";*
2. *copii care profită de pe urma părinţilor, după care îi neglijează sau chiar caută să scape de ei;*
3. *fraţi ce se trădează unii pe alţii şi care se află în competiţie încercând să scape sau să se nedreptăţească unul pe altul;*
4. *soţi care se luptă pentru supremaţie, bărbatul folosind forţa şi femeia ţesând intrigi.*

Oare nu acesta este portretul vieţii de familie pentru mulţi? Cum se anihilează acest distrugător al armoniei şi unităţii dintre oameni, cel care face ca viaţa de familie să devină un loc al distrugerii?

Anihilarea demonului interior se realizează prin însuşirea „*gândului lui Hristos*", adică a acelui comportament şi a acelei atitudini de a sluji celorlalţi cu scopul de a-i aduce pe oameni înapoi la Dumnezeu. Prin urmare, în opoziţie cu gândul îngerilor căzuţi avem abordarea lui Hristos care ne conduce la toleranţă, înţelegere, iertare, răbdare, respect, ajutor reciproc şi cooperare. Depinde doar de noi pe care dintre aceste „*gânduri*" le vom alege.

Dar lucrurile nu se opresc aici, fiindcă există un principiu pe care Biblia îl avansează ca soluţie pentru problemele de relaţie. Care este acesta?

Să citim acum versetul: „*Supuneţi-vă unii altora în frica lui Hristos."* — Efeseni 5:21

Conceptul avansat de apostolul Pavel este cel al „*supunerii reciproce*" fiind în opoziţie cu dorinţa de supremaţie manifestată curent în societate. În general, toţi oamenii vor să fie primii. Toţi vor să fie şefi, să dicteze şi să conducă. Cei care nu ajung la aceasta, invidiază şi îi subminează pe cei care deţin astfel de poziţii.

Totuşi, dacă nu eşti primul pe schemă, reprezintă o tragedie? Dacă nu deţii controlul absolut asupra unui lucru, constituie un lucru rău? Ce înseamnă să aplici principiul supunerii reciproce în viaţa de familie?

La modul practic, principiul supunerii reciproce îl înţelegem astfel:

1. *pentru părinţi, înseamnă să ţină cont de părerea copiilor când decid în privinţa lor. Astfel, copii vor deveni conştienţi de iubirea părinţilor fără să aibă impresia că autoritatea lor este un jug de care trebuie scăpat la prima ocazie;*
2. *pentru copii, înseamnă să caute singuri sfatul părinţilor şi să înţeleagă că le doresc binele, chiar dacă uneori mai greşesc în manifestarea iubirii;*
3. *pentru fraţi, înseamnă să se susţină reciproc şi să ţină cont de opiniile, uneori diferite, ale celui mai mic;*
4. *pentru soţi, înseamnă să se trateze ca parteneri egali, care comunică deschis unul cu altul şi fiecare ţine cont de părerea celuilalt.*

Acest principiu adus de Evanghelia lui Hristos deschide calea armoniei în viaţa de familie şi în societate per ansamblul ei.

Un ultim secret al armoniei în viaţa de familie: „să fii om de cuvânt". Câţi dintre noi nu am avut de suferit de pe urma lipsei de consecvenţă a celorlalţi? De câte ori nu ne-am lovit de persoane care ne-au minţit spunând că îşi preiau anumite angajamente, după care au uitat de ele?

De aceea, asumarea angajamentelor reprezintă o adevărată piatră de temelie pentru o viaţă de familie armonioasă. Să citim acum versetul:

„Felul vostru de vorbire să fie: Da-ul, da şi nu-ul, nu! Ceea ce trece dincolo aceste cuvinte, vine de la cel rău!" — Matei 5:37

Aici descoperim un model desăvârşit oferit de Hristos prin care ne învaţă că trebuie să fim oameni de cuvânt în toate aspectele vieţii noastre. Dacă eşti părinte, fii un exemplu autentic de consecvenţă cu principiile divine! Dacă eşti copil, învaţă să îţi asumi consecinţele a tot ceea ce faci! Dacă eşti frate, dovedeşte că eşti o persoană de încredere şi caracter! Dacă eşti soţ, fii un exemplu în ce priveşte împlinirea datoriei faţă de celălalt!

Care este deci marele secret al armoniei familiale?

Nimic altul decât să urmezi pilda Marelui Maestru, adică al Tatălui ceresc *„care atât de mult a iubit lumea încât a dat pe singurul Său Fiu încât oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viaţa veşnică*". De ce să murim dacă viaţa lui Dumnezeu stă înaintea noastră. De ce să se piardă cei mai slabi dintre noi, când harul divin este cea mai abundentă *„resursă a planetei*"? Depinde doar de noi realizarea acestui lucru! Depinde doar de tine pe ce cale alegi să mergi!

Umilirea și Înălțarea lui Iosif

În istoria relatată în cartea Genezei s-a discutat despre modul în care Dumnezeu l-a ales pe Avraam pentru a da naştere poporului Său prin care urma să fie revărsată binecuvântarea mântuirii prin Mesia, cel promis de la căderea în păcat. S-a vorbit despre vieţile lui Avraam, Isaac şi Iacob, dar lucrurile nu se opresc aici, deoarece cartea Genezei ne prezintă încă un mare bărbat, care prin strălucirea caracterului său a adus slavă lui

Dumnezeu și eliberare poporului său. Despre cine ar putea fi vorba?

Într-adevăr, nimeni altcineva decât Iosif, fiul lui Iacob. El va face obiectul prezentării noastre pentru a înțelege acele învățături importante pe care Dumnezeu dorește să ni le comunice prin intermediul unei istorii pline de suspan. În sfârșit, avem un exemplu pozitiv de credință, care rezistă la orice încercare, un om care reușește să ne ilustreze, la fel ca Daniel mai târziu, că se poate trăi o viață sfântă și fără cădere în ce privește devoțiunea și iubirea de Dumnezeu. Acum, să vedem care sunt pașii pe care îi vom parcurge în studiul nostru.

Mai întâi, vom vorbi despre invidia fraților lui Iosif, care l-au vândut ca sclav unor străini, pentru a scăpa definitiv de el. După aceea, vom vedea cum Dumnezeu l-a binecuvântat în Egipt, dar și cum, acuzat pe nedrept, a fost aruncat în închisoare. Chiar și în aceste circumstanțe dificile, Dumnezeu l-a binecuvântat, acordându-i darul profetic, adică puterea de a interpreta viziunile și visele. Și vom încheia prin a studia înălțarea pe care Dumnezeu i-a acordat-o lui Iosif înaintea lui faraon și a întregului Egipt.

Vândut ca Sclav de Frații Săi

Să deschidem Biblia la capitolul 37 din cartea Genezei și să citim principalele versete care ne vor conduce la un dialog util pe tema vieții lui Iosif:

„Iacob a trăit în țara Canaan, unde locuise ca străin tatăl său. Israel iubea pe Iosif mai mult decât pe toți ceilalți fii ai săi pentru că îl născuse la bătrânețe. Frații lui au văzut că tatăl lor îl iubea mai mult decât pe ei toți și au început să-l urască. Nu puteau să-i spună nicio vorbă prietenoasă.

Frații lui Iosif se duseseră la Sihem ca să pască oile tatălui lor.

Israel i-a zis:

– Du-te, rogu-te, și vezi dacă frații tăi sunt sănătoși, dacă oile sunt bine și adu-mi vești.

L-a trimis astfel din valea Hebronului și Iosif a ajuns la Sihem. Când a ajuns Iosif la frații săi, aceștia l-au dezbrăcat de haina pe care o avea pe el. L-au luat și l-au aruncat într-o groapă. La trecerea unor negustori madianiți, au tras și au scos pe Iosif afară din groapă și l-au vândut cu douăzeci de sicli de argint acelor Ismaeliți, care l-au dus în Egipt."

Ce părere aveți despre ceea ce au făcut frații lui Iosif? Așa se cuvine să te porți cu un frate? De ce oare Iosif a fost urât atât de mult? Cum este posibil să îți vinzi propriul frate și să scapi de el într-un mod așa de crud și de lipsit de cea mai elementară milă?

Explicația gestului fraților lui Iosif rezultă din invidia pe care ei o manifestaseră, care a degenerat în cele din urmă în ostilitate și ură fățișe. Astfel de sentimente sunt prin natura lor oarbe și caracterizate de o lipsă totală de discernământ. Dacă analizăm cazurile de violență relatate în cartea Genezei, vom identifica cu relativă ușurință caracterul lor pasional,

lipsit de logică și de cea mai elementară rațiune. Acestea reprezintă câteva dintre consecințele teribile ale căderii în păcat, care își fac simțite prezența de la o generație la alta.

Să înțelegem că lucrurile au avut o evoluție până când, în cele din urmă, au atins un nivel dincolo de care sentimentele nu au mai fost controlate?

Într-adevăr, evoluția sentimentelor nesubordonate rațiunii se aseamănă rostogolirii unui obiect la vale, astfel că, pe măsură ce avansează, viteza crește tot mai mult. Logica, dacă o putem numi astfel, a sentimentelor lipsite de rațiune, urmează un traseu periculos, pentru ca în cele din urmă să conducă la lucruri pe care, în mod normal, un om nu le-ar face. Este exact ceea ce se întâmplă în cazul multor încălcări ale legii, când se urmează un plan absurd, dar care în perspectiva pasiunii dezlănțuite pare justificat și perfect moral.

Cu alte cuvinte, tendința celor care urmează logica sentimentelor necontrolate de rațiune este de a sfida bunul simț, riscurile și chiar de a ignora consecințele?

Aceste lucruri sunt perfect vizibile în istoria pe care o studiem. Practic, fiii lui Iacob nu s-au gândit nici măcar o clipă la grozăvia faptelor lor. Ca și Cain, inițial s-au decis să îl ucidă pe Iosif, aceasta fiind singura cale prin care, în logica lor, puteau stinge ura pe care o aveau față de el. Ulterior, datorită intervenției lui Ruben, au schimbat planul, pentru ca la sugestia lui Iuda să se gândească la varianta de a-l vinde și de a scăpa, cu mâini „curate" de Iosif. Tipologia lui Iuda ca vânzător al fratelui său are și o conotație mesianică, gândindu-ne la un urmaș cu același nume care L-a trădat pe Hristos!

Și totuși, erau frați, aveau același tată! Cum să fii stăpânit de o astfel de ură, încât să dorești moartea fratelui tău?

Din nefericire, ei nu îl priveau ca pe un frate al lor. Să nu uităm că toată această situație se datora dezordinii din familia lui Iacob, în care coexistau doisprezece frați cu același tată provenind din patru mame diferite. Poligamia în familia lui Israel a fost o problemă de fond, care a condus la rivalitate și la manifestarea a tot ce era mai rău. De fapt, Iacob nu a iubit-o decât pe Rahela, iar Iosif era fiul ei cel mai mare. Dacă lucrurile ar fi fost normale, iar Laban nu ar fi reușit să îl înșele pe Iacob, atunci doar Iosif, și eventual Beniamin, ar fi fost copiii lui Iacob. Aceste lucruri erau cunoscute de toți. Tocmai de aceea, ura celorlalți frați contra lui Iosif depășea orice măsură.

Așadar, era o problemă complexă, dar nu imposibil de rezolvat! La urma urmei, copiii nu erau vinovați de ceea ce se întâmplase între părinții lor.

Este corect, dar să nu uităm că atât Lea, cât și Rahela, în replică, s-au luptat pentru supremație folosind o armă puternică, și anume, prin nașterea de copii. Mai mult, când Rahela a fost pusă în inferioritate de Lea, neputând o lungă perioadă de timp să dea naștere la copii, a insistat ca Iacob să îi nască copii prin roaba ei. Adică, a pus în practică soluția de

compromis a lui Sara, care a dat pe roaba sa, Agar, ca nevastă lui Avraam! În replică, Lea a procedat la fel. Astfel, familia lui Iacob a devenit un teritoriu de luptă, armele fiind copiii, fapt care a afectat educaţia acestora şi comportamentul unuia faţă de celălalt.

Practic, vedem un fel de război civil în familie, în care combatanţii sunt copiii ce se năşteau din cele două surori, împreună cu roabele lor, corect?

Într-adevăr, observăm un război în toată regula folosind toate armele violenţei, pornind de la cea agresiunea verbală şi continuând cu cea fizică. La final, această ură ajunge să se canalizeze, într-un ciudat joc al alianţelor, împotriva unei singure persoane, adică a lui Iosif, de fapt, contra celui care ar fi trebuit să fie singurul copil al lui Iacob. Să nu uităm că Iosif era diferit de ceilalţi fraţi, fiind o persoană nobilă, inteligentă, orientată spre bine şi urând violenţa, având un caracter de excepţie, în ciuda condiţiilor adverse în care crescuse. Nu este de mirare că Iacob ţinea cel mai mult la el. În plus, el era o amintire vie a soţiei pe care o iubise, Rahela, care la acea dată nu mai trăia. Din nefericire, Rahela a căzut victimă acelei competiţii absurde, murind la naşterea lui Beniamin. În concluzie, Iosif era tot ce avea mai scump pe lume Iacob la acea dată. Lovitura tocmai acolo a fost dată!

Înţelegem că încercarea care a venit în familia lui Iacob era o continuare a planului de a-i deturna pe urmaşii lui Avraam de la misiunea sfântă pe care o aveau?

Observăm că rezultatul luptei pentru putere se concretizează prin cultivarea unui spirit de competiţie menit să compromită planul lui Dumnezeu. Izgonirea lui Iosif însemna o lovitură de maestru dată *„seminţei lui Avraam*”, fiindcă în acest mod, un om de o integritate morală deosebită era înlăturat, lăsând practic pe Iacob fără un urmaş pe măsura chemării ce-i fusese încredinţată. Cred că trebuie să meditǎm serios la această lecţie, fiindcă dacă ne vom lăsa cuprinşi de această ură iraţională, care i-a afectat pe fraţii lui Iosif, vom comite greşeli foarte mari, care ne vor costa cu siguranţă, atât în bunurile de acum, cât şi în cele viitoare.

Aruncat pe Nedrept în Închisoare

Să urmărim ce s-a mai întâmplat după acest trist incident. Astfel, vom citi din capitolul 39 al cărţii Genezei şi vom vedea ce a făcut Iosif în Egipt:

„Iosif a fost dus în Egipt şi Potifar, dregătorul lui Faraon, căpetenia străjerilor, un Egiptean, l-a cumpărat de la Ismaeliţii care-l aduseseră acolo. Iosif a căpătat mare trecere înaintea stăpânului său, care l-a luat în slujba lui, l-a pus mai mare peste casa lui şi i-a încredinţat tot ce avea. După ceva vreme, s-a întâmplat că nevasta stăpânului său a pus ochii pe Iosif.

Dar el nu a consimţit şi a zis nevestei stăpânului său:

— Vezi că stăpânul meu nu-mi cere să dau seama de nimic din casă. Mi-a dat pe mână tot ce are. El nu este mai mare decât mine în casa aceasta şi nu mi-a oprit nimic, afară de tine pentru că eşti nevasta lui.

Cum pot să fac eu un rău atât de mare şi să păcătuiesc împotriva lui Dumnezeu?

Măcar că ea vorbea în toate zilele lui Iosif, el n-a voit să se culce şi să facă sex cu ea. Într-o zi, când intrase în casă ca să-şi facă lucrul şi când nu era acolo nici unul din oamenii casei, ea l-a apucat de haină şi i-a zis:

— Culcă-te cu mine!

El i-a lăsat haina în mână, şi a fugit afară din casă. Când a văzut ea că-i lăsase haina în mână şi fugise afară, a chemat oamenii din casă şi le-a zis:

— Vedeţi, ne-a adus un evreu ca să-şi bată joc de noi! Omul acesta a venit la mine ca să se culce cu mine, dar eu am ţipat în gura mare şi când a văzut că ridic glasul şi strig, şi-a lăsat haina lângă mine şi a fugit afară!

Şi a pus haina lui Iosif lângă ea până s-a întors acasă stăpânul lui. Atunci i-a vorbit astfel soţului ei:

— Robul acela evreu, pe care ni l-ai adus, a venit la mine ca să-şi bată joc de mine. Cum am ridicat glasul şi am ţipat, şi-a lăsat haina lângă mine şi a fugit afară!

După ce a auzit cuvintele nevestei sale care-i zicea: „Iată ce mi-a făcut sclavul tău!", stăpânul lui Iosif s-a mâniat foarte tare. A luat pe Iosif, şi l-a aruncat în temniţă în locul unde erau închişi prizonierii împăratului. Astfel, Iosif a ajuns acolo în temniţă."

A fost drept ce i s-a întâmplat lui Iosif? De ce nu a intervenit Dumnezeu pentru a arăta falsitatea acuzaţiilor ce îi erau aduse? Ce credeţi că a simţit Iosif când s-a văzut condamnat pe nedrept şi aruncat în închisoare?

De fapt, vedem o suită de încercări cărora Iosif a trebuit să le facă faţă, începând cu vinderea de fraţii săi, continuând cu condiţia de sclav şi acum cu cea de prizonier. Toate acestea i s-au întâmplat fără a fi fost în vreun fel vinovat, ba chiar ca o consecinţă a caracterului său drept, care nu înclina spre niciun fel de compromisuri. Desigur, situaţia a fost deosebit de dificilă pentru el, deoarece consecvenţa sa faţă de Dumnezeu, la fiecare pas era urmată de ceva tot mai rău. Sunt sigur că era pur şi simplu uimit, fără să poată înţelege nimic din tot ceea ce i se întâmpla.

De ce Dumnezeu a îngăduit o astfel de evoluţie a lucrurilor? În fond, Iosif s-a bazat de fiecare dată pe promisiunile divine şi pe intervenţia Celui Prea Înalt.

Nepătrunse sunt căile providenţei lui Dumnezeu şi diferite de planurile pe care omul şi le face. În acel moment, într-adevăr, lucrurile păreau lipsite de sens. Nicio logică din ceruri sau de pe pământ nu justifica ceea ce i s-a întâmplat lui Iosif. Practic, el suferea din cauză că făcuse ceea ce era bine, lucru ce era nedrept, arbitrar şi absurd. Mulţi oameni de-a lungul veacurilor au gustat o experienţă amară, similară cu cea a lui Iosif, şi nu puţini şi-au pierdut credinţa.

Aşadar, este dificilă menţinerea credinţei în astfel de împrejurări, în condiţiile în care Dumnezeu nu schiţează niciun gest în favoarea celui

nedreptăţit?

Este ca un fel de „*botez*” al nedreptăţii extreme din partea oamenilor şi de neimplicare a lui Dumnezeu. Astfel, se întâmplă un lucru rău de care nu eşti vinovat, ba chiar este urmarea a ceva bun pe care l-ai făcut, şi Dumnezeu tace, nu zice nimic şi lasă lucrurile în voia lor. Nu este simplu pentru nimeni să rămână credincios într-o astfel de situaţie, ceea ce reprezintă o încercare extremă. Cu toate acestea, Biblia ne spune că Iosif a rămas consecvent încrederii pe care o avea în Dumnezeu, ceea ce cu adevărat dovedeşte un caracter de excepţie.

Care era sursa puterii lui Iosif de a rămâne încrezător într-un Dumnezeu care tace, nu răspunde şi nu rezolvă situaţia dificilă în care se afla?

Să ne gândim că Iosif era singur, într-o ţară străină, lipsit de familie, cunoscuţi sau prieteni, sclav şi prizonier în închisoare. Ce putea fi mai rău? Poate era chiar la un pas de moarte! Oricum, toate acestea au rezultat din cauza fermităţii sale de caracter. Şi totuşi, el a rămas consecvent principiilor la care ţinea în relaţia sa cu Dumnezeu şi cu oamenii. El a avut un simţ extraordinar al prezenţei divine. Chiar în textul pe care l-am citit el spune: „*Cum pot păcătui împotriva lui Dumnezeu*”? Pentru el păcatul, încălcarea poruncilor lui Dumnezeu, reprezintă ceva josnic şi respingător, ba chiar un sacrilegiu, dacă putem spune astfel. Sursa puterii sale derivă din percepţia prezenţei lui Dumnezeu şi din respectarea a tot ceea ce El i-a descoperit ca intenţie a Sa. Avem de-a face cu o ascultare din principiu, care nu depindea de împrejurări. Deopotrivă, avem exemplul unui om nevinovat, în genul lui Abel, şi, de ce nu, al Celui ce urma să fie Iisus din Nazaret.

Cu alte cuvinte, chiar şi în împrejurări atât de potrivnice şi de contradictorii, Iosif a găsit puterea de a se încrede necondiţionat în Dumnezeu?

Vedem exemplul unei credinţe care îşi merită numele, fiindcă de fapt, această noţiune nu trebuie să fie condiţionată de lucruri sau împrejurări. Credinţa se sprijină direct pe Dumnezeu. Ea presupune un devotament total faţă de El, indiferent de modul în care Domnul va răspunde sau nu cererilor noastre. Ne place sau nu, aceasta este adevărata credinţă, orice altceva fiind departe de standardul biblic. Iosif nu şi-a motivat ascultarea de anumite avantaje pe care credinţa i le-ar fi putut aduce, ci a considerat că este normal să asculte de Dumnezeu, fiindcă aşa este drept. Logica sa era simplă, dar deosebit de puternică, dovedind o maturitate, care mărturisea despre caracterul deosebit al acestui mare om.

Binecuvântat cu Spiritul Profetic

Am putea rămâne cu impresia că Dumnezeu este nedrept când permite astfel de încercări să vină peste un om credincios în genul lui Iosif. Dar istoria nu se opreşte aici, fapt pentru care vom merge mai departe şi vom citi din capitolul 40 al cărţii Genezei:

„Faraon s-a mâniat pe cei doi dregători ai săi: pe mai marele

paharnicilor şi pe mai marele brutarilor. I-a pus sub pază în casa căpeteniei străjerilor, în temniță, în locul unde fusese închis Iosif. Ei [i-au spus lui Iosif într-o dimineaţă]:

— Fiecare dintre noi a visat un vis, dar nu este nimeni care să le interpreteze!

Iosif le-a răspuns: — Interpretările sunt ale lui Dumnezeu! Istorisiți-mi visele voastre!

Mai marele paharnicilor şi-a istorisit lui Iosif visul, [iar Iosif i i-a interpretat] şi i-a zis:

— Peste trei zile faraon te va scoate din temniță, te va pune iarăşi în slujba ta şi vei pune iarăşi paharul în mâna sa, cum obişnuiai înainte, când erai paharnicul lui. Dar adu-ți aminte de mine când vei fi fericit, şi arată, te rog, bunătate față de mine. Pune o vorbă bună pentru mine la faraon şi scoate-mă din temniţa aceasta!

A treia zi, era ziua naşterii lui Faraon. El a dat un banchet tuturor slujitorilor săi, a scos afară din temniță pe mai marele paharnicilor şi l-a pus iarăşi în slujba lui de paharnic, ca să pună paharul în mâna sa. Mai marele paharnicilor nu s-a mai gândit însă la Iosif fiindcă l-a uitat."

Cum vi se pare atitudinea mai marelui paharnicilor, care a uitat ce îi promisese lui Iosif? Cât de încredere este promisiunea unui om? Ce părere aveți despre capacitatea de a interpreta visele pe care a primit-o Iosif? Îi aducea un avantaj acest lucru?

Întotdeauna interpretarea viselor a reprezentat o atracție specială pentru oameni, mai ales în culturile în care se punea accent pe ghicirea viitorului şi pe practicile oculte de comunicare cu lumea supranaturală. Aceasta era o modalitate eficientă pentru a te face remarcat. De aceea, capacitatea deosebită a lui Iosif nu putea rămâne neobservată mult timp. Practic, se creau treptat premisele ca Iosif să iasă în evidență şi să părăsească închisoarea.

În acest sens, putem discuta despre un dar veritabil, dat de Dumnezeu, sau doar de capacitatea de a interpreta visele?

În cazul de față, avem de-a face cu o capacitate excepțională, de fapt, chiar darul spiritului profetic, în sensul capacității de interpretare a viziunilor şi viselor date de Dumnezeu. Mai precis, Iosif nu formula o interpretare bazată pe intuiție, ci el avea acea capacitate, acordată de Cel Prea Înalt, de a avea viziunea viitorului şi de a primi adevăratul înțeles al lucrurilor descoperite. Această înzestrare nu avea nicio legătură cu vrăjitoria şi cu practicile oculte.

Prin urmare, nu a fost o întâmplare faptul că mai marele paharnicilor a avut un vis de la Dumnezeu chiar în momentul când Iosif se afla în închisoare?

Nu a fost o întâmplare, ci dimpotrivă, făcea parte din planul lui Dumnezeu de a-l elibera din închisoare pe Iosif şi de a-l înălța la poziția pe care Domnul o intenționa pentru el. Cât despre capacitatea lui Iosif, ea a fost un dar acordat, având în vedere lucrurile ce urmau să se întâmple. A

fost un caz similar cu ceea ce avea să se întâmple cu Daniel opt secole mai târziu. Vedem astfel, că eliberarea sa începea să se zărească la orizont.

Nu era totuși, neobișnuită această capacitate a lui Iosif? La urma urmei, câți oameni posedă un astfel de dar?

Nu era o înzestrare chiar așa de neobișnuită. Dacă ne uităm la Avraam, Isaac şi Iacob, vom vedea că darul profetic a avut o manifestare puternică în viețile lor, conferindu-le orientare în privința lucrurilor ce aveau să se întâmple şi îndrumare cu privire la ceea trebuia să facă. Prin urmare, era natural şi logic, ca măcar unul dintre fiii lui Iacob să dețină un astfel de dar, pentru ca Domnul să poată comunica mai departe în mod direct cu poporul Său.

Să ne așteptăm la manifestarea darului profetic în orice perioadă a istoriei? Cu alte cuvinte, persoane în genul lui Iosif vor exista mereu?

Nu știu dacă putem zice mereu, dar cu siguranță, darul profetic va fi întotdeauna acordat când sunt în joc lucruri importante care implică poporul lui Dumnezeu. Ca şi în cazul lui Iosif, darul profetic nu va rămâne ascuns, ci va oferi ocazia, prin manifestarea lui, ca deopotrivă, biserica şi lumea să primească instrucțiuni şi avertizări directe de la Dumnezeu. Iosif era un vas ales pentru a anunța planul lui Dumnezeu pentru poporul Său şi pentru lume, în condițiile specifice acelui timp. Darul profetic ce i-a fost încredințat îl califica, alături de alte calități, pentru aceasta.

În concluzie, Iosif deținea un dar de „ghicitorie" sau i-a fost încredințat un dar spiritual de la Dumnezeu?

Răspunsul este categoric: darul primit de Iosif era un autentic, adică un dar profetic, care îl făcea capabil să interpreteze visele şi viziunile pe care Dumnezeu le trimitea oamenilor. Nu avea niciun fel de legătură cu vrăjitoria sau cu practicile mistice şi oculte. Acest dar urma să îi ofere lumină asupra mesajului pe care îl avea de dat lui faraon şi fiilor lui Iacob. Să nu uităm că descoperirea în vis care i-a fost făcută la început, şi din cauza căreia a fost vândut ca sclav, dovedea cu prisosință că Dumnezeu îl alesese pe Iosif ca să fie mesager al Său în acel timp.

Înălțat ca Dregător în Egipt

Am ajuns acum la momentul cel mai important al vieții lui Iosif, clipa marilor schimbări pe care Dumnezeu le pregătise pentru slujitorul Său credincios şi vom citi din capitolul 41 al cărții Genezei:

„După doi ani, Faraon a avut un vis. I se părea că stătea lângă râu (Nil). Şi iată, şapte vaci frumoase la vedere şi grase la trup s-au suit din râu şi au început să pască prin mlaştini. După ele s-au mai suit din râu alte şapte vaci urâte la vedere şi slabe la trup şi s-au aşezat lângă ele pe marginea râului. Vacile urâte la vedere şi slabe la trup au mâncat pe cele şapte vaci frumoase la vedere şi grase la trup. Şi Faraon s-a trezit.

A adormit din nou şi a visat un al doilea vis. Se făcea că şapte spice de grâu grase şi frumoase au crescut pe acelaşi pai. Şi după ele au răsărit alte şapte spice slabe şi arse de vântul de răsărit. Spicele slabe au înghiţit pe cele şapte spice grase şi pline. Şi Faraon s-a trezit.

Dimineaţa, Faraon s-a tulburat şi a trimis să cheme pe toţi magii şi pe toţi înţelepţii Egiptului. Le-a istorisit visele lui, dar nimeni n-a putut să le interpreteze. Atunci, mai marele paharnicilor a luat cuvântul şi a zis lui Faraon:

— Îmi aduc aminte astăzi de greşeala mea. Faraon se mâniase pe slujitorii lui şi ne aruncase în temniţă, în casa căpeteniei străjerilor, pe mine şi pe mai marele brutarilor. Amândoi am avut câte un vis în aceeaşi noapte, care au primit câte o interpretare deosebită. Era acolo cu noi un tânăr Evreu, sclav al căpeteniei străjerilor. I-am istorisit visele noastre. El ni le-a interpretat şi ne-a spus întocmai ce înseamnă visul fiecăruia.

Faraon a trimis să cheme pe Iosif. L-au scos în grabă din temniţă. Iosif s-a ras, şi-a schimbat hainele şi s-a dus la Faraon. Faraon a zis lui Iosif:

— Am visat un vis. Nimeni nu l-a putut tălmăci şi am aflat că tu interpretezi un vis, îndată după ce l-ai auzit.

Iosif a răspuns lui Faraon:

— Nu eu! Dumnezeu este Acela care va da un răspuns prielnic lui Faraon!

Faraon a început să istorisească atunci lui Iosif:

— În visul meu, se făcea că stăteam pe malul râului Nil. Şi deodată şapte vaci grase la trup şi frumoase la chip s-au suit din râu, şi au început să pască prin mlaştini. După ele s-au suit alte şapte vaci, slabe, foarte urâte la chip şi sfrijite. N-am mai văzut altele aşa de urâte în toată ţara Egiptului. Vacile cele sfrijite şi slabe au mâncat pe cele şapte vaci dintâi, care erau grase. Le-au înghiţit, fără să se poată cunoaşte că intraseră în pântecele lor. Ba încă, înfăţişarea lor era tot aşa de urâtă ca mai înainte. Şi m-am deşteptat. Am mai văzut în vis şapte spice pline şi frumoase, care creşteau pe acelaşi pai. Şi după ele au răsărit şapte spice goale, slabe, arse de vântul de răsărit. Spicele slabe au înghiţit pe cele şapte spice frumoase. Am spus aceste lucruri magilor, dar nimeni nu mi le-a putut înţelege.

Iosif a zis lui Faraon:

— Ce a visat Faraon înseamnă un singur lucru: Dumnezeu a arătat mai dinainte lui Faraon ce are să facă. Cele şapte vaci frumoase înseamnă şapte ani. Şi cele şapte spice frumoase înseamnă şapte ani. Este un singur vis. Cele şapte vaci sfrijite şi urâte, care se suiau după cele dintâi, înseamnă şapte ani. Şi cele şapte spice goale, arse de vântul de răsărit, vor fi şapte ani de foamete. Astfel, după cum am spus lui Faraon, Dumnezeu a arătat lui Faraon, ce are să facă. Iată, vor fi şapte ani de mare belşug în toată ţara Egiptului. După ei vor veni şapte ani de foamete, aşa că se va uita tot belşugul acesta în ţara Egiptului, şi foametea va topi ţara. Foametea aceasta care va urma va fi aşa de mare că nu se va mai cunoaşte belşugul în ţară. Cât priveşte faptul că Faraon a visat visul de două ori, înseamnă că lucrul este hotărât din partea lui Dumnezeu şi că Dumnezeu se va grăbi să-l aducă la îndeplinire. Acum, Faraon să aleagă un om priceput şi înţelept, şi să-l pună în fruntea ţării Egiptului. Faraon să pună prefecţi în ţară, ca să ridice o cincime din

roadele Egiptului în timpul celor şapte ani de belşug. Să se strângă toate alimentele din aceşti ani buni care au să vină. Să se facă, la îndemâna lui Faraon, grămezi de grâu, provizii în cetăţi, şi să le păzească. Alimentele acestea vor fi provizia ţării, pentru cei şapte ani de foamete, care vor veni în ţara Egiptului, pentru ca ţara să nu fie prăpădită de foamete.

Cuvintele acestea au plăcut lui Faraon şi tuturor slujitorilor lui. Şi Faraon a zis slujitorilor săi:

— Am putea noi oare să găsim un om ca acesta, care să aibă în el Duhul lui Dumnezeu?

Şi Faraon a zis lui Iosif:

— Fiindcă Dumnezeu ţi-a făcut cunoscut toate aceste lucruri, nu este nimeni care să fie atât de priceput şi atât de înţelept ca tine. Te pun mai mare peste casa mea, şi tot poporul meu va asculta de poruncile tale. Numai scaunul meu de domnie mă va ridica mai presus de tine."

Ce părere aveţi de modul în care Dumnezeu a acţionat ca Iosif să fie înălţat înaintea întregului Egipt? Ce mesaj desprindem noi din aceasta? De ce au trebuit să treacă doi ani de prizonierat pentru a se ajunge la acest eveniment?

Orice lucru îşi are timpul său. Astfel, înţelegem că lucrurile au fost gata pentru înălţarea lui Iosif doar după ce a mai trecut o vreme în care s-a pregătit calea pentru avansarea sa. Egiptenii constituiau o naţiune idolatră şi principiile lor de administraţie nu erau eficiente. În aceşti doi ani s-au definit condiţiile ca o criză importantă să se profileze la orizont care să pună la încercare structurile de conducere ale statului egiptean.

Cu alte cuvinte, era necesară o sincronizare cu evoluţia în ansamblu a societăţii egiptene, pentru ca înălţarea lui Iosif să aibă loc?

Desigur că da, fiindcă Iosif urma să fie ridicat drept soluţie pentru criza care se apropria şi care s-ar fi dovedit nimicitoare pentru Egipt. De fapt, visul lui faraon a descoperit o criză profundă, care era pe cale să se producă. Faptul că nu exista o strategie pentru prevenirea situaţiilor de urgenţă din viitor şi în consecinţă, se trăia doar pentru consumul imediat, reprezenta un viciu de fond al societăţii egiptene. Încrezători într-o abundenţă garantată din partea economiei bazate pe agricultura în Delta Nilului, ei nu s-au gândit niciodată că natura ar putea să se întoarcă împotriva lor.

De fapt, erau încurajaţi de religie şi de înţelepţii timpului, nu-i aşa?

Religia înălţa puterea lui faraon, considerat un fel de semizeu, precum şi a zeilor care stăpâneau natura, în mod deosebit Nilul. În plus, siguranţa de sine îi făcea să nu dea atenţie semnalelor mediului înconjurător. Visul pe care Dumnezeu i l-a trimis lui faraon era un ultim semnal de alarmă pentru ca el să se trezească la realitate şi să ia măsuri de preîntâmpinare a dezastrului care urma să se producă.

Şi iată, nu doar un vis, ci şi un om i-a fost oferit lui faraon ca soluţie. Ce putem spune despre acest lucru?

Soluţia lui Dumnezeu era completă, în sensul că pe lângă avertizare,

lui faraon i-a fost pus la dispoziţie şi un om de o înţelepciune rară, care urma să devină salvatorul Egiptului. Ceea ce mi se pare deosebit în această istorie este disponibilitatea lui faraon de a se încrede într-un sclav evreu încât să îl înalţe la o poziţie ieşită din comun. Cred că acest conducător era cu adevărat o persoană deosebită, fiindcă altfel nu se explică lipsa de prejudecată pe care a manifestat-o.

Şi poate nici visul pe care l-a primit nu era întâmplător. Nu cumva îşi dădea de mai demult seama că lucrurile nu mergeau cum trebuie în Egipt?

Fără îndoială că aşa stăteau lucrurile, altfel nu ar fi primit acel vis. Desigur, el s-a frământat mult asupra problemelor cu care se confrunta Egiptul şi guvernarea sa, iar în Iosif l-a recunoscut chiar omul pe care şi l-ar fi dorit să îl aibă în prejmă pentru a reforma instituţiile statului egiptean. Vedem un conducător care a ştiut să aleagă omul potrivit, chiar pe solul lui Dumnezeu trimis în Egipt, pentru a-l ajuta să treacă prin criza ce urma să vină. Astfel, avea să se creeze o soluţie de supravieţuire şi pentru familia lui Iacob, care urma să vină şi ea în Egipt prin providenţa divină. Aşadar, Iosif urma să devină deopotrivă salvatorul familiei sale şi al egiptenilor, o anunţare a lui Iisus, Mântuitorul lumii.

Am putea spune că Iosif a întrunit toate condiţiile pentru a-l considera un salvator, o persoană aleasă cu misiunea de a-i ajuta pe ceilalţi să scape dintr-o situaţie extremă şi dificilă?

De fapt, întreaga misiune ce i-a fost încredinţată lui Avraam comportă această temă a salvării printr-un popor care va salva neamurile de pe pământ. Binecuvântarea rostită asupra lui Avraam şi descdendenţilor lui, descoperă salvarea pe care Domnul o pregătea pentru întreaga lume. Şi dintre toţi patriarhii, Iosif este cel care a exemplificat cel mai bine în propria sa viaţă măreţia unei astfel de chemări deopotrivă, adresată fiilor lui Iacob şi întregii lumi. Cu adevărat, aceasta este Evanghelia descoperită de cartea Genezei, care nu face altceva decât să ne ofere o nouă imagine a ceea ce avea să fie împlinit prin Iisus Hristos.

Prin urmare există o veste bună, o Evanghelie, pe care să ne-o însuşim în viaţa noastră din această istorie?

Într-adevăr, există în această istorie o veste bună pe care să ne-o însuşim şi pe care să o trăim chiar din clipa aceasta. Mai precis, avem o Evanghelie care ne va aduce bucurie în suflet şi aduce lumină în inimă însoţită de promisiunea venirii timpului în care vom fi pentru totdeauna cu Domnul nostru.

Concluzie

Am ajuns la finalul acestei prezentări şi putem să spunem că *„mari sunt intervenţiile Domnului, pline de har şi de adevăr”*. Istoria vieţii lui Iosif ne descoperă modul în care Dumnezeu intervine în favoarea celui care se încrede în El pe deplin. L-am văzut pe Iosif vândut de fraţii săi ca sclav, acuzat pe nedrept de egipteni, aruncat în închisoare, străin şi abandonat într-o ţară străină. Ce putea fi mai rău? Totuşi, Dumnezeu nu l-a lăsat

acolo, şi drept urmare, vedem cum Iosif a fost înălţat la cel mai înalt rang, devenind salvatorul Egiptului în faţa iminentei încercări.

Dragi cititori, acelaşi Dumnezeu, care l-a călăuzit pe Iosif, este şi Domnul nostru şi depinde doar de noi să urmăm exemplul vieţii sale, pe care tocmai l-am studiat, pentru a beneficia de o experienţă similară. Vrei să fii şi tu asemenea lui Iosif acolo unde te găseşti? Dacă da, atunci înseamnă că ai ales nu numai calea umilirii, ci şi a înălţării lui!

Rugăciune

„Cu adâncă smerenie şi cu recunoştinţă, venim acum Dumnezeul nostru înaintea Ta, pentru a-Ţi mulţumi pentru tot ce ne-ai descoperit prin intermediul Cuvântului Tău. Exemplul vieţii lui Iosif stă înaintea noastră, ca o mărturie vie a harului pe care Tu l-ai acordat celui ce a crezut în Tine, atât în vremuri de încercare, cât şi în timp de prosperitate. Cu o bucurie negrăită, înţelegem că Tu nu părăseşti pe cel care se încrede în Tine, că eşti un Dumnezeu care Îţi respecţi promisiunile şi Te înduri de toţi cei care cheamă Numele Tău.

Dorim să fim asemenea lui Iosif, la fel cu cel care a dovedit credinţă şi ascultare de-a lungul întregii sale vieţi, încât ai putut să îi încredinţezi comorile Egiptului şi slava unei întregi naţiuni. Exemplul său este viu înaintea noastră, chiar dacă suntem încercaţi cu clipe de îndoială, de teamă şi de nesiguranţă, când totul pare că se află în cumpănă şi nu ştim ce va urma. Imaginea înălţării celui vândut de fraţi săi, aruncat în temniţă pe nedrept, uitat de toţi şi lipsit de speranţa eliberării, ne dă garanţia că în situaţii similare Tu vei acţiona la fel. Tu ridici pe cel mai căzut dintre oameni şi îi conferi cea mai aleasă onoare, dacă se încrede în Tine pe deplin.

De aceea, venim înaintea Ta cu speranţa vie pentru salvarea la care Tu ne-ai chemat şi pentru a fi transformaţi asemenea Ţie, nu numai în umilire, dar şi în slavă şi mărire, când vei reveni să ne iei în acea lume nespus mai bună şi mai fericită. În această speranţă, ne plecăm inimile înaintea Ta şi Te rugăm să ne preschimbi după chipul Fiului Tău prea iubit, Iisus Hristos.

În veci să fii Tu lăudat, Domnul nostru ceresc. Amin.”

OGLINDA VIEȚII

Curajul Rugăciunii înaintea lui Dumnezeu

Cu scopul de a pune în evidenţă puterea transformatoare a credinţei, am redat următoarea amintire din timpul când eram militar în termen, în perioada 1986 — 1987. Cred că multe persoane se vor identifica într-un fel sau altul cu situaţia expusă prin cuvintele mele:

„Nu era uşor să fii militar în termen, cu atât mai mult cu cât

regimul politic era ateu, lipsit de cea mai elementară înțelegere pentru cei care aveau înclinația de a crede în Dumnezeu. Îmi aduc aminte de acea iarnă teribilă, când soldat fiind, eram nevoit să dorm într-o cameră uriașă, alături de colegii mei de companie, ce totalizau în jur de 120 de persoane. Nopțile erau îngrozitoare din cauza frigului ce te pătrundea până la oase, fiindcă geamurile erau simple, fără niciun pic de izolație și caloriferele mai mult nu funcționau. Dacă ar fi încercat cineva să toarne apă pe suprafața rece a pardoselii, aceasta ar fi înghețat imediat.

Din această cauză, după ce veneam de la apelul de seară, nu făceam altceva decât să îmi dau jos hainele de instrucție, să îmbrac niște pijamale și pulovere murdare și după aceea să mă îmbrac la loc cu hainele de instrucție și cu mantaua, pentru ca astfel să mă culc sub o pătură ce nu ținea în niciun fel căldură, din cauza uzurii avansate în care se afla. Frigul pătrundea atât de puternic încât apa îngheța în interiorul conductelor. La un batalion de 500 de persoane, doar trei robinete mai funcționau la parter. Efectele personale, adică hainele pe care le purtam, nu se spălau de către armată, fiecare descurcându-se cum putea, trimițând când avea ocazia, rufele murdare acasă.

Ei bine, după un număr de mai multe săptămâni de supunere la un astfel de regim, combinat în timpul zilei cu tot felul de activități ce nu aveau legătură cu instrucția militară, adică eternele „sectoare" — cei care au făcut armata cunosc la ce mă refer — și mutări de echipamente dintr-o parte în alta, combinate și cu gărzi obositoare, am început să pierd încet, dar sigur, sensul vieții pe care o trăiam. La acestea se adăugau și alte lucruri dezagreabile, pe care nu doresc să le mai relatez. Se părea că asist la viața mizerabilă a unei alte persoane, pe care, de multe ori, îmi venea să îi plâng de milă, iar alteori, să îi curm cu o singură lovitură suferința. Ajunsesem la punctul în care nu mai îmi păsa dacă trăiesc sau mor. Totul începea să devină exterior. Respectul de sine scădea cu fiecare zi care trecea.

Umilirile la care ne supuneau comandanții, plus mizeriile făcute de cei din ciclul superior de instrucție, te făceau aproape să îți pierzi mințile, adăugându-se la frig, precum și la permanenta senzație de foame combinată cu o oboseală, ce nu se mai dezlipea în vreun fel de tine, oricât de mult ai fi dorit să scapi de ea. Pe plan sentimental, nu aveam niciun fel de prietenă sau iubită, dar pe de altă parte, era mai bine așa, fiindcă durerea ar fi fost amplificată. De multe ori, este bine să treci prin suferință de unul singur. Este foarte greu să vezi durerea celuilalt, provenind de la ceea ce ți se întâmplă. Dar într-o seară de iarnă, după ce toți colegii mei s-au culcat frânți de oboseală, am mai rămas treaz, cugetând la lipsa de sens a lucrurilor pe care le trăiam. Pe când mă gândeam la aceste lucruri, deodată, mi-am adus aminte de o mică cruciuliță pe care o purtam cu mine. Era un obiect interzis. Dacă aș fi fost găsit cu ea asupra mea, aș fi fost imediat pedepsit, iar cazul meu ar fi fost raportat până la nivel de mare unitate sau poate chiar mai sus.

Acea cruciuliță m-a însoțit de-a lungul întregii mele experiențe militare, care în particular pot spune că a durat de fapt șapte ani, dar nu

vreau să dau detalii în momentul de față. Uneori o puneam la gât, pe sub haine, fără a putea fi văzută de cineva, cât mai aproape de inima mea. Senzația atingerii ei îmi aducea bucurie, fiindcă mă gândeam că undeva, în ceruri, există o altă lume în care aveam speranța că voi ajunge într-o zi. Alteori, ținând în mână micul obiect stilizând Persoana Dumnezeirii suferinde, simțeam cum durerea Celui răstignit rezona adânc cu ceea ce eu înduram.

Într-o altă seară, după ce toți ceilalți colegi s-au culcat, am avut curajul interior de a face ceva neobișnuit. M-am ridicat din pat, atent să nu mă vadă cineva, și la capătul patului suprapus în care dormeam de obicei, pe jos, m-am pus în genunchi strângând acea cruciuliță în mână și la piept. Și cu lacrimi ce îmi curgeau nestăvilit pe obraz, am început să mă rog în gând, privind către cer, întinzându-mi după aceea mâinile către Cel Prea Înalt. Imediat am avut sentimentul că sunt transportat într-un alt spațiu și în alt timp, undeva, dincolo de acel prezent murdar și înjositor. Din acea seară, în fiecare noapte așteptam să se culce colegii mei și după aceea mă rugam pentru a primi putere, eliberare, fie ea și prin moarte, din suferințele neînțelese ale prezentului.

După ce am terminat stagiul militar, țin minte că o dorință nestăvilită de a citi Biblia a pus stăpânire pe mine și cu jurământ m-am hotărât să devin un creștin adevărat pentru totdeauna, indiferent de consecințe. Sunt sigur că dacă nu ar fi fost acea cruciuliță și acea experiență a rugăciunii, nu aș fi trecut cu bine prin acea încercare. Însă curajul de a te închina lui Dumnezeu într-un timp în care toți se lepădau cu frică, avea să fie remarcat și sancționat de cei care se credeau dumnezei pe pământ."

Cred că dacă am rememora în mod corect întâmplările vieții, perspectiva noastră asupra experiențelor prin care am trecut s-ar schimba dramatic, fiindcă deodată, multe detalii ar ieși la iveală din cele mai neașteptate impresii. Am ajunge astfel la un înțeles pe care niciodată nu l-am intuit, iar punctele de tensiune redate, ne-ar marca momentele marilor decizii pe care le-am luat, de care nu am fost poate conștienți în acele clipe, dar care ne-au marcat în mod ireversibil evoluția ulterioară.

Puterea de Nestăvilit a Amintirilor

Trecutul ... Ce este mai cunoscut și totuși, mai puțin înțeles? În memorie ne năvălesc deodată impresii, senzații și fragmente din evenimentele prin care am trecut, într-un amestec ce uneori ne ametește, alteori ne obsedează, pentru ca în cele din urmă nostalgia timpului ce s-a scurs să ne cuprindă cu totul. Ce a fost, s-a dus și evident, nu se va mai întoarce. Ocaziile pierdute sau oportunitățile folosite, eșecurile și realizările sau suferințele și bucuriile, toate laolaltă au fost îngropate în timpul ce s-a dus.

Dar chiar să nu mai fi rămas nimic? Să nu mai existe vreun reper sau vreo idee din tot ceea ce a fost? Ei bine, asemenea camerei de luat vederi, ce surprinde desfășurarea imaginilor către care este îndreptată, o mulțime de amintiri ne-au rămas vii în memorie și acestea revin deseori la suprafață

prin simpla putere a evocării, adică a gândului ce refuză încă să moară, să se topească în oceanul amintirilor. Şi astfel, când filmul trecutului se derulează din nou înaintea ochilor minţii, avem ocazia să retrăim acele evenimente ce ne-au impresionat de-a lungul vieţii într-un fel sau altul.

Unde doresc să ajung? Ce anume urmăresc prin exerciţiul explorării amintirilor ce le purtăm în suflet, uneori ca o comoară preţioasă, iar alteori ca o povară de care am dori să fim eliberaţi? De ce să mai dăm atenţie la toate câte au fost? La ce bun şi cu ce folos? De ce? Răspunsul este intuitiv de simplu, fiindcă trecutul se află în spatele prezentului, determinând viitorul, iar pentru fiecare dintre noi, experienţele prin care am trecut reprezintă fundamentul a ceea ce suntem în clipa de faţă şi a ceea ce vom deveni de acum înainte.

Astfel, se poate întâmpla ca, de multe ori, să ne fie teamă să înaintăm pe cărarea vieţii, fiindcă într-o altă vreme, cineva ne-a descurajat în iniţiativele pe care le-am avut, sau alteori ne-a repetat la nesfârşit faptul că nu suntem buni de nimic, distrugându-ne imaginea de sine. În acest moment, mă opresc şi nu pot decât să constat cât de grea poate deveni povara sinelui, pe care îl purtăm fiecare dintre noi, dacă imaginea despre noi înşine a fost deformată în mod grosolan fie de persoane neîndemânatice în educaţia celorlalţi, în genul personalului didactic sau al părinţilor, fie de persoane rău voitoare, ce au dorit să ne compromită evoluţia ulterioară.

Alteori avem tendinţa de a ne îngrijora în mod excesiv, fiindcă mulţi dintre noi am avut neşansa de a ne trăi copilăria într-o familie dezorganizată, în care absenţa regulilor juste, a condus la inducerea unui sentiment de nesiguranţă, ce genera senzaţia că oricând se putea întâmpla orice. Iar în alte ocazii, lăsăm să treacă prin faţa noastră ocaziile vieţii, fiindcă nimeni nu ne-a învăţat să încercăm lucruri noi, sau eventual să riscăm înţelept, pentru a putea să ne dezvoltăm deplinul potenţial pe care Dumnezeu l-a pus în fiecare dintre noi. Şi ar mai fi multe de spus pe această temă.

Înţelegem astfel, că amintirile nu pot fi aruncate într-un coş de gunoi, să scăpăm de ele şi să le facem uitate, fiindcă ele fac parte din textura interioară a sufletului. De aceea, ele pot să ne dinamiteze liniştea interioară şi să ne copleşească prin intensitatea rememorării, sau dimpotrivă, pot să ne ajute, să ne motiveze pozitiv, să ne determine să ne înţelegem mai bine, conducându-ne să ne dăm seama cine suntem cu adevărat şi ce dorim de la viaţă. Într-o astfel de abordare, de fapt, va trebui să încorporăm trecutul în experienţa prezentului, lucru ce ne va oferi viziune pentru depăşirea problemelor prin care trecem.

Din acest punct de vedere, amintirile pe care le purtăm în suflet, pot deveni materia primă în zidirea vieţii noastre viitoare, filtrând conotaţiile negative, care altfel ne-ar împiedica să ne înălţăm la nivelul potenţialului nostru deplin. Prin urmare, nimeni nu poate ignora forţa trăirilor generate de evocarea interioară a trecutului bazată pe energia primară, de nestăvilit a amintirilor, ce trebuie într-un fel sau altul să fie canalizată spre zidire şi nu distrugere. Şi iată-ne, stând în picioare pe solul prezentului privind înainte către orizontul viitorului şi având sub noi un zăcământ bogat format

din amintiri brute şi necizelate, gata să izbucnească cu o putere mai mare decât a petrolului ce erupe la suprafaţă. De aceea, avem nevoie de o sondă pentru a fora în adâncime şi de un sistem de colectare, transport şi prelucrare cu scopul de a obţine acele produse finite, ce se vor constitui asemenea combustibilului pentru maşina cugetului, cu ajutorul căreia vom călători pe drumul vieţii.

Să trecem acum la lucru şi iată planul pe care îl propun. Vom încerca să sondăm, cu titlu de exemplu, o experienţă semnificativă din trecut, ce a avut puterea de a ne marca într-un fel sau altul, încercând să o redăm cu cât mai multe detalii relevante. După aceea, vom analiza cu atenţie respectiva experienţă şi vom încerca să identificăm mesajul pe care ni-l transmite, în acest sens observând anumite cuvinte şi expresii cheie. În continuare, vom face apel la o altă „*memorie*”, „*străbună*” de data aceasta, mai precis la Biblie, încercând să determinăm fragmente ce se pot conecta ca înţeles cu elementele cheie ale experienţei relatate. Vom încerca, după aceea, să combinăm forţa amintirilor redate cu cea a evenimentelor fundamentale reliefate de Biblie.

Mai departe, vom prelua câteva dintre fragmentele identificate şi le vom şlefui pentru a înţelege mai bine mesajul lor. Ulterior, vom personaliza înţelesul lor cu scopul de a le integra cu impresiile experienţei noastre. Va fi astfel, un fel de studiu biblic aplicat, în urma căruia vor rezulta acele ingrediente necesare înţelegerii corecte a experienţelor pe care le-am avut de-a lungul timpului. În acest mod, vom ajunge să eliberăm energiile creative, pozitive şi motivaţionale din amintirile pe care le purtăm în adâncul sufletului nostru, depăşind complexele trecutului şi realizând potenţialul viitorului.

În continuare, vom realiza o adaptare a învăţăturilor pe care le-am dedus, prin exerciţiul rugăciunii, care va fi redată printr-o formă scrisă, în care se vor îmbina elemente spirituale cu experienţa noastră. Şi astfel, vom ajunge să rescriem sub o altă perspectivă impresiile ce au rezultat, adăugând o notă spirituală deprinsă din Biblie. Este de aşteptat că vom obţine o descătuşare a energiilor pozitive din adâncul nostru şi o eliminare progresivă a aspectelor negative, ce altfel ne-ar fi compromis evoluţia ulterioară. Nu în ultimul rând, vom ajunge să definim un plan de acţiuni concrete, pornind de la ceea ce am constatat prin aplicarea Cuvântului divin în înţelegerea propriului nostru trecut. Vom jalona un viitor în care forţa binelui va da contur celor mai nobile aspiraţii şi celor mai de seamă gânduri pe care le avem în inima noastră.

Într-un cuvânt, vom prelua petrol brut din zăcământul amintirilor noastre şi îl vom analiza calitativ în ce priveşte compoziţia. Vom adăuga, după aceea, elemente „*catalizatoare*”, obţinute din studiul Sfintelor Scripturi. Ulterior vom obţine produse derivate, în genul benzinei şi motorinei, ce le vom folosi cu rol de carburant pentru a alimenta motorul acţiunilor pe care le vom întreprinde de acum înainte. Astfel, printr-un proces de „*rafinare*”, similar celui din industria petrolieră, vom folosi pe post de catalizatori cuvintele Bibliei, cu scopul de a avea putere pentru ziua de azi.

Transfigurarea Prezentului

Fiindcă suntem la momentul redării diferitelor amintiri ce ne-au marcat existența, voi mai adăuga o experiență pe care ulterior am să o analizez în detaliu. Scopul acestor relatări este de a încuraja explorarea tezaurului amintirilor personale, care printr-o examinare atentă pot să ne ajute în dobândirea puterii de a prețui prezentul pe care îl trăim.

„Îmi amintesc o după-amiază de toamnă, când student fiind şi locuind într-un internat militar, am rămas singur în cameră, întârziind, ca de obicei, la una dintre numeroasele adunări pe care le aveam în decursul unei zile. Era în cursul anului 1987, comunismul încă nu căzuse, iar agresivitatea învățământului politico-ideologic întrecea, din punctul meu de vedere, orice limită a bunului simț şi rațiunii. Simțeam nevoia să mă revolt şi să exprim deschis ceea ce gândeam chiar dacă acest lucru m-ar fi costat enorm de mult. Nu mai puteam să suport minciuna în care trăiam cu toții. Pe de altă parte, eram sigur că nicio schimbare neașteptată a societății nu avea cum să înlăture răul deja produs prin distrugerea individualității oamenilor şi promovarea unor false valori în societate.

Îmi dădeam seama că până la urmă, întreaga viață nu reprezintă altceva decât un teatru absurd, caraghios şi lipsit de rațiune. Sau poate că singura aparent logică a prezentului era doar cea a supraviețuirii. În acest sens, trebuie să mărturisesc că, de multe ori, aş fi dorit să ies de pe scena vieții, să las în urma mea tot acest amestec de bine şi rău însoțit de impresii ale unei aparente fericiri şi de alte sentimente pline de amărăciune, dezamăgire şi irosire. Însă, ori de câte ori disperarea mă împingea până la limitele extreme ale rațiunii, scoțându-mă chiar din sfera conservării de sine, o anumită percepție, asemenea unui instinct ascuns, revenea cu putere asupra minții mele.

Era asemenea unui glas, sau a unei puternice impresii, ce venea din adâncul ființei mele şi totuşi, într-un fel din exterior. Era ceva asemenea unei impresii străbune, ce ținea într-un fel de o anumită ereditate ce depăşea experiența obişnuită. Era o impresie ce îmi străfulgera cugetul spunându-mi de fiecare dată când eram gata să abandonez, să nu renunț, să nu mă dau bătut şi să merg înainte, mai departe, fiindcă mereu va fi cu mine Cineva, care mă cunoaşte, care mi-a stat alături mereu de-a lungul vieții şi care mă va conduce cu bine până la capăt. Astfel, în acea după-amiază când am rămas singur în acea cameră friguroasă de cămin studențesc militar, stând nemişcat cu mâinile strânse într-un exercițiu tăcut al rugăciunii, gândurile păreau că se încleştau într-o muțenie a cugetului şi minții, incapabile să mai exprime ceva coerent sub copleşitoarea impresie de neputință în fața prezentului. Simțeam cum mă cufund tot mai mult într-un adânc ce mă împresura din toate părțile, fără a putea ieşi din el.

Dar deodată, în acele clipe, am avut percepția că totul în jurul meu devine luminos şi de un alb imaculat. Niciun fel de murdărie a realității din jurul meu nu mă mai atingea. Se părea că eram undeva, deasupra

prezentului, iar clipele ce treceau, aduceau cu ele promisiunea că va veni o zi cânt toate aceste lucruri triste vor dispărea cu desăvârşire. Asemenea unei vibraţii interioare, aveam percepţia unei fericiri ce venea dinspre viitor, de undeva de dincolo de timpul în care trupeşte mă aflam în acele clipe.

Era asemenea unei proiecţii ce îşi avea sursa în ceea ce avea să fie, undeva dincolo de teatrul absurd al lumii. Era o senzaţie transferată peste oceanul de timp şi spaţiu ce separă lumea de acum de cea care va veni, când Domnul va aduce Împărăţia Sa pe pământ. O bucurie şi o fericire ce nu puteau să fie exprimate în cuvinte mi-au inundat sufletul, fiinţa, şi am înţeles că totul are un sens bine determinat, precis, că dincolo de cuptorul încercărilor acestei lumi se află nemărginirea Împărăţiei cerurilor.

Eram acum convins că ateismul dezgustător, pretins ştiinţific, o monstruozitate aberantă a unor timpuri de întuneric, va fi răpus de lumina ce se revarsă într-un potop vindecător, de neoprit, din Sfintele Scripturi. Iar liniştea curată a cerului a luat deodată locul rumorii şi tulburării provocate de apele murdare ale prezentului. Aveam din nou putere pentru a merge înainte. Dumnezeu era cu mine, ba chiar înăuntrul meu, şi prin urmare, victoria era sigură. Eram convins că în cele din urmă acea realitate opresivă va avea un sfârşit, iar binele va învinge în cele din urmă. Şi mai mult, eram sigur că în acele clipe de încercare extremă, m-am întâlnit din nou cu Dumnezeu, călăuza mea ce nu greşeşte niciodată."

Am redat astfel mai multe amintiri ce se aşază asemenea unor mărgele preţioase pe şiragul impresiilor vieţii. Ele au o valoarea sentimentală personală, însă pot deveni cu uşurinţă materiale de studiu pentru exemplificarea metodei de descătuşare a energiilor ascunse în noi prin rememorare şi analiză, cu scopul de a alimenta motorul acţiunilor noastre prezente şi viitoare. De fapt, amintirile sunt fragmente din codul informaţional, ce compune fiinţa noastră interioară, şi ele au un rol determinant asupra evoluţiei noastre viitoare. De aceea, ele nu pot fi lăsate în voia sentimentelor de moment, fiindcă dacă nu vor fi integrate într-un sistem superior, acestea ne vor zdrobi fără milă prin intensitatea retrăirii involuntare şi a sugestiilor melancolice cu privire la trecerea vremii şi la nefructificarea ocaziilor pe care le-am avut de-a lungul vieţii. Scopul final este cel de a trăi fără păreri de rău cu privire la ceea ce a fost sau ar fi putut să fie şi să mergem cu putere înainte, având în suflet bucuria întâlnirii faţă către faţă cu Creatorul nostru.

OPTIMISM ŞI ÎNCREDERE

Bucuria Religiei lui Iisus Hristos

„Se spune adesea despre Iisus Hristos că a plâns şi că niciodată n-a fost văzut zâmbind. Într-adevăr, Mântuitorul a fost un Om al durerilor şi

obişnuit cu suferinţa fiindcă Şi-a deschis inima pentru toate durerile oamenilor. Deşi viaţa Sa s-a caracterizat prin ignorare de sine şi a fost umbrită de durere şi suferinţă, spiritul Său nu a fost niciodată zdrobit. Faţa Sa nu purta expresia durerii şi nemulţumirii, ci avea întotdeauna expresia păcii şi seninătăţii. Inima Sa era un izvor de viaţă. Oriunde mergea, El aducea odihna, pacea, bucuria şi fericirea." — Ellen White, Calea către Hristos

Cum se înţelege faptul că Iisus Hristos exprima pacea şi seninătatea fiind capabil să ofere bucurie şi fericire, deşi era „un om al durerii şi obişnuit cu suferinţa"?

În viaţa lui Iisus Hristos s-a manifestat puterea dătătoare de viaţă a Creatorului universului. Scopul Său era de a aduce pace şi bucurie în sufletele oamenilor. De aceea, adevărata religie creştină va respecta spiritul Marelui Maestru, oferind oamenilor acele lucruri esenţiale, dar care lipsesc în lumea noastră: pacea, bucuria şi fericirea. Cu adevărat, Iisus Hristos a experimentat durerea, dar scopul final al acestei experienţe era cel de a ne oferi viaţă şi împlinire. De aceea, nu a fost intenţia Sa aceea de a împărtăşi tristeţe şi suferinţă oamenilor. Experienţa Sa interioară, marcată adeseori de tensiune şi conflict, a rămas mereu ascunsă faţă de cei din jur.

Putem spune că Iisus Hristos a suferit în ascuns, nelăsând să se vadă încercările teribile prin care trecea?

Într-o mare măsură noi nu vom înţelege niciodată pe deplin intensitatea şi natura suferinţelor pe care El le-a îndurat pentru noi. Într-un anumit sens, acest lucru este similar durerii pe care o simte o viitoare mamă, când i-a venit timpul să nască. Acele ceasuri sunt teribile, uneori chiar cumplite, dar imaginea fiinţei ce se va naşte pe pământ, aduce o bucurie şi un sentiment al împlinirii care ajută la depăşirea acestei etape dificile. Tot astfel, Iisus Hristos a suferit cu scopul de a ne oferi viaţa şi de a ne renaşte în dimensiunea infinită a Împărăţiei cerurilor. Privind la rezultatul final, când o mulţime nesfârşită de fiinţe omeneşti vor fi luate la ceruri, Iisus Hristos a fost capabil să Îşi menţină o atitudine pozitivă şi optimistă în ciuda dificultăţilor ce stăteau înaintea Sa.

Să citim acum următoarele versete: „Te voi binecuvânta toată viaţa mea. În Numele Tău mă voi ruga. Mi se satură sufletul ca de o mâncare gustoasă şi hrănitoare. Gura mea Te laudă cu strigăte de bucurie pe buze de fiecare dată când îmi aduc aminte de Tine în locuinţa meu şi când mă gândesc la Tine în timpul trecerii nopţii. Fiindcă Tu eşti ajutorul meu şi sunt plin de veselie la umbra protecţiei Tale. Sufletul meu Îţi este devotat numai Ţie! Puterea Ta mă întăreşte." —Psalmul 63:4-8

Cum se poate înţelege atitudinea de bucurie a psalmistului când se gândea la Dumnezeu? În ce fel este reflectată imaginea lui Iisus Hristos, despre care am discutat mai devreme?

Atitudinea psalmistului reflectă înţelegerea salvării care ne este oferită, fapt pentru care el îşi exprimă recunoştinţa şi bucuria. Acest lucru nu este întâmplător. Când devenim conştienţi de natura mântuirii oferite prin credinţa în Dumnezeu, abia atunci ajungem să apreciem darul

extraordinar în posesia căruia am intrat. Mai mult decât orice alt lucru, cunoaşterea mântuirii ne va conduce la o atitudine pozitivă şi optimistă, fiindcă vom înţelege că oricât de mari ar fi încercările acestei vieţi, la final vom intra în Împărăţia veşnică. Similar experienţei lui Iisus Hristos, suferinţele din această viaţă nu fac altceva decât să anunţe slava şi nemurirea din cea viitoare. De aceea, dacă vom prelua atitudinea lui Iisus Hristos, atunci vom exprima şi noi cuvinte similare cu cele din acest psalm.

Cu toate acestea, sunt multe persoane care au o dispoziţie continuă spre nefericire sau nu văd motive pentru a se bucura de această viaţă. Cum ar putea prelua modelul lui Iisus Hristos?

Modelul pe care ni l-a oferit Iisus Hristos nu reprezintă o utopie, adică un ideal nerealizabil către care să tindem, dar fără a ajunge vreodată la el. Dimpotrivă, avem de-a face cu o situaţie reală, în care trecând prin dificultăţile vieţii de zi cu zi, totuşi, devenim capabili să reacţionăm cu seninătate şi optimism la provocările şi împrejurările neobişnuite prin care trecem. Pentru acele persoane ce se confruntă cu dispoziţii negative, le recomand să copieze pur şi simplu modelul biblic anterior amintit, şi să vadă rezultatele pozitive, care evident, nu vor întârzia să apară. Bineînţeles, fără o orientare hotărâtă a dorinţei în direcţia cea bună, nimic nu se va schimba. De multe ori suntem depresivi, fiindcă în mod conştient sau nu, alegem să nutrim o astfel de atitudine.

Pe de altă parte, există persoane ce au suferit pierderi însemnate, şi mă refer la dispariţia unor persoane apropiate sau alteori pagube financiare deosebite. Cum ar putea aceste persoane să preia modelul lui Iisus Hristos?

Să ne gândim că suferinţele lui Iisus Hristos au întrecut tot ce ne-am putea imagina, fiind din punctul acesta de vedere, mai mult decât ceea ce trebuie noi să îndurăm de-a lungul vieţii. În cazul în care există pierderi însemnate de natură sufletească, este necesar să ne îndreptăm privirea către Iisus Hristos şi să înţelegem că există un viitor în care vom fi compensaţi pentru toate durerile şi suferinţele îndurate în această lume. Dincolo de orizontul vieţii prezente, există Împărăţia veşnică, în care ne vom reîntâlni cu multe persoane pe care le-am îndrăgit în cursul acestui timp marcat de o trecere rapidă a lucrurilor. De asemenea, este esenţial să ajungem la convingerea că Dumnezeu ne înţelege şi ne oferă mângâiere sufletească.

Dar cum putem primi întărire şi sfat, dacă nu putem să-L vedem în mod fizic pe Dumnezeu? Ce înseamnă să priveşti la El, sau mai precis, la Iisus Hristos?

Dacă vom deschide Sfintele Scripturi, atunci înaintea privirii minţii noastre se vor deschide perspective nebănuite asupra lui Iisus Hristos împreună cu imaginea Tatălui din ceruri. Citind din această nepreţuită carte, în mintea noastră va prinde contur Împărăţia lui Dumnezeu şi acel viitor ce ne este pregătit în ceruri. Chiar dacă aceste lucruri se petrec doar în cugetul nostru, totuşi, ele ne vor influenţa modul de a fi, fiindcă vom deveni conştienţi de faptul că există acest viitor nefiind o amăgire sau o

minciună. Lumea pe care ne-o pregăteşte Dumnezeu este la fel de reală ca aceea în mijlocul căreia trăim în clipa de faţă. Dacă vom înţelege acest lucru, perdeaua de întuneric se va da la o parte.

Dacă suntem confruntaţi cu suferinţe fizice, sau dureri ce nu ne dau pace, cum vom putea să reflectăm atitudinea lui Iisus Hristos?

Desigur, un mare impediment în reflectarea chipului lui Hristos decurge dintr-o condiţie suferindă a naturii fizice, ce nu ne dă pace, chiar dacă încercăm să ignorăm acest lucru. Pe de altă parte, să ne gândim că în măsura în care ne vom concentra atenţia la ceea ce ne provoacă durere, suferinţa nu va trece. Cu atât mai mult, avem nevoie de ceva care să ne abată atenţia ocupând orizontul minţii noastre. Dacă în astfel de clipe ne vom umple cugetarea cu ceea ce ne este oferit prin Sfintele Scripturi, mai precis, cu imaginea blândă, calmă şi plină de putere a Mântuitorului, înţelegând că El este alături de noi şi ne oferă puterea Sa pentru a traversa încercarea, durerile nu neapărat vor trece, dar se va găsi o cale de a le suporta. Nu înseamnă că trebuie ignorate sfaturile medicale, ci mă refer doar la schimbarea atitudinii faţă de întâmplările vieţii.

Dacă aşa stau lucrurile, de ce totuşi, se aplică prea puţin în jurul nostru modelul oferit de Iisus Hristos şi recomandat în versetele pe care le-am citit, de a ne bucura prin credinţa în Dumnezeu?

Sunt două lucruri care pot compromite chiar şi cel mai bun sfat: înţelegerea greşită şi o punere în practică necorespunzătoare. În ce priveşte înţelegerea greşită a modelului divin, voi face referinţă la atitudinea habotnică, îngustă şi superstiţioasă a religiei creştine, care conduce la un formalism absurd, lipsit de cea mai elementară logică. În acest sens, noi trebuie să avem o religie care se axează pe cunoaşterea de Dumnezeu şi nu pe ignoranţă. Biblia ne oferă ocazia extraordinară de a-L cunoaşte pe Dumnezeu, aşa cum este El, iar studiul ei reprezintă adevărata pavăză în calea vicisitudinilor vieţii. Pe de altă parte, chiar şi cea mai aleasă cunoaştere se ofileşte, dacă nu este aplicată la realităţile zilnice. Dacă exemplul celor care trebuie să fie mărturisitori ai credinţei este deficitar şi experienţa personală are lipsuri, atunci să nu blamăm Cuvântul ce ne-a fost dat, ci să ne corectăm propria viaţă.

Ce s-ar putea face concret pentru a putea practica în viaţa noastră exemplul bucuriei pe care ni l-a lăsat Iisus Hristos?

Aşa cum am amintit, este necesar să studiem în mod inteligent Biblia pentru a înţelege şi vizualiza modelul adevăratei religii, ce se manifestă prin bucurie interioară şi seninătate în orice ocazie. De îndată ce acest model începe să fie înţeles, va fi necesar ca pas cu pas să-l punem în practică, experimentând puterea Evangheliei lui Hristos. De exemplu, am studiat despre atitudinea pozitivă şi optimistă a Mântuitorului nostru, indiferent de împrejurare. Ei bine, dacă am înţeles acest lucru, haideţi să îl aplicăm imediat, schiţând un plan de acţiune şi cizelând principii şi reguli pe care dorim să le urmăm de acum înainte. Propunându-ne obiective mai mici la început, dar crescându-le treptat, vom ajunge să creştem în cunoştinţa teoretică şi experienţa practică.

Ce se întâmplă dacă rezultatele nu vor fi pe măsura aşteptărilor? Astăzi am reuşit să exprim o atitudine pozitivă, dar mâine s-ar putea să cad. Ce este de făcut?

Din momentul în care ne-am stabilit nişte ţinte clare, în genul reflectării seninătăţii şi păcii interioare după modelul lui Iisus Hristos, va trebui să ne rugăm ca Dumnezeu să ne ofere putere pentru a experimenta aceste virtuţi. Ulterior, va fi necesar să veghem şi să perseverăm. Mai precis, ori de câte ori vom cădea, va fi necesar să ne ridicăm şi să mergem mai departe. Chiar şi un copil, de multe ori se împiedică până învaţă să meargă, dar el perseverează până obţine rezultatul dorit. Dacă în mod nu neapărat conştientizat, ajungem să umblăm pe picioarele noastre în lucrurile fizice, cu atât mai mult, acest principiu ni se aplică dacă dorim din tot sufletul realizarea lui şi în cele spirituale. Prin intermediul Duhului Sfânt, ne-au fost oferite resurse suficiente pentru a compensa deficienţele naturii noastre interioare şi obstacolele lumii în care trăim.

Dacă totuşi, cădem de mai multe ori decât reuşim, ce putem să facem? Unde este problema şi cum putem să o depăşim?

Dacă vom cădea de mai multe ori decât reuşim în trăirea unei religii a bucuriei, înseamnă că trebuie făcute schimbări fundamentale în viaţa noastră. Astfel, este posibil să fie necesar să renunţăm la anumite obiceiuri dăunătoare. De asemenea, ordonarea vieţii va trebui să devină o prioritate, astfel încât să alocăm timp suficient pentru studiul biblic şi rugăciune. Nu în ultimul rând, va fi necesar să dezvoltăm obiceiuri noi şi să redefinim comportamentul nostru şi modul de a reacţiona la circumstanţele locului în care trăim. De asemenea, va trebui să ne schimbăm anumite atitudini fundamentale pentru a ajunge să încorporăm în viaţa noastră principiile vieţii lui Iisus Hristos. Nu pot spune că va fi uşor să copiem modelul divin, mai ales în acele aspecte ce vin într-o directă contradicţie cu tendinţele pe care le avem, dar prin exerciţiu, perseverenţă şi credinţă, orice lucru devine posibil, fiindcă avem alături de noi adevărul că „*atât de mult a iubit Dumnezeu lumea*”, adică pe fiecare dintre noi, „*încât a dat pe Fiul Său pentru ca oricine crede în El să nu moară, ci să aibă viaţa veşnică*”. Să nu fim fericiţi fiindcă avem un asemenea dar şi un astfel de viitor?

Înlăturarea Norilor Întunericului și Îndoielii

„Dar cum putem să zâmbim, dacă suntem depăşiţi de mulţimea problemelor financiare, de sănătate sau de natură sufletească? Într-adevăr este dificil, dar va ajuta la ceva faptul că ne îngrijorăm în mod continuu? Ne va folosi o atitudine negativă ca să înlăturăm suferinţa şi să dăm la o parte problemele ce se adaugă neîncetat la cele deja existente? Răspunsul este evident că nu. Fără niciun fel de îndoială, numai o atitudine pozitivă va duce la îndepărtarea întunericului pe care îl percepem şi va aduce lumină în vieţile noastre.” — adaptare din „*Cum să utilizezi puterea unui zâmbet*”

Se poate spune că viaţa noastră va fi schimbată, dacă vom adopta o atitudine pozitivă, de încredere, optimism şi speranţă?

Amploarea problemelor pe care le simţim decurge, în mare măsură, din modul în care cultivăm sau nu o gândire pozitivă în viaţa noastră. Este adevărat, că atitudinea în sine nu conduce automat la schimbarea situaţiilor în care ne aflăm. De exemplu, pot afirma că nu există o putere magică într-o atitudine de speranţă. Dar negreşit, când privim cu încredere spre viitor, vom fi capabili să fructificăm ocaziile ce vor veni pentru a depăşi problemele cu care ne confruntăm. În permanenţă realitatea din jurul nostru se află în schimbare, astfel încât situaţii defavorabile sunt urmate de altele care ne-ar putea ajuta. Acest lucru este asemănător mişcării curenţilor atmosferici, care într-o zi aduc precipitaţii bogate. În altă zi, acelaşi fenomen natural va conduce la îndepărtarea norilor şi va lasă lumina soarelui să încălzească pământul. Iar alteori vom constata cum vântul se mişcă cu putere deasupra pământului generând tornade şi vijelii. Viaţa noastră este asemănătoare, însă depinde foarte mult de noi să nu ne lăsăm în voia evenimentelor.

Totuşi, există situaţii aparent fără ieşire şi soluţia pare să nu se întrezărească în vreun fel. Sunt persoane care au probleme de sănătate ce nu mai pot fi rezolvate sau alteori există pierderi ce nu mai pot fi recuperate. La ce bun să ai o atitudine pozitivă în astfel de situaţii?

Sunt de acord că există circumstanţe în care nu mai există aparent o ieşire sau o soluţie satisfăcătoare. Iarăşi, nu cred că o atitudine pozitivă reprezintă un fel de medicament universal, aplicabil în orice situaţie. Pe de altă parte, voi face referinţă la o atitudine pozitivă bazată pe învăţătura biblică, ce ne oferă suport pentru speranţă, chiar şi pentru problemele extreme, în sensul în care vindecarea deplină dăruită de Dumnezeu ne va pregăti pentru soluţia finală prin intrarea în Împărăţia cerurilor. Abia atunci toate nelămuririle noastre vor primi răspuns şi toată suferinţa pe care am îndurat-o de-a lungul vieţii va avea un sfârşit. Această proiectare a viitorului înălţării la ceruri va aveau un efect benefic asupra noastră.

Să citim acum versetul: „Cei eliberaţi de Domnul se vor întoarce şi vor merge spre Sion cu cântece de victorie. O fericire veşnică le va încorona capul. Veselia şi bucuria vor rămâne mereu cu ei. Durerea şi gemetele vor fugi!" — Isaia 35: 10

Ce imagine ne oferă acest verset biblic şi cum ne poate el ajuta în dobândirea unei atitudini pozitive, care să înlăture norii întunecaţi din viaţa noastră?

Se poate remarca cu uşurinţă temeiul bucuriei celor răscumpăraţi, care constă în „*mersul către Sion*", adică Împărăţia cerurilor. Faptul că suntem pe acest drum, reprezintă cea mai mare fericire pe care o putem avea pe pământ. Nimic altceva nu se compară cu sentimentele de optimism, speranţă şi încredere ce se manifestă în sufletul unui adevărat creştin, care este conştient că se află pe calea care duce în Împărăţia lui Dumnezeu. Având o astfel de bucurie, primii creştini erau dispuşi să sacrifice tot ce aveau pe pământ, chiar şi propria viaţă, fiindcă aveau certitudinea primirii a ceva infinit mai bun prin Hristos.

Nu pare totuşi, un fel de autosugestie, sau chiar fanatism, să te

gândeşti la o viaţă viitoare, în timp ce aici, pe pământ, treci prin circumstanţe potrivnice, dureroase şi pline de suferinţă?

Autosugestia are un efect puternic asupra minţii, dar nu poate fi menţinută la nesfârşit, ea fiind asemenea unui drog, ce creează dependenţă, dar care are nevoie de o cantitate tot mai mare până când se ajunge la o supradoză mortală. Dacă starea noastră interioară se bazează doar pe sugestie, înseamnă că într-o zi vom ajunge să sucombăm, când resursele pentru o astfel de procedură se vor epuiza. Pe de altă parte, fanatismul poate conduce la lucruri ieşite din comun în viaţa unui om, dar în final exagerarea trăirilor interioare şi negarea extremă a dorinţelor sufletului vor conduce la o distrugere sigură. În fond, fanatismul poate conduce la martiraj, dar în afara acestui lucru el nu face altceva decât să distrugă tot ce este în jur. Gândul la o viaţă viitoare poate fi o autosugestie, sau alteori un exerciţiu fanatic, dar aceasta se datorează faptului că nu se bazează pe înţelegerea inteligentă, raţională şi personală a Cuvântului lui Dumnezeu.

Prin urmare, care ar fi calea pentru înţelegerea corectă a Cuvântului lui Dumnezeu, astfel încât să ajungem la o religie a bucuriei şi speranţei?

Calea, sau metoda, pentru a ajunge la înţelegerea corectă a Cuvântului lui Dumnezeu constă în studierea personală şi raţională a ceea ce stă scris în Biblie. Pornind de la „simpla" citire şi continuând cu evaluarea conţinutului a ceea ce parcurgem, vom ajunge să distingem învăţăturile de bază ale Scripturii. Fără a face o regulă pornind de la un singur verset, ci ţinând cont de context, precum şi comparând parte cu parte, vom primi în cele din urmă binecuvântarea descoperirii personale a intenţiei lui Dumnezeu. Acest gen de studiu se aseamănă procedurilor de purificare şi separare a unui metal preţios din minereul extras din pământ sau adus de apele ce curg la suprafaţă. Însă în orice caz, efortul depus va fi răsplătit pe deplin şi va aduce bucurie în viaţa celui care procedează astfel.

Sună foarte frumos aceste lucruri, dar de regulă, fie nu există timp pentru o studiere aprofundată a Scripturii, fie nu avem dispoziţie pentru aşa ceva. Ce s-ar putea face în acest sens?

Pornesc de la următoarea premisă, şi anume, când dorim să trecem de un examen, fie el la şcoală sau la locul de muncă, este necesar să ne definim un timp pentru studiu şi să trecem peste indispoziţiile pe care le avem, cu scopul de atinge respectivul obiectiv, care constă în trecerea sa cu succes. Dacă în lucrurile acestei lumi ştim să dovedim planificare, dedicare şi perseverenţă, mă întreb pe bună dreptate, de ce nu putem să procedăm astfel şi în ceea ce ţine de destinul nostru veşnic? Mă adresez acum în mod special celor care poartă titlul de creştini. De ce este atât de greu să dedicăm o jumătate de oră pe zi pentru citirea Sfintelor Scripturi? Unde este problema? Nu este cumva o contradicţie între ceea ce pretindem că suntem şi ceea ce facem? Ei bine, eu cred în mod sincer, că este necesară începerea unei reforme a vieţii, începând de la modul în care ne raportăm la Cuvântul lui Dumnezeu, la Sfintele Scripturi.

Însă cineva ar putea spune, că nu a învăţat religia la şcoală, şi nu

înţelege astfel, cum să studieze Cuvântul lui Dumnezeu. Ce ar putea să facă pentru a depăşi această situaţie?

Desigur, poate fi un avantaj faptul că ai beneficiat de instruire religioasă la şcoală sau la biserică, dar pe de altă parte, chiar cele mai de seamă prezentări nu vor putea lua locul studiului biblic personal. Dacă nu avem cunoştinţe de religie, atunci există cărţi şi manuale care ne pot ajuta. Dacă nu ştim mare lucru despre istoria biblică, atunci există informaţii abundente ce pot fi obţinute tot din cărţi sau de pe Internet. Nu în ultimul rând, pot exista şi cursuri de instruire prin predare directă sau corespondenţă. Toate aceste lucruri ne stau la dispoziţie. Însă, mai presus decât orice altceva, dacă nu vom lua Biblia, pentru a o citi şi studia temeinic, încercând să aplicăm învăţăturile ei la propria viaţă, atunci nimic nu se va schimba. Căi şi metode există, însă esenţială este căutarea noastră după adevăr.

În ce sens un verset biblic, în genul celui pe care l-am citit, ne poate aduce bucurie şi speranţă în viaţa de zi cu zi? Cum ne pot ajuta astfel de cuvinte să manifestăm o atitudine pozitivă, bazată pe înţelegerea inteligentă şi raţională a Sfintelor Scripturi?

Pentru a răspunde la această întrebare, voi face o comparaţie cu o experienţă din viaţa noastră de zilnică. Astfel, ştim bine că pentru a ne putea hrăni, de regulă, este necesară prepararea prealabilă a alimentelor, după care va trebui să mestecăm bine pentru a le putea înghiţi şi digera, contribuind astfel la susţinerea fizică a organismului. Similar, orice Cuvânt al lui Dumnezeu, trebuie să fie bine „*mestecat, înghiţit şi asimilat*", mai precis este necesară înţelegerea elementelor sale fundamentale, îmbinarea lor şi adaptarea lor în cadrul procesului nostru de cunoaştere a lumii. Versetul studiat ar putea fi redat prin cuvinte proprii, astfel:

„Cei care vor beneficia de salvarea oferită de Iisus Hristos, se vor întoarce în Împărăţia cerurilor şi vor merge înălţând cântări de biruinţă. Ei vor avea o fericire fără de sfârşit şi bucuria pe care o vor trăi va alunga cu desăvârşire orice urmă a suferinţelor prin care au trecut".

Se poate vedea cu uşurinţă, că fără a schimba sensul, am amplificat conţinutul a ceea ce era scris. Acest lucru reprezintă o redare amplificată a ceea ce am citit şi reprezintă o tehnică de bază în studierea Bibliei.

Seamănă acest lucru într-un fel cu analizele şi comentariile de text pe care le realizam la lecţiile de limbă şi literatură în şcoala generală?

Evident, lucrurile sunt similare. De fapt, orice studiu biblic are la bază o examinare şi o analiză de text, lucruri pe care le-am deprins într-o formă sau alta din şcoala generală. Intenţia mea este ca preluând textele biblice, să încercăm să le redăm în propriile noastre cuvinte, aşa cum le înţelegem, de preferinţă în scris, inserând şi propriile noastre observaţii. Acest exerciţiu simplu ne va ajuta să ne dezvoltăm capacitatea de înţelegere şi analiză a Sfintelor Scripturi, procese fundamentale pentru orice gen de studiu biblic am încerca să îl adoptăm. În plus, vom constata că agerimea minţii noastre va creşte.

Însă nu există riscul să ne îndepărtăm de învăţătura biblică, mai

ales când nu avem experienţă suficientă, şi astfel, să ajungem la concluzii sau interpretări ce pot fi departe de Cuvântul lui Dumnezeu?

Orice studiere stă sub semnul riscului de a greşi mai mult sau mai puţin. Dar să nu uităm că numai „*cine nu munceşte nu greşeşte*". Cred că nu trebuie să ne fie atât de frică să greşim, încât să renunţăm cu totul de a mai studia, şi să depindem doar de ce spun „*specialiştii*", care şi ei, fiind tot oameni, pot greşi! Întotdeauna, în procesul cunoaşterii vor exista abateri, care ulterior vor fi corectate. Însă, pentru a nu greşi fundamental, este util să avem şi comentarii biblice, scrise de data aceasta de persoane care au studiat temeinic, şi astfel, să ne putem corecta în ceea ce am înţeles greşit. Dar chiar prin faptul că ne vom remedia eventualele greşeli de înţelegere, efortul nostru va deveni şi mai valoros, fiindcă pe drumul cunoaşterii atât ideile preconcepute, cât şi inflexibilitatea de renunţa la o poziţie eronată, când acest lucru devine evident, se constituie ca fiind cele mai mari obstacole.

Revenind la redarea prin cuvinte proprii a ceea ce am citit, cum putem să ajungem la un sfat personal valoros şi pozitiv, care să ne aducă speranţă?

În continuare, ideea este relativ simplă şi constă în a aplica la propria noastră persoană ceea ce am studiat. Astfel, personalizând am putea spune:

„În măsura în care Îl voi urma pe Iisus Hristos, voi beneficia de intrarea în Împărăţia cerurilor. Prin urmare, voi merge înainte înălţând cântări de biruinţă, fiindcă o fericire fără de sfârşit se află pusă înaintea mea. Încântarea şi bucuria pe care le o voi primi, vor alunga orice urmă a suferinţelor prin care am trecut".

Având acest gând cu privire la viitor, adică proiecţia a ceea ce vom fi, cum să ne mai lăsăm copleşiţi de realităţile prezente? Dacă finalul va fi slava, bucuria şi fericirea veşnică, de ce să mai dăm atenţie unor detalii supărătoare şi să ne mai lăsăm impresionaţi de norii negri pe care Satana îi aruncă asupra noastră? Vom crede Cuvântul lui Dumnezeu! Vom lăsa ca această bucurie şi încredere să ne cuprindă chiar de acum! Acesta va fi de fapt răspunsul credinţei inspirate de studierea Cuvântului lui Dumnezeu.

Exprimarea iubitoare a lui Dumnezeu

„Deasupra pământului nou-creat, aşa cum fusese conceput, frumos şi nepătat, sub zâmbetul lui Dumnezeu, "stelele dimineţii izbucneau în cântări de bucurie şi ... toţi fiii lui Dumnezeu scoteau strigăte de veselie." Iov 38,7. Tot aşa, inimile omeneşti, în rezonanţă cu cerul, au răspuns la bunătatea lui Dumnezeu cu cântări de laudă. Multe din evenimentele istoriei omeneşti au fost legate de astfel de cântări." — Ellen White, Educaţie, 4:205

Ce se întâmplă dacă începem să distingem bunătatea lui Dumnezeu, aşa cum se manifestă ea faţă de noi în viaţa de zi cu zi?

Când vom începe să vedem cum lucrează Dumnezeu faţă de noi, oferindu-ne clipă de clipă posibilitatea de a ne bucura de darul vieţii, nu vom putea altceva decât să ne exprimăm recunoştinţa şi bucuria. Cum să

rămânem tăcuţi şi indiferenţi, când observăm că primim o mulţime de binecuvântări, fără a fi în stare să invocăm vreun merit în acest sens? Toate aceste lucruri ne sunt oferite pur şi simplu din iubire, ca expresie a bunătăţii care Îl caracterizează pe Creatorul nostru. De aceea, nu avem cum să rămânem nepăsători, dacă vom conştientiza exprimarea plină de dragoste a Dumnezeului nostru.

Dacă aşa stau lucrurile, de ce ne este atât de greu să distingem iubirea lui Dumnezeu şi astfel să ne împărtăşim de bucuria Celui ce a dat totul pentru noi?

Există o regulă generală, ce se aplică atât în domeniul fizic, cât şi în cel spiritual, şi anume, că nu vom vedea un lucru, dacă nu îi acordăm atenţie. În zadar soarele străluceşte asupra noastră, cu raze duioase printre norii ce se răspândesc după o ploaie având culori de curcubeu, dacă noi nu acordăm atenţie acestui peisaj. Degeaba trecem cu maşina pe o şosea ce străbate peisaje montane ieşite din comun, dacă nu ne oprim să ascultăm şi să privim frumuseţea pădurilor şi codrilor ce se întind peste creste de munte sau în văi adânci. Toate acestea ne rămân ascunse, fiindcă pur şi simplu nu le dăm atenţie. Fără îndoială ele există, dar acest lucru nu este suficient, fiindcă cei pentru care sunt destinate nu le-au luat în seamă. Prin urmare, dificultatea nu constă în faptul că nu ar exista mărturii şi dovezi cu privire la iubirea lui Dumnezeu, ci în lipsa timpului şi atenţiei acordate din partea noastră.

Cum putem să ne dezvoltăm capacitatea de a vedea pe Dumnezeu prin intermediul binecuvântărilor ce ni le oferă?

Una dintre principalele atribute ale rugăciunii constă în creşterea capacităţii noastre de a distinge lucrarea lui Dumnezeu în viaţa noastră. De aceea, pentru a observa binecuvântările ce ne sunt acordate în fiecare zi, există două mari momente: dimineaţa şi seara, în care să ne analizăm experienţa spirituală. În acest sens, ar fi util ca în fiecare dimineaţă să identificăm modul în care Dumnezeu va interveni pentru noi în ziua respectivă şi seara să rememorăm experienţele în care acest lucru s-a produs. Vom constata în scurt timp că au existat nenumărate ocazii în care am fost ajutaţi în chip nevăzut, evenimente ce ar fi trecut neobservate, dacă noi nu ne-am fi propus să le vedem şi să le acordăm atenţie.

Se poate spune că un astfel de exerciţiu ne va îmbogăţi spiritual şi că vom fi conduşi pe o treaptă superioară, în ce priveşte comuniunea noastră cu Dumnezeu?

Evident că vom strânge astfel o mulţime de dovezi şi raţiuni concrete, ce vor veni ca să ne întărească credinţa pe care o avem în Dumnezeu. Atunci, rugăciunea nu va mai avea un conţinut abstract şi repetitiv fiindcă vom avea elemente practice relativ la cererile noastre pentru care să-I mulţumim lui Dumnezeu. Pot spune, că am trece la o închinare ancorată în realitate, acest lucru fiind de fapt cea mai mare nevoie a noastră în a avansa pe calea care duce către Împărăţia cerurilor.

Să citim acum următoarele versete ce ne vor vorbi despre bunătatea lui Dumnezeu:

„Strigaţi de bucurie către Domnul toţi locuitorii pământului! Slujiţi Domnului cu bucurie, veniţi cu veselie înaintea Lui. Să ştiţi că Domnul este Dumnezeu! El ne-a făcut şi ai Lui suntem. Noi suntem poporul Lui şi turma păşunii Lui. Intraţi cu laude pe porţile Lui. Intraţi cu cântări în curţile Lui! Lăudaţi-L şi binecuvântaţi-I Numele, căci Domnul este bun. Bunătatea Lui ţine în veci şi consecvenţa Lui din neam în neam." — Psalmul 100: 1-5

Ce fel de raţiuni concrete avea psalmistul când invita pe semenii săi să se închine cu bucurie înaintea lui Dumnezeu?

În primul rând, psalmistul oferă prima raţiune concretă amintind faptul că *„Dumnezeu ne-a creat"* şi *„ai Lui suntem"*. Ideea exprimată nu constă în amintirea unor lucruri ce ne-ar îndatora în vreun fel lui Dumnezeu. Sensul nu este cel de a ne aminti de un stăpân pe care noi avem tendinţa să îl ignorăm. Mai degrabă, apartenenţa la care face referinţă are conotaţia bucuriei ce rezultă din faptul că noi, oamenii acestui pământ, facem obiectul supremei iubiri a lui Dumnezeu. El nu este un stăpân aspru şi un faraon nemilos, care ne pretinde închinare, iar în cazul în care refuzăm suntem condamnaţi la moarte. Nici pe departe un astfel de gând. Psalmistul distinge iubirea Creatorului în lucrarea Sa de a ne aduce la existenţă, fapt pentru care toată fiinţa sa se umple de recunoştinţă şi bucurie.

Cu toate acestea, există multe persoane care au impresia că Dumnezeu este un stăpân aspru, care aşteaptă în mod expres închinarea noastră fără a ne oferi ceva în schimb. Cum se înţelege o astfel de atitudine?

Experienţa fiecăruia dintre noi este diferită de la persoană la persoană şi niciodată nu vom putea face o regulă din ceea ce a înţeles cineva de-a lungul vieţii. Pe de altă parte, există principii generale, ce se vor regăsi în experienţele individuale autentice, indiferent de timp, loc sau cultură. În acest sens, este deosebit de nocivă concepţia unui Dumnezeu aspru şi inflexibil, care cere de la noi lucruri neplăcute fără a ne oferi ceva în schimb sau care să ne întărească. Cum am mai spus, El nu este un faraon sau un împărat nemilos. Tocmai de aceea, sau mai bine zis, pentru a corecta astfel de viziuni greşite, Iisus Hristos ni L-a descoperit pe Dumnezeu ca un părinte iubitor şi nu ca un conducător ce pretinde ascultare necondiţionată.

Dacă aşa stau lucrurile, atunci ce se poate spune despre persoanele care Îl percep pe Dumnezeu ca pe un părinte tolerant, care ne îngăduie orice fel de comportament, şi ne lasă în pace indiferent de ceea ce facem în viaţă?

În acest caz, avem de-a face cu o altă extremă primejdioasă pentru trăirea unei religii autentice, în sensul în care avem de fapt imaginea unui părinte iresponsabil, care-şi lasă copii să crească cum vor. Dacă în viaţa de zi cu zi am considera absurd un astfel de comportament, şi anume, ca un părinte să nu îşi educe copii în spiritul însuşirii valorilor morale şi al respectului faţă de semeni, atunci cum am să credem că Dumnezeu procedează astfel? Autoritatea Sa părintească nu este mai puţin fermă când

este vorba de educarea noastră în vederea intrării în Împărăţia veşnică. De fapt, când distingem lucrarea lui Dumnezeu în viaţa noastră, vom fi tot mai mult motivaţi să dăm ascultare intenţiei Sale, care ne vorbeşte sub diferite forme şi în principal prin intermediul Sfintelor Scripturi.

Cum se conectează percepţia iubirii lui Dumnezeu de exprimarea intenţiei Sale în ceea ce ne priveşte, ca persoane alese pentru a intra în Împărăţia veşnică?

Dacă distingem manifestarea iubirii lui Dumnezeu în viaţa noastră, atunci vom începe să ne umplem de bucurie, optimism, încredere şi recunoştinţă. Nu trebuie uitat că atitudinea de credinţă izvorăşte din percepţia dragostei şi bunătăţii Creatorului nostru ceresc. Astfel, dacă „*ochiul este lumină, tot trupul va fi umplut de această lumină*". De îndată ce bucuria intră în suflet, aruncând afară orice urmă de întuneric şi orice pată de întinare cauzate de păcat, începe un proces de purificare interioară, ce se concretizează printr-o dorinţă vie, ce revine asemenea unui ecou în suflet, de a împlini toată dorinţa lui Dumnezeu.

Se împlinesc astfel cuvintele Mântuitorului, că „dacă mă iubiţi, veţi păzi poruncile mele"? Se ajunge astfel la respectarea dorinţei divine, atât în literă, cât şi în spirit, adică din principiu?

Întotdeauna respectarea intenţiei divine va fi o problemă pentru noi cât timp suntem pe pământ, stăpânit în prezent de principii distructive şi nefaste. Dar pe de altă parte, cel mai mare obstacol în cunoaşterea şi împlinirea dorinţei divine se află în interiorul nostru, mai precis, în setul de valori la care aderăm şi în dorinţele ce îşi manifestă puterea în sufletul nostru. Până când nu se realizează o curăţare interioară a intenţiilor noastre, nu va fi posibilă o ascultare reală şi din toată inima de intenţia divină. Însă acest lucru nu se rezolvă printr-o simplă reorinentare a dorinţei. Iubirea nu poate fi impusă cu forţa. Ea este un principiu ce presupune exercitarea unei depline libertăţi de alegere, bazate pe o cunoaştere profundă a celui faţă de care ea se manifestă.

Aşadar, cum putem să ne bucurăm în exerciţiul închinării noastre, astfel încât acesta să fie expresia iubirii pe care o avem faţă de Dumnezeu?

Fariseii din toate timpurile au căutat să impună un anumit gen de închinare, bazat fie pe sentimente fanatice faţă de Dumnezeu, fie pe reguli şi forme ce trebuie respectate. Ambele abordări violează libertatea ce ne-a fost oferită de Creatorul nostru şi forţează pe oameni să îndrăgească pe cineva pe care nu îl cunosc decât cel mult ca un stăpân aspru şi greu de mulţumit. Nu este de mirare că lumea a îmbrăţişat în cele din urmă mai degrabă ateismul, decât o astfel de religie. Pe de altă parte, dacă ajungem să distingem iubirea lui Dumnezeu la fel de natural ca în situaţia în care privim un peisaj, bucurându-ne de frumuseţea lucrurilor pe care le vedem, atunci interiorul nostru va fi copleşit de bunătatea Creatorului nostru şi sentimentele de opoziţie se vor topi din suflet, aşa cum gheaţa nu poate rezista temperaturii ridicate din timpul primăverii. Rezistenţa noastră interioară faţă de Dumnezeu nu poate fi dată la o parte altfel decât prin

conştientizarea gingăşiei iubirii Creatorului nostru ceresc, mai sensibilă decât imaginea celei mai alese flori de pe pământ.

Se poate afirma că o religie a bucuriei există doar în prezenţa imaginii bunătăţii lui Dumnezeu ce se exprimă cu sensibilitate prin iubirea Sa?

Puterea religiei lui Hristos consta în faptul că ea făcea să vibreze interiorul oamenilor la auzirea cuvintelor ce descriau, prin imagini plastice şi sensibile, bunătatea lui Dumnezeu. Obişnuinţa recitirii acestora a scăzut mult din forţa de impact a metaforelor folosite de Iisus Hristos, dar pentru cei din acea vreme, a înţelege că Dumnezeu este acel păstor care se caţără pe crestele ascuţite ale munţilor pentru a salva o oaie pierdută, era ceva cu totul nou şi deosebit, trezind cele mai calde sentimente ale inimii. Cu adevărat, fariseii vorbeau despre Dumnezeu ca fiind Păstorul poporului Său, dar conotaţia era aspră, autoritară, lipsită de suflet şi de cea mai elementară sensibilitate pe care o aveau chiar şi cei consideraţi păgâni. În opoziţie, Iisus Hristos oferea imaginea Păstorului care îşi dă viaţa pentru oi, care caută să ne câştige inimile, care ne face să rezonăm interior şi să ne înfiorăm în faţa unei iubiri fără de egal.

Aşadar, cum ajungem să ne bucurăm în timp ce ne închinăm lui Dumnezeu şi ascultăm de intenţia Sa împlinind ceea ce ne-a poruncit?

Când în interiorul sufletului nostru vor pătrunde razele iubirii divine, ce ni se descoperă în fiecare zi, inima noastră va începe să cânte de bucurie şi expresia feţei va da mărturie că ne-am întâlnit cu Dumnezeu şi El ne-a vorbit personal prin ceea ce trăim nemijlocit. Atunci, această lumină a iubirii se va revărsa în toate aspectele vieţii noastre, fiindcă faptele şi gândurile întunericului vor fi date la o parte, lăsând loc exprimării iubirii de Dumnezeu şi de semeni, adică tocmai respectarea poruncilor Sale.

Încurajarea Celor Aflaţi în Suferinţă

„Cei care duc din greu lupta acestei vieţi pot fi întăriţi şi încurajaţi prin mici atenţii ce nu cer decât un mic efort plin de iubire. Pentru ei, atingerea mâinii de ajutor, întinsă de un prieten adevărat, este mai de preţ decât aurul sau argintul. Vorbele bune sunt la fel de bine primite ca şi zâmbetul îngerilor." — Ellen White, Divina vindecare, pagina 158

De ce un gest, aparent mărunt, poate avea o semnificaţie deosebită pentru o persoană aflată în dificultate?

Când ne gândim la ajutorarea semenilor, deseori facem referinţă la o lucrare mare pe care trebuie să o facem sau la furnizarea de valori materiale consistente, pe care de cele mai multe ori nici noi nu le avem. Însă acest lucru este departe de realitate, fiindcă de fapt, prin gesturi, atitudini şi cuvinte noi putem să venim în ajutorul celor aflaţi în diferite dificultăţi, mult mai eficient şi mai direct decât ne imaginăm. Cauza principală a necazurilor cu care ne confruntăm în general, rezidă din faptul că ne pierdem foarte uşor speranţa şi credinţa şi ajungem să abandonăm lupta vieţii. De aici pleacă majoritatea problemelor cu care avem de-a face. De aceea, o încurajare spusă la momentul potrivit, valorează mai mult decât

toate ajutoarele materiale pe care le putem oferi ulterior.

De ce este necesar să fim sensibili la starea sufletească a celor din jurul nostru pentru a le veni în ajutor când trec prin dificultăți și suferințe?

Lucrul cel mai extraordinar pe care îl poate realiza religia autentică, constă în creșterea capacității noastre de a distinge detaliile vieții din jurul nostru prin înțelegerea modului în care Dumnezeu lucrează în cursul evenimentelor prin care trecem. În acest sens, sensibilitatea noastră la ceea ce se întâmplă în jur este amplificată suficient pentru a percepe ceea ce se întâmplă cu semenii noștri și prin ajutorul spiritual pe care îl primim, să putem veni în ajutorul lor. Cred că dificultatea cea mai mare constă în faptul că de regulă, ne rezumăm la o religie ce se limitează la forme, ritualuri și învățătură, fără a pune accent pe partea practică, ce presupune dezvoltarea facultăților noastre spirituale și morale.

De ce dezvoltarea acestor aptitudini presupune un efort susținut din partea noastră? Mai precis, doar simpla învățare a unor principii ne va fi de folos?

Religia creștină este practică, chemându-ne să transpunem în realitatea zilnică principiile spirituale pe care le deprindem prin studiul personal al Sfintelor Scripturi. Bineînțeles, acest lucru presupune un efort susținut, o reorientare bine determinată a dorinței și o perseverență ce depășește simpla intenție. Însă motivația pentru a face acest efort decurge din modul în care percepem realitățile spirituale. Contemplarea lucrării lui Dumnezeu în viața zilnică nu reprezintă altceva decât o urmărire activă a intervenției supranaturale asupra experiențelor prin care trecem, cu scopul de a ne sincroniza interior, prin gânduri și atitudini, și exterior, prin cuvinte și fapte, cu ceea ce întreprinde Creatorul nostru.

Să citim acum din Biblie: „Veți scoate apă cu bucurie din izvoarele mântuirii și veți zice în ziua aceea:

— Lăudați pe Domnul, chemați Numele Lui, prezentați lucrările Lui printre popoare și amintiți mărimea Numelui Lui! Cântați Domnului, căci a făcut lucruri strălucite! Să fie cunoscute pe tot pământul!

Strigă de bucurie și veselie locuitoare a Sionului, căci mare este în mijlocul tău, Sfântul lui Israel!" — Isaia 12: 3-6

Cum se înțelege acest verset din prisma ajutorului pe care îl oferim semenilor noștri? Cum ajungem la o religie a încrederii, optimismului și bucuriei?

Cum am mai spus și în alte ocazii, cea mai nefericită reclamă pe care o putem face creștinismului este aceea de a afișa o atitudine de nemulțumire, tristețe și apăsare, în condițiile în care am luat contactul cu învățătura eliberatoare a lui Hristos. Ceva nu este în regulă pentru cineva, care deși cunoaște adevărul mântuirii prin sacrificiul lui Iisus Hristos, totuși, rămâne în dispoziția negativă cauzată de păcat. Acest lucru nu înseamnă că orice indispoziție trebuie să fie eliminată din viața noastră. De fapt, în permanență va trebui să ne luptăm cu influențe care ne trag spre pământ, la propriu și la figurat. Când abandonăm lupta, când ne lăsăm

târâţi de stări negative, atunci evident, înseamnă că fie nu am înţeles, fie am pierdut sensul cuvintelor lăsate de Dumnezeu prin intermediul Bibliei. De acea, primul pas constă în reluarea într-o manieră corespunzătoare a învăţăturii Evangheliei lui Hristos pentru a distinge mesajul ei autentic.

Care ar fi o cauză majoră pentru care multe persoane, presupus creştine, nu ajung să vadă religia bucuriei pe care ne-a oferit-o Dumnezeu prin Iisus Hristos?

În primul rând, dacă persoana care prezintă cuvintele adevărului veşnic, nu este ea însăşi pătrunsă de spiritul lui Iisus Hristos, atunci învăţătura pe care o prezintă va fi deficitară şi golită de puterea transformatoare, rezultând doar o informaţie ce este transmisă celorlalţi. Însă o învăţătură, fie ea şi cea mai de seamă, dacă nu este conectată cu transpunerea în practică, în mod cert, va fi inutilă. Similar, dacă puterea lui Dumnezeu nu însoţeşte cuvintele adevărului, atunci acesta din urmă rămâne fără o valoare reală. Prin urmare, o cauză majoră pentru transmiterea unui creştinism lipsit de impact şi nepractic, rezidă din lipsa conexiunii spirituale a celor ce îl prezintă.

Ce altă cauză conduce la alterarea conţinutului salvator al cuvintelor Mântuitorului?

O altă cauză majoră este constituită de neînţelegerea, iar alteori chiar alterarea, învăţăturilor biblice, fapt care va conduce la un alt mesaj decât cel furnizat de Dumnezeu. Cunoaşterea doar la suprafaţă a preceptelor creştine se constituie ca un impediment serios în aprofundarea nuanţelor profunde, dar esenţiale, cu impact asupra transformări vieţii. De exemplu, în zadar se tot vorbeşte despre necesitatea de a ne însuşi valorile morale creştine, dacă în realitate noi nu L-am acceptat pe Iisus Hristos ca Mântuitor şi am făcut din aceasta fundamentul întregii noastre vieţi. În acelaşi timp, alterarea prin adăugare sau omisiune, constituie o cauză majoră în împiedicarea noastră de a ajunge la religia bucuriei salvării prin Iisus Hristos.

Prin urmare, cum ajungem să descoperim religia curată, plină de bucurie şi încredere, pe care Iisus Hristos a venit să ne-o ofere?

Mai întâi, este necesar să reluăm fundamentele religiei creştine pentru a înţelege corect ceea ce Dumnezeu doreşte să ne transmită. În acest sens, studiul biblic se constituie ca o prioritate, fapt care implică citirea zilnică a Sfintelor Scripturi, cugetarea asupra cuvintelor acesteia şi studiul individual, aşa cum procedam, când, elevi fiind, studiam materiile de curs. Mai departe, pentru a conecta învăţăturile biblice cu viaţa noastră, va fi necesară exerciţiul rugăciunii, aplicat la ceea ce citim din Sfintele Scripturi. În unirea dintre cele două se află o forţă extraordinară.

În afară de studiul biblic zilnic şi de rugăciune, ce anume să mai facem pentru a ajunge să avem încredere deplină în Dumnezeu?

De îndată ce elementele de învăţătură şi cele de motivaţie au fost bine fixate prin studiu şi rugăciune, va trebui să exersăm punerea lor în practică. În acest sens, un instrument util este cel de a ne defini obiective specifice pe care să le atingem şi după aceea să examinăm cum au decurs lucrurile şi ce se poate îmbunătăţi. Această etapă seamănă foarte mult cu

modul în care ne desfăşurăm activitatea profesională, încercând să fim cât mai eficienţi posibil şi să deprindem cele mai bune practici în ceea ce avem de făcut.

Ce exemple de obiective ar putea avea un creştin pentru a putea aduce bucurie în viaţa celor din jurul său?

În primul rând, un creştin trebuie să se deprindă să aibă o atitudine de bucurie în tot ceea ce primeşte de la Dumnezeu, fiindcă altfel el nu va avea ce oferi celorlalţi. Aşadar, un obiectiv permanent va fi cel de a dovedi o atitudine pozitivă continuă şi indiferent de împrejurări, fapt care îl va conduce să primească o putere spirituală pe care să o împărtăşească şi celorlalţi. Cred că o aplicare directă a principiului „*daţi şi vi se va da*", se referă la puterea de viaţă, incluzând bucuria de a trăi, pe care o primim de la Dumnezeu în măsura în care vom fi dispuşi să o împărtăşim. Dacă în lucrurile materiale suntem restricţionaţi de realitatea nedreaptă din jurul nostru, în latura spirituală putem avea o abundenţă de resurse care să ne facă suficient de bogaţi pentru a o împărtăşi cu semenii noştri.

Să înţelegem că de fapt, partea spirituală este deosebit de importantă în a ne aduce bucurie şi împlinire în viaţa noastră zilnică?

Partea spirituală este mult mai importantă decât ne putem imagina. Orbiţi de strălucirea şi impactul pe care îl au lucrurile materiale asupra simţurilor noastre, uităm că am fost creaţi după chipul lui Dumnezeu. Aşadar, nimic nu ne va conferi o bucurie durabilă decât ceea ce ţine de manifestarea acestui „*chip interior*" al dimensiunii spirituale. Prin folosirea cuvintelor „*dimensiune spirituală*" nu m-am referit la un aspect mistic sau ascuns şi nici la o anumită ideologie creştină, ci în primul rând, la capacitatea de a percepe realitatea şi de a acţiona asupra ei având conştiinţa că Dumnezeu există, că este mereu alături de noi, că intervine în favoarea noastră şi nu în ultimul rând, că fiecare lucru ce ni se întâmplă în viaţă are legătură directă cu relaţia pe care o avem sau nu cu Creatorul nostru.

Cu alte cuvinte, care este legătura dintre partea spirituală şi religia practică pe care trebuie să o manifestăm în viaţa de zi cu zi?

Când distingem faptul că lumea nu se compune doar din lucruri materiale, ci ea reflectă intervenţia activă a lui Dumnezeu, totul îşi schimbă culoarea, iar imposibilul devine posibil prin puterea Sa transformatoare. Când începem să distingem chipul Său în realitatea înconjurătoare, prin faptul că vedem minunile pe care El le face în viaţa noastră, iar aici prin minune mă refer la orice lucru mare sau mic pe care Domnul îl face pentru noi, atunci începem să ne sprijinim tot mai mult cu o încredere fermă pe promisiunile Sale. De fapt, nu putem avea încredere în cineva pe care nu îl cunoaştem şi nu ştim că există cu adevărat. Dovezile pot fi abundente în jurul nostru. Însă, dacă nu le dăm atenţie, atunci nimic nu se va schimba cu adevărat. Ei bine, doar printr-o astfel de abordare vom ajunge să avem o religie autentică, ce nu poate fi decât una a bucuriei şi speranţei.

În concluzie, cum putem veni în ajutorul celor ce nu au cunoscut bucuria închinării la Dumnezeu prin Iisus Hristos?

Când viaţa noastră va începe să oglindească valorile spirituale

autentice, ce se exprimă prin intermediul unor atitudini de încredere, bucurie şi optimism, atunci vom ajunge să oferim ajutor celor prinşi în dificultăţi, inspirându-le capacitatea de a duce lupta vieţii mai departe, de a nu abandona şi de a se prinde ferm de puterea lui Dumnezeu. Atunci, vom putea să oferim sfat şi încurajare, iar cuvintele noastre nu vor mai rămâne doar nişte vorbe goale, ce nu se sprijină pe nimic, ci vor avea forţa extraordinară de a transforma persoane învinse şi copleşite de o realitate crudă, în oameni dispuşi să lupte, să se ridice şi să învingă. Cred că beneficiul cel mai mare pe care îl are un creştin, se află în capacitatea pe care o are de a nu se da bătut când este vorba de a duce până la capăt alergarea în cursa vieţii. A aduce lumină în sufletele oamenilor, este cea mai nobilă lucrare ce se poate realiza pe pământ.

Puterea Emoțiilor în Fața Realității

Amintirile vin la suprafaţă asemenea izvoarelor ce ţâşnesc din adâncuri, ca imediat după aceea să se preschimbe în pârâuri ce o iau la vale unind-se în cele din urmă în râuri. Forţa impresiilor din trecut se aseamănă cu puterea apelor ce năvălesc de la înălţimea munţilor, trec prin văi adânci şi se transformă imediat în şuvoaie nimicitoare ce distrug totul în cale. Fără apă noi nu putem trăi. Dacă ea este prea multă, atunci viaţa ne va fi în pericol.

În urmă cu un an am citit o ştire despre o zonă aridă din India, unde ploaia era o raritate. De aceea, oamenii din acea regiune săpau puţuri adânci pentru a avea acces la apă. Însă într-o zi cerul s-a înnorat pe neaşteptate. După mulţi ani de secetă, stropi mari de ploaie au început să cadă pe pământ. Bucuria a fost nespus de mare. Precipitaţiile au durat multe zile, plouând fără întrerupere. Se părea că zeul Rudhra răspunsese cererilor credincioşilor, aducând binefacerea apei ce face posibilă viaţa pe pământ. Din nefericire, ploaia nu s-a oprit nici după o săptămână. În cele din urmă şuvoaie nestăvilite, asemenea unor puhoaie sălbatice, au inundat întreaga regiune distrugând casele oamenilor, recoltele şi contaminând apa de băut. În scurt timp au apărut o mulţime de molime. Multe persoane au fost mutate în alte zone, pierzând tot ce agonisiseră de-a lungul unei vieţi. Ceea ce părea a fi o binecuvântare, s-a transformat în cele din urmă într-un blestem. În locul zeului Rudhra şi-a făcut apariţia nimicitorul Yama!

La fel stau lucrurile şi în cazul amintirilor pe care le purtăm în suflet, ele devenind binecuvântări preţioase sau blesteme nimicitoare în funcţie de modul în care ştim să le canalizăm forţa primordială spre ceva pozitiv şi demn de luat în considerare, sau dimpotrivă, spre ceea ce este negativ. Nu este un lucru simplu să direcţionezi forţa interioară spre partea pozitivă. Conversia trăirilor în direcţia cea bună necesită efort şi stăruinţă. Însă rezultatele aduc o satisfacţie ce nu poate fi exprimată pe deplin în cuvinte.

Dimpotrivă, dacă neglijăm „*igiena interioară a gândurilor şi impresiilor trecutului*”, tendinţele distructive vor dobândi întâietatea şi forţa nimicitoare a frustrării, urii şi resentimentului va pune stăpânire pe viaţa noastră. Nu există cale de mijloc. Este mai bine să redirecţionăm din timp resursele sufleteşti, decât să asistăm neputincioşi la descătuşarea

energiilor ascunse în adâncul nostru.

PERSEVERENȚĂ ȘI RĂBDARE

Atitudinea Pozitivă Creează Punți de Comunicare

„Un zâmbet este asemenea unei bijuterii ce se poartă în suflet. El este poarta de intrare către personalitatea fiecăruia dintre noi. Dacă ar fi să zâmbim măcar câteva minute din timpul unei zile, atunci atitudinea noastră ar fi alta. Un zâmbet se transmite cu uşurinţă mai departe şi aproape că este cu neputinţă să nu se răspundă tot zâmbind." — adaptare din *„Cum să utilizezi puterea unui zâmbet"*

Ce se poate spune despre puterea pe care o are o atitudine deschisă, surâzătoare, în relaţiile pe care le avem cu ceilalţi?

Nimic nu este mai distructiv pentru relaţiile dintre oameni decât o atmosferă cenuşie, marcată de feţe încruntate, de priviri aspre aruncate de unii asupra altora. Pe de altă parte, o atitudine deschisă, prin afişarea unei feţe zâmbitoare şi îngăduitoare, are forţa de a ne motiva, fie că este vorba de viaţa de familie, fie de locul de muncă sau chiar de religie. Un om posac şi veşnic trist, reprezintă o povară pentru sine, precum şi pentru toţi cei din jurul său. De asemenea, o persoană care veşnic se plânge, va ajunge să strice cu siguranţă relaţiile din mijlocul comunităţii în care trăieşte. De aceea, putem spune, că există o forţă motivaţională extraordinară, dacă reuşim să zâmbim şi să transmitem o bună dispoziţie celorlalţi.

Există vreo legătură între capacitatea noastră de a zâmbi celorlalţi, precum şi situaţiilor pe care le întâlnim în viaţă, şi religia pe care o practicăm?

Evident, noi vom reflecta în afara noastră ceea ce deja există în interior, iar în acest sens, religia pe care o practicăm se va vedea prin comportamentul pe care îl vom adopta în diferite situaţii. Prin urmare, o faţă tristă, apăsată şi plină de griji va reflecta o atitudine înfrântă şi lipsită de speranţă, chiar şi de credinţă, care poate fi rezultatul lipsei de înţelegere a puterii harului lui Iisus Hristos. Nu înseamnă că nu vom avea momente dificile, dar arborarea în permanenţă a unor atitudini ce induc, atât în noi, cât şi în ceilalţi, sentimente negative, nu este de natură să aducă bucuria şi pacea lui Hristos. Religia autentică va fi mărturisită printr-o atitudine de optimism, încredere şi bucurie pe care o vom manifesta deopotrivă faţă de noi înşine şi faţă de ceilalţi.

Să citim acum versetele: „Şi mi-ai prefăcut suferinţa în veselie. M-ai dezbrăcat de hainele tristeţii şi m-ai încins cu veşmintele bucuriei ca inima mea să-Ţi cânte neîncetat. Doamne, Dumnezeule, eu mereu Te voi lăuda!" — Psalmul 30:11 - 12

Ce putem spune despre modul în care psalmistul înţelegea religia închinării la Dumnezeu? La ce anume făcea el referinţă?

Cu uşurinţă distingem faptul că psalmistul îşi exprimă bucuria de a se închina lui Dumnezeu şi de a-şi exprima recunoştinţa faţă de transformarea interioară prin care a trecut. În mod deosebit, el a vorbit despre „prefacerea suferinţei în veselie”, adică trecerea de la tristeţe la bucurie, fapt care l-a determinat să cânte plin de fericire înaintea lui Dumnezeu. În acest sens, când vom vedea bogăţia harului ce ne-a fost acordat prin Iisus Hristos, nu vom mai putea să afişăm tristeţe, indiferent de ocazie. Bucuria va lua locul oricărui sentiment de apăsare sau depresie, şi mai mult decât orice altceva, vom avea un izvor interior, capabil să se exprime în cuvinte de laudă înaintea lui Dumnezeu şi a oamenilor. Astfel, vom ajunge să aducem odihnă, pace şi seninătate celor din jurul nostru, într-o lume marcată de tristeţe, neputinţă şi eşec.

Cu toate acestea, există multe persoane care trec prin suferinţe fizice sau sufleteşti, fapt pentru care sentimentele de apăsare au devenit o permanenţă în viaţa lor. Cum pot ele să ajungă la religia bucuriei închinării la Dumnezeu?

Desigur, există multe persoane care au avut pierderi însemnate în decursul vieţii sau care sunt afectate de diferite boli şi suferinţe. În acest sens, pare dificil să mai vorbim despre bucurie şi împlinire, cât timp cauzele întristării încă există. Cu toate acestea, să ne gândim că religia lui Hristos ne cheamă să ne ridicăm deasupra împrejurărilor în mijlocul cărora trăim. Nu trebuie să ne lăsăm copleşiţi de ceea ce ni se întâmplă, fiindcă mai presus decât toate lucrurile se află Dumnezeu. El nu va îngădui să trecem prin experienţe defavorabile fără a fi alături de noi şi fără a interveni în favoarea noastră, oferindu-ne putere şi călăuzire. Pentru orice om aflat în suferinţă există promisiunea *„dezbrăcării de hainele tristeţii şi încingerii cu veşmintele bucuriei”*, ce ne va da o putere interioară prin care ne vom ridica deasupra împrejurărilor.

Însă cineva ar putea obiecta că acest lucru nu este decât un joc al imaginaţiei şi o autosugestie, care nu are suport în realitate. Ce s-ar putea spune în acest sens?

Puterea imaginaţiei, precum şi a autosugestiei, este deosebit de mare şi nu trebuie să fie niciodată ignorată. Prin intermediul sugestiilor ce ne sunt prezentate de cei din jur sau prin mijloacele mass-media, comportamentul ne este influenţat într-o direcţie sau alta. Însă în cazul de faţă vorbim de o putere mai mare decât cea a simplei sugestii. În acest sens, facem referinţă pur şi simplu la puterea credinţei în Dumnezeu, capabilă să ne modeleze interior şi să ne transforme după chipul lui Hristos. Puterea credinţei în Dumnezeu este extraordinară, oferindu-ne posibilitatea de a ne ridica deasupra limitărilor interioare pe care le avem sau a evenimentelor exterioare ce vin asupra noastră.

Prin urmare, ce se va întâmpla dacă ne exercităm credinţa în Dumnezeu? Cum va fi transformat interiorul nostru pentru a exprima trăiri pozitive şi pline de optimism?

Dovada cea mai puternică a religiei lui Hristos se vede pe faţa destinsă, optimistă pot spune, a celui care poartă numele de creştin sau

ucenic al Domnului. Cel mai simplu test în a vedea calitatea religiei pe care o avem este în a sta în faţa oglinzii şi în a distinge trăsăturile feţei noastre, în sensul în care ea exprimă bucurie şi lumină sau tristeţe şi întuneric. Sfintele Scripturi ne oglindesc caracterul lui Dumnezeu şi au un efect transformator asupra celui ce se apropie cu credinţă de ele. Similar, uitându-ne la propria noastră imagine, vom distinge dacă s-a întâmplat ceva bun sau nu în sufletul nostru.

Există însă multe persoane care se privesc în oglindă, cu scopul de a-şi ajusta imaginea şi pentru a produce un anumit impact asupra celorlalţi. Oare este suficient doar să ne uităm cum arătăm pentru a înţelege condiţia în care ne găsim?

Într-adevăr, există multe persoane care stau ore în şir în faţa oglinzii, pentru a-şi ajusta imaginea exterioară. Nu este cazul să insist asupra acestui aspect. Dar în acest caz, efortul este de a masca ceea ce se află în interior şi de a nu afişa ceea ce există în suflet. Când machiajul este înlăturat sau când masca este dată la o parte, sunt sigur că adevărata lor faţă va ieşi la iveală. Şi cum este aceasta? Încercănată? Tristă? Plină de suferinţă? Scârbită de sine sau de duplicitarismul de care trebuie să dea dovadă? Indiferentă sau ceva în genul acesta? Ei bine, oglinda va reflecta ce este în noi, dacă vom şti să o privim în faţă, fără a încerca să ne ascundem în spatele unei măşti. Adevăratul creştinism se arată, indiferent de împrejurare, printr-o faţă senină şi plină de bucurie interioară, având o lumină interioară ce se vede din privire, din expresia feţei şi din întreaga atitudine.

În mod sigur că este greu să stai faţă în faţă cu propria ta persoană, simţind gustul amar al propriilor nerealizări şi suferinţe, văzând cum anii trec şi aproape nimic nu se vede din ceea ce ai făcut de-a lungul vieţii. Cum ar putea să existe o religie a bucuriei în astfel de situaţii?

În primul rând, insist pe faptul că nu obişnuiesc să „*vorbesc din cărţi*" şi să fac referinţă la lucruri prin care nu am trecut sau nu le-am trăit. În acest sens, a sta faţă în faţă cu tine însuţi reprezintă cel mai greu lucru după cel de a sta înaintea lui Dumnezeu. Când rămânem singuri, interiorul nostru începe să se manifeste nestingherit, scoţând la suprafaţă toate tensiunile ce se află în suflet. Din această cauză, sunt multe persoane care nu suportă să rămână singure cu propriile gânduri şi altele nu pot să facă faţă unei astfel de experienţe. Bineînţeles, acest lucru depinde şi de temperament, precum şi de alţi factori, pe care nu îi voi aminti acum. Însă, este dificil să stai în faţa amintirilor care năvălesc cu putere din memorie, a impresiilor de tot felul venite din trecut şi a senzaţiilor, uneori difuze, alteori foarte precise, că ai pierdut ocazii importante de-a lungul vieţii şi nu ai reuşit să-ţi realizezi visele sau proiectele pe care ţi le-ai propus. Cu toate acestea, religia lui Hristos ne ajută să ne înţelegem pe noi înşine, să ne acceptăm aşa cum suntem şi să ne autodepăşim.

Se poate spune că adevărata religie ne va aduce împăcare atât faţă de sine, cât şi faţă Dumnezeu?

Religia oferită de Iisus Hristos ne va conduce la armonie cu Dumnezeu. Prin aceasta, vom fi conduşi la armonie şi cu noi înşine. Toate lucrurile ce ne apasă conştiinţa îşi pierd puterea de a ne răpi bucuria vieţii, când intrăm în relaţie cu Dumnezeu şi când primim viziunea lucrurilor extraordinare care ne aşteaptă în viitor. Poate am avut un trecut de care ne este ruşine şi care ne complexează datorită lucrurilor trăite. Însă, din perspectiva mântuirii şi a prezenţei divine în inima noastră, toate acestea pălesc. Astfel, începem să înţelegem că ele ţin de domeniul unui trecut ce a fost îngropat din momentul în care am ales să mergem cu Dumnezeu. Înaintea noastră se află un viitor plin de slavă. În prezent se manifestă în suflet puterea lui Dumnezeu. De ce să mai privim înapoi? Forţa creştinismului stă în capacitatea de a merge înainte, indiferent de împrejurare, şi de a avea viziunea timpului în care vom fi înălţaţi la ceruri înaintea lui Dumnezeu.

Se poate spune că sursa bucuriei interioare pentru un creştin rezultă din proiecţia viitorului plin de slavă în Împărăţia cerurilor?

Dacă prindem razele speranţei ce se desfăşoară de la tronul lui Dumnezeu prin promisiunile sfinte, interiorul nostru se va umple de lumină. Nimic din trecut sau prezent nu ne va mai atinge. Chiar dacă suntem singuri. Chiar dacă ne privim în oglindă în orice ocazie a zilei. Chiar dacă în trecut sunt o mulţime de lucruri ce ne apasă. Toate acestea, precum şi multe altele, sunt pur şi simplu date la o parte şi spălate de şuvoiul de lumină ce vine în inima noastră. Ce contează faptul că a am trecut prin suferinţe şi încercări, al căror sens nu îl distingem? Cu adevărat important este faptul că am păşit într-o altă dimensiune şi viitorul se află la picioarele noastre, prin faptul că vom intra în Împărăţia cerurilor, ca rod al credinţei noastre în Iisus Hristos.

Şi atunci, ce punţi de comunicare se vor deschide faţă de Dumnezeu şi faţă de semeni?

Privind la Iisus Hristos mijlocind pentru noi, vom înţelege că avem un viitor formidabil înaintea noastră în comparaţie cu care suferinţele noastre sunt doar „*de o clipă*”, cum spunea apostolul Pavel. Având această perspectivă, sufletul se va despovăra de tensiune. Faţa se va destinde şi va manifesta bucuria. Zâmbetul va lua locul suspinului. Toţi ceilalţi vor înţelege că „*am fost cu Iisus Hristos*” din expresia chipului feţei noastre. În ce priveşte relaţia cu Dumnezeu, rugăciunea va deveni un imn de laudă şi nu un pomelnic de cereri fără speranţă şi fără sfârşit. Credinţa ni se va prinde cu putere până la o identificare deplină cu Persoana Mântuitorului nostru. Să nu dorim din tot sufletul după o astfel de experienţă? Să nu tânjim să fim înălţaţi printr-o religie a bucuriei şi speranţei în Iisus Hristos? Atunci, zâmbetul nostru va mărturisi despre faptul că suntem biruitori faţă de lume şi faţă de noi înşine.

Cum să Învingem Îndoiala și Necredința

Stările de îndoială şi necredinţă cu privire la existenţa şi intervenţia lui Dumnezeu survin în cele mai neaşteptate clipe ale vieţii, mai precis, în momente dificile sau pur şi simplu din senin. Să exemplificăm ipotetic un

astfel de sentiment prin următoarele cuvinte ce exprimă o insatisfacţie generalizată:

„În ultimii ani am tot mai des senzaţia că am fost uitat de Dumnezeu sau că El nici măcar nu a existat vreodată. De fapt, ce argumente am că Dumnezeu ar interveni pentru noi sau că Biblia ar fi adevărată? Nimic în jurul meu nu se schimbă în bine. Situaţia în familie este dezastruoasă, trebuind să-i suport pe ceilalţi, chiar dacă abuzează de răbdarea mea. La serviciu mă simt umilit în fiecare zi de ceilalţi, ce mă tratează ca pe un obiect de care te foloseşti şi după aceea îl arunci.

Chiar şi mersul la biserică mi se pare a fi ceva fad şi fără rost, o pierdere de timp şi o făţărnicie publică a celor ce iau parte la aşa-zisele „servicii divine". Iar când privesc în jurul meu, ce să mai spun? Atâtea lucruri rele se întâmplă încât te întrebi pe bună dreptate dacă mai există ceva bun pe pământ."

Vom trece acum la analiza celor relatate, încercând să fim cât mai obiectivi şi fără a emite judecăţi de condamnare sau de corectare. În vindecarea prin Cuvânt, sinceritatea este fundamentală şi nu trebuie să ne cenzurăm pentru a ne filtra exprimarea trăirilor când le redăm verbal sau în scris.

Să facem acum un inventar al situaţiilor enumerate şi al trăirilor asociate. Astfel, în planul relaţiilor de familie vorbim despre un „*abuz al răbdării*". La serviciu se reacţionează cu un sentiment de „*umilire*" faţă de modul de a fi tratat asemenea unui obiect. În ce priveşte biserica, sentimentul este de „*fad şi fără rost*". La final, lumea în ansamblu, prin relele ce se comit, mărturiseşte că nu există Dumnezeu sau că El nu intervine să îndrepte realităţile negative pe care le întâlnim. De fapt, avem patru domenii de experienţă cotidiană şi un al cincilea, domeniul spiritual, în care se proiectează toate celelalte patru. Problema de fond este redată printr-un sentiment de insatisfacţie trăit în viaţa de familie, la serviciu, în biserică şi în general, în lume, care generează îndoială cu privire la existenţa şi intervenţia lui Dumnezeu în favoarea noastră.

Date fiind aceste lucruri, vom ataca problema enunţată şi vom încerca să remediem sindromul îndoielii tratând cauza care o generează, adică insatisfacţia în viaţa personală, un lucru ce ne priveşte în cele din urmă pe fiecare dintre noi. Trebuie menţionat faptul că etapa de punere a diagnosticului corect, adică de identificare a cauzelor, este fundamentală în ce priveşte tratarea problemelor cu care ne confruntăm. Cuvintele cheie care ne vor ajuta în situaţia de faţă sunt cele ce redau sentimentul de insatisfacţie şi pot fi în genul: „*în zadar*", „*fără rost*" sau „*degeaba*".

„DEGEÁBA adv. 1. În zadar, fără niciun folos, zadarnic. 2. Fără plată, gratis." — DEX 2009

Să căutăm acum în Biblie după termenul „*degeaba*", care mi se pare a fi cel mai la îndemână în tratarea situaţiei enunţate. Astfel vom selecta versetele ce ni se par relevante. În urma căutării acestui cuvânt, au rezultat în jur de 45 de versete, dintre care am redat câteva în cele ce urmează:

1. „*Da, omul umblă ca o umbră, se frământă <u>degeaba</u>, strânge la comori*

şi nu ştie cine le va lua." — Psalmi 39:6

2. *„Batjocura îmi rupe inima şi sunt bolnav. Aştept să-i fie cuiva milă de mine, dar <u>degeaba</u>. Aştept mângâietori şi nu găsesc nici unul*." — Psalmi 69:20
3. *„<u>Degeaba</u> dar mi-am curăţat eu inima şi mi-am spălat mâinile în nevinovăţie*." — Psalmi 73:13
4. *„Dacă nu zideşte Domnul o casă, <u>degeaba</u> lucrează cei ce o zidesc. Dacă nu păzeşte Domnul o cetate, <u>degeaba</u> veghează cel ce o păzeşte*." — Psalmi 127:1
5. *„<u>Degeaba</u> vă sculaţi de dimineaţă şi vă culcaţi târziu, ca să mâncaţi o pâine câştigată cu durere, căci preaiubiţilor Lui El le dă pâine ca în somn*." — Psalmi 127:2
6. *„Şi Eu Mă gândeam: <u>Degeaba</u> am muncit, în zadar şi fără folos Mi-am istovit puterea! Dar dreptul Meu este la Domnul, şi răsplata Mea la Dumnezeul Meu*." — Isaia 49:4
7. *„Evanghelie prin care sunteţi mântuiţi, dacă o ţineţi aşa după cum v-am predicat-o, altfel, <u>degeaba</u> aţi crezut*." — 1 Corinteni 15:2

Pentru a identifica un remediu eficient la problema enunţată am ales versetul următor: *„Şi Eu Mă gândeam: <u>Degeaba</u> am muncit, în zadar şi fără folos Mi-am istovit puterea! Dar dreptul Meu este la Domnul, şi răsplata Mea la Dumnezeul Meu."* — Isaia 49:4

Acest verset are un caracter mesianic, dar se poate aplica la orice situaţie similară, când după ce ai investit tot ce ai avut mai bun, rezultatele par modeste sau chiar lipsesc, reacţia emoţională fiind de insatisfacţie profundă. Dacă vom privi cu atenţie structura versetului, vom remarca prezenţa cuvântului „*dar*", care marchează o schimbare a sensului cugetării sau vorbirii în cauză. Pe de o parte, avem o exprimare negativă ce începe cu un cuvânt cheie pentru o situaţie de insatisfacţie: „*degeaba*", iar pe de altă parte, avem un enunţ pozitiv ce restabileşte echilibrul după cuvântul „*dar*" şi care anulează efectele generate de prima constatare. De fapt, avem două forţe ce se opun reciproc, una având un caracter descendent şi demoralizator, iar cealaltă fiind prin excelenţă ascendentă. După ordinea în care apar, cea ascendentă urmează celei descendente, marcând triumful exprimării pozitive.

Observăm că deşi realitatea înconjurătoare este generatoare de frustrare, şi aici includem familia, serviciul, biserica şi lumea, totuşi, rezultanta este axată pe încrederea nestrămutată în Dumnezeu ca realitate ultimă, aflată deasupra situaţiilor cotidiene. Astfel, în loc să se ajungă la necredinţă, se produce o prindere fermă de Dumnezeu ca soluţie finală şi deplină a problemelor cu care ne confruntăm. Mai mult, încrederea în dreptatea lui Dumnezeu, care va judeca aşa cum se cuvine ceea ce s-a întâmplat pe pământ, şi în răsplata ce o vom primi din partea Sa, compensează pe deplin insatisfacţia prezentă cauzată de o realitate indiferentă şi ostilă.

În continuare voi reda amplificat acest verset dintr-o perspectivă

mesianică, lucru care se poate urmări în rândurile următoare:

„Privind la realităţile de pe pământ, un sentiment de zădărnicie L-a cuprins pe Mesia, constatând lipsa de rezultate în ceea ce făcuse pentru ridicarea umanităţii. Totul părea să confirme acest lucru şi nu se observa niciun rod în urma trudei Sale istovitoare, fapt care Îl determina să cadă într-o tristeţe profundă. Dar imediat, Şi-a ridicat privirile către ceruri şi prin credinţă a văzut dreapta judecată a Tatălui ceresc şi răsplata finală ce va veni prin salvarea tuturor celor credincioşi, ca rod al lucrării Sale de sacrificiu dus până la capăt. Acest lucru L-a înviorat şi în locul pustiului acestei lumi a văzut Edenul restaurat în mijlocul planetei Pământ şi pe sfinţi locuind în acea lume nevinovată creată la început de Dumnezeu."

Trecem acum la redarea aplicată a ceea ce am studiat folosind principiul personalizării învăţăturii biblice:

„Când privesc la lucrurile din jurul meu, un sentiment de zădărnicie mă cuprinde fiindcă văd cum cele mai bune eforturi pe care le-am depus nu au fost urmate de rezultate pe măsură. Dimpotrivă, doar de indiferenţă şi desconsiderare am avut parte din partea familiei, colegilor, bisericii şi lumii în general. Niciun rod nu observ, ci doar o amărăciune profundă. Însă, când mi-am ridicat privirile către cer, am înţeles că există o realitate a lui Dumnezeu, în care toate lucrurile au un înţeles diferit, conform cu ceea ce este drept şi adevărat. El cunoaşte truda mea şi niciun gând nu este ascuns de El. Din perspectiva acestei realităţi superioare, am înţeles că El judecă tot ce este rău pe pământ, că intervine în favoarea mea, că apreciază tot ce am lucrat şi dă la o parte dispreţul şi indiferenţa de care am avut parte chiar din clipa aceasta deschizându-mi larg perspectiva Împărăţiei Sale.

Sacrificiul meu neluat în seamă de alţii, este considerat de mare preţ înaintea Sa. De aceea, în locul pustiului acestei lumi voi privi şi voi da atenţia realităţilor ce vor veni, când Edenul va fi restabilit pe pământ. Având aceste gânduri, mă prind cu toată puterea de speranţa dreptăţii veşnice şi nici măcar o privire nu voi mai arunca spre această realitate tristă şi crudă în mijlocul căreia trăiesc în prezent pentru a mai aştepta recunoştinţă sau răsplată. Toată slava este a Domnului! Fie să vină cât mai curând Împărăţia Sa!"

Acum este momentul să întocmim o rugăciune pe baza redării aplicate a versetului studiat cu scopul de a fixa învăţătura primită din Biblie:

„Părintele meu atotputernic,

Un sentiment de deşertăciune mă cuprinde când privesc lucrurile din jurul meu şi realitatea în mijlocul căreia trăiesc. În zadar am depus eforturi pentru a face ca lucrurile să meargă aşa cum trebuie în familie, la locul de muncă, în biserică şi în lume. Tu, Dumnezeul meu, cunoşti bine toate aceste lucruri şi nimic nu Îţi este ascuns din toate câte se întâmplă pe pământ. Rezultatele nu au fost pe măsura trudei depuse. În afară de nepăsare şi vorbire de rău, de nimic altceva nu am avut parte. Tu ştii bine toate acestea şi cunoşti toată amărăciunea sufletului meu.

Pe de altă parte, mă gândesc la dreptatea Ta şi la lumea pe care Tu o întemeiezi pe pământ. De fapt, viaţa de acum este doar o trecere către această realitate superioară. Sunt conştient că pentru fiecare efort pe care l-am depus şi pentru care nu am primit o răsplată în această lume, Tu îmi vei dărui o parte binecuvântată de moştenire veşnică. De aceea, când îmi ridic privirile către cer, văd scaunul Tău de domnie şi am percepţia unei dimensiuni superioare în care Tu ne aştepţi, după ce vom trece cu bine testul vieţii prezente.

Prin urmare, Te rog să îmi dăruieşti putere pentru a nu mai da atenţie lucrurilor rele din această lume şi întăreşte-mă ca să privesc spre răsplătirea finală, când Tu ne vei primi în slavă. Cu toată speranţa mă prind de această viziune cerească. Să vină Împărăţia Ta cât mai curând!

A Ta să fie slava şi mărirea pentru veşnicie! Amin."

Pe baza a tot ce am menţionat, voi întocmi un plan de acţiune destinat înlăturării sindromului de îndoială şi necredinţă:

„De acum înainte nu am să mai dau atenţie modului în care ceilalţi apreciază sau nu ceea ce realizez în această viaţă. Fără resentimente şi păreri de rău, îmi voi împlini datoria din principiu, însă mă voi gândi de fiecare dată că Dumnezeu mă vede, apreciază efortul depus şi îmi va răsplăti la judecata finală.

De fiecare dată mă voi gândi că El este de faţă, mă întăreşte, mă aprobă în ceea ce fac, mă înviorează prin puterea Sa şi la final mă va primi în slavă. Voi lăsa ca această cugetare să mă cuprindă de-a lungul întregii zile în cursul experienţelor prin care voi trece, până când va deveni un lucru normal să privesc cu speranţă către lumea viitoare. Las deoparte orice alte aşteptări de răsplătire pământească şi fără murmur sau păreri de rău, mă ancorez cu nădejde în promisiunile vieţii ce va veni, aşteptând cu nerăbdare împlinirea deplină a cuvintelor lui Dumnezeu. Fie ca acel timp să vină cât mai repede, iar până atunci voi creşte tot mai mult în a percepe lucrurile acestei lumi prin prisma venirii Împărăţiei slavei, când orice lucru bine făcut pe pământ, va fi răsplătit de mii de ori mai mult."

Urmează să reformulăm viziunea de la început, având la bază această perspectivă pozitivă, dătătoare de viaţă, vindecare şi speranţă:

„Cu cât trece timpul, cu atât sunt tot mai conştient de existenţa lui Dumnezeu şi de prezenţa Sa împreună cu mine. Am o tot mai puternică credinţă în faptul că Dumnezeu intervine pentru mine şi că Biblia este adevărată în tot ce afirmă. Încep să observ cum lucrurile încep să evolueze într-o direcţie pozitivă. Prin urmare, nu mă mai deranjează să-i suport pe ceilalţi membri ai familiei. Nici la locul de muncă nu mai sunt afectat dacă nu este apreciată munca mea. Ştiu bine că Dumnezeu cunoaşte răbdarea de care dau dovadă în familie şi de calitatea activităţii mele profesionale.

Frecventarea serviciilor divine nu mai constituie o problemă, fiindcă am învăţat să discern elementul spiritual şi să nu mă mai bazez pe ceea ce este exterior în materie de religie. Fiind susţinut de relaţia

personală pe care o am cu Dumnezeu, nu mai simt nevoia să condiţionez închinarea mea de modul în care reacţionează cei din jurul meu în raport cu idealurile sfinte. Iar când privesc în jurul meu, văd doar îndelunga răbdare a lui Dumnezeu în aşteptarea întoarcerii celor ce nu înţeleg că făcând răul comit cea mai mare nedreptate chiar împotriva propriilor lor suflete, despărţindu-se de harul lui Dumnezeu şi de promisiunile sigure ale intrării în Împărăţia veşnică."

Să întocmim acum un exemplu de jurnalizare a experienţei schimbării interioare, aşa cum am prezentat-o până în clipa de faţă:

*„**20.02.2007**: Mă surprind uneori că gândurile încep să-mi urmeze vechiul obicei al îndoielii. În astfel de momente, tensiunea devine maximă, mai ales când încerc să văd partea pozitivă a lucrurilor. Însă, de îndată ce realizez faptul că Iisus Hristos S-a confruntat cu astfel de situaţii şi nu a dat înapoi, o dorinţă fermă începe să se manifeste în sufletul meu prin alungarea a tot ce este rău şi prin aducerea în prim plan a imaginii Împărăţiei viitoare."*

Astfel de consemnări sunt utile ori de câte ori simţim nevoia să ne evaluăm experienţa pe care am parcurs-o în aplicarea planului de acţiune mai sus menţionat. Aceste lucruri fiind zise, urez succes tuturor celor ce vor pune în practică schimbarea atitudinii negative pentru a putea avea percepţia realităţilor viitoare astfel încât să fie depăşit sindromul îndoielii şi necredinţei cu privire la ceea ce face Dumnezeu pentru noi.

Ca observaţie finală făcută la aproape zece ani de la scrierea acestor rânduri, constat că nu s-a schimbat nimic din adevărul a tot ce am exprimat cu privire la Vindecarea prin Cuvânt. Dimpotrivă, sunt tot mai conştient de faptul că avem nevoie de o renaştere interioară prin intermediul cuvintelor nemuritoare ale Bibliei. Doresc succes tuturor celor ce vor încerca să pună în aplicare toate aceste sfaturi pe care, cu umilinţă şi sinceritate, le-am enunţat în acest articol.

Drumul de la Întuneric la Lumină

Era la mijlocul lunii august 1986, la trei săptămâni după ce reuşisem la o instituţie de învăţământ superior. Încă eram sub impresia produsă de reuşita la un examen de admitere care nu fusese nici simplu, nici uşor şi de care depindea, din punctul meu de vedere, tot ceea ce însemna viitorul meu. Cu ocazia examenului de admitere, mai precis înaintea afişării rezultatelor acelui examen, făcusem o promisiune lui Dumnezeu că dacă voi reuşi la acel examen, să cred în El şi să mă închin Lui pe deplin, indiferent de circumstanţe. În acea seară de august am mai zăbovit puţin, către miezul nopţii, citind o carte. În acele timpuri aveam obiceiul de a citi, scrie ori sau studia până noaptea târziu. Era o senzaţie plăcută ca după ce toţi se culcau, să rămân singur cu gândurile mele la o masă de scris şi să dau drumul cugetării. Pe măsură ce citeam, am constatat că începea să îmi fie somn, aşa că am luat cartea, m-am aşezat în pat şi am continuat să citesc. Înainte de a-mi da seama, am adormit. Şi am avut un vis care m-a impresionat profund fiindcă părea să anunţe nişte lucruri neobişnuite.

Am visat că mergeam prin nişte tuneluri subterane luminate de torţe săpate în piatră. Scenele erau desprinse dintr-un film ce trata evenimente din antichitate sau evul mediu. Mergând pe unul dintre aceste culoare luminate de torţe, am ajuns într-un loc unde era întinsă o masă confecţionată dintr-un lemn ce părea foarte rezistent. La masă erau puse şi scaune. M-am aşezat şi de cealaltă parte s-a aşezat o persoană a cărei înfăţişare mi se părea familiară, aducând cu cineva din familie. Pe măsură ce îi studiam mai atent chipul, am văzut că trăsăturile persoanei dinaintea mea se schimbă. Atunci am sărit de la masă şi am zis:

— Înaintea mea se află un demon!

La aceste cuvinte, trăsăturile persoanei respective s-au schimonosit. Eu am zis:

— Pleacă de dinaintea mea!

La aceste cuvinte, am simţit o putere formidabilă trecând prin mine şi făcând ca persoana aceea să se retragă şi toată acea scenă a dispărut.

În următorul moment m-am văzut pe o câmpie întinsă, luminată puternic de soare, iar lângă mine erau nişte scări care duceau către o reţea de tuneluri subterane. Pe măsură ce priveam în jur, în faţa mea a apărut o altă persoană, ale cărei trăsături le-am distins foarte bine. Venea asupra mea cu o putere foarte mare încercând să îmi facă rău. Manifesta o mare putere spirituală, care încerca să îmi ia în stăpânire mintea. La venirea acestei persoane, am simţit acea putere formidabilă cum trece prin mine şi cum se revarsă asupra persoanei din faţa mea. Atunci, acea persoană s-a dat înapoi ca în faţa unei lovituri puternice şi a început să strige:

— Nu pot să îţi fac nimic!

Am încercat apoi să fug şi am intrat din nou în tunelurile subterane. Persoana aceea mi-a apărut din nou în faţă. Din nou mi-am orientat atenţia către Dumnezeu şi am primit o putere ce venea de sus, iar persoana aceea a început să dea înapoi. Scena a dispărut ca prin farmec şi m-am trezit.

De îndată ce m-am trezit, am simţit fiorul acelei experienţe din vis, dar aveam în continuare senzaţia că o putere formidabilă se manifesta prin mine şi că mă aflam în prezenţa unei persoane nevăzute, care mă susţinea şi care dorea să intre în legătură cu mine. Fără să ştiu cum să procedez, mi-a venit în gând să mă duc la masa de scris şi să scriu ceea ce voi fi inspirat. Aşa ceva nu am mai făcut nici înainte şi nici după această experienţă, dar în contextul acela mi s-a părut logic să procedez astfel. Am luat stiloul şi fără să mă gândesc, am redat următoarele cuvinte:

— Deşi voi nu Mă mai recunoaşteţi, Eu totuşi, sunt!

După aceea, urma o idee pe care nu ştiam cum să o redau, care exprima regret, şi fraza ar fi sunat:

— Întoarceţi-vă! Fiţi plin de regret ! Timpul sfârşitului a sosit!

La data aceea nu eram familiarizat cu termenii din Biblie şi nu ştiam că "*Eu sunt*" este Numele lui Dumnezeu, iar pentru a reda ideea de întoarcere, termenul era "*pocăiţi-vă*". Ceea ce am scris mi s-a părut încifrat şi având legătură cu visul pe care îl avusesem, dar la data aceea nu puteam

să îmi dau seama ce înseamnă "*Eu sunt*", „*regret*" sau „*întoarcere*" şi „*timpul sfârşitului*". La data aceea, aceste noţiuni îmi erau complet străine.

A doua zi când m-am trezit, am căutat să recitesc foaia de hârtie pe care scrisesem, dar spre surprinderea mea, în caietul în cauză, respectiva foaie fusese ruptă şi nu am mai găsit-o. Faptul că urma foii rupte se vedea, m-a făcut să îmi dau seama că scrisesem cu adevărat, lucru cu atât mai ciudat cu cât nimeni nu intrase în camera mea până dimineaţă şi nici eu nu aveam obiceiul de a rupe foi de hârtie din caiet. A fost pentru mine un mister şi un semn care nu ştiam la ce s-ar putea referi.

Istoria s-a continuat patru ani mai târziu. Era în vara anului 1990, în luna iunie. Ajunsesem la mijlocul facultăţii, trecusem de revoluţie şi de o mulţime de alte experienţe cu Dumnezeu. La acea dată am simţit o deosebită atracţie faţă de un cerc de iniţiere într-o practică spirituală mistică. Nu puteam să îmi dau seama de unde provenea această dorinţă, dar eram conştient că trebuie să frecventez acel cerc. Aşa că am participat la o serie de conferinţe care se ţineau într-o sală publică. Când am ajuns, conferinţa deja începuse, erau sute de studenţi adunaţi şi spre surprinderea mea, cel care prezenta era chiar omul cu care mă luptasem în visul din 1986 şi care spusese că nu poate să îmi facă nimic. Am fost uimit să constat că toate detaliile coincideau în ceea ce privea înfăţişarea lui, inclusiv gesturile.

De-a lungul mai multor săptămâni am mers periodic la acele conferinţe, la care se prezentau elementele teoretice ale acelor practicilor mistice, însă încă nu fusesem primit în rândul celor care le exersau într-o altă sală. O dată, această persoană a făcut nişte afirmaţii care mi s-au părut demne de reţinut. La sfârşitul unui comentariu despre o învăţătură spirituală, respectiva persoană a făcut o afirmaţie care mi-a atras în mod deosebit atenţia.

El a spus următoarele:

— Nici unul dintre cei care sunt în locul acesta nu a venit întâmplător. Noi reprezentăm pe Ilie, pe cel care va pregăti a doua venire a lui Hristos. Noi dăm înţelesul lucrurilor pe care bisericile le practică, fără însă a le înţelege fundamentul. Noi însă ştim şi astfel, dăm înţelesul deplin al practicilor religioase creştine. De aceea, dacă sunteţi adepţi ai religiei creştine, ceea ce se prezintă aici vă va întări în convingerile voastre religioase. Mai mult, dacă aveţi prieteni care sunt religioşi, este util să îi chemaţi şi pe ei să asculte interpretarea a ceea ce ei cred fără a cunoaşte, indiferent de cultul religios. Totuşi, dacă veţi întâlni persoane ce aparţin confesiunii ... — şi aici a pronunţat numele unei anumite confesiuni creştine — pe aceştia să îi lăsaţi în pace!

Ultima afirmaţie m-a uimit peste măsură, fiindcă nu înţelegeam de ce acorda o atenţie aşa de deosebită confesiunii respective, una dintre cele mai mici biserici creştine din România. În altă ocazie, când iarăşi ne vorbea despre anumite învăţături mistice, a repetat:

— Dacă veţi întâlni persoane ce aparţin confesiunii ... — şi aici a pronunţat din nou numele acelei confesiuni creştine — pe aceştia să îi lăsaţi în pace!

Când am auzit a doua oară această afirmaţie, am luat o decizie interioară ca dacă voi scăpa din această experienţă mistică, am să mă duc să văd ce este cu această confesiune creştină şi ce cred ei aşa de deosebit.

Datorită educaţiei primite, aveam o anumită prejudecată împotriva confesiunilor creştine altele decât cele istorice, generată de ideile vehiculate înainte de 1989, cum că religia ar fi un lucru depăşit istoric, o manifestare a „*misticismului şi obscurantismului*", iar ateismul ştiinţific este singura opţiune valabilă pentru un om raţional şi corect informat. Cât priveşte acea practică mistică, exista ceva ciudat care mă atrăgea fără a putea să mă opun acestei forţe. Era ceva irezistibil. Aveam senzaţia că dacă aş fi respins acea chemare, aş fi pierdut ceva deosebit, divin, mai precis, o ocazie unică de desăvârşire spirituală, lucru care mă interesa în cel mai înalt grad.

După aproape o lună de mers la conferinţele publice ţinute de acel maestru, am dorit să merg şi la şedinţele practice, care se ţineau în alt loc, dar pe care nu îl ştiam. De aceea, într-o după amiază, după ce s-a încheiat prelegerea, am mers la maestru şi l-am întrebat politicos dacă pot veni la şedinţele practice. În acel moment s-a petrecut ceva straniu, fapt care a contrariat pe toţi cei care erau în jurul meu. Maestrul şi-a întors faţa de la mine şi m-a ignorat cu totul, ca şi cum nici măcar nu i-aş fi vorbit. Am fost uimit, dar după aceea, gândind că poate nu m-a auzit, am repetat din nou şi în faţa lui cererea mea de a mă alătura celor care mergeau la sală.

Din nou s-a întors de la mine, m-a ignorat şi nu a vrut să vorbească cu mine. Acest lucru era cu atât mai neobişnuit, cu cât întotdeauna era un om deschis şi atent la cei din jur. Simţindu-mă profund jignit, m-am retras, hotărât să nu mai vin la şedinţele publice care se ţineau în acel loc. Oricum urma o perioadă de pauză până în septembrie şi aveam să văd ce avea să fie până atunci. În particular, am început să studiez de unul singur ce ni se predase şi să încerc să practic acele elemente de la început. În mod deosebit, ni se indicase o anumită oră din zi când să practicăm anumite tehnici mistice, aşa numitele şedinţe „*telepatice*", când aveam să primim lămuriri şi descoperiri personale în legătură cu cele prezentate. Elementul de maxim al întregii învăţături era revărsarea unei „*ploi uriaşe*" de energie divină fără precedent, care avea să conducă la sfârşitul istoriei.

În timpul unei astfel de exerciţiu, când eram singur şi meditam de-a lungul orei prestabilite, am avut senzaţia unei prezenţe nevăzute, care încerca să comunice cu mine. Nu m-am împotrivit, dar în acelaşi timp, am fost prudent să văd ce se întâmplă. Comunicarea a fost la nivelul sugestiilor, iar sugestia a fost să îmi predau dorinţele mele în mâna acelui îndrumător nevăzut. Fusesem avertizaţi că dacă se întâmplă aşa ceva, să nu ne temem, fiindcă este bine şi înseamnă că mergem pe calea cea bună. Ideea era să dăm voie spiritelor universului să ne conducă către perfecţiune, fapt ce necesită o deplină predare a dorinţelor interioare în mâna lor pentru a face ceea ce noi nu putem prin noi înşine. Când am înţeles acest gând, mi-am adus aminte că în Biblie era scris să nu predăm mintea noastră decât lui Dumnezeu şi lui Iisus Hristos, fapt pentru care am refuzat să îmi predau dorinţele sufleteşti altcuiva şi nu am dat curs respectivei sugestii. Imediat, a dispărut orice altă senzaţie neobişnuită şi nu s-a mai întâmplat nimic.

Acest lucru s-a repetat de mai multe ori în diferite ocazii până într-o zi, când am refuzat definitiv să îmi predau dorinţele interioare. Imediat, a apărut o altă sugestie care spunea că dacă refuz, atunci emoţiile mele îmi vor fi luate cu forţa. La scurt timp după aceea, am simţit o putere deosebită care încerca să ia în stăpânire mintea mea. M-am speriat şi am încercat să scap de respectiva sugestie, dar îmi dădeam seama că era ca şi cum m-aş fi luptat cu o putere mult prea mare pentru mine. Am început să mă rog lui Iisus Hristos să mă scape, dar aparent fără rezultat.

Starea de tensiune a continuat de-a lungul zilelor ce au urmat, dar nu tot timpul fiindcă nu aş fi rezistat. Multe alte lucruri s-au mai întâmplat în acea perioadă, dar întrucât simpla amintire îmi provoacă dezgust nu le voi mai aminti. Cert este că trăiam cu senzaţia că sunt pe punctul de a-mi pierde sufletul şi de a deveni ca unul dintre demonizaţii descrişi în Evanghelii. Aveam impresia că viaţa mea s-a sfârşit şi de atunci înainte nici mintea nici trupul nu urmau să îmi mai aparţină.

M-am rugat, am ţinut posturi, dar nimic nu mă scăpa de aceste senzaţii. Mi-am dat seama că era doar o chestiune de timp până voi ceda cu totul. De regulă, se credea că prin astfel de exerciţii spirituale omul poate alunga puterile răului. Dar mai târziu am înţeles că numai Duhul Sfânt are capacitatea de a realiza astfel de lucruri. Însă Duhul lui Dumnezeu nu se supune controlului nostru. Dimpotrivă, noi trebuie să ne aşezăm sub stăpânirea Sa. Toate aceste încercări de a scăpa de consecinţele expunerii la acea învăţătură mistică s-au derulat pe parcursul a două luni şi nu cred că putea să mai dureze mult până să cedez, dacă nu ar fi intervenit ceva între timp. Eram la Petroşani, către sfârşitul lunii august. Pe la mijlocul unei zile m-a cuprins iarăşi lupta sufletească pe care o duceam de mai bine de o lună şi jumătate.

Pe când încercam să scap de acea stare în care mă găseam, am avut o sugestie care părea să vină din altă direcţie decât cea care îmi făcea probleme. M-am decis să nu mă opun şi să o urmez. Gândul a fost să ies din casă şi să mă duc acolo unde urma să mă conducă respectiva sugestie. Obosit de atâta frământare sufletească, am decis să o urmez. Prin urmare, am ieşit din casă şi am început să merg pe strada principală. După ce am trecut de un pod, sugestia a fost să o iau la dreapta pe o stradă pe care nu mai mersesem vreodată până atunci. Am mers pe respectiva stradă, de fapt o alee prost asfaltată, de-a lungul unui pârâu şi mă tot întrebam încotro mergeam.

Nu mă uitam decât în sus şi înainte pe măsură ce mergeam şi mă rugam lui Iisus Hristos să mă ierte şi să mă scape. La un anumit moment, sugestia a devenit foarte clară şi gândul a fost să îmi întorc capul ca să privesc la dreapta spre o clădire care era în acel loc. În acel moment am avut sugestia unui gând care îmi spunea:

— Dacă vrei să scapi, de acum înainte să mergi în locul acesta!

Când m-am uitat, uimit de respectiva idee, am văzut o clădire ce semăna cu o biserică şi care avea o placă de marmură pe care era scris numele confesiunii pe care o menţionase maestrul. Atunci am exclamat

involuntar:

— Cum să merg la o biserică pe care nu o cunosc? Cum să merg la aceşti oameni pe care nu îi ştiu?

Adevărul era că gândul de a merge la o biserică necunoscută mă făcea să dau înapoi cu groază. Dar sugestia imediată a fost promptă:

— Dacă nu mergi aici, nu vei mai scăpa vreodată ci vei fi pierdut pentru totdeauna!

În acel moment am înţeles că nu se putea negocia nimic. Punând în balanţă ceea ce mă aştepta, dacă nu eram scăpat de acele duhuri rele, am zis:

— Bine, fie şi aşa. O să fiu de ruşine înaintea tuturor, dacă aşa îmi este destinul.

Şi am acceptat acel sfat. Din acel moment lucrurile au început să schimbe, dar nu dintr-o dată. Astfel, când veneau sugestiile negative, începeam să mă rog şi după o scurtă luptă eram lăsat în pace.

Întors de la Petroşani, am cerut unei cunoştinţe, care mergea de vreo câteva luni la o biserică din Bucureşti aparţinând acelei confesiuni, să îmi dea materiale ce detaliau credinţa lor. În mod deosebit, am studiat mai multe cărţi ce conţineau explicarea biblică a profeţiilor ce privesc sfârşitul acestei lumi. Am citit şi despre învăţăturile de bază cu privire la salvarea prin credinţa în sacrificiul lui Iisus Hristos. Am înţeles că în relaţia dintre profeţia biblică şi adevărul legat de salvarea omului, adică Evanghelie, există o putere extraordinară pe care nimic şi nimeni nu o poate înfrânge.

Pe măsură ce studiam, aveam impresia că o persoană plină de autoritate a luat o mătură şi a început să facă curăţenie în păienjenişul de confuzie, erezie şi rătăcire care erau în mintea mea. Stările rele s-au redus în intensitate până când au dispărut. Astfel, în septembrie, în loc să merg la o anumită sală unde se practica acea învăţătură mistică, m-am dus într-un alt loc, mai precis am intrat pentru prima dată într-o biserică din Bucureşti aparţinând acelei confesiuni şi am asistat pentru prima dată la un serviciu religios al acesteia.

Un an mai târziu, în ciuda faptului că eram încă student, am decis să mă botez în cadrul respectivei confesiuni şi să urmez sfatul Celui care mi-a vorbit direct şi prin vis în ocazii diferite. Nu după mult timp, am înţeles ce înseamnă „*timpul sfârşitului*", aceasta fiind o metaforă biblică pentru vremea în care trăim.

Şi astfel, mi-am dat seama că în spatele învăţăturilor creştine bazate pe Sfintele Scripturi, se află Cineva a cărui putere este suficient de mare pentru a-l elibera pe deplin chiar şi pe cel mai slab dintre oameni căzut în mâna Celui Rău. Mai mult, pe măsură ce studiam Biblia, am realizat că în mod inconştient ceea ce am căutat erau tocmai învăţăturile fundamentale ale Sfintelor Scripturi, ce sunt o comoară de nepreţuit, şi care dacă ar fi cunoscute, ar scăpa pe toţi cei care stau pe marginea abisului învăţăturilor ce nu au legătură cu Dumnezeu sau se agaţă de lucrurile materiale ale lumii, incapabile să îi ajute pe cărarea vieţii.

În concluzie, visul de la care am început conţinea traiectoria spirituală pe care aveam să merg, în sensul că identifica acea persoană care era pe punctul, prin intermediul învăţăturilor propagate, să îmi facă un rău nespus de mare. Dar finalul nu urma să fie diferit de ce ar fi fost logic. De aceea, rândurile pe care le-am scris sub inspiraţie atunci, au devenit motto-ul credinţei mele*:*

„Deşi voi nu Mă mai recunoaşteţi, totuşi, Eu Sunt!
Întoarceţi-vă la Dumnezeu cât mai repede!
Timpul sfârşitului lumii a sosit!”

SERIA ECOURI ALE TIMPULUI INTERMEDIAR

Volumul I: În Vizită la Negustorul de Iluzii

Simplitatea aparenta a scrierii deriva din capacitatea de a transmite cat mai fidel si mai autentic ceea ce simti in relatie cu experienta vietii. Cu precizia unui mestesugar medieval, impresiile se astern pe portativul sentimentelor ce razbat cu fiecare nota interpretata sub bagheta Timpului. Si astfel, iau nastere forme pline de farmec ce razbat din orizontul interior al sufletului ca reflectare a concretului si imaginarului realitatii. De aceea, actul scrierii are valente eliberatoare, purificatoare si innobilatoare pentru fiinta umana in relatie cu lumea in care traieste.
Motto: ,,Arta reprezinta un popas de frumusete in mijlocul unei lumi urate sau indiferente'' (Tudor Vianu, Estetica, editia 1945)
Barcode Area
We will add the barcode for you.
Made with Cover Creator
In Vizita la Negustorul de Iluzii
OCTAVIAN LUPU
IN VIZITA LA NEGUSTORUL DE ILUZII
JURNAL CULTURAL SI LITERAR
OCTAVIAN LUPU

Motto: „Arta reprezintă un popas de frumuseţe în mijlocul unei lumi urâte sau indiferente” (Tudor Vianu, Estetica, ediţia 1945)

Simplitatea aparentă a scrierii derivă din capacitatea de a transmite cât mai fidel şi mai autentic ceea ce simţi în relaţie cu experienţa vieţii. Cu precizia unui meşteşugar medieval, impresiile se aştern pe portativul

sentimentelor ce răzbat cu fiecare notă interpretată sub bagheta Timpului. Şi astfel iau naştere forme pline de farmec ce răzbat din orizontul interior al sufletului ca reflectare a concretului şi imaginarului realităţii. De aceea, actul scrierii are valenţe eliberatoare, purificatoare şi înnobilatoare pentru fiinţa umană în relaţie cu lumea în care trăieşte.

Dar scrierea artistică reprezintă ceva mai mult fiindcă prin adăugarea dimensiunii estetice exprimarea gândurilor atinge nivele superioare de percepţie a frumuseţii lumii în mijlocul căreia trăim. Dacă am şti să distingem detaliile înălţătoare pentru suflet ale vieţii, experienţa noastră ar fi îmbunătăţită semnificativ. Din nefericire, în ziua de astăzi tot mai puţine persoane îşi mai rezervă timp să mai distingă farmecul existenţei umane şi al istoriei la care participăm. Prin urmare, lectura acestor articole pe care le-am alcătuit de-a lungul timpului doresc să fie un popas de frumuseţe în mijlocul unei lumi urâte sau indiferente, aşa cum a ajuns societatea contemporană.

Volumul II: Vindecare Prin Cuvânt

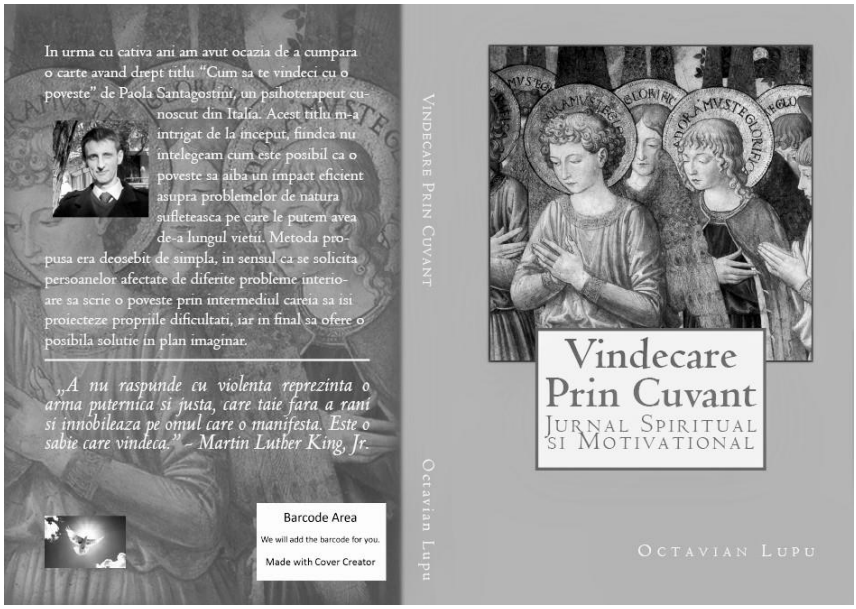
In urma cu cativa ani am avut ocazia de a cumpara o carte avand drept titlu "Cum sa te vindeci cu o poveste" de Paola Santagostini, un psihoterapeut cunoscut din Italia. Acest titlu m-a intrigat de la inceput, fiindca nu intelegeam cum este posibil ca o poveste sa aiba un impact eficient asupra problemelor de natura sufleteasca pe care le putem avea de-a lungul vietii. Metoda propusa era deosebit de simpla, in sensul ca se solicita persoanelor afectate de diferite probleme interioare sa scrie o poveste prin intermediul careia sa isi proiecteze propriile dificultati, iar in final sa ofere o posibila solutie in plan imaginar.
„A nu raspunde cu violenta reprezinta o arma puternica si justa, care taie fara a rani si innobileaza pe omul care o manifesta. Este o sabie care vindeca." – Martin Luther King, Jr.
Barcode Area
We will add the barcode for you.
Made with Cover Creator
Vindecare Prin Cuvant
Octavian Lupu
Vindecare Prin Cuvant
Jurnal Spiritual si Motivational
Octavian Lupu

Motto: „A nu răspunde cu violenţă reprezintă o armă puternică şi justă, care taie fără a răni şi înnobilează pe omul care o manifestă. Este o sabie care vindecă." — Martin Luther King, Jr.

În urmă cu câţiva ani am avut ocazia de a cumpăra o carte având drept titlu „*Cum să te vindeci cu o poveste*" de Paola Santagostini, un psihoterapeut cunoscut din Italia. Acest titlu m-a intrigat de la început, fiindcă nu înţelegeam cum este posibil ca o poveste să aibă un impact eficient asupra problemelor de natură sufletească pe care le putem avea de-a lungul vieţii. Metoda propusă era deosebit de simplă, în sensul că se solicita persoanelor afectate de diferite probleme interioare să scrie o poveste prin intermediul căreia să îşi proiecteze propriile dificultăţi, iar în final să ofere o posibilă soluţie în plan imaginar. Am citit cu atenţie această carte şi mi-am dat seama că metoda propusă era deosebit de simplă şi la îndemâna fiecăruia dintre noi. Într-adevăr, există o forţă extraordinară ce rezultă din folosirea imaginaţiei. Acest lucru a fost intuit din vremuri străvechi, fapt ce explică într-o mare măsură existenţa povestirilor folclorice. De fapt, prin puterea imaginaţiei se realizează o „reprogramare" a motivaţiilor şi atitudinilor conform unor norme morale având valoarea de lege sau principiu universal.

Imediat ce am înţeles aceste lucruri, m-am întrebat dacă nu cumva s-ar putea folosi conţinutul Sfintelor Scripturi în rezolvarea dificultăţilor

interioare pe care le avem. Dacă o poveste poate avea o putere atât de mare, atunci adevărul Bibliei va avea un impact mult mai mare, vindecând în întregime orice neputinţă de acest gen. Am examinat mai multe publicaţii în materie, iar la final am formulat câteva etape posibil a fi urmate în acest sens. Astfel, am definit noţiunea de „studiu biblic aplicat", ce are drept scop fundamental descrierea dificultăţilor întâmpinate şi identificarea fragmentelor biblice utile în depăşirea situaţiilor critice prin care este posibil să trecem.

Volumul III: Trepte pe Calea Credinței

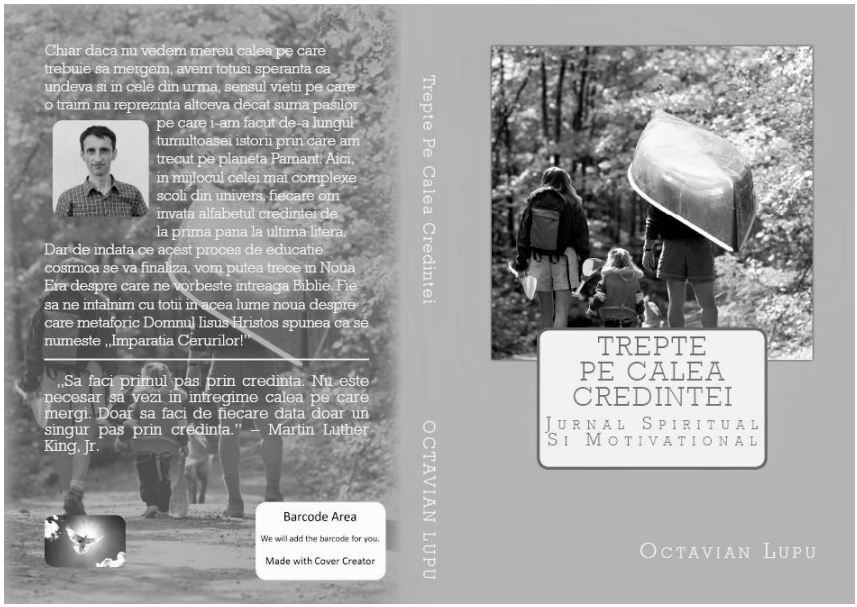
Chiar daca nu vedem mereu calea pe care trebuie sa mergem, avem totusi speranta ca undeva si in cele din urma, sensul vietii pe care o traim nu reprezinta altceva decat suma pasilor pe care i-am facut de-a lungul tumultoasei istorii prin care am trecut pe planeta Pamant. Aici, in mijlocul celei mai complexe scoli din univers, fiecare om invata alfabetul credintei de la prima pana la ultima litera. Dar de indata ce acest proces de educatie cosmica se va finaliza, vom putea trece in Noua Era despre care ne vorbeste intreaga Biblie. Fie sa ne intalnim cu totii in acea lume noua despre care metaforic Domnul Iisus Hristos spunea ca se numeste „Imparatia Cerurilor!"
„Sa faci primul pas prin credinta. Nu este necesar sa vezi in intregime calea pe care mergi. Doar sa faci de fiecare data doar un singur pas prin credinta." – Martin Luther King, Jr.
Barcode Area
We will add the barcode for you.
Made with Cover Creator
Trepte Pe Calea Credintei
OCTAVIAN LUPU
TREPTE PE CALEA CREDINTEI
JURNAL SPIRITUAL SI MOTIVATIONAL
OCTAVIAN LUPU

Motto: „Fă primul pas prin credință. Nu este necesar să vezi în întregime calea pe care mergi. Doar fă de fiecare dată doar un singur pas prin credință." – Martin Luther King, Jr.

Am ajuns la o nouă lucrare dedicată „păşirii" prin credinţă şi pot spune că scopul iniţial a fost depăşit cu mult dincolo de ceea ce m-aş fi putut aştepta. Iniţial mă gândisem să alcătuiesc doar un „Jurnal de studiu", dar nu după mult timp am înţeles că este nevoie de ceva mai mult decât doar de un jurnal, care să consemneze viaţa pe care o trăim. În fond, viaţa fiecăruia dintre noi se derulează mereu la timpul prezent şi fie că ne place sau nu, în fiecare zi trebuie să păşim pe un drum care ne este într-o mare măsură necunoscut. Dar cine ne poate ajuta pe acest drum al cunoaşterii? Cine ne poate oferi îndrumări valoroase pentru viaţa pe care o trăim? De unde să aflăm ce anume ne va aduce ziua de astăzi? Toate aceste întrebări şi multe altele în genul acesta ne asaltează zilnic solicitându-ne un răspuns. Nimeni nu este scutit de acest efort. Nimeni nu este cruţat de lupta vieţii şi de provocările pe care un mediu cel mai adesea ostil le lansează asupra noastră. Cine poate spune că viaţa este simplă? Nimeni. Şi cu toate acestea, trebuie să păşim în fiecare zi pe acest drum necunoscut, care o dată parcurs devine o parte din noi.

Prezenta lucrare se adresează tocmai acestei nevoi de învăţare a mersului prin credinţă şi continuând ideile prezentate în primul volum am adăugat alte categorii de deprinderi fundamentale în genul: optimismului şi încrederii, respectului şi imaginii de sine, aşteptării lucrurilor bune ce ne

vor fi oferite, precum şi vegherii creştine. Unele dintre aceste subiecte s-ar putea să ne fie familiare, altele nu, însă oricum parcurgerea acestor rânduri va aduce pace, binecuvântare şi cunoaştere.

Volumul IV: Întâmplări pe Tărâmul Iluziei

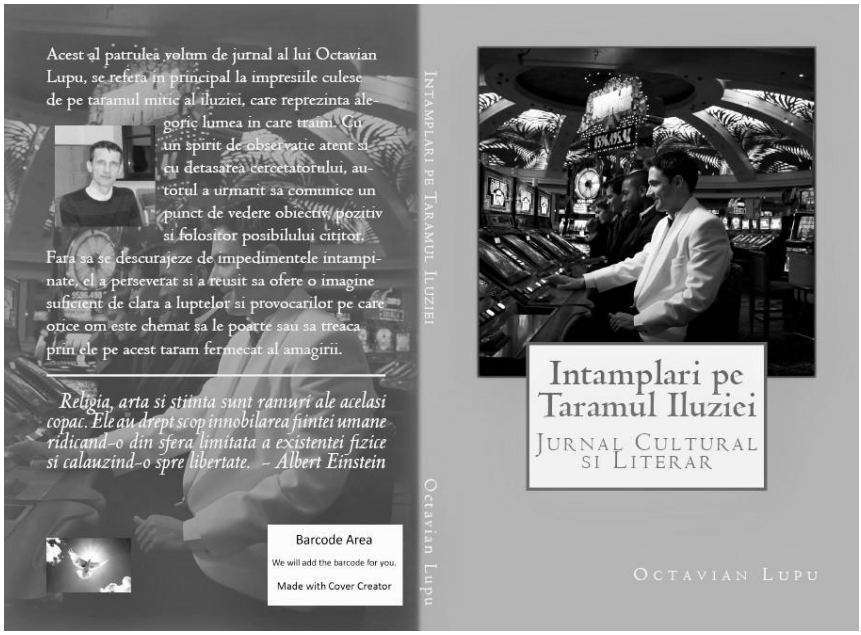
Acest al patrulea volum de jurnal al lui Octavian Lupu, se refera in principal la impresiile culese de pe taramul mitic al iluziei, care reprezinta alegoric lumea in care traim. Cu un spirit de observatie atent si cu detasarea cercetatorului, autorul a urmarit sa comunice un punct de vedere obiectiv, pozitiv si folositor posibilului cititor. Fara sa se descurajeze de impedimentele intampinate, el a perseverat si a reusit sa ofere o imagine suficient de clara a luptelor si provocarilor pe care orice om este chemat sa le poarte sau sa treaca prin ele pe acest taram fermecat al amagirii.
Religia, arta si stiinta sunt ramuri ale acelasi copac. Ele au drept scop innobilarea fiintei umane ridicand-o din sfera limitata a existentei fizice si calauzind-o spre libertate. – Albert Einstein
Barcode Area
We will add the barcode for you.
Made with Cover Creator
Intamplari pe Taramul Iluziei
Octavian Lupu
Intamplari pe Taramul Iluziei
Jurnal Cultural si Literar
Octavian Lupu

Motto: „Religia, arta şi ştiinţa sunt ramuri ale acelaşi copac. Ele au drept scop înnobilarea fiinţei umane ridicând-o din sfera limitată a existenţei fizice şi călăuzind-o spre libertate." — Albert Einstein

În sala lungă de câţiva metri se înghesuiau claie peste grămadă ofiţeri de toate gradele şi de toate rangurile posibile. Atmosfera era înfierbântată: un student fusese prins cu o Biblie asupra lui de o patrulă a garnizoanei. Trebuiau să se ia măsuri urgente. De la comandament venise ordinul pentru exmatriculare directă, dar la nivel local, formele se cereau respectate. Generalul le-a explicat profesorilor adunaţi că este o situaţie specială, ba chiar unică, şi în consecinţă, este necesar să se dea un exemplu de operativitate şi disciplină.

Argumentaţia simplă şi directă a generalului a fost urmată de susţinerea mai multor şefi de catedră, iar la final s-a dat cuvântul acuzatului pentru a-şi exprima poziţia sa relativ la această problemă. Toţi se aşteptau la retractarea viguroasă a convingerilor privind credinţa în Dumnezeu, neparticiparea la serviciile religioase de la biserica Sfântul Silvestru şi recunoaşterea vinovăţiei.

Cu emoţie, studentul în cauză s-a adresat calm şi politicos celor de faţă mulţumind pentru ocazia de a-şi putea susţine punctul de vedere asupra religiei. Imediat a fost întrerupt de şeful organizaţiei de bază, care i-a cerut doar să răspundă simplu la solicitare, dar generalul, om sensibil

din fire, a fost de acord cu solicitarea făcută.

Studentul şi-a dres vocea şi a încercat să fie cât mai concis cu putinţă. Cu puține cuvinte el a expus faptul că pentru el, credința în Dumnezeu reprezintă un pilon fundamental pentru tot ce înseamnă cunoaştere. Că în mod normal, religia şi ştiinţa nu sunt în opoziţie, ci se completează reciproc adăugându-se artei ca ferestre de explorare a universului.

Volumul V: Epistole Pentru Eternitate

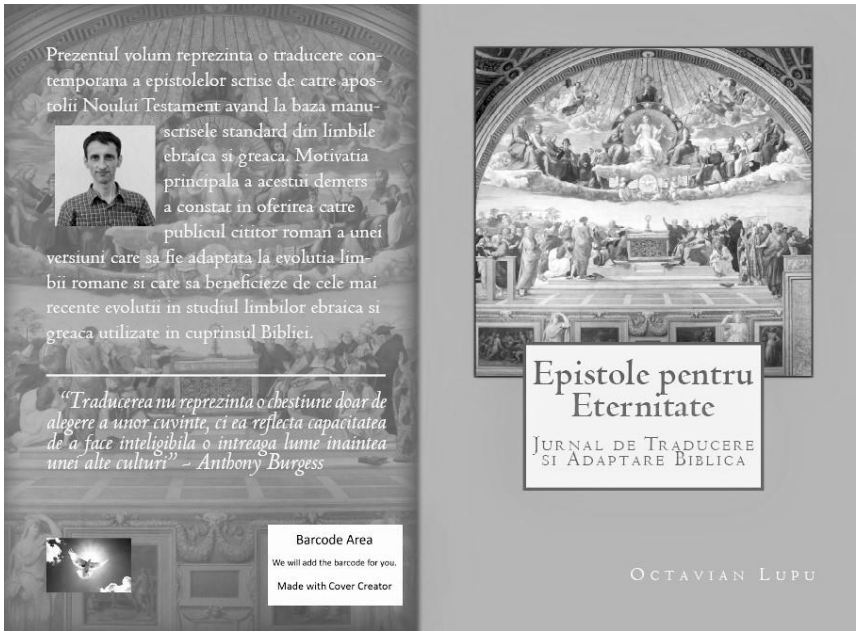
Prezentul volum reprezinta o traducere contemporana a epistolelor scrise de catre apostolii Noului Testament avand la baza manuscrisele standard din limbile ebraica si greaca. Motivatia principala a acestui demers a constat in oferirea catre publicul cititor roman a unei versiuni care sa fie adaptata la evolutia limbii romane si care sa beneficieze de cele mai recente evolutii in studiul limbilor ebraica si greaca utilizate in cuprinsul Bibliei.
"Traducerea nu reprezinta o chestiune doar de alegere a unor cuvinte, ci ea reflecta capacitatea de a face inteligibila o intreaga lume inaintea unei alte culturi" – Anthony Burgess
Barcode Area
We will add the barcode for you.
Made with Cover Creator
Epistole pentru Eternitate
Jurnal de Traducere si Adaptare Biblica
Octavian Lupu

Motto: „Traducerea nu reprezintă o chestiune doar de alegere a unor cuvinte, ci ea reflectă capacitatea de a face inteligibilă o întreagă lume înaintea unei alte culturi." – Anthony Burgess

Prezenta lucrare reprezintă o traducere contemporană a epistolelor scrise de apostolii Noului Testament având la bază manuscrisele standard din limbile ebraică şi greacă. Motivaţia principală a acestui demers a constat în oferirea către publicul cititor român a unei versiuni care să fie adaptată la evoluţia limbii române şi care să beneficieze de cele mai recente evoluţii în studiul limbilor ebraică şi greacă utilizate în cuprinsul Bibliei. Acest demers, oarecum singular în spaţiul românesc, l-am iniţiat ca urmare a unei dorinţe pe care am nutrit-o de peste 20 de ani după un model pe care l-am avut citind traducerea cărţii Cântarea Cântărilor de Ioan Alexandru în cursul anului 1988. La acea dată, am trecut printr-o experienţă nefericită, când fiind student în cadrul unei instituţii militare de învăţământ am fost descoperit având asupra mea o Biblie şi în consecinţă, am fost supus unei ample persecuţii şi discriminări ce a durat până în decembrie 1989. Ulterior, părăsind sistemul militar, am fost urmărit de ideea de a învăţa cât mai bine limbile biblice: greaca şi ebraica, şi astfel să pot oferi o traducere într-un limbaj contemporan, uşor de înţeles de generaţia prezentă a României.

Această traducere, fiind rezultatul lucrării unui singur om, are cu siguranţă multe lipsuri pe care nu am putut să le remediez. Însă, dincolo de

acest impediment, ea oferă posibilitatea redării mai clare decât alte versiuni ale Bibliei fiind mai mult decât o simplă redare în limba română. Astfel, având cunoştinţă de nenumăratele dificultăţi de interpretare, am căutat să ofer o variantă acceptabilă pentru cât mai multe părţi, fiind însă fidel înţelesului contextual al scrierilor sfinte ori de câte ori a fost cazul să decid cum să procedez.

Soli Deo Gloria
Verbum Dei
Manet In Aeternum